

Hãy
tổ tình
với ta
~ đi ~

BẠO TÁO ĐÍCH BÀNG GIẢI
EDIT BY HẠ YẾN

Mục lục

Chương 1: Mình Sống Lại Rồi Sao!?

Chương 2: Sơ Ngũ Thật Đáng Yêu

Chương 3: Ký Ức Về Bữa Sáng

Chương 4: Cô Ấy Là Vợ Tôi

Chương 5: Mẹ Vợ Không Có Thích Tôi

Chương 6: Vừa Kết Hôn Liên Đi Công Tác

Chương 7: Khổ Thân Người Mà Anh Luôn Thăm Mến

Chương 8: Phu Nhân Sinh Bệnh

Chương 9: Tôi Biết Anh Lo Lắng Cho Tôi

Chương 10: Người Đã Có Được Quyền Lợi Của Cô Ấy Rồi

Chương 11: Anh Sẽ Vĩnh Viễn Yêu Em

Chương 12: Có Chút Đau Lòng

Chương 13: Chúng Ta Về Nhà Thôi

Chương 14: Anh Tặng Tôi Quà, Không Cần Lý Do Đâu

Chương 15: Anh Chỉ Để Ý Đến Cái Nhìn Của Em

Chương 16: Chút Mưu Kế

Chương 17: Anh Tức Giận

Chương 18: Lần Đầu Hẹn Hò (1)

Chương 18+2: Lần Đầu Hẹn Hò (2)

Chương 19: Tình Địch Xuất Hiện

Chương 20: Nếu Như Em Cảm Thấy Vẫn Tốt, Anh Có Thể Ích Kỷ Một Lần

Hay Không

Chương 21: Đẹp Mà, Anh Nhìn Là Được Rồi

Chương 22: Anh Rất Tin Tưởng Em

Chương 23: Nếu Như Muốn Cùng Hắn Sống Chung Cả Quảng Đời Còn Lại

Chương 24: Anh Không Nói Rõ Ràng, Thì Về Sau Đừng Gặp Mặt Tôi Nữa

Chương 25: Anh Nghĩ Anh Có Lời Muốn Nói Với Em

Chương 26: Hạnh Phúc Là Gì

Chương 27: Lại Có Người Giành Vợ Với Tôi Rồi..

Chương 28: Có Thể Ở Cùng Nhau

Chương 29: Trò Chơi Của Chúng Ta

Chương 30: Em Đang Chờ Anh

Chương 31: Em Không Nên Chơi Với Sơ Ngũ Nữa

Chương 32: Anh Là Tên Khốn Nạn

Chương 33: Phương Pháp Của Tiên Sinh

Chương 34: Không Cần Xin Lỗi

Chương 35

Chương 36: Không Phải Một Mình Anh Sai.. (1)

Chương 37: Anh Là Đồ Lưu Manh

Chương 38: Nhón Chân Lên Vì Anh

Chương 39: Lẽ Ra Anh Phải Mạnh Mẽ Hơn

Chương 40: Chiếc Vòng Tay Bị Mất Tích

Chương 41: Sự Cố Khi Còn Bé

Chương 42: Xin Anh Hãy Tin Tưởng Em

Chương 43: Về Sau Cứ Vậ Nhé

Chương 44: Điều Quan Trọng Nhất Của Anh

Chương 45: Lấy Lại Vòng Tay

Chương 46: Tô Hàng Mất Khống Chế

Chương 47: Ảnh Chụp Cô Dâu Của Chúng Ta

Chương 48: Buổi Họp Lớp

Chương 49: Tai Nạn

Chương 50: Chúng Ta Sinh Con Đi

Chương 51: Năm Mới

Chương 52: Hoàn Chính Văn

Chương 53: Ngoại Truyện Một

Chương 54: Ngoại Truyện Hai

Chương 55: Ngoại Truyện Ba

Chương 56: Ngoại Truyện 4

Chương 57: Ngoại Truyện Năm

Chương 58: Ngoại Truyện Sáu

Chương 59: Ngoại Truyện Bảy

Chương 60: Ngoại Truyện Tám (Hoàn Thành)

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Mình Sống Lại Rồi Sao!?

Edit: Hải Yến.

Beta: 韩冰儿.

Mưa dầm rả rích gần nửa tháng, thời tiết của ngày hôm nay rốt cuộc cũng đã chuyển biến tốt hơn. Trần Khê ngẩng đầu lên quan sát bầu trời, trời xanh không mây, trời sáng, không khí trong lành, trời trong gió nhẹ, tựa như tất cả từ ngữ đều có thể dùng để hình dung thời tiết của hôm nay vậy đó. Thời tiết hôm nay thật là tốt nha, nếu so sánh với thời điểm bọn họ kết hôn đúng là hoàn toàn không giống nhau. Cô còn nhớ rõ lúc cô kết hôn với Tô Hàng, đột nhiên hôm đó xuất hiện một trận mưa rào lớn kèm theo cả sấm chớp nữa, trong đêm tối sấm chớp lại rền vang phảng phất như báo hiệu ngày tận thế sắp đến vậy, đó cũng là ngày mà cô nhớ nhất trong đời.

"Chị dâu, cái này chị vẫn nên đến thả đi." Lý Thanh Viễn, bằng hữu tốt nhất của Tô Hàng cầm hũ tro cốt trong tay đưa về phía Trần Khê.

Trần Khê nhìn qua "hũ tro cốt" mà Lý Thanh Viễn cầm trong tay, kia là chồng trước của mình, hũ đựng tro cốt của Tô Hàng. Nhưng Trần Khê biết kỳ thật tro cốt trong chiếc hộp kia thật sự không phải là tro cốt của Tô Hàng. Tô Hàng chết trong một vụ tai nạn máy bay, máy bay tại Thái Bình Dương nổ tung, cả máy bay rơi vào biển cả, mặc dù đến nay đã ba tháng trôi qua, nhưng vẫn không vớt được một mảnh hài cốt nào.

"Bên trong... Thả cái gì?" Trần Khê nhận thấy giọng nói của chính mình có chút khàn khàn.

"Đây là đồ vật mà Tô Hàng trước kia giữ gìn nhất đấy, chị muốn mở ra nhìn xem sao?" Lý Thanh Viễn cười khổ cầm chiếc hộp trong tay mình đặt ở sâu trong tay Trầm Khê, "Có lẽ chị sẽ cảm thấy có chút quen mắt."

Trầm Khê có chút không rõ ý tứ trong lời nói của Lý Thanh Viễn, cô nghi hoặc nhìn đối phương một cái, nhưng Lý Thanh Viễn đã quay người rời đi từ lúc nào rồi. Trầm Khê đành phải ôm hộp đi vào mộ bia đằng sau, nơi đây là nơi chôn thả tro cốt của địa phương. Kia là một cái hố hình vuông đã được đào sẵn, đứng tại hai bên là nhân viên công tác phụ trách vùi lấp cầm đuốc sắt với sắc mặt lạnh lùng, giống như chỉ cần cô có động tác buông xuống, bọn họ ngay lập tức sẽ lấp đầy nơi đó vậy.

Trầm Khê ngồi xổm trên mặt đất, bàn tay đang vuốt ve hũ tro cốt đậm màu xám xịt này, thiết kế của hũ tro cốt vừa đơn giản vừa mộc mạc, lại không có một vật trang trí dư thừa nào, tựa như người tên Tô Hàng, càng giống năm năm hôn nhân của cô vậy.

Trước khi gả cho Tô Hàng, Trầm Khê với Tô Hàng không có thân thiết cho lắm. Cô biết Tô Hàng là đứa con mà Tô gia đón từ bên ngoài vào. Có người nói hẳn là con riêng của Tô Bách Niên, bởi vì thế hệ này Tô gia không có con trai nối dõi cho nên mới bị đón trở về kế thừa sản nghiệp. Cũng có người nói Tô Bách Niên khi học đại học từng yêu một cô gái, hai người sau khi kết hôn có Tô Hàng, chỉ có điều bị Tô lão gia tử chia rẽ.

Đối với những lời đồn đại này, Trầm Khê một mực xem như là không thấy, ngoại trừ ngẫu nhiên tham gia mấy bữa tiệc rượu, hai người tình cờ gặp nhau đều chỉ chào hỏi qua loa vài lần, chứ cô và người đàn ông này không gặp nhau quá nhiều.

Trầm Khê là con gái rượu của Trầm gia, thân thể Trầm phu nhân vì suy yếu, sinh hạ Trầm Khê xong về sau liền không thể sinh con được nữa. Mặc dù vậy nhưng vợ chồng Trầm thị vẫn tình cảm nồng thắm như thường, dù cho về sau bọn họ không thể sinh con trai, hai người cũng cũng không

có vì vậy mà tình cảm bất hòa, với lại bọn họ cũng rất thương Trầm Khê, mà Trầm Khê lại không thích làm ăn, cho nên tất cả thương nhân giới thượng lưu của thành phố S đều biết rằng, về sau ai cưới Trầm Khê, chẳng khác nào đạt được toàn bộ tập đoàn Trầm thị cả.

Vợ chồng Trầm thị luôn luôn nói đùa rằng, về sau Trầm Khê lấy chồng, hai người bọn họ nhất định phải tuyển chọn khắt khe mới được, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày bọn họ sẽ hoàn toàn không có lựa chọn nào khác đem Trầm Khê gả cho Tô Hàng.

Sáu năm trước, cha Trầm tại nước Mỹ đầu tư một hạng mục lớn, không ngờ lúc đó nước Mỹ lại xảy ra biến động, vì có chính sách hạn chế ngoại thương mới, dẫn đến việc đầu tư của cha Trầm mất đi giá trị, toàn bộ số tiền đầu tư đều biến mất. Cổ phiếu của Trầm thị tụt dốc không ngừng, công ty gặp khủng hoảng, ngân hàng lại không ngừng đòi nợ, cha Trầm nếu không gánh được sẽ phải tuyên bố phá sản, không ngờ một hôm Tô Hàng bỗng nhiên xuất hiện ở Trầm gia.

Đúng vậy, hẳn không có đi đến tập đoàn Trầm thị, cũng không có mang đoàn đội gì theo, thậm chí ngay cả một bí thư cũng không có mang, mà là một mình tới Trầm gia. Ngày hôm đó Trầm Khê vừa vặn cũng ở nhà, bởi vì cô lo lắng trong nhà mình sẽ có biến cố xảy ra, cho nên cô liền trốn ở lầu hai lo lắng nghe lén.

"Trầm tổng, tôi có thể cho Trầm thị vay tiền." Tô Hàng mở miệng nói.

"Tô tổng, anh không biết bao nhiêu cần bao nhiêu tiền mới có thể lấp đầy cái cái lỗ thủng này sao?" cha Trầm hỏi.

"Tôi biết, trước khi đến tôi đã cho người ta làm báo cáo rồi." Dưới lầu truyền đến tiếng lật tài liệu, "Trầm thị thâm hụt, cần 3 tỷ mới có thể lấp đầy."

"3 tỷ chỉ có thể để Trầm thị khôi phục vận chuyển thôi."

"Trừ lần đầu tư này ra, tập đoàn Trầm thị là một công ty có năng lực và lợi nhuận vô cùng tốt. Tôi tin tưởng chỉ cần cho ngài một cơ hội, Trầm thị nhất định sẽ Đông Sơn tái khởi." Tô Hàng đáp.

"Anh cho chúng tôi vay tiền, không phải thu mua chứ?" Giọng nói của cha Trầm đầy nghi hoặc.

"Đúng vậy, không thu mua, chỉ cho vay." Tô Hàng xác nhận nói.

"Anh vì cái gì mà phải làm như vậy? Tôi không tin anh chỉ là tin tưởng năng lực kinh doanh của tôi." Cha Trầm nói, " 3 tỷ không phải là một con số nhỏ, nếu như công ty tôi không thể phát triển lại, mấy cái ngân hàng vừa thành lập của anh sẽ sụp đổ mất, thậm chí sẽ liên lụy Tô thị. Tôi cũng không có giao tình gì với anh, anh vì cái gì mà phải giúp tôi?"

"Tôi đúng là còn có một điều kiện nữa." Phòng khách yên tĩnh một hồi lâu, Trầm Khê mới nghe thấy Tô Hàng nói như vậy.

"Anh nói đi." Cha Trầm hỏi.

"Tôi cần một người vợ."

Trầm Khê còn nhớ rằng lúc ấy mình nghe được câu này liền phản ứng, đầu óc trống rỗng, toàn thân cứng ngắc trốn ở sau cây cột, trong lỗ tai ong ong cái gì đều nghe không được. Lúc đó truyền đến tiếng bố cô đập đồ đạc mới khiến cô tỉnh lại.

"Anh ra ngoài, anh cút ra ngoài cho tôi, tôi Trầm Hà Xuyên dù lập tức biến thành một người nghèo rớt mồng tơi cũng sẽ không vì vậy mà bán con gái mình." Cha Trầm tức giận cầm chén trà trên bàn đập rơi văng tới phía chân của Tô Hàng.

"Trầm tổng, ngài nên suy nghĩ thêm một chút đi." Giọng nói của Tô Hàng không có hề có một tia chập trùng nào.

"Tôi không cần nhắc, anh ra ngoài, anh rút ra ngoài cho tôi."

"Trầm tổng, nếu như Trầm thị sụp đổ, mấy vạn nhân viên của tập đoàn đều sẽ thất nghiệp."

"Anh ra ngoài đi."

"Trầm tổng, tiền viện phí của Tôn phu nhân một năm cũng phải cần mấy chục vạn."

"Anh... Anh cuối cùng muốn làm gì?" Trầm Khê biết, mẫu thân là điểm yếu cả đời của phụ thân cô, "Nếu như anh muốn giúp tôi, tôi rất cảm kích anh, dù cho anh muốn thu mua cả Trầm thị, hoặc là những điều kiện khác đều không thành vấn đề, nhưng tại sao anh muốn cưới Tiểu Khê chứ?"

"Tôi cần một người vợ." Tô Hàng lặp lại câu nói lúc nãy, nhưng giọng nói vẫn không hề chập trùng chút nào.

"Nhưng toàn bộ thành phố S này ai cũng đều biết, anh Tô Hàng đã có người trong mộng rồi, anh cần một người vợ tại sao lại không đi tìm cô ấy?" cha Trầm hỏi.

"Cô ấy... Không thích tôi."

"Cho nên mong muốn của anh không thực hiện được, liền lấy con gái tôi làm thế thân sao?" Cha Trầm tức giận hỏi.

"Tôi sẽ đối xử với Trầm tiểu thư thật tốt." Tô Hàng đảm bảo nói, lần này trong giọng nói kia rốt cục cũng xuất hiện một tia chập trùng.

"Tôi..."

"Tôi đồng ý." Trầm Khê đứng trên bậc thang của lầu hai, cô đứng từ trên cao đối mặt với Tô Hàng với vẻ mặt kinh ngạc, cô nghe thấy mình cực kì tỉnh táo nói, "Tôi đồng ý gả cho anh."

"Tiểu Khê..." cha Trầm lo lắng nói.

"Trầm thị cũng chống đỡ không được bao lâu, nếu như Tô tổng không ngại, xin hãy sớm chuẩn bị hôn lễ đi." Trầm Khê có chút không nhớ ra được biểu lộ của mình ngày hôm ấy, chỉ nhớ rằng mình phải rất tỉnh táo.

"Được." Tô Hàng khẽ gật đầu, lễ phép chào tạm biệt cha Trầm, sau đó hần giẫm lên một mảnh sứ vỡ rồi thong dong xoay người rời khỏi Trầm gia.

Trầm Khê còn nhớ rõ ngày đó ánh nắng từ cửa chính chiếu vào, dáng vẻ của hần lúc ấy vừa mạnh mẽ lại nhẹ nhàng, vừa thong dong lại tự tin. Nhưng khi đó Trầm Khê còn biết rằng, người đàn ông mà mình sắp cưới, trong lòng có thâm mẫn một cô gái không thích hần.

Đây là ký ức mà Trầm Khê còn nhớ về Tô Hàng, đó rốt cuộc cũng chỉ là một cuộc hôn nhân thương mại thôi, dù không phải là vì thích nên mới cưới mình, nhưng hần lại hứa sẽ đối xử với cô thật tốt.

Ký ức đến đây cũng kết thúc, đầu ngón tay của Trầm Khê có chút trắng bệch, cuối cùng cô vẫn mở hũ tro cốt ra, cô đúng là thừa nhận mình có chút hiếu kỳ thật, đồ vật mà Tô Hàng quý trọng nhất, không ngờ đồ vật ấy cuối cùng thuộc về cô.

Răng rắc.

Hũ tro cốt bị mở ra trong nháy mắt, đôi mắt Trầm Khê đột nhiên mở to, cô cầm lấy một tấm hình, chăm chú nhìn một hồi lâu.

"Đây là ảnh cưới của hai người, Tô Hàng nói bọn họ chụp nhiều ảnh như vậy, nhưng tấm nào chị cũng chỉ miễn cưỡng cười, chỉ duy nhất có tấm ảnh này chị mới thực sự cười." Lý Thanh Viễn không biết từ lúc nào lại đi tới nói.

Bởi vì hôn lễ của hai người chuẩn bị rất vội vàng, vì vậy nên ảnh cưới cũng là chụp tại vùng ngoại thành ở thành phố S, cô và Tô Hàng khi đó còn không quen nhau lắm, thời điểm hai người chụp ảnh đều chỉ miễn cưỡng cười một chút. Cô còn nhớ rõ ngày chụp ngoại cảnh, cây Hương Chương bên trên bỗng nhiên rơi xuống một hạt thông, đột nhiên có một bé trai đáng yêu tên là Tiểu Tùng Thử từ trên cây leo xuống, nhặt lấy bảo bối của mình, đem hạt thông nhét vào trong ngực, trông đáng yêu vô cùng.

Buông tấm ảnh chụp xuống, Trầm Khê nhìn thấy bên trong có một hộp quà cực quen mắt, không cần mở ra cô liền biết bên trong chứa thứ gì.

"Đây đều là lễ vật khi kết hôn chị đưa cho, anh ấy đều không cam lòng dùng dù chỉ một lần." Lý Thanh Viễn nhin không được mắng một câu, "Đồ đàn."

Không nỡ dùng sao? Mình vẫn luôn cho rằng hẳn không thích chứ.

Trầm Khê lấy thứ cuối cùng còn sót lại trong hộp, đây là một chú thỏ bông đã qua nhiều năm nhưng trông vẫn còn rất mới, mặc dù cô không biết vì cái gì, nhưng Trầm Khê lại có một cảm giác rất quen thuộc đối với đồ vật này.

"Nhìn quen mắt lắm sao?" Lý Thanh Viễn hỏi.

Trầm Khê trừng mắt, nhìn về phía Lý Thanh Viễn hỏi: "Đây là?"

"Đây là đồ vật mà người Tô Hàng thích đưa cho, anh ấy mang theo người tận hai mươi năm, đến tận lúc lấy cô ấy về nhà." Lý Thanh Viễn cười khổ nói, " Cho nên em nghĩ rằng anh ấy khi đi cũng sẽ mang thứ này theo."

"Lấy về nhà?" Trầm Khê có chút không kịp phản ứng.

"Anh ấy chắc cũng không nói rằng, anh ấy một mực thích chị." Lý Thanh Viễn nói, "Bằng không anh ấy làm gì dám khẳng định với tất cả cổ

đồng của công ty muốn mượn 3 tỷ cho bố chị chứ."

"Chị... Chị không biết." Trầm Khê cầm lấy hai tay của chú thỏ bông nắm thật chặt.

"Chị dâu, em không có ý gì khác. Chỉ là gia hỏa này thích chị lâu như vậy, hiện tại anh ấy đi rồi, em chỉ là muốn thay anh ấy nói cho chị mà thôi. Có điều em nghĩ chị biết chuyện này cũng không quá đau khổ."

"Vậy anh anh ấy vì cái gì mà không nói cho chị?"

"Đúng vậy, anh ấy vì cái gì mà không nói cho chị.."

Trong lời nói của Lý Thanh Viễn để lộ ra sự oán trách khiến Trầm Khê có chút kinh ngạc, từ khi cô cùng Tô Hàng ly hôn đã qua nửa năm, từ khi cô biết tin Tô Hàng qua đời đã qua ba tháng, từ khi cô biết người Tô Hàng một mực thích chính là cô, không ngờ vậy mà chỉ mới trôi qua một giây đồng hồ thôi.

Lạch cạch.

Một giọt nước lọt vào tro cốt trong hộp, Trầm Khê ngẩng đầu, nhìn qua cửa sổ thấy thời tiết vẫn trong lành, cô nghi ngờ nói: "Trời đổ mưa sao?"

Ầm ầm!

Một tiếng sấm rền bỗng nhiên vang lên, tiếp lấy một tia chớp hình rắn, ở ban ngày ban mặt mang theo một ánh sáng chói mắt vạch qua bầu trời.

"Trầm Khê, bên ngoài đang đổ mưa, em không nên đứng bên cửa sổ như vậy."

Một giọng nói quen thuộc khiến Trầm Khê quay người, cách đó không xa chính là Tô Hàng đang mặc lễ phục hôn lễ, lông mày nhíu lại nhìn mình.

"Tô Hàng?" Trầm Khê có chút không xác định gọi.

Tô Hàng đi đến bên người Trầm Khê, đưa tay đóng lại cửa sổ sát trên ban công, rồi kéo rèm cửa lại, chặn tiếng sấm rền vang bên ngoài.

"Thời tiết hôm nay rất lạnh, em còn mặc lễ phục, hóng gió lâu sẽ dễ bị cảm đấy." Tô Hàng xoa người dặn dò.

Trầm Khê cúi đầu nhìn cách mình ăn mặc, đây là bộ lễ phục trễ ngực màu hồng nhạt, do nhà thiết kế DF trong 10 ngày thiết kế riêng cho mình đây mà.

"Hôm nay là ngày chúng ta kết hôn sao?" Trầm Khê có chút không thể tin nói.

"Trầm Khê, chúng ta đã kết hôn rồi, coi như em không thể nào không tin tưởng tôi, cũng không cách nào để hối hận nữa rồi." Tô Hàng trầm ngâm một hồi, rồi nhìn Trầm Khê thản nhiên nói.

Đúng vậy a, một trận mưa rào cộng thêm tiếng sấm sét vang dội, cảm giác thật quen thuộc, mình làm sao có thể quên được chứ.

Thế nhưng trước một khắc đây mình rõ ràng còn đang tham gia tang lễ của hãn cơ mà.

Tác giả có lời muốn nói: Mở văn, mở văn có hồng bao nha... Ta chuẩn bị một trăm, hãn sẽ phát không hết... Ân...

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàn Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Sơ Ngũ Thật Đáng Yêu

Edit: Hải Yến

Beta: 韩冰儿

Tô Hàng nhìn biểu cảm kinh ngạc của Trầm Khê, trong nội tâm hẳn có chút không vui.

Đúng vậy, hai người chỉ mới vừa mới kết hôn, hẳn đối với cô ấy chỉ là một người đàn ông xa lạ, đêm hôm khuya khoắt hẳn lại đột nhiên xuất hiện ở trong phòng của cô ấy, cô sợ hãi và kinh ngạc đều là chuyện dĩ nhiên.

"Hôm nay em cũng mệt mỏi rồi, hãy mau ngủ sớm đi, anh... Anh sẽ ngủ ở phòng khách hôm nay." Tô Hàng nói xong thấy Trầm Khê khẽ gật đầu, liền nhẹ nhàng xoay người rồi lập tức rời đi, tựa như quên rằng căn phòng này là phòng tân hôn của hẳn vậy.

Sau khi Tô Hàng rời đi một hồi lâu, mà Trầm Khê vẫn không thể từ trong sự kinh ngạc này mà tỉnh lại.

Ầm!!

Ngoài cửa sổ vang đến mấy tiếng sấm sét dữ dội, ánh sáng xuyên qua màn cửa một cách nặng nề, khiến bóng đèn trong phòng cũng không nhìn được mà chớp vài cái.

Trầm Khê đi đến bên cạnh cửa sổ, cô kéo rèm cửa ra một chút, bất động một hồi rồi mới nhìn qua cảnh mưa rào kèm theo mấy tiếng sấm chớp

rền vang bên ngoài.

Qua một hồi lâu, ánh mắt Trầm Khê bỗng lóe lên một tia kiên định, cô mở hết cửa sổ sát cạnh đất ra, khiến mấy trận gió lạnh kèm theo mấy giọt mưa rơi vào người Trầm Khê. Trầm Khê cảm thấy rất lạnh, việc đầu tiên mà cô nghĩ đến chính là, cảm giác này không phải chứng minh rằng mình không hề nằm mơ chứ?

Trầm Khê nhịn không được tiến về phía trước một chút, cô đi đến bên cạnh ban công, thật thận trọng để bàn tay của mình đưa ra ngoài màn mưa. Hôm nay mưa đặc biệt lớn, trời lại phảng phất, khiến trận mưa lớn hôm nay giống như một trận cuồng phong vậy, chỉ trong chốc lát liền đổ ập xuống người Trầm Khê.

"Ướt hết rồi, quần áo ướt, tóc cũng ướt nữa." Cảm xúc chân thật như vậy khiến tâm trạng Trầm Khê rất rối bời, cô không thể phân biệt được tang lễ với hôn lễ đến cuối cùng cái nào mới là mộng.

Tô Hàng sau khi rời khỏi phòng tân hôn, liền xoay người đi xuống phòng khách, trước khi kết hôn đã hẳn cân nhắc vấn đề này rồi, dù sao Tô Hàng cũng đã sớm đem hết đồ vật của mình chuyển vào phòng khách. Bên trong phòng ngủ chính hẳn chỉ chừa lại một số vật dụng cần thiết, hẳn không muốn Trầm Khê vì mình cảm thấy không thoải mái được, nhưng tâm tư hẳn vẫn muốn để Trầm Khê từng chút một tiếp nhận mình, cho nên vẫn có lưu lại một phần.

Tô Hàng tắm rửa xong liền ra khỏi phòng tắm, rồi lấy từ tủ quần áo một bộ đồ ngủ để thay. Hẳn có chút không thoải mái lấy ngón tay dè lên huyệt Thái Dương đang đau buốt của mình, mặc dù hôn lễ chuẩn bị rất vội vàng, nhưng thông gia là cả hai nhà Tô Trầm, cho nên khách vẫn tới rất đông, lại có thể cùng Trầm Khê kết hôn, vì vậy hẳn vẫn rất vui vẻ, cho nên lúc tổ chức tiệc cưới có uống nhiều thêm mấy chén.

Tô Hàng thăm chịu đựng ần ần chiếc đầu đau của mình đi tới phòng bếp để uống chút nước.

Căn nhà này, là Tô Hàng mua một năm trước, cũng không lớn lắm, có hai tầng, phòng khách không quá lớn, bên trong nhà chỉ có sáu gian phòng. Trên lầu bốn cái, dưới lầu hai cái, bên ngoài có một cái sân không được coi là quá lớn. Trong sân có nuôi một con chó, con chó này là do Tô Hàng nhặt về từ ven đường, nuôi đã nhiều năm, Tô Hàng cũng rất thích nó, có điều sáng mai nó phải bị đưa đi. Bởi vì... Trầm Khê sợ chó.

Tô Hàng ở phòng bếp rót nước ra, vừa ra khỏi cửa thì thấy Trầm Khê từ trên lầu đi xuống, cô đã đổi một bộ quần áo màu vàng nhạt trông rất thoải mái, chỉ có điều mái tóc phía sau đã bị ướm sưng hết.

Tô Hàng lặng lẽ nuốt từng ngụm nước bọt của mình, nhìn qua Trầm Khê rồi đi tới, sắc mặt không đổi hỏi một câu: "Em... Xuống uống nước sao?"

"Ừm." Trải qua cảm giác chết một lần, Trầm Khê lúc đối mặt với Tô Hàng cũng thản nhiên hơn rất nhiều. Tạm thời không nói tới năm năm sinh hoạt hôn nhân kia có phải là một giấc mơ hay không, thứ Trầm Khê nghĩ đến lúc này đều là ký ức năm năm sống chung của bọn họ. Hai người mặc dù kết hôn vì lợi ích, nhưng trong năm năm hôn nhân, cái gì nên phát sinh đều phát sinh hết rồi, nếu so sánh đêm tân hôn với sự lạnh nhạt hôm nay với những gì Trầm Khê đã trải qua, đây là một việc hết sức bình thường.

"Ồ." Tô Hàng dịch người sang hướng bên cạnh, để cho Trầm Khê đi vào phòng bếp.

Lúc Trầm Khê đi vào phòng bếp, cô liếc mắt nhìn vào trong căn phòng bếp liền thấy một chiếc bàn ăn vô cùng quen thuộc, còn trên bàn ăn thì có bày ra một chiếc ấm. Trầm Khê đi đến bên cạnh bàn, cô phát hiện rằng ấm nước nóng này một hơi nước cũng không có, vì vậy Trầm Khê đem mu bàn

tay mình cầm chiếc ấm này lên sờ thử một chút, quả nhiên nước đúng là rất lạnh.

Cô thuần thực cầm lấy ấm nước nóng kia, rồi đi đến lò vi ba bên cạnh để chiếc ấm lên một cái bệ, ấn xuống nút để đun. Đun nước nóng cần vài phút, vì vậy theo thói quen Trầm Khê quay người nhìn về phía bàn, cô phát hiện thấy phía trên bàn còn có để một chén canh bằng sứ được đậy kín, liền đi qua rồi mở nắp ra, sau đó mới phát hiện bên trong đựng canh giải rượu đã được nấu sẵn.

Trầm Khê còn nhớ rõ lúc tổ chức tiệc cưới hẳn mình có uống rượu, nhưng cũng chỉ uống có vài chén thôi, còn lại đều là Tô Hàng giúp mình uống hết. Vì thế nên mình hoàn toàn không cần uống canh giải rượu làm gì, như vậy chén canh giải rượu này được chuẩn bị cho ai không cần nói cũng biết.

Trầm Khê nhìn qua chén canh giải rượu đã nguội lạnh, khe thở dài, sau đó cô tìm ra một cái nồi sạch, rồi đổ canh giải rượu vào để hâm nóng lại.

Một lúc sau canh giải rượu cũng đã nóng trở lại, Trầm Khê một lần nữa đem canh giải rượu đổ vào bên trong chén canh sau đó đậy nắp lại, lúc này cô mới cầm lấy cái chén rót cho mình một ly nước, rồi đi ra khỏi phòng bếp.

Lúc Trầm Khê đi ra khỏi phòng bếp, Tô Hàng cũng đã sớm trở về gian phòng của mình, Trầm Khê nhìn về phía phòng khách, mím môi do dự một hồi, cuối cùng vẫn đi đến.

Tô Hàng đang ngồi đọc sách bỗng nghe thấy tiếng đập cửa, trái tim không bị khống chế của hẳn đột nhiên nhảy một cái. Căn phòng này từ khi mua lại trừ mình ra cũng chỉ có bảo mẫu Trương tẩu tới quét dọn vệ sinh,

nhưng Trương tâu chỉ nấu cơm tối xong liền sẽ rời đi. Cho nên giờ này người gõ cửa không có ai khác ngoài Trầm Khê cả.

Đêm tân hôn, Trầm Khê tự nhiên đến gõ cửa phòng của mình, là có ý gì chứ?

Tô Hàng vừa có chút thấp thỏm, lại vừa có chút chờ mong, hẳn để sách trong tay xuống rồi đi qua mở cửa phòng.

"Có chuyện gì vậy?" Tô Hàng cố gắng để cho mình trông cực kỳ tự nhiên.

"Tôi vừa ở phòng bếp trông thấy canh giải rượu do Trương tâu chuẩn bị, anh hình như quên uống." Trầm Khê nhẹ nhàng nói.

"À." Tô Hàng ngăn người nói, "Anh cũng không uống nhiều rượu lắm."

"Anh vẫn nên uống đi." Trầm Khê mỉm cười nói.

"Ồ." Tô Hàng bỗng nhiên bị nụ cười của Trầm Khê làm giật mình.

"Còn có..." Trầm Khê cầm theo ấm trà nói, "Dạ dày của anh đã không tốt thì đừng nên uống nước lạnh quá nhiều."

Nói xong lời nên nói, Trầm Khê cũng không đợi Tô Hàng phản ứng xong, cô đã xoay người đi về phòng ngủ trên lầu hai.

Tô Hàng ngăn người một hồi lâu, mới tiêu hóa xong được ý tứ của hai câu nói vừa nãy. Trầm Khê biết rằng dạ dày mình không tốt sao? Đây có phải chứng minh rằng cô ấy chú ý đến mình? Thấy mình uống nước lạnh, cho nên cố ý đến nhắc nhở mình sao? Hoá ra cô ấy cũng quan tâm đến mình như vậy.

Một phen phỏng đoán xong, Tô Hàng mang tâm trạng vui vẻ đi đến phòng bếp, khi hẳn thấy cái nắp của chén canh bằng sứ khẽ lộ, một hơi nước từ bên trong chén canh bay ra, Tô Hàng một lần nữa ngẩn ra một hồi lâu, đầu tiên hẳn là không tin, sau đó thì mừng rỡ như điên.

Hiện tại cũng đã chín giờ tối, Trương tẩu rời khỏi nơi này lúc tám giờ, canh giải rượu làm sao có thể còn bốc hơi nóng được?

Tô Hàng cẩn thận vươn tay, bàn tay trắng nõn của hẳn để lên bát sứ ấm trên bệ, tựa như hơi ấm trên ngón tay chảy vào đáy lòng.

Đây là Trầm Khê vì mình mà hâm nóng, Trầm Khê vì mình mà hâm nóng lại canh giải rượu. Tô Hàng một lần nữa im ắng nói trong lòng, hai tay cầm lấy chén canh bằng sứ, mặt mũi tràn đầy ý cười ngây ngô.

Sáng sớm của ngày thứ hai.

Việc đầu tiên mà Trầm Khê khi tỉnh dậy làm chính là cầm lấy điện thoại di động để xem ngày. Ngày mừng 6 tháng 11 năm 2017, quả nhiên vẫn là năm năm trước. Trầm Khê để điện thoại di động xuống, đi đến bên cửa sổ cầm màn cửa kéo ra. Hôm nay thời tiết đúng là không tệ, ánh nắng bên ngoài tươi sáng kèm theo không khí trong lành khi trận mưa bão đi qua, khiến cho người khác đặc biệt rất dễ chịu.

Hôm qua trước khi chìm vào giấc ngủ, Trầm Khê có làm một cái quyết định, nếu như ngày thứ hai sau khi mình tỉnh lại vẫn là năm 2017, cô liền tiếp nhận hiện thực này, dù là trọng sinh cũng tốt, hay là dự báo cũng tốt, cô muốn cùng Tô Hàng bắt đầu lại từ đầu, ít nhất cũng là...

Trầm Khê từ trên lầu hai nhìn thấy Tô Hàng đang cùng một chú chó Labrador chơi đùa rất vui vẻ, nhẹ nhàng nói: "Ít nhất tôi cũng phải biết rõ ràng, những chuyện kia có phải thật hay không, người mà anh ấy thích... liệu có phải là mình?"

Trong sân Tô Hàng đang mặc một bộ quần áo thể thao màu xanh nhạt, dùng sức ném đồ chơi hình cầu trong tay ra, sau đó chú chó Labrador lập tức chạy tới, dùng miệng cắn đồ chơi hình cầu rồi lại chạy về bên người Tô Hàng, Trầm Khê phát hiện rằng Tô Hàng rất vui vẻ dùng sức xoa đầu chú chó Labrador kia, tựa như tâm trạng hẳn đang rất tốt.

Trầm Khê kết hôn cùng Tô Hàng tận năm năm, nhưng chưa bao giờ có chuyện gì để hẳn cười một tiếng cả. Dù là hẳn đối đãi với cô rất tốt, nhưng cũng chỉ là cười nhạt một tiếng, ý cười kia cô chưa từng thấy.

Hẳn chắc hẳn rất thích con chó này! Nội tâm Trầm Khê chắc chắn nói. Nhưng trong căn nhà này từng có nuôi một con chó như vậy sao? Trầm Khê cố gắng nhớ lại, nhưng không có ký ức nào liên quan đến con chó này. Chẳng lẽ năm năm kia chỉ là một giấc mơ thôi sao?

Tô Hàng ôm chú chó Labrador trong ngực mình nũng nịu, ngón tay không ngừng xoa mấy sợi lông mềm mại của chú, không dám nói ra: "Sơ Ngũ à, ngày mai ba ba phải đưa con cho người khác rồi. Con ở bên ấy phải ngoan nhé, chủ nhân mới sẽ chăm sóc con thật tốt, ba ba cũng sẽ thường đến thăm con."

Chú chó Labrador Sơ Ngũ cảm nhận được mình sắp bị vứt bỏ, vì vậy nên chú liền dùng đầu lưỡi liếm láp mặt của Tô Hàng để lấy lòng.

"Ta biết con không nỡ xa ta, nhưng không có cách nào khác nha, mẹ sợ người." Tô Hàng bưng lấy đầu Sơ Ngũ nói, "Mẹ sợ với người, ba ba chỉ có thể lựa chọn mẹ mẹ thôi."

Sơ Ngũ tựa như biết mình nũng nịu không thành công, nó nhỏ giọng kêu hừ hai tiếng, nghe đáng thương cực kỳ.

"Leng keng."

Tiếng chuông cửa giống như đánh gãy cuộc giao lưu của hai "phụ tử", sau đó Tô Hàng nói với Sơ Ngũ: "Hắn là bữa sáng đã được đưa tới."

Sơ Ngũ cũng đi theo sau lưng ba ba đi đến cạnh cửa, Tô Hàng mở ra một cửa sắt nhỏ trên chiếc cửa.

"BOSS, bữa sáng của ngài."

"Cực khổ rồi." Tô Hàng sau khi tiếp lấy bát cháo dinh dưỡng với mấy đồ điểm tâm từ tay thư ký nói.

"Hắn là." Thư ký nhìn trông là một người rất khôn khéo, chắc cũng tầm hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, hắn mang theo một bộ dàn khung kính mắt, nhìn rất nhã nhặn, chỉ có điều nhìn hắn có chút chần chừ nói, "BOSS... Ngài xác định sáng mai muốn đi HK đi công tác sao?"

"Kế hoạch không thay đổi." Tô Hàng đáp.

"Vâng." Thư ký không tiếp tục hỏi nữa, hắn chờ BOSS đóng cửa xong liền xoay người về công ty để làm, lão bản sáng mai muốn đi công tác, hắn còn rất nhiều tư liệu muốn chỉnh sửa lại.

Tô Hàng mang theo bữa sáng, trước tiên hắn đem Sơ Ngũ vào ô chó rộng rãi ở trong sân, sau đó mới ngồi xuống xin lỗi nói: "Thật có lỗi, vì mù mù, ta sợ con hù đến cô ấy, không thể thả người ra được."

Sơ Ngũ thương tâm kêu lên một tiếng, đôi mắt to đen nhánh ướt sũng nhìn trông rất khổ sở.

"Ngoan, tý nữa ta sẽ cho con ăn." Tô Hàng vuốt vuốt đầu Sơ Ngũ, mang theo bữa sáng đi đến phòng khách.

Tác giả có lời muốn nói: "Tô Hàng: Người cùng Trầm Khê, ta chỉ có thể chọn Trầm Khê."

Sơ Ngũ: Sao ba ba lại làm vậy..

Tô Hàng: Người là chó đó.

Sơ Ngũ: Nhưng hai chúng ta chỉ khác nhau về chủng tộc, nhưng không có khác nhau giới tính đâu.

Tô Hàng: Ta bỗng nhiên thèm ăn lẩu thịt cầy quá...

Con cua: Tiêu chuẩn thật lớn nha (◉o◉)

Cảm tạ tất cả tiểu thiên sứ ủng hộ, con cua tiếp tục sẽ cố gắng, con cua thương các người lắm.

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Địch Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Ký Ưc Về Bữa Sáng

Edit: Hải Yến

Beta: 韩冰儿

Tô Hàng mang theo bữa sáng đi đến phòng bếp rồi đem mấy chiếc hộp đựng thức ăn đã được đóng gói mở ra, sau khi hăn bố trí xong liền đặt chúng trên bàn ăn ở phòng khách. Tô Hàng đang do dự xem có nên gọi Trầm Khê xuống ăn sáng hay không, thì cũng đúng lúc Trầm Khê mặc một bộ váy ren trắng thêu hoa đi xuống lầu.

"Chào buổi sáng." Trầm Khê theo thói quen trông thấy Tô Hàng bên cạnh bàn ăn liền gật đầu mỉm cười.

"Chào buổi sáng." Tô Hàng có chút sững sốt, sau đó hăn co quắp xoay người, rồi chỉ vào thức ăn trên bàn nói, "Anh có chuẩn bị bữa sáng."

Trầm Khê đi xuống cầu thang, đi đến phía bàn ăn, nhìn các mỹ vị tinh xảo trên bàn rồi khen: "Nhìn thật ngon."

"Em thích là tốt rồi." Tô Hàng thuận tay cầm đôi đũa còn lại trên bàn đưa cho Trầm Khê.

"Cảm ơn." Trầm Khê nhận lấy đôi đũa rồi lễ phép nói lời cảm ơn.

"Không cần khách sáo." Tô Hàng cũng lễ phép đáp.

Hình như có chỗ nào không đúng thì phải! Trầm Khê ngồi xuống bàn ăn, cô vừa ăn cơm vừa suy nghĩ một vấn đề. Nói đến việc mình kết hôn

cùng Tô Hàng cũng đã hơn năm năm, cho tới bây giờ Tô Hàng đưa cho cô một đôi đũa, cô vẫn luôn nói lời cảm ơn, nhưng người đàn ông trước mặt này, năm năm đều đáp không khách sáo, không cần cảm ơn.

Ngày qua ngày, năm năm trước đây Trầm Khê không cảm thấy có gì kỳ quái. Nhưng vừa rồi, cô đột nhiên ý thức được, hôm nay là ngày đầu tiên sau khi tân hôn, cảm giác lạ lẫm của hai người là có thể lý giải. Nhưng trải qua năm năm ở chung, cô và Tô Hàng đều lễ phép trả lời nhau như ngày hôm nay, chân chính là tôn trọng nhau như khách, sao mà kỳ lạ quá.

Trầm Khê đang suy tư, ánh mắt cô không tự chủ được liền rơi vào người nam nhân đang cúi đầu ăn điểm tâm đối diện.

Tô Hàng phát giác được ánh mắt của Trầm Khê rơi trên người mình, từ đầu hấn giả vờ không biết vùi đầu ăn, thế nhưng qua một hồi lâu, ánh mắt đó vẫn không có dịch chuyển, Tô Hàng liền có chút không được tự nhiên cho lắm. Làm lão đại giới kinh doanh đã nhiều năm, cho nên Tô Hàng đương nhiên sẽ không thể để Trầm Khê phát giác được mình không được tự nhiên. Hấn để đũa xuống, dùng khăn ăn lau đi khóe miệng mình, lúc này mới ngẩng đầu lên hỏi: "Có chuyện nói với anh sao?"

"A?" Trầm Khê bây giờ mới phản ứng được, cô vừa rồi suy nghĩ nên mới xuất thần, cho nên có nhìn Tô Hàng chăm chăm, cô hơi dừng một chút, rồi Trầm Khê cười, cực kỳ tự nhiên nói, " Sáng nay tôi ở ban công có nhìn thấy trong sân có một con chó."

"Em trông thấy sao?" Tô Hàng có chút sửng sốt.

"Ừm." Trầm Khê gật đầu.

"Đó là chó của Lý Thanh Viễn, trước đó hấn đi công tác nên để anh nuôi mấy ngày, chiều nay hấn sẽ đến đưa con chó đó về." Mặt Tô Hàng không đổi sắc nói.

"Lý Thanh Viễn sao?" Trầm Khê nghi ngờ một chút, có điều cô với Lý Thanh Viễn không thân nhau lắm, cho nên Lý Thanh Viễn có nuôi chó hay không cô cũng không rõ lắm.

"Đúng." Tô Hàng gật đầu một cách rất chắc chắn.

"Ồ..." Trầm Khê cũng không còn xoắn xuýt, thuận miệng khen một câu, "Con chó đó rất đáng yêu nha."

"Đáng yêu?" Tô Hàng dừng lại một chút, ánh mắt hần lóe lên một tia kinh ngạc, "Em không phải không thích chó sao?"

"Làm sao anh biết tôi không thích chó thế?" Trầm Khê ăn một ngụm cháo, kỳ lạ hỏi.

"À..." Tô Hàng cố gắng để cho mình nhìn tự nhiên một chút, "Anh có nghe người ta nói trước đây em có bị chó cắn, cho nên đoán rằng có khả năng em rất sợ chó."

"Cái này anh cũng biết sao." Trầm Khê cười một cái nói, "Lúc đó tôi còn rất nhỏ, khi đó tôi chắc cũng khoảng năm tuổi, bị chó đuổi theo cắn một cái."

Tô Hàng muốn nói rằng hần cũng biết, khi đó Trầm Khê mới chỉ có năm tuổi, cô lúc đó mặc một chiếc áo khoác lông hình con thỏ, được buộc hai cái bím tóc, sau khi bị chó cắn thì núp ở trong lòng hần khóc rất lâu. Nhớ tới đoạn ký ức đó, biểu cảm trên mặt của Tô Hàng không tự chủ được liền biến thành ôn hoà.

"Kỳ thật tôi không ghét chó cho lắm, chỉ là về sau khi bị cắn, có một đoạn thời gian tương đối sợ mà thôi. Có điều bây giờ tốt rồi, tôi biết chó được nuôi trong nhà sẽ không tùy tiện cắn người, cho nên nuôi trong nhà cũng không sợ." Trầm Khê giải thích.

"VẬY Ơ." Tô Hàng như có điều gì cần suy nghĩ khê gật đầu, cầm lấy đôi đũa tiếp tục ăn bữa sáng.

Sau đó hai người không tiếp tục nói chuyện phiếm, mà là tự mình ăn xong bữa sáng. Kỳ thật năm năm kia trong trí nhớ của Trầm Khê, hai người ăn xong bữa sáng đều một mực an tĩnh. Trừ phi có sự tình đặc biệt gì đó, nhưng căn bản hai người lúc ăn cơm không có nói chuyện phiếm. Tôn trọng lẫn nhau, không can thiệp chuyện của nhau, một loại hình thức ở chung rất có lễ phép.

Kỳ thật Trầm Khê lúc ăn bữa sáng không có nhìn thời gian, cho đến lúc có một ngày cô dậy trễ, tận chín giờ rưỡi mới xuống lầu. Lúc ấy cô trông thấy người nào đó hảnh đang ở công ty đi làm đang mặc một âu phục màu da ngòai trên ghế salon ở xử lý công sự, mà một bên thư ký nhìn thấy mình giống như gặp một vị cứu tinh vậy đó.

"Phu nhân nên tranh thủ thời gian ăn điểm tâm đi ạ." Thư ký Phương Vũ vẻ kích động nói.

Trầm Khê lúc đầu không đói bụng, chỉ là cô trông thấy thư ký một mặt tha thiết thực sự không tiện cự tuyệt, lại thêm trên bàn ăn đã sớm bày xong bữa sáng, cho nên cô cũng đi tới. Lúc cô ngồi xuống xong, Tô Hàng cũng để tay trên máy tính xuống, ngồi đối diện ở bàn ăn.

"Anh không ăn sao?" Trầm Khê hơi kinh ngạc nói.

"BOSS một mực chờ đợi phu nhân ngài cùng ăn đó." Tô Hàng không nói chuyện, thư ký một bên giải thích nói.

Trầm Khê sửng sờ, có chút kinh ngạc nhìn về Tô Hàng, cô nói: "Anh không cần chờ tôi, lần sau tôi dậy trễ, anh liền tự mình ăn trước đi."

"Ừm." Tô Hàng khê gật đầu, ăn xong mấy ngụm cháo, đứng dậy nói với Trầm Khê, " Anh đi làm đây."

Trầm Khê nhớ kỹ, Tô Hàng nói hẳn muốn đi làm, Phương Vũ ở bên cạnh kích động lập tức móc ra điện thoại không biết gọi cho ai, sau đó đi ra ngoài kích động nói: "Chúng ta đã ra ngoài cửa, BOSS sẽ lập tức tới ngay, các anh cố chống đỡ một chút."

Trầm Khê lúc ấy nghi hoặc, đã vậy còn sốt ruột, làm gì mà không đi trước chứ.

Không bao lâu về sau, tình huống giống như vậy lại phát sinh thêm một lần nữa. Trầm Khê lúc này mới ý thức được, Tô Hàng chỉ cần ở nhà, liền nhất định phải cùng mình ăn điểm tâm sau đó mới có thể đi làm. Khi đó Trầm Khê cảm thấy Tô Hàng có chút kỳ quái, nhưng từ đó về sau, dù cô có ngủ dậy muộn, chỉ cần Tô Hàng ở nhà, Trầm Khê đều cùng Tô Hàng ăn điểm tâm.

"Bát đĩa em không cần phải dọn đâu, tỳ nữa Trương tẩu sẽ đến dọn." Tô Hàng thấy Trầm Khê ăn xong thì liền thu dọn bát đĩa trên bàn, hẳn nhện không được thì nói.

Trầm Khê lúc này mới phát hiện, cô vì mê mẩn suy nghĩ mà hành động trong vô thức.

"Tôi chỉ là muốn bỏ chén đĩa vào rãnh nước thôi, sau khi Trương tẩu đến thu dọn cũng tiện hơn, mà phòng khách nhìn cũng dễ chịu một chút." Trầm Khê thuận miệng nói.

"Để anh giúp em." Tô Hàng không lại ngăn cản, mà đứng lên cấp tốc đem hai cái đĩa còn lại trên bàn, cùng Trầm Khê hai người một trước một sau đi đến phòng bếp.

Tô Hàng nhìn qua bên trong rãnh nước nhét chung hết bát đĩa lại, bỗng nhiên nội tâm sinh ra một loại cảm giác, đó là hẳn cùng Trầm Khê thật sự sinh hoạt cùng một chỗ. Cùng ăn cơm chung trên bàn, cùng rửa

chén trên rãnh nước, hai người ăn cơm bằng với đôi đũa, sau khi rửa sẽ không phân biệt được là ai dùng qua, về sau liền thay nhau sử dụng đi.

"Anh hôm nay có sắp xếp gì không?" Trầm Khê bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

"À... Có mấy cái văn kiện phải xử lý thôi." Tô Hàng phản xạ có điều kiện đáp lại.

"Vậ ư." Trong giọng nói của Trầm Khê có chút không vui.

Phát được Trầm Khê không vui, Tô Hàng nhịn không được lại nói bổ sung: "Chỉ có điều không phải quan trọng lắm, anh ký tên liền xong."

"Buổi chiều hôm nay anh có thời gian không? Tôi muốn đi thăm mẹ." Trầm Khê nhớ rằng, ngày thứ hai sau khi kết hôn, mẫu thân liền sinh bệnh rồi nhập viện. Khi đó Tô Hàng cũng đến bệnh viện thăm hỏi qua mẫu thân, nhưng mẫu thân luôn cảm thấy Tô Hàng ép mình gả đi, cho nên ngày đó mẫu thân đối với Tô Hàng cũng không thân thiết gì cho lắm.

Tô Hàng lúc ấy không có biểu tình gì, Trầm Khê cũng không nhớ rõ, nhưng lúc ấy sâu trong nội tâm mình cũng tán đồng với biểu hiện đó của mẫu thân. Mặc dù là chính mình đáp ứng sẽ gả cho Tô Hàng, nhưng không phải là vì tình yêu, khi cô nghĩ đã thông suốt, tâm lý của cô còn cần một chút thời gian để điều chỉnh lại.

"Trầm phu nhân thế nào?" Tô Hàng lập tức khẩn trương hỏi.

"Không có việc gì, bệnh cũ thôi, chỉ là ở bệnh viện tĩnh dưỡng, có điều tôi cũng muốn đi xem bà ấy." Trầm Khê nói.

"Tốt, anh sẽ đi người chuẩn bị quà tặng." Tô Hàng nói xong liền muốn đi ra gọi điện thoại.

"Không cần phải phiền toái như vậy đâu." Trầm Khê ngăn cản, "Chỉ cần mua một bó hoa thôi, dù sao mẹ tôi cũng thích thực vật."

"Được." Tô Hàng do dự một chút cuối cùng cũng đồng ý với đề nghị của Trầm Khê.

"Vậy anh đi xử lý văn kiện đi, tôi sẽ ra ngoài chuẩn bị." Trầm Khê nói.

"Ừm." Hai người cùng đi ra phòng bếp, Tô Hàng quay người đi đến thư phòng, còn Trầm Khê thì đi lên lầu hai. Đi được nửa quãng, thì Trầm Khê bỗng nhiên lên tiếng gọi Tô Hàng lại.

Tô Hàng vừa mới đi tới cửa của thư phòng liền xoay người.

"Vừa rồi tôi quên nhắc nhở anh, anh không nên xưng hô với mẹ tôi là Trầm phu nhân, vẫn nên xưng hô giống tôi đi, bằng không mẹ tôi sẽ không vui." Trầm Khê cười đề nghị.

"Được." Tô Hàng sững sờ gật đầu.

Trầm Khê lúc này mới hài lòng đi lên lầu.

Tô Hàng vẫn sững sờ, hẳn thế không tin nổi đến nỗi cực kì vui sướng, trong đầu hẳn xuất hiện vô số ý đồ rằng Trầm Khê muốn mình gọi cô ấy bằng tên khác, nhưng dù cho là vì cái gì, Tô Hàng đều rất hưng phấn và vui vẻ.

Tô Hàng hưng phấn đến nỗi không xử lý được công vụ, trong đầu hẳn đều là nụ cười của Trầm Khê, sáng sớm đầu tiên sau khi tân hôn, mong muốn hoà hợp khi hai người sống chung của Tô Hàng có phải đã thành hiện thực, đây có phải biểu thị rằng Trầm Khê không có mâu thuẫn với cuộc hôn nhân này không?

Bởi vì hưng phấn quá mức, vậy nên Tô Hàng suýt chút nữa quên đi Sơ Ngũ ở trong sân, lúc hăn mang thức ăn cho chó đến, Sơ Ngũ đã đói chui từ bên trong ổ chó ra, trông thấy Tô Hàng càng kích động gọi gâu gâu.

"Đói bụng không, ăn nhiều một chút đi." Tô Hàng đem thức ăn cho chó đổ vào trong chậu của Sơ Ngũ, sau đó hăn ngồi xổm một bên sờ lấy đầu chú, "Con biết không, mẹ mẹ với ba ba đều cảm thấy con rất đáng yêu đó."

Sơ Ngũ ăn được mấy miếng, quay đầu nhìn Tô Hàng một chút, Tô Hàng với tâm trạng rất tốt cười.

"Đình linh linh..."

Tô Hàng lấy điện thoại di động của mình ra xem, hoá ra là Lý Thanh Viễn gọi tới, hăn nhướng mày hỏi: "Có chuyện gì?"

"Anh quên rồi hả? Không phải anh để cho em tới đón Sơ Ngũ sao?" Lý Thanh Viễn hỏi ngược lại.

Tô Hàng nhìn Sơ Ngũ đang ăn vui vẻ trước mặt một chút, chú tựa hồ cũng phát giác được chủ nhân đang nhìn chăm chú nó, cho nên lập tức nhu thuận lè lưỡi với chủ nhân một cái, Tô Hàng mỉm cười, hăn đưa tay sờ đầu chú, rồi nói: "Em không cần tới nữa."

"Cái gì là không cần tới chứ, em đã tới gần cửa rồi."

"Anh không đưa Sơ Ngũ cho em nữa." Tô Hàng nói.

Không đưa, vì cái gì chứ, chỗ thức ăn với mấy thứ đồ chơi để lấy lòng chó đều ở đây hết rồi." Lý Thanh Viễn nói, "Tất cả đều sẵn sàng, chỉ thiếu Sơ Ngũ thôi."

"Trầm Khê không có sợ chó, cô ấy nói Sơ Ngũ rất đáng yêu." Tô Hàng nói xong câu này thì khoé miệng tự chủ không được liền hiện lên một ý cười.

"..." Lý Thanh Viễn trầm mặc một hồi nói, "Anh đã không đưa lại còn không tiền em nữa, em đã mua một đồng thức ăn cho chó rồi, không phải anh lừa em chứ."

Tô Hàng liền cúp điện thoại, ôm đầu của Sơ Ngũ dùng sức xoa.

Tác giả có lời muốn nói: Tô Hàng: Trầm Khê thích Sơ Ngũ, không đưa cho người đâu.

Lý Thanh Viễn: Cho nên ta mua thức ăn cho chó để cho mình ăn sao?

Con cua: Ta rất ngoan đó.

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Cô Ấy Là Vợ Tôi

Edit: Hải Yến

Rất nhanh đã đến buổi trưa, Trầm Khê khoác trên mình một chiếc áo khoác bằng vải ka-ki, dưới chân giẫm lên một đôi giày cao gót trông cực tinh xảo từ trên lầu đi xuống.

Trầm Khê có dáng người vốn rất đẹp, Tô Hàng ngồi ở lầu một nhìn Trầm Khê từng bước từng bước đi từ trên cầu thang xuống, một đôi chân thon dài với cặp đùi đẹp, khiến đôi mắt của Tô Hàng không ngừng chuyển động.

"Có thể đi rồi sao?" Tay phải của Trầm Khê vịn cầu thang, còn tay trái cô cầm một hộp quà được bọc rất tinh xảo, nhìn qua Tô Hàng nhẹ giọng hỏi.

"Có thể." Kỳ thật cũng không có cái gì phải chuẩn bị từ sớm, với cả Trầm Khê không cho mình chuẩn bị quà tặng, vừa đến buổi trưa, trừ việc Tô Hàng có dắt Sơ Ngũ ra ngoài đi dạo ra, cũng chỉ đi đến phòng ngủ đổi một bộ quần áo, trạng thái coi như lúc nào cũng có thể đi được.

"Vậy chúng ta đi." Trầm Khê nói.

"Em ra cửa chờ anh một chút, anh đi lấy xe." Tô Hàng đem ánh mắt mình dịch chuyển khỏi người Trầm Khê, sau đó đi ra ga-ra để lấy xe.

Trầm Khê đi tới cửa, cô lẳng lặng chờ, ngẫu nhiên gió thổi qua, khiến vạt áo của cô bị lung lay, Trầm Khê vuốt lấy mái tóc dài của mình, nhìn ánh

nắng mùa thu, mỉm cười.

Lúc này Tô Hàng lái xe từ nhà ra, hẳn nhìn thấy Trầm Khê cách đó không xa. Dù chỉ đứng lẳng lặng, nhưng Trầm Khê lại có thể khiến cho người khác có cảm giác cao quý trang nhã, đây là do cô có xuất thân kèm theo sự giáo dục rất tốt mà ra. Không như chính mình, dù ngay trang có tốt đến đâu, thực chất bên trong vẫn y nguyên là tầng lớp dưới đáy của xã hội mà thôi.

Tô Hàng suy nghĩ miên man xong liền lái xe đến bên cạnh Trầm Khê, sau đó xuống xe giúp cô mở cửa sau ra.

Trầm Khê ngẩn người, nhìn Tô Hàng một hồi, không nhúc nhích.

"Em sao thế?" Tô Hàng nghi hoặc nói, "Quên đồ vật sao?"

"Không phải." Trầm Khê lắc đầu, cô thấy Tô Hàng nghi hoặc nhìn mình, sau đó cô di chuyển lên phía trên, mở cửa ghế lái phụ ra, trước khi cô lên xe liền nhìn Tô Hàng cười nói, "Tôi sẽ ngồi ở đây."

Tô Hàng ngỡ ngàng một chút, quả nhiên là cô được giáo dục rất tốt, dù là ngồi xe cũng không được thất lễ sao?

Trầm Khê lúc này đã nới dây an toàn xong, cô thấy Tô Hàng ngồi vào thì cười đề nghị: "Chúng ta đến bệnh viện lân cận để ăn cơm trước, sau đó rồi hãy đi thăm mẹ tôi."

"Được." Tô Hàng nổ xe, con mắt hẳn nhìn thẳng về phía trước, chậm rãi lái chiếc xe về phía bên đường.

"Tô Hàng?" Lúc xe chạy khỏi biệt thự, Trầm Khê bỗng nhiên lên tiếng gọi hẳn.

"Sao vậy?" Tô Hàng quay đầu nhìn cô một cái.

"Anh quên thắt dây an toàn kìa." Trầm Khê chỉ chỉ trên thân Tô Hàng nhắc nhở.

"Ồ...Anh quên mất." Bị Trầm Khê nhắc nhở, Tô Hàng mới phản ứng được, nếu không bên tai vang lên mấy tiếng cảnh báo có khi tận nửa ngày hẳn cũng không nghe thấy gì.

Đoán chừng có thể là mùi nước hoa trên người Trầm Khê khiến Tô Hàng có chút hoảng hốt, hẳn dùng tay phải của mình để thắt dây an toàn cho nên hơi bất tiện, có khi nửa ngày cũng không thắt xong.

Trầm Khê thấy xe đã chạy ngay giữa đường, trên đường xe cũng rất nhiều, cô bỗng nhiên nghiêng người lấy dây an toàn từ tay Tô Hàng, đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của đối phương nói: "Anh hãy chú tâm lái xe đi, tôi sẽ giúp anh thắt."

"Không cần đâu." Tô Hàng liền muốn cự tuyệt.

"Chúng ta dừng xe ở giữa đường, với cả trên đường có rất nhiều xe, tôi sẽ giúp anh thắt." Trầm Khê nói xong hướng đôi mắt cô về phía Tô Hàng.

Thân thể Tô Hàng cứng đờ, hẳn cấp tốc quay đầu đi, con mắt mắt nhìn thẳng phía trước, hai tay nắm thật chặt tay lái, nửa ngày sau mới thấy từ cổ họng hẳn thốt ra một lời cảm ơn.

Trầm Khê cười, cô đưa tay giật giật dây an toàn, hình như là lúc thắt để vị trí không đúng, cho nên dây an toàn có kẹp lại một chút, cô nhích lại gần Tô Hàng, dùng sức giật hai lần dây an toàn, cuối cùng dây an toàn mới tách rời ra, rồi rảng rắc một tiếng, dây an toàn đã được thắt chặt.

Trầm Khê hài lòng dựa về ghế dựa, còn Tô Hàng vẫn chú tâm lái xe. Hẳn tay cầm tay lái vì quá căng thẳng, cho nên đầu ngón tay vì dùng quá sức mà hiện lên màu trắng.

Lúc Trầm Khê lại gần, nhịp tim của Tô Hàng không khống chế được mà nhảy lên mấy phát. Ngoại trừ vào ngày tân hôn, hai người tại lễ cưới có hôn một lần nhưng vừa hôn đã tách ra, đây cũng là lần đầu tiên Trầm Khê dựa vào hắn, cũng là lần đầu tiên cô ấy chủ động. Cảm xúc của Tô Hàng mãi mới có thể trở lại như cũ.

Vì suy nghĩ lung tung, cho nên xe rất nhanh đã đến quán ăn gần bệnh viện, Tô Hàng đi tìm chỗ đậu xe, còn Trầm Khê thì đã sớm xuống xe để đi đến phòng ăn để gọi món. Nhưng đợi đến lúc Tô Hàng đến thì thức ăn cũng chỉ còn có phân nửa.

"Thật xin lỗi, anh mãi mới mới tìm được chỗ đậu xe." Vì chính mình đến trễ, Tô Hàng áy náy nói.

"Chỗ đậu xe gần quán ăn của bệnh viện hắn là rất đông." Trầm Khê khéo hiểu lòng người nói, "Tôi tự mình chọn thức ăn, cho nên anh muốn ăn gì thì cứ gọi thêm."

Bản thân Tô Hàng không kén ăn, chỉ có điều hắn nhìn lướt qua bàn đầy đồ ăn có đạm, rồi vẫy tay gọi phục vụ lấy thêm mấy món ăn cay.

Chờ phục vụ viên cầm thực đơn đi xa, Trầm Khê có do dự một chút hỏi: "Anh thích ăn đồ cay sao?"

"À...đúng rồi." Tô Hàng gật đầu thừa nhận nói.

Trầm Khê khẽ gật đầu, không nói gì thêm. Chỉ chốc lát phục vụ đã đem đồ ăn bưng lên, hai người gọi hết năm món ăn, ở giữa bàn có thêm một nồi thịt bò càng thêm bắt mắt.

Tô Hàng có nhớ rằng trước một khắc mình ở trước mặt Trầm Khê có nói là mình thích ăn cay, thế là hắn đợi đến khi nồi thịt bò vừa được đặt lên bàn, hắn liền gấp cho mình mấy miếng.

Sau khi ăn được mấy miếng, dạ dày Tô Hàng liền có chút đau, có điều hẳn hoàn toàn không để ý, đưa tay muốn gắp thêm miếng nữa.

"Ăn ít một chút." Trầm Khê bỗng nhiên ngẩng đầu nói, "Dạ dày anh không tốt, nếu như anh thích ăn, chỉ nên ném thử, chứ đừng ăn như vậy."

"Vậy sao.." Tô Hàng nghe lời đem đem đôi đũa đã đụng phải nước nấu thịt bò dừ đến bát canh rau xào bên cạnh.

"Húp chút nước đi." Trầm Khê múc một chén canh đưa cho Tô Hàng.

"Cảm ơn." Tiếp nhận chén canh mà Trầm Khê đưa qua, Tô Hàng thật thần trọng nhận lấy, hẳn có chút luyến tiếc không muốn uống.

Trầm Khê lại múc cho mình một chén canh, cô nghĩ hỏi: "Anh rất thích ăn canh cay sao?"

"Ừm." Tô Hàng gật đầu.

"Tôi trước kia cũng rất thích." Trầm Khê trả lời.

"Trước kia?" Tô Hàng nhớ rõ ràng Trầm Khê một mực thích món cay, làm sao bỗng nhiên biến thành trước kia rồi?

"Ừm." Trầm Khê khẽ gật đầu, không tiếp tục giải thích nữa. Kỳ thật Trầm Khê nói tới trước kia, là chỉ năm năm trước.

Ở kiếp trước, tạm thời xem như là ở kiếp trước đi, lúc mình vừa kết hôn với Tô Hàng, kỳ thật cô tiếp xúc với Tô Hàng không nhiều, cho nên không biết món sở thích của Tô Hàng là gì, cho đến khi Trương tẩu hỏi khẩu vị ăn của cô, Trầm Khê có thuận miệng nói mình thích ăn cay, dù sao Trương tẩu cũng hiểu khẩu vị của Tô Hàng hơn cô.

Về sau tất cả món ăn trong nhà đều biến thành món ăn cay cùng đồ cay Tứ Xuyên, mỗi lần Tô Hàng ăn cũng không nói gì, nhìn hình như cũng

thích ăn, cho nên dạng đồ ăn này liền kéo dài hơn nửa năm. Cho đến một ngày hăn nửa đêm phải đi bệnh viện, Trầm Khê đi cùng nghe được bác sĩ dặn dò, mới biết được Tô Hàng kì thực có bệnh dạ dày rất nghiêm trọng, căn bản không thể ăn cay.

Lúc ấy, cô nhìn Tô Hàng đang hôn mê bất tỉnh, trong lòng hiện lên một tia nghi hoặc, Tô Hàng đến cuối cùng là vì mình thích ăn đồ cay, cho nên vẫn luôn ăn như vậy? Ý nghĩ này chỉ lóe lên một giây liền bị bản thân Trầm Khê phủ định. Bởi vì trước khi kết hôn, Trầm Khê liền biết trong lòng Tô Hàng có yêu một cô gái khác, cuộc hôn nhân của cô và hăn, từ vừa mới bắt đầu chính là không có tình yêu.

Về sau, Trầm Khê về đến nhà liền dặn dò lúc Trương tẩu làm đồ ăn chia thành hai phần, một phần cay và một phần không cay. Nhưng không biết chuyện gì xảy ra, lúc hai người ă cơm chung, đôi đũa của Tô Hàng vẫn không nhịn được mà hướng tới phía đồ cay mà gắp, Trầm Khê ngăn không được hăn, nói mấy lần, Tô Hàng luôn luôn không thay đổi, cuối cùng cô không có cách nào khác, Trầm Khê đành phải cùng Trương tẩu nói về sau món ăn trong nhà đều không cần thả hạt tiêu nữa. Ăn như vậy mấy năm, về sau Trầm Khê ăn cũng không có bỏ hạt tiêu.

"Vậy bây giờ em thích ăn gì?" Tô Hàng nhịn không được hỏi.

Trầm Khê ngược mắt, biểu lộ hơi kinh ngạc.

"Anh...Anh chỉ thuận miệng hỏi thôi." Bị cô nhìn như thế, ánh mắt Tô Hàng có chút rũ xuống.

"Tôi hiện tại thích ăn món thanh đạm, lúc ra cửa tôi có cùng Trương tẩu nói qua, về sau trong nhà làm thêm mấy món thanh đạm." Trầm Khê do dự một chút vẫn nói, "Tôi không có ý tứ, không có hỏi qua anh liền tự mình làm chủ, nếu như anh không quen, tôi sẽ nói lại với Trương tẩu."

"Không có việc gì, anh không kén ăn." Tô Hàng nói xong cảm giác được câu nói này với câu nói mình thích ăn vừa ấy cay có mâu thuẫn, thế là hần lập tức đổi giọng nói, "Dạ dạ anh không tốt, bác sĩ cũng dặn anh ít ăn cay."

Trầm Khê cười, cô không nói gì thêm, hai người lại cúi đầu tiếp tục ăn cơm, nhưng mà khi ăn, cô chợt phát hiện một hiện tượng rất kỳ quái. Hình như đồ ăn gì mình thích ăn Tô Hàng cũng đều thích, chỉ cần là mình gặp đồ ăn gì, Tô Hàng cũng sẽ gặp theo. Trầm Khê cắn môi một cái, bỗng nhiên suy nghĩ mình có phải quá nhạy cảm sao.

Ăn cơm xong, hai người đi tới một tiệm hoa, Tô Hàng đứng ở một bên để Trầm Khê đi chọn, cuối cùng thấy Trầm Khê ôm một chậu hoa mười đồng tiên đi ra.

"Lấy nó đi." Trầm Khê nói.

"Tặng cái này ư?" Tô Hàng sững sốt một hồi, đây là lần đầu tiên sau khi kết hôn thăm nhạc mẫu đại nhân, liệu tặng chậu hoa mười đồng tiên này có thành ý không.

"Ừm." Trầm Khê cười nói, "Mẹ tôi nhất định sẽ thích."

"Trầm... Mẹ thích là tốt rồi." Tô Hàng lấy từ từ trong túi tiền khoảng một trăm tệ rồi đi đến quầy tính tiền, khi hần đang chờ nhân viên bán hàng thối tiền lẻ thì ánh mắt lại hướng về phía bó hoa hồng.

"Tiên sinh muốn mua bó hoa hồng kia?" Nhân viên cửa hàng thừa cơ giới thiệu nói, "Hoa này sáng nay vừa được đưa tới, đặc biệt mới mẻ, một bó mười tệ, anh có muốn mua một bó để tặng bạn gái anh hay không."

"Cô ấy là vợ tôi." Tô Hàng đính chính.

"Hai người thật đẹp đôi nha, anh vẫn nên mua một bó tặng vợ anh đi." Nhân viên cửa hàng tiếp tục chào hàng nói.

"Không cần." Tô Hàng do dự một chút, vẫn lắc đầu một cái. Hắn nghĩ nếu như hắn mua một bó hoa tặng cho Trầm Khê, như vậy Trầm Khê nhất định sẽ rất kinh ngạc cho xem. Bây giờ quan hệ của hai người đã vượt xa mong muốn của hắn, Tô Hàng không nghĩ sẽ biến đổi nó.

"Đây là tiền thừa của ngài, hoan nghênh lần sau quý khách lại tới." Nhân viên cửa hàng đem tiền lẻ đưa cho Tô Hàng.

Tô Hàng khẽ gật đầu, xoay người cùng Trầm Khê đi ra tiệm hoa.

Nhân viên tính tiền thấy Tô Hàng đi rồi, lúc này mới mặt mũi tràn đầy ghét bỏ đi đến trước mặt đồng sự nói: "Vừa rồi nhìn tên kia tốt, dáng vẻ trông rất có tiền, cuối cùng một bó hoa mười tệ cũng không mua được cho vợ mình."

"Chẳng lẽ đây là sự khác nhau giữa trước khi kết hôn và sau khi kết hôn ư?" Mặt mũi đồng sự tràn đầy không tin nói.

Tác giả có lời muốn nói: A a a... Tồn cáo không có, về sau lại muốn chạy trần truồng... (đoạn lời tác giả này mình không biết edit ra sao cho nên mình để vậy luôn)

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Mẹ Vợ Không Có Thích Tôi

Edit: Hải Yến.

Bệnh viện mà Trầm phu nhân tinh dưỡng là bệnh viện tư nhân rất nổi tiếng ở thành phố S, cho nên tiền viện phí của phòng bệnh riêng mỗi ngày so với khách sạn năm sao đắt hơn rất nhiều.

Trầm Khê khi còn bé có đi theo Trầm phu nhân tham gia một số hoạt động từ thiện, sau khi lớn lên cô cũng đi xe vận chuyển đồ vật đi qua vùng núi xa xôi. Cô biết cuộc sống của mình sung sướng hơn rất nhiều người, cho nên cô thường đi làm chút việc từ thiện. Nhưng là cô lại chưa từng nghĩ tới, có một ngày tiền mẹ mình nằm viện cũng khiến cho cô cảm thấy đắt, nếu như không phải vì Tô Hàng...

"Thế nào?" Tô Hàng nghi hoặc nhìn về phía Trầm Khê đang đứng thất thần ở cửa bệnh viện khiến cô bưng tỉnh.

"Không có việc gì." Trầm Khê lấy lại tinh thần, từ đáy lòng nhìn về phía Tô Hàng nói một câu, "Cảm ơn anh."

"À? Không cần khách sáo." Tô Hàng có chút không có kịp phản ứng, hẳn không rõ Trầm Khê đến cùng là vì cái gì mà bỗng nhiên nói lời cảm ơn với hẳn.

"Cái này cho anh." Trầm Khê đem cây nha đam trong tay đưa cho Tô Hàng.

Tô Hàng không chút nghĩ ngợi đưa tay nhận lấy.

"Tý nữa anh đưa cái này cho mẹ tôi, liền nói là tôi giúp anh chọn đi."
Trầm Khê nói.

"Cảm ơn..." Tô Hàng không có ngốc, làm sao không hiểu dụng ý của Trầm Khê, cô là đang giúp mình tranh thủ giành thiện cảm của Trầm phu nhân đây mà. Thế nhưng tại sao cô ấy lại muốn làm như vậy, cô hi vọng mình với người nhà cô ấy có quan hệ tốt hơn sao? Nghĩ tới đây, nội tâm Tô Hàng có chút thấp thỏm, lại có chút kích động.

"Không khách sáo." Mặt Trầm Khê hơi cong cong, khi cô cười lên trông đẹp cực kỳ.

Tô Hàng cảm giác nét mặt của mình sắp không kiềm chế được, hần vội cúi đầu nhìn về phía chậu hoa tron tay, lưng đầy cứng ngắt.

Trầm Khê trừng mắt nhìn kinh ngạc một hồi, cô không rõ bầu không khí vừa nãy rất tốt tại sao lại biến thành lúng túng thế này. Cô cười xấu hổ nói: "Chúng ta hãy lên đi."

"Được." Biểu cảm Tô Hàng bình thản sau lưng Trầm Khê, nhưng trong nội tâm lại đem mình mắng gần chết.

Tô Hàng người là cái đồ ngu ngốc, vừa rồi làm động tác như vậy, không phải cố ý để Trầm Khê khó coi sao? Trầm Khê cười với người sao lại không dám nhìn? Người cười cô ấy về không phải hi vọng cô sẽ ở bên cạnh người sao?

"Đi thôi." Tô Hàng đang rất hối hận thì cũng rất nhanh hai người đã đến cửa phòng bệnh của Trầm phu nhân, Trầm Khê nhắc nhở Tô Hàng một chút, mới đưa tay gõ cửa.

Lúc cha Trầm thấy con gái mình cùng Tô Hàng bước vào, biểu cảm đầu tiên là vui mừng sau đó có chút phức tạp: "Các con tại sao lại tới?"

"Con đến thăm mẹ." Trầm Khê trả lời.

"Mẹ con mắc bệnh cũ, không có việc gì." Cha Trầm nói.

"Con biết, cha, con đi vào trước xem mẹ." Trầm Khê nhìn phụ thân cười, liền vượt qua cha Trầm đi vào phòng bệnh, để lại không gian cho hai nam nhân còn lại.

"Khụ...Anh vào trước đi." Cha Trầm ho khan một tiếng, dẫn đầu phá vỡ không gian trầm mặc.

"Cảm ơn... cha." Tô Hàng vẫn nhớ lời khuyên của Trầm Khê, trên đường đi cũng có chuẩn bị, lúc này nhìn thấy bố vợ, ngược lại không chút khó xử liền gọi.

Cha Trầm nhưng có chút ngoài ý muốn, ông nhìn thấy vẻ mặt thành thật của Tô Hàng, cuối cùng nhẹ gật đầu xem như đã đáp ứng. Hai người một trước một sau đi đến, mới tới cửa thì cuộc trò chuyện của hai mẹ con trong phòng.

"Tịch Nhan, Tô Hàng tới." Trầm cha lên tiếng nhắc nhở mẹ Trầm.

Mẹ Trầm nghe được giọng nói của chồng mình, bà ngẩng đầu, biểu cảm có chút phức tạp nhìn về phía Tô Hàng đang cầm một chậu cây nha đam, đối với người đã cướp đi con gái mình, bà rất hận. Bà hận thân thể mình liên lụy tới chồng và con gái, cũng cho Tô Hàng một cơ hội. Bà biết Tô Hàng kỳ thật không có làm gì sai, nhưng bà không có thích hẳn.

Mẹ Trầm có xác minh tiêu chuẩn đối với con rể tương lai của mình, bà hi vọng đối phương không nhất định phải là người giàu có, nhưng bà hi vọng người này có học thức, nho nhã, hẳn cùng Trầm Khê có điểm giống nhau, có nói cũng không hết, có thể cùng nhau tìm hiểu, yêu thương lẫn nhau...

Nhưng Tô Hàng, trước khi 18 tuổi chỉ học qua tiểu học, từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện, dựa vào nhặt ve chai mà sống, mặc dù hiện tại hẳn rất thành công, nhưng hoàn cảnh lớn lên khác biệt quá nhiều, cho nên hẳn với Trầm không giống nhau ở điểm nào.

"Đây là Trầm Khê giúp con chọn, cô ấy nói..." Tô Hàng nhìn thoáng qua Trầm Khê, mới tiếp tục nói, "Cô ấy nói mẹ rất thích thực vật."

Trầm phu nhân có chút kinh ngạc nhìn con gái mình, thấy Trầm Khê hướng bà gật đầu mỉm cười, lúc này mới quay đầu, bình thản xa cách nói: "Phí tâm, cảm ơn anh đã đến thăm tôi."

Tô Hàng lúc đi vào thấy trong phòng trồng rất nhiều thực vật, tất cả đều được để trên bệ cửa sổ. Cho nên hẳn thuận miệng nói ra: "VẬY con đem cây nha đam để trên bệ cửa sổ."

"Ừm." Trầm phu nhân khẽ gật đầu.

Tô Hàng có chút không được tự nhiên đi về phía bệ cửa sổ, ở trong phòng này hẳn kỳ thật chỉ là người ngoài. Hẳn biết Trầm gia phụ mẫu không thích chính mình. Đương nhiên, hẳn dùng phương pháp hèn hạ để buộc Trầm Khê gả cho mình, Trầm gia chán ghét mình cũng là đúng.

Trầm Khê nhìn bóng lưng cứng ngắc của Tô Hàng, lại quay sang nhìn gương mặt lạnh lùng của mẫu thân mình, cô muốn dựa vào một chậu cây có thể thay đổi thiện cảm của mẫu thân nhà mình đối với Tô Hàng, nhưng hình như cũng hơi khó thật. Cô cầm rổ hoa quả không biết ai đưa trên bàn, nói với Tô Hàng: "Tô Hàng, anh có thể giúp tôi rửa mấy quả này được không?"

"Được." Tô Hàng mang theo rổ hoa quả ra khỏi phòng bệnh.

Cho đến khi nghe được tiếng gõ cửa, mẹ Trầm mới có chút cao hứng hỏi: "Hẳn làm sao cũng tới."

"Mẹ, hiện tại hấn là chồng con, mẹ ngã bệnh, hấn sao có thể không tới được." Trầm Khê nói.

"Thế nhưng hấn buộc con phải gả cho hấn, con căn bản không có thích hấn. Con có biết đêm qua... Mẹ lo lắng lắm không?" Lúc mẹ Trầm nói câu này có chút kích động, đến mức ba người trong phòng đều nghe thấy, Tô Hàng vì quên cầm đĩa đựng trái cây mà hấn lại trở về một lần nữa.

Phòng bệnh mà Trầm phu nhân ở là một buồng, Tô Hàng lúc đi ra chỉ đóng cửa phòng ngoài, cửa phòng còn lại không có đóng, cho nên vừa rồi lời nói rõ ràng của Trầm phu nhân hấn có nghe được.

"Mẹ, con rất khỏe, mẹ đừng lo lắng." Trầm Khê khuyên nhủ.

"Mẹ có thể không lo lắng được sao?" Trầm phu nhân kích động nói, "Tại sao con phải gả cho hấn chứ, hấn có thể ra bất kì điều kiện gì, chúng ta có thể đem hết cổ phần của Trầm thị cho hấn, hấn vì cái gì mà hết lần này tới lần khác muốn cưới con."

"Tịch Nhan, em đừng kích động như vậy." cha Trầm khuyên nhủ.

"Còn anh nữa, sao anh có thể đồng ý cho Trầm Khê gả cho hấn chứ, có phải không nỡ bỏ tập đoàn Trầm thị của mình." Trầm phu nhân bởi vì sự tình này, mấy ngày nay không cho cha Trầm sắc mặt tốt.

"Mẹ, mẹ đừng kích động." Trầm Khê cũng ở một bên khuyên nhủ.

"Kỳ thật mẹ biết." Trầm phu nhân dừng phát tiết lại, nhưng trong lòng cũng rất rõ ràng, "Các người kỳ thật cũng là vì tôi, đều là vì cái bệnh này của tôi, đều là tôi làm liên lụy các người."

"Tịch Nhan..." cha Trầm ôm mẹ Trầm nhẹ giọng an ủi.

"Mẹ, mẹ đừng nói như vậy, mẹ có biết mẹ đối với con và cha quan trọng như thế nào sao?" Trầm Khê lôi kéo tay của mẫu thân, nói từng câu từng chữ, "Kỳ thật con rất cảm ơn Tô Hàng, nếu như không có hắn, nhà chúng ta còn không biết phải ra sao nữa, bây giờ mẹ với ba đều tốt, con đã yên tâm lắm rồi."

"Thế nhưng con.." Làm cha mẹ thì không bao giờ muốn con cái mình chịu khổ cả.

"Tô Hàng đối xử với con rất tốt." Trầm Khê nhìn mẫu thân, tha thiết nói, "Chúng con đã kết hôn rồi. Cho nên, mẹ, mẹ có thể thử tiếp nhận hắn được không?"

"Tiểu Khê, là cha mẹ có lỗi với con." Giọng nói của mẹ Trầm mang theo sự nức nở, kích thích khiến Tô Hàng nghe không vào, hắn mang theo tâm trạng phức tạp đi đến chỗ y tá mượn đĩa đựng trái cây, đến mức gần như là chết lặng đi rửa hoa quả.

Sau mười phút, khi Tô Hàng bưng chỗ hoa quả đã được rửa sạch trở về, thái độ của mẹ Trầm đối với hắn quả nhiên đã tốt hơn rất nhiều.

Trước khi đi, Trầm cha gọi Tô Hàng qua một bên, nghiêm túc nói: "Tô Hàng, Tiểu Khê là kiêu ngạo cả đời của tôi, tôi hi vọng anh sẽ đối xử thật tốt với con bé."

"Con hiểu rồi." Tô Hàng bảo đảm nói.

"Tôi biết trong lòng anh đã có cô gái khác, anh có thể không yêu Tiểu Khê, nhưng.. đừng bắt con tôi làm thế thân, con bé chịu không được." Lúc cha Trầm nói câu này, ánh mắt của ông làm cho người ta có chút sợ hãi.

"Con không có." Tô Hàng có chút kích động phủ định nói.

Lúc rời khỏi bệnh viện, Trầm Khê có chút tò mò hỏi: "Vừa rồi cha tôi nói với anh việc gì vậy?"

"Chỉ tùy tiện trò chuyện vài câu thôi." Tô Hàng trả lời.

"Ồ... Cha mẹ tôi rất thương tôi, cho nên đối với anh liền có chút nghiêm ngặt... Hi vọng anh bỏ qua cho." Trầm Khê thử giải thích.

"Anh hiểu." Anh biết, ở giữa anh và em, mặc kệ anh có cố gắng thế nào, dù là hiện tại anh đứng bên cạnh em, cuối cùng chúng ta vẫn cách biệt hai thế giới khác nhau.

Nhưng dù cho như thế, liền coi như chúng ta có nhiều cái khác biệt đi, dù có một tia cơ hội, anh vẫn muốn có được em, muốn cưới em về nhà, dù trong mắt người khác, anh là cưỡng ép em.

Trầm Khê còn muốn nói, nhưng biểu cảm của Tô Hàng quá mức nghiêm trọng, khiến cô cuối cùng không nói được gì.

Thời điểm xe trở lại biệt thự, Sơ Ngũ đang ở trong sân chơi đùa, chú nghe được tiếng động cơ quen thuộc, Sơ Ngũ lập tức kích động từ trên bãi cỏ chạy tới phía xe, sau đó bám lấy cửa xe kêu không ngừng

Tô Hàng xuống xe, biểu cảm bất đắc dĩ đón lấy Sơ Ngũ.

"Tiên sinh, phu nhân, các người đã trở về." Trương tẩu vội vàng tới đem Sơ Ngũ qua một bên, bà đã sớm được tiên sinh thông báo, phu nhân có chút sợ chó.

"Lý Thanh Viễn vẫn chưa qua đón nó sao?" Trầm Khê thuận miệng hỏi một câu.

"..." Tô Hàng không biết nên nói như thế nào, sau đó mặt không đổi sắc nói, "Hắn không cần nữa."

"Không cần sao, việc nuôi thú cưng này, sao có thể tùy tiện nói không cần là không cần chứ, hấn thật không biết chịu trách nhiệm." Trầm Khê có chút tức giận cau mày nói.

"Không sai." Tô Hàng gật đầu phụ họa nói.

Sơ Ngũ cái gì đều nghe không hiểu thân mật lè lười với Tô Hàng, Trương tẩu ở bên cạnh mơ hồ nghĩ, chú chó này sao lại thành của Lý tiên sinh rồi?

"Trương tẩu, bà để Sơ Ngũ xuống, rồi đi chuẩn bị cơm trưa đi." Tô Hàng nhìn thoáng qua Trương tẩu.

"Được." Trương tẩu thông minh đi về phía phòng bếp, dù sao bất kể ra sao, bà làm bảo mẫu, không nên để ý mấy chuyện này.

"Nó tên là gì thế?" Đã về sau muốn để ở nhà nuôi, Trầm Khê cảm thấy mình cần phải biết về chú một chút.

"Sơ Ngũ." Tô Hàng giới thiệu nói.

"Sơ Ngũ? Một cái tên rất đặc biệt, cũng rất đáng yêu." Trầm Khê cẩn thận sờ lên đầu Sơ Ngũ, con mắt tròn căng của chú nhìn ba ba một chút rồi lại nhìn mẹ mẹ một chút, cuối cùng liếm lấy mu bàn tay của Trầm Khê.

"A...!" Trầm Khê kinh hãi kêu lên một tiếng.

"Thế nào?" Tô Hàng khẩn trương nắm lấy tay Trầm Khê xem xét.

"Không có việc gì, chỉ giật mình chút thôi." Trầm Khê cúi đầu nhìn thì thấy hai người đang nắm tay nhau.

Ánh mắt Tô Hàng tối sầm lại, hấn buông bàn tay Trầm Khê ra, nói thật nhỏ một câu: "Thật xin lỗi."

"Không có việc gì, Sơ Ngũ xem ra rất thích tôi." Trầm Khê có ý đồ muốn hoá giải sự xấu hổ này.

"Ừm." Tô Hàng chỉ có thể rầu rĩ gật đầu.

Tác giả có lời muốn nói: Sau khi có chương mới thì sẽ có hồng bao ngay nha ừ...

Cảm ơn các tiểu thiên sứ đã ủng hộ ta ~

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Vừa Kết Hôn Liên Đi Công Tác

Edit: Hải Yến

Beta: 韩冰儿.

Buổi sáng tám giờ, hai người ngồi ăn điểm tâm trong phòng khách, cho tới khi ăn gần xong thì Tô Hàng bỗng nhiên nói với Trầm Khê: "Hôm nay anh phải đi công tác."

"Đi công tác sao?" Trầm Khê có sừng sốt một chút.

"Anh đi công tác ở HK." Tô Hàng gật đầu nói.

"Anh đã sớm quyết định rồi ư?" Trầm Khê hỏi.

"Ừm." Tô Hàng khẽ gật đầu.

Trầm Khê không nhớ rõ ở kiếp trước Tô Hàng có đề cập chuyện này với mình hay không, nhưng khi đó ước chừng mình cũng muốn Tô Hàng mau đi sớm, dù sao lúc hai người ở cùng một chỗ có chút xấu hổ.

Nhưng hiện tại Trầm Khê lại cảm thấy, ngày thứ hai sau khi kết hôn hẳn liền bỏ vợ mình để đi công tác. Làm sao cô không hoài nghi cho được, Tô Hàng thật sự thích cô sao? Chỉ có điều vì sự giáo dục quá tốt cùng với sự căng thẳng của nữ nhân khiến cho Trầm Khê không có cách nào trực tiếp hỏi bằng lời. Với cả hôn lễ của hai người chuẩn bị rất vội vàng, nếu Tô Hàng có sớm an bài tốt công việc, kỳ thực cũng hoàn toàn có khả năng. Cuối cùng Trầm Khê chỉ có thể hỏi: "Anh định đi mấy ngày thế?"

"Một tuần lễ." Tô Hàng trả lời.

"Anh đã thu xếp đồ đạc xong chưa?" Trầm Khê lại hỏi.

"Anh đã thu xếp xong rồi." Tô Hàng gật đầu.

"..." Trầm Khê cảm thấy mình cũng không có gì để làm, thế là cô chỉ có thể cứng ngắc nói một câu, "Chúc anh đi công tác hết thầy thuận lợi."

"Cảm ơn." Một chút mát mát xẹt qua đáy mắt của Tô Hàng. Quả nhiên, căn bản Trầm Khê sẽ không đối với việc mình rời đi sinh ra một tia không nở, cho dù là bất mãn.

Xe của Tô Hàng đã sớm ở ngoài cửa chờ, lúc Tô Hàng kéo vali đi ra, Trầm Khê muốn đứng dậy tiễn, lại bị Tô Hàng đưa tay ngăn cản: "Bên ngoài rất lạnh, em đừng đi ra."

Thời tiết tháng mười một lúc lạnh lúc lại nóng, lúc rời khỏi giường sáng nay, Tô Hàng đi ra ngoài thì thấy trên bãi cỏ đầy một tầng sương.

Câu nói này của Tô Hàng khiến cho bước chân mà Trầm Khê đang định phóng ra dừng lại, cô cảm thấy có chút xấu hổ, không phân biệt được trong lời nói này của Tô Hàng là vì khách sáo hay là vì hấn quan tâm đến cô. Tính cách của Trầm Khê rất ôn nhu, cô không phải là kiểu con gái thích chủ động, nhất là tình cảm.

Huống chi hôn nhân của hai người là vì lợi ích, cô sợ mình quá chủ động, sẽ để cho Tô Hàng cảm thấy mình là loại muốn làm nữ nhân của hấn, sự kiêu ngạo của cô không cho phép chính mình làm như thế.

Sau khi sống lại Trầm Khê lại một lần nữa bắt đầu hoài nghi sự chân thực trong lời nói của Lý Thanh Viên, Tô Hàng thật sự thích mình sao? Nếu như thích, thì... Hấn vì cái gì mà luôn luôn duy trì một khoảng cách đối với mình.

"Ôi.. Tiên sinh có quên mang khăn quàng cổ theo." Trương tấu đang dọn dẹp đồ đạc, bỗng nhiên bà cầm một chiếc khăn quàng cổ lông dê màu đen ra, vội vàng vàng muốn đi ra cổng.

"Trương tấu." Trầm Khê do dự một hồi, sau đó lên tiếng gọi Trương tấu lại, "Bà đưa khăn quàng cổ cho con đi, con đi đưa cho hănh."

"Phu nhân muốn đưa cho tiên sinh sao? Vậy thì tốt quá, khăn quàng cổ đây." Trương tấu mừng rỡ đem khăn quàng cổ đưa cho Trầm Khê thì liền xoay người tiếp tục làm công việc của mình.

Trầm Khê cầm theo khăn quàng cổ bước nhanh đến sảnh, cô vừa vịn trông thấy Tô Hàng ngồi vào trong xe, cô sợ xe rời đi, vội vàng hô một câu: "Tô Hàng."

Ngón tay Tô Hàng đang muốn đóng cửa đột nhiên cứng đờ, hănh không thể tưởng tượng nổi quay đầu nhìn về phía Trầm Khê đang mặc một chiếc áo mỏng đi tới phía của mình, vội vàng mở cửa xe để nghênh đón.

"Em sao vậy?" Tô Hàng tưởng đã xảy chuyện gì.

"Anh quên khăn quàng cổ, Trương tấu nói anh quên mang theo." Trầm Khê cười cười, cô để lộ ra một chút khăn quàng cổ màu đen trong tay mình.

"..." Tô Hàng với biểu cảm phức tạp nhìn về phía khăn quàng cổ đang trong tay Trầm Khê.

Trầm Khê thấy Tô Hàng không nói lời nào, mím môi một cái, cô nhón chân lên đem khăn quàng cổ trong tay vẩy lên cổ Tô Hàng, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Tô Hàng (nhưng thật ra là choáng váng) vừa cười vừa nói: "Tôi mong chuyến công tác này thuận buồm xuôi gió, hãy về sớm một chút."

"Ừm." Tô Hàng sững sờ gật đầu một cái.

"VẬY anh mau lên xe đi, đừng để lỡ máy bay." Trầm Khê nói.

Nhìn thấy Tô Hàng ngồi trở lại trong xe, cho đến khi xe lái ra khỏi sảnh biệt thự, Trầm Khê mới chà xát hai đôi tay có chút lạnh cóng, rồi trở về phòng khách.

Chiếc xe từ biệt thự một mực lái đến sân bay, trong lúc đó Tô Hàng một mực ngây ngốc giữ lấy khăn quàng cổ trên cổ mình không động đậy, xe mau chóng đã dừng lại.

"Tô tổng, Tô tổng.." Lái xe gọi nhiều lần vẫn không thấy Tô Hàng hoàn hồn, hăn nhin không được mới gia tăng âm lượng.

"Ừm!?" Tô Hàng mãi mới lấy lại được tinh thần.

"Tô tổng, đã đến sân bay rồi ạ." Lái xe lấy ra hành lý từ trong cốp, rồi giúp Tô Hàng kéo cửa xe ra.

Tô Hàng nhìn đồng hồ tay một chút, hăn mới phát hiện cách giờ đăng ký chỉ có nửa giờ, thế là nhanh chóng xuống xe, tiếp lấy hành lý rồi đến phòng chờ cùng thư ký Phương Vũ và cố vấn pháp luật Lý Thanh Viễn tụ họp.

Tô Hàng đi vào không bao lâu, máy bay liền bắt đầu khởi hành. Sau khi lên phi cơ, Lý Thanh Viễn liền cởi áo khoác cùng quần quàng cổ ra, rồi dựa vào ghế dựa trên khoang hạng nhất, thở dài một hơi. Kết quả vừa nghiêng đầu, phát hiện hảo hữu sát vách của mình, mặc âu phục áo khoác kín cổ lại còn đeo khăn quàng cổ, lập tức im lặng nói: "Điều hoà không khí nóng như vậy, anh còn đeo khăn quàng cổ làm gì?"

"Đừng động." Tô Hàng ngăn cản hai tay đang đưa tới phía khăn quàng cổ của Lý Thanh Viễn.

"Anh phản ứng thái quá như vậy làm gì? Tiểu tình nhân đưa cho anh sao?" Lý Thanh Viễn nói đùa.

Tô Hàng lạnh lùng nhìn về phía Lý Thanh Viễn, Lý Thanh Viễn lập tức đầu hàng nói: "Em sai rồi, em sai rồi, em biết trong lòng của anh đã có Trầm Khê."

Tô Hàng cảm thấy mình đã hài lòng, rồi hãnh quay đầu đi nhắm mắt để dưỡng thần.

"Không phải em nói với anh, anh thăm mến người ta nhiều năm như vậy, vất vả lắm mới có thể cưới được cô ấy về, tại sao mới kết hôn được ngày thứ hai thì anh lại đi công tác chứ?" Lý Thanh Viễn khoa trương nói, "Lúc này, Trầm Khê chắc đang ở nhà lấy nước mắt để rửa mặt đấy."

"Cô ấy sẽ không." Tô Hàng vô cùng xác định nói.

"Coi như cô ấy sẽ không khóc đi, vậy chắc cũng sẽ không vui." Lý Thanh Viễn phân tích nói, "Trên thế giới này làm gì có nữ nhân nào thích việc chồng của mình mới kết hôn thì liền đi công tác đâu."

"Cô ấy không..."

"Em biết Trầm Khê không thích anh, nhưng cô ấy chỉ cần là nữ nhân liền nhất định sẽ không vui đâu." Lý Thanh Viễn nói.

Tô Hàng không biết Lý Thanh Viễn có phân tích đúng hay không, ít nhất lúc ra cửa vào buổi sáng hôm nay, trên mặt Trầm Khê chưa từng xuất hiện biểu cảm gì, dù là một tia không vui, nếu có, mình làm sao có thể đến sân bay chứ.

"Anh nghĩ cô ấy cần thêm thời gian và không gian." Tô Hàng nói.

"Lão đại, hai người đều đã rồi, cần gì thêm thời gian với không gian chứ. Lúc này hai người đang ở chung một chỗ, cái gì nên phát sinh thì cũng nên phát sinh đi." Lý Thanh Viễn đang nói dở thì cảm nhận được ánh mắt kinh khủng của Tô Hàng, như là một giây sau sẽ rơi mất, "Anh không muốn em nói thì em sẽ không nói nữa."

Lý Thanh Viễn thở dài, nhỏ giọng nói lầm bầm: "Anh đúng là..."

==

Sau khi ăn cơm trưa, Trầm Khê đang ở phòng khách đọc sách, thì nhận được điện thoại từ cô bạn thân Vân Thư, cô nàng mời cô đi hội sở "Mây cuốn mây bay" để tụ họp một chút. Trầm Khê thấy cũng không có chuyện gì để làm, sau khi cô chuẩn bị một chút thì đi đến chỗ mà Vân Thư nói.

Lúc Trầm Khê đến, Vân Thư đã sớm chờ ở cửa, cô nàng nhìn thấy Trầm Khê đi tới thì liền ôm lấy người cô bạn rồi kích động nói: "Tiểu Khê, bà làm tôi lo chết mất."

Trầm Khê có chút bất đắc dĩ nói: "Chúng ta mới không gặp nhau có một ngày thôi mà."

Lúc Trầm Khê kết hôn thì Vân Thư có làm phù dâu, nếu tính toán thời gian, thì chỉ có ngày hôm qua là bọn họ không gặp nhau thôi.

"Một ngày cũng là vấn đề rồi, sau một ngày thì bà đã từ Trầm tiểu thư biến thành Tô phu nhân rồi đó." Vân Thư trêu chọc nói.

"Sao bà có thể nói như vậy." Trầm Khê nói, "Bên ngoài lạnh lắm, chúng ta vào trong đi."

"Được." Vân Thư cùng Trầm Khê đi lên phòng khách quý ở lầu ba, chỗ mà Vân Thư mời là nơi cao cấp của thành phố S, lầu ba là khu dành

cho khách quý, nếu ai không có thẻ hội viên trăm vạn trở lên thì không thể vào được.

Có thể là bởi vì thời gian còn sớm, lâu ba im ắng không có một bóng người. Trầm Khê đi vào phòng, thì thấy bên trong ngoại trừ mấy chai rượu cùng với một đĩa trái cây thì không còn ai khác, thế là cô mới kinh ngạc nói: "Chỉ có hai bọn mình ư?"

"Chỉ có bọn mình thôi, ngày hôm nay chúng ta không say không về." Vân Thư đã sớm rót hết rượu đổ vào trong ly.

Trầm Khê tiếp lấy một chén, cười cười hỏi: "Làm sao bà tự nhiên muốn uống rượu vậy."

"Tôi không biết." Vân Thư nói xong thì ngửa cổ lên tử đem ly rượu đổ trong tay một mực uống hết, Trầm Khê nhìn một chút, cũng nhấp một miếng nho nhỏ.

"Bà làm sao mà mới uống được có một ngụm nhỏ vậy, uống hết đi, uống hết đi." Vân Thư bất mãn nói.

"Tôi không thích uống rượu, bà biết mà." Trầm Khê bất đắc dĩ nói.

"Bà làm sao lại già mồm như thế chứ.." Vân Thư cũng không muốn nường tay.

"Bà có chuyện gì muốn nói với tôi hả?" Trầm Khê cũng không tức giận, ciao đặt chén rượu xuống, nhìn về phía cô bạn thân có chút khác thường của mình.

Vân Thư lại rót cho mình một chén rượu, lúc này mới nhìn về phía Trầm Khê hỏi: "Tôi nghe nói Tô Hàng đi HK rồi?"

"Đúng vậy, hẳn mới đi buổi sáng, làm sao bà biết?" Trầm Khê khẽ gật đầu hỏi.

"Cái đồ cặn bã Tô Hàng kia!" Vân Thư bỗng nhiên mở miệng mắng.

"Vân Thư!" Trầm Khê không đồng ý nhìn bạn thân mình.

"Bà lại còn bảo vệ cho hẳn? Vừa mới kết hôn được ngày thứ hai thì hẳn liền đi công tác, có ý tứ gì vậy chứ, hẳn đem bà thả ở đâu rồi?" Vân Thư tức giận vỗ bàn một cái.

"Không phải như bà nghĩ đâu." Trầm Khê giải thích nói, "Bà cũng biết, vì muốn mau chóng khôi phục tài chính của Trầm thị, hôn lễ của chúng mình chuẩn bị rất vội vàng. Lần đi công tác này hẳn đã sớm có kế hoạch rồi, Tô Hàng hẳn là không thể không đi."

"Vậy cũng không được?" Vân Thư nói, "Lần này hẳn đi thì bà thành cái dạng gì rồi? Bà biết người ngoài đều nói bà ra cái gì không? Chân trước Tô Hàng vừa lên máy bay, thì bên ngoài liền nổi lên mấy lời đồn đại, nói... Nói bà..."

"Tôi biết." Mấy lời này mình ở kiếp trước cũng đã nghe xưa.

"Vậy mà bà còn cười ra tiếng." Lúc Vân Thư vừa nghe được thì quả thực muốn tức chết.

"Nhưng đây không phải là sự thật đâu. Tô Hàng kỳ thật đối với tôi rất tốt, lần này đi công tác này là hẳn đã lên lịch từ lâu rồi." Trầm Khê giải thích nói, "Trước khi đi hẳn đã thương lượng với tôi rồi."

"Hẳn đối với bà rất tốt?" Vân Thư nghi hoặc hỏi.

"Hẳn đối với tôi rất tốt." Trầm Khê gật đầu xác nhận nói.

"Vậy.. Vậy hai người... Đã làm chưa.." Vân Thư ấp a ấp úng hỏi.

"Cái gì?" Trầm Khê nghe có chút mơ hồ.

"Ai nha, hai người chưa có lên giường sao?" Vân Thư một hơi hỏi ra.

Trầm Khê không có kịp chuẩn bị thì đã bị hỏi chuyện phòng the, mặt cô một hồi liền đỏ lên.

"Sao bà lại xấu hổ chứ, có sao đâu." Vân Thư đẩy Trầm Khê.

"Chúng mình... Chưa có làm." Dù sao kiếp này chưa có làm, nhưng không tính kiếp trước đi.

"Chưa sao? Vậy mà bà còn nói hăn tốt với bà?" Vân Thư không thể tin nói.

"Đây là hai việc khác nhau." Trầm Khê quẫn bách nói.

"Tại sao lại là hai việc khác nhau, hăn cưới bà về nhà. Vợ hăn là một cô gái xinh đẹp như vậy, hăn thế mà không động vào bà, không phải là hăn có vấn đề chứ?" Vân Thư phỏng đoán nói.

"Hăn không có vấn đề." Trầm Khê vội vàng giải thích.

"Làm sao bà biết?" Vân Thư mắt liếc nhìn bạn thân mình.

"Dù sao tôi cũng biết." Trầm Khê đỏ mặt, Vân Thư làm cho cô nhớ tới kiếp trước, Tô Hàng luôn luôn trầm mặc ít nói như vậy, mà hăn ở trên giường lại như biến thành người khác. Thân thể hăn luôn luôn hung hăng đè ép mình, cả đêm không biết ngừng, Trầm Khê lại thẹn thùng, mỗi lần bị làm như vậy cô không chịu nổi liền sẽ hung hăng cản bả vai của Tô Hàng một cái.

"Vậy hăn vì cái gì không động vào bà?" Vân Thư hỏi.

"Đại khái... Là muốn cho tôi thời gian để dần thích ứng đi." Đây là khả năng hợp lý nhất mà Trần Khê sau khi sống lại nghĩ tới.

"Theo giả thuyết này của bà, hẳn còn rất tử tế." Vân Thư có chút không dám tin tưởng nói.

Ngoại trừ lúc trên giường có chút bá đạo, năm năm quá khứ kia, hẳn một mực rất lịch sự với cô.

Tác giả có lời muốn nói: Còn chưa kịp bắt trùng, quay đầu bắt... Mọi người không muốn vỗ béo a, các người nhẫn nại cùng cất giữ là ta đổi mới động lực

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Khổ Thân Người Mà Anh Luôn Thăm Mến

Edit: Hải Yến

Trầm Khê cùng Vân Thư hàn huyên được một lúc thì rất nhanh đã đến buổi trưa, ký ức về năm năm trước, có thay đổi một chút. Ví dụ như, chính cô vì cảm thấy hứng thú nên đã mở một quán cà phê ở thành phố S, ví dụ như lão công tương lai của Vân Thư còn chưa trở về từ nước ngoài, bây giờ cô nàng vẫn còn độc thân.

"Đã đến giờ rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi." Vân Thư nhìn đồng hồ thì thấy đã đến giờ ăn tối, thế là cô nàng đứng lên nói, "Đoạn thời gian trước tôi vừa đổi một đầu bếp, bà đi thử đồ ăn một chút đi."

"Được." Đồ ăn bên trong hội sở của Vân Thư là Vân Quyên cũng rất nổi tiếng, cơm Tây ở đây làm ngon hơn nhà hàng Michelin rất nhiều.

Phòng mà hai người ngồi ở lầu ba là sâu nhất, vì vậy nên khi hai người từ trong phòng đi ra, thì có thấy có mấy nhân viên phục vụ đang bưng mấy đĩa trái cây trong hành lang, hiển nhiên, lầu ba có khách đến.

"Phí học viên ở lầu ba này cao như vậy, một ngày thì có bao nhiêu phòng được đặt vậy?" Trầm Khê hỏi.

"Trung bình là hai cái một ngày đi." Vân Thư trả lời.

"Vậy mà bà không sợ lỗ vốn à?"

"Dù sao tôi mở chỗ này để chơi thôi." Vân Thư không quan trọng nhún vai.

Trầm Khê cười rồi không nói gì thêm, hai người tiếp tục đi về phía thang máy, lúc đi đến hành lang, Trầm Khê chợt nghe thấy có người hình như đang gọi tên mình.

Trầm Khê miễn cảm dừng bước lại, cô nghiêng đầu lại, phát hiện chỗ mình đứng vừa đúng ở trước cửa một căn phòng, tiếng gọi tên mình là từ trong này truyền ra.

"Ô Minh Lệ, nghe nói ca ca của bà không thích Trầm Khê." Giọng của một cô gái trẻ tuổi vang lên.

"Ai là anh tôi chứ? Mẹ tôi chỉ sinh ra mình tôi, tôi cũng không có ca ca." Một cô gái chừng hai mươi tuổi đang mặc quần áo xa hoa không nhận được trả lời, cô ta chính là đại tiểu thư của Tô gia, em gái cùng cha khác mẹ của Tô Hàng, Tô Minh Lệ.

"Bà còn không chịu nhận anh ta sao, cha bà thế mà đem hết cả tập đoàn Tô thị giao cho hắn." Tiểu nam hài bên cạnh chen vào nói.

"Tôi nhận hắn, hắn cũng xứng, nhưng còn không biết ai là con hoang đâu." Mặt mũi Tô Minh Lệ tràn đầy ghét bỏ, "Bà biết không? Lúc cha tôi tìm đến hắn, hắn đang ở trong khu ổ chuột nhặt ve chai, mặc trên người một bộ quần áo bẩn thỉu, đẩy một cỗ xe xích lô, bên trong thùng rác toàn là mấy bình suối rỗng với giấy rác, thật là buồn nôn."

"A.." Trong phòng truyền đến mấy tiếng tràn đầy khinh bỉ.

"Càng khôi hài hơn chính là, cha tôi nói muốn dẫn hắn đi, hắn vẫn muốn đem xe phở phẩm kia đem bán, các người đoán bán bao nhiêu tiền không?" Tô Minh Lệ hỏi.

"Bao nhiêu tiền thế?" Có người hỏi.

"Một trăm bảy mươi sáu tệ, tôi nghe nói người thu đồ vứt đi kia không có tiền lẻ, cho nên có tìm thêm cho hẳn mấy cái chai khác, lúc đầu có 7 thì lại bị giảm còn 5, ha ha ha.. Quả thực làm tôi cười chết mất." Tô Minh Lệ cười ha ha nói.

Trong phòng lại một trận chế giễu.

"Chỉ có điều bây giờ thì khác rồi, hiện tại ngay cả cha bà cũng khen Tô Hàng lợi hại đó." Có người không đồng ý nói.

"Hẳn có lợi hại hơn nữa thì cũng có thay đổi được sự thật trước kia hẳn là một tên ăn mày đầu." Tô Minh Lệ châm chọc nói, "Các người cho rằng hẳn vì cái gì mà phải cưới Trầm Khê, còn không phải là vì Trầm Khê đã từng đứng hội viên hạng nhất trong hội này của chúng ta sao. Mình đã xuất thân thấp hèn còn muốn kiếm lấy một thân phận tốt hơn, coi là nếu có thể cưới công chúa thì mình cũng không phải là ếch xanh nữa. Đáng tiếc hiện tại Trầm Khê cũng chỉ một con Phượng Hoàng đã sụp đổ mà thôi."

"Theo lời nói của bà, thì Tô Hàng căn bản không có thích Trầm Khê tỷ tỷ sao?" Tiểu nam hài bên cạnh lại hỏi.

"Khó trách tôi lại nghe nói sáng sớm hôm nay Tô Hàng đã ra khỏi nhà rồi."

"Sao mới kết hôn được mấy ngày thì hẳn đã đi công tác rồi?"

"Trầm Khê tỷ tỷ cũng thật là đáng thương."

Ngoài cửa Vân Thư thật sự nghe không nổi nữa, cô nàng đang vén tay áo muốn xông vào phòng mắng chửi người, lại bị Trầm Khê kéo lại.

"Lúc này mà bà còn chịu đựng à?" Vân Thư không thể tin nói.

"Bà đừng vào, để tôi." Trầm Khê ngăn Vân Thư lại, còn mình đẩy cửa phòng ra, sau đó đi thẳng tấp tới trước mặt Tô Minh Lệ.

Đúng là vòng tròn của thành phố S không lớn, tham gia mấy bữa tiệc rượu, mọi người cũng đều đã nhìn quen mắt, huống chi Trầm gia trước kia cũng coi là có máu mặt ở thành phố S, cộng thêm dáng vẻ của Trầm Khê, trong phòng không có ai là không biết đến cô cả. Đối với việc Trầm Khê bỗng nhiên xuất hiện, khiến đám người chột dạ không dám nói thêm câu nào nữa, căn phòng đang náo nhiệt bỗng trở nên an tĩnh đến lạ thường.

"Trầm... Cô.. Cô muốn làm gì?" Tô Minh Lệ cũng không nghĩ tới việc ở chỗ này mà lại đụng phải Trầm Khê, có thể cô ta biết lời mình nói mới vừa rồi có thể đã bị Trầm Khê nghe thấy, khiến cô ta nhìn Trầm Khê có chút chột dạ.

"Lúc cô ở trước mặt người khác chế giễu Tô Hàng, cô có phải đã quên rồi không, bây giờ cô ăn, mặc, dùng, đều là dùng tiền mà Tô Hàng kiếm được." Trầm Khê chất vấn.

"Đó là công ty của nhà tôi, lúc nào lại thành tiền của Tô Hàng chứ." Tô Minh Lệ tức giận nói.

"Nếu như tôi nhớ không lầm, Tô Hàng có được 51% cổ phần của Tô thị, mà cô chỉ có 8%." Trầm Khê trào phúng nói, "Bây giờ mỗi số tiền mà cô dùng đều là hoa hồng mà Tô Hàng chia cho đấy. Nếu như cô thật sự chán ghét Tô Hàng như vậy, vì cái gì mà không bán cổ phần của Tô thị đi, cùng hẳn phải sạch quan hệ đi?"

"Tại sao tôi lại phải bán, Tô thị vốn là của tôi." Tô Minh Lệ quật cường nói.

"Tô thị là của cô?" Trầm Khê cười nói, "Đây đều bạn thân của cô đúng không, nếu không tại sao cô không hỏi bọn họ xem Tô thị có phải của cô hay không?"

Trong phòng yên tĩnh im ắng, không có bất kì người nào mở miệng nói chuyện.

"Cô.. Cô đặc ý cái gì." Tô Minh Lệ then quá hoá giận nói, "Tôi lấy hoa hồng thì sao, dù sao cũng hơn việc Trầm Khê cô lấy thân mình để đổi lấy tài chính của Trầm thị, cái gì mà hạng nhất, còn không phải là vì bán thân mình, cô cho rằng Tô Hàng thật sự thích cô sao?"

Vậy sao..

Trầm Khê tiện tay quơ lấy ly rượu trên bàn, hất về phía mặt Tô Minh Lệ. Trong nháy mắt trong phòng đã có mấy tiếng kêu kinh ngạc khắp nơi, làm Vân Thư ở bên ngoài cũng giật nảy mình.

"Cô dám hất vào người tôi?" Tô Minh Lệ tức giận khiến ngũ quan trên mặt cô ta bị bóp méo hết, cô ta nhảy dựng lên muốn tát vào mặt Trầm Khê, nhưng Trầm Khê lại trấn tĩnh cầm được tay của Tô Minh Lệ đang giơ tới, đẩy cô ta xuống đất.

"Tô Hàng có thích tôi hay không thì không quan trọng, nhưng ai ở ngay trước mặt tôi nói xấu chồng tôi thì cũng đừng trách Trầm Khê tôi không khách khí." Trầm Khê như đứng từ trên cao nhìn xuống Tô Minh Lệ từng chữ nói ra, "Cô nhớ kỹ chưa?"

"Cô dám..." Tô Minh Lệ vừa muốn đứng lên, thì Trầm Khê lại đưa tay đến ly rượu khác muốn hất tiếp, trong nháy mắt Tô Minh Lệ lại sợ hãi lùi về phía sau.

"Cô nhớ kỹ chưa?" Trầm Khê mặt lạnh hỏi lại lần nữa.

Tô Minh Lệ không có mở miệng, nhưng biểu cảm trên mặt cô ta tràn đầy sự kinh hãi.

"Xem ra cô đã nhớ kỹ rồi." Trầm Khê cầm chén rượu trong tay buông xuống rồi nói, "Chỉ cần Trầm thị chưa phá sản, tôi vẫn là đại tiểu thư của Trầm thị. Nhưng từ khi Tô Hàng tiếp quản xí nghiệp của Tô thị, cô đã không còn là Tô tiểu thư của Tô thị nữa rồi, về sau khi nói chuyện nhớ chú ý."

Nói xong câu đó, Trầm Khê liền xoay người tiêu sái rời khỏi phòng.

Lần đầu tiên cô bộc phát khiến cô bạn thân Vân Thư không khỏi kinh ngạc, cô nàng vội vàng đuổi theo, mặt tràn đầy kích động nói: "Bà vừa nãy thật sự là quá đẹp rồi, nghĩ không ra bà bình thường ôn nhu lắm mà, không ngờ bà nổi giận lên lại dọa người như vậy."

"Có sao?"

"Có, bà không thấy Tô Minh Lệ sợ đến choáng váng hả." Vân Thư nhìn sắc mặt không đổi của Trầm Khê một chút, như như đang suy nghĩ thì cô nàng liền nói, "Bà vừa rồi thật sự rất tức giận, tôi là lần đầu tiên thấy bà như vậy."

"Tôi biết Tô Hàng có quan hệ không tốt với Tô gia, nhưng lại không nghĩ tới Tô Minh Lệ sẽ ở trước mặt người ngoài nói hấn như vậy." Bị em gái của mình nói xấu, ngấm lại cô thấy hấn thật đáng thương.

"Cho nên lý do của bà là do Tô Minh Lệ nói xấu Tô Hàng, vậy thì lúc bà phân tích cho Tô Minh Lệ nguyên nhân mà Tô Hàng cưới bà, là có ý gì vậy?" Vân Thư nhin không được tò mò hỏi.

"Tôi với Tô Hàng cưới nhau không phải vì yêu nhau mới cưới, cho nên nguyên nhân mà Tô Hàng cưới tôi là gì, kỳ thật không quan trọng cho lắm." Trầm Khê đáp.

Vân Thư cũng đã hiểu đạo lý này, nhưng lại nghe được từ chính miệng Trầm Khê nói ra, vẫn không khỏi làm người bạn thân như cô nàng trong

lòng chua xót.

"Có điều, nhất định lời mà Tô Minh Lệ nói về Tô Hàng không có đúng." Trầm Khê khẳng định nói, "Bản thân Tô Hàng rất ưu tú, hẳn không cần phải mượn bất kì người nào khác để thừa nhận chính mình cả."

Vân Thư kinh ngạc trợn to mắt, cô tự nhiên lại thấy trong lời nói của Trầm Khê có chút ý tứ sâu xa, cô nàng lại làm sao nghe được giống như Trầm Khê đang tán thành Tô Hàng vậy.

==

Tại cổng của một khách sạn năm sao nào đó ở HK, đoàn người mà Tô Hàng vừa mới kết thúc bữa tiệc tối đang trở lại khách sạn. Lý Thanh Viễn giật giật cà vạt, đi đến bên cạnh Tô Hàng phàn nàn nói: "Cái tên Tần tổng thật sự là phiền chết, hôm nay lại không có tí tiến triển nào."

"Ngày hôm nay là thăm dò lẫn nhau thôi." Tô Hàng nói.

Phương Vũ đuổi tới nói: "BOSS, chúng ta nên đến phòng ăn của khách sạn mua mấy thứ thức ăn."

"Chúng ta nên đi đi, bữa tiệc vừa rồi chúng ta toàn uống rượu, trong dạ dày làm gì có gì đâu." Lý Thanh Viễn dẫn đầu nói xong liền đi đến phòng ăn.

Ba người ăn một bữa ăn khuya đơn giản, Tô Hàng bỗng nhiên nhìn chăm chăm vào màn hình điện tử ngoài cao ốc không chớp mắt.

Lý Thanh Viễn phát hiện Tô Hàng bất thường, liếc nhìn ngoài cửa sổ rồi nói ra: "Đây không phải là nữ minh tinh đang rất nổi tiếng ở HK sao, hình như tên là Monica, anh vừa mắt cô ta?"

Tô Hàng quay đầu, lạnh lùng nhìn lướt qua Lý Thanh Viễn.

"Anh đừng nhìn em như vậy, anh cũng nhìn chăm chăm màn hình không chớp mắt tận mười mấy phút, nếu không phải là vì vừa mắt nữ minh tinh đó thì là nhìn trúng đồ trang sức trên người cô ta đúng không?" Lý Thanh Viễn lại nhìn lướt qua màn hình, màn hình lại phát ra quảng cáo đồ trang sức.

Phương Vũ ngẩng đầu nhìn lướt qua BOSS nhà mình cùng Lý luật sư, anh ta không thể không cảm phục Lý luật sư, lại dám nói chuyện như thế với BOSS.

"Anh nên tặng cho Trâm Khê đi." Lý Thanh Viễn khẳng định, "Em nghĩ nên tặng cái này."

"Khụ... BOSS, Lý luật sư, tôi ăn xong, tôi trở về phòng trước đây." Phương Vũ cảm thấy chủ đề này không hợp với mình, cho nên anh ta lấy lý do rồi rời đi.

Tô Hàng nghĩ rồi nói ra: "Anh không biết nên đưa cho cô ấy như thế nào."

"Anh nên trực tiếp đưa cho cô ấy, anh còn muốn đưa kiểu gì nữa?" Lý Thanh Viễn nghi ngờ nói.

"Nhưng xem ra cũng rất kỳ quái." Tô Hàng nói, "Nếu cô ấy hỏi tại sao anh lại tặng cô ấy thì sao..."

"Việc này rất đơn giản, anh có thể nói, lúc anh nhìn thấy đồ trang sức này thì cảm thấy món trang sức này rất giống nhan sắc của cô, cho nên mới đặc biệt mua cho cô ấy." Lý Thanh Viễn đưa ra phương án một.

"Thật là buồn nôn!" Tô Hàng bình luận.

"Cái này còn buồn nôn sao?" Lý Thanh Viễn kích động nói, "Phụ nữ nào cũng thích nói như vậy, càng buồn nôn càng tốt."

"Đổi phương án khác đi." Tô Hàng không lĩnh tình.

"VẬY anh liền nói.." Lý Thanh Viễn đưa ra phương án hai, "Bởi vì anh bỗng nhiên đi công tác, cho nên cái này xem như là đồ để tạ lỗi đi."

"Có thể thành công không?" Tô Hàng cau mày nói.

"Đại ca, phương án này nhất định sẽ thành công. Hay là nếu cô ấy có hỏi, liền nói người hợp tác mới biết hai người mới kết hôn, cho nên đưa quà đính hôn tặng hai người." Lý Thanh Viễn nhịn không được nói.

"Phương án này hay đấy." Tô Hàng hài lòng rời đi phòng ăn.

Lý Thanh Viễn nhìn Tô Hàng đã dần dần đi xa, tam quan đều muốn hủy.

"Em nói đùa, anh đừng coi là thật chứ!" Lý Thanh Viễn hung hăng dùng cái nĩa xiên một mảnh bánh mì, nhịn không được nói, "Có làm không chứ, đưa quà tặng cho vợ mình, còn muốn lấy các loại lý do, thật khổ thân người mà anh luôn thăm mển."

Tác giả có lời muốn nói: Nhìn con của nhiều ngoan, không có đi đào bảo, tại ngoan ngoan gõ chữ.

Cảm tạ tiểu thiên sứ bá vương phiếu:

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Phu Nhân Sinh Bệnh

dit: ItzYen

Note: Hai ngày nay mình không có đăng thêm chương mới vì mình gặp phải số chuyện, cho nên không có thời gian để edit. Bây giờ mình sẽ cố edit để bù cho mọi người, cảm ơn mọi người rất nhiều.

Gâu! Gâu! Gâu!

Trầm Khê đang ngủ say thì bị tiếng chó sủa làm tỉnh lại, cô quay đầu nhìn về phía bên cạnh giường, quả nhiên nhìn thấy chú chó Sơ Ngũ đang ngồi xồm nhìn cô.

"Gâu!" Sơ Ngũ thấy Trầm Khê đã tỉnh, chiếc đuôi kích động mà vẫy đi vẫy lại.

"Sơ Ngũ, sao con lại đi được lên đây?" Trầm Khê mê man ngồi dậy, cô cảm giác người mình có chút không thích hợp, đầu cô rất đau, Trầm Khê cầm lấy chiếc điện thoại di động ở đầu giường nhìn thời gian, cô mới phát hiện bây giờ đã mười giờ sáng, lập tức khó tin nói, "Mình làm sao mà lại ngủ đến tận bây giờ chứ?"

Trầm Khê vuốt vuốt chiếc đầu đang rất đau của mình, cô đi đến phòng tắm để đánh răng chải đầu, sau khi khoác lên người áo choàng rộng thì cùng Sơ Ngũ đi xuống lầu.

Trương tẩu đang dọn dẹp ở phòng khách, thì nhìn thấy Sơ Ngũ vui sướng chạy từ trên lầu xuống, đằng sau còn có Trầm Khê đi theo, bà lập tức

khẩn trương nói xin lỗi: "Phu nhân, có phải là Sơ Ngũ đánh thức ngài? Đều tại tôi vừa rồi không chú ý, không cẩn thận để nó từ trong sân chạy vào."

"Không có việc gì đâu ạ, con cũng nên dậy." Trầm Khê cười trấn an nói.

"Phu nhân, có phải ngài không cảm thấy dễ chịu?" Trương tẩu cảm thấy tinh thần Trầm Khê không được tốt cho lắm, cho nên bà nhin không được mà hỏi.

"Có thể là hôm qua con uống một chút rượu, lại gặp gió, cho nên có bị cảm một chút." Trầm Khê ngồi xuống ghế sa lon, Sơ Ngũ lập tức chạy tới bên chân Trầm Khê, cô mỉm cười rồi đưa tay sờ đầu chú.

"Vậy mà ngài không đi bệnh viện để khám sao?" Trương tẩu khẩn trương nói.

"Không cần phiền toái như vậy đâu, trong nhà có thuốc cảm không ạ? Con ăn xong, lại ngủ thêm một giấc thì sẽ khỏi bệnh thôi." Trầm Khê nói.

"Có, có, trong nhà còn thuốc cảm pha nước uống, tôi sẽ đi lấy ngay đây." Trương tẩu nói xong liền đi đến chỗ hòm thuốc dự bị rồi lấy ra một hộp thuốc cảm pha nước uống, ngâm ra rồi bưng cho Trầm Khê.

"Cảm ơn ạ." Trầm Khê nhận lấy cái chiếc cốc rồi uống một ngụm.

"Phu nhân, tôi đi nấu cháo cho ngài." Trương tẩu nói nói, "Hiện giờ ngài đang bị cảm, mặc dù không có khẩu vị, nhưng vẫn phải ăn uống đầy đủ."

"Làm phiền bà rồi, Trương tẩu." Trầm Khê cười nói.

"Không phiền phức, không phiền phức đâu, đều là việc tôi phải làm mà." Trương tẩu có chút thụ sủng nhược kinh nên liên tục khoát tay, sau khi

bà dọn dẹp được một nửa phòng khách xong thì liền đi nấu cháo.

Vì bị cảm nên trên người không có khí lực gì, lại không muốn đi ngủ tiếp, cho nên Trầm Khê uống thuốc cảm xong liền quyết định ngồi trên ghế sa lon ôm Sơ Ngũ cùng đọc tin tức.

Trương tẩu đặt nồi đất trên lò, bà chờ đun nước xong, liền điều chỉnh lửa nhỏ hơn để tiếp tục nấu. Trong thời gian này Trương tẩu sợ Trầm Khê sẽ đói, cho nên bà tìm một chút điểm tâm rồi bưng tới cho Trầm Khê ăn.

"Trương tẩu, bà thật cẩn thận." Trầm Khê nhin không được nói.

"Phu nhân ngài quá khách khí nha, đây không phải là việc ta nên làm sao?" Trương tẩu cười nói.

"Trương tẩu, bà đến đây làm việc từ lúc nào vậy?" Kỳ thật Trầm Khê biết Trương tẩu bắt đầu làm việc ở nơi này một năm trước, có điều cô mới tới đây ở, cho nên vẫn phải giả vờ không biết.

"Tôi mới tới đây được một năm." Trương tẩu vừa trả lời vấn đề Trầm Khê hỏi, vừa cầm khăn lau bàn.

"Vậy bà có thích công việc ở đây không ạ?"

"Quen thuộc lắm, tôi cũng rất thích, Tô tiên sinh lại là người tốt, trả tiền lương cho tôi rất cao, mà chín giờ sáng tôi mới phải đi làm, ban đêm làm xong bữa tối liền có thể đi rồi, thời gian làm việc cũng không dài, ban đêm còn có thể về nhà để trông con nữa." Mặt mũi Trương tẩu tràn đầy ý cười, tất nhiên bà rất thích phần công tác này.

"Chín giờ?" Trầm Khê kinh ngạc nói, "Thế nhưng hai ngày qua bà đều đến rất sớm mà."

"Đó là vì phu nhân ngài mới dọn tới nha." Trương tẩu cười nói, "Trước kia tiên sinh ở một mình đều ra ngoài ăn sáng, cho nên tôi không cần làm điểm tâm. Nhưng khi ngài đã tới thì liền khác, tiên sinh muốn ở nhà ăn điểm tâm cùng ngài, tất nhiên tôi phải làm điểm tâm cho hai người."

"Đây không phải gia tăng lượng công việc cho bà sao?" Trầm Khê hỏi.

"Việc đó ư, lúc đầu tiên sinh trả tiền lương cho tôi thì lúc nào tôi cũng có thể đến được, hiện tại cũng rất nhẹ nhàng, mà gần đây tiên sinh lại trả cho tôi tận 1000 tệ, gia tăng công việc cho tôi cũng không sao hết."

"Vậy từ nhà bà tới, mỗi ngày đều phải dậy rất sớm sao?" Trầm Khê hỏi.

"Không đâu, nhà tôi cách nơi này cũng không xa, đi xe điện chỉ mất có nửa giờ thôi." Trương tẩu cười rồi nói, "Đi trên đường còn có thể thuận tiện mua thêm vài thứ nữa."

"Nhà bà ở đường Quang Minh đúng không ạ?" Trầm Khê nghĩ thì thấy chỉ có đường đó mới có mấy nhà cho thuê.

"Đúng, ngài cũng biết chỗ đó sao?" Trương tẩu có chút kinh ngạc hỏi.

"Con có đi qua một hai lần." Trầm Khê cười nói.

"Phu nhân, tôi với ngài việc này, tôi đã làm bảo mẫu ở rất nhiều nhà rồi, cũng đã gặp qua rất nhiều mấy người có tiền, nhưng tiên sinh thì khác, đây là lần đầu tiên tôi gặp được ông chủ như thế." Trương tẩu phát hiện Trầm Khê không có chút kiêu ngạo nào, còn rất thích nói chuyện phiếm cùng mình, thế là nhịn không được nói mấy câu.

"Khác thế nào ạ?" Trầm Khê tò mò hỏi.

"Tiên sinh là người tốt." Trương tẩu khen nói, "Ngài nhìn xem, đều là người có tiền, người khác mắng tới mắng lui với bảo mẫu chúng tôi, nếu có việc gì làm không tốt, nếu tâm trạng đang tốt thì chỉ nói một hai câu, còn không tốt thì có thể đuổi việc tôi đây. Nhưng ngài thì khác, từ buổi sáng đến giờ đều nói lời cảm ơn với tôi, thật sự là quá khách khí rồi."

Trầm Khê cười, không nói chuyện gì.

"Còn có tiên sinh nữa, mặc dù tiên sinh nói không nhiều, nhưng đặc biệt suy nghĩ tới người khác, đặc biệt sẽ thương người." Trương tẩu nói nói, "Bây giờ dạng đàn ông này không có nhiều."

"Thế ạ?" Trầm Khê nghi ngờ nói.

"Có thể nhìn ra từ trang trí trong phòng này." Trương tẩu nói, "Tôi đã làm ở đây một năm, công việc của tiên sinh thật sự là quá bận rộn, trong một năm đầu số lần tôi gặp ngài ấy chỉ đếm trên đầu ngón tay. Mỗi lần nấu bữa tối, ngày thứ hai sau đó tôi đến thì toàn thấy thức ăn còn để nguyên trên bàn. Nhưng vì ngài tự trang trí phòng này, mỗi ngày tiên sinh đều dành thời gian trở về để nhìn phòng."

"Phòng này sao.." Trầm Khê ngẩn người.

"Đúng vậy, căn phòng này được trùng tu xong từ nửa tháng trước, từ trong ra ngoài, đồ dùng trong nhà đều đổi hết lại." Trương tẩu nói, "Kỳ thật trước đó đồ vật trong nhà đều rất mới, nhưng tiên sinh nói, phu nhân ngài thích.. Tông màu ấm, cho nên tiên sinh đều đổi hết."

"Còn nữa, tiên sinh còn rất quý đồ vật, trước kia khi ở quê tôi trang trí xong một căn phòng, phải để hơn một tháng mới có thể ở. Nhưng ngài nhìn xem, cái gì cũng không có." Trương tẩu nói một tràng, chợt phát hiện Trầm Khê không nói gì, bà lập tức thấp thỏm không yên, "Ai nha, tôi thật không có ý tứ, tôi lớn tuổi rồi nên hay lái nhải, nói nhiều như vậy."

"Không có việc gì đâu ạ." Trầm Khê nói, "Con còn phải cảm ơn bà nữa, nếu bà không nói chắc con cũng không biết mấy thứ này đâu."

"Tiên sinh không có nói với ngài sao! Tiên sinh cái gì cũng tốt, chỉ là nói quá ít, nhưng loại đàn ông mới có thể dựa vào được." Trương tẩu đánh giá Tô Hàng rất cao.

Trầm Khê cười không nói lời nào.

"Ai nha, tôi đã nói hơn nửa ngày rồi, để tôi vào phòng bếp xem cháo đã nấu xong chưa." Trương tẩu dọn dẹp xong phòng khách, thì đi vào phòng bếp rồi bưng cháo đi ra.

Kiếp trước, thời điểm Trầm Khê vừa mới dọn tới thì cô một mực muốn thích ứng với chỗ ở mới này, khi đó tâm trạng cô cũng không tốt cho lắm, không có giao lưu với Trương tẩu nhiều, về sau mặc dù cũng quen thuộc hơn, nhưng ước chừng là vì ấn tượng quá sâu sắc, cô chưa từng tán gẫu với Trương tẩu như ngày hôm nay.

Việc trang trí ở phòng, bây giờ Trầm Khê mới biết tới. Bây giờ xem ra, đoán chừng cũng là vì phong cách trang trí quá quen thuộc, mình không cảm thấy không thoải mái, cho nên mới không phát hiện. Có lẽ kiếp trước, mình chỉ cố gắng thích ứng được Tô Hàng thôi.

Buổi trưa, Trầm Khê chỉ ăn vài món, sau khi uống thuốc cảm xong thì liền đi lên lầu ngủ trưa.

Trương tẩu nghĩ, cuối cùng bà nhịn không được mà gọi điện thoại cho Tô Hàng.

Đang đàm phán với công ty khác tại phòng họp thì Tô Hàng cảm thấy điện thoại mình đang rung, hần mót ra xem thì mới phát hiện là điện thoại nhà, lập tức mắt sáng lên, nói bản thân hẳn thật có lỗi, rồi đi ra ngoài nghe.

Lý Thanh Viễn thấy Tô Hàng bỗng nhiên ra ngoài, anh ta tranh thủ thời gian tiếp tục cuộc đàm phán đang dang dở.

Tô Hàng đi ra bên ngoài phòng họp, nghe điện thoại: "Ai vậy."

"Tiên sinh, tôi là Trương tẩu."

"Trương tẩu?" Trong mắt Tô Hàng quang ám mấy phần, "Có chuyện gì không?"

"Trước khi đi công tác ngài có thông báo, nói nếu như phu nhân có chuyện gì thì liền nói với ngài đúng không?" Trương tẩu nói, "Phu nhân ngã bệnh."

"Bệnh? Nghiêm trọng không?" Tô Hàng lập tức khẩn trương nói.

"Không nghiêm trọng lắm, chỉ là bị cảm." Trương tẩu nói.

"Cô ấy gọi bác sĩ chưa?" Tô Hàng hỏi.

"Phu nhân nói không nghiêm trọng, không cần gọi bác sĩ, sau khi uống thuốc cảm xong, thì liền lên lầu ngủ." Trương tẩu tiếp tục nói, "Chỉ là khẩu vị của phu nhân không được tốt, buổi trưa chỉ ăn được một ít."

Tô Hàng nghe xong thì nhú mày: "Tốt, tôi đã biết, cảm ơn bà."

Trương tẩu kinh sợ đến mức cúp điện thoại, đây là lần đầu tiên tiên sinh nói lời cảm ơn trịnh trọng như thế này với bà.

Tô Hàng nhìn đồng hồ tay một hồi, bây giờ là hai giờ chiều, hẳn trở lại phòng họp trao đổi với đối phương thêm vài phút, cuối cùng lấy cớ để cải tiến việc hợp tác rồi rời khỏi phòng họp.

Từ lúc đối phương đi ra, Lý Thanh Viễn thật sự nhịn không được, hẳn hỏi: "Đàm phán ngày hôm nay rất thuận lợi nha, phương án mới trong việc

hợp tác lần này hoàn toàn trong phạm vi, tại sao lại muốn cải tiến chứ."

"Không cần cải tiến đâu." Tô Hàng nói.

"Vậy cậu vừa rồi có ý gì?" Lý Thanh Viễn khó hiểu nói.

"Tôi chỉ muốn kết thúc hội nghị sớm."

"Vì cái gì chứ?" Lý Thanh Viễn càng thêm không hiểu.

"Tôi muốn về thành phố S." Tô Hàng nhìn nói với Lý Thanh Viễn, "Sáng mai vẫn áp dụng phương án này, cậu đàm phán cùng Phương Vũ là được."

"Tôi đàm phán ư?" Lý Thanh Viễn cả kinh nói.

Tô Hàng không để ý tới Lý Thanh Viễn, hắn phân phó với Phương Vũ nói: "Hiện tại tôi muốn ra sân bay, cậu giúp tôi đặt vé máy bay gần nhất đi."

"Vâng, BOSS." Phương Vũ lập tức gật đầu nói.

"Trời.." Lý Thanh Viễn vừa muốn hỏi hắn vì cái gì mà lại muốn trở về, kết quả vừa quay đầu thì Tô Hàng đã lên taxi rồi, hắn chỉ có thể nhìn về phía Phương Vũ hỏi, "Cậu biết hắn trở về vì việc gì không?"

Phương Vũ nhún vai, biểu thị mình cũng rất muốn biết.

==

Buổi tối bảy giờ, Trương tẩu nhìn Trần Khê đã bắt đầu ho khan thì không yên lòng nói: "Phu nhân, nếu không phiền thì đêm nay tôi có thể ở lại chăm sóc ngài."

"Không cần, con không sao đâu." Trần Khê lắc đầu cự tuyệt nói.

"Cơm tôi để ở trên bàn, ngài nhớ ăn nhé." Trương tẩu không yên lòng nói.

"Vâng." Trầm Khê cười rồi gặt đầu.

Trương tẩu lúc này vẫn mới rời đi.

Nhìn qua chiếc bàn đầy món ăn nóng hổi, Trầm Khê đi đến bàn ăn rồi miễn cưỡng ăn nửa bát cơm, sau khi ăn xong liền buông đũa xuống, rời bàn ăn rồi đi về phía ghế sofa.

"Gâu!" Sơ Ngũ nhẹ nhàng kêu một tiếng với Trầm Khê.

"Con lo lắng cho ta à?" Trầm Khê vuốt đầu Sơ Ngũ rồi cười nói, "Ta không sao."

"Gâu!" Sơ Ngũ lại nhẹ nhàng kêu một tiếng.

"Chúng ta cùng xem phim đi." Trầm Khê cầm IPAD đặt ở trên bàn trà, một người một chó cùng xem phim.

Có lẽ uống thuốc cảm có tác dụng, lúc phim chiếu được một nửa, Trầm Khê đã nằm sấp ở trên ghế sofa chậm rãi ngủ thiếp đi, Sơ Ngũ cũng nằm bên cạnh chân Trầm Khê mà ngủ.

Ước chừng mười phút sau, một chiếc taxi đã đỗ ở bên ngoài biệt thự.

Tác giả có lời muốn nói: Ngày hôm nay tôi có việc, càng sớm càng tốt nha..

Con cua: Các người còn nói con cua rất kém cỏi, kỳ thật con cua đều rất cố gắng, mỗi lần đều viết nhiều hơn mấy trăm chữ..

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tôi Biết Anh Lo Lắng Cho Tôi

Edit: ItzYen

Lúc trở về từ HK, trên người ngoại trừ mang theo một số đồ vật mua bên ngoài, Tô Hàng cũng không mang cái gì. Hắn vội vã trở về, chỉ muốn lập tức về nhà để xem Trầm Khê thế nào. Mà bây giờ hắn đang đứng trước cánh cửa vô cùng quen thuộc, nhìn qua cửa sổ thì thấy trong nhà vẫn còn ánh đèn, hắn bỗng nhiên cảm thấy có chút khiếp sợ.

Đèn vẫn sáng, Trầm Khê còn chưa đi ngủ? Nếu cô ấy nhìn thấy mình thì chắc sẽ rất ngạc nhiên. Hoặc là cô ấy có thể hỏi tại sao mình tự nhiên lại trở về? Mình phải trả lời thế nào đây?

Mặc dù trong lòng hắn rất thấp thỏm và bất an, nhưng giờ phút này hắn rất muốn được gặp Trầm Khê, cho nên đã vượt qua mọi cố kỵ. Hắn móc ra chùm chìa khoá, mở chiếc cửa đang đóng ra.

Hơi ấm sung túc trong phòng khách, Trầm Khê lẳng lặng tựa vào ghế sofa mà ngủ say, mà Sơ Ngũ đang nằm bên cạnh thì chợt dựng lỗ tai lên.

Răng rắc.

Nghe được tiếng cửa mở, Sơ Ngũ giật mình một cái rồi từ dưới đất đứng lên, chú đi qua ghế sofa rồi tới cán cửa, ánh mắt cảnh giác để phòng, chân sau của chú uốn lượn, trong miệng phát ra mấy tiếng gầm gừ. Đợi cho đến khi cửa được mở ra, người thấy mùi hương quen thuộc trên người Tô Hàng, ánh mắt của Sơ Ngũ liền trở nên ôn hoà, nó nhẹ nhàng hừ kêu hai tiếng, rồi vẫy đuôi bắt đầu nũng nịu.

Tô Hàng đóng cửa lại, hẩn nhìn lướt qua Sơ Ngũ đang vui sướng vẫy đuôi ngoăn ngoắt, rồi nghe thấy tiếng phim truyền hình vẫn còn vang, hẩn thả nhẹ bước chân, chậm rãi đi tới bên cạnh ghế sa lon, ở nơi đó, hẩn nhìn thấy Trầm Khê đang bọc lấy một chiếc khăn lông đang tựa vào ghế sa lon mà ngủ say.

Trầm Khê nhìn như ngủ rất quen, hai má nhàn nhạt đỏ ửng, còn có mấy sợi tóc mềm mượt vương trên mặt, theo hô hấp Trầm Khê đang kéo dài mà nhấp nhô lên xuống. Tô Hàng ngồi xồm người, nhịn không được mà đưa ngón tay ra muốn vén mấy sợi tóc trên mặt Trầm Khê lên, chỉ là ngón tay của hẩn quá lạnh, vừa đụng phải mặt Trầm Khê, cô liền không thoải mái mà thì thầm mấy tiếng.

Tô Hàng nhanh chóng thu tay lại, hẩn thấy Trầm Khê đã sắp tỉnh, trong lòng khẩn trương không đợi được, thế nhưng đợi nửa ngày sau, Trầm Khê vẫn lẳng lặng ngủ như vậy. Tâm tình khẩn trương dần dần không còn, Tô Hàng nhớ tới nhiệt độ truyền đến ngón tay của mình, hẩn có bặt tâm chút.

Phát sốt sao? Tô Hàng nghĩ nên đưa tay sờ lại trán Trầm Khê, thế nhưng hẩn lại sợ làm cô thức giấc. Hẩn đành phải đứng lên rồi đi tới chỗ hòm thuốc lấy một cái nhiệt kế ra, nhẹ nhàng đo trên trán Trầm Khê từng chút, cuối cùng nhận thấy nhiệt độ vẫn bình thường, Tô Hàng lúc này mới yên lòng trở lại.

Hẩn buông nhiệt kế trong tay xuống, sau đó cúi người, cẩn thận mà chậm rãi bế Trầm Khê lên lầu.

"Ô?" Sơ Ngũ thấy ba ba tự nhiên ôm mụ mụ đi, chú hoang mang hừ hừ hai tiếng, rồi ngoan ngoãn lại nằm xuống tấm thảm một lần nữa.

Tô Hàng đặt Trầm Khê nhẹ nhàng trên giường ở phòng ngủ chính, kéo chăn mềm qua để Trầm Khê đắp kín, sau đó hẩn giống như một kẻ ngốc

ngồi ở đầu giường, nhìn dáng vẻ khi ngủ của Trầm Khê mà ngẩn người.

Cũng không biết qua bao lâu, Trầm Khê mơ mơ màng màng lật người lại phía Tô Hàng, tay phải không thành thật mà rút ra từ trong chăn.

Tô Hàng sợ Trầm Khê sẽ cảm lạnh, hăn nắm lấy cánh tay mà Trầm Khê để ở ngoài muốn nhét nó vào lại trong chăn. Bỗng nhiên, hăn giống như đã phát hiện cái gì đó, hăn chần chờ, ánh mắt cuối cùng rơi vào bên trên ngón tay thon dài trắng nõn của Trầm Khê, nơi đó là nơi mà hăn tự tay đeo nhẫn cưới cho Trầm Khê.

Phảng phất mê muội, Tô Hàng cũng giơ ngón tay trái của mình lên, nhẹ nhàng đặt ở bên cạnh ngón tay của Trầm Khê.

Bức tranh này có chút quen thuộc, với poster mà hăn tuyên truyền thì giống nhau như đúc, hai bàn tay, một đôi nhẫn cưới, hài hòa mà tuyệt đẹp.

Ngón tay Tô Hàng giật giật, hăn nhẹ nhàng đung ngón tay Trầm Khê, tiếp theo lại lớn mật hơn chút, hăn nổi lòng tham mà đặt bàn tay của Trầm Khê lên bàn tay của mình, sau đó cúi đầu xuống, nhu hòa mà hôn vào mu bàn tay trắng nõn của Trầm Khê.

Lúc Tô Hàng từ trên lầu đi xuống, trên môi còn lưu lại nhiệt độ mu bàn tay của Trầm Khê.

Sơ Ngũ nhìn thấy ba ba đã xuống, cái đuôi lại vẫy mấy cái.

Tô Hàng đi đến bên cạnh Sơ Ngũ, hăn nhẹ nhàng xoa đầu Sơ Ngũ, trong mắt ý cười dần dần tản ra: "Sơ Ngũ, ngày hôm nay con chơi cùng với mẹ mẹ đúng không?"

Sơ Ngũ không hiểu ba ba nói gì, nhưng nó biết là ba ba đang khen mình, thế là cái đuôi lại càng vui vẻ mà vẫy mạnh hơn.

"G O O D B O Y." Tô Hàng khen.

Sơ Ngũ tiếp tục vui sướng mà vẫy đuôi.

Tô Hàng cuối cùng lại nhẹ nhàng vỗ vỗ lên đầu Sơ Ngũ, rồi đứng dậy trở về gian phòng của mình để nghỉ ngơi.

Một đêm ngủ ngon, lúc Trầm Khê từ trong mơ tỉnh lại, cô theo thói quen mà cầm lấy chiếc điện thoại, kết quả là sờ soạng nửa ngày cũng không thấy điện thoại mình đâu, nàng hơi nghi hoặc một hồi rồi xuống giường.

"Phu nhân, ngài dậy rồi." Trương tẩu nhìn thấy Trầm Khê xuống lầu, bà quan tâm hỏi, "Ngài cảm thấy khá hơn chưa?"

"Cảm giác tốt hơn nhiều rồi ạ." Lúc Trầm Khê tỉnh lại thì cảm giác cũng đã tốt hơn nhiều, ước chừng là uống thuốc của ngày hôm qua có tác dụng.

"Ngài vẫn còn nghệt mũi, tại sao lại mặc ít thể xuống lầu chứ, ngài tranh thủ thời gian lên lầu mặc thêm quần áo đi." Trương tẩu từ trên ghế salon cầm lấy chiếc áo khoác mà hôm qua Trầm Khê để quên rồi phủ lên người cô.

"Cảm ơn bà." Trầm Khê nói lời cảm ơn.

"Phu nhân ngài chờ một chút, ta đi hâm nóng bữa sáng, một hồi liền có thể ăn rồi." Trương tẩu vừa nói rồi đi đến phòng bếp.

Trầm Khê đi đến bên cạnh ghế sofa rồi ngồi xuống, con mắt tùy ý lướt qua, cô phát hiện trên bàn ngoài điện thoại mình ra còn có cả IPAD. Nhìn thấy IPAD, ký ức tối hôm qua mới bắt đầu hồi phục, cô nhớ mang máng mình tối hôm qua ngồi dưới lầu cùng xem phim với Sơ Ngũ, sau khi uống xong thuốc cảm, liền có chút buồn ngủ, về sau giống như ngủ thiếp đi.

Như vậy sáng nay cô làm sao lại tỉnh lại ở phòng ngủ?

"Phu nhân vào ăn điểm tâm." Trương tẩu chuẩn bị xong thì hô.

Trầm Khê không nghi hoặc nữa, quay người đi đến bàn ăn, cô nhìn các món ăn trong bữa sáng ngày hôm nay, Trầm Khê nói ra: "Trương tẩu, về sau bữa sáng bà không cần chuẩn bị nhiều món ăn như vậy, con ăn không hết đâu."

"Hai người làm sao lại ăn không hết chứ." Trương tẩu vừa nói, vừa để hai đôi đũa sạch trên bàn, bày ra bàn ăn.

"Tiên sinh trở về rồi ạ?" Trầm Khê nhìn qua hai đôi đũa nói.

"Đúng, hình như hôm qua mới trở về." Trương tẩu cười đáp.

"Hắn ở đâu ạ?" Trầm Khê nhìn chung quanh một chút rồi hỏi.

"Ở bên ngoài chơi cùng với Sơ Ngũ." Trương tẩu nói, "Tiên sinh nói muốn chờ ngài dậy rồi ăn điểm tâm cùng ngài, bây giờ tôi đi gọi ngài ấy."

Trầm Khê nhìn bóng lưng đã đi xa của Trương tẩu, đối với việc tối hôm qua mình tỉnh lại trong phòng ngủ giống như đã có đáp án.

"Gâu gâu gâu!"

Sơ Ngũ vui sướng từ bên ngoài cửa chạy đến bàn ăn, chạy quanh người Trầm Khê, dáng vẻ khả ái mà đùa khiến Trầm Khê nhin không được mà cười lên.

"Chào buổi sáng." Tô Hàng đang mặc quần áo thể thao kéo ghế đối diện với Trầm Khê ra rồi ngồi xuống.

"Chào buổi sáng." Trầm Khê trả lời.

Sau khi nói chuyện, Tô Hàng lại bắt đầu vùi đầu mà ăn cơm, Trầm Khê uống hai ngụm cháo, dùng thìa chọc chọc đáy chén, đánh vỡ không khí trầm mặc mà hỏi: "Anh trở về từ lúc nào vậy?"

"Đêm qua." Tô Hàng trả lời.

"Cám ơn anh."

Trầm Khê bỗng nhiên cảm ơn, làm Tô Hàng kinh ngạc chút, hần nghi hoặc mà ngẩng đầu

"Tối hôm qua là anh ôm tôi lên lầu sao, cảm ơn anh." Trầm Khê lại nói lời cảm ơn một lần nữa.

Khóe miệng Trầm Khê có chút giơ lên, hàng lông mày cong cong, con mắt nhẹ nhàng nháy, khiến trong lòng Tô Hàng có chút ngứa.

"Về sau.. Em đừng ngủ ở phòng khách." Tô Hàng cúi đầu xuống, lời quan tâm bởi vì bối rối mà có cứng nhắc chút, ý thức được lời nói của mình không tốt, Tô Hàng vừa nói xong liền không nhận được mà ảo não.

"À.." Trầm Khê kinh ngạc nháy mắt, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, "Được."

"Anh không có ý tứ đó." Phát giác được trong giọng nói của Trầm Khê có chút xấu hổ, Tô Hàng vội vàng giải thích.

"Tôi biết, anh quan tâm tôi." Trầm Khê nhìn qua dáng vẻ vội vàng giải thích của Tô Hàng, cô không biết vì cái gì mà cảm thấy có chút buồn cười, nhưng mà cô cũng không có chịu đựng, thuận theo tâm ý mà bật cười.

Tô Hàng sững sốt một chút, hần thấy xấu hổ liền lập tức cúi đầu xuống, tiếp tục ăn cơm.

"Anh làm sao mà trở về nhanh như vậy?" Trầm Khê kỳ quái hỏi.

Quả nhiên cô ấy vẫn sẽ hỏi.

"Công việc so với tưởng tượng rất thuận lợi, cho nên anh trở về sớm hơn một chút." Đây là đáp án mà buổi sáng Tô Hàng cân nhắc qua.

"Ồ." Không có chủ đề gì để nói tiếp, Trầm Khê cắn môi một cái, phảng phất có chút nhục chí rồi cúi đầu xuống tiếp tục ăn cơm.

Thế là bữa sáng vẫn kết thúc trong trầm mặc. Sau bữa sáng, Trầm Khê ngồi ở phòng khách chơi với Sơ Ngũ, còn Tô Hàng thì làm việc ở thư phòng. Cho đến mười giờ, Trương tẩu bưng một chén nước cùng với thuốc cảm đi đến cạnh Trầm Khê, bà muốn nhắc nhở Trầm Khê uống thuốc.

Trầm Khê nhìn thấy thuốc cảm thì cô bỗng nhiên ý thức được cảm mạo sẽ truyền nhiễm, thế là cô nói ra: "Trương tẩu, bà đưa một cốc Banlangen cho tiên sinh đi."

"Ngài vẫn sợ lây cho tiên sinh đi." Trương tẩu cười nói.

Trầm Khê cười cười xấu hổ nói ra: "Trương tẩu, bà cũng uống một cốc, có thể phòng cảm."

Trương tẩu cười, bà đi vọt vào phòng bếp chuẩn bị thêm một cốc Banlangen, sau đó đến bên người Trầm Khê, dưới tầm mắt thấy Trầm Khê nghi hoặc thì nói: "Thư phòng của tiên sinh, xưa nay tôi không thể vào được."

Nói xong thì bà không đợi Trầm Khê phản ứng, bà quay người rồi tiếp tục đi tới phòng bếp.

Trầm Khê há to miệng, cô nhìn qua cốc Banlangen đang bốc hơi trên bàn, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, đi tới thư phòng.

"Gỗ gỗ."

Tô Hàng đang trò chuyện video cùng với Lý Thanh Viễn thì đột nhiên ra dấu im lặng, sau đó nhìn về phía cửa, mang theo một chút mong đợi nói: "Mời đến."

Lúc mình ở thư phòng, Trương tẩu xưa nay sẽ không quấy rầy mình, như vậy lúc này đến gõ cửa, chỉ có...

Cửa phòng nhẹ nhàng bị đẩy ra, Trầm Khê đang một chiếc áo len màu trắng đi vào, Tô Hàng đặc biệt thích cách ăn mặc hôm nay của Trầm Khê, nhìn đặc biệt rất dễ chịu.

"Có quấy rầy công việc của anh không?" Trầm Khê nhỏ giọng hỏi.

"Không có." Tô Hàng đứng lên hỏi, "Tìm anh có việc sao?"

"À.." Trầm Khê đang cầm chiếc cốc trong tay đi tới phía Tô Hàng, dưới ánh mắt kinh ngạc của Tô Hàng mà giải thích, "đây là Banlangen, có thể phòng bệnh cảm, anh nhớ uống. Không quấy rầy anh nữa."

Nói xong Trầm Khê lại quay người khỏi thư phòng.

Nhìn thân ảnh Trầm Khê từ từ biến mất, biểu cảm Tô Hàng dần biến thành ôn nhu, hắn cầm chiếc cốc trong tay để dưới mắt, ngắm nhìn thật lâu.

"Để lâu sẽ nguội đấy." Giọng nói của Lý Thanh Viễn từ đâu kia mà truyền tới.

Tô Hàng lấy lại tinh thần, hắn một lần nữa ngồi trở lại ghế.

"Trầm Khê vừa đi, nghe giọng nói hình như đã bị cảm, cậu sẽ không vì Trầm Khê bị cảm mà quay trở về đó chứ." Lý Thanh Viễn suy đoán nói, "Đưa cho cậu thuốc Banlangen, sợ lây cho anh sao?"

"Nói tiếp việc hợp tác đi." Tô Hàng không để ý tới Lý Thanh Viễn đang trêu chọc.

"Không phải đã nói rồi sao? Đối phương muốn trực tiếp đàm phán với cậu." Lý Thanh Viễn nói.

"Để cho hắn một cơ hội, nếu như còn không đồng ý, lần hợp tác này coi như xong." Hắn nói xong thì không đợi Lý Thanh Viễn hồi phục, Tô Hàng trực tiếp khép lại notebook.

Hắn chuyên tâm nhìn vào mặt nước của chiếc cốc, sau đó chậm rãi bật cười.

Tác giả có lời muốn nói: Lý Thanh Viễn: Cậu chăm chú nhìn cái gì, tranh thủ thời gian mà uống đi.

Tô Hàng: Tôi không muốn uống, lại không nở rửa qua.

Lý Thanh Viễn: Vì cái gì?

Tô Hàng: Tôi muốn bị Trầm Khê truyền nhiễm, nhưng lại muốn uống thuốc mà Trầm Khê đưa.

Lý Thanh Viễn:...

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Người Đã Có Được Quyền Lợi Của Cô Ấy Rồi

Edit: ItzYen

Tô Hàng trở về từ HK được hai ba ngày, ngoại trừ mỗi ngày ăn ba bữa cơm ở bên ngoài thì đều làm việc ở thư phòng. Việc này khiến Trầm Khê rất nghi hoặc, nếu bận rộn như vậy, Tô Hàng vì cái gì mà không tới công ty làm chứ?

Thế là khi hai người đang ăn điểm tâm, Trầm Khê thấy Tô Hàng lại muốn đến thư phòng để làm việc, nhin không được mà hỏi: "Công việc của anh rất nhiều đúng không?"

"Còn tốt lắm." Tô Hàng sửng sốt một chút rồi trả lời.

"Tôi thấy anh cả ngày đều ở thư phòng, nếu như bận bịu như vậy thì tại sao anh không đến công ty làm việc?" Trầm Khê đề nghị.

"Còn tốt." Trong giọng nói của Tô Hàng khẽ lộ ra mấy tia ủy khuất.

"Vậy sao.."

"Anh không cần đến công ty." Tô Hàng quật cường lại rồi bổ sung thêm một câu.

Trầm Khê kinh ngạc nhìn Tô Hàng, không biết có phải ảo giác hay không, nhưng cô cảm thấy ánh mắt của Tô Hàng lúc này đặc biệt rất giống ánh mắt của Sơ Ngũ lúc nhìn mình.

"Tôi biết rồi." Nội tâm Trầm Khê tự dừng lại dâng lên một cảm giác tội ác, giống như vừa rồi cô vừa khi dễ người nào đó vậy.

Tô Hàng mím môi, thấy khó chịu rồi đứng tại chỗ không động đậy, hẳn vốn muốn đến thư phòng, nhưng vừa rồi Trầm Khê lại hỏi hẳn, hẳn lại không muốn tới thư phòng nữa. Hẳn nhìn thấy Trầm Khê cũng đang rất lúng túng, bỗng nhiên sinh ra một cảm giác phiền chán với mình, vì cái gì mà lại khiến Trầm Khê không nói nên lời chứ.

Cũng may bây giờ Trầm Khê đã là Trầm Khê sau khi trọng sinh, là một người đã chung sống với Tô Hàng tận năm năm, loại tình huống xấu hổ này cô đã gặp rất nhiều, lúc trước Trầm Khê gặp được loại tình huống này thì đều là bình tĩnh trầm mặc đi ngoài, nhưng bây giờ thì Trầm Khê lại muốn ở chung với Tô Hàng. Thế là cô thản nhiên ngẩng đầu hỏi: "Buổi chiều anh có thời gian không?"

"Ừ?" Tô Hàng nghi hoặc nhìn về phía Trầm Khê.

"Có thời gian không?" Trầm Khê vừa cười lại hỏi một lần nữa.

"Có." Tô Hàng khẳng định gật đầu, chính là nếu không có thì cũng sẽ biến thành có, đây là suy nghĩ mà Tô Hàng không dám nói ra.

"Buổi sáng Trương tẩu có nhắc tôi, nói lúc chúng ta kết hôn thu được rất nhiều quà, đều để ở phòng khách trên lầu, một mực chưa có sờ qua." Trầm Khê lại nói, "Nếu như anh có thời gian, buổi chiều chúng ta cùng đi xem một chút, sau này Trương tẩu cũng dễ dàng thu dọn hơn."

"Được." Tô Hàng gật đầu.

"Chúng ta ăn cơm trưa xong thì liền làm." Trầm Khê đề nghị.

"Ừm." Tô Hàng xoay người ra chỗ khách, khóe miệng nhin không được mà hiện lên một nụ cười thản nhiên.

Trương tâu cầm chiếc khăn lau từ phòng bếp đi ra, vừa vặn gặp được Tô Hàng đang đi tới thư phòng, bà đang muốn chào hỏi, Tô Hàng lại gật đầu với bà. Trương tâu hơi kinh ngạc rồi đi đến bên cạnh bàn ăn, vừa thu dọn bàn ăn vừa nhin không được mà cùng nói chuyện phiếm với Trầm Khê "Tiên sinh ngày hôm nay nhìn rất cao hứng."

"Có sao ạ?" Trầm Khê liếc nhìn cửa thư phòng rồi tùy ý hỏi.

"Có nha. Tôi vừa mới nhìn thấy ngài ấy đang cười." Trương tâu lại khoa trương nói, "Tôi làm việc ở đây hơn một năm, cho đến lúc này chỉ thấy ngài ấy cười được một hai lần."

"Hồi trước là lúc nào vậy ạ?" Trầm Khê nhin không được hiếu kỳ mà hỏi.

"Ngày kết hôn của hai người đó, buổi sáng hôm đó tiên sinh cười rất tươi." Trương tâu nói.

Trầm Khê như đang suy nghĩ nhìn thoáng qua chiếc nhẫn trong tay.

Chỗ khác, người nào đó đáng lẽ đang bận bịu làm việc tại thư phòng thì ngay cả máy tính cũng không có mở ra, hăn ngẩn người dựa vào ghế, cứ một hồi lại nhếch miệng lên cười, sau một hồi lại ảo não đem mặt mình vo thành nắm, cuối cùng hăn dứt khoát trực tiếp dùng đầu đụng vào bàn đọc sách, tiếng vang lên ầm ầm.

"Tô Hàng, người đến cuối cùng muốn làm gì? Người muốn khống chế chính người đó." Thiên sứ cùng với ác ma trong nội tâm của Tô Hàng đang kịch liệt đấu tranh.

"Người đã cưới được cô ấy về, hiện tại đã là vợ của người, người có ý nghĩ khác là rất bình thường." Ác ma dụ hoặc nói.

"Thế nhưng khi đó người cưới cô ấy chẳng phải là vì trợ giúp sao? Không có ý nghĩ mà thừa cơ sàm sỡ cô ấy đâu nha." Thiên sứ nhắc nhở.

"Vậy người vì cái gì mà không nói rõ ràng với cô ấy, nói cuộc hôn nhân của hai người là giả, đợi cho đến khi Trầm thị vượt qua gian nan, lại ly hôn." Ác ma phân tích nói, "Người một mực không nói, chính là biểu thị người đang có tâm tư gì đó."

"Thế nhưng Trầm Khê không thích người, người không biết sao?" Thiên sứ lại hỏi, "Người miễn cưỡng mà bỏ được Trầm Khê sao?"

"Cái gì mà miễn cưỡng với cả không miễn cưỡng chứ, cô ấy đồng ý kết hôn với người, chính là đồng ý tiếp nhận người đi. Người nhìn cô ấy đối tốt với người như vậy, có lẽ cũng thích người đấy?" Ác ma lại nói.

"Nếu như Trầm Khê thích người, ta cũng không có ý kiến." Thiên sứ cùng ác ma thế mà lại có nhận thức giống nhau.

Tô Hàng lại đập đầu vào bàn một lần nữa, gấn biết, cùng Trầm Khê ở cùng một chỗ lâu, tâm tư của mình sẽ ngày càng nặng, giữ cũng không được.

Thông qua mấy ngày ở chung, Trầm Khê không ngừng phóng ra thiện tỳ, cô ấy cười với mình, sẽ chủ động tìm mình nói chuyện, sẽ quan tâm tới mình, hết thấy cử động như thế khiến Tô Hàng sinh ra mấy ý nghĩ xằng bậy, hăn nhin không được mà nghĩ, có lẽ Trầm Khê có chút thích mình.

Người làm sao lại sinh ra mấy ý nghĩ hoang đường đó chứ, người biết rất rõ ràng Trầm Khê làm thế hết thấy chỉ là vì sự giáo dưỡng rất tốt của cô ấy, cô từ nhỏ đã là một cô gái rất có giáo dưỡng rồi, người không biết sao?

Từ mười tám tuổi bị đón trở về Tô gia, ở trong vòng tròn giới thượng lưu mà nói, một người bằng hữu cùng tuổi Tô Hàng cũng không có, đây là vì cái gì, còn không phải là bởi vì cái thân thể buồn cười kia sao. Vô luận

mình có bao nhiêu ưu tú, những cái hào môn thế gia chân chính kia, vẫn là nhìn xuất thân của hẳn.

Hẳn còn nhớ rõ, hẳn kết thúc việc học từ nước ngoài trở về thì có tham gia một bữa tiệc rượu, hẳn liền gặp Trầm Khê. Ngày đó Trầm Khê mặc một chiếc váy dài rất đẹp, cùng tiểu thư của Vân gia ngồi trên ghế sa lon nói chuyện phiếm, vô số thanh niên tài tuấn tiến lên mời Trầm Khê khiêu vũ cùng, Trầm Khê đều lễ phép cự tuyệt.

Tô Bách Niên chú ý tới ánh mắt của Tô Hàng, Tô Hàng đến bây giờ còn nhớ đến lời nói mà ông ta nói với hẳn, Tô Bách Niên nói ra: "Kia là con gái của Trầm gia, Trầm Khê. Bữa tiệc rượu ngày hôm nay đều tụ họp rất nhiều nhân vật có mặt mũi của thành phố S, về sau vợ của con có khả năng rất lớn là một cô gái ở bữa tiệc này."

Tô Hàng quay đầu nhìn về Tô Bách Niên.

"Nhưng Trầm Khê, con đừng nghĩ tới." Tô Bách Niên nói, "Trầm Hà Xuyên sẽ không gả con gái bảo bối của hẳn cho một đứa con riêng lớn lên trong cô nhi viện đâu."

Mặc dù Tô Hàng biết mình không phải con riêng, nhưng đoạn hôn nhân của mẹ mình với Tô Bách Niên, ở trong cái vòng tròn này thì không được thừa nhận, thật buồn cười biết bao.

Song khi Tô Hàng nắm trong tay tập đoàn Tô thị, lúc hẳn cố chấp muốn giúp Trầm thị, Tô Bách Niên lại vừa cười vừa nói: "Bộ dáng của con với lúc ta không để ý tới ông nội con mà muốn cùng mẹ con ở một thật giống nhau như đúc. Nhưng cuối cùng kết cục không tốt, con cũng biết đấy."

"Con cho rằng con dùng phương pháp này cưới được Trầm Khê, con liền đã được như ý nguyện sao?" Tô Bách Niên nói, "Cô gái Trầm Khê này, bên trong thực chất rất kiêu ngạo. Con dùng loại phương pháp này đạt được

cô ấy, cô ấy sẽ không cảm kích con đâu, càng sẽ không thích con. Cô ấy sẽ cảm thấy con ép buộc mình, có lẽ còn hận con hơn."

"Con nên đợi cô ấy triệt để ngã vào vũng bùn, để hiện thực đem cô nàng thiên chi kiều nữ ép nát thì hãy đi tìm cô ấy." Tô Bách Niên đề nghị nói, "Lúc ấy, con hãy đi tìm."

"Tôi và ông không giống nhau." Tô Hàng lạnh lùng nhìn phụ thân của mình, "Ông nhát gan để mẫu thân của tôi cả đời cơ khổ, nhưng tôi vĩnh viễn sẽ không làm tổn thương Trầm Khê."

Tô Bách Niên không nói gì thêm, hần chỉ cười, phảng phất chắc chắn rằng đây sẽ là một kết cục bi kịch.

Lý trí Tô Hàng cũng biết lời nói này mặc dù tàn nhẫn, nhưng lại có mấy phần đạo lý. Trầm Khê chướng mắt mình, trong lòng mình một mực là minh bạch. Mặc dù Trầm Khê vì Trầm thị mà đồng ý gả cho mình, nhưng về tình cảm thì cô ấy không có nguyện ý, bằng không thì cũng sẽ không uất ức.

Tô Hàng không nỡ tổn thương Trầm Khê, mặc dù hần có quyền lợi làm như thế, nhưng là hần không nỡ để Trầm Khê khổ sở. Cho nên lúc mới bắt đầu nhất, Tô Hàng cũng không có nghĩ qua muốn cùng Trầm Khê làm chuyện vợ chồng, hần chỉ muốn trợ giúp Trầm thị vượt qua gian nan mà thôi. Nhưng ý nghĩ này hần một mực không có nói cho Trầm Khê. Bởi vì lúc Trầm Khê mặc váy lụa trắng đi tới chỗ mình, khi hai người ôm hôn nhau tại lễ cưới, lòng tham cùng ý nghĩ xằng bậy ở trong lòng hần lại sinh trưởng rất nhanh.

Hần nghĩ, lỡ đâu? Lỡ đâu Trầm Khê sẽ từ từ thích mình?

Vậy trước tiên không nói cho cô ấy đi, mình không ép buộc cô, cũng không nói cho cô biết, mình cho cô ấy thời gian, có lẽ sẽ có ngày cô ấy tiếp nhận mình?

Nhưng bây giờ Tô Hàng lại càng sợ, thời gian chung đụng với Trầm Khê ngày càng dài, hắn càng không khống chế được chính mình. Mỗi lần Trầm Khê cười với hắn, hắn liền hận không thể bổ nhào qua mà hung hăng hôn cô. Hắn sợ tiếp tục như thế, ngày nào đó trong đêm mình sẽ nhịn không được mà xông vào gian phòng của Trầm Khê mà ép buộc cô ấy, dù sao bọn hắn cũng đã là vợ chồng, không phải sao?

Hắn để Trương tẩu mỗi lúc trời tối thì về nhà, tạo không gian riêng cho hai người chẳng phải mình vẫn còn tâm tư đấy sao?

Nghĩ càng nhiều, Tô Hàng càng bức bối, hắn cảm thấy mình quả thực điên rồ. Hắn không ngừng đập đầu vào bàn, cho đến khi mình tỉnh táo trở lại.

Giờ ăn trưa, lúc Trầm Khê ngồi ở bàn nhìn thấy Tô Hàng thì giật nảy mình, cô chỉ vào cái trán sưng đỏ của đối phương rồi lo lắng hỏi: "Anh sao vậy? Đụng vào tường sao?"

"À?" Tô Hàng kịp phản ứng, rồi che lấy cái trán nói, "Lúc không chú ý, không cẩn thận liền..."

"Làm sao mà lại sưng to như vậy."

"Không có gì đáng ngại, anh..." Tô Hàng thấy Trầm Khê đột nhiên tới gần, thân hình hắn cứng lại.

"Trương tẩu, bà cầm giúp con hộp y tế ra đây với." Trầm Khê bỗng nhiên đưa tay đụng cái trán của Tô Hàng, tinh tế kiểm tra.

Trương tẩu rất nhanh liền cầm hộp y tế tới, bà nhìn cái trán sưng đỏ của Tô Hàng cũng giật cả mình.

Trầm Khê lấy thuốc Vân Nam từ trong hộp thuốc ra, một tay khẽ vuốt lên trán của Tô Hàng, một tay khác thì cẩn thận phun lên chỗ đang sưng đỏ

kia, còn lo lắng nói: "Làm sao lại sưng to như vậy, trước tiên dùng thuốc Vân Nam để giảm nhiệt đã, ban đêm nếu lại sưng nữa, thì chườm nước nóng."

Tô Hàng híp mắt, hẳn cảm thụ được đầu ngón tay nhu hoà của Trầm Khê, lời nói quan tâm cùng với chót mũi quanh quẩn mùi hương.

Nữ nhân mình yêu thích gần mình như vậy, ôn nhu quan tâm tới mình, ngón tay Tô Hàng run rẩy, mấy ý nghĩ xằng bậy trong lòng lại bắt đầu sinh trưởng. Phảng phất sự đói khát, điên cuồng đụng chạm tới giềng xích của hắn.

"Người đang chờ cái gì? Các người không phải đã kết hôn rồi sao? Người đã có được quyền lợi của cô rồi, đừng giam giữ ta, thả ta ra đi."

Tác giả có lời muốn nói: Mỗi ngày Tô Hàng đều tiếp nhận vé nam chính đáng thương..

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Anh Sẽ Vĩnh Viễn Yêu Em

Edit: ItzYen

Tại phòng khách ở lầu hai.

Trầm Khê đứng trước căn phòng để đầy lễ vật, cô có chút kinh hỉ rồi nói: "Tại sao chúng ta lại thu được nhiều lễ vật như vậy."

Tô Hàng dựa vào cửa ra vào, ánh mắt nhìn qua các hộp quà tinh xảo trong phòng, rồi lại rơi vào khuôn mặt tươi cười mang theo sự kinh hỉ của Trầm Khê bên cạnh, hần cẩn thận, mang theo chút thăm dò mà hỏi: "Em thích những lễ vật này?"

"Thích chứ, người nhận được lễ vật đương nhiên sẽ vui vẻ." Trầm Khê vừa cười vừa nói.

Đáy mắt đen nhánh của Tô Hàng như hiện lên ánh sáng, bộ dạng cứng nhắc của hần cũng dần dần nhu hòa hơn.

Những lễ vật nhận được khi kết hôn này đã được để ở đây hơn một tuần lễ, bạn của Tô Hàng rất ít, cho nên phần lớn lễ vật ở đây đều là bằng hữu của Trầm Khê đưa, nhưng sau khi kết hôn, một lần Trầm Khê cũng không hỏi tới. Hần vẫn cho là Trầm Khê đối với cuộc hôn nhân còn có khúc mắc, cho nên đối với những lễ vật này cũng có khúc mắc. Mà bây giờ Trầm Khê lại bỗng nhiên nói cho hần biết, cô rất thích những lễ vật này, đó có phải hay không biểu thị rằng, cô đối với cuộc hôn nhân này của hai người cũng không có khúc mắc sâu như vậy.

"Bên ngoài những hộp quà này đa phần không có ký tên, xem ra chỉ có mở ra mới biết được là ai đưa thôi." Trầm Khê tiện tay cầm mấy hộp quà quan sát một hồi rồi nói.

"Ừm." Lúc này Tô Hàng cũng đi tới, cầm lấy một hộp quà rồi nhìn chút.

"Xem ra cần phải mở ra thôi." Trầm Khê nhìn xung quanh, rồi cô phát hiện cái bàn trong căn phòng này để đầy lễ vật, căn bản không có thể ngồi. Thế là cô dứt khoát dựa vào chân giường, ngồi trên mặt thảm ở mặt đất, thuận tay cầm hộp quà màu hồng bên cạnh mở ra.

Trầm Khê liền mở được hộp quà ra, lộ ra trang sức bên trong hộp, sau đó cô lại mở tiếp hộp, lấy một tấm thẻ từ bên trong ra rồi nói: "Là đôi bông tai kim cương mà Emi đưa, thật đẹp mắt."

Trầm Khê vừa nói xong thì cô lập tức cầm đôi bông tai kim cương đưa cho Tô Hàng nhìn, kết quả vừa ngẩng đầu lên thì liền phát hiện Tô Hàng cầm cái gối trong tay ngồi trước người mình, dựa vào tựa như có chút gằn.

"Rất xinh đẹp." Tô Hàng đã nhận ra việc Trầm Khê vì chính mình tới gần mà thân thể cô có chút không tiếp ứng, ánh mắt liền trở nên tối ngăm. Sau đó hắn đem gối ôm trong tay đưa cho Trầm Khê rồi nói, "Trên đất rất lạnh."

"À?" Trầm Khê sửng sốt một hồi rồi mới phản ứng được, cô tiện tay để đôi bông tai kim cương dưới đất, đưa hai tay nhận lấy gối ôm mà Tô Hàng đưa,

Tô Hàng thấy Trầm Khê nhận lấy gối ôm, lúc này hắn mới lui về phía sau một bước, hắn học dáng vẻ của Trầm Khê khi ngồi trên mặt đất, rồi giúp đỡ Trầm Khê mở lễ vật ra.

Trầm Khê đệm gối ôm dưới chân, quả nhiên so với ngồi trên đất thì dễ chịu hơn nhiều, cô ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Tô Hàng đang cầm cúi mở quà, liền đỏ mặt rồi nói: "Cảm ơn nhiều."

"Đây là quà do Tổng tổng đưa, một chiếc vòng tay được làm bằng ngọc." Tô Hàng không có trả lời, mà đưa hộp quà vừa mở được cho Trầm Khê.

"Ồ, về sau cái này có thể làm đồ đấu giá để từ thiện." Trầm Khê tiếp lấy hộp quà rồi nói.

"Ừm." Tô Hàng gật đầu, bộ dạng như tôi không có ý kiến em thích là được rồi, sau đó lại tiếp tục cúi đầu mở hộp quà.

Trầm Khê vụng trộm nhìn lướt qua Tô Hàng, thấy hắn tựa như không có trả lời mình, cô có chút buồn bã rồi lại cúi đầu tiếp tục mở quà.

Tô Hàng đối với đồ lễ vật cũng không phải là quá để ý, nhưng hắn vô cùng thích xem mấy tấm thẻ bên trong hộp quà. Kỳ thật đối với thiệp chúc mừng khi kết hôn, đại khái dùng từ đều không khác mấy, đều là chúc bạch đầu giai lão, trăm năm tốt hợp, sớm sinh quý tử. Nhưng Tô Hàng rất thích, hắn không sợ người khác nhìn, mỗi một tấm thiệp cũng sẽ mặc niệm ở trong lòng một lần.

Mỗi khi mở mấy lễ vật ra, thấy tấm thẻ để ở bên trong, phía trên viết: Chúc Tô Hàng cùng Trầm Khê, tân hôn đại hỉ, trăm năm tốt hợp, sớm sinh quý tử. Tâm tình của hắn liền sẽ vui vẻ hơn mấy phần, giống như những lời này nói nhiều, liền sẽ biến thành thật.

"A... Cái notebook này là sao đây, còn có cả mật mã khóa." Trầm Khê nghi hoặc nhìn.

"Thế nào?" Tô Hàng nghe thấy giọng nói thì liền ngẩng đầu lên.

"Đây là Lý Thanh Viễn đưa, hình như là notebook, mặt trên còn có mật mã khóa nữa." Trầm Khê giương notebook trong tay lên.

"Anh xem một chút."

Tô Hàng tiếp lấy notebook, trong đầu lập tức hiện ra mấy lời nói của Lý Thanh Viễn trong ngày kết hôn của hắn: "Lúc đầu tôi nghĩ nên đưa cậu một cuốn bách khoa toàn thư về lời nói tán tỉnh, nhưng nghĩ đến việc đưa sách là điểm xấu, thế là tôi liền dùng một tuần lễ, trích những lời nói mà tôi đã dùng qua, làm ra một lễ vật kết hôn cho cậu, có thể tính là quá thành ý rồi. Mật mã là ngày kết hôn của hai người, nhớ kỹ đấy."

"Anh biết mật mã sao?" Trầm Khê tò mò hỏi.

"Không biết, tý nữa anh sẽ hỏi hắn." Tô Hàng mặt không đổi sắc nói.

"Ồ." Trầm Khê không tiếp tục hỏi nữa, cô tiếp tục cúi đầu mở quà, các hộp bên cạnh cô phần lớn đều đã bị Trầm Khê mở sạch, còn lại đều là có thể tích lớn hơn một chút, Trầm Khê liền mở mấy cái, phát hiện đều là mấy đồ cổ có giá trị. Trầm Khê không phải là người yêu thích đồ cổ, Tô Hàng hình như cũng không phải, thế là cô dự định về sau sẽ bán đi để làm từ thiện.

"Cái này hình như là lễ vật của Vân tiểu thư." Tô Hàng mở một hộp quà ra, phát hiện là của Vân Thư, hắn biết Vân Thư là bạn thân nhất của Trầm Khê, thế là không có mở đóng gói bên trong ra, trực tiếp đưa hộp quà cho Trầm Khê.

Trầm Khê nghe nói là lễ vật của Vân Thư, trong lòng cô cũng có chút hiếu kỳ, dù sao thời điểm đời trước kết hôn vì tâm tình cô không tốt, Trầm Khê căn bản không nghĩ đến việc muốn mở hộp quà, thời gian dài sau đó thì cô không còn nhớ chuyện này nữa. Còn lễ vật kết hôn, hình như là không lâu sau khi kết hôn, Tô Hàng đã xử lý, còn việc Tô Hàng xử lý như thế nào, Trầm Khê không có để ý, tự nhiên cũng không biết.

Trầm Khê tiếp lấy hộp quà, có chút hiếu kỳ mở hộp ra, rồi phát hiện bên trong là hai bộ áo thun màu trắng, phía trên có hình chibi rất đáng yêu.

Dáng vẽ chibi này có chút giống mình, Trầm Khê nhận thấy đây là do Vân Thư tự mình vẽ, dáng vẽ so với khi cô học cao trung thì giống nhau như đúc. Trầm Khê có chút vui vẻ đưa đến chỗ cho Tô Hàng nhìn: "Anh nhìn xem, đây là Vân Thư vẽ tôi, giống chứ?"

Tô Hàng nghe thấy tiếng thì ngẩng đầu, ánh mắt tiếp xúc đến chiếc áo thun trong nháy mắt, con mắt có chút nheo lại, biểu cảm không tự nhiên cho lắm.

"Thế nào?" Trầm Khê phát giác được có điều gì đó không đúng, liền xoay chiếc áo thun lại, liếc mắt qua, mặt lập tức liền xấu hổ mà đỏ lên. Thì ra vừa rồi là do áo thun được để trong hộp, cô không thể nhìn thấy được hết, chỉ thấy hình chibi giống với cô, hoá ra bên dưới còn có một dòng chữ, viết:

(Tô Hàng, nếu anh dám không đối xử tốt với tôi, anh liền chết chắc rồi?)

"Cái này, đây là do Vân Thư đùa ác, anh chớ để ý." Trầm Khê cuống quýt gấp gọn áo thun lại rồi cất vào trong hộp.

Tô Hàng thấy Trầm Khê muốn đóng chiếc hộp lại, hắn liền đưa tay lấy thứ dưới đáy hộp, hắn là chiếc áo thun của hắn. Hắn nhìn chiếc áo thun, thì chỉ thấy ở giữa có hình chibi giống y như chính mình, hai mắt của chibi như bốc lên hồng tâm, bên dưới còn viết một câu:

(Trầm Khê, anh sẽ vĩnh viễn yêu em.)

"À..." Trầm Khê nhìn thấy Tô Hàng luôn luôn tỉnh táo bị hình vẽ của Vân Thư chọc thành vui vẻ, mồ hôi lạnh đều muốn chảy xuống, cô vội vàng giải thích nói, "Anh đừng để ý, Vân Thư hay thích nói đùa."

"Ồ." Tô Hàng khẽ gật đầu, biểu thị như hẳn biết rồi, sau đó chấp hai tay phía sau lưng, giấu cái áo thun phía sau mình.

"..." Trầm Khê trừng mắt nhìn, cô lại trừng mắt nhìn lần nữa, cô nghĩ đến việc có nên nhắc nhở người nào đó rằng, giấu như thế thật trắng trợn, thật sự là khiến cho người ta xấu hổ.

Tô Hàng hiển nhiên cũng không thể lơ là, bị Trầm Khê nhìn chăm chú mười giây đồng hồ, hẳn cúi đầu, rồi trầm lặng nói: "Cái này là đưa cho anh."

"Cái gì?" Trầm Khê khó hiểu nói.

"Cái này là dành cho nam." Giọng nói của Tô Hàng lúc này mang tới sự quật cường, phảng phất như bị người khác ép hỏi, liệu chết không có cảm giác.

"Ồ." Trầm Khê thu lại ánh mắt của mình, cô cúi đầu rồi cầm chiếc áo thun trên nắp hộp, đặt ở bên cạnh người. Sau đó cô lại tiếp tục mở hộp quà, trong đầu cô không ngừng tái diễn cảnh Tô Hàng giả bộ không có việc gì giấu chiếc áo thun, nghĩ đi nghĩ lại, khóe miệng nhin không được mà hiện lên ý cười.

Nếu như đời trước mình cùng Tô Hàng mở hộp quà, có phải sẽ có khả năng phát hiện, Tô Hàng thật ra thích mình?

Tô Hàng cúi đầu, không dám nhìn dáng vẻ bây giờ của Trầm Khê, hai đôi tai của hẳn đã sớm đỏ lựng, trong lòng càng thấp thỏm không được: Trầm Khê có thể hay không mà vì hành động của mình làm tức giận, có thể phát hiện cái gì đó không? Vừa rồi tại sao hẳn lại không khống chế được mình, cơ hồ là phản xạ có điều kiện liền đưa tay tới đoạt lại cái áo thun.

Tô Hàng tiếp tục mở quà, rất nhanh hẳn liền mở ra được hai chiếc đồng hồ đeo tay, một nam một nữ đúng lúc là một đôi. Quỷ thần xui khiến,

Tô Hàng đưa cho Trầm Khê chiếc đồng hồ của nữ, dị thường nói nghiêm túc: "Cái này là một đôi, đồng hồ của nữ cho em."

Trầm Khê nhìn bộ dáng dị thường của Tô Hàng, có chút kinh ngạc mà đưa tay nhận lấy chiếc đồng hồ, tiện thể còn nói một câu cảm ơn.

Tô Hàng đưa xong chiếc đồng hồ thì liền hối hận rồi, hẳn cảm thấy mình quả thực ngu xuẩn, cái này không phải là che thì càng lộ sao? Hẳn rất cuộc không tiếp tục chờ được nữa, tay trái hộp quà đựng đồng hồ, tay phải thì cầm áo thun rồi vội vội vàng vàng nói một câu: "Anh... Anh mới nhớ rằng mình còn có việc phải xử lý, anh về thư phòng trước."

"Ồ, được."

Cơ hồ thấy Trầm Khê gật đầu trong nháy mắt, Tô Hàng liền như chạy trốn khỏi căn phòng, nhanh chóng chạy xuống lầu.

Trầm Khê nghe được âm thanh chạy xuống lầu truyền đến từ ngoài cửa, cô cũng nhin không được nữa, bật cười một tiếng.

Tô Hàng chạy về phòng khách ở lầu một, gài cửa lại, dựa vào cửa mà chán ghét bản thân, sau năm phút, hẳn liền có chút kích động, không kịp chờ đợi lần nữa mà bỏ chiếc áo thun trong tay mình ra.

Tựa như không cân nhắc điều gì, hẳn liền cởi áo của mình ra, mặc cái áo thun màu trắng dần độn vào người, sau đó nhìn vào chiếc gương trong phòng khách thật lâu.

Phảng phất bộ y phục này mặc trên người hẳn, thật giống như đưa cho cái hình chibi trên chiếc áo thun này vậy.

Câu nói "Trầm Khê, anh sẽ vĩnh viễn yêu em" thật giống với hẳn.

Đây là điều Tô Hàng vẫn đang làm, vẫn nghĩ, nhưng không dám nói từ miệng ra.

Tác giả có lời muốn nói: Hôm qua con cua thật sự rất mệt, vô tình ngủ thiếp đi... Sáng sớm hôm nay dậy thì mới phát hiện ra, các người hẳn là sẽ tha thứ cho ta.

Kiếp trước Tô Hàng thấy được lễ vật này, hẳn vụng trộm mua một đôi bé con đặt ở trong phòng khách, còn vụng trộm mặc đôi áo thun vào đôi bé con đó, sau đó hẳn ngồi ở một chỗ chơi đùa, tự mình cười ngây ngô.

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Có Chút Đau Lòng

Edit: ItzYen

Tại sân bay của thành phố S.

Lý Thanh Viễn kéo hành lí cùng Phương Vũ vừa đi vừa nói.

"Lý tổng, tý nữa ngài thực sự sẽ không đến công ty?" Phương Vũ muốn xác nhận lại nên hỏi.

"Không, tôi muốn về nhà nghỉ ngơi." Mới trở về, Lý Thanh Viễn nghĩ nên về nhà nghỉ ngơi trước đã.

"Thế nhưng Tô tổng ngài ấy nói buổi chiều hôm nay sẽ bàn bạc về lần hợp tác sau này." Phương Vũ lại nói.

"Đó là chuyện của các người, tôi chỉ là cố vấn pháp luật, hợp đồng đã làm xong, tôi không liên quan nữa." Lý Thanh Viễn cảm thấy việc này không quan trọng thì nói.

"Thế nhưng ở buổi đàm phán của cuộc hợp tác này ngài có tham dự toàn bộ, tôi nghĩ công ty rất muốn nghe lời đề nghị của ngài." Phương Vũ nói.

"Anh không phải cũng tham dự sao, cũng giống tôi thôi." Lý Thanh Viễn nhin không được mà phàn nàn, "Nếu tôi mà là anh thì làm sao kiên trì được mà đi theo Tô Hàng tận mấy năm chứ, đi công tác một tuần lễ, vừa xuống máy bay thì đã phải họp rồi, quả thực không có nhân tính."

"Công việc sao, đều như vậy cả. Lần trước BOSS ngồi máy bay từ Mỹ trở về tận mười ba tiếng, hai ngày hai đêm không ngủ, sau khi xuống máy bay thì lại tiếp tục công việc." Phương Vũ nói.

"Anh ta còn có thể đi công tác vào ngày thứ hai sau khi kết hôn, anh biết không?" Lý Thanh Viễn châm chọc nói.

"À... Ha ha." Phương Vũ chỉ có thể xấu hổ mà cười.

Hai người ra được sảnh sân bay, liền đứng ở ven đường chờ xe của công ty tới đón.

Lý Thanh Viễn nhìn hộp quà Phương Vũ đang cầm trong tay rồi hỏi: "Thứ anh cầm trong tay chính là sợi dây chuyền mà BOSS mới mua đúng không?"

"Đúng vậy." Phương Vũ gật đầu thừa nhận rồi nói.

"Đưa cho tôi." Lý Thanh Viễn cực kỳ tự nhiên mà đưa tay tới cầm lấy.

"A?" Phương Vũ không hiểu.

"Anh chuẩn bị cầm tới công ty cho Tô Hàng đúng chứ?" Lý Thanh Viễn hỏi.

"Ừm."

"Anh ta mua cho ai chắc anh cũng biết." Lý Thanh Viễn lại hỏi.

Phương Vũ yên lặng gật đầu, theo BOSS nhà mình nhiều năm như vậy, việc ấy tất nhiên anh ta phải biết rồi.

"Cho nên anh đưa cho tôi, tôi thuận đường trực tiếp đưa cho phu nhân luôn..."

Lý Thanh Viễn còn chưa nói hết, Phương Vũ lập tức nhét hộp quà vào trong tay Lý Thanh, cực kỳ thành khẩn mà nói: "Lý tổng, làm phiền ngài rồi."

"Xem ra anh cũng biết BOSS nhà anh như thế nào đấy." Lý Thanh Viễn ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Phương Vũ rồi nói.

"Lý tổng, xe đến rồi, tôi đi trước đây." Phương Vũ cười hắc hắc hai tiếng, sau đó liền kéo hành lý chạy tới chiếc taxi vừa mới đến, mở cửa, đóng cửa, thật là cấp tốc.

"Hắc... Nhìn tôi mà học hỏi." Lý Thanh Viễn nhìn chiếc xe cấp tốc rời khỏi, nhin không được mà vừa cười vừa mắng một tiếng, sau đó gọi một chiếc taxi khác, cũng đi theo cách mà Phương Vũ vừa làm.

==

Cũng không biết có phải lời nói mấy ngày trước của Trầm Khê có hiệu quả hay không, Tô Hàng ở nhà ngày người được một tuần lễ thì bắt đầu đến công ty làm. Trầm Khê sau một tuần lễ cũng đã khoẻ hơn nhiều.

Giờ ăn trưa hôm nay, Trầm Khê đang định đi đến quán cà phê mà mình đang kinh doanh thị sát một phen. Nói đến quán cà phê, mặc dù nói là kinh doanh nhưng thực ra Trầm Khê chỉ dùng để hưởng thụ. Trầm Khê không thích làm ăn, lúc trước cô mở quán cà phê này chỉ để chơi thôi.

Trầm Khê rất thích đọc sách, nhưng cô lại cảm thấy, đọc sách một mình quá cô đơn, với cả đọc sách ở thư viện thì cô lại không thấy thú vị, cho nên cô rất thích đọc sách tại quán cà phê. Trong quán cà phê có nhạc nhẹ, có mùi cà phê, không gian lại rất tuyệt vời, lúc ngồi ở bên trong vừa có cảm giác ấm áp mà lại rất dễ chịu.

Cho nên cô liền tự mình mở một quán cà phê, tất cả đều trang trí theo sở thích của cô, bên trong còn bày đầy sách cô thích, cũng mở cửa bán,

nhưng cô cũng không để ý tới việc buôn bán ra sao. Ở trên bàn, đều đặt một cái máy kiểm tra âm lượng, nghiêm ngặt hạn chế âm lượng của khách hàng, bảo đảm rằng quán cà phê một mực yên tĩnh. Mặc dù nói là quán cà phê, không bằng nói là thư phòng của cô thì đúng hơn.

Lúc Trầm Khê đã thay quần áo xong thì đi xuống lầu, Trương tẩu vừa mở cửa, cười rồi quay đầu nói ra: "Phu nhân, Lý tiên sinh có đến."

"Lý tiên sinh? Lý Thanh Viễn sao?" Trầm Khê hỏi.

"Đúng thế." Trương tẩu gật đầu.

"Con đã biết." Trầm Khê nhìn công một chút, cô thả cái bao trong tay xuống rồi nói, "Phiền bà ngâm hai chén trà rồi mang tới."

Trương tẩu vừa đi vào phòng bếp, Lý Thanh Viễn liền từ cổng đi đến, hẩn trông thấy Trầm Khê đứng ở giữa phòng khách, lập tức cười, đầy nhiệt tình mà hô: "Chị dâu."

Lý Thanh Viễn là bằng hữu tốt nhất của Tô Hàng, cũng là bằng hữu duy nhất của Tô Hàng mà gọi cô là chị dâu. Năm năm ở kiếp trước, Trầm Khê cũng đã gặp một số người từng học với Tô Hàng. Lúc mới gặp tất cả mọi người gọi cô là chị dâu, Trầm Khê thấy không thích ứng, liền khách sáo nói hô tên cô là được rồi. Thế là đại đa số người liền bắt đầu khách sáo mà xưng hô tên của Trầm Khê, chỉ có Lý Thanh Viễn này, cố chấp gọi cô là chị dâu.

"Ngồi đi." Trầm Khê chào hỏi Lý Thanh Viễn xong thì ngồi xuống, lúc này Trương tẩu cũng bưng trà lên, "Tìm Tô Hàng sao?"

"Đúng, anh ấy có ở nhà không?" Có lẽ là làm luật sư đã lâu, Lý Thanh Viễn nói dối nhưng không phát hiện ra chút sơ hở nào.

"Anh ấy đến công ty làm rồi." Trầm Khê nói.

"Hắn đến công ty làm? Hắn không ở nhà cùng chị sao." Lý Thanh Viễn ra vẻ kinh ngạc rồi hỏi.

Trầm Khê xấu hổ cười, không nói gì.

"Em còn tưởng rằng anh ấy ở nhà, lúc trước anh ấy vội vã trở về từ HK, nói là chị dâu ngã bệnh, tại sao lại đến công ty làm chứ." Lý Thanh Viễn giả bộ quan tâm mà hỏi, "Chị dâu, thân thể chị khoẻ hơn chưa?"

"Hắn trở về vì tôi sao?" Trầm Khê kinh ngạc hỏi.

"Đúng thế, Tô Hàng vừa nghe nói chị bị cảm, liền vội vã trở về, còn quên cầm hành lý, lần này em tới chính là vì muốn đưa cho anh ấy đồ." Lý Thanh Viễn đẩy hộp quà trong tay tới trước mặt Trầm Khê rồi nói, "Đây là quà mà anh ấy mua ở HK cho chị, vì đi quá gấp, cho nên để quên."

Trầm Khê nhìn lướt qua hộp quà, cô cảm thấy có chút quen mắt, có điều cô không vội vã mở ra, mà nói lời cảm ơn với Lý Thanh Viễn: "Cảm ơn nhiều, làm phiền anh đặc biệt đi một chuyến."

"Không phiền phức, không phiền phức đâu." Lý Thanh Viễn thấy đã đạt được mục, thấy tốt thì lấy nói, "Đã đưa được đồ vật đến rồi, tôi đi về trước."

"Không ngồi lại một lúc sao?"

"Không được, taxi lái xe còn chờ tôi ở ngoài." Lý Thanh Viễn nói.

Trầm Khê nghe hắn nói như vậy thì không có nói nữa, cô đứng lên rồi dẫn người tới cửa. Sơ Ngũ đang chơi đùa ở trong sân chính thì trông thấy Lý Thanh Viễn, chú liền vui vẻ vẫy đuôi chạy tới, Lý Thanh Viễn đưa tay xoa đầu chú một hồi rồi mới đi tới chỗ taxi.

Sau khi xe khởi động, việc đầu tiên mà Lý Thanh Viễn làm chính là lấy điện thoại ra rồi gửi tin nhắn cho Tô Hàng: (Huynh đệ, không cần rất cảm tạ tôi đâu)

Tô Hàng đang phê duyệt ở văn phòng, nhìn thấy tin tức thì chỉ trả lời hai chữ: (Đồ bệnh!)

"Hắc!" Lý Thanh Viễn cảm thấy mình đã làm chuyện tốt còn bị người ta mắng là có bệnh, hẳn thật sự buồn bã trong lòng, nhịn không được mà cùng tài xế xe taxi phàn nàn nói, "Sư phó, nếu như người khác giúp cậu một tay, người khác còn mắng anh có bệnh, anh làm như thế nào?"

"Tôi sẽ nghĩ lại."

"Nghĩ lại gì?"

"Mình có phải xen vào chuyện của người khác không." Lái xe là một người thâm trầm.

"..."

Trầm Khê trở lại phòng khách, sau khi nhìn qua hộp quà trên bàn, cô bắt đầu nhớ lại. Cô nhớ kỹ lúc cô kết hôn với Tô Hàng, Tô Hàng cũng đi khỏi nhà, khoảng một tuần lễ, sau khi trở về hình như cũng có mang quà về cho mình, như vậy là vì cái gì mà mình lại thấy hộp quà này quen mắt chứ?

Trầm Khê nhịn không được mà mở hộp quà ra, nhìn sợi dây chuyền kim cương đang toả lấp lánh, rốt cuộc cô cũng biết được cảm giác quen thuộc kia từ đâu mà đến rồi.

Sợi dây chuyền này cô đã nhận ra, có điều cô không nhớ kỹ đây có phải là thứ Tô Hàng đưa hay không, là người hợp tác của Tô thị đưa lễ vật tặng hai người. Lúc ấy Trầm Khê cảm thấy sợi dây chuyền này quá mức

khoa trương nên không mang, không lâu sau cô liền đấu giá nó tại một buổi từ thiện.

Như vậy lần này, sợi dây chuyện này vì sao lại biến quà mà Tô Hàng mua cho mình. Hay là nói, bất kể là lần nào, sợi dây chuyện này kỳ thật đều là Tô Hàng mua cho mình?

"Thật là một sợi dây chuyện đẹp! Phu nhân, là tiên sinh mua cho ngài sao?" Tiếng khâm phục của Trương tẩu đánh gãy suy nghĩ của Trầm Khê.

"Trương tẩu, phiền bà thu lại sợi dây chuyện này hộ con, con phải đi ra ngoài một hồi." Trầm Khê nói.

"À, được." Trương tẩu đóng nắp hộp quà xong, bà lại hỏi một câu, "Vậy ban đêm ngài có trở về ăn cơm không?"

"Có."

Đầu óc Trầm Khê có chút loạn, lúc vừa mới ở phòng khách, cô nghĩ đến sợi dây chuyện kim cương ở kiếp trước, nếu như quả thật là Tô Hàng mua cho mình. Mình chẳng những không cầm qua một lần, ngược lại một tiếng hỏi cũng không có mà lại mang đi đấu giá. Vậy lúc mà Tô Hàng thấy sợi dây chuyện kia ở buổi đấu giá thì sẽ có biểu cảm gì?

Một cổ đau lòng bỗng nhiên nổi lên trong lòng cô, Trầm Khê bỗng nhiên sinh ra một loại suy nghĩ muốn nhìn thấy Tô Hàng lập tức, ở trước mặt hẳn mà hỏi. Thế là khi ra khỏi sảnh biệt thự, Trầm Khê lái xe chạy thẳng đến công ty của Tô Hàng. Chỉ là khi đến nơi, Trầm Khê lại bình tĩnh lại, cô biết khi mình tới văn phòng của Tô Hàng, mình cũng không hỏi ra được chuyện của kiếp trước rồi?

Trầm Khê thở dài, lại quay đầu xe, đi tới quán cà phê mà mình mở.

Đây là quán cà phê có biểu tượng hình mèo, bên trong có nuôi mười tám con mèo đáng yêu, đều là Trầm Khê để cho người ta nhặt về từ công viên, tắm rửa, chăm sóc, xác định an toàn mới nuôi trong quán cà phê. Mọi người ở đây rất thích nơi này, chỉ cần rảnh rỗi liền sẽ tới đây ngồi một chút, thuận tiện chơi với mèo, làm tan đi sự nóng nảy trong lòng. Cho dù là giờ làm việc, nơi này cũng có người tới uống trà chiều, hoặc nói chuyện làm ăn.

"Trầm Khê tỷ." Phục vụ trong tiệm thấy Trầm Khê tới thì liền chào hỏi.

"Trầm Khê tỷ, chị tại sao cũng tới?" Cửa hàng trưởng Minna từ quầy bar đi tới hỏi.

"Chị tới xem một chút." Trầm Khê đáp.

"Đến xem chúng ta, hay là tới xem chồng chị đây." Minna trêu chọc mà hỏi, khiến các phục vụ bên cạnh cũng bật cười.

Bọn họ đều biết, chủ quán cà phê mình vừa kết hôn cùng tổng giám đốc của Tô thị không lâu, sau khi cưới thì lại tới thị sát ở quán cà phê cần công ty, điều này không khỏi làm cho người khác nghĩ sai đó.

"Các em có nói chuyện với chồng chị sao?" Trầm Khê không cao hứng mà hỏi.

"Chị à, chúng ta đang nhắc chị đó."

"Nhắc nhở chị cái gì chứ?" Trầm Khê buồn bực nói.

"Chị vừa kết hôn, còn chưa phát kẹo mừng cho chúng em đâu." Minna vừa dứt lời, nhân viên cửa hàng một bên vừa nghe xong, lập tức gật đầu theo.

Lúc Trầm Khê đang dở khóc dở cười chưa biết nên giải thích như thế nào, bỗng nhiên có một người phụ nữ trung niên có khí chất đi tới chỗ Trầm Khê, giọng điệu thân mật mà gọi: "Tiểu Khê, đúng là con rồi."

Trầm Khê nhìn thấy người tới, biểu lộ cô lộ nên vẻ sửng sờ, Liễu Phương, vợ của Tô Bách Niên bây giờ, mẹ kế của Tô Hàng.

Tác giả có lời muốn nói: Lý Thanh Viễn: Coi như tôi xen vào việc của người khác đi.

Tô Hàng: Không phải là tôi nói đâu.

Lý Thanh Viễn: Cậu nói tôi có bệnh.

Tô Hàng: Tuyệt đối đừng trị nữa.

Lý Thanh Viễn:...

Cảm ơn mọi người nhiều!

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Chúng Ta Về Nhà Thôi

Edit: ItzYen

Trầm Khê ôm một chú mèo mập mạp, khoe môi cô nhếch lên mỉm cười, lẳng lặng nhìn Liễu Phương đang đứng ở đối diện.

"Con kết hôn với Tô Hàng chắc cũng được một tuần lễ rồi nhỉ?" Liễu Phương cười rồi hỏi.

"Vâng, được một tuần rồi ạ." Trầm Khê gật đầu nói.

"Đứa nhỏ Tô Hàng này cũng thật là, kết hôn mà lại không thể đi tuần trăng mật cùng con, thật sự là ủy khuất con rồi." Mặt mũi Liễu Phương tràn đầy áy náy nói.

"Con biết anh ấy rất bận bịu mà." Trầm Khê cười rồi trả lời.

"Ta cũng biết con khéo hiểu lòng người." Liễu Phương duỗi tay rồi để tay của bà ta lên bàn tay của Trầm Khê, vừa cười vừa nói, "Có điều gần đây công ty có rất nhiều việc phải làm, dù sao số tiền phải chuyển ra ngoài cũng rất lớn."

Biểu lộ của Trầm Khê bỗng cứng đờ, cô nhìn thấy ánh mắt Liễu Phương loé lên một cái.

"Ta không có ý tứ gì khác đâu, Tiểu Khê, con đừng có suy nghĩ lung tung nhé." Liễu Phương tự nhận mình nói sai, "Ta chỉ muốn giải thích với con một chút, ngày thứ hai sau khi kết hôn Tô Hàng hẳn liền đi công tác,

thật sự là bởi vì lần hợp tác này rất quan trọng, không thể có bất kỳ thất thoát nào được. Dù sao lần hợp tác này với Trần thị, Tô Hàng đã thúc đẩy áp lực rất lớn bên cổ đông, mong con thông cảm cho hẳn."

"Con biết, con sẽ nói chuyện với Tô Hàng sau, cảm ơn dì Liễu đã quan tâm." Trần Khê rút tay trở về, hai cánh tay cô đặt ở dưới mặt bàn, vừa vuốt lưng chú mèo, vừa gãi cằm chú.

"VẬY ta yên tâm rồi." Liễu Phương lại hỏi, "Hôm nay con tới đây để thăm Tô Hàng sao?"

"Không phải đâu ạ." Trần Khê lắc đầu rồi nói, "Quán cà phê này là con mở, con tới đây thăm một chút."

"Thật sao?" Liễu Phương một mặt kinh ngạc, "Ta nghe nói con gái của Trần gia không thích làm ăn, nhưng quán cà phê con mở cũng không sai, tại nơi này rất nổi tiếng."

"Con chỉ mở chơi thôi, nếu so sánh với người phụ nữ như dì Liễu thì làm sao sánh bằng được." Trần Khê đáp.

"À, ta đây làm sao có thể tính được chứ, cũng chỉ là một quản lý nhỏ trong công ty mà thôi. Cũng không giống như con, về sau con sẽ quản được toàn bộ Trần thị." Liễu Phương hỏi dò.

"Vâng." Trần Khê lắc đầu, "Con không thích làm ăn, quán cà phê này cũng chỉ mở chơi. Trước đó cha con có nói, về sau nếu con không quản lý được Trần thị sẽ mời quản lý chuyên nghiệp tới, cũng giống như nhau thôi ạ."

"Mời quản lý chuyên nghiệp?" Liễu Phương kinh ngạc rồi nói.

"Đúng vậy ạ." Trần Khê vừa cười vừa nói, "Có điều bây giờ con không cần làm vậy nữa, con nghĩ về sau con sẽ để cho Tô Hàng quản lý là

được rồi."

"Con muốn để Tô Hàng giúp con quản lý?" Sự hư giả mỉm cười trên mặt của Liễu Phương đều không nhận được.

"Vâng." Trầm Khê cười vừa ôn nhu vừa tinh khiết.

Liễu Phương nhìn qua khuôn mặt tươi cười đơn thuần chưa trải qua thế sự gì của Trầm Khê, trong lòng bà ta tự dưng sinh ra một loại ghen ghét đối với cô. Trên thế giới này vì cái gì mà luôn luôn có một loại người, việc gì đều không cần làm, nhưng lại có vô số người sùng ái lấy bọn họ, để bọn họ sống nhẹ nhõm tự tại, hạnh phúc để khiến người ta không thể không chán ghét.

"Con làm thế cũng được, ban đầu khi đang họp với các cổ đông, Tô Hàng có nói về sau sẽ Tô thị với Trầm thị sẽ là người một nhà, vậy chẳng phải là..." Bà ta phảng phất ý thức được mình đã lỡ miệng, Liễu Phương cứng ngắc một cái rồi lại nói lái sang chuyện khác, "Đúng rồi, các con kết hôn lâu như vậy mà chưa có trở về Tô gia, lúc nào các con muốn trở về đây. Ba của Tô Hàng mặc dù không nhắc đến, nhưng trong lòng ông ấy có chút không cao hứng."

"Việc đó.. Buổi tối con sẽ nói với Tô Hàng." Trầm Khê do dự một chút, cô không có làm mặt đáp ứng.

"Vậy được, chúng ta ở nhà sẽ chờ tin tức của con." Liễu Phương nhìn đồng hồ tay một chút rồi nói, "Thời gian đã không còn sớm, ta phải đi làm rồi."

Trầm Khê lập tức đứng lên, cô ôm chú mèo mập mạp rồi tiễn Liễu Phương tới cửa.

Liễu Phương mang theo nụ cười thân thiết vẫy tay từ biệt với Trầm Khê, bà ta vừa xoay người sang chỗ khác thì mặt liền trầm xuống trong

nháy. Trở về cao ốc của Tô thị trong vài phút, bà ta một mực suy nghĩ, Trầm Khê có vẻ rất ngốc, cô ta sẽ không thích một đứa con riêng như Tô Hàng đâu. Nếu như cuối cùng Trầm thị rơi vào tay của Tô Hàng, như vậy mình sẽ không có hi vọng mà vật ngã được Tô Hàng.

"Liễu tổng, Tô tổng triệu tập các quản lý trong công ty đến họp, ngài ấy nói muốn bàn về việc hợp tác ở HK." Thư ký thấy Liễu Phương đã trở về, lập tức thông báo cho bà ta biết.

"Tôi biết rồi." Liễu Phương tiếp lấy cặp văn kiện từ trong tay của thư ký, quay người rồi đi tới phòng họp.

Tại cửa phòng hội nghị, Liễu Phương gặp Tô Hàng cũng vừa mới đến. Liễu Phương giơ lên nụ cười tự cho là thuần khiết, dùng giọng điệu trưởng bối rồi thể hiện sự lo lắng nói: "Tô Hàng, Tiểu Khê tới thăm con sao không nói cho ta một tiếng."

Bước chân của Tô Hàng đang định đi tới phòng họp thì đột nhiên dừng lại, hẩn quay người rồi nhìn về phía Liễu Phương.

"Con bé muốn ăn trưa cùng con đấy. Con cũng nên nói với ta một tiếng chứ, ta vừa gặp Tiểu Khê ở quán cà phê còn tưởng mình nhìn lầm." Liễu Phương cố ý nói.

Tô Hàng lạnh lùng nhìn Liễu Phương, một câu cũng không nói, hình như hẩn còn đang nghĩ bà ta sẽ nói cái gì tiếp theo.

Liễu Phương lẩn lộn tại cửa hàng nhiều năm như vậy, tất nhiên sẽ không phải loại người nhìn thấy Tô Hàng thì luống cuống được, khoe miệng bà ta vẫn treo nụ cười thân thiết như cũ, bà ta càng dở trò hơn: "Có điều ta vừa mới hỏi với con bé về việc hai con có về thăm Tô gia không, con bé hình như vẫn còn có chút do dự. Có điều ta cũng hiểu được, dù sao người xuất thân danh môn như Tiểu Khê, thân phận của con có chút xấu

hồ.. Có điều ta nghĩ con bé sẽ nghĩ thông suốt thôi, dù sao con ưu tú như vậy mà."

"Liều quản lý." Ánh mắt thanh lãnh của Tô Hàng nhìn lướt qua Liễu Phương, lạnh như băng rồi nói, "Đây là công ty, làm phiền bà xưng hô với tôi là tổng giám đốc."

Nụ cười Liễu Phương cứng đờ, mặt mũi bà ta tràn đầy xấu hổ.

"Còn nữa, tôi sẽ không về Tô Gia." Tô Hàng lại nói, "Người mà Trầm Khê gả cho chính là Tô Hàng tôi, chứ không phải Tô gia mà bà nói đâu."

Nói xong, hắn không để ý khuôn mặt vì tức giận mà vặn vẹo của Liễu Phương, liền quay người đi vào phòng họp. Phương Vũ ở một bên nghe được nửa ngày, trong lòng anh ta cũng đã nén giận, bây giờ lại gặp Liễu Phương cản trở đường đi, anh ta lập tức không khách khí mà nói: "Liều quản lý, phiền ngài nhường đường chút, ngài cản trở đường đi của tôi rồi."

Hắn biết, làm phu nhân chủ tịch công ty, người làm mưa làm gió như Liễu Phương tất nhiên sẽ không chịu làm quản lý, chính là bị một thư ký nhỏ như hắn không thèm để vào mắt.

Quả nhiên Liễu Phương tức giận rồi hung hăng ném văn kiện đang kẹp trong tay xuống, nhưng cũng không có người để ý nhiều, dù sao bây giờ Tô Hàng đã hoàn toàn nắm trong tay Tô thị rồi. Tô Bách Niên làm chủ tịch chỉ là Tô Hàng để cho hắn mặt mũi thôi, không có quyền lợi gì lớn.

Có điều lời nói của Liễu Phương vẫn có tác dụng, ít nhất mặt Tô Hàng trong buổi họp cũng không có tốt.

Tô Hàng biết cách cao ốc của công ty không xa, có một quán cà phê biểu tượng mèo do Trầm Khê mở. Lúc vừa vào Tô thị làm, Tô Hàng nhiều lần bị khó dễ, mỗi lần tâm tình hắn không tốt, hắn liền đi tới quán cà phê đối diện. Uống một cốc cà phê ở nơi đó, tưởng tượng đó là do Trầm Khê tự

tay ngâm. Hoặc là sờ thử sách trên giá, có lẽ Trầm Khê cũng đã sờ qua một hai lần, chỉ cần nghĩ tới những thứ này, tâm tình phiền não của hắn liền bình tĩnh trở lại.

Kỳ thật Tô Hàng cũng không phải là một người tự ti, nhưng không biết vì cái gì, mỗi lần gặp Trầm Khê, hắn sẽ tự mình giẫm vào trong vũng bùn. Giống như mình khi mặc quần áo rách tả tơi lúc còn bé, vụng trộm nhìn tiểu công chúa vậy.

==

Trầm Khê tùy ý nhìn qua cửa hàng trưởng Minna in ra số liệu kinh doanh của quán cà phê, cô có chút kinh ngạc mà hỏi: "Đồ ăn cho mèo làm sao có thể bán được nhiều tiền như vậy?"

Minna vừa cười vừa nói: "Chị không biết đâu, những người làm việc ở chỗ này, áp lực làm việc mỗi ngày đều lớn hơn, lúc nghỉ ngơi liền thích sờ mèo. Trông thấy tiệm mèo của chúng ta đáng yêu, liền thích cho chúng ăn."

"Cho nên liền mua thức ăn mèo ở quán ta luôn?" Trầm Khê kinh ngạc nói.

"Ban đầu không có, chỉ có đồ hộp, thức ăn do Tiểu Uy làm ra, còn có mì ý nữa." Minna lại nói, "Chúng chỉ ăn tạp thôi, mèo của chúng ta ở nơi này còn chưa sinh bệnh. Về sau em sẽ hạn chế, không để người ta tự cho mèo ăn được, nếu như nhất định phải cho, có thể mua thức ăn cho mèo trong quán chúng ta."

"Bán nhiều như vậy, trách không được mà mèo của quán ta lại không đi được." Trầm Khê cười rồi nói.

"Đúng vậy, em định sẽ bán thêm đồ chơi cho mèo nữa." Minna lại hưng phấn nói, "Khăng định sẽ bán rất tốt."

"Để em quyết định đi." Trầm Khê đưa bảng báo cáo còn lại cho Minna, cô đột nhiên hỏi, "Người của Tô thị thường đến đây uống sao?"

"Thường xuyên đến." Minna bỗng nhiên cười mờ ám hai lần, "Trước kia chồng chị cũng thường đến đó."

Trầm Khê đầu tiên là sững sờ, sau đó cô không được tự nhiên cho lắm mà đỏ mặt: "Thường xuyên đến ư?"

"Trước kia anh ấy thường xuyên đến, sau này thì rất ít, có điều thư ký của anh ấy vẫn hay đến đây mua cà phê, một ngày ít nhất tận hai lần." Minna lại nói.

"Hắn mua gì?" Trầm Khê hiếu kỳ hỏi.

"Thức uống bình thường, cà phê đen không thêm đường." Minna nói.

Trầm Khê nhướng mày, trước mắt cô lại hiện lên cảnh Tô Hàng bị đau dạ dày phải nhập viện đời trước, cô nghĩ rồi nói: "Về sau hắn lại đến thì đổi cà phê thành trà sữa đi."

"Trà sữa?" Minna khó xử nói, "Quán chúng ta không bán trà sữa đâu."

Trầm Khê suy tư một lát, cô đứng lên rồi đi tới phía quầy, lúc nhân viên pha cà phê thấy Trầm Khê đến, liền lập tức tránh ra. Trầm Khê nhìn xung quanh một chút rồi hỏi: "Có sữa bò với kẹo đường không?"

"Có ạ." Phục vụ viên lập tức lấy sữa bò với kẹo đường ra.

Trầm Khê cầm một cái chén, đổ nửa phần hồng trà trong chén vào cốc khác, sau đó cô lại đổ tiếp nửa phần sữa tươi vào, cuối cùng nhỏ mấy giọt cà phê, lắc lắc, rót vào một cái chén giấy, cuối cùng cô để vào hai ba viên kẹo đường. Một cốc trà sữa đã được pha xong. Trầm Khê đặt thành phẩm của mình ở trước mặt Minna rồi nói: "Về sau đưa hắn cái này."

"Được ạ. Tiểu Lô, đưa thứ này ra ngoài đi." Nhãn tình của Minna sáng lên, cô đưa tay rời hồ với phục vụ viên gần đó.

"Cửa hàng trưởng?" Tiểu Lô chạy tới rồi hỏi, "Đưa tới chỗ nào ạ?"

"Ô thị, văn phòng Tổng giám đốc, nói rằng lão bản của chúng ta tự tay ngâm." Minna liếc qua Trầm Khê.

"Tôi đi liền đây!" Tiểu Lô ngậm hiếu, lập tức thoát tạp dề trên người, cầm chén giấy rồi muốn ra cửa.

Trầm Khê bị cảnh tượng trước mặt làm cho kinh ngạc, nửa ngày sau cô mới phản ứng được, vội vội vàng vàng mà gọi: "Cậu... Chờ một chút."

==

Tô Hàng với khuôn mặt bình tĩnh đi ra từ phòng họp, lúc hẳn trở lại văn phòng Tổng giám đốc, liếc mắt liền nhìn thấy một cái chén cà phê quen thuộc để trên bàn, cùng với các bản hợp tác chưa được ký.

(Hôm nay tôi đến quán cà phê thị sát, chờ anh tan việc, cùng đi về luôn. -- Trầm Khê.)

Con người đen nhánh của Tô Hàng dần dần lóe ra, ngón tay nắm chặt chén cà phê bắt đầu phát run.

Phương Vũ trở lại phòng bí thư, người thấy hương cà phê trong phòng, rồi nhìn qua chén cà phê quen thuộc trên bàn, nhin không được mà tán dương: "Ngày hôm nay các cậu rất được, cà phê mua hôm nay rất kịp thời, lão bản vừa rồi tâm tình không được tốt, đang cần cà phê con mèo này đây."

"Không phải chúng ta mua đâu, vợ của lão bản mời khách đó." Thư ký Lilith vừa cười vừa nói.

"Vợ của lão bản sao?" Phương Vũ kinh ngạc đến mức há hốc mồm.

Miệng Phương Vũ còn chưa kịp khép lại, sảnh văn phòng Tổng giám đốc, bỗng nhiên cửa bị đẩy ra. Chỉ thấy Tô Hàng ăn mặc chỉnh tề đi tới, hần liếc nhìn Phương Vũ rồi nói: "Tôi đi trước, cậu có việc thì gọi điện thoại."

Tô Hàng cũng không đợi Phương Vũ trả lời mà liền trực tiếp rời đi. Hần phải dùng khí lực toàn thân của mình, mới có thể khống chế được, không để cho mình chạy. Hần xuyên qua đường ngã tư, đứng trước cửa quán cà phê, nhìn qua khuôn mặt mỹ hảo của Trầm Khê, hần có chút không dám bước vào.

"Tan việc rồi?" Trầm Khê phát hiện Tô Hàng, quay đầu liền cười nhàn nhạt một tiếng.

"Ừm." Khuôn mặt Tô Hàng không có biểu cảm gì, đứng ở trước mặt Trầm Khê.

"Được rồi... Chúng ta về nhà thôi."

Tác giả có lời muốn nói:

PS: Ta viết xong thì sẽ phát hồng bao nha... (cảm giác thật lâu rồi ta không có phát hồng bao)

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Anh Tặng Tôi Quà, Không Cần Lý Do Đâu

Edit: ItzYen

Lúc xe dừng ở trước cửa biệt thự, chú chó Sơ Ngũ nghe được động tĩnh thì lập tức kích động rồi chạy từ phòng khách ra, chú hưng phấn nhảy tới phía cửa lái phụ rồi nhìn vào.

Trầm Khê bất đắc dĩ gõ cửa sổ, cô nhẹ nhàng mở một chỗ nhỏ ở cửa xe ra, để nhắc nhở Sơ Ngũ rằng mình muốn xuống xe, để chú dễ né tránh, cô sợ mình mở cửa sẽ đụng phải Sơ Ngũ.

Sơ Ngũ rất thông minh, hình như nó thấy cửa xe có động tĩnh nên lập tức ngoắt ngoắt cái đuôi rồi rút lui, nó đợi đến lúc Trầm Khê xuống xe thì mới nhào tới. Trầm Khê ôm Sơ Ngũ xoa một trận, cô quay đầu nhìn về phía Tô Hàng đang đứng một bên rồi nói: "Hình như nó càng ngày càng thích tôi rồi thì phải."

Tô Hàng nhìn Sơ Ngũ đang chui đầu của nó vào ngực Trầm Khê, khóe miệng hần không tự chủ được mà nhấc lên, sau đó hần cúi người xuống rồi cầm lấy vòng cổ của Sơ Ngũ mà nhấc chú ra khỏi người Trầm Khê.

"Anh làm nhẹ thôi." Trầm Khê thấy động tác thô lỗ của Tô Hàng thì nhin không được mà nói.

"..." Tô Hàng nhìn con chó đang vui vẻ mà vẫy đuôi lè lưỡi với mình, trong lòng hần bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác hối hận khi lúc trước không đưa nó đi.

Trương tẩu nghe được tiếng ngoài biệt thự, bà cũng đi ra từ phòng khách, bà phát hiện Trầm Khê và Tô Hàng đều trở về, lập tức vui mừng cực kỳ. Chắc là buổi chiều phu nhân đi đón tiên sinh lúc tan tầm, buổi sáng tiên sinh còn sai người đi tặng quà, buổi chiều phu nhân liền đi đón tiên sinh, thật sự là quá ân ái rồi. Xem ra thời gian tiên sinh rời khỏi phòng khách cũng sắp đến, Trương tẩu cười tủm tỉm nói: "Ngày hôm nay tiên sinh cùng phu nhân trở về sớm hơn thường ngày, vậy tôi cũng phải nấu cơm sớm hơn rồi." Bà nói xong thì liền vội vội vàng vàng đi tới phòng bếp.

Trầm Khê thấy Trương tẩu đi vào, cô nói: "VẬY anh chơi với Sơ Ngũ một lúc đi, tôi đi thay quần áo khác."

Tô Hàng gật đầu ừ một tiếng, chờ Trầm Khê đi vào nhà rồi, hần lập tức lãnh khốc vô tình nhốt Sơ Ngũ vào ổ chó của nó.

"Gâu gâu gâu..." Sơ Ngũ không có hiểu, bình thường ba thương mình nhất, làm sao mới trở về liền giam mình lại chứ.

"Đồ chó ngốc!" Tô Hàng hừ một tiếng, hần lưu lại cho Sơ Ngũ một bóng lưng lãnh khốc.

Sơ Ngũ xoay chuyển hai vòng trong ổ chó, chú phát hiện ngày hôm nay ba ba không có ý định chơi với mình, ủy khuất hừ hai tiếng rồi ngoan ngoãn nằm rạp trên mặt đất.

Vào hai mùa xuân và mùa thu, Trầm Khê rất thích mặc áo len rộng rãi, đặc biệt là lúc ở nhà, cô thường mặc quần phối với áo len màu sáng. Trầm Khê thay quần áo xong, quay người ra thì nhìn thấy hộp trang sức Q&H trên bàn trang điểm của mình, cô suy tư một lát, rồi cầm lấy hộp trang sức, đi xuống lầu.

Lúc Trầm Khê đi xuống lầu, Tô Hàng cũng vừa thay quần áo xong, hần đi từ phòng khách ra, giương mắt lại trông thấy Trầm Khê đang mặc áo

len, hần lại đưa tay sờ sờ chiếc áo len vừa thay. Đáy lòng hần gợn sóng vài lần, ừm, nhìn rất giống.

Ngược lại, Trầm Khê không có phản ứng quá lớn với việc mình "đụng áo" với Tô Hàng, cô cầm hộp trang sức rồi ngồi xuống ghế sa lon, sau đó nói: "Sáng hôm nay Lý Thanh Viễn có đến nhà tìm anh."

Tô Hàng nghe được thì lập tức nhướn mày, sáng hôm nay sao? Lý Thanh Viễn hần phải biết mình ở công ty chứ, đến biệt thự khẳng định tìm mình là không thể nào.

"Hần có nói gì sao?" Tô Hàng cẩn thận hỏi.

Trầm Khê liếc nhìn nam nhân khí thế trầm ổn kia, rồi nhẹ nhàng đặt hộp trang sức mình đang ôm trong tay ở bàn ta, sau đó đẩy tới phía Tô Hàng.

"..." Tô Hàng nhìn thấy hộp trang sức quen thuộc, cái cảm không tự chủ được mà căng thẳng.

"Hần nói lúc anh trở về HK, có quên mấy thứ ở quán rượu, đặc biệt đến để đưa cho anh." Trầm Khê chỉ chỉ hộp trang sức rồi nói.

"Là anh quên." Tô Hàng nói.

"Anh... mua sao?" Trầm Khê cố ý hỏi như thế, bởi vì cô muốn biết rõ ràng bộ trang sức Q&H này đến cùng có giống lời nói của Lý Thanh Viễn là Tô Hàng mua, hay vẫn là giống kiếp trước Tô Hàng nói là do đối tác tặng, cô cần chính miệng Tô Hàng trả lời.

Tô Hàng nhớ tới buổi trưa hôm nay, tin nhắn khó hiểu của Lý Thanh Viễn. Hần liền đoán được khẳng định là Lý Thanh Viễn nói với Trầm Khê điều gì đó. Tâm của Tô Hàng không tự chủ được mà treo lên, cuối cùng hần vẫn khẽ gật đầu.

Trầm Khê thấy Tô Hàng thừa nhận, trong lòng cô ngầm nói một câu quả nhiên là vậy, sau đó cô từ từ mở nắp của hộp trang sức ra. Dây chuyền bằng kim cương vừa tinh xảo vừa hao mỹ lập tức toả sáng dưới ánh đèn, khiến nhiều người nhìn không được mà híp mắt. Ánh mắt Trầm Khê dời từ sợi dây chuyền, nhìn về phía Tô Hàng.

Tô Hàng vì khẩn trương mà lưng thẳng tắp.

Trầm Khê chậm rãi lộ ra nụ cười, ôn nhu nói: "Cảm ơn anh, dây chuyền này rất xinh đẹp, nhưng lần sau anh đừng nên mua sợi dây chuyền xa hoa như thế này nữa."

Ánh mắt Tô Hàng âm đạm xuống trong nháy mắt, quả nhiên cô ấy không vui sao?

"Lần sau anh muốn mua, mua một thứ đơn giản là được. Sợi dây chuyền xa hoa thế này bình thường tôi không dùng được, không mang theo thì lại quá lãng phí." Trầm Khê nói.

"Lần sau ư?" Tô Hàng trừng mắt nhìn, hoài nghi mình nghe lầm.

"Anh chỉ.. tặng tôi một hộp quà này thôi sao?" Trầm Khê thấy Tô Hàng chần chừ, cô nhìn không được mà nói đùa.

"Dĩ nhiên không phải rồi." Tô Hàng hoảng vội vàng lắc đầu.

"Phốc..." Trầm Khê thấy nam nhân đang bối rối trước mặt, cô nhìn không được mà cười một tiếng. Tô Hàng thấy cô cười vui vẻ, tâm tình hẳn cũng vui vẻ theo, cho đến khi Trầm Khê bỗng nhiên ngẩng đầu lên hỏi hần: "Làm sao lại chột nhớ tới tôi mà tặng dây chuyền?"

Quả nhiên cô ấy vẫn hỏi sao?

Tô Hàng lại nhớ tới mùa đông mười lăm năm trước, trong một trận tuyết lớn, Tô Hàng phát hiện Trầm Khê đang đứng một mình ở cửa trường học. Hắn cũng không biết có phải hôm đó lái xe tới chậm hay không, chậm chạp không thấy tới. Chỉ có Trầm Khê chín tuổi đứng ở cửa trường học vì lạnh mà hà hơi thổi. Tô Hàng nhìn thấy thì càng đau lòng, hắn lấy tiền của mình dành dụm được từ việc bán ve chai, đến một tiệm gần trường học, mua một bộ găng tay đối với hắn được gọi là "xa xỉ" đưa cho Trầm Khê.

"Tại sao anh lại đưa cho em bộ găng tay này vậy?" Trầm Khê thấy ca ca trước mặt mình lạ lẫm thì nghi hoặc mà hỏi.

"Tặng đồ nhất định phải có lý do hả?" Tô Hàng mười bốn tuổi khó chịu dùng âm thanh vệt đục hỏi lại.

"Tất nhiên rồi, nếu anh không trả lời thì em sẽ không lấy." Tiểu cô nương thật lòng trả lời.

Trầm Khê lúc chín tuổi thật giống với Trầm Khê bây giờ, quỷ thần xui khiến, Tô Hàng lại hỏi đúng câu hỏi năm đó: "Tặng đồ nhất định phải lý do hả?"

"Ừm?" Câu hỏi khiến Trầm Khê ngẩn cả người, Trầm Khê trừng mắt nhìn, bỗng nhiên cười một tiếng nói, "Nếu anh tặng tôi, chắc cũng không cần."

Tô Hàng nhìn khuôn mặt tươi cười của Trầm Khê, trong đầu hắn hiện lên một tia tỉnh ngộ. Đúng thật, đã mười lăm năm trôi qua, cuối cùng anh cũng có thể từ một người xa lạ tặng quà cần lý do, biến thành tặng cái gì thì em đều cảm ơn sao?

Không phải anh tự cho rằng, thực ra nó chính là như vậy.

"Tiên sinh, phu nhân, có thể ăn cơm rồi." Trương tẩu bưng đồ ăn đã nấu lên bàn xong, liền mời hai người ăn cơm.

"Ăn cơm đi." Trầm Khê đóng lại hộp trang sức, đứng lên rồi đi tới bàn ăn.

Tô Hàng cũng đứng lên đi theo, hắn đưa tay tiếp lấy cái bát đựng đầy cơm mà Trương tẩu đưa qua rồi nói: "Trương tẩu, ngày hôm nay gió có chút lớn, bà về sớm một chút đi."

"Đúng rồi, bát đĩa không cần dọn đâu ạ, buổi sáng ngày mai bà dọn cũng được." Trầm Khê cũng vừa cười vừa nói.

"Cảm ơn tiên sinh cùng phu nhân, tôi cho Sơ Ngũ ăn xong sẽ trở về." Trương tẩu vui vẻ đáp, sau đó bà nhanh chóng lưu loát giải vây, đi ra ngoài cho Sơ Ngũ ăn.

Hai người yên tĩnh ăn cơm tối, buổi tối hôm nay có canh sườn, hầm rất thơm, Trầm Khê nhịn không được nhiều mà uống mấy ngụm, cô liếc Tô Hàng cũng đang cầm đầu uống canh đối diện, chợt nhớ tới ly trà sữa cô dặn đưa tới, thế là nhịn không được mà hỏi: "Buổi chiều ly trà sữa kia anh uống có quen không?"

Tô Hàng sững sốt một chút, hắn nhớ tới ly trà sữa cùng với 3 viên kẹo đường buổi chiều, mang may mắn tâm lý hỏi: "Em tự làm sao?"

"Ừm." Trầm Khê có chút ngượng ngùng mà thừa nhận.

"Uống ngon lắm." Tô Hàng quyết định từ xế chiều hôm nay hắn sẽ bắt đầu thích uống trà sữa.

"Tôi nghe người trong tiệm nói, anh thích uống cà phê đen nhất. Dạ dày anh vốn không tốt, về sau uống ít thôi." Trầm Khê gãi gãi gương mặt ửng đỏ có chút quần bách rồi nói, "Tôi có bàn giao với người trong tiệm rằng, về sau anh đi mua cà phê thì sẽ đưa trà sữa cho anh."

"Em..." Chỉ cần không phải là kẻ ngu thì có thể nghe ra sự lo lắng trong lời nói của Trầm Khê, có lẽ còn có ý tứ gì khác, Tô Hàng ý thức được điểm ấy thì toàn thân hấn nhẹn không được mà run rẩy.

Có điều lí trí rất nhanh chiến thắng được sự xúc động này, Trầm Khê một mực là cô gái ôn nhu thiện lương, cô chỉ là đơn thuần quan tâm mình, Tô Hàng mình không nên suy nghĩ nhiều.

"Đúng rồi..." Trầm Khê nói xong thì nhận thấy sự thổ lộ của cô trong lời nói vừa nãy của Tô Hàng, trong lòng có chút hoang mang rối loạn, cô liền vội vàng nói sang chuyện khác, "Trong tiệm tôi còn gặp dì Liễu nữa."

"Liễu Phương sao?" Biểu cảm Tô Hàng lập tức trầm xuống.

"Hừm, bà ấy nói với ta, chúng ta có nên về Tô gia một chuyến." Trầm Khê nói.

Tô Hàng nhớ tới lúc chiều, Liễu Phương đã nói với hấn sự việc Trầm Khê không muốn về Tô gia. Cũng thế, trở về Tô gia, thân phận xấu hổ của hấn liền lộ, hấn lạnh tâm lạnh mặt thế còn không chịu được đám thân thích buồn nôn Tô gia kia, huống chi là Trầm Khê.

"Có trở về không?" Trầm Khê thấy Tô Hàng sững sờ, cô nhẹn không được lại hỏi một câu.

"Không trở về." Tô Hàng lắc đầu.

Trầm Khê nhìn Tô Hàng nhẹn không được rồi nói, "Dì Liễu nói.. Phụ thân anh dường như không vui."

Tô Hàng tận một hồi lâu mới phản ứng được, phụ thân mà Trầm Khê đang nói chính là phụ thân của mình Tô Bách Niên. Kỳ thật chính Tô Hàng hấn cũng không thường gọi Tô Bách Niên là phụ thân, nhưng tiếng gọi phụ

thân này của Trầm Khê lại làm Tô Hàng sinh ra một cảm giác thân cận, có phải là biểu thị rằng...

"Em muốn đi sao?" Tô Hàng hỏi.

"Ừm... Tôi nghe lời anh." Trầm Khê cười một cái rồi nói.

"Nếu như đi Tô gia..." Phảng phất hạ quyết tâm, Tô Hàng nhìn qua Trầm Khê rồi nói, "Chắc em cũng biết năm mười tám tuổi anh mới được đón trở về Tô gia."

"Em biết." Trầm Khê gật đầu.

"Vậy em có muốn biết thân thế của anh không?" Tô Hàng hỏi.

Tác giả có lời muốn nói: Tô Hàng: Trầm Khê nói về sau đưa quà cho cô ấy thì không cần ý tứ gì cả.

Lý Thanh Viễn: Cho nên?

Tô Hàng: Mỗi ngày nên đưa một cái...

Chuyện đầu tiên mà mỗi ngày Trầm Khê làm sau khi rời giường là nhận đồ chuyển phát nhanh.

Con cua: Ta viết xong chương này liền phát hồng bao nha..

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Anh Chỉ Để Ý Đến Cái Nhìn Của Em

Edit: ItzYen

"Em muốn biết thân thể của anh sao?"

Thân thể? Trầm Khê chưa bao giờ nghĩ tới cô sẽ hỏi thân thể của Tô Hàng. Một là bởi vì bên trong vòng tròn này vốn có rất nhiều lời đồn về thân thể của Tô Hàng, từ việc lúc hãn mười tám tuổi thì được đón về Tô gia, đến hãn trở thành người nắm trong Tô gia, thân thể của hãn vẫn luôn là chủ đề của mỗi tiệc trà bên trong vòn tròn này. Hai là lúc Tô Hàng trở về Tô gia quá mức chật vật, tất cả mọi người trong cái vòng tròn này đều biết được thông tin từ Tô Minh Lệ, lúc Tô gia tìm tới Tô Hàng, hãn đang đẩy một chiếc xe xích lô cùng bọn trẻ trong cô nhi viện đi nhặt ve chai.

"Ừm." Trầm Khê gật đầu, bởi vì cô biết Tô Hàng có thể hỏi được câu hỏi này, liền biểu thị rằng hãn muốn cô biết thân thể của hãn.

"Anh biết bên ngoài có rất nhiều lời đồn về thân thể của anh, tất cả mọi người biết, anh là con riêng của Tô Bách Niên." Lúc Tô Hàng nói ra được câu này thì giống như nghiền răng nghiền lợi, tay đang cầm thìa dùng sức nắm thành quyền, xương ngón tay nhô lên hiện ra màu xanh trắng.

Trầm Khê nhìn thấy chiếc thìa gốm sứ đang bị Tô Hàng nắm chặt trong tay, cô nhịn không được mà để tay vào quả đấm phía trên, ý đồ rằng hãn hãy bỏ chiếc thìa ra.

Tô Hàng cảm giác được phía trên có một mu bàn tay nhu hoà đụng vào, biểu tình dữ tợn trong nháy mắt liền hoà hoãn lại.

"Anh hãy ân thận, chớ làm thương tay." Tô Hàng nắm quá sức, Trầm Khê thấy thế, cô không thể không ôn nhu nhắc nhở được.

Tô Hàng dần dần buông lỏng bàn tay đang nắm chắc ra, nhưng là chiếc thìa trắng yếu ớt vẫn bị vỡ đôi, lông mày Trầm Khê nhíu lại, nhìn vào bàn tay của Tô Hàng, quả nhiên trên bàn tay còn in lại một vết đỏ.

"Còn tốt, không có bị thương." Trầm Khê kiểm tra một lần, cô vừa muốn lấy tay về. Lại không nghĩ bàn tay Tô Hàng bỗng nhiên dùng sức, cầm đôi tay của Trầm Khê trong lòng bàn tay.

Trầm Khê sửng sốt một hồi, cô hơi kinh ngạc ngược mắt nhìn về nam nhân đối diện mình.

Tô Hàng cũng không biết làm sao lại như thế, có thể là vừa rời ngón tay ca Trầm Khê ở trong lòng bàn tay hẳn gây ra cảm giác quá lưu luyến, hẳn không tự chủ được mà muốn lưu lại phần cảm giác này.

"Em có để ý không?" Tô Hàng nhìn về phía Trầm Khê.

"Cái gì?" Trầm Khê không kịp phản ứng.

"Anh là con riêng." Tô Hàng lặp lại câu nói một lần nữa.

Liên quan tới vấn đề này, Trầm Khê đã sớm suy nghĩ qua ở kiếp trước. Kỳ thật từ lúc cô gả cho Tô Hàng, những lời đồn về Tô Hàng đều liên quan tới Trầm Khê. Có bao nhiêu cười sau lưng về thân tể của Tô Hàng, liền có bấy nhiêu người cười rằng Trầm Khê lại gả cho một đứa con riêng. Thậm chí là sau khi hai người ly hôn, bên ngoài còn có tin đồn rằng, nhìn kìa, Trầm Khê rốt cục không chịu nổi, quả nhiên vẫn ly hôn với đứa con riêng kia.

Nhưng lại có bao nhiêu người biết, kỳ thật việc ly hôn ở đời trước, là Tô Hàng chủ động nói.

Hoàn toàn chính xác, Trầm Khê là vì tập đoàn Trầm thị mới phải bắt đắ dĩ gả cho Tô Hàng, nhưng trong năm năm sinh hoạt với Tô Hàng, Trầm Khê rất thương thức nam nhân trước mắt này. Hấn vừa trầm ổn kiên cường, vừa bác học cơ trí, lại thân sĩ mà phong độ, nếu như không phải bởi vì cô biết trong lòng hấn đã yêu người khác, Trầm Khê cảm thấy mình ước chừng cũng sẽ bỏ mặc bất cứ thứ gì để yêu nam nhân này..

"Anh còn nhớ rõ lần đi HK công tác không?" Trầm Khê bỗng nhiên mở miệng nói, "Ngày thứ hai sau khi kết hôn."

Tô Hàng nghi hoặc nhìn Trầm Khê.

"Ngày đó tôi đi hội sở với Vân Thư, thì gặp Tô Minh Lệ."

Nghe được cái tên Tô Minh Lệ, lông mày Tô Hàng bắt đầu gắt gao hơn.

"Tôi nghe thấy cô ta nói với người khác về thân thế của anh."

Tô Minh Lệ có thể nói ra cái gì, Tô Hàng hoàn toàn có thể tưởng tượng được.

"Lúc ấy tôi đứng ở ngoài cửa, bọn họ không có phát hiện tôi. Sau đó... Tôi đi vào." Trầm Khê nói.

Không biết làm sao, Tô Hàng có chút khẩn trương, khiến sức cầm tay Trầm Khê tăng thêm mấy phần.

Trầm Khê nhìn Tô Hàng rồi nói nghiêm túc: "Tôi gịội cho Tô Minh Lệ một chén rượu, cảnh cáo cô ta rằng, không có ai có thể ở trước tôi nói xấu.. chồng tôi."

Choảng.

Bát canh mà Tô Hàng cầm ở tay còn lại bị đổ xuống, bát đũa bên người hăn cũng đều rơi xuống đất.

Trầm Khê thấy thế thì vội vàng đứng lên muốn xem Tô Hàng có sao không, nhưng cô lại bị Tô Hàng dùng sức một lần nữa ngồi trở về trên ghế. Trầm Khê có chút kinh ngạc nhìn về phía đối diện, đã thấy con mắt Tô Hàng loé lên, bộ mặt run run, nắm chặt bàn tay của mình.

Hai người thật lâu nhìn nhau, cho đến khi Tô Hàng tỉnh táo lại, hăn mới nắm lấy tay Trầm Khê, cùng Trầm Khê rời khỏi rồi ngồi ở ghế sa lon ở phòng khách.

Ánh mắt của Trầm Khê rơi vào vũng nước lớn trên áo len của Tô Hàng, sau đó cô cầm lấy mấy cái khăn giấy muốn lau sạch sẽ vũng nước đó.

Tô Hàng ngồi im thin thít, hăn chăm chú nhìn bóng dáng của Trầm Khê vì hăn mà bận rộn, khóe miệng cười ngây ngô.

"Anh vẫn nên thay quần áo đi, cẩn thận lại bị cảm đấy." Trầm Khê chà xát nửa ngày, cô cảm thấy vẫn nên thay quần áo thì yên tâm hơn.

"Trầm Khê." Tô Hàng gọi.

"Ừm?" Trầm Khê tùy ý đáp.

"Anh không phải là con riêng." Tô Hàng nhìn qua con mắt của Trầm Khê, rồi chậm rãi kể lại sự việc, "Mẹ anh với Tô Bách Niên là bạn học thời đại học, mẹ anh nhỏ hơn ông ta một khối. Mẹ anh lúc thì rất xinh đẹp, là hoa khôi của trường, nghe nói rất nhiều người theo đuổi bà ấy, đương nhiên cũng bao gồm Tô Bách Niên."

"Mẹ anh đến từ một vùng quê xa xôi, dựa vào việc cầm học bổng đại học, lần đầu tiên tới thành phố lớn nên cũng chưa sự đời. Tô Bách Niên lại

có gia thế và sắc đẹp, giỏi ăn nói, là quân tử, bà ấy cơ hồ không có sức phản kháng."

Câu chuyện quý công tử cùng với thiếu nữ nghèo khó, đây là tiết mục mà nhiều đại thiếu gia ăn chơi trong vòng tròn này yêu thích.

"Nhưng là mẹ anh lại rất bảo thủ, khi bà ấy yêu Tô Bách Niên thì đã dùng hết tất cả dũng khí của mình. Cho nên lúc Tô Bách Niên tiến thêm một bước tiếp theo, mẹ anh có đưa việc kết hôn." Tô Hàng tự giễu rồi cười một tiếng, "Anh nghĩ khi đó Tô Bách Niên ước chừng rất thích mẹ anh, cho nên hai người thật sự đi cục dân chính."

"Về sau khi có ta, sau đó tốt nghiệp, lại thêm sự việc hào môn cầu huyết." Ngữ khí của Tô Hàng càng thêm lạnh lùng, "Tô gia không thừa nhận mẹ anh cũng sẽ không thừa nhận anh. Lúc xuất hiện tình huống đó, Tô Bách Niên đến cục dân chính làm thủ tục đơn phương ly hôn, cũng đem giấy ly hôn gửi cho mẹ của anh. Nửa năm ông ta lại đính hôn với Liễu Phương, hai người cùng ra nước ngoài."

Nghe đến đó, ác cảm của Trầm Khê đối với Tô Bách Niên càng tăng thêm. Mặc dù có thể không chống đỡ được, nhưng ông ta không thể không hối lỗi một chút nào.

"Không thể ở được nơi này nữa, mẹ anh đành phải mang anh theo tới thành phố H." Tô Hàng tiếp tục nói, "Kỳ thật lúc đến thành phố H, anh sống cũng rất tốt. Mẹ anh không suy nghĩ tới Tô Bách Niên nữa, cố gắng trải qua cuộc sống của mình, thậm chí lúc anh sáu tuổi, bà ấy mới có tình cảm với người khác."

"Chỉ có điều vận khí của bà ấy không tốt, không dễ dàng gì mới có một cuộc sống mới, nhưng một trận tai nạn xe cộ đã cướp đi tính mạng của bà ấy." Chuyện này đã qua hơn hai mươi năm, nhưng lúc Tô Hàng nói tới

cũng không thể không đau thương, nhưng Trầm Khê lại nhin không được mà đau lòng theo.

"Sau đó.. anh đến cô nhi viện sao?" Trầm Khê hỏi.

"Không có." Tô Hàng lắc đầu, "Mẹ anh lưu lại một di thư, phía trên viết thân thế của anh, cảnh sát đưa anh đến Tô gia."

"Thế nhưng.. khi anh mười tám tuổi mới.." Trầm Khê kinh ngạc nói.

"Lúc anh được đưa đến Tô gia cũng là lúc Liễu Phương đang mang thai Tô Minh Lệ. Bà ta giống như không biết anh tồn tại, lúc trông thấy anh thì hoảng hốt quá mức, kém chút nữa sinh non." Tô Hàng lại nói, "Đứa con mà Tô gia đã sớm vứt bỏ như anh thì làm sao có thể so sánh với đứa bé trong bụng Liễu Phương chứ, tất nhiên là anh không thể ở nhà họ Tô, cho nên Tô gia quyết định đem ta ra ngoài."

"Tô Bách Niên có ý tứ muốn tìm một gia đình khác nuôi dưỡng anh, Liễu Phương vì không cho anh có liên quan gì tới Tô gia lại muốn giúp anh tìm người nhà để nuôi dưỡng." Tô Hàng nói đến đây thì nhin không được mà cười lạnh thành tiếng.

"Vậy tại sao cuối cùng lại được đưa tới cô nhi viện?" Trầm Khê nhin không được sự hiếu kỳ mà hỏi.

"Ngày đó anh rời đi cùng với một cặp vợ chồng trung niên, bọn họ nói với anh rằng, chỗ đến rất xa, anh hãy ngủ một lúc, sau đó anh liền ngủ mất. Cho đến lúc anh tỉnh lại, anh phát hiện mình đang ở trên một đồng cỏ hoang."

"Cái gì?!" Trầm Khê không thể tin.

"Có điều vận khí của anh tốt vô cùng, gặp được một người cảm trại tốt bụng đưa anh đến đồn công an." Tô Hàng nhớ lại rồi nói, "Nhưng.. lúc có

người hỏi anh ở đâu, anh lại không nói gì. Bọn họ hỏi một hồi lâu, liền đưa anh đến cô nhi viện gần nhất."

"Tô Hàng..." Mũi Trầm Khê đỏ như, hốc mắt cô dần dần đỏ lên.

"Anh không sao đâu." Tô Hàng thấy hốc mắt Trầm Khê ửng đỏ, phảng phất như muốn khóc lên, chân tay lập tức luống cuống.

Xoạch!

Nước mắt trong hốc mắt rớt cuộc cũng không tích tụ được, một giọt nước mắt to như hạt châu rơi vào tay của hai người, khiến Tô Hàng lại càng luống cuống tay chân hơn: "Em đừng khóc."

Thế nhưng khi Trầm Khê đau lòng thì cô căn bản không thể ngăn được nước mắt, nước mắt càng chảy hơn.

"Anh nói những lời này không phải muốn chọc em khóc, anh chỉ muốn nói cho em kinh nghiệm của anh thôi." Tô Hàng không biết nên nói như thế nào, lời nói của hắn có chút không mạch lạc.

"Thật xin lỗi!" Trầm Khê cũng nhịn không được nữa mà cắn đầu nhào vào trong ngực Tô Hàng.

Tô Hàng sững sờ ôm Trầm Khê, sự vui vẻ cùng đắng chát trong lòng hắn càng hỗn tạp. Hắn không biết Trầm Khê khóc thương tâm như vậy, có bao nhiêu sự đau lòng, lại có bao nhiêu sự đồng tình.

Thật xin lỗi, Trầm Khê lại nói một lần nữa trong lòng cô. Năm năm ở kiếp trước tôi tự cho là thông minh. Tôi biết lòng tự trọng của anh mạnh, biết anh rất quan tâm tới người khác, cho nên một lần cũng không có chủ động hỏi qua, thậm chí lúc có người nhắc đến tôi thì lại né tránh.

Nhưng cho tới hôm nay tôi mới hiểu được, cách anh quan tâm tôi cho tới bây giờ vẫn là bảo vệ cái nhìn của tôi. Quá khứ tôi kia tự cho là đúng, phương pháp bảo vệ cái nhìn của anh, mới tổn thương tâm của người anh yêu.

Khi đó, nhất định anh sẽ tưởng tôi quan tâm tới thân thể của anh đi.

"Cuối tuần này, chúng ta đi thăm mẹ đi, mẹ anh đó." Trầm Khê bỗng nhiên lên tiếng.

"Ừm." Tô Hàng gật đầu.

Mặc kệ, mặc kệ là sự đau lòng hay đồng tình, chỉ cần em nguyện ý tới gần anh, anh đều mặc kệ.

Tác giả có lời muốn nói: Sự hiểu lầm sẽ từng chút một phá giải nha mọi người..

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Chút Mơu Kế

Edit: ItzYen

P.S: Mình edit thì thấy LTV là bằng hữu của TH, cho nên mình sẽ đổi cách xưng hô của hai người thành cậu - tôi nhé.

Văn phòng Tổng giám đốc ở Tô thị.

Lý Thanh Viễn đưa hợp đồng vừa mới ký sáng nay cho Tô Hàng, rồi nói: "Cậu mà ký cái hợp đồng này thì sẽ không có lợi đâu."

"Không đến mức như vậy đâu, chỉ không kiếm tiền thôi." Tô Hàng lật từng trang hợp đồng rồi đối chiếu những chỗ quan trọng.

"Làm một thương nhân, lại chủ động đi ký một hợp đồng không kiếm tiền, thật kỳ quái." Lý Thanh Viễn lại nói.

Sau khi Tô Hàng xem xong văn kiện thì để lên bàn, rồi chẳng hề để ý nói: "Về sau cậu còn thấy nhiều hơn đấy."

"??" Lý Thanh Viễn kinh ngạc nói, "Cậu có ý tứ gì?"

"Đây là của con trai chủ khoa học kỹ thuật Tần Hải, là trưởng phụ trách ngân hàng Hoè Hoa." Tô Hàng vừa nói vừa ký tên lên bản hợp đồng.

"Nguồn tiền mà cậu cho Trầm thị vay cũng có một phần từ ngân hàng Hoè Hoa nhỉ." Lý Thanh Viễn nghe xong thì lập tức phản ứng.

"Ừm." Tô Hàng cũng không giấu diếm, mặc dù hẵn quả thật có một ngân hàng nhỏ, nhưng số tiền cho vay đến tận vài tỷ, làm sao hẵn có thể chuẩn bị một số tiền lớn nhanh như vậy được.

"Đây là điều kiện vay ư?" Lý Thanh Viễn lại hỏi.

"Đúng." Tô Hàng khép lại bản hợp đồng để qua một bên rồi nói, "Cho nên bản hợp đồng của con trai chủ khoa kỹ thuật Tần Hải thì đều phải ký."

Lý Thanh Viễn giật mình nói, "Vậy cậu phải bồi thường bao nhiêu tiền? Cổ đông của Tô thị cũng sẽ không đồng ý đâu."

"Yên tâm, về sau tôi hợp tác sẽ không ảnh hưởng đến Tô thị." Tô Hàng trấn an nói, "Tôi sẽ lập một công ty riêng ở bên ngoài."

"Tôi nghĩ cậu nên nhanh chóng trả tiền đi." Lý Thanh Viễn nhin không được mà nói, "Cậu cầm cổ phần của Tô thị để thế chấp thì còn được, cậu lại còn phải giúp con trai người ta làm ăn nữa chứ. Cậu vì Trầm Khê cũng coi như dùng toàn bộ tài sản đi, đúng là yêu giang sơn thì càng yêu mỹ nhân, lúc tôi mới quen cậu thì khác biệt hoàn toàn."

Tô Hàng nghe Lý Thanh Viễn nói đến Trầm Khê, hẵn liền không nhin được mà nghĩ đến việc tối hôm qua Trầm Khê nhào vào ngực mình khóc. Còn có sáng sớm hôm nay, cô ấy còn đứng ở cửa vẫy tạm biệt mình nữa.

"Này!" Lý Thanh Viễn đưa tay vẫy đi vẫy lại trước mặt Tô Hàng, "Nói chuyện với cậu, còn cười cái gì vậy."

"Khụ.. Không có gì." Tô Hàng có chút xấu hổ mà ho một tiếng.

"Cậu nghĩ tới Trầm Khê sao?" Lý Thanh Viễn vừa nhin liền biết, "Hôm qua tôi vừa xuống máy bay liền giúp cậu đi lấy lòng, thế nào, hiệu quả không tệ nha."

"Làm xong hợp đồng, cậu có thể đi về." Tô Hàng giải quyết việc chung nói.

"Trời! Tôi giúp cậu một việc lớn như vậy, cậu một câu cảm ơn cũng không có?" Lý Thanh Viễn không thể tin mà nói.

"Cậu không phải nói không cần cảm ơn sao?" Tô Hàng ngẩng đầu lên nhìn cậu ta.

Lý Thanh Viễn bị bộ dáng vô sỉ của Tô Hàng làm cho bực mình, lúc cậu ta tức giận đến nỗi muốn tiếp tục nói chuyện với Tô Hàng, lại có tiếng gõ cửa.

"Vào đi." Người lúc này sẽ gõ cửa văn phòng Tổng giám đốc cũng chỉ có thư ký Phương Vũ.

Quả nhiên, sau tiếng mở cửa, Phương Vũ cầm hai ly cà phê đi đến, bỏ một ly vào trong tay Tô Hàng, còn ly khác thì đưa cho Lý Thanh Viễn.

Lý Thanh Viễn xem LOGO trên ly giấy thì liền biết được là mua từ quán cà phê đối diện, cậu ta lập tức không vui rồi nói: "Phương Vũ, BOSS nhà cậu muốn uống đồ uống ở quán cà phê của lão bản nương* thì thôi đi, làm sao cũng mua cho tôi nữa chứ, các người muốn giải khát không phải còn có cà phê đậu thượng hạng sao?"

*Lão bản nương: Ý là tổng tài phu nhân đó, nhưng mình không tìm được từ nào phù hợp nên để nguyên.

Phương Vũ nhìn thoáng qua BOSS nhà mình rồi cẩn thận nói: "Lý luật sư, ly của ngài là được giảm giá."

"Giảm giá ư?" Lý Thanh Viễn kinh ngạc rồi nói.

Phương Vũ lại liếc mắt qua BOSS nhà mình rồi quay ra giải thích với Lý Thanh Viễn: "Hôm nay lúc Lilith đi mua cà phê, thì nghe nhân viên quán cà phê nói, về sau chỉ cần là nhân viên của Tô thị thì mua cà phê ở đây sẽ được giảm 80%, cho nên ly của ngài chỉ thêm một chút tiền là mua được."

"Hết thấy giảm còn 80%." Lý Thanh Viễn nhìn thoáng qua người nào đó rồi âm dương quái khí nói, "Thật là ân ái."

Tô Hàng nhìn viên kẹo đường nổi bên trong ly mà xuất thần, Phương Vũ nghe thấy cũng rất ngạc nhiên. Lại được nghe lời nói âm dương quái khí của băng hữu, khoe miệng Tô Hàng khẽ nhếch, nhin không được mà cười lên một tiếng.

"Không ở nổi nữa, tôi đi trước đây." Phảng phất nhìn không được, Lý Thanh Viễn một tay cầm cà phê một tay cầm cặp công văn vừa thở phì phò vừa rời khỏi văn phòng của Tô Hàng.

Phương Vũ cười khẽ hai tiếng, cũng theo sau lưng Lý Thanh Viễn mà rời khỏi phòng. Nghĩ đến thần sắc vui vẻ vừa nãy của BOSS, Phương Vũ trở lại phòng bí thư rồi bình tĩnh tuyên bố: "Ngày hôm nay hẳn có thể tan việc đúng giờ."

"Wow~" Phương Vũ vừa mới nói xong, mọi người trong phòng bí thư lập tức vui mừng, làm thư ký của BOSS cuồng công việc, các cô cơ hồ đều phải tăng ca mỗi ngày.

Phương Vũ cũng cảm thấy, mỗi ngày ăn thức ăn của chó mà lại nhận được phúc lợi như vậy, hẳn ta cũng vui vẻ chịu đựng.

==

□□, là chi nhánh của quán cà phê mà Trầm Khê mở, gần trường đại học, bên trong rất rộng, khi nhìn xa thì không giống quán cà phê cho lắm,

ngược lại thấy giống thư phòng hơn. Đây cũng là cửa tiệm Trầm Khê thích đến nhất.

Lúc trời sắp tối, Vân Thư bỗng nhiên đến đây, cô nàng đem toàn bộ thân thể mình ngã vào bên trong ghế sa lon, hữu khí vô lực nói ra: "Vẫn là nơi này của bà dễ chịu."

Trầm Khê cảm thấy rất buồn cười, cô rót giúp cô nàng một chén trà rồi nói: "Cửa tiệm này của tôi làm sao có thể so sánh với hội sở của bà được chứ."

"Cả hai đều không thể so sánh được." Vân Thư cởi áo khoác trên người ra, sau khi nâng chén trà uống một ngụm thì nói, "Chỗ đó của tôi chỉ là nơi xa hoa, tôi không dùng để khoe khoang, lập để chơi thôi. Nơi này của bà rất có tư tưởng đó chứ, mặc dù kiếm không nhiều, nhưng ở đây dễ chịu. Liền giống hai chúng ta, một người vừa thân quý vừa cao nhã, tôi lại đầy mùi tiền trên người."

"Bà đang nói khổ với tôi, vẫn là ở nói móc chính bà sao?" Trầm Khê nhú mày rồi nói.

"Cũng đúng ha, mọi người đều nói chúng ta có hai tính cách trái ngược nhau thì sao lại có thể trở thành khuê mật* được nhỉ?" Vân Thư nhin không được mà hỏi.

*Khuê mật: Bạn thân nhất.

"Tôi phải hỏi bà chứ, tôi còn nhớ lần đầu tiên bà gặp tôi, hình như bà rất ghét tôi thì phải." Trầm Khê lại nói.

"Đúng, trong truyền thuyết bà chính là con gái người ta, không riêng gì tôi đâu, trong vòng tròn này đoán chừng không có mấy phụ nhân mà thích bà thật lòng đâu." Vân Thư nói.

"Vậy bây giờ người ta hẳn rất cao hứng." Trầm Khê có ý riêng muốn nói.

"Bà lại nghe được tin đồn gì rồi?" Vân Thư cau mày rồi nói.

"Tôi không có nghe, có điều lại tưởng tượng đến thôi." Huống chi đời trước mình đã nghe qua một lần.

"Bà chớ để ý mấy lời đồn ại đó, đều là không gặp được người tốt xong lại đi kiếm chuyện ấy mà." Vân Thư nói.

"Tôi không có để ở trong lòng, dù sao mọi người cũng không dám nói trước mặt tôi." Trầm Khê hoàn toàn thất vọng.

Vân Thư thấy Trầm Khê không thật sự lo lắng, mới yên lòng.

"Không nói những thứ này nữa, tôi nghe Lý tỷ trong hội ngân sách nói, bà góp được năm triệu." Trầm Khê đột nhiên hỏi.

"Đúng vậy." Vân Thư cầm lấy một chiếc bánh Quất Tử, vừa ăn vừa nói, "Gần đây tôi tự nhiên lại muốn làm việc thiện."

"Đã muốn làm việc thiện, về sau bà càng làm nhiều việc thiện hơn đi." Trầm Khê cười nói.

"Khụ.." Vân Thư không cần thận lại chẹn họng một chút.

"Bà cũng biết, tình trạng Trầm thị hiện tại cũng không có khả năng có tiền thừa mà góp cho ngân sách." Trầm Khê lại nói, "Hội ngân sách lại thiếu tiền, cho nên cũng chỉ có thể nhờ vào bà, làm nhiều việc thiện thôi."

"Bà thật đúng là không khách khí nha."

"Vậy phải xem đối với người nào đã." Trầm Khê vừa cười vừa nói.

Hội ngân sách mà hai người nói tới là quỹ từ thiện của tập đoàn Trầm thị, trước đó là do Trầm mẹ xử lý, Trầm Khê sau khi thành niên thì bà liền giao cho Trầm Khê, là quỹ ngân sách chuyên môn dùng để giúp đỡ các trẻ không cha không mẹ hoặc những đứa trẻ lang thang. Căn bản mùa đông này cô muốn tặng quần áo mùa đông cho các trẻ em nghèo, có điều từ khi Trầm thị xuất hiện khó khăn, hội ngân sách cũng không có tiền nữa. Cho nên khoản tiền này của Vân Thư đối với hội ngân sách có thể nói như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi vậy.

"Tôi giúp được quỹ từ thiện này của bà thì bà đi giúp đỡ cô nhi viện đúng không?" Vân Thư hỏi.

"Ừm." Trầm Khê gật đầu.

"Làm sao bà không tu sửa lại trường học?"

"Làm sao bà lại hỏi như vậy?"

"Tôi chỉ cảm thấy trường học sau khi sửa xong thì còn được, các người giúp đỡ cô nhi viện, tiền để tiêu xài, lại không lưu lại đồ vật gì, tôi có chút không hiểu." Vân Thư cảm thấy, nếu để cho cô chọn thì cô sẽ chọn tu sửa lại trường học.

"Điều này có quan hệ với tôi lúc còn bé." Trầm Khê cười nói.

"Ừm?" Vân Thư có chút hiếu kỳ mà nhìn sang.

"Lúc tôi còn bé, tôi có bị đi lạc một lần, bà chắc hẳn cũng biết." Trầm Khê nói.

Vân Thư gật đầu, biểu thị mình có biết.

"Lúc ấy tôi đại khái ba tuổi rưỡi, ngày đó gia đình chúng tôi trở về từ nước ngoài, trên đường về nhà thì mẹ tôi bỗng nhiên phát bệnh, lái xe liền

đưa chúng tôi đến bệnh viện công gần nhất. Lúc ấy cha tôi quá lo cho mẹ tôi, liền quên tôi, cho đến ban đêm của ngày thứ hai lúc mẹ tôi tỉnh dậy thì ông ấy mới nhớ tới." Trầm Khê nhớ lại rồi nói.

"VẬY.. lúc ấy bà trải qua như thế nào?" Vân Thư hỏi.

"Có một tiểu ca ca có dáng vẻ rất đẹp đến chơi với tôi, cho đến cha tôi tìm tới tôi, hẳn đã không thấy tăm hơi đâu." Trầm Khê lại nói.

"Tiểu ca ca?" Vân Thư vừa kinh ngạc vừa nói.

"Hừm, về sau cha mẹ tôi tìm hẵn, có điều không tìm được." Trầm Khê nói tiếp, "Tôi chỉ nhớ rõ hẵn ở cô nhi viện mà thôi. Lúc ấy Trầm thị vừa vặn muốn thành lập quỹ từ thiện, mẹ tôi liền quyết định giúp đỡ cô nhi viện, nghĩ đến có lẽ giúp đỡ cô nhi viện nhiều, trong đó sẽ gặp lại được tiểu ca ca đó."

"Căn bản là việc này sao." Vân Thư giật mình rồi gật đầu.

Trầm Khê còn muốn lên tiếng, điện thoại trên bàn chợt vang lên, Trầm Khê đành phải nghe: "Ai vậy?"

"Phu nhân, là tôi, Trương tẩu đây." Giọng nói của Trương tẩu truyền đến từ đầu điện thoại kia.

"Con biết." Trầm Khê trả lời.

"Phu nhân, tôi chỉ muốn hỏi, buổi tối ngài có về để ăn tối không?" Trương tẩu hỏi.

Trầm Khê nhìn đồng hồ tay một chút, cô phát hiện đã sáu giờ rồi, lúc cô đang do dự ăn ở bên ngoài với Vân Thư, hầy vẫn trở về, giọng nói của Trương tẩu lại truyền tới: "Hôm nay tôi mua rất nhiều đồ ăn, có điều tiên

sinh nói nếu như ngài không trở lại, liền để tôi tùy tiện nấu cho ngài ấy thôi."

"Tiên sinh đã trở về sao?" Trầm Khê hỏi.

"Đúng vậy, vừa trở về một lúc." Trương tẩu nói.

"Con sẽ về ăn, đại khái khoảng nửa giờ sau là về đến nhà." Trầm Khê lại nói.

Trầm Khê cúp điện thoại xong vừa buồn cười vừa lắc đ.

"Thế nào?" Vân Thư kỳ quái hỏi.

"A di trong nhà vừa mới gọi tới, hỏi tôi về có thể về ăn cơm hay không."

"Xin lỗi."

"Xin lỗi bà nha, tôi phải về ăn cơm rồi." Trầm Khê nói xong, cô liền đứng lên bắt đầu mặc áo khoác.

"..." Vân Thư không thể tin, "Đến giờ ăn cơm, bà muốn bỏ tôi sao?"

Trầm Khê bất đắc dĩ nhún vai, cô có thể làm sao chứ, cũng không thể để người nào đó ăn mì được.

Tác giả có lời muốn nói: Trương tẩu: Tiên sinh, phu nhân nói ngài ấy sẽ trở về.

Tô Hàng: Bà làm tốt lắm.

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Anh Tức Giận

Edit: ItzYen

Lúc Trầm Khê trở lại biệt thự, cô liếc mắt liền nhìn thấy một nam nhân đang ngồi xổm chơi đùa với Sơ Ngũ trong phòng khách chính, một người một chó mặc dù biểu cảm không giống nhau nhưng ánh mắt nhìn cô thì lại giống nhau đến lạ thường.

"Đường bị tắc nghẽn, cho nên tôi có về trễ một chút." Lúc đầu cô nói khoảng nửa giờ sau mới về nhà, kết quả bởi vì giờ cao điểm, trên đường cô bị chặn một hồi, lại về chậm so với dự đoán hai mươi phút.

"Ồ." Tô Hàng đáp lại giống như lơ đãng, nhưng tay hấn lại gặt gao giữ chặt Sơ Ngũ một lòng muốn nhào vào người Trầm Khê.

Trầm Khê hoàn toàn không biết việc một người một chó đang âm thầm phân cao thấp, cô đi đến bên một người một chó, đưa tay sờ sờ đầu của Sơ Ngũ đáng yêu, tâm tình vui vẻ mà nói: "Tôi đi lên thay quần áo khác, anh ăn cơm trước đi."

"Ừm." Tô Hàng gật đầu rồi đáp.

Chờ Trầm Khê đi lên lầu, Tô Hàng mới ác thanh ác khí hỏi Sơ Ngũ: "Vì cái gì mà việc đầu tiên mà cô ấy làm sau khi trở về lại là sờ đầu người chứ?"

"Gâu!" Sơ Ngũ kêu gâu gâu, phảng phất như muốn nói, ta đáng yêu như thế, không sờ ta chẳng lẽ lại sờ người sao?"

"Về sau không cho phép người nào vào người cô ấy nữa." Tô Hàng lại ra lệnh.

"Gâu!" Sơ Ngũ phảng phất như xem thường nam nhân, chính người còn không dám vào mà lại không cho ta vào sao.

Tô Hàng "nói không lại" với Sơ Ngũ, hẳn chỉ có thể lại nhốt Sơ Ngũ vào ổ chó. (Sơ Ngũ: (△);)

Sau khi Trầm Khê thay quần áo xong, cô xuống lầu thì trực tiếp đi đến phòng ăn, sau đó trông thấy nam nhân đang giúp cô xới cơm, Trầm Khê nhìn không được mà hỏi: "Trương tẩu đâu?"

"Trong nhà bà ấy có việc, cho nên anh để bà ấy về trước." Tô Hàng để bát cơm trước mặt Trầm Khê.

Trương tẩu vừa về đến nhà thì không lý do mà hắt xì hơi một cái, bà không khỏi có chút kỳ quái, vì cái gì mà sau khi tiên sinh cho bà về sớm, mình cuối cùng sẽ hắt xì hơi.

"Cảm ơn anh." Trầm Khê nhìn xung quanh một chút thì phát hiện Sơ Ngũ không có ở đây, thế là cô lại hỏi một câu, "Sơ Ngũ đâu rồi?"

Tay của nam nhân đang xới cơm lập tức cứng đờ, sau đó bình tĩnh tự lạt nói: "Nó hình như có chút buồn ngủ, anh thả nó về ổ chó rồi."

"Anh nói chuyện với nó sao?" Trước kia Trầm Khê không có nuôi chó, cô không biết có phải chó có thể vây lại nói chuyện với người.

"Đúng." Tô Hàng chống cự nói.

"Ồ." Trầm Khê không tiếp tục xoắn xuýt vấn đề này nữa, cô cầm chén đũa lên rồi cúi đầu ăn cơm.

Tô Hàng âm thầm thở dài một hơi, hẩn nghĩ một đề tài rồi nói ra: "Trầm phu nhân... Khụ... Mẹ em nằm viện một thời gian, thân thể khôi phục thế nào rồi?"

"Rất tốt, ngày mai là có thể xuất viện." Trầm Khê cười rồi trả lời.

"Buổi sáng hay buổi chiều vậy, để anh xem có thời gian không để đi đón mẹ..." Tô Hàng lại nói.

"Anh không cần miễn cưỡng như vậy đâu, một mình em đi là được." Lời của Tô Hàng còn chưa dứt thì liền bị Trầm Khê đánh gãy.

"Ồ." Kỳ thật mỗi ngày Tô Hàng đều sai Phương Vũ gọi điện thoại đến bệnh viện để hỏi thăm bệnh tình của Trầm phu nhân, việc sáng mai bà ấy sẽ xuất viện, kỳ thật Tô Hàng đã sớm biết, trước đây hẩn còn cố ý để Phương Vũ sắp xếp ngày mai trống không.

"Cha tôi cũng không rảnh đi." Trầm Khê sợ Tô Hàng suy nghĩ nhiều, cô nhịn không được mà nhiều lời thêm hai câu, "Gần đây ông ấy hình như rất bận rộn."

"Trầm thị vừa khôi phục vận chuyển, cha em quả thật rất bận rộn." Tô Hàng giải thích.

"Có phải anh cũng rất bận rộn không?" Trầm Khê đột nhiên hỏi.

"Ừm?" Tô Hàng giật mình trong lòng, chẳng lẽ gần đây mình tận lực tan sớm, sau đó tăng ca đến tận đêm khuya ở thư phòng, việc này đã sớm bị Trầm Khê phát hiện?

"Anh..." Trầm Khê chần chờ một chút rồi nói, "Anh rút một khoản tiền lớn như thế vào Trầm thị, áp lực nhất định sẽ rất lớn."

Ở kiếp trước, ngày thứ hai sau khi hai người kết hôn thì Tô Hàng liền đi HK, không chỉ như thế, nửa năm sau khi trở về kia hẳn càng bận bịu chân không chạm đất, nếu như không phải Tô Hàng kiên trì sáng sớm mỗi ngày muốn ăn điểm tâm với Trầm Khê, Trầm Khê ước chừng không gặp được hẳn.

Nhưng lần này lại hoàn toàn khác biệt, hẳn vốn nên đi công tác một tuần lễ thì ngày thứ hai Tô Hàng đã trở lại, tiếp theo lại nghỉ ở nhà một tuần. Dù đến công ty để làm, cũng đều tan việc đúng giờ để về nhà ăn cơm tối với mình, sớm chín muộn sáu, toàn thân không gặp lấy một sự bận rộn nào. Trước sau lại có một sự khác biệt to lớn như thế, việc này khiến Trầm Khê có chút kỳ quái.

Nhưng hai kiếp không có giống nhau, Trầm Khê suy nghĩ kỹ, cô mới thấy có một sự kiện thay đổi. Đó chính là ngày Tô Hàng đi công tác ở HK ở kiếp trước, cô trở về nhà mẹ đẻ, cho đến lúc Tô Hàng đi công tác về thì cô mới về nhà. Bởi vậy, ở kiếp trước mình không có bị cảm, cho nên Tô Hàng cũng không có trở về nửa đường, cũng không có các sự việc đằng sau.

Trọng yếu nhất chính là... Ở kiếp trước mình cũng không có chủ động quan tâm tìm hiểu qua Tô Hàng.

"Chắc em cũng biết, anh có một ngân hàng thương nghiệp nhỏ." Tô Hàng nói.

"Cha tôi nói ngân hàng nhỏ kia của anh không thể lập tức bỏ ra nhiều tiền như vậy, khẳng định anh còn vay tiền từ nơi khác." Trầm Khê lên tiếng nói.

Tay cầm chiếc đĩa của Tô Hàng cứng đờ, hẳn có một loại cảm giác giống như âm mưu mà mình ấp ủ bấy lâu thì bị lộ tẩy khắp thiên hạ vậy.

"Tôi có phải là một mực không nói với anh không." Trầm Khê nhìn về phía Tô Hàng, rồi nói nghiêm túc, "Cám ơn anh đã giúp Trầm thị vượt qua

nan quan."

Sau tiếng cảm ơn này của Trầm Khê, một sự chua xót lại phát ra trong nội tâm Tô Hàng. Quả nhiên là tự hấn đa tình, khoảng thời gian này Trầm Khê đối với mình đủ loại tốt, quả nhiên cũng là vì cảm kích hấn cứu được Trầm thị. Đúng thế, hai người mới chung sống với nhau bao lâu đâu, làm sao Trầm Khê có thể thích mình trong một khoảng thời gian ngắn như vậy được.

"Anh đã ăn xong rồi, anh về thư phòng trước." Tô Hàng buông bát đĩa xuống, lễ phép mà lãnh đạm rời khỏi bàn ăn.

Trầm Khê nhìn cảnh tượng nam nhân trở mặt, trong nháy mắt cô có chút tức, đây là thế nào? Mình nói sai sao?

Áp suất thấp của Tô Hàng một mực tiếp tục đến sáng sớm ngày thứ hai, lúc ăn điểm tâm thì toàn bộ mặt hấn đều đen, Sơ Ngũ ở dưới bàn ăn cũng phát giác được rằng ba ba không vui, chú cẩn thận không muốn đỡ đạn vào thân.

Trầm Khê có chút cảm giác khó chịu nhìn cảnh tượng nam nhân im lặng rời đi, trong lòng cô tự dưng có chút ủy khuất.

"Phu nhân, hai người lại cãi nhau sao?" Trương tẩu ở một bên cẩn thận hỏi.

"Không có ạ." Trầm Khê hòa hoãn cảm xúc của mình rồi nhìn thoáng qua Trương tẩu nói, "Hôm nay con muốn tiếp mẹ con xuất viện, không thể trở lại để ăn cơm tối được. Còn tiên sinh, bà cứ nấu cho hấn một bát mì đi."

"À..!" Trương tẩu có chút luống cuống đáp.

Trầm Khê buông bát đĩa xuống, cô trở về phòng đổi một bộ quần áo, không suy nghĩ gì về Tô Hàng nữa, trực tiếp lái xe đến bệnh viện giúp mẹ

cô xuất viện.

Từ bệnh viện ra, xe một đường chạy về Trầm trạch, Trầm Khê đưa hành lý cho người làm thuê, còn mình thì đỡ lấy mẹ rồi chậm rãi đi đến phòng khách.

"Khí trời ngày hôm nay rất tốt, chúng ta ngồi tại vườn hoa chút đi." Mẹ Trầm nói.

"Được ạ." Trầm Khê nhìn ghé trong hoa viên một chút rồi hướng về phía phòng khách nói một câu, "Lý tử, chị giúp em cầm một chiếc chăn lông tới."

Mẹ Trầm ngồi trên ghế xích đu ở vườn hoa, Trầm Khê nhận lấy chiếc chăn lông mà Lý tử cầm tới rồi cẩn thận đắp lên người mẹ mình. Trầm mẹ dò xét cẩn thận thần sắc của con gái mình, bà bất thành linh hỏi: "Ngày hôm nay tâm tình con không được tốt cho lắm."

"Không có đâu ạ." Trầm Khê phủ nhận.

"Con là con gái của mẹ, không thể gạt được mẹ đâu." Mẹ Trầm do dự một chút rồi hỏi, "Có phải là Tô Hàng hấn khinh bạc con rồi không?"

"Không phải đâu ạ, chỉ là có một việc mà con nghĩ không thông." Trầm Khê sợ mẹ mình tiếp tục truy vấn, thế nên cô liền đổi đề tài, "Thực ra, hôm qua Tô Hàng nói muốn đến đón mẹ, con sợ mẹ không vui cho nên không để hấn tới."

"Thật sao? Ngược lại mẹ rất vui đó chứ." Trầm mẹ kinh ngạc rồi nói.

"Hấn còn thường xuyên hỏi con về tình trạng của mẹ." Trầm Khê tiếp tục nói.

"Hắn không quan tâm mẹ thì không có vấn đề gì, chỉ cần hắn tốt với con là được."

"Mẹ, con cũng đã nói với mẹ mấy lần, hắn đối xử rất tốt với con." Trầm Khê bất đắc dĩ nói.

"Trước đây Liễu Phương có đến bệnh viện tìm mẹ." Mẹ Trầm do dự một chút rồi nói, "Bà ta nói Tô Hàng một mực không đưa con về Tô gia."

Từ khi nghe qua thân thế của Tô Hàng, Trầm Khê đối với người của Tô gia đến tận nửa điểm hảo cảm cũng không có, lúc này cô nghe mẹ mình nói thế, biểu cảm lập tức trầm xuống: "Tô Hàng có quan hệ không tốt với Tô gia."

"Mẹ biết, nhưng sau khi kết hôn, vẫn nên gặp bố mẹ chồng." Trầm mẹ nói.

"Chờ đến cuối tuần, chúng con sẽ đến thăm mẹ đẻ của hắn." Trầm Khê lại nói.

Trầm mẹ nhìn thoáng qua con gái của mình, thấy biểu cảm nghiêm túc của cô, cuối cùng bà không nói gì. Dù sao con gái mình đã gả cho Tô Hàng, như vậy Tô Hàng dù có tốt hay không, con gái mình cũng chỉ có thể tiếp nhận.

"Mẹ, Tô Hàng không phải con riêng đâu, mẹ đẻ hắn là vợ thứ nhất của Tô Bách Niên." Trầm Khê phảng phất biết mẹ mình đang suy nghĩ gì, cô nhin không được mà giải thích.

"Thật sao?" Trầm mẹ hơi kinh ngạc, có điều biểu cảm của bà lại hoà hãn không ít.

Ăn xong cơm tối với bố mẹ mình ở Trầm gia, sau khi hàn huyên một lúc thì lúc này Trầm Khê mới trở về biệt thự. Trở về nhà, thay quần áo,

Trầm Khê đến phòng bếp lấy nước, lúc đi ngang qua phòng ăn, Trầm Khê liếc mắt liền nhìn thấy bát mì trứng gà ăn được một nửa trên bàn ăn.

Trong đầu Trầm Khê không khỏi nghĩ ra cảnh tượng, một mình nam nhân lẻ loi trơ trọi ăn mì trứng gà thì cô nhện không được mà cảm thấy có chút buồn cười: "Thật đúng là ăn mì sao."

"Cộc cộc cộc..."

Nghe được tiếng động quen thuộc, Trầm Khê quay người lại, chỉ thấy Sơ Ngũ ngậm một tờ giấy A4 màu trắng chạy từ thư phòng ra. Trầm Khê có chút buồn bực cầm tờ giấy lên, chỉ thấy mấy chữ dùng bút mực viết trên tờ giấy: (Mì thật khó ăn.)

"Ha..." Khóe miệng Trầm Khê cong cong, nhìn cửa phòng người nào đó khép hờ, cầm tờ giấy trắng trong tay, sờ lên đầu Sơ Ngũ rồi: "Đi thôi Sơ Ngũ, chúng ta đi lên lầu chơi."

Đợi cho đến lúc Trầm Khê mang theo Sơ Ngũ đi lên lầu, cửa thư phòng mới chậm rãi bị mở ra, một nam nhân với thần sắc khó coi đang đứng tại bậc cầu thang nhìn lên lầu hai.

Nhếch môi, thần sắc hằn vờ cô đơn vừa đáng thương.

Tác giả có lời muốn nói: Tô Hàng: Sớm biết thế thì không cho người đưa nữa.

Sơ Ngũ: Gâu gâu gâu.

Tô Hàng: Không phải người nói muốn bán manh quân dụng nhất sao?

Lý Thanh Viễn: Trách ta rồi...

Con cua: Nhóm tiểu thiên sứ à, bài này sáng mai ta mới đăng (mình không biết là gì nữa), bởi vì có việc bận, cho nên đoán chừng sẽ rất muộn

đó, ước chừng phải đến mười hai giờ khuya... Có điều muốn lên bảng danh sách, bảng danh sách này phi thường trọng yếu, con của ở đây mặt dày cầu đặt mua, tuyệt đối không nên vỗ béo đâu nha (Ánh mắt nhìn ta chân thành.)

Còn có, chương mới tất cả ta đều phát hồng bao nha, con của thương các người lắm, a a đất...

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Lần Đầu Hẹn Hò (1)

Chớp mắt cũng đã đến cuối tuần, trước đó hai người đã có kế hoạch đến H thị để thăm mẹ của Tô Hàng vào ngày này.

H thị là thành thị sát vách với thành phố S, mặc dù nơi đó cách không xa, nhưng lái xe từ thành phố S đến cũng cần hơn 3 tiếng đồng hồ, hai người lại không có ý định qua đêm, cho nên ngày hôm nay hai người dậy thật sớm, vội vội vàng vàng chuẩn bị.

"Trương tẩu, đồ hôm qua con chuẩn bị, bà để đâu rồi ạ?" Trầm Khê hỏi Trương tẩu đang thu dọn đồ đạc.

"Ở phòng bếp, tôi đi lấy ngay đây." Sáng sớm hôm nay Trương tẩu bận bịu khiến đầu óc choáng váng, lúc này bà mới nhớ rằng bà chưa đưa thứ trọng yếu nhất cho Trầm Khê.

Trầm Khê nhận lấy một hộp cơm giả cổ từ trong tay Trương tẩu, cô cẩn thận cầm nó ra ngoài cửa, Trầm Khê vừa đi một bên vừa dặn dò Trương tẩu: "Trương tẩu, hôm nay chúng con đi thì không nhất định lúc nào sẽ trở về, buổi tối bà cho Sơ Ngũ ăn xong thì liền về trước đi, không cần làm cơm tối đâu ạ."

"Tôi đã biết." Trương tẩu nói rồi đưa Trầm Khê ra ngoài cửa.

Tô Hàng đã sớm chờ ở cửa ra vào thì thấy Trầm Khê đi ra, hẩn hỏi: "Em chuẩn bị xong rồi?"

"Ừm, chúng ta có thể đi rồi." Trầm Khê đáp.

"Đây là cái gì vậy?" Tô Hàng nhận lấy hộp cơm từ trong tay Trầm Khê thì tùy ý hỏi.

"Quà tế báí mẹ." Trầm Khê lại đáp.

Biểu cảm của Tô Hàng biến thành kinh ngạc trong nháy mắt, hẳn không nghĩ Trầm Khê sẽ thật tình như thế, tuy trong lòng hẳn rất cảm động nhưng trên mặt lại không thể hiện gì. Hẳn xoay người rồi mở cửa ghế lái phụ ra để Trầm Khê ngồi xuống, sau đó mới cất kỹ hộp cơm trong tay.

Bỏ qua tiếng kêu gâu gâu của Sơ Ngũ trong sân, chiếc xe Benz đen nhánh được lái ra khỏi cửa biệt thự.

Quá trình xe chạy có chút buồn tẻ, Tô Hàng lại ít nói, lại thêm việc sáng nay cô dậy sớm hơn so với ngày thường rất nhiều, Trầm Khê nhin không được mà ngáp một cái.

"Em có muốn ngủ thêm một giấc không?" Tô Hàng luôn luôn chú ý động tĩnh của nàng dâu nhà mình, hẳn thấy vậy thì nhin không được mà mở miệng hỏi han một câu.

"Không cần đâu, tôi hóng gió một chút thì sẽ không buồn ngủ nữa." Trầm Khê nói xong, cô mở cửa sổ xe ra, thì một nguồn gió lạnh bỗng nhiên thổi vào, Trầm Khê giật nảy mình một cái, cô nhin không được mà hắt xì hơi.

Tô Hàng thấy thế, hẳn lập tức ấn nút bấm đóng cửa sổ, cửa sổ xe đáng thương vừa bị mở ra liền bị đóng lại.

"Lần này tôi tỉnh táo hẳn rồi." Trầm Khê tự giễu.

Làn tóc dài của Trầm Khê bị trận gió lạnh vừa rồi thổi vào nên có chút lộn xộn, cô lại hắt xì hơi, khiến mũi ửng đỏ, trong hốc mắt cũng hiện lên

những hạt mắt li ti. Bộ dáng của cô bây giờ vừa chật vật vừa đáng yêu, khiến khoé môi Tô Hàng nhin không được mà cong lên một chút.

"Mở cửa sổ khác ra, nhiệt độ lúc lạnh lúc nóng sẽ dễ dàng khiến em bị cảm đấy." Tô Hàng lại nhin không được mà dạn dò thêm.

"Hừm, nghe lời anh."

Tuy ba chữ này rất đơn giản, Trầm Khê nói rất tùy ý, nhưng Tô Hàng nghe được thì trong lòng hẳn lại vui sướng vô cùng, phảng phất như kéo khoảng cách của hai người lại mấy phần.

"Lần cuối cùng anh đến H thị là vào lúc nào vậy?" Trầm Khê vừa sửa sang lại làn tóc hỗn loạn của mình vừa nói.

"Ba năm trước đây, ngày anh vừa tiếp quản được Tô thị." Tô Hàng đáp lại.

"Ồ.." Thần sắc Trầm Khê cứng đờ, bầu không khí lập tức trở nên lúng túng theo. Ngày vừa tiếp quản được Tô thị liền tới H thị, Tô Hàng nói với mẹ mình cái gì, không cần nói cũng biết.

Tô Hàng đương nhiên cũng đã nhận ra sự biến hoá của bầu không khí giữa hai người, hẳn có chút ảo não với tính cách chán ngắt của mình, nhưng bản thân hẳn lại không muốn lừa dối Trầm Khê, vì vậy lúc này chỉ có cách cố gắng nói sang chuyện khác. Hẳn làm như chưa có cái gì xảy ra, tùy ý hỏi: "Nơi này, em đã đi qua chưa?"

"Tôi đã đi qua rồi, lúc lên cấp ba tôi có đi qua cùng với bạn học." Trầm Khê lại nói, "H thị có một cái hồ rất đẹp, tôi có cùng bạn học đi qua chỗ đó."

Nơi nổi tiếng nhất ở H thị chính là nơi có cái hồ kia, nghe nói có rất nhiều cặp đôi thích tới xem. Tô Hàng nắm thật chặt vô lăng, rồi khẩn

trương hỏi: "VẬY.. Sau khi đến nghĩa trang, chúng ta tới hồ đó một chút đi."

"Được." Phát giác được tiếng nói khẩn trương của nam nhân, Trầm Khê có chút buồn cười đáp lại.

Thời tiết cuối thu rất tốt, tâm tình Tô Hàng khi điều khiển xe lại giống y chang, hẳn điều khiển chiếc xe lao vút trên đường cao tốc.

Sau ba tiếng lái xe, mười giờ rưỡi, hai người rớt cuộc cũng đã đến được thành khu của H thị, Trầm Khê nhìn qua cửa hàng bên đường, cô không quên dặn dò với Tô Hàng: "Để tôi xem ven đường có tiệm hoa hay không, chúng ta vào đó mua một bó hoa đi."

"Ừm." Tô Hàng nhấn càn, để tốc độ xe chậm lại, thuận tiện giúp Trầm Khê tìm tiệm hoa.

"Bên kia." Trầm Khê rất nhanh phát hiện một tiệm hoa bên đường, cô để Tô Hàng dừng xe, "Tôi tự mua là được."

Trầm Khê nói xong, liền mở cửa ghế lái phụ, bước nhanh tới tiệm hoa bên đường. Tô Hàng ngồi ở trong xe, hẳn nhìn chăm chú nhất cử nhất động trong tiệm hoa của Trầm Khê qua cửa sổ. Nhìn thấy cô tỉ mỉ chọn lựa, cộng thêm dáng vẻ khi căn dặn nhân viên cửa hàng cẩn thận đóng gói, lại có sự ôn nhu trong ánh mắt cô, khiến nước trong hốc mắt hẳn muốn tràn ra.

Đợi đến lúc Trầm Khê ôm lấy một chùm hoa sò cúc trở về, thần sắc Tô Hàng mới bắt đầu ổn định, hẳn quay đầu đi, đôi mắt đàng hoàng nhìn về phía trước.

"Được rồi, chúng ta có thể đi tiếp rồi." Trầm Khê lên xe rồi nói.

"Ừm." Tô Hàng nhẹ nhàng ừ một tiếng, xe lại khởi động, một đường đi đến khu nghĩa trang ở ngoại ô.

H thị cũng không lớn, lái xe ước chừng được hai mươi phút liền đến được khu nghĩa trang ở ngoại ô. Trầm Khê cầm chùm hoa, Tô Hàng mang theo hộp cơm, hai người đi từ bãi đỗ xe lên núi.

Ở kiếp trước, Tô Hàng cũng không có cùng Trầm Khê đến tế bái mẹ của mình, cho nên đây cũng là lần đầu tiên Trầm Khê đến đây.

Cô yên lặng đi sau lưng Tô Hàng, theo bước chân kiên định của nam nhân từng bước từng bước đi lên trên núi, cho đến khi dừng trước một mộ bia cũ. Trầm Khê nhìn qua ảnh của người phụ nữ thanh tú trên mặt bia, bà có một đôi mắt phượng giống y như đúc với Tô Hàng, khóe miệng khe nhếch của bà cũng có một cái lúm đồng tiền nhàn nhạt nữa.

"Đây là mẹ anh." Tô Hàng giới thiệu.

"Bà rất đẹp." Trầm Khê khen từ đáy lòng, vừa dịu dàng vừa cổ điển, bà quả là một người phụ nữ phong nhã.

Tô Hàng mỉm cười, hẩn ngời xồm xuống rồi mở hộp cơm ra, bắt đầu bày tế phẩm, Trầm Khê cũng ngồi xồm ở một bên hỗ trợ, sau khi dọn dẹp xong, mới trình trọng bày chùm hoa sồ cúc từ trong tay cô ở trước mộ bia.

"Xưa nay anh không mang theo tế phẩm." Tô Hàng nhìn qua tế phẩm bày trên mặt đất thì nhin không được mà nói.

"Hiện tại người ta thường thuê người tảo mộ." Trầm Khê giải thích, "Có điều nhà chúng ta, nếu như đi tế bái trường bối vẫn sẽ theo thói quen mà chuẩn bị một chút tế phẩm."

"Cảm ơn em." Tô Hàng nói từ đáy lòng mình.

Trầm Khê mỉm cười không nói gì.

Sau khi hai người bố trí xong, thì đứng lên trình trọng vái ba cái với mộ bia, lúc Trầm Khê coi là tế bái đã kết thúc, Tô Hàng bỗng nhiên nói với Trầm Khê: "Em đến chỗ để xe trước chờ anh, anh nghĩ nên ở lại đây một hồi."

"À, được." Mặc dù có chút không hiểu, nhưng Trầm Khê vẫn nhận lấy chiếc chìa khoá xe mà Tô Hàng đưa qua rồi quay người đi xuống núi. Trầm Khê đi xuống núi được vài bước, bỗng nhiên cảm giác có chút không đúng, cô quay người trở về nhìn lại, thì phát hiện thân hình cao lớn của Tô Hàng chậm rãi thấp xuống.

Biểu cảm Trầm Khê kinh ngạc trong nháy mắt, tay cầm chìa khoá xe cứng đờ, cô lập tức cắn môi một cái, cuối cùng quay người đi về.

Tô Hàng đoan đoan chính chính quỳ gối trước mộ bia của mẹ mình, hẳn bỗng nhiên bị tiếng bước chân vang lên làm cho hấp dẫn, hẳn quay đầu nhìn, thì lại nhìn thấy Trầm Khê quay trở lại, mặt mũi hẳn không thể giấu được sự kinh ngạc.

Trầm Khê đi đến bên người Tô Hàng, cô không hề nói gì, chỉ đoan đoan chính chính quỳ gối bên cạnh Tô Hàng.

"Em.." Nhìn thấy động tác của Trầm Khê, biểu cảm của Tô Hàng từ kinh ngạc chuyển sang phức tạp.

"Vừa rồi em quên một chuyện." Trầm Khê có chút ngượng ngùng nói, "Em quên tự giới thiệu mình."

Trầm Khê nói xong thì không chờ đối phương nói chuyện, tại ánh mắt phức tạp của Tô Hàng, cô hướng về phía bia mộ rồi tự giới thiệu: "Mẹ, con tên là Trầm Khê, là vợ Tô Hàng, về sau con sẽ thường xuyên cùng Tô Hàng trở về thăm mẹ."

Vợ, đi cùng nhau, thường xuyên trở về? Mấy từ ngữ này đều rất □□, khiến Tô Hàng tâm hoa nô phóng*.

*Tâm hoa nô phóng: Thể hiện sự cực kỳ vui mừng, sung sướng.

"Tô Hàng, chúng ta dập đầu với mẹ đi." Trầm Khê nhìn về phía Tô Hàng rồi đề nghị.

"Được."

Tô Hàng làm theo động tác của Trầm Khê, hai người rất cung kính dập đầu với bia mộ rồi lạy ba cái, giống như một đôi vợ chồng đang quỳ lạy tại sân đường.

Trên tấm ảnh, nụ cười của người phụ nữ vừa điềm tĩnh vừa ôn nhu, trong mắt tràn đầy vui mừng.

"Tôi đến chỗ để xe chờ anh." Dập đầu xong, Trầm Khê không tiếp tục dừng lại nữa, cô lại một lần nữa đứng dậy rồi quay người xuống núi, một lần nữa đem thời gian cho hai mẹ con này.

Tô Hàng nhìn bóng lưng rời đi của Trầm Khê, cho đến lúc hẳn không nhìn thấy nữa, lúc này mới quay người trở lại rồi nhìn về phía ảnh chụp trên bia, trong mắt hẳn không giấu được hạnh phúc cùng vui sướng. Tô Hàng nhẹ giọng rồi nói với mẹ mình: "Mẹ, con muốn nói với mẹ một tiếng, con kết hôn rồi. Chính là người con gái lúc nãy, cô ấy là cô gái mà con thích, có phải mẹ cũng thích cô ấy đúng không ạ?"

Tô Hàng nói xong câu đó, cũng không còn ở lại nữa, hẳn đứng rồi đi xuống núi, ý đồ muốn đuổi kịp Trầm Khê.

"Anh nói xong rồi sao?" Trầm Khê nhìn Tô Hàng đang đuổi tới.

"Ừm." Tô Hàng cầm chìa khoá xe từ tay Trầm Khê rồi nói, "Chúng ta đi thôi."

Hai người tìm một quán ăn để ăn cơm trưa, sau khi ăn cơm trưa xong thì hai người dạo bước dọc theo hồ.

Hồ ở đây rất nổi tiếng, một năm bốn mùa luôn luôn có các du khách từ nhiều nơi trên giới đến đây để du lịch, cây bên hồ tươi vô cùng, hàng cây dương liễu xuyết xếp ngay xếp gần bên cạnh hồ, cành liễu đung đưa theo gió, lộ ra làn sóng gợn lăn tăn trên mặt hồ, để lại cho người ta một loại cảm giác như xuyên qua ngàn năm để trở lại quá khứ.

Đi thật lâu, Trầm Khê hơi mệt chút, hai người tìm một cái ghế dài để ngồi xuống, nhìn mặt hồ nghỉ ngơi.

Trầm Khê chợt phát hiện trên bãi cỏ cách đó không xa có một cặp đôi tình lữ, nữ sinh còn mặc đồng phục cầm một cây kẹo đường trong tay, Trầm Khê nhìn không được cười mà nói: "Nơi này còn có bán kẹo đường sao."

"Em muốn ăn ư?" Tô Hàng hỏi.

"Ừm." Trầm Khê có chút ngượng ngùng gật đầu.

"Chờ anh một lúc." Tô Hàng nói xong, liền đứng lên rồi đi đến cửa hàng nhỏ bên hồ.

Trầm Khê hé miệng cười cười, cô ngồi trên ghế tiếp tục thưởng thức non sông tươi đẹp, chờ Tô Hàng mua kẹo đường về.

Tiểu tình lữ trên bãi cỏ cảm thấy tự mình chụp ảnh không có đẹp, thế là nữ sinh cầm kẹo đường nhìn xung quanh, cuối cùng cô nàng cầm điện thoại di động chạy tới phía Trầm Khê đang ngồi trên ghế dài.

"Tỷ tỷ, tỷ có thể giúp chúng em chụp một kiểu được không ạ?" Nữ sinh cười rồi hỏi.

"Được." Trầm Khê cười rồi nhận lấy điện thoại di động, cô theo nữ sinh đi đến trên bãi cỏ, sau đó hỏi, "Các em muốn chụp kiểu gì?"

Nữ sinh này hình như rất yêu thích chụp hình, cô nàng chỉ về phía trước rồi nói: "Vị trí này là phản quang, lát nữa chúng em sẽ tạo dáng, chị giúp chúng em chụp rồi cắt ra giùm em nha."

"Dùng kiểu chụp ảnh này ạ." Nữ đồng học nói xong rồi giúp Trầm Khê điều chỉnh kiểu chụp ảnh trong điện thoại di động.

"OK." Trầm Khê cầm điện thoại di động, cô dựa theo ý kiến của đôi tiểu tình lữ rồi chụp mười mấy tấm ảnh theo tư thế không ngừng biến hoá của bọn họ mới khiến đối phương hài lòng.

Đợi đến lúc Trầm Khê đưa di động cho đối phương, quay người trở về thì liền quên Tô Hàng đang cầm kẹo đường đứng bên cạnh ghế dài chờ mình.

Trầm Khê nhẹ nhàng cười một tiếng, đi tới phía trước hai bước, cô vừa đứng trước mặt Tô Hàng, Tô Hàng liền đưa kẹo đường trong tay cho Trầm Khê.

"Cảm ơn anh." Trầm Khê cầm kẹo đường ngồi trở lại trên ghế dài, cô vui vẻ nhìn cây kẹo đường trong tay nhưng lại cũng không ăn, kỳ thật cô nhờ Tô Hàng đi mua kẹo đường cũng không phải vì mình muốn ăn, chẳng qua là cô cảm thấy chơi vui mà thôi.

"Hiện tại học sinh cấp cuối tuần đều không cần lên lớp sao?" Trầm Khê vừa buồn cười vừa nói, "Thế mà lại chạy tới bên hồ để hẹn hò."

"Anh không có biết." Tô tiên sinh không học qua cao trung biểu thị rằng mình không hiểu.

"Có điều cái tuổi này là tốt nhất rồi, chính là thời kì học sinh hay yêu thâm nhất." Trầm Khê còn nói thêm.

Yêu thâm sao? Từ khi hiểu được tình yêu, trong lòng Tô Hàng chỉ có Trầm Khê, từ lúc cô ba tuổi khóc nói muốn tìm ba ba ở trước mặt mình, đến lúc cô vừa mới ngoái nhìn cười với mình một tiếng trong nháy mắt. Một nửa khác trong lòng Tô Hàng một mực chỉ có như vậy. Nhưng Trầm Khê thì khác, trước khi gả cho mình, lúc cô còn trong thời kì đó, một nửa khác trong lòng cô là dạng gì nhỉ?

"Em thì sao?" Có lẽ bầu không khí ngày hôm nay thật sự là quá tốt rồi, Tô Hàng không còn kiềm chế được lòng hiếu kỳ của mình, hăn liền hỏi luôn.

"Gì cơ?" Trầm Khê đang nhìn mặt trời qua cây kẹo đường thì vì kinh ngạc mà ngẩng đầu.

"Lúc em lên cấp ba, một nửa khác trong tưởng tượng của em là cái dạng gì thế?" Tô Hàng hỏi.

"Tôi ư." Trầm Khê nhớ lại, nửa ngày hình như đã nghĩ tới điều gì, cô bỗng nhiên nhẹ nhàng bật cười, "Hăn còn cao hơn tôi, vì vậy, tôi nghĩ lúc tôi hôn hăn thì phải nhón chân lên, lúc hăn muốn hôn tôi, sẽ cúi người."

Trầm Khê vừa dứt lời, ý cười trên khóe miệng còn chưa kịp thu lại, một cái bóng bỗng nhiên che đi. Xúc cảm mềm mại trên môi khiến Trầm Khê nao nao, cô kinh ngạc tròn tròn mắt, cô nhìn qua ánh mắt gần trong gang tấc của nam nhân. Thời gian cũng không dài, ước chừng mất hai giây đi, sự kinh ngạc trong mắt Trầm Khê dần dần biến mất, sau đó cô chậm rãi nhắm hai mắt lại, ngón tay khẽ run nắm chắc cây kẹo đường trong tay.

Phát giác được ánh mắt trên mặt dần dần biến mất, Tô Hàng lập tức mở mắt ra, hẩn nhìn qua khuôn mặt vừa ôn nhu vừa an tĩnh của Trầm Khê, nắm đấm vừa mới bị nắm lại vì khẩn trương của hẩn lại chậm rãi được buông ra.

Trầm Khê không có né tránh, cô ấy không có chán ghét mình, thậm chí, Trầm Khê cô đang thử tiếp nhận mình, bất kể là hẩn là người thế nào, nhưng vẫn là vì thân thể của hẩn sao.

Hẩn chắc hẩn cũng nghĩ đến, sau khi cô ấy cùng hẩn đập đầu trước mộ bia, Tô Hàng vẫn nên giải thích một lần. Mà nụ hôn này, là bước chứng minh đầu tiên của hẩn.

Hẩn đoán đúng rồi!

Tô Hàng một lần nữa nhắm mắt lại, hai người ở giữa non sông tươi đẹp này, gấn bó như môi với răng, bất động thật lâu.

Thật lâu sau đó, Trầm Khê run lên một cái, lách khỏi người Tô Hàng, cô có chút ngượng ngừng nhìn về nơi khác, "Cổ.. cổ tôi sẽ mỏi mất."

Vì thời gian hai người hôn nhau quá dài, cho nên cổ của Trầm Khê có chút mỏi.

"Khụ.. " Nam nhân luôn luôn trầm ổn cũng mặt đỏ đến tận mang tai.

"Kẹo đường hình như tan mất rồi." Trầm Khê nhìn về phía cây kẹo đường đã bị tan một nửa trong tay, cô có ý đồ muốn nói sang chuyện khác, để hóa giải sự xấu hổ này.

"Vậy em đừng nên ăn nữa." Tô Hàng đưa tay cầm cây kẹo đường đã tan một nửa từ trong tay Trầm Khê, hẩn xoay người, rồi dùng tay trái của hẩn một mực nắm chặt tay phải của Trầm Khê xong mới nói, "Chúng ta đi dạo một vòng nữa hay về nhà luôn đây?"

"Về nhà đi." Trầm Khê cảm nhận được bàn tay phải đang bị nắm chặt trong tay nam nhân, tim cô nhin không được mà đập rộn lên, thật sự là kì quái, rõ ràng cô cũng không phải là lần đầu tiên bị hấn nắm chặt tay như thế này.

"Ừm!" Tô Hàng giơ khoe môi lên, một tay nắm Trầm Khê, một tay cầm cây kẹo đường sắp tan hết, từng bước từng bước đi khỏi hồ.

Không lâu sau khi hai người đi khỏi, bỗng nhiên một giọng nói dồn dập không biết mệt mỏi mà la lên, Trầm Khê cảm thấy có chút quen tai, thế là cô dừng bước rồi quay đầu nhìn, chỉ thấy đôi tiểu tình lữ vừa rồi tìm mình hỗ trợ chụp ảnh giùm, một mặt lo lắng chạy tới.

"Chúng ta đuổi kịp rồi." Nữ sinh trắng nõn cầm tay nam sinh cao lớn thở hồng hộc dừng ở trước mặt hai người.

"Có chuyện gì không vậy?" Trầm Khê kinh ngạc hỏi.

"Em có thứ này cần đưa cho chị." Nữ sinh vừa nói xong, liền lấy một tấm hình từ tay nam sinh rồi đưa cho Trầm Khê.

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 18+2: Lần Đầu Hẹn Hò (2)

Edit: ItzYen

Trầm Khê cùng Tô Hàng giương mắt nhìn, hai người họ thấy cảnh vật trong bức ảnh này rất quen thuộc, hoá ra chính là nơi mà hai người vừa đứng. Trên tấm ảnh, một nam nhân có thân hình cao lớn đang cúi người để hôn nhẹ lên môi của mỹ nhân đang ngồi trên ghế dài, bởi vì ánh sáng chiếu qua, cho nên không rõ ngũ quan của hai người, nhưng vì thân hình của hai người họ rất đẹp, còn bị ánh nắng chiếu vào, khiến tấm hình phẳng phất như một bức tranh vẽ.

Hai má Trầm Khê đỏ lên, còn hai mắt Tô Hàng thì toả sáng.

"Thật đẹp." Nữ sinh đặc ý nói, "Mình đã nói chụp ảnh có ánh sáng thì sẽ đẹp mắt hơn mà."

"Nếu không chúng ta cũng nên thử chụp một kiểu ảnh như này đi?" Tiểu nam sinh đứng bên cạnh đề nghị.

"Cậu nghĩ hay lắm, khi lên đại học thì đừng hòng chiếm tiện nghi của mình nữa." Nữ sinh dữ dằn ra vẻ uy hiếp.

"Vậy ư ~" Tiểu nam sinh khốn khổ đáp.

"Cám ơn các em." Mặc dù khi hai người hôn nhau thì lại bị hai học sinh cao trung nhìn thấy, nên cô có chút xấu hổ, nhưng dù sao thì Trầm Khê cũng rất thích tấm hình này.

"Không cần cảm ơn, em chỉ tiện tay chụp thôi. Chỉ có việc đuổi theo hai người là hơi vất vả chút." Nữ sinh lè lưỡi, dùng biểu cảm đáng yêu mà phàn nàn, "Em vốn còn muốn, hai người anh em em ở bên hồ một trận cơ, cuối cùng lại chỉ vuốt ve an ủi một tý thì đã đi rồi, sau khi em chụp được một tấm hình hoàn hảo xong, hai anh chị lại không thấy đâu cả."

Trầm Khê lập tức xấu hổ nói không nên lời, hiện tại học sinh cấp ba đều nói chuyện như thế này ư?

"Em có thể gửi bản điện tử cho anh không?" Tô Hàng ra vẻ một bức ảnh chụp như thế không đủ xem.

"Được chứ, anh có thể thêm tài khoản Wechat của em." Tiểu cô nương sáng khoái lấy điện thoại di động của mình ra.

Tô Hàng cũng nhanh chóng lấy điện thoại từ trong túi để thêm tài khoản Wechat vào, sau khi tiểu cô nương gửi tấm ảnh chụp qua cho Tô Hàng thì đặc ý nói: "Điện thoại di động của em là loại chuyên dùng để chụp ảnh, cho nên phân giải rất cao. Về nhà hai người có thể phóng to ra rồi in thành áp phích, sau đó treo trong nhà thì sẽ rất đẹp."

"Cảm ơn em." Sau khi Tô Hàng nghe xong, hãnh cang hài lòng hơn.

"Được rồi, không quấy rầy hai người nữa, chúng em tiếp tục đi chơi đây, 88*." Tiểu cô nương này cũng là người thẳng thắn, cô nàng hoàn toàn không hề biết mình vừa thêm được tài khoản Wechat của CEO của một công ty nổi danh ở thành phố S, lời kéo tay của bạn trai mình thật vui vẻ tiếp tục dạo quanh hồ.

*88: bye bye.

Trầm Khê nhìn tấm ảnh chụp trong tay mình, sau đó lại nhìn điện thoại của Tô Hàng, cuối cùng đụng phải ánh mắt của Tô Hàng.

"Chúng ta về nhà thôi." Tô Hàng một lần nữa cầm tay của Trầm Khê, sai bước đi về phía trước, bước đi của hắn nhẹ nhàng mà lại mạnh mẽ.

Trên đường về thành phố S, Trầm Khê có chút mệt mỏi, xe đi được một nửa chặng đường thì cô liền tựa vào ghế lái phụ mà ngủ thiếp đi. Tô Hàng nhìn qua bầu trời đã tối, trong xe lại mở tiếng nhạc du dương, khiến người ta dễ dàng rơi vào giấc ngủ, nhưng mấy thứ đó cũng không thể ngăn được tâm tình kích động của hắn lúc này.

Khóe mắt hắn thỉnh thoảng lướt qua Trầm Khê đang ngủ ở ghế lái phụ, dọc đường Tô Hàng vừa cười ngây ngô vừa lái xe trở về biệt thự.

Lúc trở về biệt thự thì đã chín giờ tối, Trương tâu vì bọn họ mà mở một chiếc đèn trong phòng khách, mà Sơ Ngũ đang chơi ở phòng khách nghe được tiếng xe thì vô cùng vui sướng.

Tô Hàng dừng xe, sau khi hắn cởi dây an toàn trên người, mới xoay người để gọi Trầm Khê dậy. Nhưng khi ánh mắt hắn chạm tới khuôn mặt Trầm Khê khi đang ngủ say, ánh mắt của Tô Hàng lại sâu hơn. Hắn dịch tới gần, dùng ánh mắt nặng nề để nhìn Trầm Khê, giống như một lão sói xám to lớn đang nhìn chăm chăm chú thỏ trắng.

Xế chiều hôm nay, cảm giác bờ môi mềm mại của Trầm Khê còn quanh quẩn trong lòng hắn, dường như có thể khiến cho người khác nghiện, khi nghĩ đến thì lại muốn ném thử lại một lần.

Sơ Ngũ nằm trong phòng khách đang không hiểu gì mà hừ hừ hai tiếng, rõ ràng chú nghe được tiếng xe ô tô mà, tại sao ba mẹ còn không đi vào? Sơ Ngũ có chút nóng nảy xoay người hai vòng, sau đó nhảy dựng lên dùng chân trước để mở khoá cửa phòng khách. Quả nhiên chú thấy chiếc xe quen thuộc đang đỗ ở trong sân, lập tức kích động mà chạy đến.

Tô Hàng cách Trầm Khê càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, còn kém một chút xíu, chỉ kém một chút nữa thôi.

"Gâu gâu gâu!!!" Bỗng nhiên, Sơ Ngũ hưng phấn chạy tới bên cửa sổ ghế lái phụ, dùng chân trước gõ đùng đùng lên cửa xe.

"Gì vậy?" Trầm Khê bỗng nhiên bừng tỉnh, cô nhìn qua nam nhân với ánh mắt đang bám chặt lên người mình, kinh ngạc nói, "Đến.. đến nhà rồi ư?"

Tô Hàng quay đầu hung hăng trừng mắt với con cầu ngốc đang hưng phấn kêu gâu gâu, hẳn đành phải làm bộ mình đang tới giúp Trầm Khê cởi dây an toàn, sau đó đứng dậy dựa vào ghế dựa.

"Hô..." Trầm Khê âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Gâu gâu gâu!!!" Sơ Ngũ thấy ba mẹ mãi không xuống xe, chú lại kêu gâu gâu thúc giục.

Trầm Khê tỉnh táo lại, cô nhìn về phía nam nhân rồi cười, khẽ nói: "Tôi vào trước."

"Ừm." Tô Hàng vì tiểu tâm tư "nhận không ra mình" vừa rồi, cho nên còn hơi chột dạ.

Trầm Khê đẩy cửa xe ra, ôm lấy Sơ Ngũ đang hưng hăng chạy tới người mình, vui vẻ nói: "Sơ Ngũ, con thật ngoan, có phải con nhớ ta không nè."

Trầm Khê vừa đùa với Sơ Ngũ, vừa đi vào nhà.

Tô Hàng ngồi ở trong xe, cho đến lúc hẳn không nghe được tiếng cười của Trầm Khê nữa, lúc này mới dùng tay phải che hai mắt mình. Hẳn không ngừng cảnh cáo mình rằng, Tô Hàng, mày phải kiên nhẫn, phải rất kiên nhẫn chứ. Hôm nay mày đã có tiến bộ rất lớn rồi, mày không nên quá nóng lòng, quá nóng lòng sẽ hù dọa cô ấy đấy.

Tô Hàng cảnh cáo mình rất nhiều lần, cho đến lúc hấn rớt cuộc cũng tỉnh táo lại, hấn mới đẩy cửa xe ra để đi vào phòng khách. Chỉ là.. Hấn không thấy bóng dáng của nàng dâu nhà mình thì thôi, tại sao ngay cả bóng dáng của Sơ Ngũ cũng không thấy đâu chứ.

Lại chạy đến phòng ngủ của vợ hấn chứ gì!

Tô Hàng tức giận nhìn về phía lầu hai, hấn hận không thể đi lên để ném Sơ Ngũ xuống, tại sao lúc đầu hấn lại mềm lòng để Sơ Ngũ lại.

Trong phòng ngủ ở lầu hai.

Trầm Khê ngồi quỳ bên trên thảm lông dê vừa mềm vừa nhung nhung, cô nhìn Sơ Ngũ đang ngồi đối diện vui vẻ lè lưỡi với mình, vừa cười vừa nói: "Sơ Ngũ, hôm nay ta rất vui vẻ."

"Gâu!" Sơ Ngũ thấy mụ mụ nói chuyện với mình, chú lập tức vui vẻ gâu một tiếng.

"Ngày hôm nay chúng ta đi dạo bên hồ hện hò đó." Trầm Khê vui vẻ nói.

"Gâu!"

"Nhìn nè, đây là ảnh chụp đó, thật đẹp làm sao." Trầm Khê cũng mặc kệ Sơ Ngũ có nghe hiểu hay không, dù sao lúc nó gâu một tiếng, Trầm Khê liền nói tiếp một câu.

"Gâu! Gâu!"

"(*^__^*)" Trầm Khê vui vẻ cười, ôm gối ôm vui vẻ nằm xuống đất.

Sơ Ngũ nằm rạp trên mặt đất nhìn mụ mụ nằm trên mặt đất cười ngây ngô, đợi một hồi lâu, chú thấy cô chỉ cười ngây ngô chứ không chơi với

mình, Sơ Ngũ trừng mắt nhìn, chạy ra ngoài phòng ngủ. Chú ngoắt ngoắt cái đuôi chạy tới phòng của ba ba ở lầu một, ngày hôm nay chú còn chưa chơi với ba ba mà.

"Gâu! Gâu!" Sơ Ngũ đứng tại cửa phòng khách, vui vẻ kêu với Tô Hàng đang thay quần áo trong phòng.

"Con xuống rồi sao?" Tô Hàng lạnh lùng nhìn lướt qua con cầu gối đang vui vẻ ngoắt ngoắt cái đuôi.

"Gâu! Gâu!" Ta đến tìm ba ba để chơi.

Tô Hàng cười một tiếng, ôm lấy Sơ Ngũ, đi qua phòng khách, trực tiếp nhốt Sơ Ngũ vào ổ chó của nó.

"Gâu??" Sơ Ngũ đáng thương lại bị giam cầm rồi.

==

Có lẽ là hôm qua ngồi bảy, tám tiếng xe, khiến Trầm Khê hơi mệt mỏi, cho nên hôm nay cô dậy muộn hơn thường ngày. Lúc cô đang vận eo bẻ cổ đi xuống, Tô Hàng đã ngồi ở phòng khách cầm IPAD xem tin tức.

"Chào buổi sáng!"

Một giọng nói nam gọi ý chí của Trầm Khê trở về, làm Trầm Khê đang ngáp được một nửa thì lập tức dừng lại, cô có chút xấu hổ nói: "Chào buổi sáng!"

Thật là đáng yêu! Tô Hàng âm thầm hối hận, làm sao không thể trang bị một cái camera trong nhà chứ, nếu có nó thì hẳn có thể chụp lại dáng vẻ khi đang ngáp của Trầm Khê vừa rồi để giữ bên người mình.

Có lẽ là bởi vì việc ngày hôm qua, bầu không khí của bữa sáng ngày hôm nay thoải mái hơn rấy nhiều, nam nhân cũng ăn nhiều hơn.

"Khục... Ngày hôm nay em có sắp xếp gì không?" Tô Hàng bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

"Tôi có hẹn Vân Thư đi dạo phố." Trầm Khê trả lời.

Trong nhà có Sơ Ngũ, thì bên ngoài lại còn có Vân Thư nữa chứ!

Trầm Khê nhận thấy nam nhân ngồi đối diện mình không vui, cô nhin không được mà hỏi: "Anh sao thế?"

"Không có việc gì, nếu em thấy thích thứ gì thì cứ mua." Tô Hàng vội vàng nói.

"Dùng thẻ của tôi hay dùng thẻ của anh?" Nghe được câu nói quen tai, Trầm Khê liền trêu chọc một câu.

Tô Hàng sững sờ, sau đó hần đứng lên rồi đi đến phòng khách.

"??" Trầm Khê không hiểu nam nhân đang làm gì, cô không hiểu hành động đột ngột vừa rồi của hanứ.

Rất nhanh Tô Hàng đã trở về, hần đưa một tấm thẻ tín dụng màu đen tới trước mặt Trầm Khê, một mặt trịnh trọng nói: "Thẻ của anh đây!"

"Phốc... Được." Trầm Khê nín cười rồi thu tấm thẻ vào.

Tô Hàng bị Trầm Khê cười nên có chút quẫn bách, hần không biết mình làm gì mà lại khiến Trầm Khê buồn cười, hay hành động vừa rồi của mình quá là "nhà giàu mới nổi"?

Đúng lúc này, Trương tâu cầm một phong thư đi đến, bà đưa cho Trầm Khê rồi nói: "Phu nhân, hôm qua phong thư này vừa được giao đến, chuyển phát nhanh cho ngài."

Trầm Khê buông thìa xuống, cô nhận lấy phong thư, mở ra xem, mới phát hiện là thiệp mời. Sau khi xem qua nội dung bên trong phong thư, lông mày của Trầm Khê cau lại: "Tiệc tối từ thiện Tinh Hà."

Tiệc tối từ thiện Tinh Hà, bữa tiệc tối từ thiện này Tô Hàng đã nghe qua, đây là bữa tiệc tối từ thiện cao cấp nhất của Hoa quốc. Điều kiện để tham gia bữa tiệc tối này vô cùng khó khăn, không phải chỉ mỗi góp tiền là có thể đi vào được. Mỗi một vị khách tham gia bữa tiệc tối này đều phải là người có quỹ từ thiện từ mười năm trở lên, đồng thời khoản tiền quyên tặng hàng năm đều phải hơn năm triệu tệ mới có tư cách để tham dự. Nếu đã thoả mãn mấy điều kiện này, còn cần phải có người tiến cử, khó khăn lắm mới có thể lấy được một bức thiệp mời như thế này.

Mà xuất thân của Tô Hàng, hẳn muốn đi vào tiệc tối từ thiện Tinh Hà căn bản là chuyện không thể nào xảy ra được.

"Nếu tính thời gian, thời gian tổ chức bữa tiệc tối này cũng đã đến rất gần rồi." Trầm Khê nói rồi đưa phong thư trong tay cho Tô Hàng xem.

Tô Hàng nhận lấy thiệp mời, hẩn nhìn qua cột người được mời, rồi khẽ nhíu mày: (Phu nhân Trầm Khê cùng tiên sinh Tô Hàng).

"Anh muốn đi không?" Trầm Khê đột nhiên hỏi.

"Ừm?" Tô Hàng sững sốt một chút rồi nói, "Đây là mời em mà, tại sao lại hỏi anh chứ?"

"Phía trên cũng có tên của anh mà." Trầm Khê lại nói.

"Nếu như không phải là bởi vì em, anh nào có tư cách mà tham gia bữa tiệc này chứ." Tô Hàng tự biết rõ mà nói.

"Nếu như không phải là bởi vì anh, tôi nghĩ năm nay bọn họ cũng sẽ không phát thiệp mời cho tôi đâu." Trầm Khê tự giễu rồi cười.

Tô Hàng có chút hối hận vì câu nói mình vừa nói ra, tại sao hẳn lại muốn nói về sự khác biệt giữa "giai cấp" của hai người chứ. Trầm Khê cho Tô Hàng cơ hội để bước vào "vòng tròn cao cấp" nào đó, còn Tô Hàng thì lại cho Trầm Khê quyền lợi về tiền tài, giống như bọn nhà giàu mới nổi với giới quý tộc thời Trung cổ. Hẳn biết hết thấy mọi người bên ngoài đều nghĩ như thế, những ngay từ đầu hẳn đã chuẩn bị tâm lý sẵn, đồng thời cũng không thèm để ý mấy thứ đó. Nhưng cảm giác hôm qua quá tươi đẹp, khiến Tô Hàng có chút bực bội, hẳn không hi vọng việc này sẽ phá hỏng sự tiến triển về tình cảm của hai người hôm qua đâu.

"Chúng ta vẫn nên tham gia." Trầm Khê trầm ngâm một lát thì bỗng nhiên nói.

Tô Hàng nhìn về phía Trầm Khê, một mặt trù trừ cùng xoắn xuýt.

Ở kiếp trước, Trầm Khê cũng có hỏi Tô Hàng, chỉ là Tô Hàng lúc ấy ra vẻ rằng hẳn không muốn đi, Trầm Khê cũng không có hỏi thêm, cuối cùng Trầm Khê đi tham gia một mình. Sau đó bên trong vòng tròn lại tung tin đồn nói rằng hôn nhân của hai người không hoà hợp, cười nhạo Trầm Khê giả thanh cao, một bên thì nói cô gả cho Tô Hàng vì tiền, còn một bên thì nói cô ghét bỏ xuất thân của Tô Hàng, bữa tiệc tối từ thiện này không dám tham gia cùng Tô Hàng, Tô Hàng đáng thương bỏ ra số tiền lớn như vậy, cuối cùng tư cách tham gia bữa tiệc tối từ thiện Tinh Hà cũng không lấy được.

Nhưng nếu hai người đều không đi thì sao? Người khác sẽ lại nói, Trầm Khê gả cho đứa con riêng của nhà giàu mới nổi, không có mặt mũi để lăn lộn bên trong vòng tròn "giai cấp" này. Dù sao nếu cô có đi hay không thì sẽ đều có tin đồn, vậy tại sao hai người lại không đi cùng nhau chứ? Tối thiểu nhất cô muốn để Tô Hàng biết, trong lòng cô, cô chưa bao giờ coi thường hẳn cả.

"Anh.." Tô Hàng vẫn còn do dự.

"Mặc kệ chúng ta đi hay không đi, người khác vẫn sẽ nói xấu thôi." Trầm Khê lại nói, "Nhưng nếu hai chúng ta cùng đi, dù cho nghe được cái gì, tối thiểu nhất giữa chúng ta không có hiểu lầm gì."

"Được." Dường như hẳn không do dự nữa, Tô Hàng liền gật đầu đáp ứng.

"Chúng ta còn chưa từng khiêu vũ, anh biết khiêu vũ không?" Lời nói của Trầm Khê khẽ chuyển, đột nhiên hỏi.

"Vẫn được!" Tô Hàng có chút chột dạ.

"Đúng rồi, bữa tiệc tối từ thiện Tinh Hà còn có một hoạt động đấu giá để từ thiện theo thường lệ, chúng ta vẫn nên chuẩn bị một đồ vật để đấu giá." Trầm Khê có chút khó khăn nói.

"Khi kết hôn, không phải chúng ta nhận được rất nhiều đồ cổ hay sao?" Tô Hàng nhớ đến lúc ấy Trầm Khê có nói, về sau những vật này còn có thể mang đi đấu giá.

"Những vật đó vừa mới được tặng, chúng ta không nên mang chúng đi đấu giá thì hơn." Trầm Khê lắc đầu rồi nói.

"VẬY..." Tô Hàng bỗng nhiên lại nói, "VẬY HÃY MANG CHIẾC DÂY CHUYỀN Q&H LẦN TRƯỚC ANH MUA VỀ ĐẾN ĐẤU GIÁ ĐI, DÙ SAO EM CŨNG NÓI THỨ ĐÓ QUÁ XA HOA MÀ."

"Không được." Trầm Khê cự tuyệt nói, "Đó là quà mà anh tặng cho tôi, coi như ta không cần, nhưng cũng không thể cầm đến đấu giá được."

Tô Hàng sửng sờ, hẳn nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Trầm Khê, khoe miệng trong vô thức nhếch lên.

"Dù sao chúng ta còn có thời gian nữa, chúng ta sẽ nghĩ sau." Trầm Khê nói.

"Được!" Tô Hàng nghĩ, dù đến lúc đó Trầm Khê bán hẳn đi, đoán chừng hẳn cũng sẽ nói được.

==

Vân Thư nhìn Trầm Khê lại một lần nữa ký hai chữ "Tô Hàng" to đùng trên biên lai tính tiền, cô nàng nhịn không được mà nhả rãnh nói: "Lần trước không phải bà nói với tôi rằng, nếu về sau bà kết hôn thì cũng sẽ không tiêu tiền của chồng mình mà?"

"Đúng vậy." Trầm Khê để bút xuống rồi vừa cười vừa nói, "Nhưng sau khi kết hôn bà sẽ phát hiện rằng, tiêu tiền của chồng mình sẽ khiến tâm trạng mình tốt hơn đó."

"Dung tục quá đi." Vân Thư ghét bỏ nói.

Trầm Khê cũng không phản bác, cô cười một cái rồi cất thẻ của Tô Hàng lại.

"Đúng rồi, bà có nhận được thiệp mời của bữa tiệc tối từ thiện Tinh Hà không?" Vân Thư đột nhiên hỏi.

"Tôi có nhận được." Trầm Khê trả lời.

"Bà có tham gia không?" Vân Thư lại hỏi.

"Đi chứ."

"Bà cùng đi với Tô Hàng sao?"

"Ừm." Trầm Khê gật đầu.

"VẬY khẳng định sẽ rất náo nhiệt đây." Vân Thư cười trên nỗi đau của người khác mà nói.

"Dù sao cũng không còn cách nào khác." Trầm Khê lại nói, "Có một số việc là không thể tránh khỏi, nếu người ta đã chú ý thì nhất định mình sẽ thành trung tâm chủ đề, còn không bằng bọn mình tham gia, nếu vận khí tốt, còn có thể kéo theo cổ phiếu của Trầm thị với Tô thị nữa."

"Bà không sợ Tô Hàng mất mặt sao?" Vân Thư có chút lo lắng nói.

"Vân Thư." Trầm Khê bỗng nhiên nhìn về phía bạn thân mình, dùng giọng nói có phần nghiêm trọng để nói, "Có phải bà cũng cảm thấy, Tô Hàng cưới tôi là vì mấy thứ này ư."

"..." Vân Thư sửng sốt, cô nàng nhất thời không biết trả lời như thế nào, dù sao đây cũng là sự thật mà bên trong vòng tròn "giai cấp" công nhận.

"Người khác thì tôi sẽ không giải thích đến cùng, nhưng bà là bạn thân nhất của tôi, tôi không hi vọng bà sẽ vì mấy thứ này mà cư xử không tốt với Tô Hàng đâu." Trầm Khê bỗng nhiên nói nghiêm túc.

"Tôi biết rồi." Vân Thư dừng một chút, sau đó cô nàng lại lập tức nghĩ đến một vấn đề mới, "Đúng rồi, hình như Thương học trưởng cũng sẽ tham gia bữa tiệc tối lần này đó."

Thương học trưởng ư? Trầm Khê hơi sửng sờ.

"Hai người các bà thế mà được bên trong vòng tròn công nhận là Kim Đồng Ngọc Nữ đấy." Vân Thư vừa cười xấu xa vừa nói.

Mà lúc này, nhân vật trung tâm trong chủ đề nói chuyện của hai người, đang gọi điện thoại để thư ký của mình tìm giúp mình một thầy dạy nhảy. Dù sao trước mười tám tuổi Tô Hàng không có cơ hội để khiêu vũ, mà sau

mười tám tuổi Tô Hàng lại không có tâm trạng để khiêu vũ, thật vất vả để nàng dâu muốn khiêu vũ với mình, đánh chết hăn cũng phải học khiêu vũ trước bữa tiệc.

Tác giả có lời muốn nói: Con của rớt cuộc cũng đã viết xong rồi, cảm ơn các tiểu thiên sứ một lòng ủng hộ, vì sự cảm ơn của mọi người, sau khi ta đăng chương mới thì liền phát hồng bao nha (hạn đến mười hai giờ đêm).

Tình cảm trong cuốn truyện này vừa ấm áp vừa tinh tế, cho nên tình tiết sẽ chậm một chút, hi vọng mọi người sẽ thích. Mặc dù kinh nghiệm của con của có hạn, nhưng ta sẽ cố gắng đến cùng!

Cuối cùng ta yếu ớt bổ sung thêm một câu: Sáng mai ta muốn nghỉ ngơi một ngày (Hôm nay ta đã làm việc hết sức rồi, các người sẽ tha thứ đúng không, (*^__^*))

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Địch Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Tình Địch Xuất Hiện

Edit: ItzYen

Giữa giờ nghỉ trưa, quầy lễ tân của tập đoàn Tô thị nhận được đồ chuyển phát nhanh được gửi đến văn phòng Tổng giám đốc.

"Là đồ của Phương thư ký." Cô lễ tân Tiểu Mỹ nhìn tên trên bưu phẩm một hồi rồi nói.

"Vậy cô tranh thủ đi nhanh đi." Đồ chuyển phát nhanh đến văn phòng Tổng giám đốc sau khi nhận được thì phải lập tức được đưa đến văn phòng, đây là luật lệ đầu tiên mà lễ tân của Tô thị nhất định phải ghi nhớ.

"Ừm." Tiểu Mỹ ôm hộp chuyển phát nhanh, đi thang máy để đi lên văn phòng Tổng giám đốc ở tầng cao nhất.

"Đồ chuyển phát nhanh của thư ký Phương đây ạ." Tiểu Mỹ gõ gõ cửa phòng bí thư.

BOSS hiếm khi vắng mặt, cũng không cần mình đi cùng, Phương Vũ đang tranh thủ uống cà phê cùng cấp dưới nghe thấy tiếng gọi, liền buông cà phê trong tay xuống, đi tới cửa, sau khi nhận lấy đồ chuyển phát nhanh từ tay Tiểu Mỹ thì nói: "Làm phiền cô rồi, Tiểu Mỹ."

"Thư ký Phương biết tôi ư?" Đối với lãnh đạo cấp cao của công ty, có thể nhớ kỹ tên của một lễ tân ở tầng dưới cùng khiến Tiểu Mỹ hơi kích động.

"Đương nhiên tôi phải nhớ kỹ rồi, lần trước cô cũng là người đưa đồ chuyển phát nhanh cho tôi mà." Phương Vũ cười rồi liếc nhìn Tiểu Mỹ đối diện mình.

"Đều.. Đều là việc mà tôi nên làm." Tiểu Mỹ kích động khiến mặt cô nàng hơi đỏ lên, "Không.. không quấy rầy công việc của ngài nữa, gấp lại thư ký Phương sau."

"Gấp lại sau." Phương Vũ nhìn tiểu cô nương đang đỏ mặt chạy đi, lúc này hẳn ta mới ôm hộp chuyển phát nhanh đi vào phòng, quay người lại thì liền nhận được ánh mắt chế nhạo của hai vị mỹ nữ cấp dưới.

"Lão đại, anh lại trêu ghẹo tiểu cô nương nhà người ta rồi kìa." Cô trợ lý số một tên là Lilith vừa cười hì hì vừa nói.

"Nói bừa." Phương Vũ đặt hộp chuyển phát nhanh xuống bàn xong thì nói, sau đó hẳn ta nhận lấy con dao mà trợ lý số hai tên Chu Lâm đưa qua, rạch hai ba lần phía trên lớp băng dính.

Loại bỏ đồng xộp mềm chống va chạm được bỏ thêm vào trong hộp, Phương Vũ mãi mới lấy được một khung ảnh tinh xảo được lắp đặt từ hộp ra.

"Ôi chao.." Chu Lâm đứng một bên liếc mắt nhìn thoáng qua ảnh chụp bên trong khung hình, không giấu được sự ngạc nhiên mà nói, "Hình như người trong hình là BOSS của chúng ta đó."

"Đâu, đâu cơ?" Lilith bên cạnh nghe thấy Chu Lâm nói thế thì cũng tò mò mà lại gần xem, cô nàng lập tức khẳng định suy đoán của Chu Lâm, "Quả là BOSS của chúng ta rồi."

"Mắt hai cô còn lợi hại đấy." Lúc Phương Vũ nhìn thấy tấm hình này cũng phải mất thật lâu mới nhận ra người trong hình là BOSS nhà mình.

"Người kia là vợ của BOSS nhà mình ư?" Chu Lâm chắc chắn nói.

"Ôi chao, thật là lãng mạn." Hai mắt Lilith toả sáng, trong tấm ảnh hai người đang hôn nhau, đứng bên cây dương liễu, còn có cả cảnh tượng mặt trời lặn kèm theo ánh chiều tà, quả thực có thể khiến người khác say mê.

"Gì nữa? BOSS đã kết hôn rồi, cô còn nhớ thương cái gì?" Phương Vũ liếc Lilith rồi trêu chọc một câu.

"Nhớ thương cái gì chứ! Từ khi tôi đi theo BOSS đã phải liên tục làm thêm giờ tận một tháng trời, tình yêu của tôi đối với BOSS nhà mình đều biến thành nỗi sợ hãi hết rồi." Lilith dùng khuôn mặt khốn khổ nói tiếp, "Sợ hãi vì phải tăng ca."

"Không sai!" Chu Lâm kinh nghiệm đầy mình nói thêm, "Lần đầu tiên tôi thấy Tô tổng trên tạp chí tài chính và kinh tế thì liền đem lòng hâm mộ điên cuồng ngài ấy, cho đến khi Tô thị thông báo tuyển dụng vị trí trợ lý Tổng giám đốc, tôi đã vượt qua hàng nghìn thí sinh, cuối cùng lại thất bại trong việc tăng ca không ngừng nghỉ."

"Tình yêu của các cô thật nông cạn quá đi." Phương Vũ liếc mắt một cái, hần liền huỷ giấy niêm phòng bên ngoài đi, rồi lại dùng khăn giấy lau hết bụi bám trên kính của khung hình, sau khi đảm bảo mọi thứ đã hoàn hảo, mới để khung hình vào văn phòng Tổng giám đốc.

Chu Lâm thấy hộp chuyển phát nhanh không còn tác dụng gì nữa, lúc cô nàng cầm nó lên muốn vứt nó đi, chợt phát hiện bên trong hộp còn có một khung hình giống y như đúc, cô nàng hơi nghi hoặc rồi nhìn về phía Phương Vũ đang đi ra từ văn phòng Tổng giám đốc, liền hỏi: "Lão đại, làm sao còn có một cái nữa vậy."

"Đây là đồ dự bị." Phương Vũ nhận lấy khung hình còn lại thì nói, "Nếu lúc đi công tác tâm trạng BOSS không tốt, thì đây chính là đòn sát thủ."

"Ôi!" Lilith với Chu Lâm nghe xong thì không thể không tán thưởng lão đại nhà mình được.

"Đúng rồi.. buổi trưa mấy ngày hôm nay BOSS đều đi ra ngoài, là làm việc gì vậy?" Chu Lâm vì tò mò mới hỏi, cô nàng biết BOSS nhà mình là người cuồng công việc, mỗi lần ngài ấy ăn cơm trưa xong thì đều phải mở mấy cuộc họp thì mới chịu được. Ba người bọn họ đều phải đi theo cùng, khi ăn cơm còn phải thay phiên nhau đi ăn, việc vừa uống cà phê vừa nói chuyện phiếm giữa giờ nghỉ trưa như thế này, quả thực như đang nằm mơ.

"BOSS..." Phương Vũ không biết đang nghĩ tới điều gì, vừa buồn cười vừa nói, "Đang chuẩn bị cho bữa tiệc từ thiện Tinh Hà cuối tuần rồi."

Bên trong một toà nhà lớn cách cao ốc Tô thị khoảng mười phút lái xe, tổng giám đốc Tô thường ngày vừa cẩn thận vừa tỉ mỉ, đang chật vật nhảy kíp với nhịp điệu của bài nhảy.

"Ui da!"

Đi kèm với tiếng kêu "thê lương" thảm thiết, Tô Hàng cứng ngắc dừng bước nhảy lại: "Thật có lỗi."

"Không.. không sao đâu." Làm trợ lý nhảy của studio này, khi Selina biết rằng cô nàng được giúp đỡ Tô Hàng tập nhảy thì còn vô cùng mừng rỡ, dù sao có bạn nhảy khôi ngô tuấn tú như vậy thì ai lại không thích chứ. Chỉ có điều sự yêu thích này, sau khi chân của cô nàng liên tục bị đập phải hơn ba mươi lần, chắc sau khi ở nhà nghỉ ngơi một tuần lễ, cô nàng còn phải xin miễn thứ cho kẻ bất tài này.

Bậc thầy dạy nhảy Putte cau mày nhìn thoáng qua chân cô trợ lý nhà mình, hơi lo lắng nghĩ, không biết còn bao nhiêu người còn bị thương nữa đây. Phòng làm việc của chúng ta đã thảo luận một phen, mỗi người đều đã cùng tiên sinh Tô tập nhảy một tiết, liền phải ở nhà tĩnh dưỡng ba ngày, thật không thể chịu nổi rồi.

"Tiên sinh Tô, ngài vừa nhảy sai rồi." Trong giọng nói Putte tràn đầy sự bất đắc dĩ.

Tô Hàng tất nhiên biết mình lại nhảy sai, có lẽ mỗi con người đều sẽ có nhược điểm của riêng mình, dù sao Tô Hàng luôn luôn không thể nhớ nổi mấy cái nhịp điệu chết tiệt này.

"Thực ra nhịp điệu của bài nhảy này rất đơn.." Putte bỗng nhiên không nói nữa, hẳn không dám nói hai chữ đơn giản trước mặt Tô Hàng, rất dễ dả kích tới lòng tự tôn của con người, "Tô tiên sinh, nếu như ngài thật sự không thể bắt được nhịp điệu của bài nhảy, không bằng ngài hãy tự mình đếm thầm xem, 1, 2, 3, 4?"

Putte dạy võ đạo gần chục năm, nhưng ngày hôm nay tuyệt đối là vết nhớ trong sự nghiệp của hắn.

"Selina, cô hãy nhảy với Tô tiên sinh đi." Putte nhìn về phía Selina đang lén bẻ cổ chân.

"Hả? Được." Celina ôm mặt, kiên trì đi tới.

Âm nhạc lại được vang lên một lần nữa, Tô Hàng vừa di chuyển bước chân theo bạn nhảy, lại vừa phải đếm nhịp điệu trong lòng, 1, 2, 3...

"Ôi!" Lại sau một tiếng hét thảm thiết, Selina rốt cuộc cũng chịu không được nữa, dùng giọng nói run rẩy thật khẩn cầu, "Tiên.. tiên sinh Tô, chúng ta vẫn nên bỏ giày rồi nhảy thôi."

"..." Tô Hàng nhếch môi, mặt đen thành một mảnh.

Hơn một tuần lễ, vào giữa giờ nghỉ trưa mỗi ngày Tô Hàng đều đến phòng dạy khiêu vũ để tập nhảy. (Tại sao lại đến vào giữa giờ nghỉ trưa, đương nhiên là bởi vì buổi tối hắn muốn ăn cơm cùng vợ mình rồi.) Nhưng

sau một tuần, ngoại trừ việc nhớ kỹ động tác ra, Tô Hàng cũng không tiến bộ thêm được gì.

Trước khi học khiêu vũ, Tô Hàng vẫn cảm thấy mình là một người học rất nhanh. Dù sao sau khi học xong tiểu học thì Tô Hàng không được đi học nữa, dựa vào kiến thức mình tự học được, lúc hăm mười tám tuổi đã có thể thuận lợi thông qua cuộc sát hạch để nhập học vào đại học quản lý tài chính Bỉ Tư ở nước Mỹ. Trí thông minh và năng lực học tập của cao như vậy, nhưng mà vẫn không nhảy được bài khiêu vũ, đơn giản nhất..

Kết thúc chương trình học vào ngày hôm nay, mặc dù không có sự tiến bộ gì, nhưng là Tô Hàng vẫn muốn về công ty một chuyến. Buộc lại cà vạt một lần nữa, mặc đồ vét vào, Tô Hàng yên tĩnh đứng ở cửa thang máy để chờ thang máy di chuyển từ trên lầu xuống.

Đình!

Nghe được tiếng thang máy mở ra, Tô Hàng vừa muốn đi vào, nhưng lúc nhìn thấy nam nhân đang đứng trong thang máy thì liền dừng lại.

Thương Hòa Hú, người thừa kế tiếp theo của công ty Phi Hàng, thiếu gia của chuỗi siêu thị lớn nhất toàn cầu, cũng là thanh mai trúc mã của Trầm Khê.

"Anh không đi vào sao?" Thương Hòa Hú dùng điệu bộ lễ phép khách sáo để hỏi.

Lấy lại tinh thần, nhếch môi, Tô Hàng bước vào trong thang máy, thân thể của hắn căng thẳng đứng bên cạnh người Thương Hoà Hú, từ đầu đến cuối không hề nói câu nào.

"Tô tiên sinh tới đây để khiêu vũ ư?" Bên trong không gian thu hẹp bỗng nhiên vang lên giọng nói ôn hoà của Thương Hoà Hú.

Tô Hàng sững sờ, quay đầu nhìn về phía nam nhân bên cạnh mình.

"Tôi vừa nhìn rồi, hình như đó là phòng dạy khiêu vũ." Thương Hoà Hú vừa cười vừa giải thích.

"Thương tiên sinh biết tôi sao?" Tô Hàng hỏi.

"Gần đây Tô tiên sinh rất nổi tiếng." Thương Hoà Hú ung dung nâng tay phải lên, đưa tới phía Tô Hàng, "Nghe danh đã lâu, lần đầu gặp gỡ."

Tô Hàng nhìn cánh tay phải đang đưa tới của Thương Hoà Hú, sau ánh mắt phức tạp thì cũng đưa tay đến: "Hân hạnh!"

Hai người không hẹn mà lại gặp nhau, đều chăm chú nhìn chăm chăm vào nơi họ đang nắm tay nhau. Tô Hàng sợ mình đối mặt lâu với Thương Hoà Hú, thì sẽ không khống chế nổi địch ý của mình, mà Thương Hoà Hú lại đang nhìn vết sẹo bị lộ ra ở ống tay của Tô Hàng.

Mắt Thương Hoà Hú sáng lên, bỗng nhiên lên tiếng nói: "Không biết Tô tiên sinh có rảnh rồi hay không, chúng ta cùng nhau ăn trưa được chứ?"

"Được." Tô Hàng không biết vì sao Thương Hoà Hú bỗng nhiên mời mình, nhưng hẳn biết, sự khiêu khích đến từ người đàn ông này, mình tuyệt đối không thể e sợ được.

Thương Hoà Hú cười, hẳn một lần nữa đưa tay đến nhấn nút thang máy tới tầng cao nhất, hai người đứng tại thang máy, lại một lần nữa đi lên tầng cao nhất của toà cao ốc.

Ở tầng cao nhất có một nhà hàng Tây tên là Michelin, cảnh vật ở đây tinh mịch, còn phong cách thì lại tao nhã. Thương Hoà Hú hiển nhiên là khách quen của nơi này, sau khi gọi hai phần ăn đơn giản, hẳn còn để nhân viên phục vụ đi lấy chai rượu đỏ mà hẳn đã cất sẵn.

Tô Hàng yên lặng nhìn chăm chú lên rượu đỏ từng chút từng chút một được rót xuống ly pha lê, tay phải thì vô ý thức loay hoay trên dao nữa.

"Vết sẹo trên tay Tô tiên sinh.." Thương Hòa Hú có vẻ mạo muội nói, "Lúc bắt tay vừa rồi tôi nhìn thấy, tôi có chút hiếu kỳ."

"Tôi bị thương từ rất lâu rồi." Tô Hàng tùy ý đáp lại.

"Nhìn rất giống vết dao." Thương Hòa Hú bỗng nhiên nói, khiến Tô Hàng không hiểu mà ngược mắt nhìn, chỉ thấy Thương Hòa Hú khẽ nhấp một ly rượu đỏ rồi tiếp tục nói, "Mười hai năm trước, tại ngõ hẻm bên cạnh trường trung học Thanh Thanh."

Chân mày Tô Hàng hơi nhíu lại, ánh mắt nhìn qua Thương Hoà Hú kèm theo sự cảnh giác.

"Thật ra đây không phải là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt." Thương Hòa Hú dùng cách nói mang theo sự hoài niệm để nói, "Mười hai năm trước, có một lần tôi trốn học, vụng trộm cùng Tiểu Khê ra ngoài để mua quà sinh nhật cho Trầm bá mẫu. Không may lại gặp phải mấy tên côn đồ ở ngõ hẻm bên cạnh trường học. Lúc ấy tôi còn đi cùng Tiểu Khê, cho nên không thể chạy thoát, đánh thì đánh không lại, lúc không biết làm sao, thì ở ngõ nhỏ bên kia bỗng nhiên có một cậu thiếu niên cầm cây gậy lao ra, giúp chúng tôi chặn mấy tên côn đồ kia."

"Là anh rồi." Thương Hòa Hú nhìn về phía Tô Hàng chắc chắn nói, "Chuyện này qua một tháng, ở gần trường học tôi còn gặp lại cậu thiếu niên kia, trên cổ tay thì có một vết sẹo do dao mà ra."

Theo động tác của Tô Hàng, ánh mắt của Tô Hàng cũng không tự chủ được mà rơi vào cánh tay phải, nơi đó có một vết sẹo, kèm theo những ký ức với Trầm Khê.

"Là tôi." Tô Hàng nhìn về phía Thương Hòa Hú, dứt khoát thừa nhận.

"Quả nhiên là anh rồi!" Thương Hòa Hú cười khố một cái, trong mắt là sự phức tạp khó mà phân biệt được, "Anh biết không, thực ra lần này tôi còn mang theo 3 tỷ trở về."

3 tỷ ư? Tô Hàng dùng ánh mắt nhìn chăm chăm Thương Hòa Hú, bên trong tràn ngập sự khẩn trương cùng địch ý.

"Lúc đầu tôi còn nghĩ phải tìm cơ hội gặp anh, sau đó nói lại về sự tình của Trầm thị." Thương Hòa Hú lại nói, "Dù sao cầm 3 tỷ của anh cũng không được thoải mái cho lắm."

"Chuyện này không liên quan tới anh!" Tô Hàng dùng giọng cảnh cáo để nói.

"Nhưng nó liên quan tới Tiểu Khê." Thương Hòa Hú lại nhìn Tô Hàng, cười khố rồi nói, "Có điều hiện tại tôi đã biết rằng, anh sẽ không nói chuyện với tôi. Người mà anh gọi là, người con gái mà anh thăm mếu bao lâu nay, thực ra chính là Tiểu Khê."

Ngón tay mà Tô Hàng đang cầm nĩa bỗng nhiên dùng sức, giống như một con mèo đang bị xâm phạm địa bàn, toàn thân nổi lông.

"Tôi chỉ chậm hơn anh một tháng." Vừa tự giễu mình vừa thở dài, Thương Hòa Hú thì thầm nói.

"Dù chỉ chậm một phút đồng hồ, cô ấy cũng là vợ tôi." Cho nên, xin hãy biến đi!

Tâm mắt của hai người giao nhau trên không trung, bên trong là sấm sét vang dội.

Tác giả có lời muốn nói: Tô Hàng: Phương Vũ, văn kiện này đã xảy ra chuyện gì, cậu đi ra ngoài không mang theo đầu óc à?

Phương Vũ ung dung không vội đưa khung hình dự bị ra.

Tô Hàng: Được rồi, lần sau chú ý.

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Địch Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Nếu Như Em Cảm Thấy Vẫn Tốt, Anh Có Thể Ích Kỷ Một Lần Hay Không

Edit: ItzYen (Hạ Yến)

Tầng cao nhất thuộc cao ốc công ty Tô thị, Phương Vũ cầm một túi hồ sơ đang do dự có nên mở ra xem trước một chút hay không. Nếu như là trước kia, đưa đến chỗ tổng giám đốc để xử lý văn kiện, chỉ cần không phải là văn kiện quan trọng, hẳn đều cần phải đọc qua một lần, sau khi mình hiểu rõ nội dung bên trong đó, mới có thể cầm vào cho BOSS nhà mình xem qua, như vậy có thể tăng cao hiệu suất làm việc của BOSS hơn.

Nhưng là phần văn kiện hôm nay trong tay hẳn là do Trầm thị đưa tới, trước đó Phương Vũ cũng không có nhận được bất kỳ chỉ thị gì của Tô Hàng, cho nên phần văn kiện này hẳn không dám mạo hiểm để mở ra.

Lúc Phương Vũ đang do dự, Tô Hàng cũng trùng hợp đi từ bên ngoài vào, khuôn mặt hẳn vô cùng bình tĩnh, nhưng toàn thân lại bộc ra sự bức bối, Phương Vũ thấy tình hình này thì càng do dự hơn.

"BOSS!" Chu Lâm cùng Lilith cùng đứng lên để cung kính chào hỏi BOSS nhà mình, chỉ thấy người nào đó vào ngày bình thường còn sẽ gật đầu thăm hỏi lại, nhưng lúc này thì mắt lại nhìn thẳng đi tiếp.

"BOSS sao vậy nhỉ? Giống như bị ăn phải thuốc súng vậy." Chu Lâm thấy cửa văn phòng Tổng giám đốc khép lại, cô nàng không nhìn được mà nhỏ giọng hỏi Phương Vũ đứng đối diện.

"Tôi làm sao biết được, giữa trưa tôi không phải ở cùng với các cô sao." Phương Vũ nhìn túi hồ sơ trong tay mình một hồi, yên lặng cầu nguyện nói, "Hi vọng sau khi tổng giám đốc nhìn khung hình xong, tâm trạng có thể tốt hơn một chút."

Tô Hàng đi vào văn phòng, tựa cả thân thể vào ghế, trong đầu còn đang vang lên lời nói mà Thương Hoà Hú vừa nói với hắn.

Mang theo 3 tỷ trở về? Chỉ chậm một tháng? Thanh mai trúc mã của Trầm Khê, Kim Đồng Ngọc Nữ bên trong vòng tròn, trước khi Trầm gia xảy ra chuyện thì tất cả mọi người đều ngầm thừa nhận hắn ta là con rể của Trầm gia. Làm sao khi mình nghe được thì mình lại giống như một tên thổ phỉ cướp giữa đường vậy nhỉ.

Ha..

Tô Hàng cười một tiếng, cũng không biết hắn đang cười nhạo mình hay là cười nhạo người khác. Hắn chỉ biết rằng, bất kể mình dùng phương thức gì với Trầm Khê, nhưng chỉ cần ở cùng một chỗ, sẽ không có người nào có thể tách bọn họ ra được.

Thật lâu sau, Tô Hàng dần dần tỉnh táo lại rồi bắt đầu công việc buổi chiều, hắn đưa tay phải ra muốn lấy văn kiện để phê duyệt, nhưng trong lúc lơ đãng thì vô tình nhìn thấy một khung hình đáng lẽ không nên tồn tại trên bàn, sau đó tay phải hắn liền không tự chủ được, liền di chuyển đến hướng bên cạnh tập văn kiện, cầm khung hình tinh xảo tới trước mắt mình.

Ánh mắt hắn dừng trên khung hình, khiến những ký ức vui vẻ nhất của Tô Hàng hiện ra trong nháy mắt. Những lúc hắn nhìn tấm ảnh này, Tô Hàng đều có cảm giác, bãi cỏ khô héo bên ven hồ ngày đó đang chứa đựng những đoá hoa khoe màu đua sắc.

"Không có ai có thể tách chúng ta ra, chỉ cần em nguyện ý ở bên cạnh anh." Dường như đã an ủi được mình, thần sắc trên mặt Tô Hàng dần dần

nhu hoà.

Phương Vũ đang đợi nửa giờ ngoài cửa xác định xem BOSS nhà mình hẳn là đã thấy khung hình chưa, lúc này hẳn ta mới dám cầm văn kiện do Trầm thị đưa tới, cẩn thận gõ cửa văn phòng của BOSS.

"Vào đi."

Bên trong truyền ra giọng nói thanh lãnh của Tô Hàng, giọng nói không khác với ngày xưa chút nào, xem ra khung hình đã có tác dụng mà nó vốn có rồi. Phương Vũ thở phào nhẹ nhõm một hơi, lúc này mới dám cầm tập văn kiện đi vào văn phòng Tổng giám đốc.

"BOSS, đây là văn kiện mà Trầm thị vừa mới để người khác đưa tới." Phương Vũ đưa hồ sơ trong tay về phía Tô Hàng.

"Trầm thị ư?" Biểu cảm Tô Hàng rõ ràng mang theo sự nghi hoặc, hẳn nhìn về phía Phương Vũ để chờ đợi lời giải thích.

"Tôi không có mở ra nhìn." Phương Vũ trả lời.

"..." Tô Hàng trầm ngâm trong chốc lát, hẳn lập tức liền hiểu được Phương Vũ vì lý do gì mà không dám mở tập văn kiện ra, "Để xuống đi."

"Vâng." Phương Vũ đặt tập văn kiện cẩn thận trên bàn làm việc của BOSS nhà mình, sau đó lui ra ngoài.

Tô Hàng không lập tức huỷ tui hồ sơ đi, mà tiếp tục xét duyệt văn kiện trên bàn, sau khi đã xử lý xong xuôi, lúc này hẳn mới đưa tay cầm tui hồ sơ lên.

Tô Hàng mở tui hồ sơ, lấy văn kiện bên trong ra, sau đó, ánh mắt hẳn dừng trên tiêu đề trang bìa của văn kiện thật lâu: Tập đoàn Trầm thị năm 2017 – bảng báo cáo tài vụ và phân tích.

Tô Hàng cứng đờ một hồi lâu, mãi hẳn mới hồi phục được động tác của mình, hẳn nhếch môi, lật từng trang của văn kiện ra để xem nội dung bên trong. Bảng báo cáo này đã làm sáng tỏ, bất kể là từ con số đến đồ thị, đều đang nói rõ một vấn đề, sự hao hụt của Trầm thị bắt đầu ngang hàng từ tháng mười, sau tháng mười thì đã khôi phục được một phần lợi nhuận và năng lực. Cổ phiếu của Trầm thị cũng bắt đầu tăng lên, đến sáng hôm nay đã tăng được tận mười ba phần trăm, dựa theo tốc độ tăng bấy giờ, không đến nửa năm, Trầm thị liền có thể khôi phục được giá trị ban đầu.

Tô Hàng bơm tiền cho Trầm thị là để cứu sống Trầm thị, nhưng hẳn không có yêu cầu Trầm thị chủ động đưa tới bảng báo cáo này, là vì cái gì chứ? Là để cho mình yên tâm, thể hiện rằng 3 tỷ kia bọn họ có thể trả lại, hay còn muốn nhắc nhở mình cái gì, Tô Hàng không nhịn được lại bắt đầu suy nghĩ..

Dường như là theo bản năng, Tô Hàng lại nhìn về phía khung hình. Hẳn biết, từ lúc vừa mới bắt đầu hẳn đã biết, phụ mẫu Trầm gia căn bản đã chướng mắt mình, nếu như không phải mình lấy tình trạng thân thể của Trầm phu nhân để uy hiếp bọn họ, cha Trầm sẽ không đồng ý. Huống chi lúc này, Thương Hòa Hú lại mang theo nguồn vốn trở về nữa. Bọn họ đều cảm thấy mình dùng đến phương pháp hèn hạ vô sỉ để cưới Trầm Khê về, bây giờ còn đang làm gì, việc tiếp theo có phải là muốn nói cho hẳn biết, bất cứ lúc nào bọn họ đều có cơ hội để chia rẽ bọn hẳn sao?

Đầu tiên là Thương Hòa Hú, bây giờ lại có Trầm Hà Xuyên, như vậy em đây, Tô Hàng khẽ chạm vào khuôn mặt Trầm Khê trên tấm hình, có phải em cũng muốn rời khỏi anh không? Nếu như em cũng muốn rời đi, anh..

"Ra ngoài!"

Thuận theo tiếng phẫn nộ của Tô Hàng, tổng thanh tra phòng thị trường chật vật "trống" từ bên trong văn phòng Tổng giám đốc ra. Hẳn ta

cười khổ liếc mắt nhìn Phương Vũ, xoa xoa thái dương đầy mồ hôi xong mới đi ra ngoài.

Đây đã là người thứ năm bị BOSS mắng phải ra ngoài rồi, nhưng lửa giận của BOSS vẫn không nguôi đi chút nào, Phương Vũ cảm thấy mình nên suy nghĩ chút biện pháp, bằng không ngày hôm nay ai cũng đừng nghĩ mình có thể dễ chịu ra về.

"Phương thư ký?" Quản lý bộ phận tiêu thụ dùng khuôn mặt khốn khổ nhìn về phía Phương Vũ để xin sự giúp đỡ.

"Tiểu quản lý anh đi vào trước đi, tôi ở đây sẽ nghĩ biện pháp." Phương Vũ trấn an nói.

"VẬY.. vậy tôi phải nhờ vào ngài thôi." Tiểu quản lý xoa xoa thái dương đổ mồ hôi, run rẩy đẩy cửa phòng Tổng giám đốc ra.

Phương Vũ giật giật khoé miệng, hẳn ta suy nghĩ một hồi rồi lấy điện thoại ra bấm số gọi đến điện thoại bàn ở biệt thự.

"Chào ngài, nơi này là Tô Trạch." Giọng nói của Trương truyền xuyên từ đầu kia truyền tới qua điện thoại.

"Trương tẩu, là tôi đây, Phương Vũ." Phương Vũ nói.

"Phương thư ký, ngài có chuyện gì sao?" Trương tẩu hỏi.

"Phu nhân có ở nhà không?" Phương Vũ tiếp tục hỏi.

"Chờ tôi một chút." Trương tẩu lại nói, "Phu nhân vừa trở về từ bên ngoài xong."

"Vậy bà có thể gọi điện thoại cho BOSS nói, phu nhân đang ở nhà, hỏi ngài ấy lúc nào trở về được không." Phương Vũ thỉnh cầu nói.

"Cậu lại bị mắng rồi hả?" Trương tẩu nghe xong liền biết đã có chuyện gì xảy ra.

"Cứu mạng tôi với Trương tẩu." Phương Vũ không nhịn được mà cầu cứu.

"Được rồi, một chút nữa tôi sẽ gọi." Trương tẩu cười ha ha.

"Đừng mà, hãy gọi luôn đi, tôi xin bà đấy." Phương Vũ lặng lẽ tắt điện thoại đi động, vênh tai lên bắt đầu nghe tiếng vang trong phòng làm việc.

Quả nhiên, sau một hồi yên tĩnh, Tiểu quản lý đã sống sót sau tai nạn đi từ trong phòng ra, hãnh chấp tay với Phương Vũ nói câu tan tằm mời cậu uống rượu, rồi chạy đi giống như gấn mô tơ vào đất.

Chu Lâm với Lilith thấy một màn buồn cười như thế thì không nhịn được mà cúi đầu cười.

Kẹt kẹt, lại là một tiếng cửa được mở, Tô Hàng đẩy cửa đi ra, hãnh nhìn thoáng qua Phương Vũ rồi nói: "Một chút nữa cậu đem những văn kiện chưa được xử lý xong đến biệt thự cho tôi."

"Vâng." Việc này tất nhiên sẽ là sau tám giờ, nếu đi sớm thì sẽ không cẩn thận quấy rầy BOSS ăn cơm với phu nhân, lúc đó sẽ chết rất thê thảm.

Tô Hàng hài lòng thì khẽ gật đầu, hãnh quay người, sau khi đi ra ngoài, liền về nhà.

Xe rất nhanh liền lái vào sảnh biệt thự, Sơ Ngũ đã sớm hưng phấn chờ ở bên ngoài cửa xe, Tô Hàng xuống xe thì vượt vượt đầu Sơ Ngũ, một người một chó đi vào phòng khách.

"Tiên sinh, ngài đã trở về." Trương tẩu bưng một chậu nho đã rửa sạch bày trên bàn trà ở phòng khách.

"Phu nhân đâu rồi?" Tô Hàng quét mắt một vòng thì không thấy bóng dáng Trầm Khê đâu cả.

"Phu nhân ở trong sân rồi." Trương tẩu giải thích nói, "Ngài ấy nói muốn dựng một cái lều giữ ấm."

"Lều giữ ấm?" Tô Hàng khó hiểu nói.

"Ngài ấy nói là muốn bảo vệ cái gì mà thực vật qua mùa đông, tôi cũng không rõ ràng lắm, dù sao phu nhân cũng cầm một đồng đồ vật đi." Trương tẩu nói.

"Tôi biết rồi." Tô Hàng tiện tay đặt cái chìa khóa xe ở trên bàn trà, sau đó liền quay người ra khỏi phòng khách để đi tới sân.

Sơ Ngũ gâu gâu muốn chạy theo, nhưng lại bị Trương tẩu kêu lại: "Sơ Ngũ, tới đây, ta cho ngươi ăn thịt."

"Gâu gâu gâu!" Vừa nghe nói có thịt ăn, Sơ Ngũ lập tức ngoắt ngoắt cái đuôi đi theo Trương tẩu tới phòng bếp.

Tô Hàng đi vào trong sân, hẩn liếc mắt liền nhìn thấy một bóng dáng màu đỏ ở cách đó không xa, hẩn đi tới, thì liền gặp Trầm Khê cầm một cái ống sắt tinh tế đang phí sức lắp ráp.

"Em đang làm gì thế?" Tô Hàng ngồi xổm người xuống hỏi.

Bỗng nhiên nghe được giọng nói của Tô Hàng, Trầm Khê hơi kinh ngạc, lập tức liền khẽ mỉm cười nói: "Anh trở về rồi?"

"Ừm." Trông thấy nụ cười của Trầm Khê, sự bất an trong lòng Tô Hàng đã biến mất không ít trong nháy mắt.

"Tôi muốn làm một cái lều giữ ấm cỡ nhỏ, như vậy thì những thực vật này sẽ không bị chết rét." Trầm Khê giải thích, "Dự báo thời tiết nói, qua

mấy ngày nữa nhiệt độ sẽ ngày càng giảm."

"Để anh giúp cho." Tô Hàng nhận lấy khung của lều lớn mà cô ấy không làm cẩn thận từ trong tay Trầm Khê, sau đó đi đến bên cạnh vài bước, sợ một động tác của mình quá lớn thì sẽ không cẩn thận đụng phải Trầm Khê, sau đó tiếp tục nhận lấy công cụ do Trầm Khê đưa qua, sau hai ba lần liền lắp ráp được một cái.

"Anh không cần nhìn sách, thế mà nhanh như vậy đã làm xong rồi." Trầm Khê kinh ngạc nói.

"..." Cảm nhận được ánh mắt sùng bái của Trầm Khê, tai Tô Hàng không nhìn được mà đỏ lên, hẩn cúi đầu để tăng nhanh động tác, nhận lấy thanh thép do Trầm Khê đưa qua, ghép lại, rất nhanh sau đó khung xương của chiếc lều liền đã thành hình.

"Còn có màng nylon nữa, che lên là có thể xong rồi." Trầm Khê ôm lấy màng nylon đứng một bên, một phần mình cầm còn phần còn lại thì đưa cho Tô Hàng. Tô Hàng trầm mặc nhận lấy, hai người đồng lòng hợp lực, che lớp ngoài cho khung của chiếc lều.

Sau khi Tô Hàng cố định được phần màng nylon của mình, hẩn thấy Trầm Khê bên kia còn chưa xong, thế là lại lần nữa đi trở về, ngồi xổm bên cạnh Trầm Khê để hỗ trợ.

"Đại công cáo thành*!" Khi Tô Hàng cố định lại xong, Trầm Khê không nhìn được sự vui vẻ mà tuyên bố.

*Đại công cáo thành: Việc lớn đã thành.

Tô Hàng trông thấy dáng vẻ khi vui vẻ của Trầm Khê, khóe miệng hẩn cũng không nhìn được mà giơ lên.

"Đúng rồi, tôi đã tìm được đồ vật mà có thể mang đi đấu giá rồi." Trầm Khê bỗng nhiên nói, "Tôi có một bình hoa cỏ, là do năm năm trước tôi mua ở nước ngoài về, có thể cầm đến tiệc tối từ thiện Tinh Hà để đấu giá."

Tiệc tối từ thiện Tinh Hà, Thương Hòa Hú nhất định cũng sẽ tham gia, khóe môi Tô Hàng khẽ nhếch dần dần buông xuống.

"Anh cảm thấy thế nào?" Trầm Khê không thấy Tô Hàng trả lời, cô không nhịn được hỏi lại một lần.

"Em quyết định là tốt rồi." Tô Hàng trả lời.

"Tốt lắm." Trầm Khê cười rồi đáp.

"Trầm Khê.." Tô Hàng không nhịn được mà gọi.

"Ừm?" Trầm Khê còn đang hiếu kì loay hoay bên cạnh lều lớn tùy ý lên tiếng.

"Nếu như.. nếu có lựa chọn tốt hơn.." Em có rời khỏi anh không? Tô Hàng chần chờ, cuối cùng hẳn vẫn không hỏi được về câu còn lại.

"Lựa chọn tốt hơn? Lựa chọn gì vậy?" Trầm Khê nghi ngờ nói.

"Là.. So với hiện tại tốt hơn." Tô Hàng rầu rĩ nói.

"Nếu có lựa chọn tốt hơn liền đại diện rằng tương lai sẽ càng tốt hơn." Trầm Khê suy tư một hồi rồi nói.

Tô Hàng bỗng dùng sức, xé đứt cỏ dại vốn khô héo uể oải trên bãi cỏ.

"Có điều.. Hiện tại cũng rất tốt mà, cũng không cần thiết phải lựa chọn gì." Trầm Khê lại nói.

"Em cảm thấy hiện tại rất tốt?" Tô Hàng hơi không thể tin mà hỏi.

"Đúng vậy, rất tốt." Trầm Khê đáp nhẹ nhàng mà tùy ý.

Đủ rồi, thế này là đủ rồi. Chỉ cần em cảm thấy hiện tại vẫn tốt, anh sẽ không để em có cơ hội để lựa chọn những thứ được gọi là lựa chọn tốt hơn đâu. Chỉ cần em cảm thấy hiện tại vẫn tốt, anh liền có dũng khí để ích kỷ với em một lần.

"Tôi cũng không biết những thực vật này là gì nhỉ? Không biết sang năm chúng sẽ nở ra hoa gì nữa." Trầm Khê nhìn qua đồng thực vật bên trong lều rồi cười tủm tỉm nói, "Hôm nay tôi mới phát hiện được, sân của chúng ta rất lớn, nhưng không có thực vật gì có thể thưởng thức cả, chờ đầu xuân, chúng ta trồng một chút hoa đi."

"Ừm." Em thích là tốt rồi.

"Anh thích hoa gì?" Trầm Khê hỏi.

"Hoa hồng." Tô Hàng dừng một hồi rồi đáp.

"Hoa hồng? Anh thích hoa hồng sao?" Trầm Khê kinh ngạc nói.

"Anh nghĩ trong sân nên trồng một mảnh hoa hồng." Tô Hàng nhìn về phía Trầm Khê, dùng giọng điệu tươi rói của mình, "Có thể để em trông thấy."

Mặc dù không bị khống chế, nhưng mặt Trầm Khê liền đỏ lên.

Khoảng cách lúc này của hai người ngày càng gần, gần đến nỗi chỉ cần Tô Hàng hơi dựa về phía trước một chút thì liền có thể hôn Trầm Khê, nhưng hẳn cũng định làm vậy.

Trầm Khê nhận ra được nam nhân tới gần, cô hơi khẩn trương nắm chặt thảm cỏ trên mặt đất, từ đầu đến cuối không né tránh.

Hai người càng ngày càng gần, khoảng cách giống như chỉ kém một sợi tóc mà thôi. Bỗng nhiên một con cầu vọt tới, phá huỷ đi một cảnh tượng đẹp đẽ như vậy.

"Gâu gâu gâu!" Sơ Ngũ đứng ở giữa ba ba mẹ mẹ, ngoắt ngoắt cái đuôi để lấy sự chú ý.

"Ha.." Trầm Khê nín cười rồi đứng lên, "Tôi đi vào trước."

Tô Hàng bị ở lại một mình đành phải phiền muộn xoa đầu chó của Sơ Ngũ để phát tiết. Sơ Ngũ cho rằng ba ba còn đang chơi đùa cùng mình, chú càng vui vẻ kêu gâu gâu.

Tác giả có lời muốn nói: Ngày nào đó, hoa hồng trong sân bắt đầu nở rộ.

Thế là sáng sớm mỗi ngày, Trầm Khê mở mắt ra thì trong nháy mắt, những thứ cô nhìn thấy đều là những đóa hoa hồng còn đọng lại giọt sương.

Mà thứ Tô Hàng nhìn thấy, là khuôn mặt tươi cười của Trầm Khê khi so với hoa còn đẹp hơn nhiều.

Con cua: Hôm nay là một chương dài, đồng thời còn có hồng bao sẽ rơi xuống ngẫu nhiên nha.

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Địch Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Đẹp Mà, Anh Nhìn Là Được Rồi

Edit: ItzYen (Hạ Yến)

Cao ốc Tô thị.

Chu Lâm đưa tài liệu cho phòng thị trường xong, vừa trở về thì nghe thấy tiếng vang loáng thoáng bên trong văn phòng Tổng giám đốc, cô nàng nhỏ giọng đến bên cạnh Lilith để hỏi: "Chưa ra đi sao?"

"Chưa." Lilith lắc đầu.

"Lão đại đang làm gì vậy nhỉ?" Chu Lâm không nhin được mà suy đoán một phen, "Đi vào tận hai tiếng, nhưng lần trước Phương lão đại mật đàm với BOSS lâu như vậy là vì mua công ty Ngọc Hành, chẳng lẽ lần này lại có dự án gì lớn hơn ư? "

"Không thể đi, lúc lão đại đi vào thì không có mang theo tài liệu gì hết." Lilith nhớ lại một hồi rồi nói.

Mà bên trong văn phòng Tổng giám đốc, Phương Vũ vừa xoa chân vừa nhìn đồng hồ tay một hồi rồi nói: "Lão đại, đã đến thời gian đi đón phu nhân rồi."

Tô Hàng nghe thấy thế, cũng đưa tay nhìn đồng hồ, rồi nói: "Còn nửa tiếng nữa, chúng ta luyện thêm một chút đi."

"Đừng, đừng.." Phương Vũ quá sợ hãi nói, "BOSS, tý nữa tôi còn phải lái xe cho ngài nữa đấy, chân này không thể bị thương được."

"..." Tô Hàng nhìn lướt qua mu bàn chân hơi sưng của Phương Vũ, thần sắc hẳn có chút ủ rũ.

"Thực ra.." Phương Vũ nhận ra được cảm xúc của BOSS nhà mình hơi không đúng, hẳn bèn an ủi, "Thực ra ngài đã có tiến bộ rất nhiều rồi, hiện tại khi ngài khiêu vũ, nhiều nhất chỉ giẫm phải hai lần mà thôi."

"Đó là bởi vì cậu một mực giúp tôi đếm nhịp điệu." Tô Hàng tự biết rõ nói, "Còn nữa, giẫm vào chân cậu hai lần thì không có việc gì, nhưng tôi không thể giẫm vào chân vợ được."

"..." Cho nên ngài giẫm phế đi chân của năm người giúp ngài khiêu vũ ở phòng dạy vũ đạo, không tìm được người khác, liền về công ty bức tôi phải khiêu vũ cùng, từ lúc Phương Vũ học khiêu vũ hẳn ta không nghĩ tới có một ngày mình còn phải nhảy phần của nữ.

"Đi thôi." Tô Hàng sửa sang lại áo sơmi xong liền mặc áo khoác vào, rồi hẳn nói, "Tôi còn phải trở về thay quần áo nữa."

"Vâng." Phương Vũ đi giày vào, khập khểnh đi sau lưng Tô Hàng ra khỏi văn phòng.

Sau lưng bọn họ, Chu Lâm với Lilith cùng hoảng sợ liếc nhau một cái.

"Làm sao lão đại lại đi khập khểnh thế?" Chu Lâm kinh ngạc nói.

"Chẳng lẽ.." Lilith không có cách nào để có thể khống chế bộ não của mình nữa.

Theo tiếng kêu gâu gâu hưng phấn của Sơ Ngũ, chiếc xe màu đen Mercedes được đỗ ở cửa biệt thự, Tô Hàng mở cửa phía sau ra, hẳn tiện tay sờ lên đầu Sơ Ngũ, rồi cất bước đi đến phòng khách.

Nghe được tiếng, Trương tẩu liền đi xuống từ trên lầu, bà nhìn thấy Tô Hàng thì vừa cười vừa nói: "Tiên sinh đã trở về rồi."

"Ừm." Tô Hàng hỏi nói, "Phu nhân đâu rồi?"

"Phu nhân đang trang điểm trên lầu, cũng sắp xong rồi." Trương tẩu đáp.

"Ừm." Tô Hàng thấy Trầm Khê sắp chuẩn bị xong, cũng quay người trở về phòng để thay quần áo.

Trương tẩu nhìn thoáng qua Phương Vũ đứng ở giữa phòng khách rồi vừa cười vừa nói: "Phương thư ký cậu chơi với Sơ Ngũ một lúc đi, tôi lên lầu xem phu nhân có gì cần hỗ trợ không."

"Trương tẩu ngài bận rộn rồi, không cần phải để ý đến tôi đâu." Phương Vũ trả lời.

Phương Vũ chơi với Sơ Ngũ ở phòng khách đại khái được mười phút đồng hồ, liền thấy Tô Hàng đã đổi một bộ âu phục đẩy cửa đi ra.

"Thế nào?" Tô Hàng thực ra cũng không thêm để ý mặc ra sao, nhưng hôm nay hẳn phải cùng Trầm Khê đi thăm dò.

Phương Vũ giơ ngón tay cái lên khen: "Thật đẹp trai!"

Lại ước chừng năm phút đồng hồ, lầu hai rốt cuộc cũng có tiếng động, Tô Hàng không tự chủ được liền quay người nhìn về phía bậc thang.

"Két, két."

Theo tiếng giày cao gót đụng phải mặt sàn, bóng dáng Trầm Khê rất cuộc cũng xuất hiện ở đầu bậc thang lầu hai. Chiếc váy dài màu xám bạc lê đất làm cho tư thái yếu điệu của Trầm Khê lộ ra không bỏ sót, trên thân váy

còn dính hạt trân châu lẻ tẻ, cùng với làn váy tung bay lúc ẩn lúc hiện, càng làm cho cả người Trầm Khê vừa ưu nhã vừa cao quý.

Tô Hàng nhìn một chút liền ngây dại, trong tròng mắt đen đều là sự kinh diễm.

"Phu nhân, hôm nay ngài thật xinh đẹp." Phương không nhịn được mà cảm thán nói.

Tô Hàng còn chưa khen vợ mình đâu, hấn nguy hiểm liếc tên thư ký nhà mình.

"..." Nhận thấy được ánh mắt giết người của BOSS, nụ cười trên mặt Phương Vũ biến mất trong nháy mắt.

"Cảm ơn." Trầm Khê vừa nói vừa cẩn thận đi từ trên lầu xuống. Bởi vì chiếc váy quá dài, cho nên khi Trầm Khê xuống lầu phải rất cẩn trọng, Tô Hàng thấy thế, hấn không nhịn được mà bước nhanh tới, đỡ lấy tay Trầm Khê.

Đầu tiên Trầm Khê hơi sững sờ, nhưng cô lập tức mỉm cười, nhờ Tô Hàng nâng đỡ chậm rãi đi xuống lầu.

Trương tẩu đứng trên lầu với Phương Vũ đứng dưới lầu thấy cảnh tượng này thì đều rất vui mừng. Một người cảm thấy mình có thể đỡ phải quét dọn một gian phòng khách, còn một người thì lại cảm thấy ngày mai đi làm mình đỡ phải bị mắng nữa.

Đi xuống cầu thang, Tô Hàng liền buông lỏng tay ra, hấn nhớ tới bộ dáng cẩn trọng khi đi xuống dưới lầu của Trầm Khê, không nhịn được mà nhìn về phía làn váy dài rồi cau mày nói: "Váy này quá dài."

"Thật sự không dễ đi đường chút nào." Trầm Khê cười một cái rồi nói, "Nếu tôi đi một mình thì sẽ không mặc chiếc váy này đâu."

Trầm Khê rất thích váy dài, phần lớn lễ phục và quần áo trong tủ cô đều là váy dài, nhưng sáng hôm nay lúc cô chọn lễ phục thì có hơi do dự. Vì ở kiếp trước cô mặc lễ phục một mình tham gia bữa tiệc tối từ thiện Tinh Hà, lúc đi thăm dò thì có không cẩn thận dẫm phải váy, kém chút nữa thì bị ngã sấp xuống, nếu như không phải Thương Hoà Hú đứng sau lưng mình kịp thời đỡ cô.

Cho nên ngày hôm nay, nếu như không phải Tô Hàng sẽ cân nhắc đi với cô, cô cũng sẽ không chọn cái váy dài này.

Tô Hàng nghe thấy thế thì sửng sờ, hắn vừa mới nhìn chăm chăm vào làn váy dài thì còn nhú chặt lông mày, nhưng trong nháy mắt đã giãn ra, khóe môi là ý cười không thể đè xuống.

Phương Vũ đứng một bên nhìn thấy BOSS nhà mình ở thời khắc trừu ghẹo học muội ngàn năm có một lại bắt đầu ngăn người, hắn lập tức dấm ngực dậm chân, kể cả sử dụng mấy cái ánh mắt đều vô dụng, cho nên hắn dứt khoát lấy điện thoại ra rồi nhắn một tin nhắn.

Cảm giác được điện thoại rung, Tô Hàng lấy điện thoại từ trong túi ra, hắn mở ra xem thì mới phát hiện người gửi tin nhắn là Phương Vũ, liền không nhịn được ngẩng đầu nhìn lướt qua người đang đứng đối diện mình.

Phương Vũ làm bộ không nhìn thấy gì.

Tô Hàng đành phải nghi hoặc mở tin nhắn, chỉ thấy trên đó viết: (BOSS, lúc này ngài nên nắm thật chặt tay của phu nhân, sau đó nói, thân ái, em yên tâm, lúc đi thăm dò anh sẽ giữ chặt tay em, sẽ không để em bị ngã sấp xuống đâu. Nhanh lên!)

Tô Hàng xem xong, liền bắn một ánh mắt giết người về phía Phương Vũ.

Phương Vũ cố gắng chống đỡ, vừa cố động trong lòng mình vừa dùng ngón tay chỉ về phía Trầm Khê, ra hiệu BOSS nhà mình hãy tranh thủ thời gian hành động.

Tô Hàng nhìn điện thoại một chút, lại nhìn Phương Vũ đang dùng tay ra kí hiệu thúc giục, trong đầu hẳn cũng rõ ràng đây là thời cơ tốt để bày tỏ cảm tình của mình, thế nhưng hẳn lại nghĩ đến việc bị người khác nhắc nhở rồi lại đi làm việc đó, hẳn hơi xấu hổ với cả không kịp thích ứng.

"Nhanh!" Phương Vũ dùng khẩu hình môi lần nữa để thúc giục.

Tô Hàng hít sâu một hơi, hẳn xoay người rồi nắm chắc tay trái của Trầm Khê.

"Sao vậy?" Tay đột nhiên bị nam nhân nắm chặt, khiến Trầm Khê hơi kinh ngạc hỏi.

"Em... Làm sao tay em lạnh như vậy?" Tô Hàng há mồm nói.

Phương Vũ lấy tay che mặt, hẳn ta hận không thể trở ra để làm thông suốt não của BOSS nhà mình.

"Không sao, tôi không cảm thấy lạnh." Tay của nam nhân rất nóng, Trầm Khê lại bị hẳn nắm thật chặt, cho nên cô cảm thấy rất ấm áp.

"Không được, em vừa mới khỏi bệnh cảm xong, ngày hôm nay nhiệt độ cũng không cao, mà em lại mặc quá mỏng." Tô Hàng càng nói thì giọng điệu càng nghiêm túc, hẳn quay đầu nói Trương tẩu đứng một bên, "Trương tẩu, bà đi lên lầu lấy giúp phu nhân một chiếc áo khác đi."

"Được." Trương tẩu nghe vậy, liền tranh thủ thời gian đi lên lầu hai.

Chuẩn bị tỉ mỉ một chiếc váy dài hoa mỹ, lại bị một chiếc áo khoác dày che kín, Trầm Khê liền bó tay: "Tý nữa chúng ta còn phải đi thăm đờ

mà."

"Như vậy cũng có thể đi được." Tô Hàng lơ đãng nói.

"Nhưng mặc như thế này hơi khó coi." Trầm Khê nói.

"Đẹp mà, để anh nhìn là được." Tô Hàng nhỏ giọng nói, thính tai hẳn lại không nhìn được mà đỏ lên.

Anh nhìn là được rồi, cho nên người khác không cần nhìn, đây là tiểu tâm tư mà Tô Hàng giấu tận đáy lòng.

"Ồ." Trầm Khê dường như nghe đã hiểu, gương mặt cô hơi đỏ ửng, không còn kiên trì muốn bỏ áo khoác xuống nữa.

Phương Vũ vừa mới còn đang đau lòng nhức óc phê phán BOSS nhà mình là gỗ mục không điêu khắc được, lúc này thì hẳn ta lại bắt đầu thay đổi cách nhìn về BOSS nhà mình. Câu khen ngợi này thật suất sắc nha, bên trong lời khen còn mang theo một chút ghen tuông, chính là bày tỏ sự ái mộ, lại bày tỏ sự khâm trọng, bên trong sự chân thành còn kèm theo sự bá đạo nữa chứ, đây mới là lời ân ái tối cao nhất. Phương Vũ sâu sắc cảm thấy vừa rồi mình còn làm điều thừa thãi.

"Đi thôi." Tô Hàng nói xong, liền liếc nhìn Phương Vũ đang sững sờ một bên.

"Ồ." Phương Vũ nhận lấy vật phẩm đầu giá mà Tô Hàng đưa qua, quay người đi ra ngoài, giúp hai người mở cửa xe ra.

Sắc trời đã dần dần tối xuống, đám mây hồng ngoài cửa sổ xuyên qua cửa sổ xe chiếu rọi lên lớp trang điểm tinh xảo trên mặt Trầm Khê, giống như mộng cảnh đẹp, khiến Tô Hàng cảm thấy hơi không chân thực.

"BOSS, đã đến nơi." Giọng nói của Phương Vũ bỗng nhiên vang lên.

Tô Hàng nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, hẳn phát hiện chỉ chờ người trên chiếc xe phía trước xuống, sẽ đến lượt mình. Tô Hàng không nhìn được mà lại liếc mắt nhìn Trầm Khê bên cạnh, Trầm Khê mỉm cười với hẳn một cái, cảm giác không chân thật của Tô Hàng ngày càng mãnh liệt.

Chỉ trong chốc lát chiếc xe liền đỗ trước thảm đỏ, có người đi tới mở cửa xe chỗ Trầm Khê ra, nhưng Trầm Khê không xuống dưới, cô một mực chờ Tô Hàng quay người, để bàn tay vào trong nháy mắt, lúc này mới đứng dậy xuống xe.

Vô số đèn flash loé không ngừng trên mặt hai người, Trầm Khê kéo cánh tay của Tô Hàng lại, cô thành nữ nhân duy nhất mặc áo khoác trên thảm đỏ, cũng là nữ nhân duy nhất không bị lạnh đến nổi nổi da gà.

"Vân Thư ở phía trước kia." Trầm Khê kéo Tô Hàng, cô đi nhanh vài bước để đuổi kịp tới trước mặt Vân Thư.

"Vân Thư, bác Vân." Trầm Khê lễ phép chào hỏi.

Cha Vân cũng khách sáo xa cách gật đầu thăm hỏi với Tô Hàng, bốn người song song chậm rãi đi về phía trước.

"Làm sao bà lại mặc thành như vậy?" Vân Thư liếc mắt cả người Trầm Khê, cô nàng không nhìn được mà hỏi.

"Người nào đó sợ tôi bị cảm lạnh." Trầm Khê nhỏ giọng nói.

"Xem ra, sau khi cha mẹ bà cảm thấy bà mặc lạnh như thế, sẽ lại có nhiều hơn một lão công cảm thấy bà mặc lạnh đây mà." Vân Thư nhạo báng xong thì không nhìn được mà nhìn về phía Tô Hàng một chút.

Tô Hàng xấu hổ ho nhẹ một tiếng, không nói gì.

"Bà không nói thì tôi không cảm giác được đâu, ngày hôm nay quả thật hơi lạnh, tại sao thảm đỏ này lại dài như vậy chứ." Vân Thư liếc nhìn thì thấy thảm đỏ còn một khoảng cách rất lớn, bèn chà xát cánh tay nổi da gà lên, thúc giục Vân cha nói, "Cha, chúng ta đi nhanh lên."

Vân cha bất đắc dĩ cười cười, kéo nữ nhi của mình bước nhanh hơn.

Trầm Khê cùng Tô Hàng vẫn không nhanh không chậm đi ở phía sau, thứ nhất là bởi vì váy dài không thể đi nhanh được, thứ hai là cô đã có áo khoác bao bọc cho nên cũng không thấy lạnh mấy.

Hai người đi rồi một hồi, chỉ lát nữa là đi lên đài kí tên, bỗng nhiên truyền ra một trận bàn tán nhỏ từ phía sau.

"Người phía trước là Trầm Khê sao?" Một giọng nữ hỏi.

"Hình như đúng rồi." Một giọng nữ khác đáp.

"Làm sao cô ta lại mặc như thế đi thảm đỏ chứ."

"Có thể là bởi vì chồng cô ta xuất thân từ nghề bán vé chai, cho nên phẩm vị cũng sẽ thay đổi luôn thành rác rưởi, hì hì..."

"Miệng cô thật là xấu đấy, ha ha ha..."

Tô Hàng dừng bước chân lại, buông cánh tay mà Trầm Khê đang kéo ra, hẳn quay người muốn đi tìm hai bà tám xúi quẩy kia, lại bị Trầm Khê tay mắt lanh lẹ kéo lại.

"Đừng đi, chúng ta còn đang trên thảm đỏ mà." Trầm Khê lắc đầu nói.

"..." Tô Hàng nhếch môi, trong mắt hẳn đầy sự phẫn nộ.

"Chúng ta đi vào trước." Trầm Khê ngăn cản nói.

Tô Hàng luôn luôn không có cách nào để kháng cự yêu cầu của Trầm Khê, hẳn đành phải thuận theo Trầm Khê tiếp tục đi về phía trước, sau khi nhìn qua nữ nhân mặc lễ phục tinh xảo đang mỉm cười trên đài kí tên phía trước, Tô Hàng cuối cùng yên lặng nói: "Là anh không tốt."

"Ừm?" Trầm Khê nghi hoặc nhìn liếc qua nam nhân.

"Em bỏ áo khoác ra đi." Tô Hàng nói.

"Không có việc gì." Trầm Khê rất nhanh hiểu được ý tứ trong lời nói của nam nhân, cô lơ đãng nói, "Người khác nói cái gì tôi không thèm để ý, tôi chỉ nhớ rõ, lời mà anh nói trước kia với tôi."

Lời nói gì cơ?

"Nhưng mặc như thế này hơi khó coi." "Đẹp mà, để anh nhìn là được rồi."

Nhìn qua nụ cười không có sự miễn cưỡng chút nào của Trầm Khê, sự nổi giận trong lòng Tô Hàng đã được thay thế bằng sự thùy mị.

Hai người đi đến đài kí tên lưu tên mình lại, sau khi dừng lại một hồi, hai người tiếp tục đi đến phía hội trường. Chỉ là trước khi hai người tiến vào hội trường, Tô Hàng quay đầu liếc nhìn hai nữ nhân đang ăn nói luyên thuyên ở sau lưng mình kia.

Hắn nhớ kỹ tên khi người chủ trì giới thiệu nói ra, Tô Hàng liền nhắn tin cho Phương Vũ đang đứng ở bên ngoài.

(Đi dò tra hai người này.)

Lúc trước ta không là ai còn không có ai có thể khi dễ cô ấy, hiện tại lại càng không thể.

Tác giả có lời muốn nói: Kiếp trước, Tô Hàng ngồi ở trước ti vi, xem trực tiếp thảm đở của tiệc tối từ thiện Tinh Hà. Khi hẳn nhìn thấy Trầm Khê yếu đuối không xương ngã vào trong ngực Thương Hoà Hú.

Trong mắt Tô Hàng đở tươi một mảnh, hẳn hận không xông vào trong TV để giết chết tên nam nhân kia.

Cho nên ngày thứ ba sau bữa tiệc tối, lúc Thương Hoà Hú tìm tới Tô Hàng để bàn về việc của Trầm thị, Tô Hàng không nói một lời nào liền xông lên đánh Thương Hoà Hú một trận.

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Địch Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Anh Rất Tin Tưởng Em

Edit: Hạ Yến (tên cũ: ItzYen)

Bước vào hội trường, cảm nhận được nhiệt độ điều hoà không khí, Tô Hàng buông khuỷu tay đang kéo Trầm Khê ra, hấn lùi về phía sau một bước đứng sau lưng Trầm Khê, đưa tay giúp cô lấy áo khoác nặng nề trên người xuống, đưa cho phục vụ đang đứng ở một bên.

Trầm Khê nhìn lướt qua bên trong hội trường, cô nhìn thấy vài bóng người không quen thuộc cho lắm, sau đó liền nghiêng người cười với Tô Hàng rồi nói: "Chúng ta đi thôi."

"Ừm." Tô Hàng gật đầu, hấn lại một lần nữa đặt tay phải của Trầm Khê vào bên trong khuỷu tay mình.

Hai người đi không được mấy bước, Trầm Khê nhìn một hồi liền thấy cha mẹ Trầm đang đứng bên cạnh đoàn người phía ngoài, Trầm Khê nói: "Chúng ta qua bên kia đi."

Tô Hàng theo lời nhắc nhở của Trầm Khê mà nhìn sang, hấn tất nhiên cũng nhìn thấy cha mẹ Trầm gia, hai người không tự chủ được mà bước nhanh tới.

"Cha, mẹ." Trầm Khê buông cánh tay đang kéo Tô Hàng ra, một mặt cười ngọt ngào đi đến giữa ba mẹ nhà mình, một trái một phải kéo cánh tay của hai người lại.

"Làm sao còn giống như đứa bé vậy." Mặt mũi cha Trầm tràn đầy sự cứng chiều mà nói.

"Hôm nay Tiểu Khê mặc rất đẹp." Mẹ Trầm cũng cười khen.

Sau khi Tô Hàng đứng ở một bên chờ ba người họ thân thiện một hồi, mới đến gần nói: "Cha, mẹ."

"Ừm." Trầm cha chỉ nhìn thoáng qua Tô Hàng, ông nhàn nhạt gật đầu một cái xem như là đáp lại.

Trầm mẹ nhìn lướt qua Tô Hàng, bà nghĩ đến lúc hai người vào cửa vừa rồi, động tác quan tâm của Tô Hàng cùng nụ cười trên mặt nữ nhi nhà mình không giống giả bộ cho lắm, Trầm mẹ hiếm khi nở nụ cười ôn hoà: "Đến rồi sao."

Nhìn nụ cười của nhạc mẫu đại nhân, Tô Hàng hơi thụ sủng nhược kinh*.

*Thụ sủng nhược kinh: Được người khác yêu thương (sủng ái) mà vừa mừng lại vừa lo.

Lúc này trong hội trường có người nâng chén để hỏi thăm cha Trầm, cha Trầm cũng giơ chén rượu trong tay lên để đáp lễ, lập tức ông nhìn về phía Tô Hàng đang yên tĩnh đứng thẳng một bên rồi nói: "Anh cầm chén rượu đi theo tôi, tôi sẽ giới thiệu mấy người cho anh biết."

Tô Hàng sững sờ, dường như là theo phản xạ có điều kiện, hẩn nhìn thoáng qua Trầm Khê, Trầm Khê thì nhanh trí lập tức quay người để bưng ly rượu đỏ từ bàn rượu bên cạnh, rồi nhét vào trong tay Tô Hàng dặn dò: "Anh đi đi, đừng có uống nhiều đấy."

Tô Hàng lúc này mới hơi không thể tin đi máy móc sau lưng cha Trầm đi vào đám người.

Trầm mẹ chế nhạo liếc mắt nhìn nữ nhi nhà mình rồi nói: "Con rất quan tâm hẳn nha."

"Mẹ à ~~" Trầm Khê làm nũng lung quơ quơ cánh tay của mẫu thân mình.

Mẹ Trầm cứng chiều lắc đầu, bà không tiếp tục giễu cợt con gái nhà mình nữa.

Trầm Khê biết sức khoẻ của mẫu thân mình rất yếu, cô sợ bà đứng lâu sẽ mệt, cho nên cô cùng mẫu thân đi đến ghế salon bị bỏ trống bên cạnh để ngồi xuống, sau đó tùy ý hỏi: "Trước đó hai người không phải nói sẽ không tới tham gia sao? Làm sao ba mẹ bỗng nhiên lại đổi chủ ý rồi."

Ngay từ đầu ba mẹ Trầm đã không có ý định tới tham gia bữa tiệc tối từ thiện Tinh Hà lần này, ở kiếp trước hai người không có tới.

"Mẹ vốn là không có ý định đến, có điều khi nghe con nói Tô Hàng sẽ tham gia, cha con liền đổi chủ ý luôn." Mẹ Trầm nói.

"Mẹ, cảm ơn hai người." Trầm Khê biết rõ ràng tâm ý của cha mẹ, cô không nhịn được mà nói lời cảm ơn.

Bản thân Tô Hàng tới tham gia bữa tiệc tối này vốn rất lúng túng, hai người cũng đã chuẩn bị tốt tình huống khi bị người ta nói móc rồi. Nhưng nếu cha Trầm xuất hiện thì liền không nhau nữa, Trầm gia mặc dù nhất thời xuống dốc, nhưng là cha Trầm vẫn còn giao thiệp bên trong vòng tròn, bên trong hội trường này ít nhất phải có nửa số người phải cho ông mặt mũi. Có ông đi cùng Tô Hàng, liền thể hiện rằng Trầm gia rất tán thành Tô Hàng, cho dù có ít người không lọt mắt với xuất thân của Tô Hàng nhưng cũng sẽ không dám biểu hiện rõ ràng ra. Mà lại có cha Trầm ủng hộ, cho dù Tô Hàng nhất thời không tiến vào trong vòng tròn được, nhưng cũng sẽ không để lại một hình ảnh xấu cho những người này.

"Con cảm ơn thay Tô Hàng ư?" Mẹ Trầm hỏi.

"Ừm." Trầm Khê gật đầu.

"Tiểu Khê." Trầm mẹ nắm chặt tay của con gái mình, bà không nhận được mà hỏi, "Con rất thích hẳn?"

Nhìn ánh mắt giống như đã nhìn thấy hết thảy của mẫu thân, Trầm Khê cũng không chút do dự, cô dứt khoát khẽ gật đầu: "Con thích hẳn."

Nghe được câu trả lời khẳng định chắc chắn của con gái, cho dù trước kia đã nhìn ra manh mối, nhưng trên mặt mẹ Trầm vẫn hiện ra sự kinh ngạc, cuối cùng bà thở dài rồi nói: "Như vậy cũng tốt, mẹ sợ nhất là con gắng gượng chính mình."

Từ khi Trầm Khê bị buộc gả cho Tô Hàng, mẹ Trầm đã vô cùng lo lắng trong bệnh viện, mỗi ngày bà đều trần trọc về cảnh tượng con gái mình miễn cưỡng vui cười với nam nhân mà mình không thích. Chỉ cần con gái mình thích hẳn, những xuất thân kia của Tô Hàng đã sớm không được nhắc tới. Chỉ cần Tiểu Khê thích là được, chỉ cần Tô Hàng có thể đối tốt với con gái mình, mẹ Trầm cũng sẽ đối đãi thật tốt với Tô Hàng.

"Cô, Tiểu Khê." Vân Thư một thân lễ phục màu rượu đỏ bước nhanh tới, sau lưng còn có Thương Hoà Hú đang tao nhã đi theo.

"Vân Thư, Hoà Hú." Trầm mẹ cười rồi nhìn về phía hai người đang đi tới.

"Cô, nghe nói gần đây bác lại nhập viện rồi, thân thể bác còn tốt chứ?" Thương Hoà Hú lễ phép hỏi thăm mẹ Trầm.

"Đã tốt hơn rồi." Mẹ Trầm gật đầu trả lời.

"VẬY cháu an tâm rồi." Thương Hòa Hú chào hỏi mẹ TrầM xong, lúc này mới quay đầu nhìn về phía TrầM Khê ở một bên, "Tiểu Khê, đã lâu không gặp."

"Thương học trưởng, anh về nước lúc nào vậy?" TrầM Khê cười hỏi.

"Một tuần trước." Thương Hòa Hú trả lời.

"Anh trở về được lâu như vậy rồi, vậy mà em không nghe ai nói." TrầM Khê hơi kinh ngạc nói.

"Việc em kết hôn anh cũng không nghe ai nói." Thương Hòa Hú dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía TrầM Khê.

"À.. Lúc đó vì quá vội vàng, rất nhiều người em không thông báo tới." TrầM Khê cười xấu hổ, cô lập tức dường như đã nhớ ra việc gì đó, nói, "Còn nữa, ngày hôm nay chồng em cũng tới, tỳ nữa em sẽ giới thiệu để hai người nhận thức nhau nhé."

Lúc ấy vì để có thể mau chóng rót nguồn tài chính vào TrầM thị, hôn lễ của hai người được chuẩn bị rất vội vàng, lại bởi vì lợi ích thông gia, vào lúc ấy TrầM Khê thực sự cũng không có tâm tình gì để thông báo tới bạn học của mình, cho nên phần lớn những người tới dự là bạn làm ăn của hai nhà Tô TrầM mà thôi.

"Được." Khóe miệng Thương Hòa Hú giương lên ý cười cay đắng.

Nhìn hai người nói chuyện với nhau, trong mắt mẹ TrầM xẹt qua một tia đáng tiếc, bà đã chăm sóc đứa nhỏ Thương Hoá Hù này từ bé đến lớn, vốn cho rằng cuối cùng nó sẽ trở thành con rể của mình, thế nhưng bây giờ xem ra, Hoà Hú rất thích TrầM Khê, nhưng dường như Tiểu Khê đối với nó.., có điều như vậy cũng tốt, nếu như Tiểu Khê cũng thích Hoà Hú, ngược lại sẽ là một đoạn nghiệt duyên.

Mà Vân Thư đứng một bên lặng lẽ nhìn nửa ngày, cuối cùng cô nàng dùng biểu hiện phức tạp nhìn về phía Thương Hoà Hú đang tràn đầy cay đắng.

"Bọn họ trở về rồi." Mẹ Trầm bỗng nhiên chỉ về phía trước nói.

Mọi người quay đầu nhìn, quả nhiên trông thấy cha Trầm cùng Tô Hàng đang đi về phía bên này, mà ánh mắt Tô Hàng tiếp xúc với bóng người của Thương Hoà Hú liền trở nên sắc bén trong nháy mắt. Nếu như không phải cha Trầm đang đi trước mặt hẳn, hẳn ước chừng đã xông về phía bên người Trầm Khê rồi.

"Chú Trầm." Thương Hoà Hú cùng Vân Thư chào hỏi với cha Trầm.

"Ừm." Trầm cha nhìn về phía Thương Hoà Hú, rồi cười nói, " Trước đó chú đã nghe nói cháu đã trở về."

"Con nên sớm đến nhà chú để thăm hỏi." Thương Hoà Hú tự trách nói.

"Đây đều là việc nhỏ thôi. Một mình con phụ trách thị trường nước ngoài, vốn bề bộn nhiều việc." Cha Trầm cười nói, "Vừa rồi chú gặp phụ thân con, khi nhắc đến con, ông ấy rất hạnh diện vì con đấy."

Tô Hàng nghe cha Trầm không giấu sự thương thức và ca ngợi với Thương Hoà Hú, trong lòng hẳn hơi cảm giác khó chịu, quả nhiên hẳn vẫn kém hơn sao, nếu như cha Trầm biết Thương Hoà Hú mang theo 3 tỷ trở về, sẽ không..

Ngay lúc Tô Hàng đang suy nghĩ lung tung, Trầm Khê bỗng nhiên đi đến bên cạnh hẳn, cô kéo cánh tay của Tô Hàng lại rồi cười với hai người đối diện, giới thiệu: "Đây là Tô Hàng, chồng em. Trước đó Vân Thư đã gặp qua, có điều lần này chính thức giới thiệu với hai người một lần."

Trầm Khê quay đầu liếc mắt nhìn Tô Hàng đang một mặt kinh ngạc, cô không nhìn được mà gất giọng: "Anh làm gì mà ngẩn ra thế, tôi đang giới thiệu anh với bạn bè của tôi đây."

Câu oán trách này của Trầm Khê không có tận lực trốn tránh người khác, hiển nhiên cô cũng không sợ người xung quanh nghe thấy, cô thông dong hào phóng hướng về phía Vân Thư để giới thiệu cho Tô Hàng: "Đây là Vân Thư, bạn thân duy nhất của tôi."

"Chào anh." Vân Thư quơ quơ móng vuốt hoạt bát chào.

"Chào cô, tôi rất thích quà của cô." Tô Hàng nói rất thật lòng.

Nghĩ đến quà của mình, Vân Thư không nhìn được mà nhú mày.

Trầm Khê lại giới thiệu Thương Hoà Hú cho Tô Hàng: "Đây là Thương học trưởng, từ nhỏ ca ca đã rất chăm sóc tôi."

Ca ca, một từ ca ca khiến hai nam nhân đang dò xét lẫn nhau để phân cao thấp cùng sững sờ. Thương Hoà Hú là kinh ngạc, còn Tô Hàng thì mừng như điên. Cơ hội hiếm có này, Tô Hàng chủ động đưa tay phải của mình ra, đặc biệt không khách khí thật lòng nói: "Chào anh, cảm ơn anh đã một mực chăm sóc Tiểu Khê."

"Tất nhiên rồi." Mặt Thương Hoà Hú đen thui nắm tay với Tô Hàng.

Tất nhiên rồi là gì chứ, mặc kệ trước kia anh có tất nhiên rồi hay không, sau khi Trầm Khê có tôi, sự xuất hiện của anh chính là xen vào việc của người khác, Tô Hàng dùng ánh mắt im ắng nói.

Thương Hoà Hú lặng lẽ nhìn thẳng, hai người ai cũng không chủ động trốn tránh.

Có lẽ nhận ra được bầu không khí xấu hổ, âm nhạc trong hội trường được thay đổi, đổi thành vũ điệu. Cha Trầm nhân cơ hội này cầm tay của mẹ Trầm ôn nhu nói: "Tịch Nhan, chúng ta nhảy một điệu nhảy đi."

Mẹ Trầm theo động tác của cha Trầm mà chậm rãi đi vào sàn nhảy.

Vân Thư cũng đã nhận ra được bầu không khí xấu hổ này, cô nàng cười hì hì giật giật tay áo của Thương Hoà Hú hỏi: "Thương học trưởng, anh có muốn mời em một điệu nhảy hay không?"

"Vinh hạnh của anh." Thương Hoà Hú tất nhiên biết Vân Thư đang giúp mình, hắn ta thân sĩ vươn tay ra, cùng Vân Thư đi vào sàn nhảy.

Trong lúc nhất thời, bên trong góc này cũng chỉ còn sót lại hai người Trầm Khê và Tô Hàng, trong lòng bàn tay của nam nhân vừa mới khí thế phi phàm giằng co với Thương Hoà Hú đã vì khẩn trương mà đổ mồ hôi trong nháy mắt.

Trầm Khê đợi một hồi lâu cũng không thấy Tô Hàng mời cô khiêu vũ, cô lập tức hơi kỳ quái liếc mắt nhìn: "Anh không mời tôi khiêu vũ sao?"

"Anh.." Tô Hàng nhìn ánh mắt nghi hoặc của Trầm Khê, hắn càng khẩn trương hơn.

Trầm Khê không biết Tô Hàng bị làm sao, nhưng cô phát hiện nam nhân đứng đối diện mình đang căng thẳng, mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng cô cũng không hỏi nữa, mà sửa sang lại váy một lần nữa rồi ngồi trở lại ghế, vừa cười vừa nói: "Tôi hơi đói bụng, anh có thể giúp tôi lấy chút đồ ăn được không?"

"Chúng ta không khiêu vũ sao?" Tô Hàng vì sửng sờ mà hỏi.

"Chúng ta không nhảy cũng không sao." Trầm Khê trả lời.

Tô Hàng nhìn sà n nhảy sau lưng một cái, rồi hấn lại nhìn Trầ m Khê trước mặt một cái. Đã bao nhiêu cái tiệc rượu, mình chỉ có thể núp trong bóng tối, yên lặng nhìn Trầ m Khê khiêu vũ với người khác trong sà n nhảy, bây giờ mình rất cuộc cũng có thể quang minh chính đại mời người con gái mà mình thích khiêu vũ, vì cái gì mà mình lại e sợ chứ.

Tô Hàng mấp máy môi, dường như đã hạ quyết tâm rất lớn, hấn cuối cùng đưa tay về phía Trầ m Khê.

Trầ m Khê kinh ngạc nhìn về phía nam nhân bỗng thay đổi chủ ý.

"Khụ.. Anh nhảy không được tốt cho lắm." Tô Hàng có chút co quắp nói.

Hoá ra là như vậy, Trầ m Khê không nhin được mà bật lên một tiếng cười. Cô để bàn tay vào trong lòng bàn tay của Tô Hàng, cảm nhận được sức lực trong lòng bàn tay của nam nhân, lúc này cô mới ưu nhã đứng lên.

"Đây cũng không phải cuộc tranh tài, nhảy tốt cũng không được phần thưởng gì." Trầ m Khê nghịch ngợm nói.

Có, em chính là phần thưởng lớn nhất của anh, anh đi học khiêu vũ cũng chỉ vì muốn khiêu vũ với em mà thôi.

Khi đang nói chuyện, hai người cũng đi vào sà n nhảy, tay trái của Trầ m Khê khoác lên đầu vai của Tô Hàng, tay phải của Tô Hàng khẽ vồ lên eo của Trầ m Khê, có điều lúc này hấn không có chút xiu suy nghĩ kiêu diễm gì, toàn bộ sự chú ý của hấn đều đặt ở âm nhạc bên tai và bước chân dưới chân mình. Hấn cẩn thận nhìn chăm chăm chân mình, hấn sợ chỉ cần không chú ý một cái thì sẽ dẫm lên chân của Trầ m Khê.

"A!" Trầ m Khê không nhin được mà kêu lên một tiếng đau đớn.

"Em sao vậy?" Tô Hàng đã thu bàn chân đang dẫm vào mu bàn chân của Trầm Khê lại rồi, nhưng đến cuối cùng vẫn dẫm phải bàn chân của Trầm Khê, hấn kinh hãi đến mức muốn buông tay ra để xem mu bàn chân của Trầm Khê có sao không.

"Đừng dừng lại, chúng ta sẽ đụng phải người khác đó." Trầm Khê thả mạnh tay của Tô Hàng lại trên lưng mình, cô tiếp tục cùng nam nhân di chuyển trên sàn nhảy, "Tôi không sao đâu."

Tô Hàng bình tĩnh lại, hấn gắng gượng lấy thân thể, động tác dưới chân càng ngày càng loạn hơn.

"Nhìn tôi." Trầm Khê bỗng nhiên lên tiếng nói, "Đừng nhìn dưới chân làm gì, hãy nhìn tôi này."

Tô Hàng nghe lời ngẩng đầu, đập vào mắt hấn chính là nét mặt dịu dàng tươi cười của Trầm Khê.

"Nghe chỉ thị của tôi." Trầm Khê lại gần Tô Hàng một chút, giọng nói của cô xuyên qua âm điệu của vũ khúc mà bay vào trong tai Tô Hàng, "Chân trái, chân phải, lùi lại, đi về phía trước, đi một vòng, chân trái, đi lên phía trước ba bước.."

Tô Hàng chăm chú nhìn chăm chăm bờ môi đang mấp máy lên xuống của Trầm Khê, trong não hấn tự động ngăn cản hết thảy những tạp âm xung quanh, trong lỗ tai của hấn chỉ có thể tiếp thu được những âm thanh đến từ Trầm Khê, theo chỉ thị của cô, hấn máy móc di chuyển. Một âm thanh trong trẻo vang lên, giống như là tin mừng đến từ Thượng Đế, hấn tin tưởng mà tung bay một vòng.

"Bên trái.."

Lời của Trầm Khê còn chưa dứt, Tô Hàng dường như theo bản năng, cùng Trầm Khê xoay một vòng hoàn mỹ.

Trầm Khê vì kinh ngạc mà nhú mày, đã học xong rồi ư? Quả nhiên hẳn ta học cái gì cũng nhanh. (Tập thể năm người bị dẫn đến tổn thương hét to: Không phải đâu!)

Hai người quên mình mà khiêu vũ trong sàn nhảy náo nhiệt, bên ngoài hội trường là một đôi mắt đang nhìn chăm chú.

"Bọn họ dường như sống chung với nhau rất tốt." Vân Thư vụng trộm đánh giá nam nhân bên cạnh một chút.

"Tiểu Khê vẫn luôn như vậy, em ấy biết mình đang ở vị trí nào, nên làm cái gì." Thương Hòa Hú trả lời.

Còn chưa hết hi vọng sao? Vân Thư nhấp một miếng rượu đỏ, cô nàng nhận thấy vũ điệu đã kết thúc, liền chỉ vào hai người bên trong hội trường nói: "Em sẽ giúp anh hỏi một chút."

Thương Hòa Hú không hiểu nhìn về phía Vân Thư.

"Anh không muốn biết ý nghĩa chính xác của cô ấy à?" Vân Thư nhú mày.

Thương Hòa Hú trầm ngâm trong chốc lát, đến cuối cùng hẳn ta không có cự tuyệt.

Tác giả có lời muốn nói: Thương Hòa Hú: Tiểu Khê không thích anh đâu, chẳng qua cô ấy gả cho anh là vì bị ép buộc thôi, sợ dĩ không phải như vậy.

Thực tế trong lòng Tô Hàng vẫn tin tưởng một phần, nhưng ngoài mặt hẳn vẫn càn rỡ nói: Ha ha.. Ca ca anh quan tâm tới cô ấy quá nhỉ.

Thương Hòa Hú:...

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Địch Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Nếu Như Muốn Cùng Hả Sống Chung Cả Quãng Đời Còn Lại

Edit: Hạ Yến

Sau khi điệu nhảy kết thúc, Tô Hàng liền nửa ôm nửa đỡ Trầm Khê ra khỏi sàn nhảy, hẳn cẩn thận để Trầm Khê ngồi trên ghế sa lon, mặt mũi tràn đầy áy náy ngồi xồm người xuống hỏi: "Chân em không sao chứ."

"Không có việc gì." Trầm Khê cảm thấy Tô Hàng hơi chuyện bé xé ra to, "Chỉ bị đụng nhẹ thôi mà."

Vốn dĩ Trầm Khê vừa mới cảm thấy Tô Hàng gần như đã học xong, phần sau của vũ điệu thì cô không chỉ nữa. Ngay từ đầu Tô Hàng còn đắm chìm bên trong thế giới của hai người mà hẳn xây dựng ra, đến lúc vũ điệu gần kết thúc, hẳn đột nhiên tỉnh lại, không được Trầm Khê nhắc nhở, trong lòng hẳn vô cùng hoảng hốt, vì thế bước chân bị loạn, lại không cẩn thận mà đạp phải Trầm Khê.

Thế nhưng Tô Hàng là nam nhân đã giẫm hư chân của năm người dạy nhảy, hẳn biết chân mình rất nặng. Trong lòng hẳn vô cùng chán nản, hẳn nhếch môi, nhìn chăm chăm váy của Trầm Khê, hẳn rất muốn vén váy lên để xem thử chân cô ấy có sao không, thế nhưng hẳn lại sợ Trầm Khê sẽ không thích.

"Thật sự không có việc gì đâu, anh nhìn đi." Dường như đã thấy rõ tâm tư của nam nhân, Trầm Khê hơi nhắc nhắc váy, khiến đôi giày cao gót màu bạc dưới chân cô bị ra lộ ra.

"Đỏ lên rồi." Nhìn vùng bị đỏ lên mu bàn chân trắng nõn kia, Tô Hàng không kìm lòng được mà đưa tay ra, lúc hần sắp đụng đến mu bàn chân của Trầm Khê thì lại bị làn váy bị hạ xuống chặn lại trong nháy mắt.

Tô Hàng kinh ngạc ngẩng đầu, Trầm Khê đỏ mặt hơi lúng túng nói: "Anh.. Anh đừng làm vậy."

Nơi này còn có nhiều người đấy, tại sao hần lại làm ở chỗ này chứ.. Trầm Khê vì lúng túng mà không dám nhìn bốn phía, cô luôn cảm thấy có người đang nhìn mình chăm chăm rồi chế giễu hai người bọn họ vậy.

Trong lòng Tô Hàng có chút không vui.

"Hai người đang làm gì thế?" Vân Thư đi từ nơi không xa tới, trông thấy hai người này, một ngồi một xồm khiến bầu không khí dường như có chút quái dị.

"Không có.. Không có gì." Trầm Khê bối rối ngẩng đầu, sau đó hỏi, "Tại sao bà lại tới đây?"

Vân Thư nghĩ đến ý đồ mà mình tới đây, cô nàng liếc mắt nhìn Tô Hàng đang ngồi xồm trên mặt đất như cũ rồi vừa cười vừa nói: "Tô tiên sinh, tôi có thể mượn vợ anh mười phút đồng hồ được không?"

Lúc này Tô Hàng vô cùng sửng sờ, sau đó tai đỏ ửng đứng lên nói: "Hai người trò chuyện đi, tôi sẽ giúp hai người lấy chút đồ ăn."

Tô Hàng nói xong liền quay người rời đi, hần vội vàng đi đến bên cạnh bàn ăn, thuận tay cầm một chén Champagne lên rồi uống vào, khoe miệng hần là ý cười không không chế được. Hần nhìn về phương hướng mà Trầm Khê và Vân Thư đang ngồi, thiện cảm đối với Vân Thư trong lòng hần lại tốt hơn mấy phần. Câu vợ của anh kia thực ra đã nói trúng tâm tư của hần, không sai, Trầm Khê là vợ tôi, nhìn đi, bạn thân của cô ấy cũng thừa nhận việc đó rồi.

"Bà muốn nói với tôi chuyện gì?" Tô Hàng đi rồi, Trầm Khê mới hơi nghi hoặc nhìn về phía Vân Thư.

Vân Thư nhìn Trầm Khê, cô nàng cũng không nói chuyện, chỉ nụ cười của cô nàng đặc biệt rất mập mờ.

"Bà cười cái gì chứ?" Trầm Khê bị cô nàng cười nên cảm thấy vô cùng kỳ quái.

"Tôi vẫn luôn luôn chú ý hai người mà." Vân Thư lại nói, "Từ lúc đi thăm đồ đó."

"Bà cuối cùng muốn nói cái gì?" Trầm Khê có chút không chịu được dáng vẻ khi Vân Thư nói một nửa nói ra một nửa giữ trong lòng như vậy.

"Tôi phát hiện.. Hình thức bà ở chung với Tô tiên sinh đã vượt qua sự tưởng tượng của tôi rồi." Vân Thư nói.

"Vậy trong tưởng tượng của bà thì sẽ ra sao?" Trầm Khê hiếu kỳ hỏi.

"Tương kính như tân*, tuyệt đối sẽ không gây chán ghét như vậy." Vân Thư nói.

*Tương kính như tân: Tôn trọng nhau như khách.

"Chỗ nào gây chán ghét cơ?" Trầm Khê lại hỏi.

"Hắn vừa rồi muốn sờ chân bà đúng không, đừng cho là tôi không nhìn thấy nhé." Trầm Khê trêu chọc nói.

"Bà.." Mặt Trầm Khê liền đỏ lên, "Bà trông thấy rồi sao."

Vân Thư nhìn Trầm Khê vừa xấu hổ vừa e sợ, giống như một thiếu nữ đang mơ mộng chuyện tình yêu thì bị người khác đoán trúng tâm tư của mình, trong mắt cô không hề có nửa phần xấu hổ hoặc né tránh gì, trái lại là

sự mừng rỡ nhàn nhạt, Vân Thư dường như xác định hỏi: "Trầm Khê, có phải bà đã thích Tô Hàng rồi không?"

Đây là lần thứ hai mà Trầm Khê bị hỏi câu hỏi này trong ngày hôm nay, nhưng Trầm Khê cũng không trả lời như khi cô trả lời với mẹ Trầm, cô khẳng định trả lời với Vân Thư, cô suy tư một chút rồi nói: "Tôi cũng không biết có thích hay không nữa."

"Bà không biết ư?" Vân Thư kinh ngạc nói.

"Gần đây tôi vẫn luôn luôn suy nghĩ về một vấn đề, mặc dù bây giờ nghĩ tới vấn đề này thì có thể hơi chậm, nhưng dù sao thì chúng tôi cũng kết hôn rồi mà. Nhưng tôi vẫn không nhịn được mà suy nghĩ, thời gian còn lại tôi có muốn sống chung cùng một chỗ với hấn hay không." Trầm Khê liếc mắt nhìn về phía bàn ăn rồi nói, "Tôi phát hiện rằng tôi rất sẵn lòng làm việc đó."

Trầm Khê cũng đã suy nghĩ qua vấn đề này ở đời trước, khi cô gả cho Tô Hàng được nửa năm, Trầm Khê một khi nghĩ đến vấn đề này thì luôn sẽ khó chịu cùng bức bối. Lòng cô không muốn sống chung cùng một chỗ với Tô Hàng cả quãng đời còn lại, thế nhưng đạo đức cùng sự giáo dục đã nói cho cô biết, cô đã bằng lòng gả cho Tô Hàng rồi, chỉ cần Tô Hàng không hề có lỗi với cô, thì cô liền không thể làm trái lời hứa hẹn này, cho nên dù là thống khổ cùng kiềm chế bao nhiêu, Trầm Khê đều tự mình chịu đựng.

Năm thứ hai khi cô gả cho Tô Hàng, bọn họ đã phát sinh quan hệ, nhưng Trầm Khê không nguyện ý sinh con, trong tủ đầu giường luôn để sẵn thuốc tránh thai lâu dài.

Năm thứ ba cô gả cho Tô Hàng, lúc Trầm Khê nghĩ đến vấn đề này thì không khổ sở như lúc đầu nữa, có lẽ sinh hoạt đã thành một thói quen, cô cảm thấy như vậy cũng không có gì là không tốt cả, tương kính như tân

sinh hoạt cùng một chỗ, đã hạnh phúc hơn đại đa số cuộc hôn nhân bên trong vòng tròn rồi.

Cho đến khi cô gả cho Tô Hàng được năm, Tô Hàng đưa cho cô giấy thoả thuận ly hôn, nói với cô rằng muốn thả cô tự do. Ngay lúc đó Trầm Khê không biết tự do là gì, trong đầu cô đầy sự nghi hoặc, cô không rõ, nam nhân đêm qua còn đặt mình dưới thân thiên miên, vì cái gì mà sau khi tỉnh lại thì lại đưa cho mình một tờ giấy thoả thuận chứ, lần thứ nhất, cô hỏi nam nhân này là vì cái gì.

"Đã lâu rồi anh không nhìn thấy em cười.."

Ngay lúc đó Trầm Khê nghe thì không hiểu câu trả lời này, mà bây giờ Trầm Khê ước chừng đã hiểu.

"Nói cách khác, về sau bà không muốn tìm cơ hội để ly hôn với Tô Hàng." Vân Thư hỏi.

Trầm Khê lắc đầu, ở kiếp trước chính cô cũng không có nghĩ đến, huống chi là hiện tại lòng mình tràn đầy sự vui mừng chứ.

Hứa hẹn đến đâu bạc răng long, em yêu anh còn hơn sự ưa thích nữa. Vân Thư cười khổ một cái, cô nàng cũng không biết tiểu tâm tư này là vì mình hay vẫn vì Thương Hoà Hú nữa.

"Bà biết không." Vân Thư lại nói, "Trước kia tôi vẫn cho rằng người bà thích là Thương học trưởng."

"Vì sao bà lại cảm thấy như vậy?" Trầm Khê kinh ngạc nói.

"Tất cả mọi người nói như vậy mà, mà hai người lại thường xuyên ở cùng một chỗ." Vân Thư nói.

"Người khác nói như vậy thì thôi, thế nhưng bà là bạn thân của tôi, tôi thích ai bà còn không biết sao." Trầm Khê nói.

"Tôi vẫn cho là hai người đã ngầm thừa nhận quan hệ với nhau, đợi đến thời cơ thích hợp, hai người sẽ danh chính ngôn thuận cùng nhau." Vân Thư tiếp tục nói, "Dù sao nhiều năm như vậy, hai người ai cũng không tìm bạn trai bạn gái mà."

"Không phải bà cũng không có sao?" Trầm Khê nhìn thấy biểu cảm xấu hổ của Vân Thư, lại nhớ đến lời nói mà cô nàng vừa nói ra, Trầm Khê dường như đã nghĩ thông suốt cái gì đó rồi nói, "Vẫn là nói.. Bà có người trong lòng rồi?"

"Bà đã nói bà không thích Thương học trưởng rồi, vậy tôi sẽ lừa gạt bà nữa." Vân Thư cũng không phải người ngại ngùng, "Tôi thích Thương học trưởng."

Trầm Khê kinh động đến nỗi miệng cũng quên khép lại: "Bà.. Bà thích Thương học trưởng sao?"

"Giật mình hả?" Vân Thư cười khố nói.

"Ừm!" Trầm Khê gật đầu, cô có thể không giật mình sao? Ở kiếp trước người Vân Thư cuối cùng gả cho cũng không phải là Thương học trưởng mà, "Tôi vẫn cho rằng người bà thích là Kinh Phi."

"Kinh Phi ư? Người ngồi phía sau tôi hồi lớp mười?" Vân Thư mặt ghét bỏ nói, "Làm sao có thể chứ."

Thế nhưng bà cuối cùng gả cho người kia mà, Trầm Khê há to miệng, cuối cùng lại không nói gì.

"Ô tiên sinh anh ta thế nhưng lại nhìn về phía này mười mấy lần, đây là đang nhắc nhở tôi nên trả người hay sao." Vân Thư trêu ghẹo nói.

"Nói mò gì đó." Trầm Khê tức giận nói.

"Thực sự cũng nên trả người rồi." Vân Thư nhìn nụ cười của bạn thân rồi nói từ đáy lòng, "Bất kể như thế nào, tôi cũng mừng thay cho bà. Hiện tại nhìn lại Tô tiên sinh kia, tôi cảm thấy anh ta cũng rất soái."

Trầm Khê hiểu được ý tứ trong lời nói của bạn thân mình, cô cảm kích gật gật đầu với Vân Thư.

Vân Thư đứng lên rồi vẫy vẫy tay với Tô Hàng, sau đó liền xoay người đi đến chỗ Thương Hoà Hú.

Trầm Khê nhìn Vân Thư đang chậm rãi đi khỏi, trong lòng cô hơi chua xót, hoá ra Vân Thư vẫn luôn thích Thương học trưởng sao, là bởi vì liên quan đến cô, mà luôn luôn kiềm chế bản thân mình, như vậy vì cái gì mà ở kiếp trước bọn họ cuối cùng không có đi chung với nhau?

"Nói chuyện phiếm xong rồi sao?" Tô Hàng bưng một đĩa đồ ăn trở về.

"Nói chuyện phiếm xong rồi." Trầm Khê hoàn hồn.

"Ăn một chút gì đi." Tô Hàng đưa đĩa thức ăn tới trước mặt Trầm Khê.

Vân Thư đi về phía trước một đoạn, cô nàng giương mắt liền nhìn thấy Thương Hoà Hú đang bị hai nữ nhân vây quanh, lú lú không biết đang nói cái gì, Vân Thư nhướn mày, vung váy lên, bước chân cũng nhanh hơn.

"Hòa Hú ca ca, anh mời em một điệu nhảy đi."

"Hòa Hú ca ca, còn có em, còn có em nữa."

"Thật xin lỗi." Thương Hoà Hú cười cự tuyệt nói, "Anh đang chờ người."

"Anh cũng đứng ở đây nửa ngày rồi, mà hôm nay anh đến không mang theo bạn gái, em nhìn thấy mà."

"Đúng đấy."

Ngay lúc Thương Hoà Hú đang nghĩ có nên mượn cớ để đi trước hay không, Vân Thư đã đi nhanh tới, kéo cánh tay của Thương Hoà Hú lại, đối diện trước mặt hai nữ hài nói: "Làm gì vậy, muốn đoạt bạn nhảy của tôi sao?"

Hai người đó đều là nhân vật bên trong vòng tròn, mà Vân Thư lại có tiếng là nhân vật lợi hại, hai tiểu cô nương đành phải ngượng ngùng rời đi.

"Cảm ơn em." Thương Hoà Hú cười rồi nói cảm ơn với Vân Thư.

"Cám ơn cái gì, em thực sự nói thật đấy." Vân Thư nhú mày nói.

Thương Hoà Hú cười cười, hắn ta nhìn về phía Trầm Khê, nụ cười trên mặt dần dần biến mất.

Vân Thư thuận theo ánh mắt của Thương học trưởng mà nhìn sang, cô nàng chỉ thấy Trầm Khê đang nhận lấy bánh gatô mà Tô Hàng đưa tới, ăn từng miếng nhỏ, hai người thì một người ăn thỏa mãn, một người thì lại nhìn thỏa mãn, bên cạnh đều là bong bóng màu hồng nhạt.

"Còn cần em nói ra đáp án sao?" Vân Thư bỗng nhiên lên tiếng nói.

"Em ấy nói gì?" Thương Hoà Hú hỏi.

"Cô ấy thích Tô Hàng." Vân Thư nhớ tới lời nói của Trầm Khê vừa rồi, bèn bổ sung thêm, "Thích hơn so với chúng ta tưởng tượng nhiều."

"Thật sao?" Thương Hoà Hú cười khở một tiếng, quả nhiên cô ấy không thích mình sao, còn tưởng rằng chỉ cần chờ một chút, chờ đến tuổi

kết hôn, cô ấy không có người thích, mình liền có thể danh chính ngôn thuận cưới cô ấy về nhà.

"Em còn nói với cô ấy rằng em thích anh." Vân Thư bỗng nhiên lại nói.

Thương Hòa Hú sững sờ, lập tức kịp phản ứng, hần cười lắc đầu nói: "Em không cần thiết như vậy đâu."

"Anh cho rằng em đang giúp anh thăm dò cô ấy sao." Vân Thư nghiêm túc nói, "Em nói sự thật đấy."

Thương Hòa Hú liền bối rối, cùng một ngày, người con gái mà mình thích thì vẫn coi mình là ca ca, mà người con gái mà mình vẫn luôn coi là muội muội thì lại thổ lộ với mình.

"Nhìn anh đang sợ hãi kìa." Vân Thư vừa cười vừa nói, "Em không nói muốn theo đuổi anh đâu."

Quả nhiên là nói đùa sao? Thương Hòa Hú lặng lẽ thở dài một hơi.

Sau khi vũ hội kết thúc thì chính là buổi đấu giá, nếu là buổi đấu giá từ thiện, người đến tự nhiên sẽ đấu giá vài thứ về, dù có ít người mang đồ vật không có hấp dẫn gì đến, bọn họ cũng sẽ bí mật nhờ một người bạn đấu giá về, như vậy sẽ có thể tránh khỏi sự xấu hổ.

Bình hoa cổ mà Trầm Khê vẫn còn chút giá trị sưu tầm, đấu giá tốt liền được mấy triệu, Tô Hàng cũng ý tứ đấu giá một bộ tranh chữ cổ, cuối cùng người đứng ra tổ chức yêu cầu bọn họ chụp một bức hình chung, tiệc tối từ thiện Tinh Hà năm nay cũng có thể coi là kết thúc viên mãn.

Tô Hàng cùng Trầm Khê giúp cha Trầm và mẹ Trầm lên xe, lúc này mới trở về nhà mình.

Lúc về đến nhà đã là mười một giờ đêm, Sơ Ngũ dường như cũng hơi buồn ngủ, phát hiện hai người trở về chú cũng chỉ lắc lắc cái đầu chứ không nhào tới.

Trầm Khê cởi áo khoác, cô đi bên Sơ Ngũ, cảm thấy Sơ Ngũ mệt rã rời đặc biệt rất đáng yêu, cô không nhịn được mà đưa tay sờ sờ.

"Anh xem một chút."

"Ừm?" Trầm Khê bỗng nhiên ngẩng đầu, liền thấy nam nhân còn mặc lễ phục tham dự tiệc tối đang cầm hộp y tế trong tay, một mặt nghiêm túc nhìn mình.

"Chân em ý." Tô Hàng vẫn luôn nhớ chân của Trầm Khê bị mình giẫm phải.

"Em đã hết đau rồi." Trầm Khê đáp.

Vậy thì cũng tính là đau đi, Tô Hàng nhìn Trầm Khê, xách hộp y tế, một mặt quật cường nhìn cô, rõ ràng là tư thế từ trên cao nhìn xuống, nhưng lại lộ ra sự uỷ khuất.

Trầm Khê cuối cùng cũng thỏa hiệp, cô đứng lên rồi ngồi vào trên ghế salon, lúc cô vừa muốn xoay người để cời giày, Tô Hàng đã nhanh hơn cô một bước mà cô ngồi xồm xuống. Hấn vén váy của Trầm Khê lên, đưa tay cầm chân phải của Trầm Khê, nhẹ nhàng cởi đôi giày cao gót đính kim cương ra.

Khi bàn chân rơi vào trong lòng bàn tay ôn hoà hiền hậu của Tô Hàng, Trầm Khê không tự chủ được mà co lại.

Tô Hàng thấy Trầm Khê đang đau, hấn thu ngón tay đang chạm đến chỗ sưng đỏ của mu bàn chân lại, đổ thuốc rượu lại vào bên trong lòng bàn

tay, trước đó chà xát để nó nóng lên, mới đặt ở vết thương của Trầm Khê, cẩn thận xoa: "Rất nhanh sẽ khỏi thôi."

Bên trong gang bàn chân truyền ra cảm giác nhiệt nhiệt tê tê, hơi nóng này lên từ gang bàn chân lên trán, khiến Trầm Khê khó nhìn căn môi dưới.

"Thế nào?" Tô Hàng cảm nhận được thần sắc nhẩn nại của Trầm Khê.

"Ngứa!" Giọng nói của Trầm Khê vừa mềm mại vừa ôn nhu.

Một chữ ngứa xuyên từ lỗ tai vào trong đầu Tô Hàng, hần đột nhiên cảm giác được bàn chân hần đang nắm trong lòng bàn tay hơi phồng tay, toàn thân bỗng dưng mãnh lao xuống phía dưới bụng, mặt hần đỏ tới mang tai vừa hoảng hốt vừa luống cuống buông tay ra.

"VẬY.. em sớm nghỉ ngơi đi." Tô Hàng nhanh chóng thu dọn hộp y tế, sau đó không quay đầu lại mà trở về phòng.

Trầm Khê hơi kinh ngạc trừng mắt nhìn, cô chỉ cảm thấy mới bàn chân vừa rời còn ấm áp bây giờ lại hơi lạnh.

Gâu!

Sơ Ngũ bỗng nhiên nhẹ nhàng uông một tiếng, dường như muốn nói lần này Bảo Bảo không có quấy rối.

Tác giả có lời muốn nói: Buổi đêm trước khi Trầm Khê ký giấy ly hôn một ngày, Tô Hàng nhìn ngời trong thư phòng nhìn giấy thoả thuận ly hôn thật lâu.

Cho đến khi hần nghe thấy âm thanh Trầm Khê về nhà, hần mở cửa thư phòng ra, bế Trầm Khê một mặt kinh ngạc lên lầu, sau đó triền miên suốt đêm.

"Vì cái gì mà anh.." Muốn ly hôn với tôi.

"Đã rất lâu rồi anh không nhìn thấy em cười."

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Anh Không Nói Rõ Ràng, Thì Về Sau Đừng Gặp Mặt Tôi Nữa

Edit: Hạ Yến

Tô Hàng đóng ầm cửa phòng ngủ lại, vừa đi vừa cởi áo khoác cùng âu phục trên người rồi tiện tay ném xuống đất. Hắn xông vào phòng tắm, mở vòi hoa sen ra, rồi dội một gáo nước lạnh vào người mình ngay đầu mùa đông lạnh giá này.

Giội rửa thân thể bằng nước lạnh, mới dập tắt được dục vọng bất ngờ nổi lên của hắn, Tô Hàng mới thả lỏng một hơi rồi tựa lưng vào vách tường của phòng tắm, hắn nhắm mắt để dần dần tỉnh táo lại.

Vừa rồi, ngay lúc vừa rồi, suýt chút nữa, suýt nữa hắn đã làm Trầm Khê..

Mở hai tròng mắt đỏ ngầu ra, Tô Hàng lại nhắc nhở chính mình một lần nữa: Người mới vừa vạn kết hôn với Trầm Khê được hai tháng, không nên quá nóng vội, quá nóng vội sẽ làm cô ấy sợ đấy.

Nhưng chết tiệt, nhớ tới cảnh tượng Trầm Khê vừa đỏ mặt vừa cắn môi vừa rồi, trong mắt cô giống như đang chứa những giọt nước mắt như đang bày tỏ tình cảm với mình, khiến Tô Hàng lại phải trở về dưới vòi hoa sen một lần nữa.

Mà trên ghế salon ở phòng khách, nghe tiếng đóng cửa ầm ầm sau lưng, Trầm Khê buồn bực quay đầu liếc nhìn, nhìn chăm chú cửa phòng bị

khép kín, cô vẫn không nên đoán cái gì đó được gọi là tâm tư của nam nhân thì hơn.

Im lặng thờ dài một hơi, Trầm Khê mới cởi chiếc giày cao gót còn lại xuống, để trần một đôi chân ngọc định trở về phòng nghỉ ngơi. Váy thật dài lê mặt đất, cũng cọ sát đến chân phải của Trầm Khê vừa được bôi thuốc rượu xong. Trầm Khê nghĩ đến cảnh tượng nam nhân nghiêm túc bôi thuốc cho mình vừa rồi, cô không đành lòng uống phí tâm tư của Tô Hàng, cho nên Trầm Khê cúi người xuống ôm lấy làn váy dài, để lộ ra bắp chân trơn bóng rồi tiếp tục chạy lên trên lầu.

Về đến phòng, Trầm Khê mở tủ quần áo ra để tìm áo ngủ, lúc cô đang định cởi lễ phục trên người mình xuống để thay áo ngủ, Trầm Khê mới phát hiện, khoá đằng sau lễ phục đã bị một dải lụa cột quanh lại. Vì mỹ quan của lễ phục, dải lụa quấn quanh đặc biệt rất phức tạp, cho nên lúc cởi lễ phục ra rất phiền toái.

Trầm Khê tự mình thử nhiều lần, nhưng cô mãi không thể với tới dải lụa, cô hơi chán nản liếc mắt nhìn bản thân mình đang vô cùng chật vật trong gương, nghĩ một hồi, cuối cùng cô lại phải nhấc váy xuống lầu. Trầm Khê nhấc làn váy dài, cẩn thận đi đến cửa phòng khách, cô do dự một hồi rồi mới gõ cửa phòng.

Tô Hàng vừa mới khoác áo choàng tắm lên người thì nghe thấy tiếng gõ cửa, hẩn kinh ngạc trong nháy mắt, rồi tăng nhanh động tác thắt đai lưng trên tay, bước nhanh đến, sau đó thì mở cửa ra.

"Chào anh!" Trầm Khê hơi xấu hổ cười cười.

"Em sao vậy?" Tô Hàng nhìn Trầm Khê vẫn đang mặc lễ phục chỉnh tề trên người rồi hỏi.

"Việc đó.. Trương tẩu bà ấy vừa tan việc rồi." Trầm Khê hơi mắc cỡ để nói yêu cầu nhờ nam nhân giúp cô cởi dải lụa trên lễ phục ra, cô luôn

cảm thấy đây là một loại ám chỉ nào đó.

"Ừm?" Không phải mỗi buổi tối Trương tẩu đều không ở đây sao? Tô Hàng nghi ngờ một hồi rồi hỏi, "Em đói bụng à?"

"Không phải đâu." Trầm Khê cuống quýt lắc đầu, sau đó cô cắn răng một cái rồi nói, "Việc đó.. Lễ phục này là do Trương tẩu giúp tôi mặc vào, mà dải lụa ở phía sau, tôi.. tôi không kéo xuống được."

Trầm Khê nói xong thì cũng ngượng ngùng cúi đầu, mặc dù ở kiếp trước việc không nên phát sinh cũng đều phát sinh hết rồi, nhưng ở kiếp này bọn họ mới kết hôn không lâu, chỉ cần vừa nghĩ đến việc này, Trầm Khê liền sẽ cảm giác hành động hiện tại của mình quá là chủ động.

Tô Hàng nhìn đỉnh đầu của Trầm Khê, hắn cố gắng không chế tưởng tượng xa vời của mình, sau mới khàn cổ họng nói: "VẬY.. anh sẽ giúp em kéo nó xuống."

"Cảm ơn anh!" Trầm Khê mừng rỡ ngẩng đầu, đôi mắt không cố ý lập lòe ánh sáng mà chớp chớp nhìn Tô Hàng, sau đó mới vui sướng quay lưng đi.

Lễ phục trên người cô vô cùng bó người, Tô Hàng liếc nhìn, liền có thể trông thấy chiếc cổ đẹp đẽ dưới mặt Trầm Khê, khung xương quai xanh nhô lên của cô đã bị lụa mỏng che đậy. Tô Hàng chỉ cảm thấy nhiệt độ vừa mới lắng xuống của hắn lại bắt đầu vọt lên.

"Anh không kéo xuống được sao?" Trầm Khê đợi nửa ngày cũng không thấy sau lưng có động tác gì, cô không nhịn được mà lên tiếng hỏi.

"Không phải." Tô Hàng bỗng nhiên kịp phản ứng, hắn vội vàng vươn tay ra để kéo dải lụa tinh xảo trên lễ phục xuống. Thế nhưng thuận theo dải lụa được cởi xuống, mảng lớn mỹ cảnh sau lưng Trầm Khê bỗng chốc hiện

ra trước mắt Tô Hàng, Tô Hàng đành phải cuống quít dời ánh mắt đi, có phần vội vàng nôn nóng nói, "Kéo xuống được rồi."

"Cảm ơn anh." Thực ra trong mấy phút đồng hồ này Trầm Khê cũng vô cùng khó khăn, vừa nghe thấy nam nhân nói đã kéo được dải lụa xuống, cô không chờ đợi được nữa mà đi khỏi luôn. Chỉ là cô vội vội vàng vàng chạy về phía trước hai bước, Trầm Khê liền bị vấp phải làn váy, cô đành phải dùng tay để nâng làn váy dài lên, nhưng nơi phía sau lưng cô lại bị nổi lông ra, vì lúc này không để ý, khiến Trầm Khê sững sờ đứng xấu hổ ngay tại chỗ.

Vừa lộ lưng vừa lộ chân, thực sự kích thích Tô Hàng vô cùng lớn, giữa hai lựa chọn trở về phòng đóng cửa lại với xông lên, hẳn không khống chế được bản năng của cơ thể mà chọn cái thứ hai. Tô Hàng đi tới mấy bước, ôm kiểu công chúa Trầm Khê từ phía sau.

"Á!" Trầm Khê không nhịn được mà thốt lên.

"Để anh đưa em lên." Tô Hàng nói cũng không dám cúi đầu để nhìn Trầm Khê, hăng hăng bước nhanh đi lên lầu hai.

Trầm Khê đành phải níu lấy vạt áo trước ngực nam nhân không động đậy, nhưng là cổ áo choàng tắm mở quá rộng, thuận theo di chuyển của nam nhân, ẩn hiện trong cổ áo đều là cơ bắp đầy thịt. Nghĩ đến kiếp trước mình đã há miệng cắn qua nơi này, mặt Trầm Khê liền biến thành con tôm luộc.

Tô Hàng ôm Trầm Khê vào phòng ngủ, hẳn cẩn thận thả cô trên thảm.

"Cảm ơn anh." Trầm Khê vịn bả vai của Tô Hàng mới đứng vững.

"VẬY.. anh trở về đây." Tô Hàng nói xong thì muốn rút cánh tay phía sau lưng Trầm Khê, chỉ là dải lụa mà Tô Hàng vừa cởi xuống, trong quá trình Tô Hàng ôm Trầm Khê lên lầu, dải lụa không cẩn thận mà quấn lên

ngón tay của hắn, đợi đến Tô Hàng vừa thu tay lại, khiến dải lụa bị kéo lại, lễ phục vốn đã được nối lỏng, trong nháy mắt liền tuột xuống.

"A!" Trầm Khê thốt lên một tiếng rồi kéo lễ phục đang bị tuột một nửa xuống về, thế nhưng nơi tròn trịa chột loé kia vẫn làm ngọn lửa trong mắt Tô Hàng nổi lên.

"Trầm Khê." Lý trí của Tô Hàng đang bị đục vọng xâm chiếm từng bước.

"Ừm?" Trầm Khê quẫn bách ngẩng đầu, chỉ cô còn chưa kịp thấy rõ biểu cảm trên mặt nam nhân, đã bị một bàn tay thô bạo đẩy vào vách tường, sau đó một bóng người cường tráng đến gần, hô hấp của cô đã bị cướp đoạt trong nháy mắt.

Trầm Khê há miệng muốn hô hấp, lại bị xâm chiếm càng triệt để hơn, môi và lưỡi của cô dường như đều đã không phải của cô nữa, trong miệng còn sót lại mùi rượu đỏ trong tiệc rượu, bốc lên khiến người khác vô cùng choáng váng.

Mãnh thú hoàn toàn sống chuồng từ đáy lòng Tô Hàng, hắn điên cuồng cướp đoạt mỹ vị trước mắt, bàn tay hắn xuyên qua lễ phục, xoa lên nơi trơn bóng phía sau lưng Trầm Khê, sau đó chậm rãi đi xuống..

Trầm Khê biết rõ ràng tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, ở kiếp trước cô đã không từ chối, đời này càng sẽ không phản đối, nhưng trước đó, cô có một chuyện nhất định phải do Tô Hàng chính miệng thừa nhận.

Trầm Khê tìm đúng cơ hội, đầu cô hung hăng lệch về phía bên cạnh, cô không ngăn cản bàn tay của Tô Hàng trượt xuống chỗ càng sâu kia, chỉ thở hồng hộc chống đỡ lấy lồng ngực của hắn để hỏi: "Tô Hàng, anh còn nhớ rõ người con gái mà anh thích không?"

Là tôi đúng không? Anh hãy nói cho tôi biết đi! Trầm Khê chăm chú nhìn chằm chằm Tô Hàng, chỉ cần hấn cho mình một câu trả lời thừa nhận, như vậy đêm nay mình sẽ đền bù cho hấn hết những thời gian tiếc nuối kia.

Trầm Khê giống như một chậu nước lạnh hất xuống đầu Tô Hàng, hấn nhìn ánh mắt vừa không chịu khuất phục vừa oan ức Trầm Khê (chỉ là bị hôn lâu nên mặt cô mới đỏ lên thôi), hấn vừa hoảng hốt vừa kiềm chế rồi buông lỏng cánh tay của Trầm Khê ra.

"Thật xin lỗi." Sau khi Tô Hàng nói câu này xong, liền chật vật chạy ra ngoài.

Trầm Khê không thể tin nhìn cửa phòng bị đẩy ra, bờ môi cùng với thân thể cô còn sót lại độ ấm trên thân thể của nam nhân kia, đây là sao vậy, làm sao hấn chạy chứ.

"Tô Hàng, anh là cái đồ hèn nhất!" Quả thực cô đã bị tức khóc*, Trầm Khê dựa vào vách tường rồi trượt xuống đất, dùng bàn tay ôm mặt, để mình dần dần bình phục lại.

*Tức khóc: Vì tức giận mà khóc, mình để từ vậy cho câu văn hay hơn nha.

Phản ứng vừa rồi của Tô Hàng quả thật đã đả kích đến Trầm Khê, trong đầu cô bắt đầu nhớ lại lúc tang lễ vào kiếp trước, Lý Thanh Viễn đã nói, cô nhớ lại nhiều lần, sau khi khẳng định mình không nghe lầm, mới buông tay xuống, mở đôi mắt đã bình phục lại rồi nói: "Lý Thanh Viễn, nếu anh dám gạt tôi, để tôi bày tỏ tình cảm sai, nhất định tôi sẽ làm anh mất mặt."

"Đến cuối cùng là anh thích tôi trước, hay vẫn là tôi thích anh trước đây?" Thật lâu, trong phòng ngủ lại vang lên giọng nói bất đắc dĩ của Trầm Khê.

Lúc này Tô Hàng vội vàng chạy xuống lầu, hắt lại xông vào phòng tắm một lần nữa, thành thực mở vòi hoa sen ra rồi tiếp tục dội nước lạnh vào người, Tô Hàng vừa tắm nước lạnh vừa dùng tay nện vào tường, nhân tiện nhổ nước bọt chửi mình là vô liêm sỉ luôn.

"Người biết rất rõ ràng, biết rất rõ ràng là chúng ta kết hôn chưa được bao lâu mà."

"Không phải người vẫn luôn luôn nhắc nhở mình, phải chờ, chờ một chút, cho cô ấy thời gian sao? Người vừa mới làm gì vậy?"

"Còn nữa, người còn chưa nói với cô ấy là người thích cô ấy mà. Không nói với cô ấy rằng người người vẫn luôn thầm mến chính là cô ấy."

"Làm sao bây giờ, trong lòng cô ấy nhất định cảm thấy người đã có người trong lòng mà còn làm chuyện đó với cô ấy..."

"Tô Hàng, hiện tại con mẹ nó người trong lòng cô ấy, đoán chừng chính là một sắc lang tinh trùng lên não rồi."

Đương nhiên Tô Hàng cũng nghĩ tới lúc Trầm Khê hỏi hắt vừa nãy, liền thừa thế xông lên mà nói cho cô ấy rằng người mình thích vẫn luôn luôn là cô ấy, người hắt thầm mến cũng là cô ấy, trong lòng hắt ngoại trừ Trầm Khê cô ấy căn bản không có người khác. Nhưng là ở tình huống vừa nãy, Tô Hàng sợ Trầm Khê sẽ không tin tưởng lời mình nói ra.

Tô Hàng vẫn cảm thấy, nếu như hắt muốn thổ lộ với Trầm Khê, hắt nhất định phải ở một nơi thanh tĩnh, hoàn cảnh và bầu không khí đều phải vô cùng tốt, hắt muốn để Trầm Khê rõ ràng, hoàn toàn tin tưởng, luôn luôn yêu hắt.

Khôi hài đêm nay, khiến hai người đều ngủ không ngon. Sáng sớm hôm sau khi nghe được ngoài cửa có tiếng vang, hai người liền đều rời khỏi giường, đến mức lúc Trương tẩu ở phòng khách đồng thời nhìn thấy hai

người bọn họ còn kinh hãi: "Tiên sinh, phu nhân, ngày hôm nay hai người dậy thật sớm."

"Chào buổi sáng!" Tô Hàng hơi không dám nhìn Trầm Khê.

"Trương tẩu, sớm.. Hắt xì! Hắt xì!" Trầm Khê liên tiếp hắt xì mấy cái.

"Ai nha, phu nhân, ngài sẽ không lại bị cảm đi." Trương tẩu có chút lo lắng hỏi.

Ánh mắt Tô Hàng cũng lo lắng nhìn sang.

"Không có việc gì đâu ạ.." Trầm Khê còn chưa nói câu không có việc gì xong, cô liền phát hiện giọng của mình dường như chứa giọng mũi*, chính cô cũng cảm thấy kinh ngạc trong nháy mắt.

*Giọng mũi: Đó là loại âm thanh mà bạn nghe thấy rất sáng (thậm chí hơi chói tai) nhưng lại bị dí vào trong mũi, giống như hát khi đang bị nghẹt mũi, nói chung là giống nghẹt mũi đó các bạn.

"Ngài nhìn xem, còn có giọng mũi, ngài còn nói không bị cảm sao." Trương tẩu lập tức làm nhảm, "Hôm qua thời tiết vốn lạnh, ngài còn mặc váy mỏng như vậy đi tiệc tối, nếu không phải tiên sinh phủ thêm áo khoác cho ngài, đoán chừng ngày hôm nay sẽ nghiêm trọng hơn."

"Trương tẩu, không có việc gì đâu, có thể con vừa tỉnh ngủ, cho nên có chút giọng mũi." Trầm Khê cười giải thích nói.

"Phu nhân, không phải tôi nói quá đâu, nhưng ngài vừa đến đây được hai tháng, đã bị cảm tận mấy lần."

"Con.." Trầm Khê muốn tranh luận vài câu, nhưng cô không đấu lại Trương tẩu đang nói làm nhảm được.

"Thể chất của phu nhân ngài hơi yếu ớt, ngài phải chú ý rèn luyện đi." Trương tẩu tiếp tục nói, "Ngài nhìn tôi xem, quanh năm suốt tháng đều không hắt xì hơi lấy một lần, còn không cũng là bởi vì tôi thường xuyên vận động, ngài cũng phải tìm việc để vận động đi."

"Thôi được.. con đã biết, chốc nữa con sẽ đăng ký tập thể hình." Trầm Khê biết Trương tẩu đang quan tâm mình, liền tốt tính nói.

"Ngài phí tiền vậy làm gì chứ." Trương tẩu ngẩng đầu lên liếc nhìn Tô Hàng đang mặc đồ thể thao rồi nói, "Không phải mỗi sáng sớm tiên sinh đều ra ngoài chạy bộ sao, vừa vận hai người ở cùng một chỗ nữa, còn có bạn chạy cùng."

Tô Hàng trước tiên là sửng sờ, sau đó ánh mắt hẩn lập tức sáng lên, một mặt chờ mong chờ nhìn về phía Trầm Khê.

Trầm Khê còn đang tức giận vì chuyện tối ngày hôm qua, tạm thời cô không nghĩ đến Tô Hàng phản ứng ra sao, thế là cười một cái rồi nói: "Không cần như vậy, con dậy không nổi."

Ánh mắt Tô Hàng liền âm đạm xuống trong nháy mắt.

"Có gì đâu, để mỗi sáng sớm tiên sinh gọi ngài rời giường là được." Trương tẩu cười ha hả nói, "Người trẻ tuổi các ngài đều thích ngủ sớm, thực ra vào dậy sớm mới có sinh lực dồi dào được."

"Gâu gâu gâu!" Sơ Ngũ đợi lâu ở cửa ra vào không thấy ba ba hay cùng mình chạy bộ đâu, chú liền hồng hộc chạy vào phòng khách.

"Còn có thể thuận tiện nhìn Sơ Ngũ nữa." Trương tẩu nhìn thấy Sơ Ngũ thì lại bổ sung một câu.

Sơ Ngũ là lần đầu tiên nhìn thấy mụ mụ vào sáng sớm, mỗi ngày đều là buổi sáng ba ba chạy bộ cùng mình, ngày hôm nay nó muốn mụ mụ đi

cùng, Sơ Ngũ dùng sức đảo quanh bên chân Trầm Khê, réo gâu gâu lên không ngừng.

"Chúng ta cùng đi chạy bộ đi." Tô Hàng rốt cuộc cũng không giả chết được nữa rồi, hăn kiên trì bước lên rồi nói, "Phía đông có một cây bạch quả nhỏ, bên kia còn có phong cảnh rất đẹp nữa."

"Gâu gâu gâu!" Sơ Ngũ kêu vui sướng.

"Phu nhân, tôi nhìn thấy trong tủ giày của ngài có giày thể thao, tôi giúp ngài lấy nó ra."

Trầm Khê cuối cùng vẫn ỡm ờ ra cửa, cũng may có Sơ Ngũ vui mừng chạy bên người, Trầm Khê mới hết sức lo là động tác của Tô Hàng, như vậy cô mới không quá khó xử.

Tô Hàng yên lặng đi sau lưng Trầm Khê, hăn nhìn Trầm Khê đang thân mật chơi đùa với Trầm Khê, cô ấy hoàn toàn không để ý tới mình, hăn liền biết cô ấy đang rất tức giận. Có điều mình cũng đáng đời mà, Tô Hàng âm thầm thở dài một hơi, hăn cũng không dám oán trách, đành phải yên tĩnh đi ở phía sau.

Chạy hai mươi phút, hai người tới chỗ cây bạch quả nhỏ mà Tô Hàng nói đến, lá cây vàng óng rơi đầy đất, dường như cái cây này đã bị công nhân quét dọn ở đây quên mất, chúng chất đống trên mặt đất trông đẹp cực kỳ.

Trầm Khê liền thích nơi này, cô vui vẻ ôm Sơ Ngũ rồi nói: "Sơ Ngũ, nơi này thật đẹp, nhưng đáng tiếc mù mù không mang điện thoại, bằng không liền có thể chụp cho con mấy tấm ảnh rồi."

"Gâu gâu gâu!" Sơ Ngũ vui vẻ kêu gâu gâu.

"Anh có mang theo." Tô Hàng rớt cuộc cũng tìm được tác dụng của mình, hần vội vội vàng vàng lấy điện thoại di động từ trong ra rồi cho một người một chó nhìn.

"Hừ!" Trầm Khê hừ một tiếng, cùng Sơ Ngũ tiếp tục đi lên phía trước, không thèm quan tâm tới nam nhân.

Tô Hàng mấp máy môi, yên lặng thu di động về. Đứng ở khoảng cách hai mét xa nhìn Trầm Khê cùng Sơ Ngũ chơi vui sướng, mắt nhìn thấy thời gian điểm tâm sắp đến rồi, lúc này Tô Hàng mới thận trọng đi lên trước để nhắc nhở: "Cần phải trở về rồi."

Trầm Khê cũng biết cần phải trở về, nhưng buổi sáng nam nhân này thậm chí ngay cả câu giải thích cũng không có, Trầm Khê quả thật buồn đến chết, hiện tại cô cũng đã bắt đầu hoài nghi, người con gái mà Tô Hàng thầm mến cuối cùng có phải mình hay không đây.

"Trương tẩu đã làm xong điểm tâm, nếu chúng ta không trở về thì điểm tâm sẽ nguội." Tô Hàng thấy Trầm Khê không để ý tới hần, đành phải dùng Trương tẩu để lấy cớ.

"Gâu gâu gâu!" Sơ Ngũ đoán chừng là nhìn ba ba quá đáng thương, ở một bên hát đệm thêm.

"Anh về trước đi." Trầm Khê rất muốn không để ý tới Tô Hàng, nhưng nơi này chỉ có hai người bọn họ, nếu như cô vẫn không để ý tới thì lại thể hiện mình là một người không phóng khoáng.

"Em thì sao?"

"Chân tôi đau, chỉ đi chậm rãi được, chờ tôi trở về thì điểm tâm đã nguội mất rồi." Trầm Khê nổi giận nói.

Chân đau! Chết tiệt, làm sao mình lại quên đi việc hôm qua mình đâm phải chân cô ấy chứ, Tô Hàng lập tức bất chấp những thứ khác, sai bước đi đến, lo lắng hỏi: "Chân của em sao rồi?"

Thực ra chân của Trầm Khê vốn là không có chuyện gì, hôm qua chân của cô được Tô Hàng bôi thuốc rồi xoa tản ra, sáng sớm dậy liền thấy vết đỏ đã biến mất, có điều cô còn đang tức giận, thế là liền khó chịu ngó mặt đi chỗ khác.

"Anh công em trở về." Tô Hàng xoay người trực tiếp ngồi xổm ở trước mặt Trầm Khê.

"Không cần anh quan tâm!" Trầm Khê nổi giận nói.

Tô Hàng cũng không phản bác, cứ bất động như vậy, vẫn như vậy thẳng tắp ngồi xổm ở trước mặt Trầm Khê.

Trầm Khê cắn răng, cô đứng lên lách qua Tô Hàng, rồi đi về phía trước. Đại khái đi được năm sáu mét, Trầm Khê xoay người, thì thấy Tô Hàng vẫn còn ngồi xổm ở chỗ đó, dường như nếu Trầm Khê không ngồi lên trên lưng hắn, hắn liền cứ ngồi xổm như thế rồi hoá đá luôn.

Trầm Khê nhìn người đang nhìn trên đường trở về, cuối cùng cô vẫn mềm lòng đi lại, đè toàn bộ thân thể của mình xuống lưng Tô Hàng.

Tô Hàng lúc này mới đứng lên, cẩn thận cõng Trầm Khê đi về nhà.

"Thật xin lỗi!" Lúc đi khỏi cây bạch quả nhỏ, Tô Hàng bỗng nhiên mở miệng nói ra.

Câu trả lời Trầm Khê là hung hăng cắn một cái trên bờ vai của Tô Hàng, chỉ cách quần áo thể thao mỏng, cắn khiến nam nhân kêu đau một tiếng.

Không nói thì không nói, anh có bản lĩnh thì cả đời cũng không cần nói, nếu anh không nói rõ ràng với tôi là anh có thích tôi hay không, đời này tôi cũng sẽ không để anh gặp mặt tôi nữa.

Trầm Khê âm thầm thề!

Tác giả có lời muốn nói: Lý Thanh Viễn ở kiếp trước: Lão đại, anh đúng là ngu xuẩn.

Tô Hàng ở đời này: Mặt lờ mờ tới gần.

Trầm Khê ở đời này: Lý Thanh Viễn, có phải anh gạt tôi hay không!

Lý Thanh Viễn ở đời này: Chị dâu, tôi sao cơ?

Tô Hàng ở đời này: Cậu khi dễ vợ tôi???

Lý Thanh Viễn ở đời này: Cứu mạng với!!!

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Địch Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Anh Nghĩ Anh Có Lời Muốn Nói Với Em

Edit: Hạ Yến

Lời editor: Xin lỗi mọi người vì mấy ngày nay mình không đăng chương mới nha, vì năm học mới bận quá nên không thời gian để edit huhu:(

Cao ốc Tô thị, vào mười giờ sáng, Tô Hàng đang chuyên tâm làm việc thì nghe được tiếng gõ cửa.

"Vào đi." Tô Hàng tùy ý đáp lại.

Phương Vũ đẩy cửa vào, hẳn ta đi đến trước bàn làm việc của Tô Hàng, yên lặng đợi Tô Hàng ký văn kiện trong tay xong, mới bắt đầu báo cáo.

"BOSS, buổi tối hôm qua ngài bảo tôi tra người, tôi đã tra được rồi." Phương Vũ đưa bản báo cáo trong tay cho Tô Hàng, "Hai người kia, một người tên là Trương Đình Đình, là con gái của Trương phó thị trưởng của thành phố S, còn người còn lại tên là Vương Hân, là con gái của tổng giám đốc công ty bất động sản Mộc Thạch."

"Bất động sản Mộc Thạch?" Tô Hàng nhướn mày rồi hỏi, "Mộc Thạch nào?"

"Công ty bất động sản Mộc Thanh này chỉ mới thành lập được hai năm, trước kia nó chỉ là một đội kiến trúc nho nhỏ. Người tên Vương Hân vốn không có tư cách để tham gia tiệc tối từ thiện Tinh Hà, nhưng cô ta rất

giỏi nịnh bợ, lại vừa vặn là bạn học thời đại học với con gái của Trương phó thị trưởng là Trương Đình Đình. Lần này cô ta nghe nói Trương Đình Đình sẽ tham gia bữa tiệc, thế nên mới xin Trương Đình Đình dẫn cô ta đi theo." Phương Vũ giải thích.

Tô Hàng dùng ngón tay gõ bàn một cái, con mắt hẩn dò xét mặt của hai nữ nhân trên bản báo cáo điều tra, xong lại hỏi: "Tình hình công ty bất động sản Mộc Thạch ra sao?"

"Công ty này vừa thành lập được không lâu, cho nên bọn họ kinh doanh không được chính quy cho lắm." Phương Vũ nói tiếp, "Ông chủ của công ty buôn bán gỗ đá xuất thân từ nghề chủ thầu, ông ta thấy nghề bất động sản mấy năm nay vô cùng sốt cho nên mới bắt đầu khởi xướng, bản thân ông ta kiếm không ít tiền, nhưng lại thường xuyên cắt xén tiền lương của người làm, khiến danh tiếng của ông ta không được tốt."

Tô Hàng nghe xong thì hơi nhướng mày, ánh mắt hẩn loé lên sự chán ghét: "Vậy trong tay bọn họ đang có hạng mục gì?"

"Bọn họ có vay ngân hàng từ một năm trước, còn đang có trong tay một mảnh đất, bọn họ còn đang định đầu tư một hạng mục hàng hoá nữa." Phương Vũ nói.

"Cậu hãy nói việc này với bộ phận liên quan đi, để bọn họ giám sát hạng mục hàng hoá của công ty bất động sản Mộc Thạch này." Tô Hàng nói.

"Đã rõ." Phương Vũ cười gật đầu một cái rồi nói, "Chắc chắn hàng hoá của công ty bất động sản Mộc Thạch này đã hoàn toàn phù hợp với quy định nghiêm ngặt của quốc gia, nếu bọn họ muốn giữ lại một mét vuông trong khu vực cây xanh, vậy chúng ta liền không để bọn họ giữ lại một mét vuông."

Hạng mục hàng hoá này, nếu thật sự dựa theo quy định tiêu chuẩn về kiến trúc mà quốc gia đặt ra, thì bọn họ phải bỏ đi mấy căn hộ trong khu vực cây xanh, nếu theo như giá nhà đất hiện tại của thành phố S, số tiền lỗ phải đến hàng chục triệu. Còn nữa, nếu lại kiểm tra một số vật liệu xây dựng, kể cả một vật liệu xây dựng cũng không được giảm đi, như vậy thì chi phí sẽ ngày càng tăng lên.

Nếu kiểm tra chặt chẽ, thời hạn công trình ắt phải kéo dài thêm, mỗi một ngày đều phải dùng tiền. Huống chi bất động sản Mộc Thạch này vì đầu cơ trục lợi* nên mới thành lập một công ty nhỏ, chỉ riêng số tiền vay từ ngân hàng cũng đã khiến bọn họ mệt mỏi đến phát khóc rồi. Nếu thời hạn công trình kéo dài hơn một chút, nhà lại bán không được, cứ vài phút thì bọn họ sẽ càng ngày mất tiền nhiều hơn, có điều, Phương Vũ không ngờ BOSS nhà mình lại tàn nhẫn đến mức này.

*Đầu cơ trục lợi: lợi dụng cơ hội để kiếm lợi riêng một cách không chính đáng.

Đoán chừng cô nương Vương Hân có năm mơ cũng chẳng ngờ, bản thân mình thuận miệng* nói xấu Trầm Khê một câu, mà lại khiến nhà mình gặp nhiều tổn thất như vậy.

*Thuận miệng: Ăn nói thiếu suy nghĩ.

"Con gái của phó thị trưởng.." Tô Hàng trầm ngâm một lát rồi hỏi, "Sang năm là thành phố S đón nhiệm kỳ mới rồi nhỉ?"

"Vâng, Trương phó thị trưởng là ứng cử viên đang đứng đầu trong cuộc tranh cử để bầu thị trưởng mới." Phương Vũ trả lời.

"Có phải Trương Đình Đình kia rất thích mặc đồ lông thú?" Tô Hàng nhớ kỹ rằng bữa tiệc tối hôm qua Trương Đình Đình có mặc đồ lông thú trên người.

"Vâng, có điều bên ngoài mọi người đều nói đó là đồ lông thú nhân tạo." Phương Vũ nói.

"Tìm thêm mấy phần chứng cứ, sau đó gửi cho hiệp hội bảo vệ động vật đi." Tô Hàng nói xong thì cũng khép lại bản báo cáo trong tay, rồi tiện tay ném qua một bên.

"Đã rõ." Mấy thanh niên nhiệt huyết trong hiệp hội bảo vệ động vật kia, nếu bọn họ biết thiên kim tiểu thư của phó thị trưởng lại thích mặc đồ lông thú, còn không phải sẽ nổi giận sao, đến lúc đó, bọn họ gửi một cái kháng nghị cho chính phủ, xác định vào nhiệm kỳ mới phó thị trưởng sẽ bị tổn thất rất nặng nề đi, BOSS thật sự rất xấu tính nha. Phương Vũ vừa nghĩ, vừa cảm thông trong lòng vừa xoay người ra khỏi phòng.

==

Ở nơi khác, quỹ từ thiện của Trầm thị.

Trầm Khê nhận được cuộc điện thoại từ quản lý của hội ngân sách Lý Nghiệp, nói muốn mời cô tới để tham gia hội nghị tổng kết ngân sách cuối năm.

"Danh sách các đồ quyên tặng cuối năm nay đã được xác nhận, bây giờ chúng ta sẽ bàn bạc về kế hoạch năm tới đi. Mấy ngày trước tôi có đi qua công ty, đoán chừng sang năm công ty có thể sẽ phát cho chúng ta một khoản tiền vừa phải cho xem." Lý Nghiệp nói xong thì liếc mắt nhìn Trầm Khê.

"Vậy chúng ta cũng chỉ có thể sàng lọc để giúp đỡ đối tượng, tận lực ưu tiên những nơi tương đối khó khăn thôi." Nhân viên công tác số một nói.

"Cô nhi viện nào mà không khó khăn chứ? Quyết định này là bất khả thi rồi." Nhân viên công tác số hai nói chen vào.

"Vậy chúng ta đến thăm hỏi nhiều hơn, cũng sẽ đăng thông báo lên trên trang web, giải thích một chút với cô nhi viện bên kia." Trầm Khê mở miệng nói ra, "Năm nay xí nghiệp của Trầm thị bị rung chuyển lớn, chắc mọi người cũng đều biết, hiệu quả và lợi ích của công ty không được tốt, giảm bớt tiền trong quỹ từ thiện là tất nhiên. Tôi sẽ chuyển toàn bộ lợi nhuận của tiệm cà phê vào quỹ từ thiện, cũng sẽ nghĩ biện pháp để xoay sở."

"Hội ngân sách cũng sẽ tổ chức các hoạt động quyên góp tiền nhiều hơn, hi vọng tiền quyên góp từ bên ngoài có thể giúp quỹ từ thiện khả quan hơn. Nhưng.." Lý Nghiệp lại nói, "Dù như vậy, quỹ từ thiện của chúng ta cũng không đạt được tiêu chuẩn của từ thiện Tinh Hà, đoán chừng sẽ bị bọn họ gạch ra khỏi danh sách."

Từ thiện Tinh Hà, tổ chức từ thiện lớn nhất trong nước, nó có một danh sách công khai, các tổ chức trong danh sách đó sẽ được quốc gia và dân chúng tán thành, như vậy sẽ mang lại nhiều tiện lợi cho quỹ từ thiện, đồng thời cũng sẽ mang lại nhiều danh dự tốt đẹp cho công ty họ.

"Việc này thì không sao." Trầm Khê coi như không có vấn đề gì nói, "Lúc trước khi Trầm thị thành lập quỹ từ thiện chỉ đơn thuần muốn làm một ít việc thiện. Cũng không phải muốn được có tên trong danh sách này, cho nên, mọi người không cần lo về cái danh sách này làm gì, chúng ta làm tốt việc chúng ta nên làm là tốt rồi."

"Hơn nữa, tôi luôn luôn cảm thấy việc làm từ thiện là một việc cần làm với khả năng của mình, nhằm vào lợi nhuận của riêng mình cũng không phải là phong cách của tôi." Trầm Khê cười rồi lại bổ sung thêm một câu.

Cô vừa nói câu này ra, bầu không khí trong phòng họp lập tức trở nên thoải mái hơn nhiều.

"Đúng đấy, lúc chúng ta ra ngoài thu tiền từ thiện cũng không bắt buộc người khác phải quyên góp nhiều tiền, có bao nhiêu thì quyên góp bấy nhiêu, dù sao cũng đều là có ý tốt." Nhân viên công tác cười rồi nói.

"Không sai."

"Phải!"

Trong lúc mọi người đang sôi nổi phụ hoạ với nhau, việc giảm bớt tiền trong quỹ từ thiện cũng qua đi. Mọi người lại trò chuyện sang những chuyện khác, hội nghị hôm nay rất nhanh đã kết thúc.

"Suýt chút nữa thì tôi quên mất." Khi đi ra khỏi phòng họp, Lý Nghiệp chợt nhớ tới một chuyện, hần rút một bức thiệp mời từ văn kiện trong tay ra, nói, "Phong thư mời này là gửi cho cô."

"Tôi sao?" Trầm Khê hơi kinh ngạc nhận lấy phong thư mời từ trong tay của Lý Nghiệp. Thư mời hơi dày, Trầm Khê hiếu kì mở ra, mới phát hiện nội dung bên trong phong thư là các hình vẽ đầy màu sắc, mấy chữ xiên xiên vẹo vẹo ngay phía trên viết "Hoan nghênh Trầm Khê tỷ tỷ đến Khánh An làm khách". Vừa nhìn nét bút liền biết được phong thư này được viết bởi các bạn nhỏ rồi.

"Đây là?" Trầm Khê nghi ngờ hỏi.

"Cô nhi viện Khánh An này là một trong những cô nhi viện nghèo khó nhất mà chúng ta từng giúp đỡ, thành lập đã rất nhiều năm, ở ngay bên kia khu nội thành." Lý Nghiệp nhớ lại thì nói tiếp, "Trước đây chỗ đó hơi loạn, bình thường chúng ta đều đã sai người vận chuyển các đồ quyên góp từ thiện tới chỗ này, nhưng những tình nguyện viên ở hội ngân sách lại càng ngày càng ít đi."

"Hai năm nay an ninh trật tự ở chỗ đã tốt hơn nhiều, tôi đang định phái người đi xem hoàn cảnh sinh hoạt của bọn nhỏ, không ngờ bọn họ lại gửi

cho chúng ta một phong thư mời chúng ta tới, mà lại còn chỉ rõ là mời cô." Lý Nghiệp cười rồi nói, "Cô có đi không?"

"Sao bọn họ lại chỉ đích danh tôi nhỉ?" Trầm Khê khó hiểu hỏi.

"Thế nhưng cô là chủ tịch của hội ngân sách mà? Hàng năm cô đều cho bọn họ đồ ăn, quần áo, chi phí sinh hoạt, không nhớ kỹ cô thì lại rất kỳ quái đấy." Lý Nghiệp cười rồi trêu chọc một câu.

"Khu nội thành? Cũng không xa lắm." Trầm Khê nhìn các hình vẽ hoàn toàn ngây thơ của các em nhỏ rồi nói.

"Hai ngày nữa chúng ta vừa vặn phải vận chuyển chăn đệm cùng quần áo mùa đông, cô cũng đi theo nhìn xem?" Lý Nghiệp đề nghị.

"Cũng được." Trầm Khê nghĩ thấy cũng không có chuyện gì, liền gật đầu đáp ứng.

"Vây để tôi nói lại với viện trưởng bên kia." Lý Nghiệp nói.

Trầm Khê khẽ gật đầu, sau đó cô lại bận rộn ở hội ngân sách một hồi, cho đến tầm xế chiều khoảng ba bốn giờ thì mới về nhà.

==

Bốn giờ rưỡi chiều, điện thoại tư nhân của Tô Hàng bỗng nhiên vang lên, hần cầm điện thoại di động lên xem, mới phát hiện là từ viện trưởng của cô nhi viện, thế là lập tức nhận điện thoại.

"Viện trưởng." Giọng nói của Tô Hàng mất đi một phần vắng lặng thường ngày.

"Tiểu Hàng này, viện trưởng chắc cũng không làm phiền công việc của con đi." Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói vừa khả ái vừa dễ gần của một người phụ nữ trung niên.

"Không làm phiền đâu ạ." Tô Hàng vừa nói vừa buông bút máy ở tay phải xuống.

"Vậy là tốt rồi, viện trưởng muốn hỏi con một chút, hai ngày nữa con có rảnh không?" Viện trưởng hỏi.

"Hai ngày nữa? Có chuyện gì không ạ?" Tô Hàng nghi ngờ hỏi.

"Không có việc lớn gì đâu, chỉ là lâu không gặp con, bọn nhỏ đều muốn gặp Hàng ca ca." Viện trưởng cười.

"Viện trưởng, gần đây con tương đối bận rộn, khả năng là không có thời gian." Tô Hàng nói tiếp, "Cô nói cho bọn tiểu gia hoá kia, nói rằng chờ con làm việc xong sẽ đến chơi với bọn nó."

"Vậy ư, vậy xem ra lần này chỉ có thể để bọn nó gặp vợ của Hàng ca ca trước thôi." Viện trưởng hơi tiếc nuối thở dài nói.

"Viện trưởng.. Cô có ý gì?" Tô Hàng có chút không hiểu hỏi.

"Con cảm thấy hứng thú sao?" Viện trưởng cười ha hả rồi nói, "Hai ngày nữa quỹ từ thiện của Trầm thị muốn đi qua đây để đưa quần áo mùa đông cho bọn nhỏ, Trầm Khê cũng sẽ đi cùng."

"Trầm Khê muốn đi cùng?" Nghe được vợ mình sẽ đi tới đó, thân thể của Tô Hàng liền căng cứng.

"Đúng vậy, bên hội ngân sách kia mới nói lại với cô xong." Viện trưởng nói.

"Làm sao bỗng nhiên Trầm Khê lại qua đó chứ." Tô Hàng biết Trầm Khê phụ trách quỹ từ thiện là chuyên môn hỗ trợ các cô nhi viện, nhưng cô nhi viện Khánh An nhỏ như vậy, hẳn sẽ không gây chú ý tới Trầm Khê.

"Cô để bọn nhỏ viết thư mời." Viện trưởng nói, "Con cũng biết đấy, nếu không phải bởi vì Trầm Khê thành lập quỹ từ thiện đó, cô nhi viện của chúng ta đã sớm đóng cửa rồi. Cô vẫn luôn luôn muốn cảm ơn người nhà họ Trầm một chút, vừa vặn có cơ hội này, liền để bọn nhỏ viết thư mời."

"Viện trưởng.."

"Vốn còn nghĩ con sẽ cùng Trầm Khê trở về trước, kết quả lại là con vẫn luôn luôn không rảnh. Thế nào, thừa dịp cơ hội lần mà đi với Trầm Khê tới đây luôn?" Viện trưởng nói tiếp, "Lần trước tham gia hôn lễ của con, tôi còn chưa nói chuyện với hai người đâu."

Tô Hàng thấy Trầm Khê muốn đi, trong lòng hẳn cũng hận không thể cùng cô đi được, chỉ là hẳn đã dự định là sau khi hẳn và Trầm Khê tâm ý tương thông với nhau, mới cùng Trầm Khê đi tới cô nhi viện.

Hiện tại còn chưa đến lúc đó, huống chi gần đây hẳn thực sự rất bận bịu, cho nên không thể đi được.

"Viện trưởng, lần sau đi." Tô Hàng chỉ có thể bất đắc dĩ từ chối.

"Được, vậy con làm việc đi, không làm phiền con nữa." Viện trưởng nói liền cúp điện thoại.

Tô Hàng để điện thoại di động xuống, trong đầu hẳn lại bắt đầu nghĩ tới Trầm Khê, lại nghĩ đến đêm qua mình đã thô lỗ, rồi lại nghĩ tới sáng sớm hôm nay mình đã làm Trầm Khê tức, sau đó lại nghĩ đến trên bờ vai bây giờ còn có dấu răng mơ hồ. Tô Hàng vốn cho rằng hẳn đã đủ kiên trì, dù sao hẳn chờ nhiều năm như vậy, nhưng không ngờ cũng không bằng một quãng thời gian bây giờ. Chỉ là hai tháng ở chung này, hẳn luôn có cảm giác là Trầm Khê thích hẳn, có lẽ hẳn nên thử một lần thôi.

Nghĩ tới đây, Tô Hàng bấm xuống điện thoại nội bộ trên bàn: "Phương Vũ, đi vào một chút."

Phương Vũ rất nhanh đã đẩy cửa vào, liền đi đến trước bàn làm việc: "BOSS?"

"Mấy ngày gần đây có ngày nào là để trống không?" Tô Hàng hỏi.

"BOSS, lịch trình của ngài đã được an bài tới nửa năm sau, gần đây không có thời gian trống, có điều hơn một tháng nữa là đã đến Tết, khi đó ngài có thể.." Lúc đầu Phương Vũ đang cúi đầu xuống để lật lịch trình, lúc này hần bỗng nhiên ngẩng đầu lên, thì lại thấy Tô Hàng đang trừng mắt với hần, thế là hần liền sửa lại ngay, "Ngài muốn để trống mấy ngày?"

"Ba ngày đi, tốt nhất là liên tiếp cuối tuần." Tô Hàng nói, mặc kệ có được hay không, hần cũng cần có thời gian để bình tĩnh lại.

"Ba ngày!" Còn muốn liên tiếp cuối tuần???

"Làm sao?" Tô Hàng liền liếc mắt nhìn.

"Tôi sẽ đi sắp xếp lại lịch trình ngay, để xem có thể chuyển ba ngày cuối tuần thành trống được không." Phương Vũ không có khí phách nào mà liền khuất phục dưới uy quyền của BOSS.

"Vậy ra ngoài đi." Lúc này Tô Hàng mới hài lòng phát phát tay.

Tô Hàng nhìn về phía khung hình trên bàn, hần không nhìn được mà đưa tay tới khẽ chạm lên mặt khung hình. Hần lại nghĩ đến Trần Khê bị mình làm loạn tối hôm qua, Tô Hàng bỗng nhiên liền khẽ bật cười.

"Trần Khê, anh nghĩ anh có lời muốn nói với em."

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Hạnh Phúc Là Gì

Edit: Hạ Yến

Sáng sớm, dẫm lên trên lá cây bạch quả rải đầy đất, hai người một chố chạy dưới ánh mặt trời mọc.

"Em cầm đi." Nhìn những giọt mồ hôi óng ánh trên làn da mịn màng của Trầm Khê, Tô Hàng liền đưa một cái khăn tay qua cho cô.

"Cảm ơn anh." Trầm Khê không chút khách khí nhận lấy khăn tay, lau lau vài cái, rồi lại tiện tay trả cho nam nhân.

Tô Hàng lại một lần nữa cột khăn tay lại trên tay, khoe môi hãnh nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt, từ sau khi cùng chạy bộ với Trầm Khê mỗi sáng sớm, nam nhân liền có thêm một thói quen mang theo khăn tay.

"Anh cười cái gì?" Trầm Khê nghi ngờ hỏi.

"Hử?" Tô Hàng sững sờ một hồi, "Gì cơ?"

"Tôi hỏi anh đang cười cái gì?" Trầm Khê lại lặp lại một lần.

"Anh ư?" Tô Hàng dường có chút không tin, "Anh vừa cười sao?"

"Đồ ngốc!" Trầm Khê cảm thấy bộ dạng ngờ ngác của nam nhân lúc này có chút buồn cười, liếc mắt nhìn nam nhân một hồi, rồi xoay người chạy trở về.

"Gâu gâu!" Sơ Ngũ thấy mụ mụ bắt đầu chạy về nhà, chú nghĩ rằng về đến nhà sẽ được ăn thịt xương ngon, cũng kích động đi theo phía sau, vừa chạy vừa kêu gâu gâu.

Nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, khoé miệng của Tô Hàng lại một lần nữa không không khế được mà vênh lên.

Hạnh phúc là gì, trong lúc lơ đãng nụ cười lại bò lên trên khoé miệng của người, đây ước chừng chính là giờ phút hạnh phúc.

Ăn xong điếm tâm, Trầm Khê cùng Tô Hàng đi ra cửa.

Tô Hàng là như thường lệ đi làm, còn Trầm Khê thì lại phải đến cô nhi viện để đưa vật từ thiện.

Trầm Khê ăn mặc ngày thường rất đơn giản, màu sắc quần áo cũng không điếm lệ gì. Cũng không biết có phải do phải đến cô nhi viện ngày hôm nay không, mà Trầm Khê không mặc áo khoác như ngày bình thường, mà cô lại mặc chiếc áo lông màu đen, những túi xách hàng hiệu kia một cái đều không dùng, mà dùng một cái ba lô màu xám không biết được tìm ở đâu ra, bên trong chứa một đồng đồ ăn vật mà hôm qua cô cùng Trương tẩu đi siêu thị mua.

"Hôm nay em muốn đến cô nhi viện ư?" Tô Hàng biết mà còn hỏi.

"Ừm." Trầm Khê vừa mở cửa xe ném ba lô vào, vừa trả lời.

"Đi vui về." Tô Hàng nói.

"Được!" Nghĩ đến tấm thư mời tràn đầy hình vẽ ngộ nghĩnh kia, Trầm Khê không nhịn được cười mà nở nụ cười.

Tô Hàng khẽ gật đầu, rồi xoay người ngồi vào trong xe, hẩn nhìn qua Trầm Khê trong kính chiếu hậu, nghĩ: Lần này để em đi trước, lần sau anh

sẽ cùng đi với em.

Trầm Khê thấy Tô Hàng đã lái xe khỏi, cũng dự định xuất phát, sau khi cô nói lời tạm biệt với Trương tẩu, vượt vượt Sơ Ngũ đang cọ cọ bên người, lúc này cô mới lái xe rời khỏi biệt thự. Trầm Khê dự định sẽ để xe ở hội ngân sách trước, sau đó lại từ hội ngân sách cùng các tình nguyện viên còn có vật từ thiện cùng đi đến cô nhi viện, bằng không, lái chiếc xe sang trọng mấy triệu đến cô nhi viện, sáng mai bảo đảm cô sẽ lên hẳn đầu đề cho coi.

"Tới rồi?" Lý Nghiệp nhìn thấy Trầm Khê đang cầm ba lô đi đến, liền tiến lên nghênh đón.

"Tôi không đến trễ chứ." Vừa bị chặn lại trên đường một hồi, Trầm Khê sợ mình sẽ làm chậm trễ thời gian xuất phát.

"Không đâu, vật từ thiện cũng vừa mới được sắp xếp gọn xong." Bởi vì cô nhi viện Khánh An cũng không lớn lắm, cho nên vật từ thiện được đưa qua cũng không nhiều, hội ngân sách chỉ cần tìm một chiếc cúp vàng với một chiếc xe van là được, "Một hồi cô đi theo mấy tình nguyện viên ngồi cùng một chỗ ở chiếc xe kia đi."

"Được." Trầm Khê xác nhận vị trí của chiếc xe van một hồi, mới khẽ gạt đầu, cô vừa đeo ba lô đang cầm trong tay lên, vì tay phải được nâng khỏi, khiến ngón tay đụng phải ánh nắng sau lưng, chiếc nhẫn kim cương trong tay cô liền lóe ra một ánh sáng chói mắt dưới ánh mặt trời.

Lý Nghiệp bị ánh sáng làm cho chói mắt, vừa nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương, hẳn chợt nhớ tới một việc, hẳn có nhớ chồng của Trầm Khê là Tô Hàng dường như cũng đã từng ở cô nhi viện, thế là tò mò hỏi: "Khi còn bé Tô tiên sinh có phải cũng lớn lên ở cô nhi viện không?"

"Đúng vậy!" Trầm Khê không biết vì sao Lý Nghiệp lại đột nhiên hỏi vấn đề này, nhưng cô vẫn gạt đầu trả lời.

"Không biết có phải là một trong những cô nhi viện ở thành phố này không? Cũng không biết trước kia hội ngân sách đã từng giúp đỡ qua chưa." Lý Nghiệp cười rồi nói, "Nếu đã giúp đỡ qua, đây cũng là một loại duyên phận."

"Tôi.. Tôi chưa hỏi qua anh ấy." Trầm Khê luôn cảm thấy đây có lẽ là quãng thời gian không tốt đối với Tô Hàng, lại thêm việc hai người đã kết hôn, nếu như cô tận lực nhắc đến chuyện này, cô sợ Tô Hàng sẽ suy nghĩ nhiều.

"Xuất phát rồi!" Tiếng thúc giục của lái xe bỗng nhiên vang lên.

"Tôi đi đây." Trầm Khê phất phất tay với Lý Nghiệp, rồi xoay người chạy tới phía xe. Xe rất nhanh đã được lái khỏi cửa chính, trên đường đến khu nội thành.

Ước chừng sau một tiếng, xe dừng tại cổng của cô nhi viện Khánh An, bọn nhỏ đầy mặt tươi cười đã sớm đứng đợi ở cửa đại viện đầy vết gi. Các trẻ em ra sức vỗ tay, quần áo mặc trên người mặc dù nhìn không được mới, nhưng lại rất sạch sẽ.

Xe lái thẳng tiến vào trong sân, viện trưởng của cô nhi viện lập tức tiến lên đón, người hai bên nhiệt tình hàn huyên một phen, sau đó các tình nguyện viên liền giúp đỡ bọn nhỏ vận chuyển vật từ thiện.

Trầm Khê ở một bên giúp đỡ phát quần áo mùa đông cho các trẻ em, mỗi một bạn nhỏ đến nhận quần áo đều sẽ ngọt ngào nói một câu "Cảm ơn tử tử", khiến Trầm Khê vui vẻ không nhịn được cười mà cong miệng.

Đến khi đồ vật được phát gần xong, viện trưởng lại dẫn nhân viên công tác cùng một đứa bé hơi lớn đưa trà cho những tình nguyện viên ở hội ngân sách.

"Con là Trầm Khê đúng không, cô là viện trưởng của nơi này, cô họ Diêu." Diêu viện trưởng nở nụ cười thân thiết đưa một ly trà cho Trầm Khê.

"Cảm ơn Diêu viện trưởng." Trầm Khê đưa hai tay qua.

"Bạn rộn đến trưa, cô còn chưa kịp tiếp đãi con." Diêu viện trưởng có chút hổ thẹn nói.

"Chúng con đến giúp đỡ, đâu phải cần tiếp đãi gì ạ." Trầm Khê khách khí nói.

"Thật tốt!" Diêu viện trưởng càng hài lòng với Trầm Khê, "Thật sự con là một cô gái tốt, người vừa tốt, lại xinh đẹp nữa."

"Ồ.. Cô quá khen rồi." Trầm Khê luôn cảm thấy ánh mắt Diêu viện trưởng nhìn mình có chút quái dị, giống như có chút quá thân thiết, cô cảm thấy hơi không thoải mái, nhưng lại không biết nên nói như thế nào, nên chỉ có thể cười khó xử.

"Thực ra trước đây chúng ta đã gặp nhau rồi." Diêu viện trưởng bỗng nhiên nói.

"Thật vậy ạ? Thật xin lỗi cô, con không nhớ rõ." Trầm Khê nhớ lại một hồi, thực sự cô không nhớ gì cả.

"Không trách con làm gì, cái này cần trách tiểu tử Tô Hàng kia, không để chúng ta giới thiệu nhau." Diêu viện trưởng oán giận nói.

Tô Hàng? Biểu cảm của Trầm Khê trở nên kinh ngạc trong nháy mắt, cô nhìn nét mặt thay đổi của Diêu viện trưởng, chẳng lẽ..

"Lúc con kết hôn với Tô Hàng thì cô có đến uống rượu mừng, cũng không biết vận khí cứ chớ của tên tiểu tử Tô Hàng kia có phải đã biến mất rồi không, mà lại có thể cưới con về nhà." Diêu viện trưởng càng nghĩ càng

thấy đến từ vận khí cốt chớ cũng không đủ để miêu tả vận khí của Tô Hàng nữa.

"Tiểu tử Tô Hàng kia còn nói sẽ cùng con trở về thăm cô, kết quả là cô đợi mãi cũng không thấy nó mang con trở về, vẫn luôn nói nó rất bận bịu, chờ lần sau hẳn đến thì nhất định cô phải nói chuyện với hẳn một phen thôi." Diêu viện trưởng dường như có phần bất mãn với Tô Hàng, mà trách mắng không ngừng.

"Gần đây Tô Hàng thật sự rất bận ạ." Trầm Khê không nhịn được mà giải thích.

"Cô mới tùy tiện nói hai câu, mà đã đau lòng rồi hả?" Diêu viện trưởng mặt mờ nở nụ cười.

"Không.. Không phải đâu ạ." Trầm Khê lập tức vì xấu hổ mà tay chân luống cuống.

"Viện trưởng mù mù, cô Lưu nói đã đến dọn cơm xong rồi." Một bé trai tầm bảy, tám tuổi chạy tới cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người.

"Được, Tiểu Đào, con lại đi gọi các ca ca tỷ tỷ đi ăn cơm đi." Diêu viện trưởng nhã nhặn sờ lên đầu của bé trai, bé trai dường như rất vui, hăng hái gật đầu rồi lại chạy tới gọi các tình nguyện viên khác đi ăn cơm.

"Trước tiên đi ăn cơm đã, cơm nước xong xuôi, bọn nhỏ còn muốn biểu diễn một tiết mục cho các con nữa, biết các con sẽ đến, bọn nhỏ đã luyện tập rất lâu đấy." Nói xong, Diêu viện trưởng liền cùng Trầm Khê đi ăn cơm.

Phòng ăn của cô nhi viện rất đơn giản, trong căn phòng trống trải chỉ có mấy chiếc bàn ăn đơn giản, cô nhi viện đã chuẩn bị bàn ăn riêng biệt cho các tình nguyện viên, thế nhưng bọn họ lại rất yêu thích trẻ con, mỗi người đều bưng món ăn chạy tới chỗ của bọn nhỏ để ngồi cùng.

Trầm Khê thì vẫn luôn ngồi bên cạnh Diêu viện trưởng, nghe bà giải thích một chút về tình hình của cô nhi viện cùng chuyện trước kia của Tô Hàng.

"Thật ra cô muốn gặp con, không chỉ là bởi vì Tô Hàng, còn có chính cô vẫn luôn muốn ở trước mặt cảm ơn con." Diêu viện trưởng nói, "Chắc con cũng không biết, cô nhi viện này của chúng cô, may mắn mà có hội ngân sách của Trầm thị các con thì mới có thể mở đến tận bây giờ."

"Cô nhi viện đã phát sinh chuyện gì ạ?" Trầm Khê hỏi.

"Cô nhi viện này của chúng cô bởi vì có không nhiều cô nhi, chính phủ cũng không coi trọng gì, trợ cấp lại lúc có lúc không, luôn bị thiếu tiền. Mặc dù không được ăn, thế nhưng cô mang bọn nhỏ ra ngoài nhặt các vỏ lon để bán, hoặc là đi xin mọi người địa phương từ thiện tiền, dựa vào những người có lòng tốt giúp đỡ, mới có thể miễn cưỡng lấp đầy bụng." Diêu viện trưởng thở dài rồi nói, "Thế nhưng bọn nhỏ vẫn không chịu được mà sinh bệnh."

"Ai sinh bệnh vậy ạ?" Trầm Khê giật mình trong lòng.

"Đại khái mười mấy năm trước đi, mùa đông năm đó không biết có một trận cúm từ nơi nào tới, hoàn cảnh của cô nhi viện vốn đã không tốt, mọi người lại ở trong một cái phòng, chỉ cần có một người bị cảm cúm cũng sẽ khiến người khác bị lây, cuối cùng rất nhiều trẻ em bị sốt cao, căn bản là cô không chăm sóc hết được bọn chúng." Bây giờ Diêu viện trưởng nghĩ đến cảnh tượng đó còn kinh hãi, "Bọn trẻ đều bị cơn sốt làm cho mơ mơ màng màng, cô đưa bọn nhỏ đến bệnh viện, tuy bọn chúng đều phải nằm viện, nhưng cô nhi viện lại không có tiền."

"Tô Hàng cũng ngã bệnh ạ?" Trầm Khê nén sự lo lắng hỏi.

"Thân thể của Tô Hàng rất tốt, sau khi ho mấy ngày liền tự khỏi bệnh." Diêu viện trưởng nói, "Đáng thương lúc đó nó mới mười tuổi, đã

phải ở cô nhi viện một mình chăm sóc bảy, tám đệ đệ muội muội bị bệnh. Khi đó ở cô nhi viện ngoại trừ cô thì chỉ có một đại tỷ nấu cơm, hai chúng ta đều phải ở bệnh viện chăm sóc các đứa bé bị bệnh nặng, còn Tô Hàng ở lại trong cô nhi viện một mình để chăm sóc cho các đứa bé còn lại, còn phải tìm đồ ăn cho bọn nhỏ, thế nhưng lúc ấy trong cô nhi viện dường như không còn có gì nữa, cô với đại tỷ nấu cơm đều không chú ý tới."

"Về sau cô mới biết được, mỗi lúc trời tối nó đều chờ các đệ đệ muội muội ngủ thiếp đi, mới khoá cửa chính, một mình cưỡi xe đạp, đi đến tiệm bánh mì bên ngoài, xin bọn họ đồ còn thừa, sau đó lại cầm về cho bọn nhỏ ăn." Diêu viện trưởng cũng không nhịn được đau lòng mà nói, "Từ nhỏ Tô Hàng đã hiểu thẳng, nó không giống với các hài tử khác, những đứa trẻ khác sẽ bán thứ gì đó để lấy đồ ăn, còn nó thì không. Hẳn muốn cái gì thì đều tự nghĩ biện pháp để kiếm tiền mua, lúc hẳn bảy tuổi đã biết đi ra ngoài lục lọi mấy bình nước khoáng trong thùng rác để bán. Cô còn nhớ rõ lúc trước nó đã nói với cô rằng, hẳn nói người ngồi không mà muốn đồ gì thì chính là kẻ ăn mày, mà nó không muốn làm ăn mày."

"VẬY.. Sau đó." Trầm Khê nghe thì vô cùng đau trong lòng.

"Trợ cấp của chính vẫn luôn không tới, bệnh viện lại thúc giục đòi tiền, không còn cách nào khác, cô đã nghĩ ít nhất đưa những đứa trẻ còn lại đến cô nhi viện khác. Nhưng những cô nhi viện khác cũng khó khăn, không có người nào nguyện tiếp nhận những đứa bé này." Diêu viện trưởng nói, "Ngay lúc cô sắp tuyệt vọng, thì lại thấy quảng cáo lợi ích chung của hội ngân sách Trầm thị ở bệnh viện."

"Lúc ấy cô cũng là ôm ý nghĩ lấy ngựa chết làm ngựa sống*, gọi điện thoại cho các con, kết quả là không nghĩ tới ngày thứ hai các con đã phải người đến đây rồi." Diêu viện trưởng kích động nói, "Cô còn nhớ rõ, lúc ấy một người quản lý họ Vương đến bệnh viện giúp chúng cô trả hết tất cả tiền thuốc men, còn có hai tình nguyện viên giúp đỡ để chăm sóc bọn nhỏ trong viện, lại đưa rất nhiều thức ăn và quần áo nữa. Từ đó về sau hàng năm các

con còn đưa một số vật từ thiện tới, con không biết đâu, lúc ấy nếu không phải có các con, cô nhi viện này đã sớm tàn, mấy đứa bé kia có thể cũng sẽ.."

*Lấy ngựa chết làm ngựa sống: liều chết, không sợ hy sinh.

"Cho nên, Trầm Khê, cô thật sự muốn thay bọn nhỏ cảm ơn con." Diêu viện trưởng kích động nói.

"Viện trưởng, cô đừng nói như vậy."

"Không, nên chứ, nên chứ, con không biết đâu.." Diêu viện trưởng càng nói càng kích động.

"Viện trưởng, cô là người đã chăm sóc Tô Hàng, cũng coi như là trưởng bối của con rồi. Nếu cô cứ cảm ơn con như thế, con sẽ rất áp lực ạ." Trầm Khê ngăn cản.

"Tô Hàng là Tô Hàng, con là con, nếu lúc trước không phải các con.."

"Viện trưởng, hiện tại con với Tô Hàng là người một nhà rồi, cô lại nói lời cảm ơn với con, chốc nữa anh ấy sẽ nói con đó." Trầm Khê dùng Tô Hàng làm bia đỡ đạn để ngăn cản ý đồ đột nhiên muốn mạnh mẽ nói lời cảm ơn của viện trưởng.

"Nó dám sao, nếu nó dám nói con, xem cô không tìm nó tính sổ sao!" Diêu viện trưởng tức giận vỗ bàn một cái.

"Cho nên cô cũng đừng nói lời cảm ơn với con nữa ạ." Trầm Khê bèn nói sang chuyện khác, "Hoặc là, cô kể với con về chuyện lúc trước của Tô Hàng đi ạ."

"Được, nếu không thì ta dẫn con đi xem gian phòng trước kia mà Tô Hàng ở nhé?" Diêu viện trưởng đề nghị.

Trầm Khê hiển nhiên không có ý kiến, hai người rời đi phòng ăn để đi ra bên ngoài.

Diêu viện trưởng dẫn Trầm Khê đi tham quan gian phòng của cô nhi viện, bà chỉ vào tầng trên của một chiếc giường hai tầng bằng gỗ rồi nói: "Trước khi Tô Hàng mười hai tuổi thì nó đã ngủ ở chỗ này, trước đó khung sắt của giường đều bị gỉ hết, hiện tại thì đây chiếc giường mà năm trước hội ngân sách của con đến thay đây này."

"Về sau anh ấy không ở nơi này nữa ạ?" Trầm Khê nhìn gian phòng một chút, ở đây có khoảng bảy, tám cái giường, nhưng không thể đủ để cho mấy chục người ở được.

"Sau khi Tô Hàng lớn hơn một chút nữa, nó liền đến nhà kho ở, ở đó có để một chiếc giường nhỏ." Diêu viện trưởng nói.

"Con có thể đi xem một chút không ạ?" Trầm Khê hỏi.

"Có thể chứ, cô còn giữ chiếc giường kia mà. Đôi khi Tô Hàng còn trở về, cho nên chiếc giường còn ở đó." Diêu viện trưởng nói.

"Anh ấy sẽ còn trở về ở ạ?" Trầm Khê hơi kinh ngạc hỏi.

"Sẽ, mấy năm trước nó thường xuyên trở về, một hai năm nay thì trở về ít hơn. Lần trước lúc nó về là trước khi hai con kết hôn không lâu, nó tới để mời cô uống rượu mừng đây này." Nói xong hai người liền đi đến cửa kho hàng.

Diêu viện trưởng lấy chìa khoá để mở cửa kho hàng ra, Trầm Khê đi đến nhìn một hồi, mới phát hiện kho hàng này không lớn lắm, đại khái khoảng mười mấy mét vuông, trên tường có một cái cửa sổ rất nhỏ, bốn phía còn có đặt mấy hộp các tông, ở dưới cửa sổ, có một chiếc giường đơn đã cũ.

"Tô Hàng đã ngủ nơi này." Diêu viện trưởng chỉ vào chiếc giường rồi nói.

Bởi vì thật lâu không có ai ở lại, nên trên giường có một lớp tro bụi nhàn nhạt, đầu giường có một cái bàn gỗ đơn giản, phía trên để vài cuốn sách chồng lên nhau cùng một cái ống đựng bút. Trầm Khê hiếu kỳ hỏi: "Đây cũng là đồ vật của Tô Hàng ạ?"

"Đúng thế, đều là sách mà trước kia nó đã đọc qua." Diêu viện trưởng nói xong, liền một quyển nhật ký có bìa ngoài màu đen từ giữa chồng sách ra đưa cho Trầm Khê rồi nói, "Đây là nhật ký của Tô Hàng."

"Nhật ký ạ?" Trầm Khê nhìn một chút quyển nhật ký trong tay, cô nghĩ nghĩ rồi nói, "Làm sao anh ấy lại để đồ vật riêng tư là nhật ký ở chỗ này chứ."

"Nói là nhật ký thôi, chứ thực ra bên trong không có viết cái gì cả." Diêu viện trưởng cười rồi nói, "Từ bé đứa nhỏ Tô Hàng này đã buồn bực, có chuyện gì đều giấu ở trong lòng, cô sợ nó sẽ vì khó chịu mà trở nên không tốt nên đưa quyển nhật ký này cho nó, vốn hi vọng hẳn có thể viết tâm sự ra để phát tiết một chút. Ai dè cái gì nó cũng không viết, chỉ viết ngày ở phía trên. Có điều cô nghĩ những thứ này, ước chừng rất có ý nghĩa với nó."

"Cốc cốc!"

Tiếng đập cửa đột ngột cắt ngang lời nói của viện trưởng.

"Viện trưởng, các bạn nhỏ muốn bắt đầu biểu diễn rồi." Tình nguyện viên đến trại mồ côi nhắc nhở.

"Ồ, được, vậy thì cô đi đây." Diêu viện trưởng nói xong, lại quay đầu liếc mắt nhìn Trầm Khê, "Cô phải đi làm việc rồi."

"Viện trưởng cô đi làm việc đi, con ở lại đây một hồi." Trầm Khê quan tâm nói.

"VẬY, TÝ NỮA CON ĐẾN ĐẠI SẢNH TÌM CHÚNG CÔ NHÉ." ĐIỀU VIỆN TRƯỞNG CŨNG KHÔNG KIÊN TRÌ NỮA, CƯỜI VỚI TRẦM KHÊ XONG LIỀN QUAY NGƯỜI LIỀN ĐI KHỎI.

Mọi người đi rồi, Trầm Khê cầm quyển nhật ký trong tay, cô thật sự không khống chế được sự hiếu kỳ trong lòng, mà đưa tay lật trang bìa của quyển nhật ký ra.

Ngày mùng 8 tháng 6 năm 1995, trời không mưa, phía sau vẽ một khuôn mặt tươi cười.

Trầm Khê không biết năm ấy đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn khuôn mặt tươi cười đằng sau, Trầm Khê ước chừng có thể đoán ra được, ngày đó đoán chừng đã xảy ra chuyện vui gì đó đi.

Ngày 12 tháng 11 năm 1995, ngày có tuyết, phía sau vẽ một vẻ mặt nhăn nhó.

Trầm Khê nghĩ, ngày đó Tô Hàng đoán chừng đang phiền não vì việc gì đó đi.

Ngày 20 tháng 8 năm 1997, trời không mưa, phía sau không phải vẽ một khuôn mặt tươi cười, mà là tiểu cô nương chải tóc hai bím, đang lớn tiếng gào khóc.

Ngày 21 tháng 8 năm 1997, trời không mưa, vẫn là tiểu cô nương kia, nhưng lúc này tiểu cô nương đó lại cười.

Liên tiếp hai ngày đều ghi chép, sẽ không là mối tình đầu của Tô Hàng đi, Trầm Khê ngầm nghĩ đến.

Sau khi Trầm Khê lật từng tờ một, trôi qua theo thời gian, nét bút non nớt bắt đầu trở nên thành thục hơn, cho đến trang mới nhất.

Ngày 28 tháng 9 năm 2017, trời không mưa, phía sau đồng thời vẽ một khuôn mặt tươi cười cùng với một nét mặt ưu sầu.

Đây là vừa buồn vừa vui sao? Ngày này, Trầm Khê nhớ kỹ đây là ngày Tô Hàng đến Trầm gia để cầu hôn cô, cũng là ngày mà cô đáp ứng gả cho Tô Hàng.

Sau khi tiếp tục lật.

Ngày mùng 1 tháng 11 năm 2017, trời không mưa, phía sau là khuôn mặt ưu sầu của một cô gái, cùng một khuôn mặt tươi cười.

Ngày mùng 1 tháng 11, ngày đó là ngày hai người họ đăng ký kết hôn mà, cô gái ưu sầu này là mình sao? Khuôn mặt tươi cười thể hiện cho Tô Hàng?

Nhìn nửa ngày, Trầm Khê bỗng nhiên dùng ngón tay nhẹ nhàng chọc chọc khuôn mặt tươi cười trong quyển nhật ký, cô hơi oán trách nói: "Hoá ra ngày đó anh rất vui sao, cũng biết tâm tình tôi không tốt. Biết tôi không vui, mà anh còn cười vui như thế, tôi sẽ nhớ kỹ, chốc nữa sẽ tìm anh tính sổ."

Trầm Khê nói đến phần sau thì chính mình cũng không nhịn được mà nở nụ cười, dùng tay một cái, lật đến trang cuối cùng.

Ngày mùng 5 tháng 11 năm 2017, dự báo thời tiết nói hôm nay sẽ mưa to.

Dự báo thời tiết ư? Cho nên sau khi viết xong trang này, phía sau không vẽ gì, là bởi chính anh cũng không biết tâm trạng của anh ngày hôm đó ra sao à?

Ngày mùng 5 tháng 11, là ngày hai người họ cử hành hôn lễ mà. Trầm Khê nhìn phần sau thiếu nét mặt kia, cô không nhìn được mà lật sang trước của quyển nhật ký, nhìn khuôn mặt tươi cười bên cạnh vẽ mặt đau khổ của cô gái, Trầm Khê nghĩ nghĩ rồi lấy một chiếc bút bi từ trong ống bút ra, cúi đầu, bổ sung vào nửa đoạn sau trống không của quyển nhật ký.

Trầm Khê vẽ xong, hài lòng liếc mắt nhìn, sau đó khép lại quyển nhật ký, để lại chỗ cũ. Bên trong vẽ lên cái gì, đợi đến khi chủ nhân của nó trở về lật ra liền có thể nhìn thấy.

Thăm dò bí mật nhỏ trong lòng Tô Hàng, Trầm Khê cười rồi rời khỏi phòng, đi theo tiếng ca của bọn nhỏ, Trầm Khê đến đại sảnh của cô nhi viện.

Bọn nhỏ đang biểu diễn vũ đạo cùng ca khúc cho các tình nguyện viên ở dưới đài, mặc dù biểu diễn rất thô ráp, thế nhưng tất cả mọi người đều xem vô cùng vui vẻ.

Bầu không khí rất sôi động, các tình nguyện viên từng người đều bị các trẻ em kéo lên sân khấu biểu diễn, Trầm Khê cuối cùng cũng bị bọn nhỏ kéo đi lên.

Bởi vì vội vàng không có chuẩn bị gì, Trầm Khê đành phải dùng một chiếc đàn dương cầm cũ kỹ nhạc đệm để cùng bọn nhỏ hát bài "Chú dê vui vẻ".

Điều viện trưởng thừa cơ vụng trộm dùng di động để quay một đoạn video rồi gửi cho người nào đó.

Mà sau khi người nào đó si mê xem đoạn video này năm, sáu lần, liền mặt đen lên gọi Phương Vũ vào.

"Sắp xếp lịch trình xong chưa? Lúc nào thời gian mà tôi muốn có thể để trống được?" Tô Hàng hỏi.

"BOSS, tôi đã nghiên cứu hai ngày rồi, nhưng cuối cùng chỉ có thể để trống cho ngài một ngày, chính là thứ năm tuần sau." Phương Vũ cẩn thận nói.

"Tôi muốn ba ngày." Tô Hàng bất mãn nói.

"Liên tiếp cuối tuần cũng có ba ngày." Phương Vũ yếu ớt vươn ba ngón tay.

"Phương Vũ!" Tô Hàng tức giận nheo mắt lại.

"BOSS, coi như ngài giết tôi đi, nhưng tôi cũng không thể để trống được ngày nào." Phương Vũ cứng cổ nói.

"Ra ngoài!" Tô Hàng tức giận nói.

"Vâng!" Phương Vũ hoan thiên hỉ địa* lui ra.

*Hoan thiên hỉ địa: Ý nói vui sướng khôn cùng..

Tác giả có lời muốn nói: Ngày 20 tháng 8 năm 1997, Trần Khê làm mất.

Ngày 21 tháng 8 năm 1997, Trần Khê bị tìm tới.

Mùa thu cùng năm đó, hội ngân sách Trần thị được thành lập.

Mùa đông cùng năm đó, Diêu viện trưởng gọi điện thoại để xin sự giúp đỡ của hội ngân sách Trần thị.

"Vương quản lý anh đi xem một chút, nếu như xác định được liền để bọn họ vào danh sách giúp đỡ đầu tiên đi." Trần phu nhân liếc mắt nhìn tiểu Trần Khê đang chơi đùa ở một bên rồi nói, "Chỉ cần là cô nhi viên của thành phố S, chúng ta đều tận lực giúp đỡ."

"Tiểu ca ca sẽ ở nơi đó hả mẹ?" Tiểu Trầm Khê hỏi.

"Có lẽ vậy."

Con cưa: Chương lớn đây.. Nhanh khen ta đi..

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Lại Có Người Giành Vợ Với Tôi Rồi..

Edit: Hạ Yến

Lúc Trầm Khê trở lại biệt thự thì trời đã tối rồi, trong biệt thự đèn đuốc sáng trưng tràn đầy mùi thức ăn, còn Trương tẩu đã dọn dẹp xong phòng bếp và đang định tan ca.

"Phu nhân trở về rồi." Trương tẩu nhìn thấy Trầm Khê vừa mới vào cửa liền cười rồi chào hỏi.

"Vâng." Trầm Khê nhìn xung quanh một chút, "Tiên sinh còn chưa về ạ?"

"Sẽ về sớm thôi." Trương tẩu cười ha hả rồi trả lời, "Nửa giờ trước ngài ấy có gọi điện thoại về, hỏi phu nhân đã về chưa, tôi vừa bảo ngài đang ở trên đường, tiên sinh liền nói ngài ấy cũng sẽ trở về ngay."

"Ồ." Trầm Khê khẽ gật đầu coi như hiểu rõ.

"Có phải hôm nay phu nhân rất bận không?" Trương tẩu bỗng nhiên lại hỏi.

"Ngày hôm nay con đến cô nhi viện, chính là chơi cùng đám trẻ con." Trầm Khê đáp lại.

"Đoán chừng tiên sinh là sợ sẽ quấy rầy phu nhân rồi." Trương tẩu tự cho là như vậy.

"Tại sao dì lại nói thế ạ?" Trầm Khê khó hiểu nói.

"Nếu không phải ngài ấy sợ quấy rầy phu nhân, tiên sinh tội gì mà lại không gọi điện thoại cho ngài để trực tiếp hỏi lúc nào ngài sẽ về nhà chứ, mà lại phải nhờ tôi chuyển lời giùm." Trương tấu nói xong, bà thầm hỏi mình trong lòng, nói câu này ra coi như là đã hợp lý đi, liệu có vẻ hơi quá hay không nhỉ. Thật sự là tâm tư của tiên sinh đã hỏng vì buồn bực quá lâu luôn rồi.

Vẻ mặt của Trầm Khê liền trở nên không tự nhiên trong nháy mắt, căn bản là cô không có lo lắng hay suy nghĩ gì về câu nói có vẻ hơi quá của Trương tấu, chỉ là cô tự dưng chột dạ. Cô với Tô Hàng giống như một đôi nam nữ đang thầm mến nhau vậy, mình còn chưa đâm thủng cửa sổ kia, đã bị người khác nhìn thấy rõ ràng rồi.

"Phu nhân, Sơ Ngũ đã ăn rồi, ngài không có dặn dò thì tôi về trước." Trương tấu nói thêm.

"A, được." Trầm Khê xấu hổ đáp.

Chờ Trương tấu rời khỏi, Trầm Khê mới khe khẽ thở phào nhẹ nhõm, cô cởi áo khoác lông màu đen ra rồi tùy ý ném trên ghế sa lon, xong lại bỏ kiểu tóc đuôi ngựa trên đầu, rồi cô nhẹ nhàng quơ quơ đầu, để tóc từ từ tản xuống.

Tô Hàng vừa đẩy cửa vào đã nhìn thấy một màn như vậy, gian phòng đầy đèn đóm sáng trưng, hương thơm của món ăn bay khắp phòng, còn có một mỹ nữ đang ở trong nữa.

"Anh về rồi sao." Bởi vì trước đó Trương tấu đã nói Tô Hàng sẽ về nhà sớm, cho nên khi cô nhìn thấy Tô Hàng bỗng nhiên đứng ở cửa, Trầm Khê cũng không kinh ngạc mấy.

"Ừm." Tô Hàng vừa đưa tay vuốt vuốt Sơ Ngũ chạy quanh hần rất lâu vừa nói, "Em cũng vừa trở về à?"

Trầm Khê đột nhiên cảm thấy nam nhân này thật sự là làm bộ quá giỏi rồi, rõ ràng đã gọi điện thoại hỏi Trương tẩu xem lúc nào mình sẽ trở về, lúc này hẳn lại còn hỏi lại, thật khiến người khác không chịu được mà muốn vạch trần hẳn mà: "Anh không biết à?"

"Hả, cái gì cơ?" Tô Hàng không kịp phản ứng lại.

"Không phải anh đã hỏi Trương tẩu xem lúc nào tôi sẽ về nhà sao, vừa rồi Trương tẩu còn nói đùa rằng, có phải anh không có số di động của tôi không, mà mỗi lần anh đều phải nhờ bà ấy chuyển lời hộ." Trầm Khê cố ý sửa lại lời giải thích của Trương tẩu, nhưng cô không sợ, bởi vì cô biết, Tô Hàng chắc chắn sẽ không tìm Trương tẩu để chất vấn bà ấy.

"Anh.." Tâm tư nhỏ bị đâm thủng, còn lại bị Trầm Khê trực tiếp tra hỏi, Tô Hàng liền cảm thấy xấu hổ cực kỳ, sau khi luống cuống được vài giây, hẳn bỗng nhiên phúc chí tâm linh* mà bày tỏ ra ý kiến của mình, "Về về sau anh sẽ không hỏi Trương tẩu nữa, mà trực tiếp hỏi em luôn nhé?"

*Phúc chí tâm linh: Vận khí tới thì đầu óc cũng sáng suốt linh lợi hơn.

"Theo anh đi." Trầm Khê yêu kiều xoay người, rồi đi đến phía phòng ăn.

Đây có phải chứng tỏ rằng sau này mình có thể gọi điện thoại cho Trầm Khê mỗi ngày không vậy? Tô Hàng phản ứng xong, liền vui vẻ ngồi xuống, dùng hai cánh tay ôm đầu của Sơ Ngũ rồi dùng sức nhào nặn, hẳn không để ý tới tiếng kêu thảm thiết của chú, mà chỉ âm thầm quyết định tăng thêm tiền lương cho Trương tẩu nhân hoạ được phúc*.

*Nhân hoạ được phúc: trong lúc gặp hoạ lại gặp được điều may mắn.

"Ăn cơm thôi!" Trầm Khê đang ngồi ở bàn ăn để chờ người nào đó tới ăn cùng, thì lại nghe được tiếng chó sủa truyền từ phòng khách tới, cô

không chịu được nên lên tiếng gọi.

"Ồ, anh tới đây." Nghe được tiếng gọi, Tô Hàng lập tức Sơ Ngũ ra, Sơ Ngũ vừa được thả tự do, chú liền vắt chân lên cổ mà chạy. Tâm trạng của Tô Hàng đang tốt, hắn vừa để cặp công văn trong tay xuống, liền cởi quần áo tháo cà vạt, rồi bước nhanh đến phòng ăn.

Tô Hàng ngồi xuống vừa cầm chén đĩa lên, thì Trầm Khê bỗng nhiên lên tiếng hỏi: "Anh chưa rửa tay à?"

Tay đang cầm chiếc đĩa của Tô Hàng bỗng cứng đờ, hắn hơi luống cuống nhìn về phía Trầm Khê, hình như hắn đã quên rửa tay rồi, nhưng hắn đi rửa tay bây giờ thì có ra vẻ mình rất LOW hay không nhỉ?

"Há.." Trầm Khê dường như đã bị bộ dạng đần độn của Tô Hàng chọc cười, "Được rồi, tôi sẽ không chê anh đâu."

Không chê anh đâu, không chê anh đâu, không chê anh đâu...

Sau khi câu nói này được lặp lại trong não Tô Hàng mười mấy lần, Tô Hàng mới đưa tay gấp thức ăn, hắn cố gắng dùng động tác cúi đầu ăn để che dấu nụ cười trên mặt mình.

Trầm Khê nhìn hắn ăn gấp như thế, cô liền thuận tay đẩy bát canh nóng vào trong tay Tô Hàng: "Ăn từ từ thôi."

Tô Hàng nghiêng đầu nhìn bát canh sừn cùng bí thái hành đang nóng hổi trong tay mình một hồi, rồi lại nhìn cái bát trống rỗng thuộc về mình bên kia bàn. Tô Hàng để đĩa xuống, rồi bưng cái bát kia lên, hắn cẩn thận múc vào bát, giống như một miếng hành cũng không được bỏ sót, sau đó giả bộ lơ đãng đặt vào tay Trầm Khê.

"Cảm ơn anh." Trầm Khê cười cười với Tô Hàng, rồi cô bưng lên bát canh mà nam nhân vừa buông xuống để uống hai ngụm.

Tô Hàng nhìn nét mặt tươi cười của Trầm Khê, đôi môi đỏ của cô khẽ mở để uống hai thìa canh sườn kia, khiến trái tim hần không thể khống chế được mà nhảy bịch bịch lên.

Ăn xong cơm tối, Trầm Khê chơi với Sơ Ngũ ở phòng khách, còn Tô Hàng thì lại lè mà lè mề không tới thư phòng tận nửa ngày, mấy lần hần nhìn Trầm Khê để nói gì đó nhưng lại thôi. Trầm Khê hiển nhiên cũng phát hiện sự bất thường của Tô Hàng, có điều cô sẽ không vạch trần hần, cũng sẽ không về phòng ngủ, cô muốn xem nam nhân này có thể chịu đựng đến khi nào mới hỏi cô đây.

Biết những chuyện Tô Hàng đã từng trải qua, Trầm Khê càng thương hần hơn, nhưng cô cũng không muốn nghe những chuyện xưa của hần từ trong miệng người khác. Vì như vậy, cô không thể ngay lập tức an ủi hần được.

"Em..." Tô Hàng cuối cùng vẫn không thể kìm nén được, hần ấp a ấp úng hỏi, "Hôm nay em tới cô nhi viện ra sao?"

"Rất tốt, bọn nhỏ đều rất đáng yêu." Trầm Khê đáp lại.

"Ồ." Tô Hàng quan sát nửa ngày, nhưng hần thật sự là nhìn không ra bộ dạng của Trầm Khê rốt cuộc có biết việc mình là đã từng ở cô nhi viện Khánh An hay không, chẳng lẽ viện trưởng không nói ra sao? Nhưng thế thì không phù hợp với tính cách nhiều chuyện của viện trưởng.

"Thế em có ấn tượng đặc biệt với cái gì không?" Tô Hàng lại dò xét lần nữa.

"Có!" Trầm Khê đáp lại.

Tô Hàng giật mình một cái, mặt mũi hần tràn đầy chờ mong nhìn.

"Bọn nhỏ hát ca cực kỳ tốt."

"Ồ." Tô Hàng hơi thất vọng ồ một tiếng, hấn lại nghĩ, cô ấy không biết cũng không sao, chờ lần sau mình lại cùng cô ấy đến là được.

Trầm Khê lén lút liếc mắt nhìn nam nhân, cô sắp bị cái tính cách nín nhịn của nam nhân này làm cho tức chết rồi, hấn không thể hỏi trực tiếp chuyện gì luôn hả? Cô thở dài rồi nghĩ, thôi được rồi, đối với một nam nhân viết nhật ký cũng chỉ viết được ngày cùng thời tiết ra sao mà nói thì, có thể hỏi đến mức này là đã rất tốt.

Một khúc dương cầm êm dịu vang lên, là điện thoại của Trầm Khê vang lên.

Trầm Khê cầm điện thoại di động lên thì mới phát hiện ra là Vân Thư gọi đến, cô liền cười rồi nhận cuộc gọi: "Vân Thư."

"Thân ái, bà đã ăn cơm xong chưa." Vân Thư dự đoán Trầm Khê hấn là đã cơm nước xong xuôi thì mới dám gọi điện thoại.

"Tôi vừa ăn xong." Trầm Khê đặt chân lên ghế sa lon, cô ôm một cái gối trong ngực rồi nhàn nhã dựa vào ghế.

Tô Hàng nhìn chăm chăm vào cái gối ôm bị Trầm Khê ôm vào trong ngực, đột nhiên hấn bắt đầu nảy sinh một ý nghĩ, có thể in hình của mình lên tất cả gối ôm trong nhà không nhỉ.

"Ngày mai bà có bận gì không, chúng ta cùng đi mua quà sinh nhật cho Oánh Oánh." Vân Thư nói.

"Đúng á." Bị Vân Thư nhắc nhở như thế thì Trầm Khê mới nhớ đến, "Sinh nhật của Oánh Oánh sắp đến rồi, ngày 24 tháng này đúng chứ."

Ngày 24 sao!?

"Nếu Oánh Oánh biết bà đã quên, em ấy khẳng định sẽ rất buồn đấy." Vân Thư nói.

"Chưa, chưa đâu, làm sao tôi có thể quên chứ, đêm giáng sinh, khi tôi đi ra ngoài trông thấy cây thông thì đã lập tức nghĩ đến việc đó rồi." Trầm Khê vừa cười vừa nói.

"Vậy bà còn nhớ việc chúng ta đã đồng ý với Oánh Oánh sẽ cùng em ấy tổ chức sinh nhật năm nay không?" Vân Thư lại hỏi.

"Có hả?" Trầm Khê cẩn thận nhớ lại, nhưng dù sao đối với Trầm Khê sau khi đã sống lại mà nói, cái này đã coi như là việc của năm năm trước, cô tạm thời không nhớ đến.

"Bà đã quên rồi à? Vào đầu năm, chúng ta đi thăm Oánh Oánh, thì đã đáp ứng em ấy năm nay sẽ đến đó để cùng em ấy sinh nhật rồi mà." Vân Thư nhắc nhở, "Chắc năm nay bà bận nhiều việc, khẳng định đã quên rồi."

"Tôi đã nhớ lại rồi." Bị Vân Thư nhắc nhở như vậy, Trầm Khê mới hoàn toàn nhớ lại, vào đầu năm mình và Vân Thư còn có Thương học trưởng cùng đi đến tiểu trấn để thăm Oánh Oánh, khi rời khỏi, tiểu cô nương rất buồn, vì vậy ba người bọn họ đã đồng ý đến lúc sinh nhật em ấy thì sẽ cùng đến đó đón sinh nhật.

"Có điều, năm nay bà có thể đi được sao?" Vân Thư lại hỏi.

"Tại sao tôi không thể đi chứ?" Trầm Khê nghi ngờ nói.

"Dù sao đi tới tiểu trấn cũng phải mất hai ngày, mà lễ Giáng Sinh, bà không đi với vị nhà bà à?" Vân Thư trêu chọc nói.

Trầm Khê chợt dạ liếc Tô Hàng một chút, chỉ thấy người nào đó đang hết sức chăm chú với Sơ Ngũ, dường như căn bản không chú ý tới bên này,

khiến Trầm Khê hơi bực mình: "Đi, tôi đã đồng ý với em ấy rồi, nhất định phải đi."

"Được, vậy, tôi sẽ nói chuyện với Thương học trưởng với Oánh Oánh một chút." Vân Thư nói liền cúp điện thoại.

Trầm Khê cúp điện thoại, cô thuận tay lật bản ghi nhớ trên điện thoại di động ra, quả nhiên phát hiện phía trên có ghi chép việc đi sinh nhật Oánh Oánh.

"Oánh Oánh là ai thế?" Người nào đó lắng tai nghe toàn bộ quá quá trình rồi cuộc cũng không nhịn được mà lên tiếng hỏi.

"Em ấy là muội muội của Thương học trưởng." Trầm Khê trả lời, "Cũng là muội muội mà tôi với Vân Thư vô cùng thích."

"Muội muội của Thương Hoà Hú sao?" Giọng nói của Tô Hàng vì không nhịn được mà cao thêm mấy phần.

"Sao vậy?" Trầm Khê nghi hoặc nhìn hẩn một hồi.

"Không có gì." Tô Hàng lập tức kinh hãi, hẩn nghĩ nghĩ rồi lại hỏi, "Ngày 24 đó em phải tham gia tiệc rượu nhân sinh nhật của em ấy à?"

"Cũng không tính là tiệc rượu sinh nhật đâu, chỉ là có tôi, Vân Thư, còn có Thương học trưởng, bọn tôi sẽ đến đó để dự sinh nhật của em ấy thôi." Trầm Khê nói, "Đúng rồi, có thể tôi sẽ phải đi tận hai, ba ngày."

"Hai, ba ngày ư?" Còn chỉ có mấy người bọn họ sao? Nếu em đi cùng Vân Thư thì anh có thể nhịn, nhưng tại sao lại còn có Thương Hoà Hú chứ, giọng nói của Tô Hàng vì không nhịn được mà cao thêm mấy phần.

"Oánh Oánh là trẻ sinh non, từ nhỏ thân thể em ấy đã không được tốt, cho nên Thương bá phụ cùng Thương bá mẫu đã bố trí em ấy ở một trấn

nhỏ phía nam để tu dưỡng." Trầm Khê nói tiếp, "Đi từ đây đến đó phải mất một đoạn thời gian, cho nên tôi có thể phải ở đó một, hai ngày."

"..." Tô Hàng hơi không vui mà nhếch môi.

"Anh không vui khi tôi đi à?" Trầm Khê nghi ngờ nói.

"Không có, em vui là tốt rồi." Tô Hàng đứng lên rồi nói, "Anh đi về thư phòng trước, anh còn có một số việc chưa làm xong."

Hơi thở toàn thân cũng đã đều thay đổi, ngay cả Sơ Ngũ cũng đã nhìn ra là anh không vui rồi, thế mà nín nhịn không nói, Trầm Khê hung hăng hướng về phía cửa thư phòng đang đóng để mắng một câu đáng đời.

Tô Hàng ngồi ở trước bàn đọc sách, ngón tay tra trên lịch, ngày 24 tháng 12 là thứ sáu tuần sau, khẳng định sinh nhật phải tổ chức rất sớm đi, cho nên thứ năm tuần sau Trầm Khê đã phải xuất phát đi, mình đã phải vất vả lắm mới thu xếp thời gian được, chẳng lẽ cứ như vậy mà đụng phải đúng dịp sao?

Đinh đình đình.

Tô Hàng tiện tay cầm điện thoại, giọng nói đầy nhiệt tình của Lý Thanh Viễn liền truyền đến: "Tô Hàng, lúc này cậu phải cố gắng mà cảm ơn tôi đi, tôi đã chọn được một địa phương vô cùng hoàn mỹ cho cậu, thủ đô của nước W, tôi đã gửi hình ảnh cho cậu rồi, cậu mở hòm thư ra xem đi."

Tô Hàng nghe xong, liền bật máy tính lên, ấn mở hòm thư để xem ảnh chụp bên trong đó, Lý Thanh Viễn trong điện thoại còn đang không ngừng giới thiệu: "Thứ năm tuần sau là ngày 23, còn ngày 24 chính là đêm Giáng Sinh. Trung tâm quảng trường ở thủ đô của nước W có một đài cầu nguyện đang hoạt động vô cùng lớn, đến lúc đó trên quảng trường sẽ có một cây thông Noel lớn nhất toàn thế giới, rất đẹp đẽ. Có rất nhiều người đã vì yêu

thích mà chạy tới đó thể tham gian, còn có truyền thuyết nói rằng đôi nam nữ cầu hôn dưới cây cây giáng sinh đó thì sẽ bạc đầu giai lão, hạnh phúc cả đời. Nhưng mà tôi không tin mấy thứ đó đâu, nhưng nữ nhân lại tin đấy."

"Mà tôi đều giúp cậu sắp xếp hành trình xong xuôi rồi đấy, chuyến bay quốc tế, chỉ năm tiếng đã có thể hạ cánh, tối đến, gần quảng trường trung tâm có một khách sạn cao cấp có phòng giường lớn, thế nào?" Lý Thanh Viễn càng nói thì càng bội phục mình, vì có thể làm cho huynh đệ của mình sớm ngày ôm mỹ nhân, phòng tổng thống thì có chút quá lớn, còn giường ở phòng lớn thì vừa vặn quá rồi.

"Thứ năm tuần sau Trầm Khê phải đến dự sinh nhật của muội muội của Thương Hoà Hú rồi." Tô Hàng nhìn cây thông Noel trên đệp để trên màn hình máy tính thì vẻ mặt hẳn càng thêm cô đơn.

"Trời đất!" Lý Thanh Viễn chửi một câu, "Cậu hãy nhanh mà đoạt người đi chứ."

"Tôi không thể cướp người với một tiểu cô nương bị bệnh được." Tô Hàng đáp lại.

"Chỉ là cái sinh nhật thôi mà, cũng không phải đại sự gì đâu." Lý Thanh Viễn mắng, "Đại ca, vài chục năm, cậu thăm mến người ta vài chục năm, mãi cậu mới chờ đến lúc đến anh lấy hết dũng khí để thổ lộ, quả thật là so với nhìn thấy mình kết hôn còn vui vẻ hơn đấy, vậy mà anh còn muốn để về sau, cậu làm sao thế?"

"Tôi cũng phải đi." Tô Hàng bỗng nhiên lên tiếng.

"Gì cơ?"

"Tôi muốn đi với Trầm Khê." Hả kiên quyết không thể để lại một chút xíu cơ hội gì cho Thương Hoà Hú, hẳn phải cùng ở với Trầm Khê vào lễ Giáng Sinh mới được.

Tác giả có lời muốn nói: Tô Hàng sẽ thổ lộ tại tiểu trấn, cho nên mọi người chờ một chút, đừng có mắng ta nhé.. (Lời editor: Chờ mãi anh mới thổ lộ huhu..)

Hôm qua con của nhất định là buồn ngủ quá, cho nên mới làm ra một chai Ô Long, nhất định là như vậy!

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Có Thể Ở Cùng Nhau

Edit: Hạ Yến

Thứ sáu, ngày 23 tháng 12.

Xe đều đặn chạy nhanh đi đến sân bay trên đường cao tốc, Trầm Khê vẫn còn hơi không xác định hỏi: "Anh thật sự muốn đi hả?"

"Ừm!" Đây đã là lần thứ ba Trầm Khê hỏi hẵn, nhưng Tô Hàng vẫn trước sau như một* gật đầu trả lời.

*Vẫn trước sau như một: trước cũng như sau, trong hoàn cảnh nào cũng không thay lòng đổi dạ.

"Tại sao anh bỗng nhiên muốn đi thế?" Trước đó Trầm Khê cũng đã hỏi qua vấn đề này, chỉ có điều nam nhân im lìm này vẫn luôn không trực tiếp trả lời cô.

"Anh vừa vặn có thời gian." Tô Hàng mơ hồ nói.

"Đây không phải trọng điểm." Trầm Khê nhìn lướt qua tay cầm tay lái của nam nhân, rõ ràng các đốt ngón tay của hẵn đều vì khẩn trương mà trở nên trắng bệch, như trên mặt lại vẫn cứ không có biểu cảm gì.

"..." Tô Hàng không biết phải trả lời ra sao, cho nên hẵn đành phải giả chết.

Lại là như vậy, lại là như vậy, mỗi lần đều như vậy sao, những thứ nên nói thì anh mãi mãi không nói hả.

"Tôi đang hỏi anh đấy? Tại sao anh lại muốn đi theo tôi tới tỉnh Y." Trầm Khê cảm thấy sau khi mình ở cùng với Tô Hàng, thì tính tình cô càng ngày càng không tốt.

"..." Nhận ra được sự bức tức trong giọng nói của Trầm Khê, Tô Hàng khẩn trương mím môi.

Tức rồi? Mình đã khiến Trầm Khê không vui sao? Có phải cô ấy không muốn mình đi không? Tại sao cô ấy lại không muốn để mình đi chứ? Tại sao Thương Hoà Hú có thể đi, mà mình lại không được? (Này, đây là sinh nhật của muội muội người ta đó?)

Tô Hàng càng nghĩ càng oan ức, phía trước là cửa ra vào của sân bay, Tô Hàng rẽ đường, sau khi xuống làn đường phụ, rất nhanh đã gặp đèn đỏ, hãm giảm phanh, để dừng vững vàng chiếc xe lại, lúc này hãn mới hơi oan ức hỏi: "Anh không thể đi sao?"

Nghe giọng nói kia dường như không hề khác gì ngữ điệu hãn thường nói, nhưng Trầm Khê chính là thấy sự oan ức từ bên trong câu nói đó, trong nháy mắt cô nảy sinh ra một loại cảm giác bản thân cô đang bắt nạt người hiền lành vậy, thật là quái đản.

"Được rồi, anh muốn đi thì đi." Trầm Khê đành thua trận.

Tô Hàng lén lút liếc nhìn Trầm Khê, khóe miệng hãn lén lút nở một nụ cười yếu ớt, chờ đèn tín hiệu chuyển sang màu xanh, hãn giảm chân ga, một đường tiến vào bãi đậu xe của sân bay.

Sau khi Tô Hàng xách rương hành lý của Trầm Khê từ trong cốp xe ra và cởi ba lô xuống, Trầm Khê không nhìn được mà nhú mày hỏi: "Anh đã đóng gói hành lý rồi à?"

Tay đang đeo ba lô của Tô Hàng dừng lại, có điều rất nhanh sẽ điều chỉnh xong, hãn như không có việc gì xảy ra mà khóa xe, kéo rương hành

lý đến bên người Trầm Khê. Sử dụng kỹ năng cuối cùng, giả ngu.

Đồ ấu trĩ!

"Anh mua vé máy bay chưa?" Trầm Khê buồn cười liếc mắt nhìn nam nhân.

"Anh đã mua rồi." Tô Hàng đáp lại.

Cũng đúng thật, hành lý đều đã sớm đóng gói xong, vé máy bay hẳn cũng nên mua nốt mới đúng.

"Cùng chuyển bay với tôi sao?" Trầm Khê nghĩ nghĩ rồi lại hỏi.

"Ừm." Mua vé máy bay cùng một chuyến bay, việc này nhất định phải là mưu đồ đã lâu, Tô Hàng vừa gật đầu xong liền chột dạ.

"Ha.." Trầm Khê cuối cùng vẫn không nhịn được mà bật cười, có điều, cô không truy hỏi Tô Hàng nữa, mà cất bước đi về phía trước, "Đi thôi, Vân Thư với Thương học trưởng bọn họ đều đã đến rồi."

Tô Hàng thở dài một hơi, hẳn kéo lấy rương hành lý đi nhanh vài bước, để đuổi kịp Trầm Khê phía trước, rồi hai người song song đi về phía thang máy.

Cửa lên máy bay.

Vân Thư liếc mắt nhìn điện thoại rồi nói: "Tiểu Khê nói cô ấy đã đến, nên rất nhanh sẽ tới đây."

"Ừm." Thương Hoà Hú ăn mặc toàn thân nhàn nhã nhìn về phía thang máy rồi khẽ gật đầu.

"Tiểu Khê nói, Tô Hàng muốn đi cùng với cô ấy." Nói xong, Vân Thư cẩn thận quan sát vẻ mặt của Thương Hoà Hú.

"Thật sao?" Rõ ràng sững sờ trong chớp mắt, Thương Hòa Hú lại như không có việc gì xảy ra mà hỏi.

"Đoán chừng là bởi vì lễ Giáng Sinh đi." Vân Thư giải thích, " Dù sao cũng là ngày lễ đầu tiên sau khi bọn họ kết hôn, Tô Hàng mới muốn đi cùng với Trầm Khê."

"Anh biết." Vẻ mặt của Thương Hoà Hú liền tự nhiên hơn trước nhiều.

Vân Thư nhú mày, có điều cô không nói gì nữa, hai người yên tĩnh chờ đôi vợ chồng mới cưới.

"Vân Thư." Lúc cách cửa lên máy bay còn mười mấy thước, thì Trầm Khê nhìn thấy Vân Thư.

"Tiểu Khê." Vân Thư ngẩng đầu, vẫy vẫy tay với Trầm Khê.

Hành lý đều bị Tô Hàng cầm hết, còn tay của Trầm Khê thì trống không, cô đã nghĩ muốn mau mau tới để tìm Vân Thư nói chuyện, kết quả chân mới bước về phía trước một bước, tay trái bỗng nhiên lại bị người kéo lại.

Trầm Khê nghi hoặc quay đầu, làm sao hăn đột nhiên lại dắt tay mình chứ.

Tô Hàng nắm thật chặt tay của Trầm Khê, hăn nhìn về phía Thương Hoà Hú, trong mắt chứa sự khiêu khích cùng hung ác, còn có một chút chột dạ nữa. Ôi, Trầm Khê nhất định sẽ cảm thấy rất kỳ quái đi.

Không được, nhất định mình phải chịu đựng.

Trầm Khê mặc dù khó hiểu, nhưng cô cũng không hất tay của nam nhân ra, mà chỉ nghi hoặc nhú mày, theo bước chân của nam nhân, chậm rãi đi đến cửa lên máy bay.

Nhìn hai người đang nắm chặt mười ngón tay đi tới (Đúng vậy, Tô Hàng vì buồn bực mà nửa đường liền đổi thành nắm chặt mười ngón), Vân Thư nhíu mày với Trầm Khê, mặt mũi cô nàng tràn đầy ý cười mập mờ. Mà sau khi nhận ra được hai loại cảm xúc địch ý cùng đặc ý trong mặt Tô Hàng, Thương Hòa Hú không nhịn được mà giật giật khoé miệng, hắn ta lập tức dời ánh mắt đi.

Thẳng rồi! Tô Hàng đặc ý nhếch khoé miệng lên.

"Không ngờ còn rất xấu bụng." Quan sát được một màn này Vân Thư liền không nhịn được nói.

"Gì cơ?" Thương Hòa Hú không nghe rõ Vân Thư.

"Không có gì." Vân Thư cảm thấy hôm nay Thương học trưởng đã bị kích thích quá lớn rồi, cô cũng không muốn kích thích anh ấy thêm nữa.

Hai người đi đến gần, Trầm Khê liền cười hỏi: "Hai người đã đăng ký thủ tục chưa?"

"Chưa đâu, bọn tôi muốn chờ hai người để làm cùng luôn." Vân Thư nói.

"Xin chào." Thương Hòa Hú lễ phép đưa tay ra với Tô Hàng.

Tay phải của Tô Hàng đã nắm tay của Trầm Khê, còn tay trái lại kéo hành lý, tay trái của hắn không bắt tay được, tay phải lại kiên quyết không thể thả ra. Thế là, cuối cùng hắn lạnh nhạt khẽ gật đầu với Thương Hoà Hú.

"..." Thương Hoà Hú luôn luôn tao nhã bỗng nhiên muốn phun một câu chửi rủa.

Trầm Khê không phát hiện ra sóng ngầm mãnh liệt giữa hai người muốn lấy giấy chứng nhận từ trong ba lô ra để đăng ký thủ tục, dùng một

tay thì không thể lấy được, cho nên cô muốn rút tay trái đang bị nam nhân nắm chặt về, chỉ là sau khi rút thử hai lần, cô phát hiện là rút không nổi.

Trầm Khê nhận ra khuôn mặt tràn đầy ý cười mập mờ của Vân Thư, thế là cô lập tức đỏ mặt, hung hăng giật nam nhân một cái, cô xấu hổ không biết nói ra sao: "Buông tay ra."

Hắn không hiểu tại sao nàng dâu nhà mình bỗng nhiên giận dữ, nhưng thấy cô như thế, Tô Hàng liền vì sợ mà ngoan ngoãn buông tay.

Trầm Khê lấy thẻ căn cước từ trong ba lô ra, lúc cô đưa cho Tô Hàng còn hung hăng trợn mắt nhìn nam nhân một cái: "Anh đi làm thủ tục."

"Ồ." Tô Hàng bị trừng mắt, đành phải oan ức đi đăng ký thủ tục.

"Vậy thì, đành phải phiền phức Thương học trưởng rồi." Vân Thư cũng tìm ra thẻ căn cước của mình, cô nàng cười rồi đưa cho Thương Hoà Hú bên cạnh.

Thương Hoà Hú cười rồi nhận lấy thẻ căn cước của Vân Thư, quay người đi.

"Hai người ân ái quá đi." Vân Thư thấy hai vị nam nhân đều đi, lúc này cô nàng mới lên tiếng trêu chọc.

"Bà nói nhăng gì đấy." Trầm Khê ngượng ngùng nói.

"Tay bà bị nắm chặt quá, thả ra không nổi." Vân Thư nói xong thì muốn xem tay trái của Trầm Khê, "Tôi xem một chút, xem có đỏ lên không nào."

"Bà đừng nghịch!" Trầm Khê cười rồi né tránh Vân Thư đang trêu chọc.

Vân Thư cười ha ha một tiếng, cô nàng không tiếp tục trêu Trầm Khê nữa, mà chỉ làm bạn thân vui từ đáy lòng mình: "Nhìn hăn hồi hộp với bà như vậy, lúc này tôi mới thực sự yên tâm rồi."

"Hăn chính là quá nín nhịn thôi." Trầm Khê nói chuyện trước mặt bạn thân mình nên không có do dự gì.

"Sao thế?" Vân Thư hiếu kỳ hỏi.

"Buổi sáng hôm nay hăn đưa tôi tới sân bay, nửa đường hăn lại nói với tôi rằng hăn muốn đến tỉnh Y, tôi hỏi tại hăn đột nhiên muốn đi, hăn lại sống chết không nói." Trầm Khê bây giờ nhớ tới còn có chút buồn mình.

"Cái này bà còn phải hỏi sao? Hăn nhất định là muốn đi với bà đó." Vân Thư một mặt nhìn thấu chân tướng, "Làm sao hăn có thể để bà cùng Thương học trưởng đi đến địa phương mà hăn không biết gì tận ba ngày hai đêm chứ."

"Tại sao lại nói là tôi với Thương học trưởng chứ, không phải còn có bà sao?" Trầm Khê phản bác, "Còn nữa, tôi với Thương học trưởng thì sao chứ?"

"Hai người các bà thế nhưng là một đôi mà bên trong vòng tròn công nhận đấy." Vân Thư nhắc nhở nói, "Mặc dù không phải thật sự như vậy, nhưng trừ tôi, chỉ sợ không có ai tin thôi."

"Vậy hăn còn có cái mong mà không được bạch nguyệt quang đâu." Trầm Khê nhin không được mà nhổ nước bọt.

"Đúng thế, bên ngoài không phải đều truyền Tô Hàng có người thầm mến trong lòng tận mười mấy năm à?" Vân Thư lúc này mới nhớ tới, "Làm sao tôi có thể quên việc này chứ, việc này có phải thật hay không vậy?"

"Có lẽ đi." Trầm Khê trả lời.

"Lúc này mà bà còn có thể nhẫn nhịn sao?" Vân Thư lòng đầy căm phẫn nói.

"Không thể." Nói đến việc này, Trầm Khê lại nghĩ tới đêm hôm đó, vẻ mặt của cô lập tức trở nên dữ tợn, "Nếu hẳn không nói rõ ràng thì tôi sẽ để luôn hẳn ngủ ở phòng khách."

"Hoá ra các bà.." Vân Thư bỗng nhiên tỉnh ngộ nhìn về phía bạn tốt của mình.

"Bà đừng nói ra nhé." Trầm Khê vừa lờ miệng nên ngại ngừng nói.

"Bà không hồ là bạn thân của tôi." Vân Thư nín cười giơ ngón tay cái lên.

Mà một bên khác, hai nam nhân một trước một sau đang xếp hàng để đăng ký thủ tục, đối thoại không còn êm dịu như vậy.

"Cám ơn anh đã đến dự sinh nhật của muội muội của tôi." Thương Hòa Hú cảm thấy mặc kệ dự tính ban đầu của Tô Hàng là gì, tối thiểu nhất là mặt ngoài Tô Hàng đều cùng Trầm Khê đến dự sinh nhật của Oánh Oánh, vì vậy hẳn nói lời cảm ơn.

"Tôi là đi cùng Trầm Khê." Tô Hàng ngay thẳng nói.

"..." Có thể khách sáo một chút hay không, lão tử thật sự nhìn không ra?

"..." Gặp mặt với tình địch, tôi không rút đao ra là nhường nhịn lớn nhất rồi đấy.

"Tôi nói này, các người không làm thủ tục à, không thì đi làm nhanh lên, còn cản trở phía sau nữa." Nhân viên công tác đợi nửa phút, vậy mà hai người này còn đang nhìn nhau, thật sự là đủ rồi đấy.

"Thật có lỗi." Thương Hòa Hú thu tầm mắt lại trước tiên.

Tô Hàng xoay người, đưa tấm hai căn cước trong tay ra rồi nói: "Phiền các người an bài hai vị trí này cùng một chỗ."

Nhân viên công tác làm thủ tục xong rất nhanh, Tô Hàng cầm thẻ lên máy bay cũng không quay đầu nhìn lại.

Khoé miệng của Thương Hoà Hú giật một cái rồi mới đưa thẻ căn cước trong tay cho nhân viên công tác.

"Ngài cũng muốn cùng an bài một chỗ à?" Nhân viên công tác hỏi.

"Không phải cùng một chỗ sao? Chúng tôi là cùng mua phiếu mà." Thương Hòa Hú nghi ngờ hỏi.

"Phiếu của cô gái kia với ngài là cùng một chỗ, còn cùng vị này cách một cái lối đi nhỏ." Nhân viên công tác hỏi, "Ngài có muốn chuyển lại hay không?"

"..."

Tô Hàng trở lại cửa lên máy bay, hẳn giao thẻ chứng nhận trong tay cùng thẻ lên máy bay cho Trầm Khê, rồi thuận tay nhận lấy hành lý từ trong tay cô.

"Làm sao chỉ có một mình anh, còn Thương học trưởng đâu rồi?" Trầm Khê thấy chỉ một mình hẳn trở về, liền nghi ngờ hỏi.

"..." Cần phải hỏi hẳn ta chứ.

"Anh trở về rồi." Ngay lúc Tô Hàng đang do dự không biết trả lời thế nào, thì Thương Hòa Hú cũng trở về.

"Chúng ta đi vào thôi." Thương Hòa Hú đưa thẻ lên máy bay cho cô nàng, sau đó hần kéo rương hành lý rồi để một bên, một nhóm bốn người kiểm vé để tiến vào phòng chờ máy bay.

Bay từ thành phố S đến tỉnh Y cần ba tiếng rưỡi, sau khi máy bay hạ cánh, lái xe của Thương ia đã sớm chờ ở ngoài sân bay, bởi vì trước đó bọn họ không biết Tô Hàng muốn tới, cho nên chỉ chuẩn bị một cái xe, mặc dù đều cùng ngồi dưới, nhưng có vẻ hơi chật chội một chút.

Thương Hòa Hú đối đầu với ánh mắt phòng bị của Tô Hàng, hần tự động ngồi ở ghế lái phụ.

Ba người còn lại thì ngồi chen ở phía sau.

Khách du lịch đến tỉnh Y rất nhiều, phong cảnh xung quanh trấn nhỏ Gian Nam khiến rất nhiều lãnh đạo ở thành phố lớn đều cảm thấy nơi đây yên tĩnh và lãng mạn, trấn nhỏ mà Thương Oánh Oánh định cư ngay ở bên cạnh trấn nhỏ có khu du lịch phồn thịnh nhất tỉnh Y, bởi vì còn chưa khai phá, cho nên dòng người không nhiều, nhưng hoàn cảnh lại tốt vô cùng.

Bởi vì du lịch phát đạt, cho nên sân bay xây cách tiểu trấn rất gần, lộ trình khoảng 50 phút, bốn người rốt cuộc cũng đến thị trấn nhiều chuyện mà Oánh Oánh định cư vào trời tối.

Kiến trúc chủ thể ở trấn nhỏ này đều là ngôi xanh tường trắng, khi trời tối, đèn lồng từng dãy phát sáng đỏ rực lên, lúc người đến rời khỏi, trong thoáng chốc liền nảy sinh ra một loại xuyên qua ngàn năm, cảm giác năm tháng yên tĩnh.

"Ca ca!" Lúc Thương Hoà Hú xuống xe, đã bị một bóng người màu trắng nhào vào lòng.

"Oánh Oánh." Thương Hòa Hú ôm lấy muội muội, tiểu cô nương tám mươi hai, mười ba tuổi cười lên lộ ra một luồng trong sáng cùng sức sống.

"Oánh Oánh." Vân Thư và Trầm Khê cũng đi theo chào hỏi.

"Vân Thư tỷ tỷ, Tiểu Khê tỷ tỷ." Thương Oánh Oánh lôi kéo ca ca tay ngửa mặt lên chào hỏi, có điều khi ánh mắt của cô bé chạm đến Tô Hàng thì ngây ngẩn cả người, tiểu cô nương liền hỏi ngọt, "Soái ca này là ai?"

Vẻ mặt của Tô Hàng nhìn tiểu cô nương liền trở nên êm dịu trong nháy mắt, thật tinh mắt quá.

"Đây là chồng của Trầm Khê tỷ tỷ." Vân Thư cười rồi giới thiệu, "Em có thể gọi anh ấy là anh rể."

Thương Oánh Oánh có chút không tin nhìn về phía Trầm Khê, Trầm Khê liền gật đầu cười.

Thương Oánh Oánh lại quay đầu nhìn ca ca của mình một chút, lúc cô bé quay đầu nhìn về phía Tô Hàng, vẻ mặt liền không đúng: "Tôi không thích anh."

"..."

Thương Oánh Oánh nói một câu, liền khiến bốn đại nhân ở đây, ba người đều lúng túng, chỉ có Tô Hàng nhú mày, vẻ mặt không có biến hoá gì lớn.

"Oánh Oánh, anh xin lỗi." Thương Hòa Hú nghiêm túc nhìn mọi người.

"Không muốn đâu!" Thương Oánh Oánh tức giận chạy về trong phòng.

"..." Thương Hòa Hú đành phải xin lỗi thay mọi người, "Tô tổng, thật không có ý tứ, mọi người đã bị tôi làm hư rồi."

"Không có việc gì." Tô Hàng không có vấn đề gì để nói, ngoại trừ Trầm Khê, tôi cần gì người khác có thích tôi hay không?

Ngoại trừ Tô Hàng ở ngoài, ba người còn lại đều không phải lần đầu tiên tới nơi này, cũng không cần quản gia dẫn đầu, mỗi người bọn họ đều quen thuộc tìm tới gian phòng của chính mình. Tô Hàng chưa quen thuộc, nên chỉ có thể yên lặng đi theo sau lưng nàng dâu nhà mình. Sau khi đẩy cửa ra chỉ thấy trong phòng có một cái giường lớn, Tô Hàng không nhìn được mà giật mình trong lòng.

Có thể ở cùng nhau sao?? (*^__^*)

Tác giả có lời muốn nói: Trầm Khê: Anh vui trộm cái gì thế?

Tô Hàng: Không có (Lắc đầu điên cuồng.)

Nội tâm OS: A a a, về sau muốn làm khách trong nhà người khác, chúng ta là vợ chồng, nhất định bọn họ sẽ an bài ở một gian phòng, da mặt của Trầm Khê mỏng, chắc chắn sẽ không đồng ý mình đâu. Không cần kiểm soát liền có thể ở cùng nhau, thật vui vẻ.

Con cua: Sáng mai sẽ thổ lộ (Chậm nhất là ngày kia..)

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Trò Chơi Của Chúng Ta

Edit: Hạ Yến

Trong phòng đã sớm mở lò sưởi, Trầm Khê cởi áo khoác trên người xuống, cô vừa xoay người đã nhìn thấy nam nhân đứng ở cửa ra vào đang nhìn chiếc giường đôi đến gần cả người. Gần như không cần suy nghĩ, Trầm Khê đã biết trong não của nam nhân đang suy nghĩ gì rồi.

"Ban đêm anh ngủ ở đây đi, đến lúc ăn cơm xong, tôi sẽ ngủ cùng với Vân Thư." Trầm Khê nói xong, liền nhận rương hành lý từ trong tay Tô Hàng, rồi lấy một chiếc áo choàng dày để khoác lên người, cô đã dự định tý nữa sẽ mặc như thế này ra ăn cơm.

Tô Hàng sững sốt một hồi, mãi đến lúc Trầm Khê đã chỉnh xong áo khoác muốn ra cửa thì hắn mới kéo tay tay cô lại.

"Không được!" Tô Hàng buồn bực nói.

"Không được gì?" Trầm Khê nghi hoặc quay đầu lại.

"Em không nên... không nên ngủ với Vân Thư." Nếu như em đi, Thương Hòa Hú sẽ biết chúng ta còn chưa... Nghĩ tới đây, Tô Hàng càng nắm chặt tay hơn.

"Vậy... Anh muốn làm thế nào?" Trầm Khê vẫn ung dung nhìn Tô Hàng, dường như bắt đầu từ sáng sớm hôm nay, nam nhân này đã đột nhiên biến thành thế chủ động.

Tô Hàng bị Trầm Khê nhìn nên hơi chột dạ, thực ra tài ăn nói của Tô Hàng không tệ, lúc tốt nghiệp đại học với tư cách là người tốt nghiệp tiêu biểu, hẳn có thể diễn thuyết trước mặt thầy trò toàn trường, còn lúc họp cổ đông thì có thể tự mình thuyết phục đại đa số cổ đông, thế nhưng khi gặp phải Trầm Khê, vốn từ của hẳn liền trở nên nghèo nàn.

"Chúng ta là vợ chồng, không phải nên ở cùng nhau sao?" Mất một hồi lâu Tô Hàng mới nói được một câu như vậy.

Đây là muốn xin ở cùng phòng rồi? Nếu như Tô Hàng nói câu nói này ở đêm tiệc tối từ thiện trước đó, Trầm Khê ước chừng cũng sẽ đỏ mặt đồng ý. Chẳng qua bây giờ Trầm Khê bị Tô Hàng làm cho tức giận, nên cô muốn nghe chính miệng Tô Hàng thừa nhận rằng, cô gái mà hẳn thầm mến chính là mình.

"Không được sao?" Tô Hàng thấy Trầm Khê không nói gì này giờ, hẳn cho rằng cô không vui, ánh mắt dần dần ảm đạm, trong lòng hẳn mất mát vô cùng. Quả nhiên, mấy ngày qua bản thân mình nhận ra được cảm tình của cô, hoá ra đều là tự mình đa tình ư?

Thấy vẻ mặt oan ức của nam nhân, Trầm Khê táo bạo hất tay của nam nhân ra, rồi dậm chân nói: "Anh làm tôi tức chết rồi!"

Tức giận sao, Tô Hàng giật mình trong lòng.

"Buổi tối anh ngủ ở ghế sofa đi." Trầm Khê sợ mình đợi tiếp nữa, sẽ không khống chế nổi mình mà dùng tay gõ đầu của nam nhân, cho nên đành phải thở phì phò ra cửa.

Ngủ ở ghế sofa? Đây là đồng ý rồi? Tô Hàng không khỏi cảm thấy cảnh tượng bây giờ có chút quen thuộc, hẳn nghĩ nghĩ một lúc rồi lấy điện ra, để tìm tin nhắn mà Lý Thanh Viễn nhắn cho hẳn vào buổi sáng, rồi cẩn thận đọc lại một lần:

(Đại ca, em nói với anh này, chỉ cần chị dâu không nói không nói đồng ý, vậy 80% chị ấy đã đồng ý rồi. Nếu như chị ấy không nói lời nào thì nhất định là bởi vì xấu hổ, chị ấy còn đang chờ anh chủ động đấy, gặp được loại tình huống này thì anh tuyệt đối từng rút lui nhé.)

Note: Xưng hô giữa Lý Thanh Viễn với Tô Hàng mình để lung tung quá, bây giờ mình xem kỹ mới thấy Lý Thanh Viễn ít tuổi hơn Tô Hàng với cả anh ta gọi Trầm Khê là chị dâu, nên bây giờ mình sẽ để mặc định Lý Thanh Viễn xưng hô với Tô Hàng là em – anh nhé, xin lỗi mọi người vì sự nhầm lẫn trước đó của mình.

Tô Hàng không thể tin mà ngẩng đầu, trên mặt hẳn là ý cười không thể ngăn cản được: "Chẳng lẽ vừa rồi Trầm Khê không nói lời nào, không phải là bởi vì không vui, mà là bởi vì xấu hổ sao?"

Bộ dạng xấu hổ của cô ấy thật đáng yêu! (Chẳng lẽ nếu cậu không biết phân biệt cao thấp mà đi ra ngoài, biết đâu cậu có thể không cần ngủ ở sô pha à?)

Cơm tối rất đơn giản, hơn nữa mọi người lại phải chạy một ngày đường đến đây nên ai cũng mệt mỏi, sau khi ăn cơm xong thì từng người trở về phòng để nghỉ ngơi. Thương Hòa Hú nhìn Trầm Khê và Tô Hàng cùng nhau rời khỏi, mặc dù hẳn ta đã sớm biết kết quả, nhưng khi tận mắt nhìn thấy bọn hắn cùng nhau trở về phòng để nghỉ ngơi thì vẫn không chịu được sự khó chịu.

"Anh khó chịu sao?" Vân Thư đứng ngoài quan sát một màn này bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

"Không có." Thương Hòa Hú thu vẻ mặt lại.

"Khó chịu cũng là bình thường, em hiểu mà." Vân Thư hào phóng vỗ vỗ bả vai của Thương Hòa Hú.

Thương Hòa Hú bị Vân Thư làm cho dở khóc dở cười: "Vậy em khó chịu hả?"

"Tại sao em lại phải khó chịu chứ?" Vân Thư nghi ngờ hỏi.

"Không phải em nói em thích anh sao? Người em thích vì cô gái khác mà đau lòng, em không giận hay khó chịu à?" Thương Hòa Hú trêu chọc.

"Nói như vậy, là anh muốn cân nhắc em rồi hả?" Vân Thư có chút chờ mong nhìn về phía Thương Hòa Hú.

Lúc đầu chỉ là câu nói đùa giỡn, thế nhưng đột nhiên tiếp xúc phải đôi mắt thật lòng của Vân Thư, Thương Hòa Hú bỗng nhiên giật mình, hấn ta ho khan một tiếng rồi nói: "Ngày hôm nay chạy một ngày đường nên em khẳng định cũng đã mệt mỏi rồi, hãy sớm nghỉ ngơi một chút đi."

Hấn nói xong liền về phòng trước.

Vân Thư nhìn bóng lưng chạy trốn của nam nhân rồi cười tự giễu, cô nàng cũng không biết đang cười chính mình hay là đối phương đây.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Bởi vì đêm qua có một cơn mưa nhỏ, nên bên trên tấm đá xanh ướt tách tách, không khí trong lành vừa lạnh vừa thoải mái, nơi xa còn có hơi nước mờ mịn ra sương trắng, còn có thể trông thấy mơ hồ một, hai con trâu trên đồng ruộng.

Hai người chạy bộ sáng sớm, sau khi chạy chậm một vòng quanh ruộng, thì Trầm Khê gọi Tô Hàng đang muốn chạy tới chỗ sâu của thị trấn lại: "Anh đừng chạy vào bên trong."

"Tại sao?" Tô Hàng dừng bước lại.

"Đi vào thì có thể bị lạc đường." Trầm Khê thở hồng hộc nói.

"Lạc đường sao?" Tô Hàng khó hiểu hỏi.

"Cái trấn này được gọi là trấn bát quái*, vì nghe nói nơi đây có lịch sử một, hai ngàn năm đấy." Trầm Khê nhận lấy khăn tay mà Tô Hàng đưa qua rồi lau lau trán, cô thở dốc một hơi rồi tiếp tục nói, "Có truyền thuyết là lúc đương thời có một cái cao nhân rất lợi hại đã dựa theo hình dáng bát quái của Thái Cực mà kiến tạo, cho nên nơi đây được lấy tên là trấn bát quái."

*Chương trước mình edit nhầm là trấn nhiều chuyện.

"Đường trong trấn nhỏ này vừa ngoằn ngoèo vừa uốn lượn, nhìn lại thì đều không khác nhau là mấy, cho nên đi vào rất dễ bị lạc đường." Trầm Khê nói, "Lúc tôi với Vân Thư đi đến nơi này lần đầu tiên còn bị lạc đường, đi từ sáng đến tối cũng không ra được, cuối cùng chúng tôi tìm được một chú có lòng tốt dẫn chúng tôi đi ra."

"Chú kia nói, chính bọn họ là dân bản xứ ở đây nếu đi cái trấn bát quái này còn phải dựa vào một chút ký hiệu đặc thù để tìm, người bên ngoài căn bản là rất khó đi ra." Trầm Khê nói, "Nếu như anh chạy vào, coi như là không thể ra khỏi ngay lập tức được."

Tô Hàng gật đầu hiểu rõ, hai người lại chạy một vòng quanh ruộng đồng ngoài trấn nhỏ, lúc này mới trở về sân của Thương gia.

"Ô, hai người chạy bộ sáng sớm sao." Vân Thư đang ăn điểm tâm trong sân thấy hai người chạy từ ngoài vào thì không nhìn được mà trêu chọc một câu.

"Chào buổi sáng." Trầm Khê cười cười rồi nói một câu sáng sớm tốt lành với mọi người.

"Chào buổi sáng." Thương Hòa Hú khẽ gật đầu rồi nói, "Em đi đổi quần áo đi, rồi ra ăn điểm tâm."

"Được." Trầm Khê cười cười, rồi đi qua sân để đi đến gian phòng của mình.

Tô Hàng yên lặng trừng mắt liếc Thương Hòa Hú, loại lời nói đổi quần áo để ra ăn điểm tâm thân mật như này, chính mình còn chưa nói qua, tên Thương Hoà Hú thực sự là phiến người chết đi được.

"Anh trừng anh trai tôi làm gì thế." Thương Oánh Oánh đang ăn bánh bao ở một bên thì phát hiện cái anh trai đáng ghét này lại trừng mắt với anh trai mình, cô bé lập tức không vui.

Tiểu cô nương đột nhiên xuất hiện để chất vấn khiến Tô Hàng sửng sờ, Vân Thư liền bật cười một tiếng, còn Thương Hòa Hú cũng nín cười rồi trấn an em gái mình: "Oánh Oánh em nhìn lầm rồi, anh ấy không có trừng mắt với anh."

"Có chứ, em nhìn thấy mà, giống như vậy nè." Thương Oánh Oánh nói xong liền học được học bộ dáng.

"Há.." Vân Thư vội vàng để bát cháo trong tay xuống, cô nàng sợ không chú ý một cái thì sẽ phun cháo ra.

Tô Hàng không nghĩ tới động tác mập mờ của mình lại bị cái tiểu cô nương mẫn cảm tóm gọt, hẳn đành phải xấu hổ chạy trốn chết, sau lưng còn truyền đến tiểu cô nương líu lo không ngừng chất vấn, cùng Vân Thư làm càn cười to.

"Mọi người đang cười cái gì thế?" Trầm Khê ra liền nhìn thấy dáng vẻ cười không có hình tượng chút nào của Vân Thư nên cô không nhịn được hỏi.

"À, chúng anh đang nói về việc sang năm trấn bát quái muốn mở rộng du lịch." Thương Hòa Hú vội vàng đổi chủ đề.

"Trần bát quái cũng muốn bắt đầu muốn tiếp nhận du khách sao?"
Trầm Khê nghi ngờ hỏi.

"Đúng." Vân Thư ngưng cười rồi nói, "Vừa rồi Oánh Oánh nói với chúng tôi, trưởng trấn mới đến của trấn bát quái rất có tài đấy, cho bọn họ muốn biên tạo một chuyện hư cấu cho trấn bát quái."

"Vân Thư tử, không phải chuyện hư cấu đâu nha." Tiểu cô nương Thương Oánh Oánh không đồng ý, "Bạn học của em đều nói, đây là một câu chuyện lãng mạn vô cùng đặc biệt, giống như cây cầu nguyện của miếu Nguyệt Lão vậy đó, cầu treo bằng dây cáp hình thoi, sau này trấn bát quái sẽ trở thành thánh địa tình yêu trong lòng người rồi."

"Vâng vâng vâng, em nói đều đúng hết." Vân Thư gật đầu qua loa rồi nói.

"Chuyện lãng mạn gì cơ?" Trầm Khê vừa uống sữa đậu nành vừa nói.

"Không phải trước đó trấn bát quái sớm đã nghĩ cách mở rộng du lịch sao?" Vân Thư giải thích thay, "Nhưng con đường trong trấn bát quái vừa rắc rối vừa phức tạp, dễ khiến cho người ta lạc đường, chính phủ lại không cho phép xây dựng bảng chỉ đường mà phá hoại đặc sắc của trấn nhỏ này, cho nên trưởng trấn đã nghĩ ra một biện pháp, khiến mọi người cam tâm tình nguyện lạc đường."

"Biện pháp gì?" Trầm Khê hiếu kỳ hỏi.

"Bọn họ bịa ra một cái truyền thuyết." Vân Thư nói, "Nói rằng một đôi nam nữ, sau khi tiến vào trấn nhỏ thì mỗi người phải đi bên trái phải, trái qua những rắc rối phức tạp của trấn nhỏ này, nếu như cuối cùng bọn họ có thể tìm tới lẫn nhau, liền thể hiện rằng bọn họ có duyên phận, là người yêu định mệnh."

"Vậy nếu bọn họ không tìm thấy nhau thì sao?" Thế nhưng Trầm Khê đã chứng kiến được uy lực của mê cung thị trấn bát quái, nếu đi vào thì thật đúng là khó để ra.

"Bọn họ khẳng định cũng đã cân nhắc đến điểm đó." Thương Hòa Hú nói, "Nếu như anh là trưởng trấn, anh nhất định sẽ sắp xếp người chỉ đường, mặc kệ ai hỏi đều sẽ chỉ hướng cùng một nơi, như vậy bọn họ cuối cùng vẫn sẽ gặp nhau."

"Nói trắng ra là, đây chính là một cái chuyện hư cấu để gom tiền." Vân Thư tổng kết.

"Mọi người không nên nói như vậy đâu nha, dù sao vẫn có một số người không cần người chỉ đường cũng có thể tìm tới lẫn nhau mà." Tiểu cô nương Thương Oánh Oánh đang trong tuổi đầy mơ mộng trong đầu, cô bé không muốn những suy nghĩ hiện thực của mọi người làm xấu những chuyện lãng mạn này.

Lúc này Tô Hàng đã đổi quần áo xong cũng đi từ trong phòng ra, ánh mắt của Thương Oánh Oánh khi nhìn đến Tô Hàng bỗng nhiên toả sáng ngời ngời, cô bé hưng phấn đề nghị: "Nếu không chúng ta tới chơi đi."

"Gì cơ?" Mọi người người nghi hoặc nhìn về phía tiểu cô nương bỗng nhiên hưng phấn.

"Để xem ai cùng người nào rớt cuộc mới là có duyên phận với nhau." Thương Oánh Oánh đặc ý nói.

Bốn người hai mắt nhìn nhau một cái.

Có điều cuối cùng ai cũng không thể cố chấp qua được tiểu cô nương này, mọi người ngoan ngoãn giao điện thoại di động của mình ra.

Thương Oánh Oánh đưa điện thoại di động của mọi người cho quản gia bên cạnh, sau đó cô bé xoay người rồi nói với bốn người: "Mọi người nhớ kỹ nha, sau khi đi vào không được tìm người hỏi đường, nhất định phải tự mình đi, nếu như trời tối mọi người còn chưa đi ra, mới có thể tìm người hỏi."

"Vậy em cũng không cần thu điện thoại của mọi người chứ." Vân Thư hỏi.

"Đây là đề phòng mọi người liên hệ lẫn nhau." Thương Oánh Oánh nghiêm túc nói, "Không được phép gian lận."

"Oánh Oánh, hiện tại mới mười giờ, nếu không chúng ta chơi mấy tiếng là được rồi, còn phải ăn cơm trưa nữa mà." Thương Hòa Hú đề nghị.

"Anh trai, anh nghiêm túc chút đi, em đang nghiêm túc đấy." Thương Oánh Oánh cong miệng nói, "Trong trấn nhỏ có quà vặt, nếu mọi người đói bụng thì có thể mua để ăn nha."

"Được rồi, nếu Oánh Oánh đã muốn chơi, chúng ta liền chơi thôi." Trầm Khê tốt tính nói.

"Vẫn là Trầm Khê tử tốt nhất." Thương Oánh Oánh nói xong lại nhìn về phía Tô Hàng, "Còn anh đây?"

"Ừm!" Tô Hàng dứt khoát gật đầu, nói nhảm thật, nếu tôi không tìm vợ mình, thì chẳng lẽ để anh trai em đi tìm à.

Mười rưỡi sáng.

Năm người đứng ở lối vào của mê cung, nhìn bảng hiệu mới tanh tuyên truyền với lối vào quả thật không giống nhau.

"Truyền thuyết ngàn năm sao, bọn họ cũng không biết làm cũ một chút." Vân Thư cười rồi nói.

"Có điều viết rất tốt, nếu tôi là lần đầu tiên đến đây, cũng sẽ không nhận được mà tin." Trầm Khê nói.

Sáng sớm bọn họ đã thảo luận lúc Tô Hàng không ở đó, hẳn chỉ mơ mơ màng màng biết bọn họ đang nói gì, lúc này nhìn bảng hiệu tuyên truyền này, Tô Hàng mới hiểu được đến cùng là chuyện gì xảy ra.

(Có thể tìm được lẫn nhau trong trấn nhỏ này, nam nữ cùng nhau đi ra, thì là duyên phận của nhau, là cặp đôi định mệnh.)

Nhìn qua hàng chữ cuối cùng bên trong bảng hiệu này, Tô Hàng biết đây là chuyện hư cấu mà trấn nhỏ bịa ra, nhưng chỉ cần Trầm Khê tin, hẳn liền tin.

"Anh trai." Thương Oánh Oánh cẩn thận kéo tay áo của anh trai mình, cô bé nhỏ giọng nói, "Em đã quen thuộc bên trong này rồi, em sẽ giúp anh tìm Trầm Khê tỷ tỷ."

Thương Hòa Hú sững sờ, hẳn ta lập tức dờ khóc dờ cười vỗ vỗ đầu của em gái mình: "Không phải em nói sẽ không được gian lận sao?"

Thương Oánh Oánh giảo hoạt trừng mắt nhìn.

Vượt qua cửa của trấn nhỏ, đứng tại giao lộ chia lìa, Tô Hàng đi đến trước người Trầm Khê, hẳn cởi khăn quàng trên người mình xuống rồi vẩy trên cổ Trầm Khê..

"Sự chênh lệch nhiệt độ trong ngày ở nơi đây rất lớn." Tô Hàng cẩn thận chỉnh khăn quàng cổ tốt xong, sau đó hẳn hứa hẹn rằng, "Anh sẽ tìm được em."

Trầm Khê bỗng nhiên mở to hai mắt.

Nếu như tìm được em là có thể chứng minh chúng ta là duyên phận của nhau, là cặp đôi định mệnh, như vậy anh nhất định sẽ tìm được em.

Tác giả có lời muốn nói: Các đồng chí, lúc đầu ta dự định sẽ dự định viết một mạch thổ lộ luôn, nhưng bỗng nhiên có bạn đến mời ta xem buổi ca nhạc, cho nên... khụ... mong các người hiểu được... Chỉ có thể là ngày mai. (Nhưng ta nghĩ mọi người chắc đã biết sẽ thổ lộ thế nào rồi, hắc hắc...)

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Địch Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Em Đang Chờ Anh

Edit: Hạ Yến

Ở cửa đầu tiên của trấn nhỏ, đám người nam trái nữ phải* tách ra, đến cửa thứ hai, Tô Hàng liếc nhìn Thương Hòa Hú bên cạnh rồi nói: "Tôi sẽ chọn bên phải."

*Nam trái nữ phải: Hán việt của câu này là nam tả nữ hữu, chắc mọi người cũng biết câu này rồi.

"Vậy tôi sẽ đi bên trái." Thương Hòa Hú phối hợp nói.

"Được." Tô Hàng kêu ngạo gật đầu một cái, hãnh cũng không hàn huyên gì nữa, mà cất bước đi về phía trước.

"Này!" Thương Hòa Hú bỗng nhiên lên tiếng gọi Tô Hàng lại, cho đến khi đối phương nghi ngờ quay đầu, hãnh ta mới hơi hỏi dò, "Nếu như tôi tìm được Trầm Khê trước..."

"Không có khả năng." Tô Hàng bực bội cắt ngang lời nói của Thương Hoà Hú, hãnh có chút tức giận đi vài bước về phía Thương Hoà Hú, rồi trợn mắt nói, "Thương tiên sinh, tôi và Trầm Khê đã kết hôn rồi, tốt nhất anh nên thu hồi cái tâm tư dư thừa của anh lại đi."

"Anh càng tức giận, càng thể hiện anh đang sợ hãi." Thương Hòa Hú cười rồi nói, "Anh dùng 3 tỷ buộc Trầm Khê phải gả cho anh, thực ra chính anh cũng không xác định được Trầm Khê đối tốt với anh, là vì thích hay là muốn đền ơn, đúng không?"

"Không cần anh quan tâm đến làm gì." Dường như bị chọc trúng tâm sự, Tô Hàng hung dữ quăng câu nói này ra, rồi xoay người nhanh chân rời khỏi.

"Tôi biết, anh không cần tôi quan tâm." Thương Hòa Hú tự giễu, hẳn cũng không biết mình làm sao nữa, cứ nhìn thấy bộ dạng lúc nào cũng tuyên bố chủ quyền của Tô Hàng, hẳn ta liền không nhịn được mà muốn kích động hẳn.

Mà một bên khác, Trầm Khê đã tách ra với hai người khác từ lâu, cô một mình đi dạo chẳng có mục đích gì ở trong trấn nhỏ. Thời tiết của phía nam có sự chênh lệch nhiệt độ rất lớn, vào ban ngày có mặt trời thì nhiệt độ sẽ rất cao, cô khoác một chiếc áo khoác mỏng như này là đủ rồi, nhưng đến chạng vạng tối, khi mặt trời vừa xuống núi, nhiệt độ sẽ giảm xuống nhanh chóng.

Lúc ra cửa cô đến xế chiều thì có thể sẽ rất lạnh, Trầm Khê còn cố ý đổi áo khoác lông, nhưng lúc này trên cổ cô lại choàng khăn quàng mà Tô Hàng đưa cho, bị ánh sáng mặt trời rất lớn chia vào người, thật sự là có hơi nóng một chút. Có điều dù có nóng hơn nữa, Trầm Khê cũng chỉ nói lỏng khăn quàng cổ, nhưng vẫn không lấy xuống.

Trầm Khê cảm giác phương hướng không tốt, dựa vào chính cô thì khẳng định là không đi ra được. Cho nên trước khi đi vào cô đã nghĩ kỹ, mình sẽ tùy ý đi dạo, chờ Tô Hàng tìm đến.

Toàn bộ trấn nhỏ đều là tường trắng ngói xanh, bên ngoài bức tường và mái hiên nhà là con đường nhỏ trải đầy đá xanh cùng những giỏ hoa được bày biện tùy ý trên đường. Thỉnh thoảng còn có vài tiếng chó sủa được truyền từ trong hẻm ra, không khỏi khiến cho người khác có một cảm giác yên tĩnh và bình thản, Trầm Khê đi dạo nhưng lại vô cùng hài lòng.

"Cô nương, có muốn nếm thử hay không?" Bác gái bán toan lạt phẩn* thấy Trầm Khê đang đi đến sạp của bà, thì liền nhiệt tình kêu gọi.

*Toan lạt phẩn: Là một món ăn xuất xứ từ tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc.

"Được ạ." Trầm Khê đã đi được một quãng đường dài, quả thật cô có chút đói bụng.

"Cô nương đến từ nơi khác sao." Bác gái vừa làm toan lạt phẩn vừa trò chuyện với Trầm Khê.

"Đúng ạ."

"Cháu đến du lịch hả?" Bác gái hỏi.

"Không phải, cháu đến thăm bạn ạ." Trầm Khê nói.

"Hoá ra là như vậy." Bác gái làm toan lạt phẩn xong, bà bưng đến trước mặt Trầm Khê rồi thân thiết nói, "Cô nương, giúp bác nếm thử một chút, xem có ngon không nhé."

Trầm Khê cầm đũa ăn một miếng, cô cười rồi nói: "Ngon lắm ạ."

"Vậy cháu cảm thấy, bác kinh doanh thứ này thì có được không?" Bác gái hỏi.

"Bác vừa mở tiệm này ạ?" Trầm Khê hỏi.

"Đúng thế." Bác gái vừa cười vừa nói, "Không phải trường trấn muốn mở rộng thị trường khách du lịch ở đây sao? Đã có rất nhiều thanh niên trẻ tuổi về đây để mở cửa tiệm làm ăn, cho nên bác cũng muốn mở một tiệm ăn nhỏ chẳng hạn."

"Khẳng định sẽ không có vấn đề gì đâu ạ, đến lúc đó nhất định bác sẽ làm ăn phát đạt." Sau khi Trầm Khê nghe rõ thì liền khen.

"Đúng rồi, cô nương cháu có thấy bảng tuyên truyền ở cửa trấn không?" Bác gái hỏi.

"Có ạ."

"Vậy cháu có cảm thấy thị trường du lịch ở đây sẽ phát đạt hơn không? Nếu là cháu, cháu sẽ đến trấn này để du lịch chứ?" Bác gái hiển nhiên rất quan tâm đến sự phát triển của thị trấn.

"Có chứ ạ!" Trầm Khê gật đầu rồi nói, "Truyện thuyết về trấn nhỏ này được viết vô cùng tốt, thị trấn cũng có điểm đặc sắc, sẽ rất nhiều người thích ạ."

"Vậy là tốt rồi, trường trấn vì để viết được truyền thuyết này, đã phải triệu tập tất cả các ông bà cụ có tuổi đời tám mươi tuổi trở lên, bỏ ra tận nửa năm mới tập hợp được hết tất cả các câu chuyện xưa, cuối cùng mới sửa sang lại." Bác gái có chút tự hào nói.

"Không phải chúng được bịa ra ạ?" Trầm Khê buồn bực nói.

"Cũng không thể nói là bịa ra được, thực ra vẫn có lý do." Bác gái giải thích, "Lúc trước, cô dâu và chủ rể cử hành hôn lễ ở trấn này phải đi từ hai phía vào. Cũng không được giao hẹn địa điểm tập hợp, trong thời gian một tiếng, nếu chủ rể không đuổi kịp được kiệu hoa của cô dâu thì sẽ không được thành hôn. Cảnh tượng lúc ấy náo nhiệt, chỉ có điều, về sau những tập tục này dần dần bị loại bỏ, người trẻ tuổi chắc cũng không biết."

"Hoá ra là như vậy ạ." Trầm Khê như đang suy nghĩ gật gật đầu.

"Trấn bát quái này đã lớn rồi, đường lại còn như mê cung, nếu như hai người tùy ý đi dạp, xác suất gặp được nhau vô cùng nhỏ, nếu gặp được,

chẳng phải là có duyên phận sao." Bác gái cười rồi giải thích.

Trầm Khê không tự chủ mà sờ lên chiếc khăn quàng cổ màu đen làm bằng len cashmere trên cổ mình, trong lòng cô đột nhiên khẩn trương, Tô Hàng hẳn có thể tìm tới mình sao?

Mà Tô Hàng ở một bên khác, hẳn không có tâm tư nhàn nhã như Trầm Khê, lúc từ vừa mới bắt đầu hẳn đã liêu mạng tìm cô, bởi vì chạy nhanh một đường, đầu đã sớm đầy mồ hôi. Hẳn nhìn con đường nhỏ tứ thông bát đạt*, lần đầu tiên chân chính ý thức được rằng, Trầm Khê nói ở đây là mê cung là có ý gì.

*Tứ thông bát đạt: Giao thông tiện lợi.

Hắn cầm áo khoác trong tay, có phần chật vật tựa vào vách tường ở giao lộ, có mấy người địa phương nhìn thấy hẳn lạc đường, họ đều đi tới hỏi hẳn có cần giúp một tay hay không, nhưng đều bị Tô Hàng lắc đầu từ chối.

Mặt trời dần dần ngã về phía tây, Tô Hàng liên tục tìm năm tiếng, ngay cả cơm trưa hẳn cũng không ăn, chỉ lúc khát mới đến quầy bán đồ ăn vặt ở ven đường để mua một chai nước.

Tô Hàng dần dần có chút nản chí, đã năm tiếng, Thương Hòa Hú quen thuộc với nơi này hơn hẳn nhiều, có phải hẳn ta sớm tìm đến Trầm Khê rồi không?

Đã sắp bốn giờ chiều, ánh nắng mặt trời đều trở nên không ấm áp, Trầm Khê đứng tại một cửa tiệm quà tặng mới mở, cô có vẻ hơi lo lắng, bây giờ Tô Hàng hẳn ở đâu vậy?

"Trầm Khê."

Một giọng nam hùng hậu truyền từ phía sau đến, Trầm Khê xoay người theo bản năng, khoe miệng cô vui vẻ nhìn người đến trong nháy mắt, sau khi sững sốt một giây thì mới buông xuống.

"Thương học trưởng." Trầm Khê cười rồi chào hỏi.

"Em đứng đây một mình à?" Thương Hòa Hú hỏi.

"Ừm." Trầm Khê gật đầu.

"Xem ra chúng ta đã gặp nhau đầu tiên rồi." Thương Hòa Hú cười cười rồi lại hỏi, "Em ăn cơm trưa chưa?"

"Em đã ăn rồi." Trầm Khê đáp lại.

"Đều tại nha đầu Oánh Oánh kia càn quấy." Thương Hòa Hú nói, "Trời sắp tối rồi, chúng ta ra ngoài thôi."

"Không được." Trầm Khê lắc đầu rồi nói, "Học trưởng, anh ra ngoài trước đi, em chờ một lát rồi đi ra."

"Chờ Tô Hàng sao?" Thương Hòa Hú sững sốt một hồi rồi hỏi.

"Ừm." Trầm Khê hơi ngượng ngùng gật gật đầu.

Thương Hòa Hú nhìn đôi mắt trong trẻo của Trầm Khê, ngay vừa rờ đôi mắt này, lúc cô ấy xoay người thấy mình, lại ảm đạm đi trong chớp mắt, chắc không phải bởi vì trước đó chứ, cô ấy đã tưởng người tìm tới là Tô Hàng.

"Em thật sự tin tưởng cái truyền thuyết mà trường trấn bịa ra sao?" Thương Hòa Hú không nhịn được hỏi.

"Học trưởng, em qua bên kia xem, hẹn gặp lại." Trầm Khê không biết trả lời như thế nào, cô cười cười rồi ôm vật nhỏ vừa mua được từ tiệm quà

tặng, quay người tùy ý tìm một cái lối nhỏ để chạy đi.

Thương Hòa Hú đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng của Trầm Khê biến mất ở cuối con đường, bên tai là tiếng ca Giáng Sinh vui sướng, tựa hồ mỗi một câu đều muốn nói cho hẳn biết rằng, hẳn nên buông tay đi. Coi như truyền thuyết là có thật đi, hẳn cùng Trầm Khê có duyên phận với nhau, nhưng người mà cô ấy bây giờ muốn chờ không phải là hẳn.

Mà ở một bên khác, cạnh một tảng đá xanh trên con đường nhỏ, Vân Thư chỉ đến nơi này chậm hơn Thương Hoà Hú một phút đồng hồ, cô nàng yên lặng đứng tại chỗ nhìn thấy toàn bộ sự việc. Cô nàng nhìn thấy Thương học trưởng tìm tới Trầm Khê lúc mừng rỡ, cũng nhìn thấy lúc Trầm Khê từ chối anh rồi rời đi, trong mắt hẳn tràn đầy sự đau thương. Vân Thư nghĩ cô nàng nên quay người rời đi, chỉ là sau khi rút lui bước chân được một bước, cô nàng lại quyết định cho mình một cơ hội nữa.

"Há!"

Bỗng nhiên bị người vỗ một cái vào vai, Thương Hòa Hú lấy lại tinh thần, hẳn ta quay đầu thì trông thấy Vân Thư đang một mặt kinh ngạc, đành lập tức bất đắc dĩ nói: "Em làm anh sợ rồi đấy."

"Anh nhìn gì mà xuất thần thế?" Vân Thư biết mà còn hỏi.

"Không có gì." Thương Hòa Hú lắc đầu rồi nói.

"VẬY... Chúng ta gặp nhau đầu tiên phải không?" Vân Thư hỏi.

"Hừm, cũng được đấy." Thương Hòa Hú trả lời.

"Dựa theo truyền thuyết, chúng ta chính là một cặp đôi định mệnh, có duyên phận nha." Vân Thư khoa trương nói.

"Không phải sáng sớm em đã nói đây là một chuyện hư cấu sao?"
Thương Hòa Hú cười châm biếm rồi nói.

"Em vừa vận đi tận 5 tiếng, em cảm thấy đi lâu như vậy mới có thể gặp nhau, duyên phận này chắc vẫn còn chút giá trị." Vân Thư nói.

"Làm sao em giống Oánh Oánh thế." Thương Hòa Hú tức giận nói,
"Đi thôi, chúng ta cùng nhau ra."

"Ồ." Vân Thư chẳng chút cười cười, đi sau lưng Thương Hoà Hú ra ngoài.

Sau sáu tiếng.

Mặt trời đã xuống núi, trăng nhỏ dần dần tối xuống, Tô Hàng cầm bản đồ vẽ trăng nhỏ mà hẳn phải mượn tới giấy bút để vẽ trong tay, hẳn trải bản đồ trên mặt đất, chỉ thấy vẽ được tám, chín phần mười hình thức ban đầu của trăng nhỏ bát quái này rồi.

Tô Hàng điểm cho mình một cái vị trí, hẳn nhanh chóng tìm được một con đường ăn nhất, có thể đến khu vực mà mình chưa từng đến, rồi hẳn đứng lên, nhìn ánh nắng chiều, lo lắng nên chạy về phía nào. Thế nhưng khi hẳn tìm tòi được góc sau cùng của trăng nhỏ bát quái này, bổ sung được hết bản đồ, thì vẫn không phát hiện được bóng dáng của Trầm Khê đâu.

Trầm Khê ở đâu? Có phải cô ấy đã đi ra với người khác rồi không?

Một sự sợ hãi thật sâu cùng cảm giác bất lực kèm theo màn đêm đang buông xuống, rõ ràng chỉ là một trò chơi trốn tìm mà thôi, tại sao hẳn lại có một cảm giác thực sự đã mất đi Trầm Khê chứ. Giống như lúc trước, mỗi ngày hẳn đều nhìn lên Trầm Khê ở cổng trường học, mà Trầm Khê lại không biết gì mà đi khỏi theo hướng ngược lại với hẳn. Lần này, có phải em cũng đã quên việc anh đi tìm em không?

Sau sáu tiếng rưỡi.

Trầm Khê nhìn những chiếc đèn lồng lần lượt sáng lên ở trần nhỏ, người đi đường trong trần nhỏ dần dần ít đi, trên đường im ắng, cô đứng một mình ở ngõ hẻm khiến cô bỗng nhiên có chút sợ hãi. Thị trấn nhỏ to lớn thế này, giống như mỗi một thứ đen nhánh trong hẻm nhỏ đều có bóng dáng của quỷ, Trầm Khê cắn môi, cô có chút tức giận oán trách: "Anh ở đâu thế? Làm sao còn chưa tới tìm tôi?"

Sau bảy tiếng, trời đã tối đen, các ngọn đèn lồng dần dần tối đi, cách xa ba mét đã không thấy rõ mặt người, khiến độ khó để tìm người tăng lên.

Quy tắc trò chơi có nói, trời tối thì có thể tìm dân bản xứ để nghe ngóng đường đi ra ngoài, khiến khả năng Trầm Khê đã ra ngoài lớn hơn nhiều.

Trong lòng Tô Hàng rõ ràng, Trầm Khê chắc đã sớm rời khỏi trần nhỏ rồi, mình tìm kiếm cũng là vô ích, nhưng dù là chỉ có một phần ngàn khả năng, Trầm Khê còn đang chờ hẫn, hẫn còn muốn tiếp tục tìm kiếm. Hẫn lấy bản đồ tự mình vẽ ra, đi theo hướng Trầm Khê đã xuất phát, có thể Trầm Khê chỉ đến mỗi một chỗ, hẫn điên cuồng chạy nhanh về phía trước.

Lại 10 phút sau bảy giờ.

Trầm Khê đi hơi mệt chút, cô ngồi trên một toà cầu hình vòm ở trần nhỏ, dự định ngồi xuống nghỉ ngơi một hồi, thì có một ông cụ đi ngang qua hỏi: "Khuê nữ*, con đang lạc đường sao? Con có muốn theo ông ra ngoài không?"

*Khuê nữ: Chỉ con gái chưa lấy chồng.

"Không cần đâu ạ." Trầm Khê lắc đầu, "Tỷ nữa chồng con sẽ tới đón con."

Đại gia gật gật đầu, rồi chấp tay sau lưng rời đi.

Trầm Khê hơi lạnh, cô bó khăn quàng cổ vào cổ, rồi ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, oan ức nói lầm bầm: "Nếu anh không đến, tôi sẽ bị cảm đó."

Lại 30 phút sau bảy giờ.

Tô Hàng chạy đến bên cạnh dòng sông nhỏ, hẩn nhìn qua hai bên bờ, lượn quanh bóng cây để hẩn có thể thấy rõ bóng người.

"Trầm Khê."

"Trầm Khê."

...

Tô Hàng vừa tìm kiếm vừa hô to.

"Chàng trai, có phải bạn cháu đã ra ngoài rồi không." Một bác gái nhiệt tình thấy Tô Hàng vội vã như thế, bác liền không nhịn được nói, "Nếu không bác sẽ cho lãnh đạo trấn phát cho cháu một cái tin đi."

"Không cần, cảm ơn bác, tự cháu tìm là được." Tô Hàng từ chối sự trợ giúp của bác gái, hẩn bước nhanh chạy về phía trước, cũng không dám hô lớn nữa, sợ sẽ có dân bản xứ nhiệt tình nào nữa lại truyền tin phát thanh.

Tô Hàng vừa mệt vừa đói, nhưng bước chân của hẩn một khắc cũng không dừng lại, mùa đông lạnh lẽo, Tô Hàng đầy mồ hôi trên người nhưng lại chưa uống nước gì. Hẩn từng bước từng bước đi về phía trước, cho đến khi được một bài hát vui sướng truyền vào tai.

"Leng keng, leng keng, vang đình coong..."

Tô Hàng bỗng nhiên ngẩng đầu, hẩn trông thấy trên một toà cầu hình vòm, có một chút ánh sáng.

Trầm Khê đợi ở cầu hình vòm tận nửa giờ, vừa lạnh vừa tẻ nhạt, thế nên mới mở hộp âm nhạc thuỷ tinh mình vừa mới mua ở tiệm quà tặng ra. Trầm Khê vừa nghe âm nhạc, vừa giậm chân vì lạnh, cô có chút không chịu nổi lạnh, thế nhưng lại không dám tìm địa phương để sưởi ấm, cô sợ nếu mình đi vào, Tô Hàng sẽ tìm không thấy mình đâu cả.

"Cộc cộc cộc..."

Một tiếng bước chân dồn dập đến gần, Trầm Khê đầy mắt chờ mong nghiêng đầu nhìn lại. Tô Hàng giẫm lên bậc thang, từng bước từng bước đi tới phía Trầm Khê.

"Làm sao bây giờ anh mới đến." Trầm Khê kích động đứng lên, cô oan ức nói, "Anh có biết tôi chờ anh lâu lắm rồi không..."

Ồ một tiếng, Trầm Khê bị một lực đạo lớn kéo vào trong ngực, thân thể cô bị ôm chặt lấy.

"Em đang chờ anh! Em đang chờ anh!" Tô Hàng không ngừng lặp lại câu nói này, hẩn không thể tin đến nỗi mừng rỡ như điên, động tác ôm Trầm Khê cũng càng ngày càng dùng sức.

Bị Tô Hàng ôm ở trước ngực, trong hơi thở đều là mùi mồ hôi của nam nhân, Trầm Khê ngẩng đầu lên còn có thể trông thấy lọn tóc sau tai nam nhân đang nhỏ mồ hôi xuống, cơn giận dữ đợi mấy giờ của cô bị những giọt mồ hôi làm tan biến. Anh có bao nhiêu sốt ruột, mới có thể ở bên ngoài mùa đông như vậy, chạy khiến đầu đầy mồ hôi thế.

"Em đang chờ anh!" Trầm Khê đáp lại.

"Trầm Khê, anh thích em."

Tô Hàng chạy một ngày ở trần bát quái, đi qua mỗi lát đá đầu đường trong trần, mỗi khi đi qua một đầu đường Tô Hàng lại càng sợ hãi, sự sợ hãi sẽ đánh mất Trầm Khê ngày càng mãnh liệt hơn, cho đến cuối cùng, chính hắn cũng cảm thấy Trầm Khê đã đi ra ngoài rồi.

Khi hắn trông thấy Trầm Khê ở trên cầu một khắc này, hắn tưởng chừng mình đang mơ, cho đến lúc Trầm Khê tức giận chất vấn hắn làm sao bây giờ mới tới, hắn mới cảm giác được sự chân thực.

Sau đó hắn ý thức được một việc khiến hắn mừng rỡ như điên, Trầm Khê vẫn luôn chờ đợi hắn.

Sự thật này khiến hắn từ bỏ tất cả lo lắng, bất luận xuất thân, gia thế, hoàn cảnh lớn lên, với phương thức bọn họ bắt đầu có bao nhiêu thích hợp, chỉ cần em đang chờ anh, như vậy là đủ rồi.

Trầm Khê hơi sững sờ, ý cười khiến cô lấy lại tinh thần trước đó đã sớm đuối lông mày cùng khoé mắt cô.

Tô Hàng nâng mặt Trầm Khê lên, hắn làm một chuyện vô cùng không kín đáo ở trần nhỏ kín đáo này.

Răng môi chạm phải nhau trong nháy mắt, bên tai dường như còn tiếng pháo hoa đang nổ.

Tác giả có lời muốn nói: Thổ lộ, thổ lộ, khắp chốn mừng vui...

Đừng cho là ta không biết thực ra các người không muốn thổ lộ đâu nhé, các người muốn lái sao, hừ!

Vậy lúc nào thì được mở?? Dù sao ta là một con cua thổ hào thuần khiết, ta sẽ chỉ phát hồng bao, đúng rồi đó, xong chương này thì ta sẽ có 100 hồng bao rơi xuống nhé (*^__^*)

PS: Đi xem buổi hoà nhạc trời tháng năm???

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Em Không Nên Chơi Với Sơ Ngũ Nữa

Edit: Hạ Yến

Vì thứ hai còn phải đi làm, cho nên buổi trưa ngày hôm sau, mọi người phải xuất phát để trở về thành phố S. Lúc rời đi với lúc đến đường như cũng không hề có sự khác biệt, nếu như nhất định phải nói là có, vậy đại khái chính là lúc Tô Hàng dắt tay Trầm Khê thì đã không còn chột dạ như trước.

Trải qua ba giờ rưỡi bay trên không, máy bay đã hạ cánh đúng giờ tại sân bay của thành phố S.

Bốn người kéo lấy hành lý đi ra khỏi lối đi, lúc bọn họ đi đến bên cạnh thang máy, Tô Hàng nói với Trầm Khê ở bên cạnh rằng: "Anh phải đến bãi đỗ xe để lấy xe, em chờ anh ở cửa ra sân bay nhé."

"Em cùng đi với anh." Trầm Khê nói.

*Lời editor: Từ chương này mình sẽ đổi cách xưng hô của Trầm Khê với Tô Hàng thành em – anh nhé, vì Tô Hàng tỏ tình rồi mà hihi.

"Anh đi là được rồi, ở đó oi bức lắm." Tô Hàng lắc đầu rồi nói.

"Vậy anh đưa hành lý cho em đi." Trầm Khê nói xong liền muốn lấy hành lý từ trong tay Tô Hàng.

"Để anh cầm đi." Tô Hàng tránh né tay của Trầm Khê, hấn dùng giọng điệu cứng chiều nói, "Chờ anh tới đón em là được."

Gò má của Trầm Khê bị giọng điệu cứng chiều của Tô Hàng làm cho ửng đỏ lên, đặc biệt là Vân Thư ở bên cạnh còn hung hăng nháy mắt với cô, khiến Trầm Khê chỉ có thể vừa xấu hổ vừa ngượng ngùng khẽ gật đầu.

Tô Hàng gật đầu với Vân Thư xem như là đã chào hỏi, rồi quay người đi đến bãi đỗ xe.

Thương Hòa Hú nhìn bóng dáng sai bước của Tô Hàng, hẩn nghĩ thầm, người này thật sự là dùng một chút thời gian để gật đầu ngoài mặt với hẩn ta, hẩn cũng không thềm làm, hẩn ta cũng phải đi lấy xe chứ.

"Vậ em và Vân Thư đều chờ ở cửa ra sân bay đi, anh phải đi lấy xe, tý nữa sẽ đưa em về." Thương Hòa Hú nói với Vân Thư ở một bên.

"Ừm." Vân Thư khẽ gật đầu.

Thương Hòa Hú cười cười, rồi kéo lấy rương hành lý của mình đi tới bãi đậu xe.

"Bà có phát hiện điều gì không." Vân Thư nhìn về hướng hai người họ rời đi rồi hỏi Trầm Khê.

"Phát hiện gì cơ?" Trầm Khê nghi ngờ hỏi.

"Tô tiên sinh của bà, từ đầu tới đuôi vẫn luôn căm thù Thương học trưởng, rõ ràng cũng muốn đi lấy xe, hết lần này tới lần khác lại muốn tách ra, hũ dấm chua này thật lớn nha." Vân Thư trêu chọc nói.

"Nào có, bọn họ chỉ không quen mà thôi." Trầm Khê nói.

"Bà đừng tự dối mình nữa, tôi không tin bà không nhìn ra." Vân Thư cười rồi nói.

"Vậ bà muốn tôi phải làm sao bây giờ." Trầm Khê cũng vô cùng bất đắc dĩ, "Nếu tôi với hẩn là đừng ăn dấm của Thương học trưởng nữa, thì bà

có cảm thấy hữu dụng không?"

"Vậy phải xem bà dùng phương pháp gì để nói." Biểu cảm của Vân Thư lập tức trở nên thô bỉ, "Ví dụ như bà mặc một bộ áo ngủ khiêu gợi, rồi ghé vào bên tai Tô tiên sinh nói."

"Đi chết đi." Trầm Khê xấu hổ đẩy Vân Thư một cái.

"Ha ha ha ha..." Vân Thư không nhin được, cô nàng cười đến gãy lưng rồi đây này.

"Tôi không đếm xỉa đến bà nữa." Trầm Khê thở phì phò tự mình đi về phía trước.

Vân Thư cười đủ rồi, cô nàng kéo lấy rương hành lý bước nhanh để đuổi theo, hai người vừa đi vừa trò chuyện.

"Trước kia tôi vẫn cảm thấy Tô Hàng là một người vô cùng không thú vị tí nào, có điều, buổi sáng hôm nay tôi mới phát hiện hẳn thật sự rất thú vị đấy." Vân Thư nói.

"Buổi sáng hôm nay phát sinh chuyện gì sao?" Trầm Khê nghi ngờ hỏi.

"Hắn cãi nhau với Oánh Oánh." Vân Thư cười rồi nói.

"Oánh Oánh? Không thể chứ?" Tô Hàng vốn không nói nhiều, lúc hẳn tiếp xúc với mình thì có thể nói nhiều hơn vài lời, nhưng chạm mặt người khác thì hẳn cơ bản đều không để ý.

"Buổi sáng Oánh Oánh gặp phải Tô Hàng trong sân, thì liền chạy tới nói em ấy ghét Tô Hàng. Lý do là vì Tô Hàng, cho nên bà mới không thể trở thành chị dâu của em ấy được." Vân Thư nói.

Trầm Khê sững sờ, vẻ mặt của cô lập tức mất tự nhiên, cô biết bên trong vòng tròn có một ít lời đồn liên quan tới mình và Thương học trưởng, nhưng vì chưa có người nào nhắc tới chuyện đó trước mặt cô, hơn nữa, cho tới nay Thương học trưởng cũng không có thể hiện ra hành động gì khác thường, cô vẫn chưa từng để những chuyện này trong lòng. Mãi cho đến tiệc tối từ thiện lần trước Vân Thư đề cập chuyện đó với cô, còn có phản ứng kịch liệt của Oánh Oánh nữa, cô mới bắt đầu ý thức được quan hệ của bản thân với Thương học trưởng. Thế cho nên, hôm qua lúc ngẫu nhiên gặp phải Thương học trưởng, cô mới xấu hổ như vậy.

Càng chưa nói, Vân Thư còn thích...

"Bà đoán Tô tiên sinh của bà sẽ nói như thế nào?" Vân Thư hỏi.

"Hắn trả lời như thế nào?" Trầm Khê vớt những suy nghĩ lung tung ra khỏi đầu, rồi phối hợp hỏi.

"Hắn nói với Oánh Oánh rằng, muốn làm em gái tôi, em đừng mơ tưởng." Vân Thư nhớ tới bộ dạng của Thương Oánh Oánh vừa kêu vừa nhảy dựng lên thì liền vui không chịu được, "Hắn biết rõ Oánh Oánh không có ý này, vậy mà lúc ấy còn chọc tiêu cô nương tức giận, em ấy còn nhảy dựng lên nữa chứ."

"Ha." Trầm Khê nhưng lại không nghĩ tới Tô Hàng còn một mặt xấu bụng như thế, nghĩ đến Tô Hàng, Trầm Khê liền nghĩ tới tình cảnh hai người gặp nhau hôm qua, cô quay đầu hỏi Vân Thư, "Vân Thư, bà biết ở đâu có thể ép plastic ảnh ở đây không?"

"Ép plastic ảnh sao? Không phải bây giờ đa phần đều là ảnh chụp điện tử hả?" Vân Thư nghi hoặc nói, "Bà muốn in ấn sao."

"Không phải, tôi muốn ép plastic thứ này." Trầm Khê nói rồi lấy một tờ giấy chỉnh chỉnh tề tề từ túi xách ra.

Vân Thư tò mò mở rộng tờ giấy ra, cô nàng liếc mắt một cái đã nhận ra đây là bản đồ vẽ thị trấn bát quái, hình dáng không khác biệt lắm so với bản vẽ mặt phẳng trên bảng tuyên truyền ngoài trấn nhỏ, nhưng lại ngắn gọn hơn một chút: "Đây không phải là bản đồ vẽ trấn nhỏ bát quái sao? Bà vẽ cái này làm gì?"

"Không phải do tôi vẽ ra." Trầm Khê nói.

"Chẳng lẽ là?" Vân Thư rất nhanh đã kịp phản ứng, cô nàng vừa cẩn thận nhìn bản đồ một lần nữa, vừa có chút không thể tin nói, "Đây là do Tô Hàng vẽ ra lúc đang tìm bà sao?"

"Ừm, hẳn vẽ đấy." Trầm Khê nói, "Nhìn thấy bức tranh này, tôi mới biết được hẳn đã tìm tôi bao lâu."

"Trời ạ." Vân Thư không thể tin nói, "Làm sao tôi đột nhiên cảm động quá."

Không cần bất kỳ ngôn ngữ gì, chỉ cần tấm bản đồ này, đã có thể cảm nhận được Tô Hàng tìm kiếm mình rất cẩn thận và gian khổ bao nhiêu, một cái mê cung to như này, hẳn vì tìm kiếm Trầm Khê, cho nên đều đã qua mỗi một ngõ hẻm, giẫm qua mỗi một tảng đá xanh, cuối cùng vẽ ra được một tấm bản đồ như này.

Trầm Khê cười không nói gì, tấm bản đồ này, là khi trở lại sân trong, lúc Tô Hàng đang tắm rửa, Trầm Khê phát hiện ở trong túi áo của hẳn, lúc vừa mở ra, nước mắt của Trầm Khê liền không kìm được mà rơi xuống. Cho nên nàng muốn giữ gìn nó, mỗi một đường nét trên tấm bản đồ này đều là chặng đường Tô Hàng thổ lộ với cô.

"Ở gần chỗ ở của tôi có một tiệm ảnh đấy, chắc là có thể ép plastic được, nếu không thì tôi lấy về giúp bà làm nhé?" Vân Thư đề nghị.

"Không được." Trầm Khê lắc đầu, cô rút tấm bản đồ từ trong tay Vân Thư rồi cười nói, "Sáng mai tôi sẽ tìm bà."

"Ồ, tôi đã hiểu." Biểu cảm của Vân Thư khoa trương tỏ ra là đã hiểu.

Tích tích...

Bỗng nhiên một chiếc xe màu đen vụt tới đứng trước hai người, Tô Hàng mở cửa xe xuống, đầu tiên hãnh khê gật đầu với Vân Thư, lúc này hãnh mới chuyển tới vị trí kế bên tài xế để giúp Trầm Khê mở cửa xe.

"Bà muốn tôi chờ một lát với bà không?" Trầm Khê hỏi Vân Thư.

"Không cần." Vân Thư nói, "Ở đây là lối ra, xe không thể dừng quá lâu, hai người đi trước đi."

"Ừm, vậy sáng mai tôi tìm bà nhé." Trầm Khê vẫy vẫy tay với Vân Thư, rồi đi đến bên kia xe để lên.

Tô Hàng đóng cửa xe, hãnh lại quay lại bên cửa ghế lái bên này, rồi lại khê gật đầu với Vân Thư một lần nữa, lúc này hãnh mới lên xe, khởi động xe, cẩn thận lái khỏi sân bay.

Xe của Tô Hàng đi không được bao lâu, Thương học trưởng cũng lái xe tới, hãnh xuống xe để giúp Vân Thư cất kỹ hành lý, sau đó mới đưa Vân Thư về nhà.

Sau khi mọi người xuống máy bay thì rất nhanh đã đến năm giờ, vì là mùa đông nên trời tối rất sớm, khi đến nơi ở của Vân Thư, sắc trời đã hoàn toàn tối mù mịt.

Thương Hòa Hú xuống xe để giúp Vân Thư lấy hành lý xuống, lúc Vân Thư nhận lấy hành lý, cô nàng đột nhiên nói lời mời: "Học trưởng, anh có muốn ăn cơm tối với em không?"

"Ách? Quên đi, đi tận một ngày đường, em hãy sớm nghỉ ngơi một chút đi." Thương Hòa Hú lắc đầu từ chối, sau đó hẳn ta xoay người trở lại chỗ lái, hẳn ta mở cửa đang muốn lên xe, thì lại bị Vân Thư gọi lại.

"Học trưởng!" Vân Thư thấy Thương Hoà Hú nghi hoặc nhìn, mới lên tiếng hỏi, "Anh còn nhớ rõ lần trước em đã nói gì không?"

Thương Hòa Hú nhíu nhíu mày, có chút nghĩ không ra.

"Tiệc tối từ thiện lần trước." Vân Thư nhắc nhở.

"..." Thương Hòa Hú hiểu ra, tiếp theo hẳn ta lại không biết trả lời thế nào, hẳn ta vẫn cho là lần trước Vân Thư nói đùa, không biết tại sao hôm nay cô nàng lại dồn hết tâm trí nhắc đến, khiến hẳn ta bỗng nhiên có chút khẩn trương.

"Ngày đó em nói em thích anh, là nghiêm túc." Vân Thư nói.

"Vân Thư..." Thương Hòa Hú không nghĩ tới Vân Thư sẽ đột nhiên thổ lộ, hẳn ta lập tức không biết làm sao.

"Anh đừng hoảng hốt, nghe em nói hết đã." Cách một chiếc xe, Vân Thư nhìn nam nhân mình đã thầm mến bao nhiêu năm qua rồi nói, "Đêm qua, chúng ta đã trở về để tìm Tiểu Khê cùng Tô Hàng. Ở dưới cầu, lúc ấy anh nhìn ánh mắt của Tiểu Khê, đã để lại cho em sự đố kỵ cùng đau thương."

"Anh..."

"Hãy nghe em nói hết." Vân Thư lại ngăn cản lần nữa rồi nói, "Ba người chúng ta có thể nói là đã lớn lên cùng nhau, em đã sớm thích anh, đại khái không chênh lệch nhiều với thời gian anh thích Tiểu Khê."

"Tiểu Khê là bạn tốt của em, lúc đó em cho rằng Trầm gia với nhà anh cũng đã chấp nhận mối quan hệ của hai người, cho nên vẫn luôn không thể hiện ra, Tiểu Khê cũng không biết." Vân Thư nói, "Về sau khi xảy ra biến cố, Tiểu Khê gả cho Tô Hàng, em đã cố ý hỏi cô ấy, xem cô ấy có thích anh hay không."

Thương Hòa Hú biết đáp án, từ hôm qua Trầm Khê từ chối việc rời trấn nhỏ với hẳn, rồi đến cuối cùng cô ấy ôm hôn với Tô Hàng ở trên cầu, khiến hẳn ta triệt để hiểu rõ một việc. Cái gọi là duyên phận, không phải là ai tìm được đối phương trước, mà là lúc mình tìm tới đối phương, đối phương cũng đang chờ mình. Trầm Khê nguyện ý chờ người kia chứ không phải mình, từ một khắc này, hẳn ta đã biết mình nên buông tay đến cùng rồi.

"Lúc đầu em dự định sẽ theo đuổi anh, có điều bây giờ em đã thay đổi chú ý rồi, em không muốn theo đuổi anh nữa." Nụ cười của Vân Thư lộ ra sự độ lượng cùng kiêu ngạo, "Em ưu tú như vậy, nên sẽ không tự làm oan ức chính mình để theo đuổi một nam nhân đã có người khác trong lòng đâu."

Quan trọng nhất là, nếu như anh vẫn luôn không quên được Trầm Khê, em nghĩ em cuối cùng nhất định sẽ ghét Trầm Khê thôi, dù cô ấy có là bạn thân tốt nhất của em đi chăng nữa.

Thương Hòa Hú đột nhiên thở dài một hơi.

"Cho nên, Thương học trưởng, về sau chúng ta vẫn nên giống như trước đây đi." Vân Thư nói.

"Được." Thương Hòa Hú gật đầu rồi đáp.

"Đương nhiên, nếu như ngày nào đó anh lại đổi ý thích em, em cũng sẽ cho anh cơ hội." Vân Thư cười rồi nói, "Có điều anh phải tự mình đánh bại những người xếp hàng phía trước anh đi."

"Biết rồi, ở nước ngoài anh đã nghe nói, người theo đuổi Vân đại tiểu thư em, có thể xếp tới mười vạn dặm." Thương Hòa Hú biết Vân Thư đang muốn làm dịu bầu không khí ngột ngạt, cho nên vô cùng phối hợp nói.

"Không sai." Vân Thư cười cười, rồi cầm lên rương hành lý nói, "Cảm ơn anh đã đưa em về, bái bai."

"Bái bai."

Đưa mắt nhìn Vân Thư đi vào cổng khu nhà ở, Thương Hòa Hú bỗng nhiên thấy cô đơn, cùng một ngày, mà người mình thích cùng người thích đều rời đi. Thương Hòa Hú bất đắc dĩ cười cười, hẳn ta chỉ hi vọng lần tiếp theo, người mình thích cùng người thích mình sẽ cùng là một người.

Khi Trầm Khê cùng Tô Hàng về đến nhà, Trương tâu đã sớm chuẩn bị xong cơm tối.

Mấy ngày qua Sơ Ngũ không thấy ba ba và ma ma đâu, cho nên chờ lúc Trầm Khê xuống xe thì chú liền dựa vào ngực Trầm Khê lăn qua lộn lại không ra ngoài, Tô Hàng ở cạnh nhìn năm giây, hẳn không thể chịu được nữa mà ôm Sơ Ngũ ra, sau đó ôm đầu Sơ Ngũ, lớn tiếng ra lệnh: "Về sau ba không cho phép con cọ vào trong ngực ma ma nữa, nghe chưa?"

"Gâu!" Sơ Ngũ kích động vẫy đuôi.

Tô Hàng ngầm thừa nhận Sơ Ngũ đã đáp ứng, hẳn buông lỏng đầu Sơ Ngũ ra, ai ngờ, Sơ Ngũ lại chuyển mình rồi cọ vào trong ngực Trầm Khê lần nữa.

"Sơ Ngũ!" Tô Hàng tức chết, hẳn lại túm Sơ Ngũ ra, "Con không nghe thấy lời ba ba vừa nói à?"

"Anh làm cái gì thế, một con cẩu thì biết gì chứ." Trầm Khê buồn cười nói.

"Nó nghe không hiểu thì anh cũng phải nói." Tô Hàng dự định sẽ tiếp tục dạy Sơ Ngũ phải để làm một chú chó ngoan.

"Vậy không bằng anh nói với em đi, em hiểu được." Trầm Khê buồn cười nói, "Anh có yêu cầu gì?"

Trầm Khê có phần hăng hái nhìn Tô Hàng, cô cũng không tin, nam nhân sẽ để cô về sau không được tìm Sơ Ngũ để chơi nữa.

"Vậy... Cái đó..." Ánh mắt của Tô Hàng loé lên một chút đã đạt được mưu kế, có điều mặt ngoài hắn vẫn kính sợ như trước, ấp a ấp úng nửa ngày, cuối cùng mới yếu ớt đề nghị, "Lúc anh ở bên cạnh, em có thể đừng luôn luôn Sơ Ngũ được không."

"Sơ Ngũ là tự mình cọ vào, chứ không phải em chủ động ôm lấy nó." Trầm Khê tức giận nói.

"Vậy... Anh cũng có thể tự mình cọ mà." Tô Hàng đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt của hắn với Sơ Ngũ bên cạnh quả thật không khác nhau là mấy.

"Anh..." Trầm Khê lập tức dờ khóc dờ cười.

Tác giả có lời muốn nói: Thương Oánh Oánh: Tôi ghét anh, Trầm Khê tỷ vốn là chị dâu của tôi mà.

Tô Hàng: Muốn làm em gái tôi? Hừ, đừng mơ tưởng!

Thương Oánh Oánh: Ai muốn làm em gái của anh chứ.

Tô Hàng: Làm em gái tôi, Trầm Khê sẽ là chị dâu em chứ sao.

Thương Oánh Oánh bị nói choáng..

Hôm trước con của hào hứng đến buổi hoà nhạc, ta đã phải bỏ ra hơn một giờ ngồi xe đến đó, vậy mà mẹ nó, bạn thân đã lừa ta, cô ấy còn chưa mua vé, giá vé mua nhượng lúc đó đã tăng tới 1 300 tệ, mua không nổi, hai người đành phải ảo não trở về. Có điều nhân họa đắc phúc ta đã bắt kịp buổi sinh nhật ngày hôm qua. Cái khác đều tốt, nhưng tín hiệu bên trong sân lại không tốt tý nào, hại ta không thể phát trực tiếp để khoe khoang với mọi người, làm ta tức chết mất..

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Anh Là Tên Khốn Nạn

Edit: Hạ Yến

Ăn xong cơm tối, Trầm Khê ôm ly sứ ngồi xồm xuống ghế sa lon bên cạnh cây thông Nô-en, nhìn những bóng đèn nhỏ đang loé lên ở phía trên, cùng các lá thông màu xanh biếc trên đủ những đồ trang trí đầy màu sắc, cô bỗng nhiên hé miệng cười một tiếng, rồi quay đầu hỏi nam nhân đứng bên cạnh: "Anh bảo Trương tấu trang trí sao?"

"Không phải..." Trực giác Tô Hàng muốn phủ nhận, thế nhưng hần lại nghĩ, hiện tại không cần gạt cô ấy nữa, hần cũng đã thổ lộ rồi, dù không được tự nhiên, thế là thính tai hần đỏ lên gạt đầu, "Là anh."

Trong lòng Trầm Khê ngọt ngào, cô ngoẹo đầu ra nhìn bộ dạng ngượng ngùng của nam nhân, có chút buồn cười.

"Anh ngồi xuống đi." Trầm Khê vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, sau đó mình cũng đổi tư thế ngồi.

Tô Hàng ngồi xồm người xuống, khoanh chân ngồi bên cạnh Trầm Khê, khoảng cách của hai người rất gần, gần đến mức Tô Hàng chỉ cần hơi di chuyển một chút đã có thể chạm đến góc áo của Trầm Khê, khiến đáy mắt nam nhân một vùng ôn nhu.

Sơ Ngũ ới tư cách là một chú chó Labrador thiên tài, thì nằm ở bên kia cây thông Nô-en, chú quyết định không đi qua bên kia để ba ba chê mình.

"Trước đó ở trấn nhỏ, có một số việc anh còn chưa nói rõ ràng, có phải bây giờ anh nên nói cho em biết không." Trầm Khê đột nhiên hỏi.

"Việc gì?" Tô Hàng nghi ngờ nói.

"Anh còn nhớ rõ tối qua anh nói gì với em không?" Trầm Khê nhắc nhở.

"Anh.. Anh.." Tô Hàng nhìn Trầm Khê một cái, hẩn cúi đầu xuống, rồi lại không nhìn được mà ngẩng đầu lên nhìn một cái, nói "Anh thích em."

"..." Tại sao trước đây cô không phát hiện Tô Hàng ngây thơ như thế chứ, rõ ràng khi ở bên cạnh mình, hẩn lúc nào cũng một bộ dạng nhìn lên thế này, Trầm Khê quả thực cũng bị bộ dạng vợ bé của hẩn chọc cười, cô cố nén cười rồi hỏi, "Khi nào anh bắt đầu thích em?"

Tô Hàng không nghĩ tới Trầm Khê sẽ hỏi câu hỏi này, hẩn khẩn trương moi thăm, hẩn nghĩ nghĩ rồi quyết định ăn ngay nói thật: "Rất sớm trước đó."

Quả nhiên, Trầm Khê khẽ gật đầu, rồi ra hiệu Tô Hàng tiếp tục nói.

"Thực ra trước đây chúng ta đã gặp nhau rồi." Tô Hàng nói, "Có điều chắc em cũng không nhớ rõ."

"Vậy sao? Lúc nào thế?" Trầm Khê biết trước đó mình và Tô Hàng nhất định đã gặp nhau rồi, bằng không Tô Hàng sẽ không luôn luôn thăm mẩn mình, chẳng qua rốt cuộc lúc nào gặp, Trầm Khê thực sự không nghĩ ra.

"Lúc ấy em đang học tiểu học, có thể là năm thứ 2 hoặc năm thứ 3." Tô Hàng nói "Lúc ấy anh ở chỗ gần trường học của em... Để thu thập bình nước khoáng."

Trầm Khê trừng mắt nhìn, cô cố gắng nhớ lại, thực sự không nghĩ ra được lúc mình học tiểu học và bình nước khoáng có thể có quan hệ gì?

"Lúc đó anh còn không có thể căn cước, đi ra ngoài làm việc thì không lấy được tiền lương cao, còn không nhặt được nhiều ve chai, cho nên anh liền thường xuyên đi khắp nơi để nhặt ve chai." Tô Hàng nói, "Trường của em là trường học quý tộc, điều kiện gia đình của mỗi học sinh đều rất tốt, lấy trong thùng rác ở trường học của em thì có nhiều đồ tốt nhất."

"Anh đã nhặt được rất nhiều thứ, hộp đựng bút mới tinh, túi sách, búp bê, trái bóng đá bị rách một chút bên ngoài, anh đều sẽ nhặt về để cho bọn nhỏ trong cô nhi viện dùng." Có lẽ hẳn đã có tâm ý tương thông với Trầm Khê rồi, cho nên khi Tô Hàng nhắc lại chuyện này, hẳn không tự ti như lúc ban đầu nữa.

"Thế nhưng an ninh của trường học chúng em hẳn phải rất tốt mới đúng, làm sao anh đi vào được?" Trầm Khê hỏi.

"Leo tường." Tô Hàng nói, "Vào ba giờ chiều mỗi ngày bảo vệ ở trường em đều sẽ thay ca, lúc ấy anh sẽ leo từ bên ngoài tường vào."

"Vậy chúng ta đã gặp nhau lúc nào?" Trầm Khê hỏi.

"Có một lần anh đang lục lọi trong thùng rác, thì em bỗng nhiên chạy tới để đổ rác, vì sợ bị người khác phát hiện, nên anh một lòng hoảng muốn trèo ra ngoài, kết quả là vì quá bối rối, không cẩn thận rớt từ trên tường rào xuống." Nghĩ tới một màn như vậy, khiến Tô Hàng không nhịn được cười.

"Vậy anh không bị sao chứ, có bị thương không?" Trầm Khê sốt ruột hỏi.

Tô Hàng nhìn Trầm Khê, nữ nhân trước mắt cùng tiểu cô nương mười năm trước lập tức giống nhau như đúc.

"Ca ca, anh không sao chứ, có bị thương không." Tiểu Trầm Khê thấy một đái ca ca rơi từ trên tường rào cao như vậy xuống, cô bé liền sợ hãi quăng đồ trong tay ra, rồi vội vội vàng vàng chạy tới.

Thiếu niên Tô Hàng giật giật chân, còn tốt, chỉ trầy da, xương không có vấn đề gì, cũng không bị trật khớp, hẳn quay đầu không dám nhìn tiểu cô nương bên cạnh, lại muốn đứng lên rồi trèo tiếp.

"Ca ca, anh bị chảy máu rồi." Khấp khuôn mặt bụi bặm của Tiểu Bàn hoảng sợ.

Thiếu niên Tô Hàng nhìn máu tươi chảy từ đầu gối xuống bấp chẩy mình một chút, rồi dùng ống tay áo bản thủ của mình xoa xoa.

"Không thể xoa, sẽ bị nhiễm trùng đấy." Tiểu Trầm hô to.

Thiếu niên Tô Hàng căn bản không có ý định để ý tới nha đầu này, hẳn dự định lại vượt tường để treo ra.

"Em sẽ đi tìm bác sĩ tỷ tỷ đến, ca ca người chờ em một chút." Tiểu Trầm Khê chỉ biết khi bị thương thì phải tìm thầy thuốc.

Bác sĩ, nếu để cho trường học biết mỗi ngày mình đều leo tường vào đây để nhặt ve chai, như vậy về sau mình hẳn định sẽ rất cuộc không vào được nữa. Suy nghĩ cẩn thận việc này, thiếu niên Tô Hàng nhanh chóng quay người lại, cậu đuổi theo để kéo bàn tay nhỏ bụi bặm của Trầm Khê rồi dõ dẫm nói: "Em không được đi!"

"Thế nhưng anh đang chảy máu mà." Tiểu Trầm Khê có chút run rẩy nói.

Tô Hàng cũng cảm thấy mình khi để một cái tiểu nha đầu mới tám, chín tuổi thì không tốt, có điều cậu tuyệt đối không thể mất đi "nguồn cung cấp" này được. Hẳn nhẫn nại dụ dỗ nói: "Em gái nhỏ, em tên là gì?"

"Em tên là Trầm Khê." Tiểu Trầm Khê cảm thấy dáng dấp của ca ca này thật đẹp mắt, đoán chừng anh ấy không phải người xấu, thế là thành thật trả lời.

"Trầm Khê?" Thiếu niên Tô Hàng nhớ lại, cậu quay về tuổi thơ một chút, cũng không phải, tướng mạo của nha đầu này với nha đầu ôm thỏ khi mình còn bé làm sao giống nhau được, "Có phải ba ba của em là chủ quỹ từ thiện Trầm Hà Xuyên?"

"Quỹ từ thiện là ma ma em phụ trách, em cũng có hỗ trợ." Trầm Khê sửa lại.

"Hừm, em giỏi quá." Phát hiện là "người quen", giọng điệu của thiếu niên Tô Hàng liền nhu hoà hơn, "Việc ấy, em gái nhỏ, thực ra ca ca không phải là người xấu."

Tiểu Trầm Khê khẽ gật đầu, dáng dấp đẹp mắt như vậy thì khẳng định không phải là người xấu.

"Cho nên, có thể em đừng nói cho người khác biết được không, là em đã gặp qua anh rồi." Thiếu niên Tô Hàng đề nghị.

"Tại sao chứ?" Tiểu Trầm Khê khó hiểu hỏi.

"Vì ca ca muốn tới đây tìm đồ, nếu như em nói cho người khác biết, về sau anh không thể đến đây tìm được nữa." Thiếu niên Tô Hàng dụ dỗ nói.

"Em có thể để cho mọi người giúp anh tìm." Tiểu Trầm Khê nhiệt tình nói.

"Không được, nếu em nói cho người khác biết thì anh cũng sẽ không tìm được nữa." Thiếu niên Tô Hàng cảm thấy mình sắp không bịa chuyện nổi nữa rồi.

Tiểu Trầm Khê nghi hoặc nghiêng đầu, sau đó cô bé thấy túi rác màu đen phía sau lưng đại ca ca còn lòi ra mấy bình nước khoáng. Tiểu Trầm Khê lập tức liền hiểu, cô bé đã đi theo ma ma mình làm rất nhiều hoạt động từ thiện, nên đã biết có thể bán bình nước khoáng để lấy tiền, các bạn nhỏ ở cô nhi viện nếu nhặt được thì cũng sẽ đem đi bán.

"Thế nhưng anh đang bị thương mà." Tiểu Trầm Khê nói.

"Không có việc gì, một tý nữa máu sẽ ngừng lại thôi." Thiếu niên Tô Hàng nói, thì liền dùng tay áo xoa xoa lung tung.

"Anh đừng xoa." Tiểu Trầm Khê nói, rồi lấy một băng dán cá nhân từ trong túi mình ra, sau đó dán lên vết thương của Tô Hàng, thế nhưng vết thương của cậu có phần lớn, nên một băng dán cá nhân không thể dán đủ được, Tiểu Trầm Khê phải dán tận ba cái mới phủ được hết vết thương, "Vậy sau khi ra ngoài anh nhớ phải tìm bác sĩ đấy nhé."

"Em sẽ không nói cho người khác chứ.." Thiếu niên Tô Hàng đang nói chuyện, bỗng nhiên từ nơi xa truyền đến một tiếng vang, sau khi tính toán thời gian một chút thì thiếu niên Tô Hàng cũng biết đây là ban an ninh đã thay ca xong và đang tới điều tra. Cậu bé sợ bị phát hiện, dường như là không suy nghĩ gì nữa, liền ôm Trầm Khê rúc vào giữa thùng rác, dùng mấy túi rác đã được chuẩn bị trước để che kín hai người lại.

Tiểu Trầm Khê hoảng sợ mở to hai mắt, nhưng thiếu niên sợ cô bé sẽ kêu to, nên liền che miệng cô bé lại, một tình cảnh bắt cóc rõ ràng như ban ngày.

"Đừng sợ." Thiếu niên Tô Hàng biết tiểu nha đầu khẳng định đã bị dọa, nhưng cậu chỉ có thể dùng khẩu miệng hình để động viên cô bé, một chút tiếng động cũng không dám phát ra.

Cũng may không bao lâu sau bảo vệ cũng đã rời, Tô Hàng lập tức buông tiểu Trầm Khê xuống, nhưng mà ai ngờ một lúc sau cứ như vậy,

nước mắt của tiểu Trầm Khê liền không ngừng rơi xuống, khiến Tô Hàng bỗng chốc luống cuống.

"Em đừng khóc, em đừng khóc." Thiếu niên Tô Hàng liền luống cuống, tay chân luống cuống đổ dành, "Em muốn mách thầy cô thì cứ mách đi, về sau anh sẽ không tới nữa, em đừng khóc."

"Em.. Em sẽ không mách thầy cô đâu." Tiểu Trầm Khê nức nở nói, sau khi cô bé nói xong câu đó, tiểu nha đầu liền cũng chạy không quay đầu lại.

Thiếu niên Tô Hàng nhìn bóng dáng Trầm Khê chạy xa, cậu bé tức giận gãi tóc tại chỗ, hối tiếc không thôi.

"Em đã nhớ lại rồi." Nghe đến đó, Trầm Khê đã nhớ ra rồi, "Người kia là anh sao."

"Em còn nhớ rõ hả?" Tô Hàng kinh ngạc hỏi.

"Có một chút ấn tượng." Trầm Khê tuyệt đối sẽ không thừa nhận, lúc trước bản thân mình chẳng qua đã cảm thấy dáng dấp của tiểu ca ca này thật đẹp, cô cũng chưa đề cập với ai về chuyện này.

"Vậy sau đó thì sao? Về sau anh không đi qua trường học của em nữa sạp?" Mặc dù Trầm Khê không mách thầy cô về chuyện này, nhưng mình cũng không đi đến đồng rác bên kia nữa, sau một thời gian dài thì cũng quên bống đi.

"Anh quan sát một tuần lễ, thì quy luật điều tra an ninh của trường không thay đổi, liền biết em không nói cho ai biết." Bây giờ Tô Hàng nhớ tới vẫn cảm thấy ấm áp, "Về sau anh cứ đến đó như thường lệ."

"Vậy... Từ lúc nào thì anh đã thích em?" Trầm Khê cau mày hỏi, lúc ấy mình mới lớn được bao nhiêu chứ, nam nhân này sẽ không yêu trẻ con

đi.

"Không phải." Tô Hàng lắc đầu rồi nói, "Không phải lúc đó em đã khóc sao? Trong lòng anh liền vô cùng áy náy, cho nên liền.. liền thường đứng ở cổng trường học nhìn lén em. Sau đó anh phát hiện dường như em vô cùng dễ dàng tin người khác, cho nên anh.."

"Cho nên cái gì?" Trầm Khê nhớ kỹ, bởi vì được bảo vệ quá tốt, khi còn bé mình quả thật rất dễ dàng tin tưởng người khác, mãi cho đến khi cô học cấp hai biết được Vân Thư (Bởi vì lúc trước Vân Thư kém chút nữa bị bắt cóc nên mới chuyển tới đây), cô mới bắt đầu hiểu rõ về mặt khác của thế giới.

"Mỗi ngày anh đều ở cổng trường chờ em tan học, cho đến khi người nhà đến đón em, thì mới rời khỏi." Bây giờ nói lại, quả thật hãn như một tên nhìn trộm vậy.

"Mỗi ngày sao?" Trầm Khê kinh ngạc hỏi.

"Hừm, mãi cho đến khi anh trở về Tô gia, sau đó ra nước ngoài học." Trường Trầm Khê học là thẳng từ tiểu học đến cấp ba, Tô Hàng vẫn luôn giúp đỡ Trầm Khê, cho đến khi hãn không thể không rời đi, hết thầy bốn năm.

Trầm Khê há to miệng, cô muốn nói cái gì, nhưng lại không biết nên nói như thế nào, vừa bởi vì biết có người yên lặng bảo vệ mình tận bốn năm mà cảm động, lại vừa cảm thấy có chút quái dị.

"Anh trở về từ nước ngoài, thì lại gặp em ở một bữa tiệc rượu." Tô Hàng nói, "Toàn bộ bữa tiệc rượu, vì thân phận của ta, không người nào nguyện ý muốn bắt chuyện với anh, mỗi ánh mắt nhìn qua đều là sự khinh bỉ, chỉ có khi em trông thấy anh, thì mới nở nụ cười."

Trầm Khê cảm thấy lúc ấy mình nở nụ cười với Tô Hàng, khẳng định chỉ là lễ phép mà thôi.

"Lúc ấy em đã lên đại học, mấy năm không gặp, tiểu nha đầu bỗng nhiên biến thành một đại mỹ nữ." Tô Hàng đến nay còn nhớ rõ sự tươi đẹp đêm đó.

"Anh cũng không chừng nào anh đã thích em." Tô Hàng nói, "Có lẽ là vì lúc mỗi ngày lúc em đi học anh đều trông chừng em, có lẽ là vì sau khi trở về từ nước ngoài em cười với anh, dù sao bất tri bất giác* đã thích."

*Bất tri bất giác: không thể cảm thấy.

Tô Hàng chưa bao giờ nói những lời này với người khác, Lý Thanh Viễn cũng chỉ biết mình đã sớm biết Trầm Khê mà thôi, cũng không biết những quá trình này, bỗng nhiên phân tích cặn kẽ như vậy ra, Tô Hàng cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

"Cho nên.. Cô gái mà anh thầm mến trong truyền thuyết là em rồi?" Trầm Khê hỏi.

"Ừm." Tô Hàng gật đầu.

"Vậy tại sao anh không nói sớm cho em biết một chút?" Trầm Khê tưởng tượng vô số loại phản ứng khi mình nghe được đáp này, nhưng cô phản ứng vào giờ phút này đầu tiên là phẫn nộ, vì chính mình ở kiếp trước.

"Anh.. Vẫn luôn tìm cơ hội." Tô Hàng trả lời.

"Muốn cơ hội gì? Chúng ta đã là vợ chồng, người bên ngoài lại đều đang đồn anh thích người khác, anh chưa suy nghĩ qua cảm nhận của em sao?" Trầm Khê kích động nói.

"Anh..."

"Anh là đồ khốn nạn! Tô Hàng, anh là chính là tên khốn nạn!" Trầm Khê không suy nghĩ sự khác nhau giữa kiếp trước và kiếp này, bây giờ cô chẳng qua cảm thấy oan ức, vì chính mình ở kiếp trước. Nếu như lúc trước Tô Hàng không đi tìm cơ hội gì, không đi tìm lý do, trực tiếp nói ra chân tướng, thì nào đâu sẽ có kết cục như vậy.

"Trầm Khê..." Trầm Khê bỗng nhiên tức giận, việc này khiến Tô Hàng bất ngờ, hẳn không biết mình nói sai ở đâu.

Trầm Khê không để ý tới Tô Hàng, cô đập gối ôm trong tay xuống người nam nhân, rồi xoay người chạy về phía phòng ngủ.

Tô Hàng dường như hóa đá ngay tại chỗ, hẳn suy nghĩ thật lâu tại nguyên chỗ, cũng không biết được tại sao Trầm Khê bỗng nhiên tức giận như vậy. Coi như hẳn đã nói xong hết rồi, cũng mới 2 tháng mà thôi, không tính là quá lâu mà, cô ấy cũng không cần giận đến như vậy đi.

"Gâu!" Sơ Ngũ đồng tình kêu lên.

Tác giả có lời muốn nói: Ta đã phải sửa chương này thật lâu, dù sao ta cũng không viết được tốt cảm xúc biến hoá của Trầm Khê, cuối cùng chỉ có thể viết thành như vậy, ngòi bút của con cua cần thời gian trường thành rất lớn nữa.. (khóc thút thít..)

Ở kiếp trước, không lâu sau khi Trầm Khê và Tô Hàng cưới nhau, hai người cùng tham gia một tiệc rượu nào đó, sau khi Tô Hàng hàn huyên thì trở về đi tìm Trầm Khê, hẳn lại phát hiện Trầm Khê đang tán gẫu cùng Vân Thư.

"Bà biết rõ ánh trăng sáng trong lòng Tô Hàng là ai không?" Vân Thư hỏi.

"Tôi không biết." Trầm Khê trả lời, "Tôi cũng không quan tâm."

"Tôi ững thế, quan tâm liền thể hiện quan tâm, không thì càng tốt hơn." Vân Thư bình luận.

Cho nên Tô tổng lúc đầu cũng không biết làm như thế nào để mở miệng, vẫn không nói ra..

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Phương Pháp Của Tiên Sinh

Edit: Hạ Yến

Sáng sớm thứ hai, Tô Hàng cả đêm không ngủ được, hần bóp bóp cổ, thay xong quần áo thì ra khỏi phòng, rồi lại nhìn cẩn thận về phía lầu hai. Mỗi ngày vào lúc này, Trầm Khê sẽ xuống lầu để cùng mình chạy bộ sáng sớm.

"Tiên sinh, sớm." Trương tẩu cầm một bát thức ăn cho Sơ Ngũ đi từ phòng bếp ra.

"Khụ, sớm." Tô Hàng lập tức đứng thẳng người rồi chững chạc trả lời.

Chờ Trương tẩu ra khỏi cửa phòng khách, Tô Hàng lại tiếp tục nhìn về phía lầu hai, cặp mắt hần nhìn chăm chăm đầu bậc thang không động đậy, rõ ràng cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng lại không thu hồi lại được.

Trương tẩu chờ Sơ Ngũ ăn xong ở bên ngoài, trước sau đại khái mất khoảng mười lăm phút, lúc bà cầm bát trở về thì vẫn thấy tiên sinh nhà đứng tại chỗ, giống như ngài ấy vẫn chưa từng thay đổi tư thế một lần, thế là bà nghi ngờ hỏi: "Ngày hôm nay tiên sinh không chạy bộ sáng sớm sao?"

"Đi, tôi đi ngay." Tô Hàng nói xong liền đi ra ngoài cửa, lúc đi tới cửa hần không nhịn được mà quay đầu nhìn, nhưng đáng tiếc hần vẫn không thấy bất cứ thứ gì như cũ, Tô Hàng bất đắc dĩ, chỉ có thể một mình cô đơn đi ra ngoài chạy bộ.

Tuyến đường mà Tô Hàng thường ngày chạy bộ là rẽ trái, rồi sẽ chạy đến con đường nhỏ có cây bạch quả ở trên núi, nhưng ngày hôm nay hẳn lại sửa phương hướng, đi ra ngoài trực tiếp rẽ phải, rồi chạy xuống núi. Tô Hàng nhớ kỹ, phía trước cách nơi này một đoạn, có một tiệm hoa.

Tô Hàng dắt Sơ Ngũ theo, một người một chó hưng phấn chạy xuống núi, chạy hai mươi phút rồi lại mất mười mấy phút mới tìm được tiệm hoa kia, nhưng đáng tiếc vì quá sớm nên tiệm hoa chưa mở cửa. Tô Hàng thấy trên cửa thủy tinh có viết số điện thoại của chủ tiệm, dường như không có chút do dự, hẳn liền bấm điện thoại để gọi cho đối phương.

Người nghe là một nữ nhân, nghe giọng nói thì tuổi không lớn lắm, trong giọng nói tràn đầy sự không kiên nhẫn khi bị đánh thức.

"Ai đó, sáng sớm, có để người khác ngủ hay không?"

"..." Tô Hàng dừng một giây rồi nói, "Tôi cần một bó hoa hồng."

Cuối cùng, Tô Hàng phải trả giá tiền gấp ba lần giá tiền mới mua được một bó hoa hồng, nhìn đồng hồ đã gần tám giờ, bình thường lúc này hai người cũng đã đang ăn điểm tâm, Tô Hàng sợ Trầm Khê chờ hẳn, nên liền đưa tay vẫy một chiếc taxi.

Tài xế taxi thấy một người một chó lên xe thì cũng thôi, nhưng đối phương vừa báo địa chỉ, chẳng phải chỉ cách một đoạn núi rẽ thôi sao?

"Tài xế, phiền ngài nhanh lên, vợ tôi còn chờ tôi về ăn cơm nữa." Tô Hàng thúc giục (Trầm Khê: Nhưng tại sao anh còn thêm vế sau làm gì?).

"Gâu!" Sơ Ngũ cũng kêu một tiếng.

Tái xế bị cưỡng ép một mặt quay đầu xe, dùng không đến năm phút đồng hồ để đưa người đến cửa biệt thự, trước khi đi còn lắc đầu cảm thán:

"Bây giờ kẻ có tiền, có phải không đi xe thì cũng sẽ không đi bộ phải không đây."

Tô Hàng nhìn bó hoa hồng được gói tuyệt đẹp trong tay mình một hồi, hần nghĩ khi gặp được Trầm Khê, thì nhất định phải xin lỗi, mặc dù hần đã suy nghĩ một đêm cũng không hiểu được bản thân mình đã sai ở chỗ nào, nhưng những việc đó đều không quan trọng.

"Tiên sinh trở về rồi." Trương tẩu đang bày chén đĩa ra vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Tô Hàng đang cầm một bó hoa hồng, bà cười rồi nói, "Sáng sớm tiên sinh còn mua hoa hồng để phu nhân ngạc nhiên đây mà."

"Khụ... Phu nhân dậy chưa?" Tô Hàng hơi ngượng ngùng hỏi.

"Phu nhân đã ra ngoài rồi." Trương tẩu đáp lại.

"Ra ngoài??" Tô Hàng không thể tin.

"Hừm, ngài ấy ra ngoài sau ngài có mấy bước chần thôi, ngài ấy nói đi tìm Vân tiểu thư, đoán chừng phải tới tối thì mới trở về." Trương tẩu nói xong thì đi đến bên cạnh Tô Hàng, "Tiên sinh đưa hoa cho tôi đi, tôi giúp ngài cắm, đợi buổi tối phu nhân trở về thì có thể trông thấy rồi."

Tô Hàng sững sờ đưa hoa trong tay cho Trương tẩu, vui mừng dạt dào liền hoá thành bọt nước, mất mát ngay tại chỗ.

Trương tẩu tìm bình hoa để cắm hoa xong, trở lại phòng khách thì thấy Tô Hàng còn đang sững sờ trước bàn ăn, bà không nhin được mà nói: "Tiên sinh ăn điểm tâm đi, tý nữa sẽ nguội."

Tô Hàng dường như mới hồi phục tinh thần lại, hần hoàn toàn không có hứng thú nhìn lướt qua bữa sáng nóng hổi trên bàn ăn: "Tôi không ăn, sẽ đi làm trễ."

Nói xong Tô Hàng liền trở về phòng, tắm xong, thay quần áo chuẩn bị đi làm, trước khi ra cửa Trương tẩu còn cầm một hộp cơm vội vội vàng vàng đuổi theo, đưa cho Tô Hàng trước khi xe khởi động, rồi nói: "Tiên sinh, tôi đã gói cho ngài một bát cháo với bánh bao, lúc không bận rộn thì ngài có thể ăn."

"Cảm ơn." Tô Hàng nhận lấy hộp giữ ấm, tiện tay đặt trên ghế lái phụ, tư thế kia hiển nhiên cũng không có tâm tư để ăn.

Đưa xong bữa sáng, Trương tẩu trở về nhà, dọn dẹp bàn ăn xong liền vội vàng làm những việc khác, bận rộn cho tới trưa bà mới giặt mình nghĩ tới một chuyện, bà quăng khăn lau trong tay rồi hô: "Ai nha, mình quên nói với tiên sinh là, việc đóng gói bữa sáng là do phu nhân phân phó rồi."

Thì ra vào buổi sáng, Trầm Khê đã sớm dậy, chẳng qua cô còn đang khó chịu, không nghĩ tới phản ứng của Tô Hàng, mặc dù cô biết bây giờ Tô Hàng có chút oan uổng, nhưng hẳn không chịu trách nhiệm thì cũng không ai có thể chịu. Cô vẫn luôn chờ Tô Hàng đi ra ngoài chạy bộ, Trầm Khê mới xuống lầu, nghĩ thừa dịp hẳn không ở đây, liền ra cửa trước. Chỉ là đi tới cửa, nghĩ đến thói quen nhất định phải có mình mới ăn điểm tâm của nam nhân, Trầm Khê do dự một chút, cuối cùng vẫn không nhịn được mà nói với Trương tẩu một câu: "Nếu tiên sinh không kịp ăn điểm tâm, bà liền đóng gói cho anh ấy đi."

==

Mười hai giờ trưa, Phương Vũ bưng một hộp thức ăn đi nhanh vào văn phòng Tổng giám đốc rồi nói: "BOSS, cơm trưa ngày hôm nay, bò lúc lắc."

BOSS Tô đang nhìn di động đến gần người, giương mắt liếc nhìn Phương Vũ, lập tức ném một chiếc chìa khoá xe qua rồi phân phó: "Đi mang hộp đựng cơm trong xe tôi lên."

Thế là Phương Vũ chỉ có thể xuống bãi đậu xe dưới đất để lấy bát cháo đã sớm nguội lạnh với bánh bao kia, để trong lò vi sóng quay vòng vòng, đưa cho BOSS nhà mình, cũng chứng kiến được tướng ăn một mặt ngây dại của hắn.

Mà bên kia Trầm Khê đang cùng Vân Thư ăn cơm trưa vui vẻ ở một nhà hàng tinh mịch nào đó.

"Bà nói là, hôm qua khi Tô Hàng thổ lộ tình cảm nồng nàn với bà, thì bà lại mắng hắn là tên khốn?" Vân Thư không thể tin hỏi.

"Ừm." Trầm Khê gật đầu.

"Nguyên nhân là ánh trăng sáng mà hắn thăm mẩn bao nhiêu năm là bản thân bà?" Vân Thư tiếp tục tìm chứng cứ.

"Ừm." Trầm Khê khẽ gật đầu, lại có chút ngượng ngừng nói, "Có phải bà cảm thấy tôi có vẻ giả bộ hay không?"

"Ây..." Vân Thư nói, "Phản ứng này của bà có chút kỳ quái. Chẳng lẽ bà thật sự hi vọng ánh trăng sáng trong lòng hắn là một người hoàn toàn khác sao?"

Trầm Khê điên cuồng lắc đầu.

"Cái này không phải." Vân Thư uống một hớp nước trái cây.

"Tôi chỉ hơi tức giận một chút. Bà nghĩ xem, nếu hắn vẫn luôn không nói, sau đó tôi lại vẫn cho hắn thích người khác, vậy cuộc hôn nhân của chúng tôi chắc chắn cuối cùng sẽ không có kết quả gì tốt." Trầm Khê nói.

"Cũng đúng." Vân Thư tưởng tượng một chút, cuối cùng đánh giá, "Thật là thảm kịch của nhân gian."

"Cho nên tôi mới tức giận đấy." Trầm Khê tức giận đăm thẳng ống hút.

"Vậy bà cứ tức giận đi." Mặc dù Vân Thư cảm thấy Tô Hàng dùng hai tháng để nói ra chân tướng thực ra cũng không tính là quá muộn, dù sao không phải còn quá trình để mở miệng sao. Nhưng mà mình lại là khuê mật của Trầm Khê, nên cô nàng kiên quyết không thể nói ra ngoài mặt.

"Bà cảm thấy tức giận bao lâu sẽ phù hợp?" Trầm Khê hỏi.

"Ừm??" Vân Thư vừa uống nước trái cây vừa tính toán.

"Bà cảm thấy năm này thì đủ không?" Trầm Khê vươn ra năm đầu ngón tay với khuê mật.

"Ha..." Vân Thư không nhịn được mà phun hết toàn bộ nước trái cây ra, cô nàng vừa bối rối dùng khăn ăn giấy lau cho mình, vừa than thở nói, "Đều nói trí thông minh của người đang yêu thường là bằng không, tôi có thể nhìn thấy được, bà đúng là ấu trĩ nha."

Trầm Khê bĩu môi, thực ra cô cũng biết, ở kiếp trước kết cục của hai người không phải trách nhiệm của một mình Tô Hàng, nếu như mình lúc trước có thể giống như bây giờ mà bao dung hay chủ động nhiều hơn một chút, hai người có lẽ sẽ không có kết cục như vậy. Nhưng Trầm Khê vẫn tức, mà còn chỉ trách trên người Tô Hàng, dù sao hẳn phải chịu chủ yếu trách nhiệm, ai bảo hẳn thích mình mà lại không nói.

Vân Thư cũng coi đã nhìn ra, khuê mật nhà mình chỉ giả bộ, căn bản không có tức giận thật, còn đang mừng thầm trong lòng kìa. Thế là cô nàng cũng không còn xoắn xuýt, mà tiếp tục ăn lấy cơm trưa của mình.

"Không nói tôi, bà gần đây thế nào?" Trầm Khê cũng cảm thấy mình rất xoắn xuýt.

"Tôi?" Vân Thư nói, "Vẫn như thế, à đúng rồi, hình như tôi còn có thêm một đứa em trai."

"Mẹ kế của bà?" Trầm Khê dường như nhớ lại hình như có chuyện như thế.

"Không sai, nghe nói mẹ kế của tôi rất cuộc mang thái một cậu bé." Vân Thư châm chọc, "Bây giờ tôi về nhà một lần, cô ta liền cứ nhìn ta chăm chăm như phòng trộm vậy, giống như là tôi sẽ hại cô ta lắm ấy."

"Vậy bác Vân có thái độ gì?" Ma ma của Vân Thư bị bệnh qua đời lúc Vân Thư đang học trung học, bác Vân qua mấy năm, mới tái giá cưới một nữ minh tinh trẻ, chỉ lớn hơn Vân Thư năm tuổi.

"Già mới có con đương nhiên là vui vẻ rồi." Vân Thư châm chọc, "Chẳng qua vui vẻ thì cứ vui vẻ đi, cuối cùng công ty vẫn là của tôi với Vân Hành thôi, cha tôi cũng hồ đồ quá, cũng liền vui gần chết như mẹ kế của tôi vậy."

Vân Hành là em trai của Vân Thư.

"Nhìn như vậy, mẹ kế của bà thật ra cũng rất đáng thương." Trầm Khê nói.

"Nhưng cô ta không cảm thấy như vậy." Vân Thư cười rồi nói, "Cha tôi yêu cô ta vì cô ta trẻ tuổi lại xinh đẹp, còn cô ta thì yêu tiền của cha tôi, ngoại trừ tình yêu, cô ta còn hạnh phúc hơn những người xung quanh nhiều."

"Chẳng qua..." Vân Thư nhìn rồi nói với Trầm Khê, "Tôi không thiếu tiền, về sau nếu tôi không tìm được người mình thích, liền tìm một người thích tôi là được."

"Không phải bà thích Thương..." Trầm Khê hỏi một nửa liền ngừng, cô cảm thấy mình hỏi vấn đề này thì dường như có chút không thích hợp.

"Thương học trường?" Vân Thư không thèm để ý chút nào nói, "Tôi quyết định không thích anh ta nữa."

"Tại sao?" Trầm Khê lúc này là kinh ngạc thật.

"Gần đây tôi suy nghĩ nghiêm túc một chút, thì lại cảm thấy mình dường như cũng không thích anh ta như trong tưởng tượng vậy." Vân Thư nói.

Chẳng biết tại sao, nghe Vân Thư nói như vậy, Trầm Khê nhẹ nhàng thở dài một hơi, không có cùng với Thương học trường, như vậy Vân Thư cuối cùng có lẽ sẽ ở bên cạnh Kinh Phi rồi.

Nhớ tới ở kiếp trước, Vân Thư mặc một bộ lễ phục đính đầy hoa tươi, đứng trên đài cao, nở nụ cười sáng rỡ đến chói mắt, khiến Trầm Khê không nhìn được mà cong khóe miệng lên. Cô giơ cốc trái cây đang uống một nửa lên, rồi nói với Vân Thư: "Honey, tin tôi đi, mùa xuân của bà sắp đến rồi."

"Nói nhảm, sang năm sẽ không có mùa xuân nữa rồi." Vân Thư ghét bỏ nâng chén đựng một cái với Trầm Khê.

Sau khi tách ra với Vân Thư, Trầm Khê lại đi một chuyến tới quán cà phê, cuối cùng ôm một đồng tư liệu trở về nhà. Trầm thị mắc nợ một đồng, đã không có tài chính dư thừa để quẳng vào quỹ từ thiện, Trầm Khê muốn mở rộng kinh doanh quán cà phê, để xem có thể chuyển một chút tiền từ thiện cho quỹ hay không, cho nên mới cầm một đồng tư liệu trở về.

"Phu nhân trở về rồi." Trương tâu thấy Trầm Khê về liền nói.

"Trở về." Trầm Khê gật đầu.

"Phu nhân, hoa hồng trên bàn là do tiên sinh sáng sớm ra ngoài mang về." Trương tẩu thấy Trầm Khê đi đến bên cạnh bàn, liền cười rồi giải thích.

Trầm Khê sững sờ, quay đầu liếc nhìn hoa hồng đã có chút ỉu xiu ỉu rũ trên bàn, hình dạng ỉu rũ kia, giống như thấy được nam nhân ôm hoa về không gặp được mình buổi sáng.

"Còn có, sáng nay tiên sinh quả nhiên không có ăn điểm tâm, tôi theo phân phó của ngài mà gói cho tiên sinh rồi." Trương tẩu tiếp tục báo cáo.

Trầm Khê nhin một chút, cuối cùng khoé miệng vẫn không nhin được cười, cô xoay người ra về lạnh lùng nói: "Con đã biết."

"Đúng rồi Trương tẩu, tý nữa con sẽ không xuống cơm, bà làm một bát mì cho con là được." Trầm Khê nói xong liền đi lên lầu.

Trương tẩu mặc dù kỳ quái, nhưng vẫn trở về phòng bếp làm một tô mì, vừa bưng bát đi ra ngoài, Tô Hàng đã trở về. Tô Hàng nhìn tô mì trong tay Trương tẩu, theo phản xạ có điều kiện nói: "Phu nhân không trở về ăn cơm sao?"

"..."

Hình như mình phát hiện thái thái và tiên sinh cùng có một phương pháp nào đó rồi??

Tác giả có lời muốn nói: Trầm Khê: Ngày hôm nay tôi không trở về ăn cơm.

Tô Hàng: Trương tẩu, tùy tiện nấu một tô mì đi.

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Không Cần Xin Lỗi

Edit: Hạ Yến

Lời editor: Nếu ai thấy mình edit chỗ nào không đúng thì báo mình nha, mình sẽ sửa ngay, do máy tính mình có vấn đề nên nhiều chỗ sẽ có trục trặc, mong mọi người thông cảm.

Trầm Khê lại không để ý tới hẳn một đêm nữa, tối hôm qua mình nghe theo Trương tẩu mà bưng mỳ, tự mình đưa qua cho Trầm Khê, cuối cùng chỉ nhận được một lời cảm ơn không hề chập trùng cùng tiếng đóng cửa dứt khoát từ cô ấy. Hình như cô ấy càng tức giận hơn rồi, mình phải làm sao bây giờ??

Tô Hàng bực bội trần trọc trong phòng nửa đêm, trời còn chưa sáng, hẳn đã ngồi ở phòng khách nhìn lâu hai đến gần người.

Loại cảm giác này thật sự là quá tra tấn người rồi.

"Xoạt xoạt!"

Chợt nghe tiếng mở cửa, Tô Hàng theo phản xạ có điều kiện nhìn về phía sau, thì chỉ thấy Trương tẩu đang xách theo một giỏ đồ ăn đi từ cửa chính vào.

"Tiên sinh, hôm nay ngài dậy sớm như vậy sao." Trương tẩu kinh ngạc nói.

"Ừm, tôi đi chạy bộ sáng sớm đây." Tô Hàng nói xong, liền đứng lên muốn đi ra ngoài.

Trương tẩu sững sờ nhìn tiên sinh đi đến giá đỡ giày để thay giày chạy bộ xong, mắt nhìn thấy hắn vừa muốn đi ra, bà thực sự không nhịn được mà lên tiếng hỏi, "Tiên sinh, ngài không thay quần áo sao?"

Tô Hàng cúi đầu nhìn, thì chỉ thấy mình còn đang mặc bộ áo ngủ màu xanh nhạt, còn có đôi giày thể thao màu trắng vừa được thay xong dưới bộ áo ngủ. Tô Hàng lập tức xấu hổ ho một tiếng rồi yên lặng trở về phòng thay quần áo.

Trương tẩu nhìn gian phòng của tiên sinh một chút, lại ngẩng đầu nhìn lâu hai, bà bất đắc dĩ thở dài.

Trái ngược với Tô Hàng đang bị hốt hoảng, Trần Khê lại ngủ ngon cả đêm. Chẳng qua là bởi vì tối hôm qua xem bảng báo cáo đến quá muộn, cho nên sáng sớm hôm nay cô dậy trễ. Khi Trần Khê dậy nhìn thời gian, thì đã là tám giờ rưỡi, cô sợ hãi đến nỗi ngồi dậy ngay, nghĩ đến lúc này Tô Hàng có lẽ còn đang dưới lầu chờ mình. Cũng không kịp rửa mặt cùng đổi áo ngủ, vội vàng vàng mang dép rồi vọt tới cửa phòng, khi tay nắm chặt tay nắm cửa, cô mới giật mình nhớ ra.

Mình còn đang tức giận với Tô Hàng mà, làm gì phải quan tâm hắn có ăn điểm tâm hay không chứ, cứ để hắn chờ đợi đi.

Thế là chờ Trần Khê thu dọn xong, lúc cô xuống lầu lần nữa, thì đã là chín giờ. Cô chột dạ liếc nhìn xuống ở góc rẽ lầu hai, thấy trên bàn ăn không có bóng dáng của nam nhân, lại chuyển ánh mắt tới ghế sofa..

"Gâu!" Sơ Ngũ ngửi thấy mùi của ma ma, liền kích động kêu một gâu gâu một trận.

"Xuyt!" Trầm Khê giật nảy mình, vội vàng ra hiệu Sơ Ngũ yên tĩnh, dùng sức xua tay. Sơ Ngũ tưởng ma ma đang gọi nó, lập tức vô cùng hưng phấn, đứng từ trên mặt thảm lên, rồi đạp đạp chạy lên lầu.

Trầm Khê không kịp ngăn cản, cô chỉ có thể yên lặng nhìn Sơ Ngũ chạy đến trước mắt mình, cuối cùng lại thua dưới biểu cảm đáng yêu của nó.

"Phu nhân, ngài dậy rồi." Trương tẩu nghe được tiếng kêu thì đi từ phòng bếp ra.

"A, vâng ạ." Trầm Khê chẳng biết vì sao mình lại có chút bối rối.

"Vậy ngài xuống ăn điểm tâm đi, tôi đã giúp ngài làm nóng đồ ăn rồi." Trương tẩu nói.

"Được." Trầm Khê dắt Sơ Ngũ đi xuống lầu dưới, cô nhìn xung quanh một lần, cũng không thấy bóng dáng của Tô Hàng đâu, có chút kỳ quái cúi đầu hỏi Sơ Ngũ, "Ba ba con đâu?"

"Gâu!" Sơ Ngũ nghe thấy từ ba ba liền không nhin được mà gâu một tiếng.

"Tiên sinh đã đi đến công ty làm rồi." Trương tẩu bưng điểm tâm từ phòng bếp ra, cũng không biết có phải bà đã nghe thấy Trầm Khê hỏi Sơ Ngũ hay không, chỉ thuận miệng nói tiếp.

"Khụ, con đã biết." Trầm Khê có chút mất tự nhiên ngồi ở bên cạnh bàn ăn, cô dùng chiếc đũa gắp một cái bán bao hấp lên rồi bắt đầu ăn. Ừm, bánh bao nhân sữa trứng, mùi vị thật thơm.

"Hôm nay tiên sinh lại không ăn điểm tâm rồi." Trương tẩu không nhin được nói.

"Thật.. Thật sao ạ?" Trầm Khê hỏi nói, "Vậy bà có gói cho anh ấy không ạ?"

"Tôi đã gói cho tiên sinh rồi." Trương tẩu trả lời.

"Ồ." Gói là được rồi.

Trương tẩu quan sát vẻ mặt của Trầm Khê một chút, phát hiện phu nhân quả nhiên vẫn quan tâm tới tiên sinh, thế là bà lại không nhịn được mà lẩm miệng nói: "Khi tiên sinh ra ngoài thì ngài ấy còn để lại một câu nói."

"Lời gì ạ?" Chắc lại là xin lỗi chứ gì.

"Tiên sinh nói, nếu ngài tạm thời không muốn nhìn thấy ngài ấy, ngài ấy có thể đi ra ngoài sớm, trở về trễ giờ, để ngài không cần luôn tự giam mình trong phòng nữa." Trương tẩu nói.

"Lúc nào mà..." Trầm Khê nháy nháy mắt, chẳng lẽ là bởi vì nguyên nhân bản thân mình bận bịu xem tài liệu tối qua, rồi dậy trễ vào buổi sáng sao?

"Phu nhân, hai người cãi nhau sao?" Trương tẩu hỏi.

"Không có đâu ạ." Bị người khác nhìn ra, Trầm Khê có vẻ vô cùng không tự nhiên mà vội vàng phủ nhận.

"Phu nhân, tôi vốn chỉ là một người làm thuê, không nên nói nhiều như vậy, nhưng... tôi thấy tiên sinh thật sự quá đáng thương." Trương tẩu nói, "Cho nên, nếu như tiên sinh không phạm phải sai lầm lớn, thì ngài hãy tha thứ cho ngài ấy đi."

"Anh ấy đáng thương thế nào ạ?" Chẳng phải mình chỉ không ăn cùng điểm tâm với hắn thôi mà? Mình còn để cho người khác gói đồ ăn cho hắn nữa.

"Tôi nhìn sắc mặt của tiên sinh, chắc ngài ấy đã không ngủ ngon vài ngày rồi." Trương tẩu nói, "Khi tôi đến sớm, tiên sinh đã mặc đồ ngủ ngồi ở ghế sofa ngăn người nhìn phòng của ngài."

Cái gì mà mấy ngày không ngủ chứ, không phải cũng chỉ mới hai ngày thôi sao?

Nhìn gian phòng của mình đến ngăn người, mỗi ngăn người thì làm được gì, chỉ biết ngấm ngấm nỗ lực, vậy mà không biết bày tỏ, đồ đàn độn, Trầm Khê tức giận hung hăng cắn một miếng bánh bao.

Trương tẩu thấy sắc mặt của phu nhân đột nhiên biến thành dữ tợn, bà chợt cảm thấy mình đã gây trở ngại, liền rút lui ánh mắt. Tiên sinh, Trương tẩu có lỗi với ngài.

==

Trong văn phòng Tổng giám đốc ở Tô thị, Phương Vũ đã báo cáo xong tất cả công việc, nhưng vẫn không rời khỏi văn phòng.

"Còn có việc?" Tô Hàng ngược mắt hỏi.

Phương Vũ do dự một lát, hẳn ta không biết nói gì bây giờ, dù sao hai ngày nay tâm tình BOSS vốn đã không tốt rồi, mình nói đoán chừng sẽ đổ thêm dầu vào lửa cháy.

"Nói." Tô Hàng lạnh lùng nói.

"Là liên quan tới Liễu quản lý." Phương Vũ nói.

"Liễu Phương?" Tô Hàng nhíu mày, nữ chủ nhân đương nhiệm của Tô gia, mẹ trên danh nghĩa của mình, mặc dù hẳn cũng không thừa nhận, "Bà ta làm sao?"

"Bà ta mượn danh nghĩa của Trầm phu nhân để liên hệ với chủ tịch phu nhân Ích Hoa." Phương Vũ nói.

Tô Hàng lạnh lùng nhìn về phía Phương Vũ, trong mắt hẳn đã bắt đầu nổi lên bão táp.

"Còn có..." Phương Vũ kiên trì nói, "Bà ta góp năm triệu cho quỹ từ thiện của Trương gia, rồi quen biết Trương phu nhân trong hoạt động từ thiện ở Trương gia, hình như quan hệ hiện tại của hai người cũng không tệ lắm."

"Còn gì nữa không?" Mặt Tô Hàng đã đen hoàn toàn.

"Liễu quản lý lấy danh nghĩa thông gia, để mời Trầm tổng cùng Trầm phu nhân đi tham gia vũ hội được cử hành vào năm mới ở nhà họ Tô." Phương Vũ tiếp tục nói.

"Chuyện xảy ra khi nào?" Tô Hàng hỏi.

"Vào lễ Giáng Sinh, bà ta đã tự mình đến Trầm gia để đưa thiệp mời." Phương Vũ nói.

"Đùng!" Tô Hàng tức giận ném cây bút máy trong tay ra ngoài, bút máy đập vào góc tường, lại chột hiện một đốm lửa nhỏ do ma sát gây nên, "Khiến bà ta tới gặp tôi!"

"Vâng!" Phương Vũ không dám ở đây lâu, sau khi ra cửa, liền tự mình cho gọi điện thoại cho Liễu Phương.

"Tô Hàng muốn gặp tôi?" Giọng nói của Liễu Phương hờ hững truyền tới từ đầu bên kia tới, "Tý nữa tôi phải mở hội nghị dự trừ năm tiếp theo cùng trưởng phòng các phòng ban, chờ tôi xong thì tôi sẽ qua."

"Liều quản lý, tôi đề nghị ngài tốt nhất nên tới bây giờ đi." Phương Vũ nói.

"Cứ như vậy đi." Liều Phương không thèm quan tâm, trực tiếp cúp điện thoại.

Phương Vũ nhìn điện thoại bị cúp máy, trong lòng lại một lần nữa cảm thấy xót xa vì Liều quản lý. Biết rõ ràng BOSS nhà mình không chào đón bà ta, vậy mà còn hết lần này đến lần khác bày ra tư thế trưởng bối, đây không phải là muốn chết sao. Bà ta cũng chắc phải biết, nếu không phải là bởi vì trước đó đã dùng 3 tỷ để cứu được Trầm thị, bây giờ Tô thị đã không sợ cổ phiếu bị ảnh hưởng hoặc có thể rung chuyển, BOSS đã sớm mời bà ta ra khỏi công ty rồi.

...

Trong phòng họp.

"Bộ tiêu thụ." Liều Phương nhìn về phía quản lý bộ tiêu thụ rồi nói, "Mức tiêu thụ cậu đưa cho tôi chỉ cao hơn 10% so với năm ngoái, nhưng các cậu đã có dự tính sẽ cao hơn 15% so với năm ngoái, đây là có chuyện gì?"

Tên quản lý bộ tiêu thụ bị điểm tên vừa muốn đứng lên giải thích, thì cửa phòng họp đã bị người từ bên ngoài đẩy ra. Đùng một tiếng, đám người quay đầu nhìn lại, nhìn thấy người tới, đám người lập tức đứng dậy cung kính nói: "Tổng giám đốc."

"Đều ra ngoài!" Tô Hàng đè nén sự tức giận.

Các trưởng phòng các phòng ban nhìn xung quanh một chút, rồi cầm văn kiện, từng người tranh nhau chen lấn nhau chạy trốn ra cửa phòng họp ở phía sau.

Liễu Phương nhìn phòng họp không có một ai, rồi tức hốt hển chất vấn: "Ô Hàng, cậu có ý gì?"

"Tôi đã không mời nổi Liễu quản lý, như vậy tổng giám đốc tôi đây phải tự mình xuống rồi." Tô Hàng kéo một chiếc ghế ra, dù bận nhưng vẫn ung dung ngồi xuống.

"Cậu không thể chờ tôi xong rồi tới thì không được sao? Cậu ngay trước nhiều người điều hành như vậy cắt ngang hội nghị của tôi, một bộ hưng sư vấn tội* xông tới, cậu có biết người trong công ty sẽ nghĩ như nào không?" Liễu Phương cá giận nói.

*Hưng sư vấn tội: nghĩa là phát động (dẫn) quân đội đến để lên án, hỏi tội đối phương. Nó còn chỉ việc, khi một người tức giận tập hợp một đám người đi tới trước cửa chất vấn và "xử lý" đối thủ. Nhưng ở đây có một mình TH thôi, mình không hiểu sao. (Nguồn: Bachngocsach.com).

"Nghĩ như thế nào? Đơn giản là truyền một ít việc nội bộ bất hoà của Tô gia, tổng giám đốc không quen nhìn quản lý bộ tài vụ mà thôi." Tô Hàng cười lạnh rồi nói, "Chẳng lẽ đây không phải sự thật?"

"Cậu..." Liễu Phương muốn bộc phát, nhưng bà ta biết mình bây giờ không thể đắc tội tàn nhẫn với Tô Hàng được, thế là nhịn một chút rồi hỏi, "Cậu đến cùng muốn làm gì?"

"Thì bà đến cùng muốn làm gì?" Tô Hàng chất vấn.

"Tôi làm gì?" Liễu Phương cá giận hỏi.

"Tôi khuyên bà." Tô Hàng dùng một cái đứng lên, hai tay chống lên bàn, xích lại gần Liễu Phương rồi trầm giọng nói, "Tôi không cho phép bà dính líu tới Trầm gia."

Liễu Phương sửng sốt một chút, bà ta biết việc mình gần đây có mượn thân phận thông gia với Trầm gia để bầu víu quan hệ đã bị Tô Hàng phát hiện, nhưng vẫn giả bộ ngu hỏi: "Tôi làm gì cơ?"

"Trương gia, Ích Hoa, vũ hội vào năm mới!" Tô Hàng nhắc nhở.

"Những chuyện đó, thì làm sao?" Liễu Phương xem thường nói, "Thế nào, chẳng lẽ tôi muốn quen mấy người bạn mới thì không được à? Về phần vũ hội vào năm mới, chúng ta và Trầm gia là thông gia, về tình về lý thì chúng ta tất nhiên phải đưa thiệp mời cho bọn họ rồi, hơn nữa, tôi cũng không ép buộc bọn họ tới tham gia..."

"Ngậm miệng!"

Liễu Phương bị Tô Hàng làm sợ hãi đến mức lập tức ngừng miệng.

"Tôi đã nói rồi, tôi cùng Tô gia không có quan hệ, các người cùng Trầm gia càng không có quan hệ." Tô Hàng nói.

"Làm sao lại không có quan hệ, rõ ràng chính là thông gia với nhau mà." Liễu Phương cười rồi nói.

"Liễu Phương." Tô Hàng híp mắt, rồi uy hiếp nói, "Tôi thấy bà chắc không muốn cái vị trí quản lý này rồi."

"Tô Hàng, tôi khuyên cậu tốt nhất vẫn khách khí một chút đi." Liễu Phương dường như đã bị ép đến mức nóng nảy, bà ta dùng giọng điệu chậm rãi cũng cương quyết, "Nếu là trước kia thì tôi có lẽ sẽ sợ cậu đấy, nhưng bây giờ cậu tốt nhất hãy khách khí với tôi một chút đi. Cậu vì cưới Trầm Khê, mà dường như đã tham ô hết tất cả tiền trong ngân sách của Trầm thị, nếu như lúc này cậu đụng đến tôi, giá cổ phiếu của Tô thị ắt sẽ giảm xuống, đến lúc đó xem cậu làm sao."

"Bà cho rằng tôi sẽ quan tâm?" Tô Hàng nói.

"Cậu không sợ ảnh hưởng đến Trầm thị à? Hiện tại Trầm thị vừa vận mới có chút chuyển biến tốt." Liễu Phương hung tợn nói, "Cho nên, cậu tốt nhất hãy khách khí với tôi một chút."

Chỉ cần liên quan đến Trầm Khê, chính là cửa mệnh lớn nhất của Tô Hàng, Tô Hàng nhìn về phía Liễu Phương, trong mắt không che giấu chút chán ghét nào: "Bà không nên giẫm vào ranh giới cuối cùng của tôi đi. Bà cũng biết biết, tôi đã từng là một tên ăn mày không có gì cả, không có Tô thị, tôi cùng lắm thì trở về nhặt ve chai. Nhưng là các người thì không, chẳng lẽ một nhà ba người các người cũng phải đi nhặt ve chai à?"

"Cậu..." Sắc mặt Liễu Phương tái xanh, mấy năm nay Tô Hàng từng bước từng bước xâm chiếm lấy cổ phần Tô thị, từ một tên ăn mày không có gì cả, đến tổng giám đốc của Tô thị, nam nhân có bao nhiêu bạc tình bạc nghĩa với cha mình, bà ta đã nhìn vào mắt, thật sự ép hấn cái gì, hấn cũng đều làm được.

"Nhớ kỹ, không có có lần sau!" Tô Hàng nói xong, liền đóng sập cửa đi ra ngoài.

Đùng một tiếng vang thật lớn, rơi vào trong lòng mỗi vị quản lý, đồng thời, nói cho bọn họ, tổng giám đốc của bọn họ đến cùng có bao nhiêu chán ghét với quản lý tài vụ Liễu Phương.

==

(Ngày hôm nay về nhà ăn cơm không?) Trước khi tan việc Tô Hàng dùng di động nhắn cho Trầm Khê một tin.

(Tôi còn đang tức giận.) Trầm Khê đặc biệt nhắn thẳng năm chữ trở lại.

Tô Hàng nhìn năm chữ này, lòng đang bị treo bỗng nhiên rơi xuống, tối thiểu, cô ấy còn để ý mình.

Tô Hàng không nhịn được, gọi một cú điện thoại qua.

Trầm Khê ngay từ đầu không muốn nhận, chẳng qua nghĩ đến buổi sáng Trương tẩu đã nói, Trầm Khê cuối cùng vẫn nhận, giọng điệu ra vẻ không kiên nhẫn hỏi: "Làm sao?"

"Thật xin lỗi!" Tô Hàng nói câu đầu tiên chính là xin lỗi, "Đều là lỗi của anh."

"Sai chuyện gì cơ?" Trầm Khê nhíu mày hỏi.

"Anh đã biết việc Liễu Phương mượn danh nghĩa của Trầm gia để bám víu quan hệ khắp nơi, anh đã nói với bà ta rồi, về sau sẽ không phát sinh chuyện này nữa." Tô Hàng nói.

"Liễu Phương?" Trầm Khê nghi ngờ một chút, rất nhanh cô đã hiểu nguyên nhân và kết quả, sau khi suy nghĩ cẩn thận, Trầm Khê đột nhiên càng tức giận hơn, mở đầu chính là mắng một trận, "Tô Hàng, có phải anh bị ngốc hay không!"

"Anh..."

"Anh đúng là ngu ngốc." Trầm Khê hỏi, "Tôi hỏi anh, quan hệ giữa chúng ta là gì?"

"Vợ chồng." Tô Hàng trả lời.

"Liễu Phương là bởi vì ai mới có thể lợi dụng quan hệ của nhà tôi để bám víu quan hệ?" Trầm Khê hỏi.

"Anh." Chính là bởi vì biết việc ấy, Tô Hàng mới càng thêm áy náy.

"Cho nên Liễu Phương từ đầu tới đuôi đều lợi dụng anh." Trầm Khê mắng, "Tại sao anh còn xin lỗi tôi vì chuyện này."

Mắng xong, Trầm Khê dùng một cái liền cúp điện thoại.

Tô tổng bị mắng một trận lại ngăn cả người một lần nữa, Liễu Phương lợi dụng quan hệ của mình và Trầm gia để kết giao quan hệ ở bên ngoài, mà Trầm Khê lại nói mình không cần nói lời xin lỗi.

Có phải là nói, có phải là nói...

Mắt Tô Hàng dần dần sáng lên, một chân tướng vô cùng, khiến hẳn không dám tin mà nảy sinh một ý nghĩ:

Có phải là nói, bởi vì chúng ta là vợ chồng, cho nên mình cùng Trầm gia là một thể. Chúng ta là người một nhà, bởi vậy không cần nói thật có lỗi?

Tác giả có lời muốn nói: Tô tổng bị cúp điện thoại, ôm điện thoại di động cười tận mười phút đồng hồ, khiến Phương Vũ sợ hãi đến nỗi sống chết không dám đi vào.

Tô Hàng: Vợ mình chắc chắn đã tha thứ cho mình rồi.

Trầm Khê: Nghĩ hay lắm...

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Edit: Hạ Yến

Suy nghĩ ra được ý tứ trong lời nói của Trầm Khê, sự lo lắng trong lòng Tô Hàng đã hoàn toàn hạ xuống, thứ hạnh phúc bỗng nhiên giáng xuống này, khiến hẳn không nhận được mà nhớ lại chuyện đó. Nam nhân cười khúc khích, cho đến khi bị một tiếng chuông điện thoại dồn dập đánh thức.

Tô Hàng nhận điện thoại, đầu kia đã truyền đến giọng nói trung khí mười phần* của Lý Thanh Viễn: "Anh còn ở công ty không, chúng ta cùng đi ra ngoài uống một chén đi."

*Trung khí mười phần: Trung khí trong Đông y chỉ phần khí trong dạ dày có chức năng tiêu thụ thức ăn. Trung khí mười phần tức là khí lực đầy đủ, khoẻ mạnh. (nguồn: google)

"Không rảnh, tôi muốn về nhà." Tô Hàng không chút nghĩ ngợi mà từ chối.

"Trầm Khê đã không ở nhà, anh còn đi về làm gì?" Lý Thanh Viễn hỏi.

"Làm sao cậu biết?" Tô Hàng buồn bực hỏi.

"Nếu Trầm Khê ở nhà, lúc này anh còn có thể ở công ty sao?" Lý Thanh Viễn nhiệt tình mời mọc, "Ra đi, chỉ uống một chén, cũng không tốn bao nhiêu thời gian."

Tô Hàng nhìn đồng hồ tay một chút, nghĩ đến việc mình thực sự cũng đã lâu không gặp Lý Thanh Viễn, nên gật đầu đáp ứng.

Hai người đi tới một quán tĩn mịch, cảnh vật xung quanh coi như là yên tĩnh, biết Tô Hàng không thể uống rượu mạnh, Lý Thanh Viễn đã phải cầm năm, sáu chai bia, dịch từng cái ra, sau đó đưa một bình cho Tô Hàng rồi nói: "Anh cứ uống chai này, còn lại về em."

Dạ dày Tô Hàng mặc dù không tốt, nhưng cũng không có tình trạng không cần uống rượu, thế là hấn cùng Lý Thanh Viễn vui vẻ đụng chai một cái, hai người ngửa đầu uống một ngụm.

"Nghe nói hôm nay anh lại tranh cãi với mẹ kế à?" Lý Thanh Viễn hỏi.

"Tôi không có quan hệ gì với bà ta cả!" Tô Hàng lạnh giọng uốn nắn.

"Được, được, coi như em nói sai." Lý Thanh Viễn nhắc nhở, "Chẳng qua em vẫn còn muốn nhắc nhở anh, lúc này cũng không phải là thời điểm vạch mặt, hiện tại Tô thị chính là một cây cung đang bị kéo căng dây, chỉ cần hơi dùng sức là sẽ đứt."

"Tôi biết." Nếu không phải như vậy, hôm nay Tô Hàng đã không chỉ cảnh báo bà ta như thế, nghĩ tới đây, Tô Hàng có chút bực bội nói lỏng cà vạt ở cõ, đột nhiên, một thân thể nhuyễn ngọc ôn hương* từ phía sau ngã nghiêng xuống, vừa vắn đề vào đầu vai hấn, một chén rượu liền đổ xuống người Tô Hàng.

*Nhuyễn ngọc ôn hương: Ôn hương nhuyễn ngọc: miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp, hiểu ngắn gọn là người đẹp.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, vừa rồi tôi không đứng vững được." Mỹ nữ có đôi môi đỏ mọng đang cuống quít xin lỗi, cô ta dùng một đôi bàn tay

nhỏ yếu đuối không xương muốt sờ soạng phần ngực đã bị rượu đỏ thấm ướt của Tô Hàng.

"Tránh ra." Tô Hàng hất tay của nữ nhân ra, dưới cái nhìn lúng túng của nữ nhân, hấn cũng không ngẩng đầu lên mà trực tiếp đứng dậy đi toilet.

"Mỹ nữ, vị kia đã kết hôn rồi. Có điều, tôi còn độc thân." Lý Thanh Viễn nhú mày nói.

Mỹ nữ bị người khác khám phá ra thủ đoạn dường như không có chút xấu hổ nào, cô ta ném một ánh mắt khinh bỉ về phía Lý Thanh Viễn rồi nói: "Trên người vị kia là âu phục được định chế, một bộ hơn mấy trăm ngàn, được mở bán cực nhanh. Còn anh, uống bia giá rẻ nhất, còn mặc áo thun giá chỉ có mấy trăm tệ."

"Ha ha, tôi còn chạy BMW mà." Lý Thanh Viễn bày chìa khoá xe trên bàn.

"Cái này ư, chợ cũ chỉ bán 20 tệ." Mỹ nữ nói xong, cô ta nở nụ cười xinh đẹp với Lý Thanh Viễn, rồi tiêu sái rời đi.

"Tôi đi..." Lý Thanh Viễn đi bar vô số lần, cũng coi là mở rộng tầm mắt.

Lúc này Tô Hàng đã từ toilet trở về, cả người ướt sũng khiến hấn khó chịu vô cùng, hấn cầm lấy chìa khoá xe cùng áo khoác chào tạm biệt với Lý Thanh Viễn rồi rời đi luôn.

Cũng may hấn chỉ uống một ngụm bia, nên không cần tìm tài xế*. Trên đường lái xe về nhà, Tô Hàng cẩn thận nghĩ, hấn quyết định chủ động tìm Trần Khê để nói chuyện một chút. Cuộc điện thoại xế chiều hôm đã khiến Tô Hàng ý thức được, có lẽ Trần Khê đang đợi hấn đi tìm cô.

* Nguyên gốc là 代驾 <đại giá>- Tài xế được chỉ định tiếng Anh là designated driver, khi uống say, nếu ko thể lái xe thì họ có thể gọi dịch vụ để có tài xế đến lái xe mình về. Hoặc khi đi chơi với nhóm thì có một người sẽ hứa ko uống rượu để còn tỉnh mà đèo mọi người về nhà an toàn - Theo WP Tinhnguyetcotran.

Khi trở lại biệt thự, Tô Hàng phát hiện xe của Trầm Khê đã dừng trong sân, Trầm Khê đã về nhà? Ánh mắt của nam nhân đột nhiên sáng lên, dừng xe xong, hần bước nhanh đi vào phòng khách, không kịp đi thay quần áo, Tô Hàng lần đầu tiên không chút do dự mà chạy lên lầu hai.

"Trầm Khê." Tô Hàng đứng trước cửa phòng, cẩn thận gõ cửa hai lần.

Trong cửa cũng không có tiếng dội lại, Tô Hàng lại gõ cửa hai lần, vẫn không có gì. Do dự một chút, nam nhân xoay chốt cửa, cửa phòng đã bị mở ra dễ dàng.

Thì ra cô ấy vẫn chưa về, Tô Hàng có chút thất vọng, chẳng qua cũng không hề rời đi, hần cất bước đi vào, tiện tay mở đèn ngủ lên.

Căn phòng ngủ này vốn là phòng của hần, nhưng sau khi cưới hần tổng cộng chỉ đến đây hai lần, một lần là đêm tân hôn, một lần là tiệc tối từ thiện. Nghĩ đến đêm hôm ấy, ánh mắt Tô Hàng không tự chủ được mà lại tối xuống. Dục vọng bị áp chế lại thức tỉnh vùng lên một lần nữa.

(Thả ta ra ngoài đi, không phải người đã thổ lộ sao? Còn có lý do gì mà ngăn cản ta.) Mãnh thú ngủ say bấy lâu đã thức tỉnh, lại lần nữa điên cuồng va đập vào lồng giam.

(Không phải, ta còn muốn muốn bồi dưỡng tình cảm với Trầm Khê một thời gian nữa, người không thể ra nhanh như vậy được.) Tô Hàng yếu ớt phản bác.

(Người đừng tự lừa mình dối người đi, nhìn xem người đang làm gì?)
Mãnh thú chế giễu.

Tô Hàng đột nhiên hoàn hồn, hẳn mới phát hiện không biết lúc nào mình đã ôm chiếc gối Trầm Khê dùng lúc ngủ vào trong ngực.

"Sơ Ngũ, con có nhớ ta không." Dưới lầu bỗng nhiên truyền đến giọng nói của Trầm Khê, ngay sau đó là tiếng bước chân lên lầu.

Tô Hàng hoảng sợ nhìn về phía cửa phòng, Trầm Khê trở về lúc nào? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Tô Hàng lại vừa chột dạ vừa bối rối, cuối cùng hẳn dứt khoát cầm đầu xuống giường Trầm Khê, làm bộ say chết rồi.

Trầm Khê đẩy cửa ra, đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, cô cau mày đi đến phía trước đi vài bước, liếc mắt liền thấy được người nào đó đang nằm trên giường.

Trầm Khê thuận tay buông túi trong tay xuống, cô đi đến giường để kiểm tra tình trạng của Tô Hàng.

Cảm giác được Trầm Khê tới gần, chớp mũi là mùi hương quen thuộc, chân Tô Hàng vì khẩn trương mà không nhận được run một cái, sau khi run xong, hẳn còn nói thầm một tiếng hồng rồi.

"Tô Hàng, Tô Hàng." Trầm Khê ngồi xổm ở bên giường nhẹ giọng gọi nam nhân đang ngủ say.

Tô Hàng nào dám tỉnh lại, hẳn nhắm mắt liều mạng giả say.

"Làm sao lại uống nhiều rượu như vậy?" Trầm Khê oán trách, "Không biết mình dạ dày không tốt sao."

Quan tâm mình? Tô Hàng vui vẻ, chân hấn lại không nhịn được mà run lên.

Trầm Khê thấy Tô Hàng vẫn luôn run chân, cô cho là hấn ngủ không thoải mái, liền thở dài, đứng lên lui về phía sau mấy bước, ôm lấy hai chân mà Tô Hàng đang giơ ở đầu giường, cẩn thận giúp hấn cởi giày da xuống, sau đó nhẹ nhàng bỏ chân vào trên giường.

Cô ấy đang giúp mình cởi giày??? Chẳng qua Tô Hàng lúc này không dám run chân, nên hấn chỉ có thể âm thầm nắm chặt nắm đấm.

"Trên người cũng đều là mùi rượu, không phải tôi đã nói với anh rồi sao? Khả năng đề kháng của anh kém thế này, mà còn uống nhiều rượu như vậy." Trầm Khê oán giận, cô cúi người cởi sạch cà vạt vốn lỏng la lỏng lẻo trên người Tô Hàng, do dự hai giây, lại khom lưng xuống buông lỏng thắt lưng bên lưng của hấn ra.

Cô ấy... Cô ấy cởi quần áo của mình rồi, chân tay Tô Hàng cũng không dám động đậy, hấn chỉ có thể liều mạng cắn răng, thân thể cứng đờ, cố gắng không để cho mình nhảy dựng lên.

"Trước hết để anh ngủ đã, sáng mai tôi sẽ trừng trị anh." Trầm Khê hừ hừ hai tiếng, cô giúp nam nhân đắp kín mền, quay người rời đi, tới phòng tắm để tắm rửa.

Chỉ trong chốc lát, phòng tắm đã truyền đến tiếng nước, Tô Hàng vẫn luôn giả chết liền ngồi dậy như lý ngư đả đỉnh*. Trong đầu hấn rối bời một mảnh, tay chân đều nhanh không tìm thấy nơi để mình trốn.

*Lý ngư đả đỉnh: là chỉ một loại kỹ xảo thể dục hoặc động tác thân thể, thông thường dùng cho thể thao, biểu diễn võ thuật hoặc trong thi đấu. Chữ được lấy ra từ hình tượng cá chép nhảy khỏi mặt nước hoặc uốn thân thể trên mặt đất.

"Làm sao bây giờ? Hiện tại mình phải tranh thủ thời gian thôi?" Tô Hàng hỏi.

(Có phải người bị ngốc hay không thế, cơ hội tốt như vậy, trực tiếp bỏ nhà đi.) Mãnh thú trong nội tâm tức giận dùng móng trước cào thẳng vào lồng sắt.

"Nhưng bây giờ nếu tôi không đi thì sẽ không có cơ hội nữa." Tô Hàng do dự nói, "Thế nhưng nếu không đi, có lẽ mình có thể ngủ chung với cô ấy."

(Nhanh lên, thả ta ra ngoài, để ta tới đi.) Mãnh thú không do dự lưỡng lự mà thúc giục.

Hai bên không ngừng lôi kéo, cho đến khi tiếng nước trong phòng tắm đã ngừng, Tô Hàng giật mình một cái, hấn lại ngã thẳng tấp xuống lần nữa.

Trầm Khê vừa lau tóc, vừa đi từ phòng tắm ra. Cô theo thói quen quay người ngồi ở trên giường, rũ đầu xuống rồi tiếp tục xoa tóc, áo choàng tắm ở hông bị cài lỏng la lỏng lẻo, theo động tác xoa tóc, áo choàng tắm chậm rãi tuột từ đầu vai xuống.

Tô Hàng đang vờ ngủ bị mùi sữa tắm cùng đầu gội đầu kích thích, trong đầu không ngừng hiện ra bộ dạng sau khi tắm rửa xong của Trầm Khê, cuối cùng hấn thật sự không thể kìm nén nữa, mà lạng lẽ mở mắt ra.

"A!" Đập vào mắt là nửa thân trần cùng đầu vai trắng như tuyết, Tô Hàng bị kích thích quá mức, nên không chịu được mà hừ một tiếng.

"Hả?" Trầm Khê nghe được tiếng, cô giật nảy mình, xoay người thì liền đối mặt với đôi mắt đang phát sáng của Tô Hàng, mới nhớ tới nam nhân vì uống say mà ngã vào giường cô, "Anh đã tỉnh?"

Mắt Tô Hàng đột nhiên trợn lớn hơn, ánh mắt nóng bỏng của hắn còn toả ra ánh sáng nữa.

Trầm Khê chần chờ cúi đầu xuống, cô phát hiện cảnh sắc trước ngực mình đang bị người nào đó nhìn không sót một thứ gì, kinh sợ đến nỗi cô lập tức xoay người qua, rồi sửa sang lại áo tắm cho tốt một lần nữa.

"Anh... Anh đã tỉnh thì trở về ngủ đi." Trầm Khê đỏ mặt, cô quay lưng lại rồi nói.

Trầm Khê cảm thấy trên giường dường như bị lay động hai lần, chỉ là qua nửa ngày, mãi không thấy tiếng bước chân, Trầm Khê mới nghi hoặc xoay người.

"A!" Cảm xúc đột nhiên bị hù dọa khiến Trầm Khê lui về sau một bước. Thì ra không biết từ lúc nào, nam nhân đã quỳ gối sau lưng Trầm Khê, Trầm Khê vừa mới xoay người, bởi vì khoảng cách giữa hai người quá gần, nên cô không cẩn thận mà bờ môi của nam nhân.

"Tại sao anh lại ở đây." Trầm Khê vừa thẹn vừa xấu hổ.

"Em hôn anh rồi." Tô Hàng một mặt cười ngây ngô.

(Đúng, đúng vậy, cô ấy đã hôn người rồi, cô ấy đang mời người đó.)
Mãnh thú ở trong lòng không ngừng dụ dỗ.

"Anh... Anh tỉnh... A!!" Trầm Khê còn chưa nói hết lời, thì đã bị nam nhân dùng lực mạnh kéo đến trên giường, để dưới thân thể.

Tô Hàng đè Trầm Khê xuống, ánh mắt hắn càng thêm nhiệt liệt.

"Tô... Tô Hàng anh uống say rồi." Trầm Khê sợ hãi đến không dám lộn xộn.

(Đúng vậy, người say, thừa dịp uống say, hãy nói những lời người muốn nói đi, làm đi.) Mạnh thú dụ dỗ nói.

"Trầm Khê, anh thích em." Tô Hàng bị thuyết phục hoàn toàn.

Trầm Khê yếu ớt khẽ gật đầu với nam nhân.

"Trầm Khê, chúng ta là vợ chồng." Tô Hàng nói tiếp.

Trầm Khê lại gật đầu lần nữa tỏ ý mình đã biết.

"Vậy tại sao chúng ta không thể ngủ cùng nhau?" Trong giọng nói của nam nhân là sự oan ức không che dấu được.

"Cũng không phải... Tôi muốn chia phòng ngủ." Trầm Khê không nhận được mà phản bác sự oan ức trong lời nói của nam nhân. Hình như, đêm tân hôn là anh nói với tôi rằng anh phải ngủ ở phòng khách, cũng không phải tôi đuổi anh đi, dựa vào cái gì mà oan uổng tôi thế chứ.

Câu nói này dường như đã mở chìa khoá lồng giam ra, Tô Hàng chỉ nghe thấy mãnh thú trong nội tâm mình reo hò một tiếng rồi vọt ra, hấn cúi đầu hôn xuống đôi môi đỏ mọng mà mình đã thèm muốn bấy lâu nay dưới thân, hấn rồi cuộc cũng không khống chế được lí trí của mình.

"Hừm, a..." Trầm Khê vụng vẩy đôi chút hai lần, cô dần dần khuất phục dưới đợt tiến công dũng mãnh của nam nhân, thôi, không mình đã sớm mềm lòng rồi sao?

Cảm nhận được người dưới thân đã phối hợp, nam nhân kích động kéo khăn tắm mới vừa vụng được buộc kĩ của Trầm Khê ra, kiên cường rúc đầu vào sự mềm mại cùng ấm áp ở lồng ngực.

"Tô... Tô Hàng..." Trầm Khê đã động tình, cô đã sớm không có sức lực để chống cự nào. Một đôi mắt tràn đầy nước, cô chỉ có thể bất lực nhìn

nam nhân.

Loại kích thích im lặng này, nam nhân tăng tốc động tác, hần thô bạo kéo áo choàng tằm trên người Trầm Khê ra, rồi cúi người điên cuồng hôn, không buông tha bất kỳ vị trí nào trên người cô.

Thân thể này của Trầm Khê mặc dù chưa trải qua việc đời, nhưng lại có linh hồn của người đã lập gia đình, trên người nam nhân lại phát ra hormone cùng hơi thở quen thuộc như vậy, Trầm Khê khó chịu giãy dụa, cô ôm lấy vai của nam nhân, rồi hung hăng cắn một cái, im ắng thúc giục.

Có lẽ tình yêu nam nữ thật sự là bản năng của nhân loại, tuy nam nhân này luôn luôn chậm chạp, nhưng rất nhanh đã hiểu rõ ý đồ thúc giục của nữ nhân dưới thân mình, hần trượt xuống eo, rồi xâm nhập. Khi đang xâm phạm lại lập tức gặp phải trở ngại, con mắt vốn đang đầy máu của nam nhân càng tung hoành hơn.

Cô ấy là của tôi, chỉ một mình tôi thôi, từ đầu tới cuối, cô ấy chỉ của một mình tôi thôi. Nội tâm vui mừng quá đỗi, khiến động tác của hần càng kịch liệt hơn.

"Chậm... A... Chậm một chút." Cổ họng của Trầm Khê cũng đã bị khàn rồi, nhưng đáng tiếc nam nhân trên người vẫn không biết thoả mãn mà cướp đoạt như cũ.

"Anh... A..." Khi bị nam nhân lật lại lần nữa, Trầm Khê còn chưa mở miệng thì toàn bộ lời nói của đã bị chôn vùi ở gối rồi.

... Thật lâu...

Tóc còn ướt, cũng không biết là nước đọng lại do chưa lau khô hay là mồ hôi chảy ra, các giọt nước bất lực rải rác ở gối. Tô Hàng đau lòng hôn lưng tràn đầy vết tích của Trầm Khê một chút, hần ôm chặt eo cô từ phía

sau, để Trầm Khê tiền vào trong ngực của mình, mang theo ý cười thoải mái mà ngủ thật say.

Mãi cho đến khi, ánh nắng sáng sớm chiếu xuống đầu vai tràn đầy vết tích của nam nhân.

Cùng với làn lông mi đang chớp máy của nữ nhân.

Tác giả có lời muốn nói: Viết thành như vậy, đã là kết quả sau khi bị con cua cắt giảm nhiều lần rồi, nếu như mọi người bình luận khiêm tốn, có lẽ sẽ không bị phát hiện, ha ha ha ha...

Nhưng là, nếu như không may bị khóa, con cua cũng chỉ có thể kéo đèn sau đó viết chuyện xưa ở kiếp trước (Phòng bị trước: Kiếp trước có chút ngược!)

Ngày hôm nay có chương mới sớm!! Mau khen ta đi!!

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Không Phải Một Mình Anh Sai.. (1)

Edit: Hạ Yến

Note: Mình đã comeback rồi đâyyy, mai mình đăng phần còn lại nha <3 Chương này có sai sót gì thì báo mình, mình sửa lại ngay nhé.

Trên giường lớn yên tĩnh, lông mi dày đẹp đẽ của nữ nhân hơi run rẩy, cô chậm rãi mở hai mắt ra, một đôi mắt xinh đẹp ngỡ ngàng trong chốc lát.

Trầm Khê trừng mắt, cô nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của người đàn ông bên cạnh mình, sau khi nghi ngờ một chút, nhanh chóng thu hồi ký ức đêm hôm qua lại, cùng ký ức còn có thân thể đau nhức.

Người này, thật sự là bất kể thế nào thì khi lên trên giường lại...

Trầm Khê bởi vì tức giận mà dùng vẻ mặt có chút dữ tợn nhìn người đàn ông bên cạnh mình nở nụ cười lúc đang ngủ, cô đột nhiên ngẩn cả người. Hai kiếp này, từ đầu đến cuối, hơn một nghìn ngày đêm chung giường cùng gối, đây còn là lần đầu tiên, hấn lộ ra vẻ mặt này.

Trầm Khê kì lạ không được mà bắt đầu nhớ lại lần đầu tiên của hai người ở kiếp trước. Đêm hôm đó, Trầm Khê đã không nhớ rõ như thế nào, nhưng cô chỉ có ấn tượng khắc sâu duy nhất, chính là, sau khi mây tan mưa tạnh, hấn cho là cô đã ngủ say, lẩm bầm thì thềm câu xin lỗi bên tai cô. Cảm xúc bi thương nặng nề kia đã xuyên vào lỗ tai cô, làm cho suốt đêm cô không thể yên giấc.

Anh xin lỗi khi ngủ? Là tôi? Vẫn là cô gái mà anh thầm mến?

Ở kiếp trước Trầm Khê mang theo cái nghi vấn này, sáng sớm ngày thứ hai một mình tỉnh lại từ trong mơ, bọc lấy ga giường trắng như tuyết, trần như nhộng ngẩn người ngồi ở trên giường. Thân thể mệt mỏi không bù được sự mất mát trong lòng cô, sự mất mát một khắc quá nặng đến nỗi Trầm Khê đã không có ý nguyện chờ đợi nữa.

Khi Trầm Khê đang trầm mình trong ký ức kiếp trước, thì Tô Hàng đã tỉnh lại sớm hơn Trầm Khê một bước rồi, hắn chỉ đang giả vờ ngủ thôi, do thấy Trầm Khê nửa ngày không có động tĩnh, nên không nhìn được mà mở mắt ra, cẩn thận xem xét tình hình.

Xem xét tình hình bây giờ thì hắn không thể giả bộ được nữa rồi, sự sợ hãi cùng bối rối hiện lên trong đầu, Trầm Khê đang đau lòng, cô ấy đang đau lòng.

Trong lòng Tô Hàng chấn động, hắn ôm Trầm Khê hốt hoảng nói lời xin lỗi: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi em, đều là do anh không tốt."

Thật xin lỗi? Trầm Khê lấy lại tinh thần, cô quay đầu nhìn nam nhân bên cạnh, cảm xúc trong chốc lát không lấy ra được, cô không tự chủ mà hỏi: "Thật xin lỗi gì chứ?"

"Anh... Anh..." Tô Hàng cắn răng, cam chịu số phận nói, "Tối hôm qua thực ra anh không uống say, là anh giả vờ, anh... đều tại anh không tốt."

"Anh giả vờ?" Lúc này Trầm Khê đã lấy lại được tinh thần, cô bắt lấy trọng điểm trong câu nói.

"Ừm." Nam nhân ngoan ngoãn gật đầu, "Thật xin lỗi."

Cho nên tối hôm qua căn bản nam nhân không uống say, mà chỉ mượn rượu giả điên, nghĩ tới đây Trầm Khê hận không thể trút được cơn giận dữ ra, cô liền ôm cánh tay của nam nhân rồi hung dữ cắn lên đó một cái.

Tô Hàng nhỏ giọng hừ một chút, cơ bắp trên cánh tay vừa được kéo căng đã lại bị Tô Hàng thả lỏng xuống. Chờ Trầm Khê nhả ra, nhìn dấu răng đã chảy ra máu, Tô Hàng đột nhiên hé miệng cười.

"Anh rất hả hê sao?" Nhìn thấy nụ cười của nam nhân, cơn giận dữ của Trầm Khê lại tiếp tục tăng cao.

"Không phải hả hê, mà là vui vẻ." Tô Hàng lắc đầu phủ nhận rồi nói.

Vui mừng! Trầm Khê lập tức càng tức giận hơn, cô chuyển sang nơi khác rồi tiếp tục cắn.

"Cánh tay này cũng có thể cắn." Tô Hàng sợ Trầm Khê cắn chưa đủ nghiệm, nên hẳn đưa một cánh tay khác tới.

Trầm Khê cảm thấy bây giờ mình vô cùng giống một con mèo bị con người trêu đùa, gương nanh múa vuốt giày vò, chủ nhân vẫn một mặt không đau không ngứa mặc kệ cô náo loạn.

"Chỉ cần em đừng đau lòng là được." Nam nhân tiếp tục nói, "Em làm gì đều có thể."

Đau lòng? Trầm Khê sửng sốt, là bởi vì vừa rồi mình nhớ tới trước đó sao?

"Em tức giận, thì có thể mắng anh, đánh anh, cắn anh, đều không sao hết, nhưng em đừng đau lòng." Vừa mới vừa mở mắt, Tô Hàng đã nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Trầm Khê, lúc đó lòng hẳn giống như bị người khác đâm một nhát vậy.

"Nếu như..." Trầm Khê hỏi dò, "Nếu như vừa rồi tôi tỉnh lại, đau lòng chảy nước mắt với anh, anh sẽ làm gì?"

"Anh sẽ hận chính anh." Nam nhân dường như không có chút do dự mà trả lời, "Anh sẽ cho là mình ép buộc em."

"Sau đó thì sao?" Trầm Khê hỏi lại.

"Sau đó..." Tô Hàng không thích giả thiết này, hẳn có chút kháng cự trả lời.

Trầm Khê nhìn qua khuôn mặt tràn đầy sự kháng cự của nam nhân, thật ra trong lòng cô đã biết đáp án, bởi vì ở kiếp trước nam nhân đã làm qua việc này một lần rồi.

"Đồ ngốc, đồ ngốc." Trầm Khê không nhịn được mà mắng.

"Thật xin lỗi em, về sau anh sẽ không như vậy nữa." Tô Hàng lại nói lời xin lỗi lần nữa.

"Tô Hàng, anh hãy đáp ứng tôi một việc." Trầm Khê nhìn nam nhân rồi đột nhiên yêu cầu.

"Chuyện gì." Tô Hàng không chút do dự mà gật đầu.

"Về sau bất kể là tôi tức giận, hay đau lòng, thì đều có phần của anh hết. Anh phải nhớ chọc tôi, chọc đến lúc tôi tha thứ cho anh mới thôi." Anh đừng tự cho mình là đúng mà tự mình bỏ đi nữa.

Mắt của Tô Hàng chột sáng lên, hẳn lại một lần nữa dốc sức gật đầu.

Có câu nói của em, đời này anh cũng sẽ không cho bản thân mình rời khỏi em đâu.

Có trí nhớ của kiếp trước đã so sánh rõ ràng, nên Trầm Khê đã không muốn kiểu cách với chuyện hôm qua nữa. Mặc dù đối phương có mưu tính trước, nhưng cô cũng không có giả bộ chối từ, kiếp này tốt hơn kiếp trước rất nhiều, vậy thì chúng ta đều đối tốt với đối phương một chút đi.

"Anh, tôi muốn đi tắm rửa." Trầm Khê đẩy nam nhân.

"Ồ, được." Tô Hàng nghe lời xuống giường, hẩn đi đến tủ quần áo sát vách tường, lấy một bộ áo ngủ ra để thay đổi, rồi nở ý cười không thể che giấu được mà ra khỏi cửa, xuống lầu một tắm rửa.

Trầm Khê nhìn nam nhân thay áo ngủ, một lúc cô đã hiểu được, mấy bộ đồ trong tủ quần áo do nam nhân cố ý để lại đây, chứ căn bản không phải khi thu dọn mà quên lấy đi, đồ nam nhân tâm cơ!

Bên này, Tô Hàng bước chân nhẹ nhàng xuống lầu, đúng lúc lại gặp phải Trương tẩu bưng nồi cháo đi từ trong phòng bếp ra, Trương tẩu vốn là sững sờ, nhưng sau đó bà ngẩng đầu nhìn về phía lầu hai, cuối cùng dùng vẻ mặt tươi cười nói một câu: "Chúc mừng tiên sinh."

"Khụ!" Tô Hàng không được tự nhiên mà tăng nhanh bước chân trở về phòng, chẳng qua ý cười ở khóe miệng vẫn là phản bội tâm tình của hẩn, hiển nhiên là hẩn rất hài lòng với câu chúc mừng ngoài ý muốn kia.

Tô Hàng tắm rửa và thay xong quần áo đi ra ngoài, Trương tẩu đã không bình thường xem xét thời cơ mà hỏi một câu: "Tiên sinh, tý nữa ngài đi làm, ngài có muốn tôi giúp ngài thu dọn quần áo rồi để ở phòng ngủ chính không."

"Khụ..." Tô Hàng dùng khóe mắt nhìn lên lầu hai rồi nói, "Việc này phải xem phu nhân thế nào đã."

Ý trên mặt chữ của câu này là vô cùng được.

"Tôi đã hiểu, tý nữa tôi sẽ hỏi phu nhân." Trương tẩu cười trộm rồi nói.

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Anh Là Đồ Lưu Manh

✿ Editor: Khắc Lạp Lạp

✿ Beta: Hải Yến

*Khắc Lạp Lạp: Bắt đầu từ chương này ta chuyển "Trương tâu" thành "thím Trương" để nghe thuận tai hơn nhe.

*

Trầm Khê ở trên gác mái cả một buổi trưa, cho đến khi thím Trương sắp xếp phòng xong, tắm cho Sơ Ngũ, cơm chiều cũng đã sắp chín thì Trầm Khê mới từ gác mái đi xuống.

Thím Trương thấy lúc Trầm Khê xuống lầu, vẻ mặt không đúng lắm, dường như có chút nặng nề, lời nói đã tới bên miệng cũng không thể thốt ra.

"Gâu gâu!" Sơ Ngũ tui thân cọ cọ đến cạnh Trầm Khê, hình như đang lên án việc ma ma hôm nay rõ ràng không đi ra ngoài mà cũng không chịu chơi với nó.

Trầm Khê ngồi xổm xuống xoa đầu Sơ Ngũ, sắc mặt lúc này mới từ từ dịu xuống.

"Ngốc nghếch." Trầm Khê cười mắng một câu, cũng không biết là đang mắng Sơ Ngũ, hay là mắng người nam nhân nào đó rất giống Sơ Ngũ.

"Gâu gâu!" Sơ Ngũ được ma ma xoa nên cực kì thoải mái, vừa kêu vừa hưởng thụ híp mắt.

Thím Trương thấy tâm trạng Trầm Khê bỗng dưng trở nên tốt lên, tâm trạng lo lắng lúc này mới thả lỏng, biết thự này mới bình thường được chưa tới một ngày, hi vọng đừng lại xảy ra biến cố gì nữa.

Thím Trương tiếp tục đi chuẩn bị cơm chiều, Trầm Khê mang theo Sơ Ngũ ngồi trên sô pha đọc sách.

"Ăng!" Sơ Ngũ vốn đang yên tĩnh nằm trên thảm đột nhiên dỏng tai sủa một tiếng.

"Sao thế?" Trầm Khê giật mình, nghi hoặc hỏi.

"Gâu gâu!" Sơ Ngũ đứng lên, huỳnh huých chạy ra ngoài cửa.

Nhìn thấy Sơ Ngũ như vậy, Trầm Khê đại khái cũng đoán được nguyên nhân. Quả nhiên, chỉ một lát sau, ngoài cửa lập tức vang lên tiếng động cơ ô tô.

Tô Hàng đã về.

Trầm Khê bỏ quyển sách đọc được một nửa trong tay xuống, khoác áo choàng đứng lên, cũng đi ra cửa.

Tô Hàng đỗ xe xong, mở cửa xe, vừa muốn ngồi xồm xuống xoa đầu Sơ Ngũ một phen, khước mắt bỗng liếc thấy một bóng dáng mảnh mai vừa bước ra từ trong cửa.

Động tác vượt lòng của nam nhân lập tức cứng đờ, hấn vịn cửa xe, xoay người nhìn Trầm Khê duyên dáng yêu kiều ở phía cửa.

"Đã về rồi?" Trầm Khê hơi mỉm cười, tùy ý hỏi.

"Đã về rồi!" Tô Hàng ngỡ ngác đáp một câu, lần đầu tiên cảm thấy ba chữ này khiến lòng người vô cùng vui sướng, hậu tri hậu giác* lộ ra nụ cười ngây ngô.

*Hậu tri hậu giác: Đây chỉ là quá trình từ nhận thức đến hiểu rõ. "Hậu tri hậu giác" là quá trình từ nhận thức đến hiểu rõ xảy ra khá chậm. Quá trình từ "tri" (nhận thức) tới "giác" (hiểu rõ) chính là quá trình tự dung nhập những thứ thuộc thế giới bên ngoài vào bên trong mình. (Theo Wordpress của Lengheng_Sophie)

"Cười ngốc cái gì đó, sao vẫn chưa vào nhà?" Trầm Khê tức giận nói.

"Ừ ừ." Nam nhân lúc này mới như bừng tỉnh từ trong mơ, hoàn toàn mặc kệ Sơ Ngũ dưới chân đang điên cuồng vẩy đuôi nửa ngày, đóng cửa xe, ba bước gộp thành một nhanh chóng đi lên bậc thang, đứng trước mặt Trầm Khê.

"Làm sao vậy?" Trầm Khê thấy hẵn không vào nhà mà cứ đứng trước mặt mình không nhúc nhích, nghĩ hẵn có chuyện gì muốn nói với mình.

"Anh đã về rồi." Tô Hàng cười, nhẹ giọng lặp lại một lần.

"Em biết mà, mới vừa nói xong." Trầm Khê nghi hoặc hỏi.

"Ừm." Tô Hàng có chút xấu hổ cười cười, "Chỉ là muốn nói lại lần nữa."

"Gâu gâu!" Sơ Ngũ mãi không được ba ba chú ý bất mãn đứng chen giữa hai người, bám riết không tha cầu quan tâm.

Tô Hàng hình như lúc này mới nhớ tới Sơ Ngũ, cúi người xoa xoa đầu nó, cười nói: "Sơ Ngũ, đi, chúng ta vào nhà."

Trầm Khê nhìn cái người đang dẫn Sơ Ngũ vào phòng, cảm thấy hôm nay Tô Hàng hình như lại ngốc thêm một chút, có mỗi một câu đã về cũng nói hai ba lần.

Trầm Khê bật cười lắc lắc đầu, xoay người đi vào phòng ăn, định đi xem bữa tối thế nào rồi.

"Phu nhân, tiên sinh đã về rồi phải không?" Thím Trương nghe được động tĩnh, thấy Trầm Khê qua đây liền hỏi.

"Vâng ạ." Trầm Khê gật đầu.

"Từ khi hai người kết hôn, tiên sinh tan làm đúng giờ hơn nhiều, tôi cũng dễ suy xét thời gian chuẩn bị cơm chiều hơn." Thím Trương vừa sắp xếp chén đĩa vừa cười nói, "Không như trước kia, lúc tiên sinh còn ở một mình, tôi chẳng biết ngài ấy khi nào thì về nhà."

Cái tay đang giúp bày biện đĩa của Trầm Khê lập tức cứng đờ, lời thím Trương nói giống như thể hồ quán đỉnh*, khiến Trầm Khê bỗng dừng hiểu được hành động ngây ngốc vừa rồi của người kia.

*Thể hồ quán đỉnh: Thể hồ là bơ được tinh luyện từ sữa bò, ở dạng đặc sánh. "Thể hồ quán đỉnh" thường dùng để ví von "truyền thụ trí tuệ" hoặc "tâm trí yên tĩnh" (theo Wordpress của Kurokochii). Ở đây ý nói lời của thím Trương đã khai thông tư tưởng cho Trầm Khê.

Một câu đã về đơn giản, đối với người khác chỉ là câu thăm hỏi thường dùng rất bình thường. Hồi bé, mỗi lần cha tan làm trở về nhà, Trầm Khê liền ngọt ngào nói: Cha, cha đã về rồi. Mỗi ngày mỗi ngày đều nói, lời đối thoại thông thường như thế, đối với cô thì chẳng có gì đặc biệt, nhưng với Tô Hàng là cô nhi từ nhỏ mà nói, lại là ba chữ khó có thể nghe được nhất.

"Phu nhân, nếu không có việc gì, hôm nay tôi về trước nhé." Thấy không còn chuyện gì khác, thím Trương liền chuẩn bị tan làm.

"Vâng." Trầm Khê gật gật đầu.

Thím Trương cởi tạp dề, cầm đồ của mình, lái xe đạp điện rời khỏi biệt thự.

Mà Tô Hàng lúc này, đang vô cùng ngốc nghếch đứng trong phòng chứa quần áo ở lầu hai, nhìn quần áo của mình đặt chung với Trầm Khê, dường như vẫn có chút không thể tin được rằng mình cứ thế dễ dàng được ở bên Trầm Khê.

Cũng may lý trí Tô Hàng còn chưa bay mất, biết Trầm Khê đang ở dưới lầu chờ hăn ăn cơm, cho nên cũng không chậm trễ mà nhanh chóng thay một bộ quần áo ở nhà rồi xuống lầu, đi thẳng đến phòng ăn.

Lúc Tô Hàng bước vào, Trầm Khê đang ngồi nghịch bình hoa giữa bàn ăn, trong bình cắm một bó hoa ngàn sao* xòe ra, những bông hoa nhỏ nhỏ màu trắng tản ra như một cái ô, trông tươi mát mà tao nhã lịch sự. Trầm Khê khoác một chiếc áo choàng rất có phong cách dân tộc, mái tóc dài đen nhánh búi lên bằng một cây trâm cài, lộ ra cái cổ thon dài, thoạt nhìn còn tươi mát tao nhã lịch sự hơn cả hoa.

*Hoa ngàn sao: tên khoa học Alyssum, là một chi thực vật có hoa trong họ Cải, là loại hoa đẹp trồng cắt cành dùng làm trang trí và làm nền cho các loài hoa khác. Cành hoa gồm nhiều bông nhỏ li ti màu trắng, nhìn xa giống những ngôi sao nhỏ nên được gọi là Hoa ngàn sao. (theo Wikipedia)

Chỉ cách thời gian một buổi sáng và một buổi chiều, không hiểu sao hăn cảm thấy Trầm Khê hình như lại thay đổi.

"Quay lại rồi?" Trầm Khê nghịch hoa xong, lơ đãng nghiêng đầu nhìn về phía nam nhân đang sững sờ đứng một bên.

"Ừm, quay lại rồi." Tô Hàng ngây ngốc trả lời.

"Mừng anh về nhà." Trầm Khê nghiêng đầu cười, trong đôi mắt to đen trắng rõ ràng là ánh chiếu của hân.

Tô Hàng sững sốt, ngay sau đó trong mắt có ánh sáng dần lóe lên, vẻ mặt từ thờ đẫn, không thể tin nổi đến đây ngạc nhiên và vui mừng, sự ấm áp trong lòng lặng lẽ lan rộng ra, khiến cả người hân đều thả lỏng.

Trầm Khê đang đáp lại hân ư? Đáp lại câu nói lúc mới vào cửa của hân? Cô ấy nghe hiểu sao?

Đây là lần đầu tiên, không phải suy đoán, cũng không phải ảo tưởng, Tô Hàng cảm giác được rõ ràng, Trầm Khê cũng có chú ý đến hân, cũng để tâm đến lời hân từng nói qua.

"Đến đây ăn cơm đi." Trầm Khê không nhìn nổi dáng vẻ ngu ngốc của nam nhân.

"A, được." Khóe miệng Tô Hàng nhếch lên, bước nhanh đến trước bàn, ngồi đối diện Trầm Khê.

Trầm Khê nhìn người nào đó miệng nhếch đến nỗi không thể ăn cơm đàng hoàng được, cố gắng nhẫn nhịn không nói gì, cúi đầu mạng ai nấy ăn. Một bữa cơm chiều đầy ấm áp và vui vẻ, còn chứa chút ngốc nghếch.

Ăn cơm chiều xong, cho dù Tô Hàng có không muốn đến thế nào đi chăng nữa, hân vẫn phải đến thư phòng làm việc, có điều cũng may hôm nay hiệu suất ở công ty vô cùng cao, nếu không buổi tối lại phải tăng ca đến khuya.

Nếu là trước kia, Tô Hàng có lẽ sẽ cảm thấy không sao cả, nhưng bây giờ thì không được, nếu ngủ muộn, hẳn sợ quấy rầy Trầm Khê đã ngủ từ sớm, mà nếu tách ra ngủ riêng, hẳn lại không ổn.

Tô Hàng ngồi trong thư phòng, mở một lúc ba cái máy tính, còn đang gọi video với Phương Vũ, nhìn khung cảnh bên kia, hiển nhiên vẫn còn ở công ty.

"BOSS, tôi vừa sửa sang lại bản báo cáo đánh giá mới nhất, đã gửi đến hộp thư của ngài rồi ạ." Phương Vũ nói.

Tô Hàng thuận tay click mở hộp thư, bật báo cáo nhìn lướt qua, hỏi tiếp: "Chỉ có báo cáo đánh giá? Dự toán đâu, sao tôi không thấy?"

"Còn đang sửa sang lại." Phương Vũ chột dạ nói, "Chắc là cần thêm hai mươi phút nữa."

"Thêm hai mươi phút, thời gian dài như vậy mấy người làm gì?" Tô Hàng bất mãn, "Nhiều nhất là mười phút cho tôi."

"Vâng." Phương Vũ gật mà không dám nói gì, lòng thầm oán trách, sao phu nhân không ăn tối với lão đại nhiều thêm nửa giờ, thế thì anh ta cũng sẽ không bị ai mắng.

Có lẽ do oán niệm của Phương Vũ quá nặng, thật sự bị Trầm Khê cảm giác được, cô bưng một ly trà hoa pha với cầu kỷ* gõ cửa thư phòng.

*Cầu kỷ (hay còn gọi là củ khởi): là một vị thuốc Đông y, vừa có tác dụng giải khát thay trà lại vừa có công năng bổ thận, ích tinh và dưỡng can, minh mục. (theo Wikipedia và Shopee)

"Tiểu Khê!" Giọng điệu dịu dàng của Tô Hàng làm Phương Vũ bên kia run rẩy.

"Không quấy rầy anh chứ?" Trầm Khê đi đến trước bàn làm việc hỏi.

"Không có!" Tô Hàng bụm một cái khép lại máy tính đang gọi video với Phương Vũ.

"Trong phòng bật máy sưởi nên không khí rất khô, phải nhớ uống nhiều nước." Trầm Khê đặt trà hoa cúc kỹ trong tầm tay Tô Hàng.

"Cảm ơn." Tô Hàng lập tức bưng chén trà lên uống một ngụm, "Vừa lúc khát."

Trầm Khê nhìn lướt qua cái bàn bày đầy máy tính và văn kiện, biết công việc của nam nhân chắc chắn rất bận rộn, cũng không định quấy rầy hẳn, chỉ dặn một câu đừng làm việc quá khuya rồi rời khỏi thư phòng.

Đừng làm việc quá khuya, ý là muốn hẳn về phòng nghỉ ngơi sớm một chút sao? Tô Hàng ý thức được điểm này, càng thêm nóng lòng mở máy tính lên, trong khoảnh khắc video được kết nối lần nữa, Phương Vũ liền nghe bên kia rống lên một câu: "Dự toán đâu?"

"BOSS, mới có năm phút trôi qua thôi." Phương Vũ yếu ớt nhắc nhở.

"Chậm chết đi được, nhanh lên cho tôi." Tô Hàng ghét bỏ nói.

Phương Vũ không dám phản bác, chỉ còn cách nhanh hơn động tác trên tay, cuối cùng cũng gửi dự toán qua, cứ tưởng đêm nay thế là có thể về nhà, lại nghe ác ma không có nhân tính ở đầu bên kia thối qua một câu.

"Anh đọc qua tư liệu của hội nghị sáng mai một lần, viết những trọng điểm ra cho tôi." Tô Hàng nói.

"Tư liệu hội nghị không phải đều do ngài tự mình xem sao ạ?" Hơn nữa hình như BOSS nhanh hơn anh ta nhiều, tư liệu mà người khác phải

xem năm sáu tiếng đồng hồ, hẳn chỉ cần một tiếng rưỡi là đã có thể đọc xong.

"Sao, làm không được?" Tô Hàng lạnh lùng hỏi.

"Làm được ạ." Phương Vũ nước mắt lưng tròng nhìn đầu bên kia vô tình kết thúc cuộc gọi video, tự thương mình lại một đêm không ngủ.

Tô Hàng xử lí xong những việc khẩn cấp, giơ tay nhìn đồng hồ, mười phút nữa là 9 giờ, hẳn hài lòng gật gật đầu, thầm nghĩ Phương Vũ theo mình nhiều năm như vậy, nên cho anh ta thêm nhiều cơ hội học tập. (Phương Vũ: Không, lão đại, tôi không cần loại cơ hội này đâu.)

Lúc Tô Hàng quay lại phòng, Trần Khê đã tắm rửa sạch sẽ nằm trên giường đọc sách, trái ngược với dáng vẻ hồi hộp bất an của nam nhân, Trần Khê tự nhiên hơn nhiều, cô dù bận vẫn ung dung nhìn hẳn hai phút, cười hỏi: "Đứng gốc làm gì? Không đi tắm rửa?"

"A." Nam nhân lúc này mới bừng tỉnh, cùng tay cùng chân* đi vào phòng tắm.

*Cùng tay cùng chân: chắc mọi người cũng biết khi đi thì tay phải chân trái hoặc tay trái chân phải đúng không? Nhưng anh Tô ở đây lại cùng tay cùng chân, ý là vẫn còn ngờ ngờ ngác ngác ấy mà:")

Cho đến khi trong phòng tắm truyền ra tiếng nước, Trần Khê mới không nhin nổi phì một tiếng bật cười, bởi vì cô bỗng nhiên cảm thấy cảnh tượng mới vừa rồi kia, rất ư là giống một phú bà có tiền đang dùng quy tắc ngầm với một tên tiểu bạch kiếm* nghèo túng.

*Tiểu bạch kiếm: trai bao/những chàng trai trắng trẻo (thường mang nghĩa châm chọc). (theo Facebook của Hội những người đam mê tiểu thuyết)

Lúc vừa bước vào phòng, Tô Hàng vì quá kích động nên có vẻ hơi luống cuống tay chân, cho đến khi tắm rửa xong, người thấy mùi sữa tắm giống trên người Trầm Khê, hẳn mới từ từ bình tĩnh lại. Hạnh phúc đến quá bất ngờ, đối với Tô Hàng, một người bất kì chuyện gì cũng phải vật vã tranh giành mà nói, dường như rất không chân thật.

Tô Hàng bước ra khỏi phòng tắm, ngẩn ngơ nhìn căn phòng trống rỗng.

"Tiểu Khê?" Tô Hàng gọi một tiếng, không có ai đáp lại, trong lòng hẳn không hiểu sao lại hoảng hốt. Tô Hàng mở cửa phòng ngủ đi ra ngoài, đứng trên cầu thang sốt ruột nhìn xuống dưới lầu.

Chỉ thấy Trầm Khê đang cầm một cái ly đi về phía phòng bếp.

Thì ra là đi rót nước uống, Tô Hàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, lúc này mới xoay người quay về phòng, cầm khăn lông tiếp tục lau tóc, chỉ là khi tầm mắt chạm đến giường lớn thì vành tai hẳn chột từ từ đỏ lên.

Hẳn lại mở cửa phòng ngủ lần nữa, nhìn xuống lầu xem xét, thấy Trầm Khê vẫn chưa ra khỏi phòng bếp, lúc này mới lại bước nhanh quay về phòng, vào phòng chứa quần áo, móc một hộp áo mưa từ áo khoác mình vừa mới thay hôm nay ra.

Khụ, không sai, chính là áo mưa, hôm nay lúc tan làm, Tô Hàng đặc biệt đi siêu thị mua, sống nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có tư cách đi mua. (Con cưa: Xin hỏi việc này cũng cần có tư cách nữa hả?)

Tranh thủ trong lúc Trầm Khê vẫn chưa đi lên, Tô Hàng lén lút cầm hộp áo mưa này trở về phòng ngủ, sau đó do dự giữa hai cái tủ đầu giường, rốt cuộc nên để bên nào nhỉ?

Đế phía mình? Như vậy đến lúc đó dễ lấy?

Không đúng, nếu là muốn kia gì kia gì, hẳn chắc chắn sẽ nhào lại cạnh Trầm Khê trước, có phải là đặt bên kia tiện hơn hay không?

Ngay tại thời điểm Tô Hàng đang ngây ngốc do dự giữa hai bên, Trầm Khê đã uống xong nước quay lại, vì cô mang dép lê, Tô Hàng không nghe được tiếng bước chân nên lúc Trầm Khê bước vào, hẳn không thể kịp thời phát hiện.

"Anh đang làm gì đó?" Trầm Khê hồ nghi hỏi.

"Không có gì?" Tô Hàng quay ngoắt lại, chấp tay sau lưng.

"Anh đang giấu diếm cái gì?" Động tác rõ ràng như vậy, Trầm Khê có muốn giả vờ không thấy cũng khó.

Tô Hàng lập tức cứng đờ.

"Đưa em nhìn xem." Trầm Khê đi đến trước mặt nam nhân, vươn tay.

Tô Hàng hơi do dự, lỗ tai đỏ lựng, trong lòng lại mang theo một tia chờ mong nho nhỏ đặt đồ vật vào tay Trầm Khê.

Trầm Khê không ngờ người này lại cầm một hộp áo mưa trong tay, tức thì mặt còn đỏ hơn cả lỗ tai hẳn.

"Anh..... Anh..... Lưu manh." Trầm Khê ném cái thứ trong tay lên giường.

"Không kết hôn mới là lưu manh." Người nào đó nhỏ giọng phản bác một câu.

Tác giả có lời muốn nói: Tô Hàng đời trước lúc mua áo mưa cũng đứng trong phòng ngủ do dự một lúc lâu, có điều vận khí hẳn tương đối tốt, không bị Trầm Khê phát hiện, vì thế cuối cùng hẳn bỏ mỗi bên một hộp.

- - -

*Hoa ngàn sao:

* Câu ký:

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Nhón Chân Lên Vì Anh

✿ Editor: Khắc Lạp Lạp

✿ Beta: Hải Yến

Sáng sớm ngày hôm sau, Trầm Khê lại một lần nữa cả người đau nhức tinh dậy, vừa giương mắt lên thì liền trông thấy người nào đó đang nhe hàm răng trắng, cô lập tức hận không thể đánh một quyền lên gương mặt đặc ý này.

"Chào buổi sáng." Tô Hàng dùng một tay chống đầu, nằm nghiêng trên giường, hẳn đã chăm chú ngắm Trầm Khê hơn nửa giờ.

"Đỡ em dậy." Trầm Khê hơi giật giật người, đáng tiếc, trải qua hai ngày liên tục làm lụng quá vất vả, eo đã đau đến không còn cảm giác gì.

Trầm Khê nghi ngờ không biết mình có trúng tà hay không, biết rõ người này cho dù bình thường trông có vẻ thật đứng đắn, lạnh lùng, trầm ổn (đời trước) hay là rất ngốc nghếch đáng yêu, nghe lời, nhát cây (đời này), nhưng chỉ cần là ở trên giường, hẳn vẫn chính là một tên cầm thú. Đêm qua sao cô lại có thể bởi vì một câu lí do đáng thương chết đi được của đối phương, rằng trước giờ hẳn chưa bao giờ dùng áo mưa, muốn thử một lần mà mềm lòng được chứ.

"Anh giúp em xoa xoa." Tô Hàng thấy Trầm Khê cau mày tay đỡ eo, liền biết chắc chắn là hôm qua... Khụ, cho nên hẳn vô cùng tự giác vươn tay xoa giúp Trầm Khê.

"Mấy giờ rồi?" Trầm Khê vừa để nam nhân xoa vừa mơ mơ màng màng hỏi.

"Vừa qua 8 giờ." Tô Hàng đáp.

"Đã 8 giờ hơn?" Trầm Khê chặn lại cái tay đang giúp mình xoa eo, "Sao anh vẫn còn ở đây, phải chuẩn bị đi làm đi chứ."

"Không sao đâu, sẽ kịp." Tô Hàng lấy tay Trầm Khê ra, tiếp tục mát xa cho cô.

"Sao mà kịp được, từ đây đến công ty phải lái xe nửa tiếng, anh còn phải thay quần áo, ăn cơm sáng, dậy nhanh đi." Trầm Khê nói.

"Anh xoa giúp em năm phút thôi." Tô Hàng không chịu.

Trầm Khê không còn cách nào khác, chỉ có thể để hẳn tiếp tục xoa.

"Chỉ biết xong việc rồi vớt vát lại." Trầm Khê không nhịn được nhỏ giọng lẩm bẩm, "Mà không biết kiềm chế một chút."

Động tác xoa bóp của Tô Hàng hơi dừng lại, ngay sau đó càng thêm cần mẫn, vừa xoa vừa nói: "Anh lại xoa thêm mười phút nhé."

"Không cần." Trầm Khê từ chối.

"Muốn, kiềm chế không được, nên chỉ có thể vớt vát nhiều một chút." Nam nhân lúc này mới muộn màng trả lời.

"Anh... A!" Trầm Khê biết mấy câu lẩm bẩm vừa rồi của mình bị người ta nghe thấy, lập tức vừa xấu hổ vừa tức giận, duỗi tay đẩy hẳn ra. Kết quả bởi vì cả người cô bủn rủn vô lực, nên Tô Hàng chẳng sót mẻ gì, ngược lại Trầm Khê bị lăn xuống giường.

"Ăng!" Nghe được tiếng của ma ma, Sơ Ngũ đứng dậy muốn chạy lên lầu hai, bị Trương tẩu tay mắt lạnh lẽo bắt lại.

"Ôi Sơ Ngũ, những lúc như này tuyệt đối không được đi lên." Trương tẩu nhìn đồng hồ, tiên sinh và phu nhân dậy càng ngày càng muộn, mai mốt không biết có nên dời thời gian cơm sáng xuống một chút không nhỉ.

Lúc Tô Hàng ra cửa, Trầm Khê vốn đang tức giận không muốn để ý đến hẳn, nhưng nghĩ đến câu đã về rồi khiến lòng người chua xót của nam nhân ngày hôm qua khi về nhà, Trầm Khê cuối cùng vẫn không thể nhịn được mà đứng lên, tiễn hẳn ra cửa.

"Đi đường cẩn thận, lái xe chậm một chút." Trầm Khê dặn dò.

"Ừm." Tô Hàng phát hiện Trầm Khê chẳng những không tức giận mà còn đến tiễn mình, chút mất mát trong lòng nháy mắt đã được sự vui sướng thay thế.

"Còn nữa..." Lúc Tô Hàng đã mở cửa xe sắp ngồi vào, Trầm Khê lại chột nghĩ tới một chuyện, cô lên tiếng gọi Tô Hàng.

"Hả?" Tô Hàng lập tức đứng thẳng người nhìn về phía Trầm Khê.

"Anh xem khi nào có thời gian, chúng ta lại đi chụp một bộ ảnh cưới đi." Trầm Khê nói, "Bộ trước đó em không thích lắm."

Ý tưởng này Trầm Khê đã nghĩ tới lúc ra khỏi gác mái chiều hôm qua, cô không muốn bày những bức ảnh khác người đó tại nhà. Nếu tất cả đều bắt đầu lại, thế thì ảnh cưới cũng chụp thêm một lần nữa vậy.

Tô Hàng đầu tiên là nghi hoặc, sau đó là chần chừ, tiếp theo dường như cẩn thận suy nghĩ đến điều gì, trên mặt dần dần lộ ra ý cười, hẳn kích động đóng sầm cửa xe, một lần nữa chạy về trước mặt Trầm Khê, siết chặt người vào lồng ngực.

"Tiểu Khê!" Tô Hàng gọi cô.

"Ừm?" Trầm Khê không hiểu sao bỗng đứng bị ôm lấy.

"Tiểu Khê." Tô Hàng lại kêu.

"Làm sao thế?" Trầm Khê có chút dở khóc dở cười.

"Hiện giờ anh rất rất rất vui." Tô Hàng bày tỏ tâm trạng vui sướng của mình.

"Chụp vài bức ảnh mà thôi, ngốc nghếch vui vẻ cái gì." Trầm Khê không biết nên nói gì cho phải.

"Anh đi làm đây." Tô Hàng buông Trầm Khê ra, kích động đến nói năng hơi lộn xộn, "Đi làm sớm một chút, làm xong việc sớm một chút, sau đó sớm một chút dành ra thời gian rảnh rồi đi chụp ảnh."

Nói xong không đợi Trầm Khê phản ứng, lại nhanh chóng quay về xe mình, khởi động xe lái đi.

"Cái tên này..." Trầm Khê nhìn theo hướng xe đi mất, nửa ngày sau mới bật cười lắc lắc đầu.

Chụp lại ảnh cưới, Trầm Khê chỉ đơn giản là muốn một lần nữa được nhìn đôi mắt lạng lẽ nhìn mình chăm chú của Tô Hàng, mà không biết chính ý tưởng dùng để bù đắp sự tiếc nuối của mình, cũng xua tan bóng ma thật lớn nơi đáy lòng người kia.

Bởi vì, những tấm ảnh Trầm Khê miễn cưỡng nở nụ cười đó, là minh chứng cho tâm tư của Tô Hàng. Là bằng chứng của việc hãn tự cho là đúng, của sự ti tiện, cưỡng bách Trầm Khê. Ngay ngày hôm đó, hãn thay đổi quyết định chỉ muốn trở thành vợ chồng giả với Trầm Khê.

Cho đến khi Tô Hàng tới công ty, lòi cả công việc của ba bốn ngày sau ra làm, Phương Vũ chỉ muốn nhảy lầu chết quách đi cho xong. Tại sao sinh hoạt của ông chủ êm ấm, anh ta lại phải sống còn khổ cực hơn cả trước kia, chuyện này thật không khoa học mà!

Đương nhiên Trầm Khê không hề hay biết những việc này, cô tiễn Tô Hàng xong, lại ở nhà nghỉ ngơi một lúc, sau đó lái xe trở về Trầm gia. Nhắc mới nhớ, cô đã vài tuần không về thăm cha mẹ rồi.

"Cô chủ đã về rồi?" Chị Lý giúp việc nhìn thấy Trầm Khê thì thân thiết chào hỏi.

"Vâng, mẹ em đâu ạ?" Trầm Khê cười hỏi.

"Phu nhân đang ở nhà kính trồng hoa trong sân sau." Chị Lý đáp.

Trầm Khê nghe xong, chân bước vào nhà dừng lại, chuyển hướng đến sân sau. Biệt thự Trầm gia rất lớn, hai vườn hoa trước sau đều mời người làm vườn chuyên nghiệp chăm sóc. Vì mẹ Trầm yêu hoa, cha Trầm còn đặc biệt xây một cái nhà kính trồng hoa thật lớn ở sân sau, bên trong có hoa phong lan mà mẹ Trầm thích nhất. Nơi đó còn có một cây đàn dương cầm, lúc bé Trầm Khê thường đến đó chơi, mẹ Trầm trồng hoa, cô luyện đàn.

"Mẹ." Trầm Khê đẩy cửa ra, nhà kính trồng hoa trong suốt ngăn cách gió lạnh bên ngoài, chỉ giữ lại ánh mặt trời, bên trong cực kì ấm áp.

"Tiểu Khê?" Mẹ Trầm cầm bình tưới nước đứng sau giàn hoa xoay người bước tới, có chút ngạc nhiên và vui mừng nhìn về phía đứa con gái đã lâu không gặp của mình.

Trầm Khê thấy sắc mặt mẹ mình hơi tái nhợt, vội vàng đi qua nhận lấy bình tưới nước trong tay mẹ, có chút tức giận nói: "Mẹ, mẹ lại ngồi xõm suốt rồi đúng không, mặt mũi trắng bệch."

"Nào có, do lúc này nghe được giọng của con nên đi quá gấp thôi." Mẹ Trầm cười.

Trầm Khê đỡ mẹ Trầm đến ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó, oán trách: "Mẹ đi gấp như vậy làm gì chứ? Con đâu thể chạy đi đâu được."

"Sao lại không thể." Mẹ Trầm nói, "Con giờ đã là gái gả ra ngoài rồi, hơn nửa tháng mới có thể về một lần."

"Mẹ ~" Trầm Khê ngửi thấy mùi chua, vội vàng đỡ dành, "Gần đây con nhiều việc quá, sau này không như thế nữa, con đảm bảo mỗi tuần sẽ về chơi với mẹ một ngày."

Mẹ Trầm nghe xong, tâm trạng lúc này mới tốt hơn một chút, bà cẩn thận đánh giá con gái mình. Nửa tháng không gặp, chỉ thấy con gái khí sắc hồng hào, tinh thần no đủ, dường như cuộc sống thật sự vui vẻ, có điều khí chất nơi khóe mắt đuôi mày hình như hơi khác.

Xem ra là nhờ Tô Hàng.

"Tô Hàng đâu?" Mẹ Trầm bỗng hỏi.

"Anh ấy đi làm ạ." Trầm Khê đáp.

"Tối nay kêu nó lại đây ăn cơm đi." Mẹ Trầm có chút bất đắc dĩ nói. Có lẽ những người mẹ trên thế gian này đều như vậy, lúc chọn con rể thì ngàn chọn vạn tuyển, các kiểu bắt bẻ, nhưng mà khi con gái đã gả qua rồi, lại tìm mọi cách đối xử tốt với con rể, sợ người ta về nhà khi dễ con gái của mình.

"Vâng, con sẽ nói với anh ấy." Trầm Khê gật đầu.

"Đúng rồi, ngày mai là tiệc tất niên của Tô gia, hai đứa sẽ đi chứ?" Mẹ Trầm lại hỏi.

"Hôm nay con tới là để bàn chuyện này với mẹ." Trầm Khê thấy mẹ Trầm chủ động nhắc đến, liền thuận thế nói, "Quan hệ giữa Tô Hàng và Tô gia vẫn luôn không tốt, hiện giờ tập đoàn Tô thị tuy nói là của Tô gia, nhưng đại bộ phận cổ phần đều nằm trong tay Tô Hàng. Cho nên buổi tiệc tất niên này, nếu mẹ không muốn đi thì đừng đi."

"Thật ra cha con có nói cho mẹ chuyện một mình Tô Hàng khống chế Tô thị rồi, nếu không lúc trước nó cũng không thể dồn ép toàn bộ cổ đông để lấy ba tỷ tới giúp chúng ta." Mẹ Trầm nói, "Chỉ là mẹ không nghĩ tới, quan hệ giữa nó với Tô gia đã tệ đến thế này."

"Vâng!" Nếu không phải đã biết những chuyện Tô Bách Niên từng làm đối với Tô Hàng, Trầm Khê cũng có chút không thể tin.

"Vậy con nghĩ thế nào?" Mẹ Trầm hỏi con gái.

"Sao ạ?" Trầm Khê hơi khó hiểu.

"Không cần biết Tô Hàng và cha nó có mâu thuẫn gì, trong mắt người ngoài, Tô Hàng lúc trước là được Tô gia đón về, sau khi dốc sức bồi dưỡng, lại tiếp nhận Tô thị từ trong tay Tô Bách Niên. Nếu làm đến quá khó coi, con biết đấy, thanh danh Tô Hàng vốn đã không dễ nghe." Mẹ Trầm nói.

"Anh ấy không để bụng những thứ này." Trầm Khê nhú nhú mày.

"Vậy còn con?"

"Con..." Trầm Khê nghĩ thanh danh Tô Hàng dù có tệ cũng không thể nào tệ hơn đời trước được, vì thế cô cười cười chẳng hề để ý, "Con cũng không để bụng."

Mẹ Trầm là người hiếu đưa con gái này của mình nhất, thấy dáng vẻ khóe mắt lập tức chứa ý cười lúc nhắc đến Tô Hàng của cô, thở dài một hơi.

"Mẹ, sao thế ạ? Sao bỗng nhiên lại thờ dài?" Trầm Khê nghi hoặc hỏi.

"Mẹ đang cảm thán thôi, con gái lớn không giữ được." Mẹ Trầm trêu chọc.

"Mẹ, chúng ta đang bàn về tiệc tất niên của Tô gia mà, sao mẹ lại nói sang chuyện này." Trầm Khê có chút bối rối làm nũng.

Mẹ Trầm bật cười, cũng không đùa con gái nữa: "Lúc trước khi Liễu Phương đến đây đưa thư mời, mẹ đã thấy quái lạ, sao thư mời của Tô gia không phải do con với Tô Hàng tới đưa mà lại là bà ta. Chẳng qua ngại vấn đề cảm tình, lúc đó mẹ vẫn đồng ý."

"VẬY... Để con đi cùng mẹ?" Trầm Khê nghĩ nghĩ.

"Không sao đâu, nếu Tô Hàng muốn hoàn toàn phân rõ giới hạn với Tô gia, bữa tiệc đêm nay hai đứa cũng đừng tới." Mẹ Trầm cười nói, "Tuy mẹ không thích tham gia mấy loại yến hội như thế này, nhưng vẫn có thể ứng phó một chút. Lần sau không nhận thư mời của họ nữa là được."

"Vâng!" Trầm Khê ngẫm lại thấy cũng đúng, huống chi còn có cha nữa mà, chắc là sẽ không sao.

Hai người lại trò chuyện một lúc, Trầm Khê giúp mẹ tưới hoa, sau đó nhắn tin cho Tô Hàng, bảo hẳn tan làm thì đến Trầm gia ăn cơm. Cả buổi chiều Trầm Khê yên tâm ở cùng mẹ, trao đổi chút việc nhà.

==

6 giờ rưỡi tối.

Lúc cha Trầm về đến nhà trông thấy Trầm Khê cũng rất vui mừng: "Tiểu Khê tới rồi à."

"Cha." Trầm Khê nhìn thấy người cha đã lâu không gặp, đi qua cho cha một cái ôm nồng thắm.

"Lâu lắm rồi con không tới đây đây." Cha Trầm oán giận.

"Cha, xem cha kìa, con vừa mới gả đi chưa được ba tháng mà, nói cứ như con là người ngoài ấy." Trầm Khê bất mãn.

"Đúng, đúng, đúng vậy, đều do cha không tốt, cha nói sai rồi." Cha Trầm liên tục dỗ dành.

"Được rồi, đừng chọc cha con nữa." Mẹ Trầm bên cạnh cười nói, "Tiểu Khê, con hỏi thử xem Tô Hàng đi đến đâu, thức ăn cũng đã sắp chuẩn bị xong rồi."

"Để con gọi anh ấy." Trầm Khê lập tức lấy điện thoại gọi cho Tô Hàng, cuộc gọi rất nhanh được kết nối.

"Anh đến đâu rồi?" Trầm Khê hỏi.

"Ở cửa." Tô Hàng trả lời xong, hơi do dự, lại nói một câu, "Có việc này... Em có thể ra đây chút được không?"

Trầm Khê một đầu dấu chấm hỏi cúp điện thoại, cô xoay người nói với cha mẹ một câu, sau đó liền chạy ra ngoài, trông thấy chiếc xe màu đen của Tô Hàng chạy đến từ đằng xa, đi qua hỏi: "Sao thế?"

"Bên này." Tô Hàng kéo tay Trầm Khê đến chỗ cốp xe, mở ra, để Trầm Khê thấy một đồng quà nhét đầy cốp bên trong.

"Đây là gì?" Trầm Khê buồn bực hỏi.

"Anh... Anh không biết cha mẹ thích gì, nên mua hơi nhiều một chút." Tô Hàng giải thích, "Em giúp anh chọn vài món đi."

"Một buổi trưa anh mua được nhiều như vậy?" Trầm Khê xem xét vài lần, bên trong có không ít thứ tốt khó kiếm, chỉ một chốc một lát căn bản là tìm không được.

"Không phải mua hồi chiều." Tô Hàng lắc đầu.

Trầm Khê có chút khó hiểu nhìn nam nhân, chẳng lẽ hẳn còn có khả năng tiên đoán, biết trước hôm nay phải đến đây ăn cơm.

"Lúc chúng ta kết hôn, anh đã nghĩ sau này chắc chắn sẽ phải cùng em về nhà mẹ đẻ." Tô Hàng giải thích, "Khi đó hẳn là không thể tới tay không, cho nên liền chuẩn bị trước một ít."

Trầm Khê nhìn Tô Hàng đang nhỏ giọng nói, đáy lòng bỗng dưng tê rần, thì ra từ lúc sớm như vậy anh đã bắt đầu chuẩn bị rồi sao? Mà đời trước, em lại có thể kéo dài đến hơn một năm sau, mới để anh có cơ hội lấy ra.

"Tô Hàng!" Trầm Khê chợt gọi hẳn.

"Ừm?" Nam nhân xoay người lại.

Trầm Khê nhón chân, vòng tay ôm cổ hẳn, kiên định hôn lên môi đối phương.

Mà Tô Hàng trong lúc làm nộ hôn này sâu hơn, trong đầu bỗng dưng nhớ lại lời Trầm Khê đã từng nói.

"Người tôi thích, anh ấy sẽ cao hơn tôi, vì thế, mỗi lần tôi muốn hôn anh ấy sẽ nhón chân lên."

Giờ đây, Trầm Khê nhón chân lên vì hẳn...

Tô Hàng: (*^__^*)

Tác giả có lời muốn nói: Ngày hôm qua đọc bình luận, nhìn thấy có một tiểu thiên sứ nói tôi diễn đạt chưa được tốt. Tôi xem lại một chút, hình như thật là vậy, Cua quả nhiên hành văn dở tệ.....

Hôm nay tôi cố tình chú ý hơn, sửa lại một số chỗ, nhưng thói quen là thứ đáng sợ, Cua sẽ cố gắng điều chỉnh, mọi người hãy cho Cua không gian trưởng thành nha. Cuối cùng cảm ơn vị tiểu thiên sứ đã chỉ ra chỗ sai, yêu mọi người lắm.

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Địch Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Lẽ Ra Anh Phải Mạnh Mẽ Hơn

✿ Editor: Khắc Lạp Lạp

✿ Beta: Hải Yến

Cha Trầm thích giầu rượu, Trầm Khê bảo Tô Hàng cầm một chai rượu Mao Đài 50 năm*. Mẹ Trầm cơ thể yếu, Tô Hàng chuẩn bị rất nhiều đồ bổ, nhưng thứ mà mẹ Trầm có thể dùng cũng không nhiều, cuối cùng Trầm Khê lấy từ bên trong đồng quà ra một chiếc khăn lụa thêu thủ công.

*Rượu Mao Đài 50 năm: là loại rượu trắng nổi tiếng nhất của Trung Quốc nói chung và trên thế giới nói riêng, được tôn vinh là loại rượu gắn với những cái tên huyền thoại như: "đệ nhất mỹ tửu", "Mao Đài bất lão 50 năm". Ở thời điểm hiện tại, giá của một chai Mao Đài 50 năm đã tăng lên tới 1.300 NDT, tương đương 63 triệu VNĐ. (theo KHORUOU!.com)

"Chỉ lấy hai cái này sao?" Tô Hàng tay trái cầm rượu Mao Đài, tay phải cầm khăn lụa, không chắc chắn lắm hỏi.

"Thế là được rồi." Trầm Khê nhẹ nhàng gạt đầu.

"Sẽ không quá ít chứ, anh chuẩn bị nhiều lắm, nếu không thì em lại chọn thêm hai thứ nữa?" Mặc dù quà mà hần chuẩn bị đều rất quý giá, nhưng đối với lần đầu tiên đến thăm nhà cha mẹ vợ sau khi kết hôn, Tô Hàng luôn cảm thấy chẳng có tí tự tin nào.

"Anh sợ đưa không hết hay sao?" Trầm Khê tức giận nói, "Sau này mỗi tuần đều phải đến đây một lần đó."

"Mỗi tuần?" Tô Hàng sững sờ.

"Sao nào? Anh không muốn đến?" Trầm Khê nhướn mày.

Tô Hàng nào dám, lập tức điên cuồng lắc đầu.

"Như thế còn tạm được, chúng ta vào thôi." Trầm Khê cười xoay người, dẫn Tô Hàng đi vào nhà.

Cha Trầm và mẹ Trầm ngồi trong phòng khách, một người đọc báo một người gọt táo, thấy hai người bước vào cũng chỉ nâng mắt nhìn một cái, cũng không chủ động chào hỏi.

Không khí này có chút xấu hổ, Trầm Khê đang muốn lên tiếng hòa hoãn bầu không khí, Tô Hàng lại giành trước lên tiếng, hẩn cầm theo quà đi đến trước mặt cha mẹ Trầm gia, cung kính nói: "Cha, mẹ, ngại quá, con đến trễ rồi."

Cha Trầm liếc hẩn một cái, rung tờ báo trong tay, tiếp tục không để ý.

Mẹ Trầm nhìn thoáng qua ông xã mình, không biết nghĩ tới chuyện gì, cũng không lên tiếng, tiếp tục cúi đầu gọt táo.

Tô Hàng có chút xấu hổ, cha mẹ vợ quả nhiên vẫn không thích mình. Hẩn cười cười rồi bày quà trong tay lên bàn trà trước mặt họ: "Con có đem theo chút quà, hi vọng cha mẹ thích."

"Ừm!" Cha Trầm cuối cùng cũng giống như ban ân mà hừ một tiếng, chẳng qua vẫn không hề ngẩng đầu nhìn.

Có điều Tô Hàng đã vô cùng thỏa mãn, hẩn không nhịn được mà vui vẻ quay đầu lại nhìn Trầm Khê tranh công, giống như muốn nói, cha em nhận quà rồi kìa.

Trầm Khê bên kia lại không dễ dàng thỏa mãn như Tô Hàng, cô thờ phì phì chạy đến cạnh cha Trầm, lấy báo trong tay ông ra, giận dỗi nói: "Cha, báo buổi sáng đã đọc qua rồi có gì hay, Tô Hàng đang nói chuyện với cha đó."

"Sao con biết cha đọc rồi?" Cha Trầm trả lời, "Sáng nay cha chưa hề đọc."

"Mẹ." Trầm Khê thấy cha mình thế mà lại chơi xấu, đành chuyển hướng qua mẹ Trầm bên cạnh.

Mẹ Trầm phì một tiếng bật cười, bỏ dao gọt trái cây trong tay xuống, liếc mắt nhìn ông xã nhà mình một cái: "Được rồi, đừng có làm bộ làm tịch nữa, nếu không Tiểu Khê giận chúng ta luôn đó."

Cha Trầm lúc này mới giương mắt đánh giá Tô Hàng, không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã càng tức, thẳng nhóc này vậy mà lại dám cúi đầu cười trước mặt mình.

"Anh cười trộm cái gì đó?" Cha Trầm tức giận hỏi.

"Không có gì ạ." Tô Hàng vội vàng thu ý cười lại, hăn không ngờ Trầm Khê sẽ vì bảo vệ mình mà giận dỗi với cha Trầm, vừa vui vẻ liền không thể nhịn được, biểu lộ ra.

"Không phải nói đã đến cửa rồi sao, tại sao lâu như vậy mới vào?" Cha Trầm cố ý gây khó dễ.

Tô Hàng vừa nghe thấy, vành tai lập tức đỏ lên, khóe miệng lại không thể khống chế mà cong lên.

"Con..."

"Được rồi, ăn cơm đi." Cha Trầm đen mặt cắt ngang câu trả lời của Tô Hàng.

Vừa nhìn vẻ mặt đó của nó là biết không phải làm chuyện tốt gì rồi!

Tô Hàng thấy cha Trầm lại bỗng dưng tức giận, lập tức có chút khó hiểu nhìn về phía Trầm Khê, Trầm Khê cũng giận dữ trừng mắt liếc hằm hằm một cái, xoay người đi theo cha Trầm vào phòng ăn.

"Đi thôi, đi ăn cơm." Lúc này mẹ Trầm cũng đứng lên, bà nhét quả táo đã gọt xong vào trong tay Tô Hàng.

"Cảm ơn mẹ ạ." Tô Hàng có chút thụ sủng nhược kinh* nhìn quả táo trong tay mình.

*Thụ sủng nhược kinh: được yêu thương mà lo sợ. (theo VNDIC.net)

"Cha con không phải là tức giận, mà ông ấy đây là....." Mẹ Trầm dừng một chút rồi cười nói, "Đợi con sau này có con gái là hiếu thôi."

Con gái? Là vì Tiểu Khê sao?

"Con sẽ đối xử tốt với Tiểu Khê." Tô Hàng nghiêm túc bảo đảm.

"Được." Mẹ Trầm cười tùm tùm gật gật đầu, "Chúng ta đi ăn cơm."

Tô Hàng theo sau mẹ Trầm đi về phía phòng ăn, trong đầu lại không khỏi so sánh thái độ khác biệt trước sau của cha mẹ Trầm gia.

Hắn sẽ đối xử tốt với Trầm Khê, câu hứa hẹn này gần như mỗi lần Tô Hàng gặp cha mẹ Trầm gia đều sẽ đảm bảo một lần. Lúc trước mỗi lần hắn nói câu này, cha Trầm luôn bắt đấm dĩ gật gật đầu, sau đó lại càng thêm đối với hắn khách khí hơn. Còn mẹ Trầm, mỗi lần nghe thấy lại có vẻ mặt khổ sở, khiến cho sau đó Tô Hàng có chút không dám nói nữa.

Nhưng mà vừa rồi, mẹ Trầm bỗng nhiên cười thật thân thiết với hần, là loại thân thiết mà hần khát vọng đã lâu. Tô Hàng nhìn nhìn quả táo trong tay, nhin không được cầm lên cắn một miếng.

Tuy cha Trầm đã bỏ thái độ khách sáo trước kia, nhưng cả buổi không phải "hừ" thì là "ha", không cho Tô Hàng sắc mặt tốt, có điều một bữa cơm bốn người vẫn diễn ra trong vui vẻ. So với cha Trầm khách sáo lúc trước, Tô Hàng thích như bây giờ hơn, tuy tràn đầy ghét bỏ hần, nhưng lại khiến hần nhận thấy rõ ràng cảm giác thân thiết khi được làm con rể.

Ăn cơm xong, Trầm Khê nói chuyện phiếm với mẹ ở dưới lầu, Tô Hàng thì theo cha Trầm đến thư phòng.

"Báo cáo tôi cho người đưa cho anh, anh đều xem rồi chứ?" Cha Trầm mặt vô biểu tình hỏi.

"Xem rồi ạ." Tô Hàng gật đầu.

"Vậy thì tốt, Thẩm thị có bao nhiêu vốn lưu động anh cũng biết rồi đấy, sau này nếu anh cần dùng tới tiền..."

"Con không cần..." Tô Hàng phản ứng kịp, hần vội vàng ngắt lời ông.

"Tôi tuy đầu tư lỗ vốn một lần, nhưng không có nghĩa chút ánh mắt này cũng không có." Cha Trầm liếc Tô Hàng một cái, "Nếu Tô thị có vấn đề gì, Trầm thị cũng sẽ bị ảnh hưởng."

"Sẽ không để Trầm thị bị liên lụy ạ." Tô Hàng lớn tiếng bảo đảm.

Cha Trầm nhìn Tô Hàng, Tô Hàng không chút yếu thế nhìn lại, không khí trong thư phòng lập tức trở nên giương cung bạt kiếm.

"Rầm!" Cha Trầm tức giận nặng nề đập cái ly xuống bàn, mắng Tô Hàng: "Rốt cuộc là anh đang ngoan cố cái gì?"

Tô Hàng nhíu nhíu mày lặng thinh không nói gì, hẳn đương nhiên biết mình đang ngoan cố cái gì. Lúc trước hẳn mười phần tự tin mà cầm ba tỷ chạy tới Trầm gia cầu hôn, nói năng đàng hoàng, bây giờ chẳng qua chỉ mới ba tháng, đã bị cha Trầm nhìn thấu hết rồi.

Hẳn đương nhiên cũng biết cha Trầm đây là đang giúp hẳn, nhưng hẳn không cho phép mình nhận sự trợ giúp của Trầm gia. Bởi vì làm như vậy hẳn sẽ cảm thấy bản thân giống như một kẻ lừa đảo âm mưu đã lâu, chấp vá lung tung được ba tỷ lừa lấy cả Trầm thị lẫn Trầm Khê. Hệt như lời đồn của mấy người ngoài kia, hẳn nhân lúc cháy nhà chạy đi hôi của, muốn cả người lẫn tiền.

"Hiện giờ Trầm thị đã ổn định hơn rồi, lấy chút tiền đưa cho anh, cùng lắm chỉ là làm chậm sự phát triển của Trầm thị thôi." Cha Trầm nói, "Còn nữa, số tiền đó vốn nên trả lại cho các anh."

"Cảm ơn cha, nhưng con không cần." Tô Hàng vẫn kiên trì nói.

Trầm thị không thể bị trì hoãn sự phát triển, để Trầm thị có thể dùng tốc độ nhanh nhất khôi phục như lúc đầu. Mỗi một chữ hẳn từng nói qua lúc đến Trầm gia cầu hôn khi trước, đều không thể thay đổi, đây là sính lễ mà hẳn tặng cho Trầm Khê. Cho dù hiện giờ Trầm thị có khả năng rút một phần tiền ra, nhưng mà Tô Hàng không muốn nhận. Nếu nhận, giống như ước nguyện ban đầu lúc hẳn cưới Trầm Khê đã thay đổi. Huống chi hẳn cũng chưa đi đến nước đó.

==

"Đi ra ngoài!"

Tiếng rống to của cha Trầm khiến hai người đang nói chuyện dưới lầu giật mình, Trầm Khê ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tô Hàng đang xụ mặt đi xuống, nhin không được đứng lên hỏi: "Sao thế?"

"Anh khiến cha tức giận." Tô Hàng đầy áy náy trả lời.

"Em đi hỏi thử." Trầm Khê nói xong liền muốn lên lầu, lại bị Tô Hàng giữ lại.

"Đừng đi." Trong giọng nói của hắn có một tia cầu xin.

Trầm Khê ngẩn người, nhất thời do dự.

"Hai đứa về trước đi." Lúc này mẹ Trầm mới nói, "Để mẹ đi lên xem."

"Vâng!" Trầm Khê nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định nghe lời mẹ.

Mẹ Trầm tiễn hai người đi, quay lại phòng khách thấy cha Trầm đã ngồi ở chỗ kia, vì vậy đi qua hỏi: "Sao bỗng dưng lại tức giận như thế?"

"Thằng nhóc này đúng là gàn bướng* hồ đồ." Cơn giận còn sót lại của cha Trầm vẫn chưa tan hết.

*Gàn bướng: ương bướng gàn dở.

"Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?" Mẹ Trầm cũng rất ít khi thấy chồng mình tức giận đến thế.

"Nếu không phải thấy Tiểu Khê thích nó, anh còn chẳng phải mặc kệ nó sao." Cha Trầm thở phì phì nói, "Lúc trước khi nó lấy ba tỷ ra anh đã cảm thấy lạ rồi, Tô thị sao có thể có thực lực hùng hậu như vậy được. Khoảng thời gian trước anh đi ra ngoài ăn cơm với mấy ông bạn già, nghe phong thanh* được chuỗi tài chính bên trong Tô thị xảy ra chút vấn đề."

*Nghe phong thanh: là một từ ghép gốc Hán, trong đó, phong có nghĩa là "gió", thanh nghĩa là "tiếng". Phong thanh có thể hiểu là "tiếng gió". Trong tiếng Việt, từ ghép này có nghĩa là "thoáng nghe được, thoáng biết được, chưa lấy gì làm chắc chắn". Phong thanh thường được dùng để chỉ

tính chất của thông tin, tin tức; do đó, thường đi với nghe để tạo thành tổ hợp nghe phong thanh. (theo baobinhdinhh.com.vn)

"Tình huống hiện tại của công ty tuy đã chuyển biến tốt đẹp hơn, nhưng vẫn chưa thể một lần trả hết số tiền lớn như vậy, cho nên anh mới ngừng vài hạn mục phát triển trong công ty, giữ tiền lại, tuy sẽ làm chậm sự phát triển của công ty, nhưng có thể trả trước một phần cho Tô thị, có lẽ sẽ hòa hoãn được một chút áp lực của Tô thị."

"Tô Hàng không đồng ý?" Mẹ Trầm hỏi.

"Thằng nhóc này, vậy mà có thể nói Tô thị là Tô thị, Trầm thị là Trầm thị, hai bên không hề có quan hệ gì, bảo anh dựa theo nội dung hợp đồng đã ký kết lúc trước là trả tiền là được, trả trước nó không nhận, có bệnh à." Cha Trầm sắp tức chết rồi, "Trưởng phòng điều hành bên ngân hàng cũng không dám nói chuyện với anh như vậy."

"Sao, anh muốn giao công ty cho nó?" Mẹ Trầm hỏi.

"Năm mơ đi." Cha Trầm nói.

"Vậy anh tức giận cái gì, anh không muốn đưa, nó không muốn nhận, không phải vừa lúc sao?" Mẹ Trầm cười.

"Em cho rằng anh muốn quan tâm hả, nếu không phải..."

"Em biết, anh sợ Tô thị thật sự xảy ra chuyện, rốt cuộc nó cũng là vì giúp chúng ta." Mẹ Trầm nói, "Nhưng mà anh có thử nghĩ xem tại sao nó lại từ chối anh không?"

"Không biết trời cao đất dày!" Cha Trầm hừ một tiếng.

"Từ lúc anh khiến công ty làm ăn thất bại, bên ngoài đã đồn, nói Tô Hàng đã sớm tính kế hết, nói hăn đúng là có tâm cơ, một lần đầu tư được cả

người lẫn tiền." Mẹ Trầm nói, "Nói thật, nếu không phải Trầm Khê nói với em, Tô Hàng yêu thầm nó mười mấy năm, ngay từ đầu em cũng nghĩ giống đám người kia."

"Nó cho rằng nó làm như vậy thì người khác sẽ không đồn như thế nữa?" Cha Trầm vẫn tức giận.

"Thanh danh Tô Hàng vốn đã không tốt, nó có để ý những việc đó đâu, cái nó để ý chính là Tiểu Khê của chúng ta." Mẹ Trầm lại nói, "Nó sợ Tiểu Khê sẽ cảm thấy như vậy."

Cha Trầm nghe đến đó, tâm trạng mới tốt lên một chút.

"Nếu anh thật tình lo lắng, thế thì chú ý hơn một chút." Mẹ Trầm khuyên nhủ, "Nếu Tô Hàng không muốn anh trực tiếp giúp nó, thì anh giới thiệu cho hẳn thêm chút nhân mạch."

"Không phải nó có năng lực sao? Để nó tự giải quyết đi." Cha Trầm giận dỗi.

"Nhưng mà em nói nha, sau này con của Tiểu Khê nếu muốn họ Trầm còn phải thương lượng với Tô Hàng đấy." Mẹ Trầm nường mày.

"Nó dám không đồng ý?" Cha Trầm lại nổi nóng.

==

Trầm Khê thừa lúc Tô Hàng đi tắm, hỏi được mẹ đại khái chuyện gì đã xảy ra.

Trầm Khê lập tức nghĩ tới chuyện Tô thị đổi chủ vào năm năm sau, lúc ấy Trầm Khê đang du lịch ở nước ngoài, vì cố tình lảng tránh tin tức về Tô Hàng, cho nên không biết được gì nhiều.

Việc công ty đổi chủ vào năm năm sau và vấn đề chuỗi tài chính hiện tại của Tô thị có liên quan gì không? Lúc đó cha đã trả hết ba tỷ cho Tô thị chưa? Rốt cuộc là vì sao mà cuối cùng Tô Hàng lại mất tất cả cổ phần? Sống chung với nhau năm năm, Trầm Khê phát hiện thế mà mình ngoại trừ biết công việc của Tô Hàng vẫn luôn rất bận, còn lại tin tức gì cũng không có.

"Nghĩ gì đấy?" Tô Hàng ôm lấy Trầm Khê từ phía sau, cho dù hai người dùng cùng một loại sữa tắm, hẳn cũng cảm thấy hương thơm trên người Trầm Khê dễ ngửi hơn một chút.

Trầm Khê quay đầu lại nhìn thoáng qua người nào đó, ánh mắt lóe lóe: "Suy nghĩ chuyện công ty."

"Công ty?" Tô Hàng buồn bực hỏi.

"Quán cà phê của em." Trầm Khê nói, "Em muốn mở rộng kinh doanh, nhưng lại không biết nên xuống tay chỗ nào."

"Em muốn mở rộng kinh doanh?" Tô Hàng có chút kinh ngạc, theo như hẳn biết là Trầm Khê lẽ ra không có hứng thú đối với việc buôn bán mới đúng.

"Vâng." Trầm Khê đáp, "Em muốn kiếm thêm ít tiền, duy trì vận chuyển quỹ hội."

Tô Hàng lúc này mới nhận ra, một hai năm nay Trầm thị đúng là không có dư tiền để duy trì sự vận chuyển của quỹ hội, còn Tô thị... Tô Hàng nhất thời cũng không thể lấy ra tiền. Hắn nhìn nhìn Trầm Khê: "Em có bước đầu tư tưởng chưa?"

Trầm Khê lắc đầu.

"Vậy em đưa hết tư liệu cho anh, ngày mai anh xem giúp em thử."

"Không cần đâu, anh vốn dĩ đã rất bận rồi." Trầm Khê không đồng ý, "Nếu không ngày mai em đi hỏi cha một chút cũng được."

"Nếu chuyện anh có thể làm được còn cần em đi tìm người khác, anh sẽ cảm thấy mình thật vô dụng." Tô Hàng nói.

"Tâm trạng anh sẽ không tốt?" Trầm Khê hỏi.

"Ừm." Nam nhân gật đầu.

"Sẽ khổ sở?" Trầm Khê lại hỏi.

"Đúng thế." Nam nhân gật đầu lần nữa.

"Được, vậy ngày mai em đưa tư liệu cho anh." Trầm Khê thỏa hiệp.

Tô Hàng nghe xong, lúc này mới hài lòng, vui vẻ ôm vợ mình càng chặt.

"Tô Hàng." Trầm Khê tựa vào lòng Tô Hàng, nhẹ giọng nói, "Em cũng thế."

"Hả?" Tô Hàng khó hiểu.

"Nếu chuyện em có thể làm được mà anh lại không nhờ em giúp, em cũng sẽ khổ sở."

"..." Tô Hàng sững sốt, vẻ mặt có chút mất tự nhiên, cha đã nói gì với Tiểu Khê ư?

"Anh sẽ không làm em khổ sở đúng không?" Trầm Khê lại hỏi lần nữa.

Không khí trong nháy mắt lập tức yên tĩnh lại, dường như đã qua một thế kỷ, nhưng Trầm Khê không nóng vội, cô tựa vào lòng Tô Hàng, lặng lẽ

chờ hẳn trả lời, thậm chí cũng không thèm quay đầu lại nhìn một cái.

"Ừm!" Rốt cuộc, Tô Hàng cũng rầu rĩ ừ một tiếng, dụi đầu vào tóc Trần Khê.

Lẽ ra anh phải mạnh mẽ hơn, để em không phải vì anh mà lo lắng.

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Chiếc Vòng Tay Bị Mất Tích

✿ Editor: Khắc Lạp Lạp

✿ Beta: Hải Yến

Hôm nay là ngày Tô gia tổ chức tiệc tất niên.

Lúc cha Trầm cùng mẹ Trầm đến Tô gia, yến hội đã có rất nhiều người. Liễu Phương và Tô Bách Niên tự mình tới cửa đón hai người vào, hiển nhiên rất ân cần vì họ đã đến.

Mẹ Trầm nhìn thoáng qua khách khứa trong yến hội, thế mà có vài người quen mắt, nhưng chưa từng cùng ai nói chuyện qua. Mẹ Trầm gật gật đầu với những người nhìn về phía này, ngồi một góc ở yến hội với cha Trầm, yên lặng đợi. Trường hợp này không cần họ chủ động đi chào hỏi khách khứa.

Ngay từ đầu lúc vợ chồng Liễu Phương và Tô Bách Niên đón khách ở bên ngoài đã chờ khách tới gần hết, mới như cố ý như vô tình dẫn theo một vài người có mối liên hệ trong kinh doanh tới chỗ cha mẹ Trầm gia.

Cha mẹ Trầm ngoài mặt đều rất khách sáo, lễ phép ứng phó. Cha Trầm bàn vài câu về tình hình kinh tế, mẹ Trầm nói một số bí quyết chăm sóc hoa, thoạt nhìn có vẻ trò chuyện rất vui vẻ, thật ra hai người chưa từng đồng ý điều gì có giá trị cả. Tô Bách Niên và Liễu Phương cũng không ngại, họ chỉ muốn để những người này biết, họ và Trầm gia là thông gia, quan hệ giữa hai nhà vô cùng tốt, như vậy sau này lúc họ tìm đến những người này nhờ giúp đỡ cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

"Trầm gia không phải nhờ sự cứu tế của Tô thị mới không bị phá sản sao?" Có người tò mò thì thầm to nhỏ, "Thế mà dáng vẻ này, sao ngược lại giống như là Tô gia đang nịnh bợ Trầm gia ấy?"

"Nếu lúc đó Trầm gia hoàn toàn sụp đổ, thế thì tất nhiên là không đúng rồi. Nhưng vấn đề là người ta chẳng sao cả, cho nên vẫn là hào môn đỉnh cấp, rất nhiều thứ không phải có tiền là có thể có được."

"Vậy Tô gia công dã tràng rồi, tốn tiền xong vẫn phải quỳ dưới chân người ta?"

"Không phải Tô Hàng đã cưới Trầm Khê sao? Người ta còn có tầm nhìn xa trông rộng nữa kia. Trầm gia chỉ có một đứa con gái là Trầm Khê, sau này Trầm thị hẳn là sẽ về tay Tô gia rồi."

"Vậy lúc trước cứ trực tiếp thu mua là được mà?"

"Muốn thu mua hoàn toàn Trầm thị thì ba tỷ không đủ, nói nữa, thu mua Trầm thị, anh có thể thu mua được nhân mạch phía sau Trầm thị không?"

"Tốn ba tỷ bầy một trận địa lớn như vậy, Tô gia cũng thật biết tính kế."

"Chỉ là tiệc cho Trầm Khê, phải gả cho một đứa con riêng như Tô Hàng."

"Anh nhắc mới để ý, hôm nay sao hai người họ không đến nhỉ?"

"Tôi nghe nói, quan hệ giữa Tô Hàng với Tô gia hình như không được tốt."

"Không thể nào, hiện giờ phần lớn cổ phần của Tô gia đang nằm trong tay Tô Hàng, nếu lời anh nói là thật, vậy thì Tô gia..."

"Cũng không nhất định, rốt cuộc, không phải vợ chồng Trầm Hà Xuyên vẫn tới yến hội của Tô gia sao? Nên nhớ Trầm phu nhân cũng không dễ dàng tham gia yến hội đâu."

"Cũng đúng..."

Tô Minh Lệ đang tránh một góc hờn dỗi nghe được người ta bàn tán, sắc mặt vô cùng khó coi. Hôm nay một nửa số người đến yến hội là vì Tô Hàng, một nửa còn lại là vì Trầm gia, Tô Minh Lệ cô ta tại sao lại phải sống nhờ vào một tên ăn mày có xuất thân là con riêng chứ?

Tô Minh Lệ càng nghĩ càng tức, uống một hơi cạn sạch ly rượu vang đỏ, đập mạnh ly rượu xuống bàn, kim cương trang trí trên vòng tay va loạn xạ vào chân ly phát ra tiếng leng keng.

"Minh Lệ, lại đây." Liễu Phương trông thấy con gái, vẫy tay gọi cô ta qua.

Tô Minh Lệ nhú nhú mày, không nhúc nhích.

Liễu Phương đi qua hỏi: "Mẹ đang nói chuyện với con đấy, chú ý chút đi."

"Làm sao ạ?" Tô Minh Lệ không kiên nhẫn nói.

"Đi, đi gặp Trầm phu nhân với mẹ." Liễu Phương kéo tay Tô Minh Lệ đi.

"Con không đi." Tô Minh Lệ giật tay ra.

"Con hờn dỗi cái gì đấy?" Liễu Phương nhú mày.

"Con mới không cần nịnh bợ mẹ vợ của một đứa con riêng." Tô Minh Lệ giận dữ nói.

"Câm miệng!" Liễu Phương quát con mình xong, ngó nghiêng bốn phía, thấy không ai chú ý đến bên này mới nói thêm, "Nói bậy gì đó."

Tô Minh Lệ cắn môi không phục.

Liễu Phương kéo con gái đến một góc kín, quan sát thấy không ai để ý mới khuyên răn: "Mẹ làm vậy là vì ai? Còn không phải là vì con. Hiện giờ Tô thị bị Tô Hàng khống chế, mẹ và cha con ở công ty căn bản không có thực quyền, nếu không phải do Tô Hàng vẫn còn có điều cố kỵ, mẹ và cha đã sớm bị nó đuổi khỏi công ty. Không có Tô thị, con cho rằng còn bao nhiêu người nhớ được đại tiểu thư Tô gia con đây là ai."

"Anh ta dựa vào cái gì chứ?" Tô Minh Lệ nghĩ tới là tức, Tô thị rõ ràng là của cô ta.

"Chỉ bằng nó có trong tay 51% cổ phần Tô thị, những đại cổ đông khác cũng tin tưởng nó, còn chúng ta chỉ có 8%." Liễu Phương nói.

"Lúc trước mẹ với cha sao phải chuyển nhượng cổ phiếu sang cho đứa con riêng đó?" Tô Minh Lệ nghĩ không ra, trước kia sao hai người lại phải đưa cổ phiếu cho Tô Hàng.

"Nếu không chuyển cho nó, ba năm trước Tô thị này đã phá sản rồi."

"Vậy bán cho người khác không được sao?" Tô Minh Lệ vẫn không hiểu tại sao phải bán cho Tô Hàng.

"Nếu bán cho người khác, bên ngoài biết Tô thị đổi chủ, con cảm thấy chúng ta còn có thể đứng yên trong giới kinh doanh này nữa không?" Liễu Phương hỏi, "Hay là, con cam tâm tình nguyện cầm 8% cổ phần này, hằng năm sống nhờ vào chút tiền hoa hồng được chia?"

"Bây giờ chúng ta làm vậy thì thay đổi được cái gì?" Tô Minh Lệ buồn bực nói.

"Chúng ta cần mượn dùng nhân mạch của Tô thị và Trầm thị." Liễu Phương nhìn con gái của mình, "Tô thị đã không còn là của chúng ta, trong lúc Tô Hàng vẫn chưa xé rách da mặt với chúng ta, chúng ta có thể mượn tay Trầm gia lôi kéo được rất nhiều quan hệ nhân mạch, có ích cho sự phát triển của công ty mới của chúng ta, chuyện này liên quan đến cuộc sống sau này của chúng ta, hiểu không?"

"..." Tô Minh Lệ xụ mặt gật gật đầu.

Liễu Phương thấy con gái đã hiểu, sắc mặt dịu lại một chút, bà ta dẫn Tô Minh Lệ đi vào đến cạnh cha mẹ Trầm gia.

"Con chào chú Trầm, chào dì Trầm ạ." Tô Minh Lệ nhanh chóng thay đổi sắc mặt, trông có vẻ ngoan ngoãn đáng yêu.

"Tô tiểu thư đây mà." Mẹ Trầm đã từng gặp Tô Minh Lệ một lần trong hôn lễ.

"Dì ơi, dì gọi con Minh Lệ là được rồi ạ." Tô Minh Lệ thấy áo choàng của mẹ Trầm hơi lệch một chút, lập tức thông minh đến gần giúp bà sửa lại, "Dì, áo choàng của dì lệch rồi, để con giúp dì chỉnh lại."

Mẹ Trầm bị bất ngờ không né tránh được, chỉ có thể mặc Tô Minh Lệ, khóe mắt liếc qua vòng tay kim cương trên tay trái cô ta, ánh mắt lóe lóe.

"Xong rồi ạ." Tô Minh Lệ cười buông tay ra.

"Cảm ơn." Mẹ Trầm như vô tình hỏi, "Tô tiểu thư, vòng tay này của con trông thật độc đáo, mua ở đâu thế?"

Tô Minh Lệ hơi sửng sốt, nâng tay trái của mình lên hỏi: "Cái này ấy ạ?"

Cha Trầm lúc này cũng thấy vòng tay của Tô Minh Lệ, ánh mắt cũng bất chợt lóe lên, trong lòng liền hiểu ra tại sao vợ mình tự nhiên lại hỏi cái vòng này.

"Đúng rồi, thật ra dì nhìn có chút quen mắt." Mẹ Trầm cười nói.

"Là của một người bạn tặng cho con." Tô Minh Lệ trả lời.

"Bạn con? Con có thể hỏi giúp dì một chút được không, người đó lấy chiếc vòng này ở đâu ra?" Mẹ Trầm hỏi.

Liễu Phương đứng một bên nhận thấy sắc mặt vợ chồng Trầm gia hình như có gì đó không đúng, vì thế không nhịn được hỏi: "Sao vậy, bà thông gia biết cái vòng tay này?"

Mẹ Trầm nhìn thoáng qua cha Trầm, cha Trầm gật gật đầu với bà, mẹ Trầm mới cười: "Thật không dám giấu diếm, vòng tay này có thể là của tôi."

"Của chị?" Liễu Phương sững sốt.

"Nhưng mà lúc bạn con tặng cho con, anh ấy nói đây là vòng tay may mắn anh ấy đã mang bên người từ bé rồi." Tô Minh Lệ giải thích.

"Người bạn này của con có phải là một người nam khoảng ba mươi tuổi? Khi còn nhỏ là một cô nhi?" Mẹ Trầm hỏi.

"Vâng, hồi nhỏ anh ấy đã từng ở cô nhi viện một thời gian, đến tám tuổi thì được người ta nhận nuôi." Tô Minh Lệ đáp.

"Vậy chắc là không sai rồi." Mẹ Trầm vui vẻ nói, "Tô tiểu thư, có thể phiền con giới thiệu người bạn này cho bọn dì biết được không?"

"Tất nhiên là được ạ." Tô Minh Lệ tuy không biết tại sao lại thế này nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

"Chị thông gia, có chuyện gì thế?" Liễu Phương hỏi.

"Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì người bạn này của Tô tiểu thư có lẽ là một vị ân nhân mà Trầm gia chúng tôi đã tìm từ lâu." Mẹ Trầm cười nói.

Cha Trầm cũng gật gật đầu theo.

Liễu Phương lại hỏi tiếp chuyện là như thế nào, mẹ Trầm cũng không giấu gì, kể lại chuyện Trầm Khê đi lạc lúc nhỏ.

==

Mà lúc này Trầm Khê đang ở thư phòng nghe Tô Hàng nói về việc sắp xếp phát triển cho quán cà phê của cô trong tương lai.

"Mở hơn hai mươi chi nhánh một lượt? Có phải nhiều quá hay không?" Trầm Khê hỏi.

"Không đâu." Tô Hàng cầm báo cáo điều tra, "Hình thức hoạt động của quán cà phê bọn em rất độc đáo mới mẻ, lấy quán cà phê mèo nằm trong CBD* kia làm ví dụ, chỉ tiêu doanh thu một năm vượt xa quán cà phê cùng hoạt động đến 70%. Một cửa hàng mặt tiền năm mươi mét vuông đạt được thành tích của cửa hàng mặt tiền một trăm mét vuông."

*CBD: Central Business District – Khu trung tâm thương mại (theo dothivietnam.org)

"Cả quán cà phê trong làng đại học này của em nữa, báo cáo điều tra cho thấy, danh tiếng của bọn em, cho dù là giá cả, hoàn cảnh hay vị trí mà nói thì đều đứng thứ nhất. Hơn nữa mục tiêu chủ yếu của bọn em là việc làm công ích, rất nhiều người khi tiêu dùng, nếu biết có thể thuận tiện làm việc thiện, cũng sẽ muốn đến chỗ của em."

"Anh đã bảo Phương Vũ đi tìm báo cáo thị trường của quán cà phê trong vòng năm năm trở lại đây, có điều ngày mai mới có thể tìm được. Nhưng mà cho dù không xem báo cáo, anh cũng cảm thấy mở hai mươi chi nhánh trước thật sự không nhiều lắm."

"Nhưng... Em không có nhiều tiền như vậy."

"Có thể đi vay mà." Tô Hàng nói, "Quán cà phê của em được thành lập trên danh nghĩa của quỹ hội, tư chất của quỹ từ thiện Trầm thị vô cùng cao, ngân hàng cũng sẽ dễ dàng cho vay hơn, hơn nữa doanh thu của quán cà phê trong mấy năm gần đây rất khả quan, tiền đề hạng mục cũng tốt, để được phê duyệt thì chắc là không có vấn đề gì."

"Nhưng mà một lần mở rộng lớn như vậy, em sợ em không quản lý nổi." Trầm Khê ảo não nói.

"Không sao cả." Tô Hàng cười trấn an, "Chúng ta có thể tìm một người đến giúp em làm, em quan sát là được."

"Anh giúp em tìm?" Trầm Khê quay đầu hỏi.

"Anh giúp em tìm." Tô Hàng cười gật đầu.

"Cũng giúp em quan sát?"

"Được." Tô Hàng cương chiều nói.

"Anh mới xem một ngày là có thể kế hoạch ra được nhiều như vậy, em coi hơn một tuần, trong đầu vẫn là một cuộn chỉ rối." Trầm Khê buồn rầu thở than, "Quả nhiên em không hề có khiếu kinh doanh mà."

Tô Hàng cảm thấy đáng về Trầm Khê nghiêm túc buồn rầu cũng thật đáng yêu.

"Thật may là có anh." Trầm Khê quay đầu cười ngọt ngào với Tô Hàng.

Trầm Khê vừa nói lời này xong, điện thoại trên bàn bỗng nhiên vang lên, cô cầm lên thì thấy là mẹ mình, vì thế nhanh chóng bấm nghe.

"Mẹ?" Trầm Khê vui vẻ gọi.

"Thật ạ?"

"Vậy thì thật tốt quá?"

"Đến lúc đó mẹ nói cho con biết nhé."

Tô Hàng ngồi cạnh Trầm Khê, tuy hai người cách nhau rất gần nhưng hẳn lại không nghe rõ thanh âm ở đầu dây bên kia, Tô Hàng chỉ thấy được Trầm Khê rất vui mừng.

"Có chuyện gì mà vui thế?" Chờ Trầm Khê cúp điện thoại, Tô Hàng mới hỏi.

"Mẹ em tìm được anh trai cứu em lúc nhỏ rồi." Trầm Khê vui vẻ nói.

"Anh trai đã cứu em?" Tô Hàng nghi hoặc hỏi.

"Chắc là anh không biết rồi." Trầm Khê giải thích, "Khi còn bé em đã từng đi lạc một lần, có một anh trai nhỏ đã cứu em, thế nhưng mà đến khi cha mẹ em tìm được em rồi, anh trai nhỏ ấy lại mất tiêu. Nhà em tới giờ vẫn luôn tìm anh ấy, muốn gặp mặt nói tiếng cảm ơn, nhưng vẫn chưa từng tìm thấy, bây giờ cuối cùng cũng có manh mối rồi."

"Em... Đi lạc ở đâu?" Tô Hàng bỗng dưng hỏi.

"Ở bệnh viện." Trầm Khê đáp.

"Bọn em làm sao mà tìm được manh mối?" Tô Hàng trầm ngâm một lát, lại hỏi.

"Lúc em đi lạc có đeo một chiếc vòng kim cương, đó là tín vật đính ước của cha em tặng mẹ em, là hàng đặt làm riêng, cả thế giới chỉ có một chiếc như vậy." Trầm Khê nói, "Mẹ em hôm nay thấy nó ở trên tay Tô Minh Lệ."

"..." Là cái vòng tay hãm làm mất kia?

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay Cua về trễ...

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Sự Cố Khi Còn Bé

✿ Editor: Khắc Lạp Lạp

✿ Beta: Hải Yến

Văn phòng tổng tài Tô thị.

Tô Hàng trở về từ phòng họp, ngồi ở sau bàn làm việc, đôi mắt đầu tiên là theo thói quen liếc mắt nhìn ảnh chụp chung của hai người trên bàn, sau đó mới cong lưng lấy từ ngăn tủ phía dưới cùng ra một con thỏ bông đã hơi ố vàng.

Trước kia, mỗi khi tâm trạng Tô Hàng không tốt thì sẽ nhìn con thú nhồi bông này, nghĩ đến cô bé bụ bẫm, đỏ mắt gọi mình là anh lúc nhỏ. Chỉ là gần đây hẳn đã cưới được cô bé mắt đỏ kia về nhà, cho nên tâm trạng vẫn luôn rất tốt, tốt đến nỗi sắp quên luôn chú thỏ nhỏ này.

Rốt cuộc dưới tình huống có người thật để ngắm, đâu còn cần phải nhìn vật nhớ người, chỉ là tối hôm qua... Tô Hàng không nhận được bắt đầu nhớ lại lần đầu tiên hẳn gặp được Trầm Khê.

Năm hẳn tám tuổi, mùa hè năm ấy rất nóng, mệt mỏi quá độ lại còn gặp thời tiết nóng, viện trưởng không chịu nổi, bị cảm nắng phải nằm viện. Để tiết kiệm chút tiền, lại để giúp viện trưởng có thể ăn ngon hơn, mỗi ngày cô đầu bếp nấu cơm xong sẽ cho bé Tô Hàng đi đưa cho viện trưởng, sau đó tự mình ngồi xe buýt trở về cô nhi viện.

Bé Tô Hàng mỗi lần đưa cơm xong đều sẽ nhặt một ít vỏ chai nước khoáng ở cái ngõ nhỏ bên cạnh bệnh viện đem đi bán, cái ngõ này rất sâu, hơn nữa còn hơi dơ bẩn, nhưng mà bên trong có nhiều thứ rất rẻ, chai nước rỗng cũng nhiều, hẳn cầm thành quả của buổi trưa hôm nay, bán được mười đồng, tiện tay mua cho mình hai cái bánh bao, đang vui vui vẻ vẻ đi ra ngoài, bỗng nhiên nghe thấy tiếng trẻ con khóc và tiếng chó sủa.

"Oa... Đừng rượt bé!!"

"Gâu gâu!"

Tiếng khóc lớn hoảng sợ của trẻ con vang lên thật bất ngờ trong con ngõ nhỏ, Tô Hàng theo phản xạ có điều kiện xoay người, liền thấy một cô bé mặc váy công chúa trắng tinh đang chạy về phía hắn với vẻ mặt sợ hãi, phía sau còn có một con chó hoang đầy dơ dáy đuổi theo.

Con chó không lớn, nhưng đối với trẻ nhỏ như thế đã là rất đáng sợ rồi, cũng may con chó hoang kia hình như bị què một chân, cho nên mới không thể đuổi kịp cô nhóc, chỉ biết sủa một cách dữ tợn, đồng thời phát ra tiếng gầm gừ đe dọa.

Bé Trầm Khê hoảng hốt không nhìn đường, chạy một mạch đâm vào trong ngực Tô Hàng, khóc lóc kêu: "Anh ơi cứu em."

Tô Hàng đẩy cô bé ra sau người, thấy con chó hoang nhìn chằm chằm bánh bao trong tay mình, hẳn không chút suy nghĩ ném cái bánh bao vừa mới mua qua. Chó hoang ngậm bánh bao khập khiễng đi mất, Tô Hàng dẫn cô nhóc còn đang sợ hãi đến choáng váng ra khỏi ngõ nhỏ.

Bé Trầm Khê tuy khóc lóc thành mặt mèo, nhưng quần áo trên người vừa nhìn đã biết là con nhà giàu, sau khi được anh trai nhỏ cứu, liền nắm chặt lấy tay người ta, nước nở nói cảm ơn: "Anh ơi, cảm ơn anh đã cứu em."

"Em tên gì?" Tô Hàng đành mặt hỏi.

"Em tên là Trầm Khê, năm nay ba tuổi lẻ năm tháng." Cô nhóc chớp đôi mắt to vẫn còn đỏ đỏ trả lời.

Bé Tô Hàng đánh giá cô nhóc, thấy dưới chân cô dẫm lên nửa cái bánh rán liền biết tại sao con chó hoang vừa rồi lại đuổi theo cô. Hẳn nhặt rác rưởi đã một năm, đôi khi gặp phải chó hoang cũng không dám đụng vào thùng rác, chỉ còn cách chờ chúng nó lục lọi hết đồ ăn bên trong rồi mới có thể đi qua, nếu không chó hoang sẽ tưởng hẳn giành đồ ăn với chúng mà tấn công hẳn.

"Sao em lại đi một mình, người thân đâu?" Bé Tô Hàng hỏi.

"Mẹ em mắc bệnh, cha phải chăm sóc mẹ, em... Em lạc đường. Anh có thể dẫn em đi tìm cha mẹ được không ạ?" Bé Trầm Khê chỉ biết là mình đuổi theo sau cha, nhưng cha đi nhanh quá, cô nhóc không theo kịp, sau đó lạc đường mất tiêu.

Bé Tô Hàng có chút khó xử nhìn thoáng qua trạm xe buýt bên kia đường, hơi do dự, sau đó hắn cúi đầu nói với cô nhóc bên cạnh mình: "Anh giúp em rửa sạch giày, rồi dẫn em đi tìm cha nhé."

"Vâng." Bé Trầm Khê vui vẻ nở nụ cười, ánh mắt tràn đầy sự tin tưởng đối với người anh trai nhỏ.

Bé Trầm Khê ôm thỏ bông yên lặng ngồi trên thềm đá, Tô Hàng cởi chiếc giày dẫm phải bánh rán của cô nhóc cẩn thận đi rửa thật sạch sẽ, lại giúp cô mang vào.

"Cảm ơn anh." Cô nhóc vui vẻ thò lại gần hôn một cái lên mặt anh trai nhỏ.

Bé Tô Hàng tuy thường xuyên giúp chăm sóc em trai em gái trong cô nhi viện, nhưng vì hắn không thích nói chuyện, cũng không thích cười, rất nhiều bạn nhỏ đều có chút sợ hắn. Đây là lần đầu tiên có người hôn hắn,

xúc cảm ấm áp mềm mại kia, khiến hần lập tức ngây ngẩn cả người, lại còn xấu hổ mà đỏ vành tai.

"Đi thôi, anh đưa em đi tìm cha mẹ." Đỏ tai đành mặt, bé Tô Hàng dắt tay bé Trầm Khê đến bệnh viện tìm cha mẹ. Nhưng mà ngày hôm đó bệnh viện vô cùng bận rộn, không ai quan tâm đến hai đứa trẻ này, bé Tô Hàng liền dẫn Trầm Khê tìm từng gian phòng một, có điều lúc đó cha Trầm đã sớm chuyển mẹ Trầm đến bệnh viện tư nhân, hai người tìm cả đêm, tất nhiên chẳng tìm thấy gì cả.

Cuối cùng hai đứa trẻ vừa mệt vừa đói tựa vào ghế ở phòng cấp cứu ngủ một đêm.

Sáng sớm hôm sau bé Trầm Khê bị đói tỉnh, cô ôm chú thỏ nhỏ, dụi mắt nói: "Anh ơi, em đói bụng."

Trên người Tô Hàng có chín đồng hôm qua mua bánh bao còn dư lại, hần dẫn Trầm Khê đi ra ngoài mua đồ ăn sáng, nhưng mà cô nhóc liếc mắt một cái đã nhìn trúng tiệm KFC phía đối diện.

"Anh ơi, em muốn ăn cái kia."

Tô Hàng nhìn ánh mắt trông mong của cô nhóc, cuối cùng không thể chống cự nổi, dẫn cô đến KFC đối diện tiêu bảy đồng mua một chén cháo.

"Ăn nhanh lên, ăn xong rồi chúng ta lại đi tìm cha mẹ em." Bé Tô Hàng đưa cái muỗng cho Trầm Khê.

Bé Trầm Khê cầm lấy muỗng một muỗng cháo, đưa đến bên miệng anh trai nhỏ trước, ngọt ngào nói: "Anh ăn trước đi."

Bé Tô Hàng ngơ ngác hé miệng, hai người anh một muỗng em một muỗng ăn hết một chén cháo.

Hai đứa trẻ tiếp tục ở bệnh viện tìm người, nhưng lại thêm một buổi sáng qua đi, chúng vẫn không tìm được gì, kể đó lại đói bụng. Lúc này tiền trên người Tô Hàng không đủ, hẳn dẫn Trầm Khê đến ngõ nhỏ hai người gặp nhau tối hôm qua, lại mua hai cái bánh bao, chia ra mỗi đứa một cái.

Tô Hàng nghĩ nếu buổi tối vẫn không tìm thấy cha mẹ cô nhóc, sẽ dắt cô đến chỗ viện trưởng. Bé Tô Hàng vừa tính toán vừa tiếp tục đi ra ngoài, bỗng nhiên dưới chân lão đảo một cái, Tô Hàng cúi đầu nhìn thử, phát hiện quai đeo của đôi dép lê hẳn nhạt được bỗng dừng bị đứt, dép rớt xuống rơi ở phía sau.

"Anh ơi, giày." Bé Trầm Khê nhặt dép lên đưa cho Tô Hàng.

Bé Tô Hàng nhìn lướt qua, biết là không sửa được, dứt khoát hoặc là không làm, hoặc đã làm thì phải làm đến cùng, cởi luôn chiếc dép còn lại quăng đi, chân trần dắt bé Trầm Khê đi về phía trước. Chỉ là nhiệt độ ngày tháng tám thật sự quá cao, mặt đường vô cùng nóng, chân Tô Hàng bị bỏng đỏ bừng. Bé Tô Hàng cắn răng, dẫn Trầm Khê tiếp tục đi, thầm nghĩ tới bệnh viện là ổn thôi. Chỉ là bé Trầm Khê bất thành linh bỏ tay Tô Hàng ra, chạy về phía sau.

"Tiểu Khê." Bé Tô Hàng chân trần đuổi theo, thấy bé Trầm Khê ngồi xồm trước cửa một tiệm giày.

"Anh ơi, giày nè."

Tô Hàng nhìn thoáng qua bảng giá ghi mười đồng bên cạnh, mặt không cảm xúc kéo cô nhóc muốn đi, nhưng bé Trầm Khê bướng bỉnh không chịu rời khỏi, cô né tay Tô Hàng, chạy vào trong tiệm.

"Cô bé, tới mua giày với mẹ hả?" Chủ tiệm là một ông chú râu quai nón, cười tùm tùm nhìn cô nhóc đáng yêu, dáng vẻ thoạt nhìn rất ư là giống một tên buôn người.

Vị trí địa lý của cô nhi viện Khánh An không tốt, xung quanh có rất nhiều du côn lưu manh, họ trông rất giống ông chủ tiệm này, bé Tô Hàng kéo Trần Khê ra sau người, cẩn thận che chở.

Bé Trần Khê vươn đầu ra từ sau lưng Tô Hàng, nhỏ giọng nói: "Chú ơi, giày của anh hư mất rồi."

Chủ tiệm thấy quần áo hai người rõ ràng không hợp nhau, có chút kỳ quái, nhưng cũng không nghĩ nhiều. Ông ấy mở tiệm giày trẻ em là vì thích con nít, huống chi bé Trần Khê trông đáng yêu đến thế cơ mà.

"Vậy hai đứa thích đôi nào?" Chủ tiệm hòa ái hỏi.

"Đôi đó ạ." Bé Trần Khê chỉ vào một đôi dép lê rất giống đôi vừa bị hư của Tô Hàng.

"Đôi này giá mười lăm đồng." Chủ tiệm cầm đôi dép xuống.

Bé Trần Khê thấy ông chủ đem dép ra, lập tức vui vẻ nhìn về phía anh trai nhỏ.

Mặt của bé Tô Hàng đỏ lên, bởi vì trên người hắn không có tiền: "Tiểu Khê, anh không cần giày."

"Nhưng mà chân anh bị nóng." Lúc này cô bé chạy bộ không cần thận bị té, tay chạm vào mặt đất vô cùng nóng.

"Chúng ta không có tiền." Bé Tô Hàng đỏ mặt nói.

Bé Trần Khê chớp chớp mắt, sau đó đưa chú thỏ nhỏ của mình cho chủ tiệm: "Chú ơi, con đổi bé thỏ với chú, có được không?"

Chủ tiệm khó xử lắc lắc đầu.

Bé Trầm Khê lại hỏi: "Chú ơi, con nhảy cho chú xem được không, ở nhà mỗi khi con nhảy xong, mẹ sẽ cho con quà, con nhảy cho chú xem, chú cho con giày được không ạ?"

Bé Tô Hàng vẫn luôn muốn kéo cô nhóc rời đi, nhưng mà bé Trầm Khê cứ dính chặt lấy cái sô pha trong tiệm, vẻ mặt khát vọng nhìn chủ tiệm.

Chủ tiệm thật sự bị cô nhóc làm nũng không chịu được, cuối cùng cũng đồng ý.

Trầm Khê dùng điệu nhảy gà con đáng yêu đổi lấy một đôi dép lê, vui vẻ bị bé Tô Hàng xụ một khuôn mặt kéo ra ngoài.

"Anh không vui hả?" Bé Trầm Khê khó hiểu hỏi.

"Không có." Bé Tô Hàng nắm tay cô nhóc, mang đôi dép mới đầu tiên từ sau khi mẹ mất, trong lòng ấm áp dễ chịu, đồng thời lại một lần nữa mong mọi thứ được lớn nhanh hơn.

"Anh ơi, em hơi mệt rồi, anh cầm bé thả giúp em được không?" Bé Trầm Khê đưa con thả trong tay cho Tô Hàng.

Tô Hàng vươn tay nhận lấy, bỏ vào cặp xách phía sau, dẫn theo cô nhóc tiếp tục tìm cha mẹ.

Lại một buổi trưa qua đi, hai người vẫn không tìm được ai như trước, bé Trầm Khê nhịn không được nhỏ giọng rưng rức.

"Tiểu Khê đừng khóc." Tô Hàng an ủi, "Lát nữa anh dẫn em ra ngồi ở cổng lớn bệnh viện, nếu cha mẹ em đến tìm em, nhất định sẽ đi vào từ chỗ đó."

"Nếu họ không tới thì sao?" Bé Trầm Khê đau lòng hỏi.

"Vậy thì em sẽ trở về cô nhi viện với anh, anh sẽ nhờ viện trưởng dẫn em đến đồn cảnh sát, để chú cảnh sát giúp em tìm cha mẹ." Bé Tô Hàng nói.

"Vâng." Bé Trầm Khê ngoan ngoãn đáp.

Tô Hàng dùng một đồng cuối cùng mua hai cái bánh bao, hai người ngồi trên tảng đá trong bồn hoa trước cửa bệnh viện, hai đôi mắt to chăm chú nhìn chăm chăm từng người lui tới ở phía cửa.

"Cha, cha ơi!" Bé Trầm Khê bỗng nhiên chỉ vào một chiếc xe màu đen la to.

Bé Tô Hàng ôm bé Trầm Khê xuống, hai đứa trẻ gấp gáp chạy theo sau chiếc xe. Nhưng mà xe chạy quá nhanh, cuối cùng chúng vẫn bị bỏ lại. Có điều Tô Hàng đã nhớ kỹ biển số của chiếc xe kia rồi, hẳn dắt Tiểu Khê đi xuống bãi đỗ xe ngầm, tìm từng chiếc xe một, rốt cuộc cũng tìm được chiếc xe kia.

Hai đứa trẻ tựa vào bên cạnh chiếc xe, chờ cha Trầm đi ra từ bệnh viện, nhưng mà chờ lâu thật lâu, cho đến khi Trầm Khê cảm thấy khát, cha Trầm vẫn chưa quay về.

"Anh ơi, em khát." Bé Trầm Khê nói.

Bé Tô Hàng muốn đi tìm nước cho Trầm Khê, nhưng mà lại không dám để cô nhóc một mình ở lại nơi này, nghĩ nghĩ, hẳn rút một tờ giấy ra từ trong cặp xách, viết mấy chữ, dán lên cửa sổ xe, xong xuôi mới nắm tay Trầm Khê đến đại sảnh bệnh viện tìm nước uống.

"Em ngồi ở đây nhé, anh đi rót nước giúp em." Tô Hàng để Trầm Khê ngồi trên ghế đợi mình đi rót nước, chỉ là đến khi hẳn rót xong rồi, lúc xoay người, Trầm Khê đã bị một người đàn ông cao lớn ôm vào lòng. Bé Trầm Khê đang vô cùng mừng rỡ gọi cha.

Tô Hàng vui vẻ nhấp môi, trong khi đang do dự có cần đi qua không, viện trưởng không biết từ đâu ra, kéo Tô Hàng đi thẳng một mạch. Thì ra sáng sớm hôm nay bà nghe người ở cô nhi viện nói tối qua Tô Hàng không trở về, tìm một ngày trong bệnh viện xong cũng gấp muốn điên rồi. Cho nên lúc bé Trầm Khê nói cha Trầm chờ anh trai nhỏ, anh trai nhỏ đã sớm bị viện trưởng vì muốn bắt kịp chuyến xe cuối cùng mà dẫn ra khỏi bệnh viện.

Đến khi quay lại cô nhi viện, Tô Hàng sửa sang lại cặp sách, mới phát hiện mình còn giữ chú thỏ nhỏ của bé Trầm Khê, chỉ là đã không biết trả cho người ta bằng cách nào.

Tô Hàng vẫn luôn rất quý trọng chú thỏ nhỏ này, và cả đôi dép lê mà bé Trầm Khê cho hăn nữa. Khoảng chừng nửa tháng sau, lúc Tô Hàng đem thỏ nhỏ đi giặt, lại phát hiện bên trong nó có một chiếc vòng tay rất đẹp. Hăn cũng không biết làm sao để trả lại, cho nên thả về trong túi thỏ nhỏ, nghĩ sau này sẽ trả cho Trầm Khê một lượt luôn. Chỉ là không lâu sau đó, vòng tay bỗng nhiên biến mất. Hăn tìm rất lâu ở cô nhi viện, cũng hỏi cả viện trưởng, có điều vẫn chưa bao giờ tìm được.

Về sau lúc lại lần nữa gặp được Trầm Khê trong trường học, thật ra Tô Hàng có cầm bé thỏ đi tìm Trầm Khê muốn trả lại cho cô, nhưng hình như Trầm Khê đã không còn nhớ chú thỏ nhỏ này nữa rồi.

"BOSS." Phương Vũ gõ cửa bước vào.

"Có chuyện gì?" Tô Hàng chột hoàn hồn.

"Đây là báo cáo điều tra thị trường của quán cà phê trong vòng năm năm trở lại đây." Phương Vũ đưa tư liệu cho Tô Hàng, mắt lơ đãng nhìn thoáng qua chú thỏ nhỏ trên bàn.

"Anh cảm thấy con thỏ này thế nào?" Tô Hàng đột nhiên hỏi.

"A??" Phương Vũ hơi bất ngờ, "BOSS, tôi không có nghiên cứu gì về mấy món đồ chơi của bé gái này."

"Vậy khi còn nhỏ anh thích chơi cái gì?"

"Tôi thích chơi đồ chơi ô tô."

"Nếu tôi lấy một món đồ chơi ô tô của anh khi còn nhỏ lại đây cho anh xem, anh còn có thể nhớ nó không?" Tô Hàng lại hỏi.

"Chắc là không thể đâu ạ, đã biết bao lâu rồi." Phương Vũ nghĩ nghĩ, trả lời.

Đúng vậy, biết bao lâu rồi, huống chi còn là một con thỏ nhỏ loại có thể tùy ý thấy được như thế này. Trầm Khê không nhớ cũng phải thôi, nói nữa, đồ chơi khi bé của Trầm Khê chắc chắn là rất nhiều, vứt một cái có lẽ cũng không còn nhớ nữa.

"Đi điều tra Tô Minh Lệ một chút giúp tôi, nhìn xem gần đây cô ta tiếp xúc với ai tương đối nhiều." Tô Hàng ra lệnh.

Trước hết hẳn cần điều tra rõ, vòng tay bị mất lúc mình tám tuổi, làm sao lại chạy được tới chỗ Tô Minh Lệ.

Sau khi Phương Vũ rời đi, Tô Hàng nhịn không được dán chú thỏ nhỏ lên mặt mình, đặt lên nơi bé Trầm Khê đã từng hôn qua, trong đầu từng lần từng lần một hồi tưởng lại cảnh tượng lúc đó.

Tác giả có lời muốn nói: Rất lâu về sau, Trầm Khê cũng biết được chân tướng.

Tô Hàng thẹn thùng nói: "Thật ra là em tán tỉnh anh trước."

Trầm Khê: "Không biết xấu hổ!"

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Xin Anh Hãy Tin Tưởng Em

✿ Editor: Khắc Lạp Lạp

✿ Beta: Hải Yến

Tối hôm qua nghe những phân tích và quy hoạch của Tô Hàng về tiệm cà phê xong, sáng nay Trầm Khê sửa sang lại tư liệu một chút, sau đó đến ngân hàng để cố vấn cho vay và những việc liên quan. Trải qua một buổi trưa cố vấn, Trầm Khê phát hiện tất cả đều giống như lời Tô Hàng, khả năng được cho vay là rất lớn.

Trầm Khê tâm trạng thật tốt ra khỏi ngân hàng, xem thời gian mới nhận ra đã gần 5 giờ, nghĩ người nào đó chắc cũng sắp tan làm rồi, nơi này cách tòa nhà Tô thị lại không xa, Trầm Khê định đến Tô thị đón hân, thuận tiện cho hân một niềm vui bất ngờ.

"Chào ngài, xin hỏi... Phu nhân!" Em gái lễ tân tiếp đón theo phép, nhưng khi thấy rõ diện mạo của người trước mặt thì lại lập tức hoảng sợ.

"Cô biết tôi?" Đây là lần đầu tiên Trầm Khê đến tòa nhà Tô thị, không ngờ cũng có người biết cô.

"Đương nhiên là biết ạ, lúc ngài và tổng giám đốc của chúng tôi kết hôn, mấy tờ báo lớn đều đưa tin." Em gái lễ tân ân cần hỏi, "Ngài tới tìm tổng giám đốc sao ạ?"

"Đúng vậy." Trầm Khê cười hỏi, "Anh ấy ở tầng mấy?"

"Văn phòng tổng giám đốc ở tầng cao nhất, từ bên này có thể đi lên ạ." Em gái lễ tân chỉ về phía thang máy nói.

"Được, cảm ơn." Trầm Khê gật gật đầu, xoay người đi theo hướng đó.

Trầm Khê đi rồi, mấy em gái lễ tân phía sau nhin không được nhỏ giọng kêu gào: "Oa, phu nhân tổng giám đốc thật xinh đẹp thật có khí chất!"

"Mau gọi điện thông báo cho bộ thư ký." Một em gái lễ tân khác nói.

Vì thế lúc Trầm Khê bước ra từ thang máy, Phương Vũ đã đứng đón ở cửa.

"Phu nhân." Cửa thang máy vừa mở ra, Phương Vũ lập tức cười chào hỏi.

Trầm Khê có chút kinh ngạc nhướng mày, chẳng qua rất nhanh đã hiểu chắc chắn là bộ phận lễ tân thông báo cho Phương Vũ, nên hơi buồn cười nói: "Phương thư ký, chúng ta quen thuộc như vậy, không cần phải hình thức hóa thế này đâu."

"Không được không được, nếu tổng giám đốc biết tôi bỏ qua phu nhân, sẽ lột da tôi mất." Phương Vũ làm một động tác cắt cổ.

"Phì..." Trầm Khê nhin không được bật cười, "Anh ấy ở văn phòng?"

"Tổng giám đốc đang mở họp ở tầng mười hai, nhưng sẽ xong nhanh thôi. Ngài có thể đến văn phòng ngồi trước một lát." Phương Vũ vừa nói vừa dẫn người tới văn phòng.

Bước vào trong, Trầm Khê quan sát đánh giá bày biện bên trong một lần, nhận thấy ngoại trừ trông diện tích có vẻ lớn hơn một chút, còn lại thì không khác lắm so với thư phòng ở nhà. Trầm Khê nhìn lướt qua, phát hiện

trên bàn làm việc của Tô Hàng hình như có đặt một khung ảnh, cô nhìn không được có chút tò mò đi qua, lật khung ảnh lên nhìn nhìn.

Lúc nhìn thấy hai gương mặt vô cùng quen thuộc trên đó, Trầm Khê liền cong môi cười cười.

"Phu nhân, cà phê." Phương Vũ bưng cà phê lại đi tới một lần nữa.

Trầm Khê xoay người, Phương Vũ đặt cà phê lên chỗ cạnh sofa dùng để tiếp khách trong văn phòng. Cô đi qua, ngửi ngửi hương cà phê, khen ngợi: "Cà phê không tệ."

"Ngài thích là tốt rồi." Phương Vũ trả lời.

"Nếu chỗ các anh có cà phê ngon như vậy, sao lại phải luôn đến quán cà phê mèo để mua?" Trầm Khê hiếu kì hỏi.

"Việc này..." Phương Vũ cực kì thản nhiên nói, "Cà phê dù có ngon, nhưng BOSS không thích thì biết làm sao được."

"Anh ấy... Vẫn luôn uống cà phê mua trong quán của tôi?" Trầm Khê nhướn mày.

"Đúng thế." Phương Vũ làm chứng, "Từ lúc quán cà phê kia của ngài bắt đầu khai trương, BOSS liền không uống cà phê chúng tôi pha nữa, thật ra nhờ vậy còn tiết kiệm được không ít dự toán."

"Phì..." Trầm Khê cười phất phất tay, "Phương thư kí, anh cứ đi làm việc đi."

Phương thư kí xoay người rời đi, vừa tới cửa đã bị Trầm Khê gọi lại.

"Đừng nói với Tô Hàng là tôi đến nhé." Trầm Khê muốn cho người nào đó một bất ngờ lớn.

Phương Vũ tâm lý gật gật đầu, lúc ra ngoài còn tri kỉ đóng cửa văn phòng lại.

Trầm Khê vừa uống cà phê, vừa xem khung ảnh, bây giờ xem ra, bức ảnh này đúng là được chụp rất đẹp, hai người một đồng tuổi vậy mà lại có thể nhìn ra cảm giác sức xuân tươi tắn. Nhắc mới để ý, hình như đây còn là lần hẹn hò đầu tiên của họ.

Trầm Khê ngọt ngào nhớ lại một lúc, cầm khung hình quay về bàn làm việc của Tô Hàng, ngồi trên ghế giám đốc của hẳn, tưởng tượng ra vị trí hẳn có thể dễ dàng thấy được nhất, đặt khung ảnh vào chỗ đó. Xong xuôi, Trầm Khê đỡ lưng ghế định đứng dậy rời đi, lại lơ đãng liếc thấy một thứ vô cùng không hợp với văn phòng này.

Một con thú nhồi bông khá cũ kĩ trông rất trẻ con, Trầm Khê nhìn không được vươn tay cầm lên.

Con thú bông này?

"Đây là của người mà Tô Hàng thích đưa cho cậu ta, cậu ta đã mang theo bên người hơn hai mươi năm rồi, cho đến tận khi cưới được cô ấy về nhà."

Trầm Khê chợt nhớ tới lời Lý Thanh Viễn đã từng nói với cô trước khi trọng sinh. Không phải Trầm Khê đã quên mất những lời này, chỉ là sau khi trọng sinh có quá nhiều việc xảy ra, mà cô vẫn luôn không thấy được con thú nhồi bông kia, nên nhất thời không nhớ đến, cho đến khi một lần nữa nhìn thấy chú thú này.

Người Tô Hàng thích đương nhiên là cô, vậy con thú nhồi bông này là do cô đưa cho hẳn? Lại còn là vào hơn hai mươi năm trước?

Trầm Khê cầm chú thú bông vô cùng bình thường kia trong tay, cẩn thận đánh giá, cô loáng thoáng cảm thấy hơi quen thuộc, nhưng mà không

tài nào nhớ nổi mình đưa một thứ như vậy cho Tô Hàng khi nào. Hơn hai mươi năm trước lẽ ra cô vẫn chưa có giao thoa gì với Tô Hàng mới đúng.

==

Ngoài cửa, Tô Hàng đã quay về từ phòng họp, hăng giơ tay nhìn nhìn đồng hồ, đưa văn kiện trong tay cho Phương Vũ đang đứng đón: "Hợp đồng KY không có thay đổi gì quá lớn, anh tiếp tục phụ trách đi."

"Vâng." Phương Vũ đáp, nhận lấy văn kiện định lui về bàn làm việc của mình.

"Vào đây với tôi." Tô Hàng nói, giơ tay mở cửa văn phòng.

Phương Vũ bị triệu hoán một cách mạnh mẽ, đành phải căng da đầu đi theo, ai ngờ mới tới cửa, lại bị BOSS đẩy ra một cái.

Tô Hàng nhanh chóng bước vào văn phòng, tiện tay khép cánh cửa phía sau lại.

Nhìn cửa phòng bị đóng kín mít, Phương Vũ buồn bực thiệt sự, lúc tôi tự rời khỏi, bảo tôi theo, tôi đi theo, lại nhất tôi bên ngoài, đầu năm nay kiếm ít tiền thật không dễ dàng.

"Tiểu Khê??" Tô Hàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn về phía người đang ngồi sau bàn làm việc.

Trầm Khê nghe thấy giọng hăng, ôm con thỏ bông xoay người lại, nhìn Tô Hàng đứng ở cửa, mím môi cười cười: "Hợp xong rồi?"

"Sao em lại đến đây?" Tô Hàng kích động đi qua.

"Tới đón anh tan làm." Trầm Khê cười, chỉ chỉ khung ảnh trên bàn làm việc, "Sau đó thấy cái này."

Tuy hai người đã thổ lộ lòng mình, nhưng lúc bị Trầm Khê phát hiện thuộc tính si tình của mình, Tô Hàng vẫn không nhận được đổ tai: "Anh... Anh bây giờ có thể tan làm ngay đây."

Đời này Trầm Khê có lẽ có một phát hiện ngoài ý muốn, chính là Tô Hàng thật sự rất muộn tao*, rõ ràng làm cũng đã làm rồi, lại còn dễ xấu hổ.

*Muộn tao: tiếng Anh là Manshow. Lần đầu tiên xuất hiện là ở khu vực Hồng Kông, Macao, dần dần trở thành từ ngữ phổ biến trong giới trẻ. Muộn tao thường chỉ những người có vẻ bề ngoài nhàm chán nhưng nội tâm tràn đầy điên cuồng, sẽ không dễ dàng thể hiện cảm xúc cá nhân đối với mọi người, nhưng sẽ thường bộc lộ vào những trường hợp/hoàn cảnh mà mọi người không lường được. (theo Wattpad – Tình thoại – Lương Kha (3))

"Đúng rồi, đây là gì thế?" Trầm Khê đưa con thỏ nhồi bông trong tay lên.

Tô Hàng vẻ mặt sững sốt, ánh mắt nhìn Trầm Khê có chút chờ mong: "Em... Sao em lại hỏi cái này?"

"Ngăn kéo của anh quên đóng, em vừa lúc trông thấy con thỏ bông này, sau khi cầm ra lại cảm thấy có chút quen mắt." Trầm Khê vừa trả lời vừa âm thầm quan sát biểu cảm của Tô Hàng.

"Em cảm thấy quen mắt?" Tô Hàng hơi vui mừng hỏi.

"Ừm." Trầm Khê gật đầu.

"Vậy em... Có nhớ được gì không?" Tô Hàng lại chờ mong hỏi.

"Nhớ cái gì cơ? Thứ này..." Trầm Khê khó hiểu nhìn về phía Tô Hàng, "Chẳng lẽ con thỏ bông này có liên quan gì tới em sao?"

Ánh mắt Tô Hàng tối sầm lại, biết Trầm Khê vẫn chưa nhớ ra gì cả: "Cũng không có gì, chúng ta trở về thôi."

Trầm Khê thấy Tô Hàng nói xong câu đó liền cúi người cầm lấy chìa khóa xe trên bàn, lại đi xách túi của mình, dáng vẻ như sẽ tan làm về nhà ngay, cô tức khắc giận sôi máu. Lại là như thế, lại là như thế, tại sao lúc nào cũng không chịu nói gì.

"Tô Hàng!" Ngọn lửa trong lòng Trầm Khê bốc lên.

Tô Hàng có chút kinh ngạc xoay người.

"Con thỏ bông này, ở đâu ra?" Trầm Khê hỏi.

Tô Hàng không hiểu tại sao Trầm Khê lại bỗng dưng tức giận, hắn do dự một lát, vẫn trả lời đúng sự thật: "Là của em để lại chỗ anh."

"Em??" Trầm Khê nhìn nhìn con thỏ nhồi bông trong tay, lại hỏi, "Lúc nào?"

"Ngày 21 tháng 8 năm 1997." Tô Hàng nói rất cụ thể.

Cái ngày 21 tháng 8 năm 1997 này sao lại nghe quen tai như vậy? Mình đưa cho hắn? Tháng 8 năm 1997, khi đó mình mới hơn ba tuổi, hơn ba tuổi...

"Em đưa cho anh ở đâu?" Trầm Khê cố thẳng lưng hỏi.

"Bệnh viện số 6 thành phố S." Tô Hàng nhỏ giọng khai báo.

Trầm Khê vụt một cái từ trên ghế đứng lên, cô có chút không thể tin nổi nhìn Tô Hàng, một sự thật dễ liên tưởng đến nhất hiện ra trong đầu cô: "Là anh? Anh trai nhỏ khi còn bé là anh?"

Tô Hàng gật gật đầu, nhưng không hiểu vì sao ánh mắt của Trầm Khê lại khiến hần hơi chột dạ.

"Tô Hàng!" Trầm Khê đột nhiên quăng con thỏ bông trong tay về phía người kia, "Sao anh không chịu nói sớm?"

"Anh..." Tô Hàng có chút mờ mịt chụp lấy thỏ bông, hần hình như hơi hiểu được lý do Trầm Khê tức giận đến như vậy, có điều lại không biết nên giải thích thế nào.

"Tôi qua sao anh không nói?" Trầm Khê vọt đến trước mặt Tô Hàng, lớn tiếng chất vấn.

Thật ra Tô Hàng cũng không muốn giấu diếm chuyện này, lúc trước không nói là bởi vì không tìm thấy cơ hội thích hợp. Mãi đến tận trước hôm qua, hần căn bản không biết Trầm Khê vẫn còn tìm anh trai nhỏ đã từng giúp đỡ cô, cho nên hần không thể đột ngột chạy tới trước mặt Trầm Khê nói chuyện này.

Tối qua hần đã biết được, nhưng Trầm Khê không còn nhớ rõ chuyện hồi bé nữa, thứ duy nhất mà cô nhớ chính là chiếc vòng tay bị hần làm mất kia, vì vậy hần mới muốn chờ điều tra xong hết mọi chuyện rồi hăng nói cho Trầm Khê biết từ đầu tới đuôi.

"Vòng tay kia lúc trước đã bị anh làm mất rồi, nên anh định điều tra rõ vụ chiếc vòng rồi mới kể lại hết mọi chuyện." Tô Hàng bỏ đồ vật trong tay xuống, muốn nắm lấy tay Trầm Khê.

Trầm Khê ném tay nam nhân ra, tránh né lui về sau, trong lòng ghen một hơi không biết làm sao để giải tỏa.

"Bởi vì em đã không còn nhớ rõ những chuyện lúc ấy, nên anh mới muốn chờ điều tra xong tất cả rồi mới nói một lần luôn." Tô Hàng có chút hoảng loạn tiếp tục giải thích.

Trong lòng Trầm Khê vừa buồn bực vừa hoảng loạn, cô cảm thấy cách làm của hãn đường như cũng không có gì sai, nhưng cô không thoải mái, cô muốn nổi giận, thế mà lại càng thất bại, liên tục thất bại khiến cô không nhìn được rơi lệ.

"Tiểu Khê?!" Tô Hàng thấy Trầm Khê đột nhiên khóc, tức khắc sợ hãi đến hồn bay phách lạc, "Em... Em đừng khóc mà, đều do anh không tốt, đều do anh không tốt."

Thật ra trong nội tâm Tô Hàng cảm thấy, cái cách chờ điều tra xong mới nói chuyện với Trầm Khê này, cũng không có vấn đề gì. Nhưng Trầm Khê vừa khóc là hãn liền luống cuống.

"Không." Trầm Khê bỗng nói, "Là em không tốt mới đúng."

"Em biết rõ anh đối với em luôn rất cẩn thận, biết rõ tính cách dù ghen chết cũng sẽ không nói ra của anh, nhưng vẫn luôn kỳ vọng anh có thể tin tưởng em hơn một chút." Trầm Khê cười khổ, "Em cứ nghĩ đến bây giờ em đã làm rất tốt, thì ra là vẫn chưa đủ."

"Tiểu Khê..." Tô Hàng không hiểu Trầm Khê đang muốn nói gì.

"Tô Hàng, anh biết không? Em thích anh." Trầm Khê bỗng nhiên nói.

Tô Hàng còn đang suy nghĩ làm sao để trấn an vợ mình bất thành linh được thổ lộ mà hoảng sợ.

"Thích anh hơn anh tưởng nhiều." Trầm Khê tiếp tục nói, "Cho nên... Anh có thể tin tưởng em hơn một chút được không?"

"Anh..." Tô Hàng cũng không cảm thấy hãn có gì không tin tưởng Trầm Khê.

"Giống như em không cần thứ gọi là vòng tay để làm chứng, giống như anh chỉ cần mở miệng nói anh là cậu bé đã cứu em khi còn nhỏ là em sẽ tin tưởng anh vô điều kiện vậy." Trầm Khê hỏi, "Anh cũng tin tưởng em như vậy có được hay không?"

"Thật xin lỗi!"

Lúc này đây, Tô Hàng rất cuộc đã hiểu. Hắn không nên tự cho là đúng mà đi tìm chứng cứ gì đó, bởi vì Trầm Khê, vợ hắn, sẽ tin tưởng hắn vô điều kiện.

Tác giả có lời muốn nói: Khụ... Gần đây Cua rất là sợ hãi, cũng không dám vào khu bình luận xem...

Với tính cách của Tô Hàng thì không có khả năng cậu ta sẽ tự chạy tới nói với Trầm Khê rằng người cứu cô ấy khi còn nhỏ là mình, nhưng Trầm Khê lại không còn nhớ rõ chuyện lúc bé nữa.

Đương nhiên sẽ có người nói giữa vợ chồng với nhau không cần tìm chứng cứ, đây cũng là chuyện tôi muốn biểu đạt. Tô Hàng thích Trầm Khê rất nhiều năm, Trầm Khê biết, Trầm Khê cũng hiểu Tô Hàng, cho nên cô ấy nguyện ý tin tưởng lời Tô Hàng nói. Nhưng mà với Tô Hàng thì sao, Trầm Khê thậm chí còn chưa từng mặt đối mặt nói một câu thích cậu ta, tình yêu giữa hai người họ, từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ cũng chỉ mới một tháng mà thôi.

Nội tâm của Tô Hàng kỳ thực vẫn rất rất không có cảm giác an toàn, cậu ta không có thiên nhãn* tinh thông giống như tiểu thiên sứ để biết thật ra Trầm Khê cũng vô cùng yêu mình. Muốn tích lũy sự tin tưởng cần có thời gian.

*Thiên nhãn: Từ chỉ khả năng thị giác siêu phàm của những nhân vật kiệt xuất như Phật Thích Ca Mâu Ni... Theo mô tả, những nhân vật này có thể nhìn xuyên vào lòng đất, nhìn xa đến ngàn dặm, nhìn rõ quá khứ, tương

lai, biết rõ thiện ác, đoán biết được tất cả mọi thứ trên đời... (theo thienphatgiao.wordpress.com)

Nếu không biểu đạt tốt, có thể là do khả năng của Cua chưa đủ, Cua vẫn luôn biết bản thân mình hành văn không tốt, nhưng mà Cua vẫn đang rất cố gắng.

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Về Sau Cứ Vậy Nhé

✿ Editor: Khắc Lạp Lạp

✿ Beta: Hải Yến

Từ văn phòng đi ra đã là hơn một giờ sau, hai người mười ngón đan xen chặt chẽ, Tô Hàng vứt chìa khóa xe trong tay cho Phương Vũ ở một bên đang lén lút ngó nghiêng qua phía này: "Lái xe về giúp tôi, hôm nay cậu có thể tan làm được rồi."

"Tư liệu ngài yêu cầu đêm đó thì sao ạ?" Phương Vũ hỏi.

"Ngày mai nói sau." Tô Hàng dùng sức nắm chặt tay.

Cảm giác được lực độ truyền đến từ lòng bàn tay, Trầm Khê ngẩng đầu dịu dàng cười với nam nhân bên cạnh, Tô Hàng ước gì từ nay về sau không cần phải đi làm nữa.

"Vâng." Phương Vũ cảm thấy độ ngọt trong không khí quá đậm đặc khiến anh ta có chút ngấy.

Tô Hàng nắm tay vợ, không màng đến hình tượng mặt lạnh như tiền trước giờ của mình ở công ty, hẳn như một anh chàng ngốc nghếch vừa có được mối tình đầu vậy, mặt mày hơn hở bước ra khỏi cổng lớn công ty.

Ngồi vào trong xe, Tô Hàng nhìn người người vội vã về nhà trên đường trong CBD, lần đầu tiên sau khi kết hôn không có ý bức thiết* muốn

về nhà, bởi vì hôm nay, sự ấm áp nổi quuyến luyến của hắn đã ở ngay bên cạnh rồi.

*Bức thiết: rất cần thiết, đến mức không thể trì hoãn. (theo rung.vn)

"Chúng ta đừng trở về nhà." Tô Hàng nhìn về phía Trầm Khê.

"Vậy anh muốn đi đâu?" Trầm Khê ngăm nghĩa con thỏ nhồi bông đã mất vừa tìm lại được, tùy ý hỏi.

"Chúng ta đi... Đi hẹn hò đi." Trong giọng điệu của Tô Hàng là sự chờ mong không thể che giấu.

Cái tay đang nhéo tai thỏ của Trầm Khê hơi dừng lại, trong lòng cũng có chút rung động, nói nữa, cả hai đời, cô và Tô Hàng đúng là chưa từng chính thức hẹn hò bao giờ, hiếm khi cái tên này lại đột nhiên thông suốt.

"Được thôi." Trầm Khê cười gật đầu.

"Vậy... Chúng ta đi đâu đây?" BOSS Tô chưa từng hẹn hò có chút mê mang.

"Không phải anh hẹn em sao? Anh suy nghĩ đi." Trầm Khê nhìn thần sắc nam nhân chột căng thẳng, không nhịn được cười xấu xa.

"Ừm... Chúng ta đi ăn cơm trước." Tô Hàng nghĩ thời gian ăn cơm sẽ dài, đến lúc đó hắn có thể chậm rãi lên ý tưởng tiếp theo.

Trầm Khê tất nhiên không có ý kiến, cô tiếp tục cúi đầu nghịch hai cái tai thỏ, tùy ý để Tô Hàng quẹo trái quẹo phải, dù sao đi đâu cô cũng vui hết.

Tô Hàng nhớ hai ngày trước, nghe Lilith và Phương Vũ ở chỗ bàn thư kí nói trong trung tâm thương mại trên đường Mai Song mới khai trương

một quán cơm Việt Nam, vị trí và hương vị đều không tệ, Tô Hàng quyết định đi đến đó.

Chỉ là lúc đã tới cửa nhà hàng, ánh mắt Tô Hàng lại bị một tấm poster khác gần đó hấp dẫn.

"Sao thế?" Trầm Khê thấy Tô Hàng đứng yên không nhúc nhích, có chút nghi hoặc hỏi.

"Chúng ta đi ăn tiệm bên kia đi." Tô Hàng chỉ vào poster.

Trầm Khê nghi ngờ quay đầu, thấy trên tầng cao của trung tâm thương mại có treo một tấm poster thật lớn viết: 【 Khai trương cửa hàng mới, ưu đãi 80% suất ăn tình nhân. 】

Trầm Khê nhìn vành tai ửng đỏ của người nào đó, lập tức đoán được hẳn đang nghĩ gì, chẳng qua vẫn cố tình nói: "80% lận đó, có vẻ như chúng ta rất lời nha."

"Không phải..."

"Đi thôi." Trầm Khê cố ý không cho người ta có cơ hội giải thích, xoay người đi về phía cửa thang máy.

Tô Hàng đuổi theo Trầm Khê, vội vội vàng vàng nói: "Không phải vì giảm giá 80%."

"Vậy thì vì cái gì?" Trầm Khê buồn cười hỏi.

"Suất ăn tình nhân." Tô Hàng nhỏ giọng trả lời, "Anh muốn ăn suất ăn tình nhân."

"Được." Trầm Khê cười gật đầu.

Tô Hàng nhìn cái tay đang rũ xuống bên người của Trầm Khê, nhịn không được vươn tay qua cầm lấy, lại lặng lẽ nắm chặt, dường như chỉ có nắm tay nhau như vậy, trong lòng hẳn mới có thể kiên định.

Chỉ chốc lát thang máy đã tới, hai người vận khí vô cùng tốt, bên trong không hề có một bóng người, tay nắm tay bước vào, Tô Hàng duỗi tay ấn lầu hai.

Một đường ngắm cảnh qua cửa kính trong suốt của thang máy từ lầu tám đi xuống, Trầm Khê nhìn cây thông Noel chưa kịp dỡ bỏ trong đại sảnh trung tâm thương mại, bỗng nhiên lên tiếng gọi: "Tô Hàng."

Tô Hàng lập tức quay đầu nhìn về phía Trầm Khê.

"Về sau cứ như vậy có được không?" Trầm Khê ngẩng đầu, trong mắt là gương mặt nghi hoặc của nam nhân, "Muốn..."

Đình một tiếng, không biết khi nào thang máy đã ngừng ở lầu sáu, một đồng người ào ào tiến vào, cắt ngang lời Trầm Khê còn chưa kịp nói, chen lẫn hai người vào tuốt bên trong. Tô Hàng bảo vệ Trầm Khê trong lồng ngực, dùng tay chống lên cửa kính, cúi đầu nhỏ giọng dò hỏi: "Vừa nãy em muốn nói gì?"

"Về nhà sẽ nói cho anh." Trầm Khê tựa vào vách kính, ngẩng đầu, cảm nhận được hẳn đang dùng thân thể tạo ra một không gian nho nhỏ cho cô.

Hai người đến quán ăn vừa khai trương ở lầu hai kia, còn xếp hàng đợi hơn mười phút để được ăn suất tình nhân mà Tô Hàng vô cùng nhớ thương. Thật ra thức ăn cũng không phải là rất ngon, nhưng Tô Hàng cực thích thiết kế của bộ đồ ăn*, ngay cả giấy ăn cũng phân ra nam nữ.

*Bộ đồ ăn: đồ dùng trên bàn ăn gồm đĩa, chén cơm, chén nước chấm,... (theo Wattpad – Sống lại tại cửa cục dân chính – Chương 3)

Ăn cơm xong Tô Hàng bắt đầu kéo Trầm Khê đi khắp trung tâm thương mại, Trầm Khê cảm giác hình như đang tìm thứ gì đó, nhưng cũng không thấy hấn hỏi người ta, chỉ là dẫn cô đi qua từng tầng từng tầng một. Gặp cửa hàng quà tặng thì mua một con thú nhồi bông đáng yêu, gặp quán trà sữa thì mua hai ly trà sữa, gặp tiệm hoa thì mua một đóa hoa hồng, nhìn thấy có người đang chơi gấp thú ở bên kia cũng đi lại gấp vài con.

Kết quả bởi vì mua quá nhiều thứ, hấn không còn thừa tay để nắm tay vợ nữa, nháy mắt có chút không vui.

Lúc này hai người đã tới lầu một của trung tâm thương mại, ở đây bày một cây thông Noel thật lớn được trang trí cho lễ Giáng Sinh, dù ngày này đã qua lâu rồi, nhưng vẫn có rất nhiều bạn nhỏ và những đôi tình nhân trẻ đứng dưới tàng cây chụp ảnh chung.

"Hồi trước khi ở trấn bát quái có phải anh từng nói muốn dẫn em đi xem cây thông Noel không?" Trầm Khê tự dưng nhớ tới hôm lễ Giáng Sinh ở thị trấn nhỏ, lúc người nào đó ôm mình nói năng lộn xộn mà thổ lộ hình như có nhắc đến chuyện dự định dẫn mình đi đâu đó xem cây thông Noel.

"Ừm." Tô Hàng gật đầu.

"Đi đâu?"

"Ở thủ đô nước W." Tô Hàng trả lời.

"Nơi đó mùa đông có tuyết rơi, lễ Giáng Sinh chắc chắn sẽ rất đẹp." Trầm Khê nói.

"Vậy... Sang năm chúng ta đi?" Tô Hàng cẩn thận đề nghị.

Trầm Khê liếc nam nhân một cái, bỗng nhiên nhét toàn bộ đồ trong tay vào ngực hấn, dưới ánh mắt kinh ngạc của người nào đó, hỏi: "Điện thoại anh đâu?"

"Túi áo." Tô Hàng muốn duỗi tay lấy, nhưng không có cái tay nào còn rảnh rỗi.

Trầm Khê rút điện thoại ra từ trong túi áo tây trang của hắn, chỉnh thành chế độ chụp tự động, giơ cao tay phải lên, nhìn ống kính nói với nam nhân: "Anh nhún gối xuống một chút."

"A." Tô Hàng nghe lời làm theo, gương mặt tuấn tú bị hoa tươi và thú nhồi bông vây quanh có chút buồn cười, nhưng khi Trầm Khê tựa lại gần thì hình ảnh bỗng trở nên hài hòa.

"Anh nhích qua đây một chút."

Tô Hàng nghe lời dịch dịch sang phía Trầm Khê.

"Nhìn ống kính." Trầm Khê nhắc nhở hắn.

Tô Hàng nhìn vào ống kính, muốn điều chỉnh vẻ mặt mình trông tự nhiên hơn một xíu. Chỉ là trên má bỗng nhiên truyền đến một cơn ấm áp, khiến hắn lập tức ngẩn ngơ, mắt trợn tròn.

Trầm Khê hôn người nào đó xong, dùng di động lật xem ảnh vừa chụp, hài lòng gật gật đầu, thả điện thoại lại vào túi áo nam nhân, cười nói: "Năm nay cứ như vậy trước, chờ sang năm chúng ta đi nước W lại chụp thêm một tấm."

"Ừm." Tô Hàng cười ngây ngô, biết Trầm Khê đây là đã đồng ý lời đề nghị năm sau đến nước W của hắn.

"Không còn sớm nữa, chúng ta về nhà thôi." Trầm Khê lấy lại bó hoa từ trong ngực nam nhân, hai người sóng vai đi ra bãi đỗ xe của trung tâm thương mại.

Vừa tới cửa chính, một trận gió lạnh thấu xương thổi đến, Trầm Khê nhin không được hơi run rẩy. Tô Hàng thấy, thò lại gần nhận lấy hoa hồng của Trầm Khê, nhét con thú nhồi bông lông xù mà mình đang ôm vào trong lồng ngực cô.

"Ôm thú bông sẽ không lạnh." Tô Hàng nói.

Trầm Khê ôm con thú lông xù, vừa muốn mở miệng nói chuyện, bên cạnh bỗng truyền đến đoạn đối thoại của một đôi tình nhân.

"Bảo bối, có lạnh không hả? Đến đây, anh ôm hoa cho, em ôm anh, như vậy sẽ không lạnh nữa."

Cô gái vẻ mặt hạnh phúc ôm lấy chàng trai, Tô Hàng đứng một bên nhìn thấy hình ảnh này lập tức hối hận, thì ra còn có thể như vậy, sớm biết thế đã không mua thú nhồi bông lông xù chó má gì đó rồi.

"Phi..." Vẻ mặt người nào đó thật sự quá dễ hiểu, Trầm Khê đứng cạnh xem không thể nhin cười nổi.

Sắc mặt Tô Hàng biến thành vừa hối hận vừa lúng túng.

Trầm Khê nghĩ nghĩ, đặt thú bông lông xù xuống đất, sau đó tiến sát vào trong lồng ngực nam nhân, vòng tay ôm eo hắn, lại còn nghiêm trang cảm thán: "Ừm, đúng là ấm áp hơn ôm thú nhồi bông nhiều."

Ngữ khí này giống như dỗ con nít vậy, Tô Hàng vô cùng hồ thẹn, chẳng qua hắn cảm thấy thẹn thì thẹn đi, nếu sau mỗi lần thẹn đều có thể nhận được đãi ngộ thế này, hắn nguyện ý mãi mãi sống trong thế giới thẹn thùng.

Trở lại biệt thự, hai người rửa mặt xong nằm trên giường, Tô Hàng lúc này mới mơ hồ nhớ ra, hình như Trầm Khê nói về nhà muốn nói chuyện gì đó với hắn.

"Tiểu Khê." Tô Hàng nhỏ giọng kêu.

"Ừm?" Trầm Khê lật người, quay mặt về phía nam nhân.

"Lúc này em nói sau khi về có chuyện muốn với anh đúng không?"
Hắn thử nhắc nhở.

Trầm Khê mơ màng một lát mới nhớ tới, đúng là có chuyện vẫn chưa nói xong, cô sắp xếp từ ngữ một chút, chậm rãi nói.

"Tô Hàng, anh biết không? Có đôi khi em cảm thấy anh phiền kinh khủng."

Cơ thể nam nhân lập tức căng thẳng, sự thỏa mãn và vui sướng còn sót lại trong lòng bởi vì buổi hẹn hò vừa này nháy mắt trở nên lạnh lẽo.

"Nhiều lúc anh thật sự rất ít nói, ngày nào cũng xụ mặt, có chuyện gì cũng không nói, làm em phải đoán vô cùng vất vả." Trầm Khê oán giận.

"Anh..." Nam nhân đối với sự lên án của Trầm Khê, không biết phải làm sao.

"Nhưng mà chiều nay em rất vui." Trầm Khê cười nói, "Cho nên, về sau chúng ta cứ như vậy nhé."

"Muốn hẹn hò thì trực tiếp nói với em, muốn tặng em cái gì thì trực tiếp mua cho em, lúc bị em hiểu lầm sẽ chủ động chạy tới giải thích, khi phiền muộn hay khổ sở cũng sẽ biểu hiện ra ngoài."

"Muốn cái gì... Cũng có thể nói hết?" Tô Hàng chần chừ hỏi.

"Đúng vậy." Trầm Khê cổ vũ hẳn.

"Anh sợ em từ chối anh." Tô Hàng rầu rĩ nói.

"Không đâu." Giọng điệu nam nhân đáng thương chết người, khiến Trầm Khê không để ý tới bầy rập bên trong.

"Thật ra... Hôm nay có một chuyện anh không dám nói." Ánh mắt người nào đó bắt đầu trở nên gian manh.

"Anh nói đi." Trầm Khê tiếp tục động viên.

"Em... Thật sự sẽ không từ chối anh chứ?" Nam nhân đáng thương vô cùng hỏi.

"Không đâu mà!" Trầm Khê vẫn khuyến khích.

"Anh muốn em!"

"..." Trầm Khê phát hiện mình vừa té mương, rất muốn chửi bậy.

"Ngày nào cũng muốn." Càng thích em thì càng muốn.

Trầm Khê bị nam nhân đè trên giường cả đêm như vậy, suy nghĩ cuối cùng trước khi chìm vào mộng đẹp là, sáng mai lúc thức dậy nhất định phải sửa chữa cái BUG* này.

*BUG: là những error (lỗi), flaw (khuyết điểm, lỗ hổng), failure (thất bại), hay fault (lỗi) tạo ra một kết quả sai, hoặc không lường đến được. (theo Wikipedia)

Mà cuộc nói chuyện tối nay, lại mở ra cho Tô Hàng thêm một cánh cửa của thế giới mới. Rốt cuộc, hẳn nghe lời vợ nhất mà.

Tác giả có lời muốn nói: Vì thế, Tô Hàng từ một chú trung khuyến* không biết kêu biến thành trung khuyến biết kêu.

*Trung khuyến: Trung thành với đối phương, rất nuông chiều người yêu. (theo Wattpad – Một số thuật ngữ trong đam mỹ (Các loại công thụ) –

Một số thể loại công thụ)

Editor cũng có lời muốn nói: Ta phát hiện đôi khi ghi nguồn chi tiết quá cũng không hẳn là tốt [che mặt]

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Điều Quan Trọng Nhất Của Anh

✿ Editor: Khắc Lạp Lạp

✿ Beta: Hải Yến

Lúc Trầm Khê xuống lầu lại đã gần 8 giờ rưỡi, ngày thường thời gian Trầm Khê rời giường là 7 giờ 10, rửa mặt xong sẽ đi ra ngoài chạy bộ, 8 giờ trở về ăn sáng. Thỉnh thoảng cô 8 giờ rưỡi mới dậy không phải vì ngã bệnh mà là do... Khụ, Trầm Khê nâng mắt trông thấy nụ cười ái muội kia của thím Trương, liền hận không thể lôi tên cầm thú đêm qua ra băm.

"Dậy rồi à." Tô Hàng gió xuân phơi phới thấy vợ bước vào phòng ăn, lập tức ân cần đứng lên đón.

Trầm Khê đẩy cái tay đang vươn lại đây ra, tức giận nói: "Ăn nhanh cho xong đi rồi đi làm, đừng có động tay động chân."

"A." Tô Hàng bây giờ cũng xem như là có chút kinh nghiệm, nếu thái độ lúc mới rời giường của vợ không tốt, thì chắc chắn là do đêm qua hấn có hơi tàn nhẫn. Khụ... Hấn thật sự đã rất cố gắng kiềm chế mà, chỉ có điều hình như tự chủ không được tốt lắm. Chẳng qua không sao cả, đợi đến chiều đi làm về, vợ sẽ tha thứ cho hấn thôi.

Một bữa cơm sáng Trầm Khê chỉ uống hai ngụm cháo, thật ra nếu không phải vì cùng ăn sáng với Tô Hàng, Trầm Khê cũng không muốn dậy. Tô Hàng nhanh lẹ giải quyết xong bữa sáng, cầm chìa khóa xe định đi làm. Thường ngày Trầm Khê đều sẽ ra cửa tiễn hấn, nhưng hôm nay tâm trạng cô không tốt, không muốn đi tiễn tên cầm thú này.

Tô Hàng cầm chìa khóa xe đứng đối diện bàn ăn, nhìn Trầm Khê muốn nói lại thôi, động tác rõ ràng như vậy, thật là khiến người ta có muốn làm lơ cũng khó.

"Gì đấy?" Trầm Khê tức giận, "Có chuyện thì nói."

"Anh... Muốn một cái GOODBYE KISS." Tô Hàng do do dự dự, dường như hơi xấu hổ.

"..." Trầm Khê ngẩng đầu nhìn nam nhân, suýt nữa bị dáng vẻ thật cẩn thận kia của hắn làm bật cười.

"Em... Hôm qua em bảo, muốn gì cũng có thể nói mà." Tô Hàng tưởng Trầm Khê không đồng ý, vô cùng tủi thân nói.

Trầm Khê buông cái muỗng trong tay, đưa ngón trỏ về phía người nào đó ngoắc một cái.

Tô Hàng lập tức kích động cọt cạnh Trầm Khê, còn săn sóc ngồi xổm xuống, chìa mặt qua.

Trầm Khê nhanh chóng hôn một cái lên mặt nam nhân, có lệ nói: "Được rồi đó, đi làm nhanh đi."

Tô Hàng cảm thấy mỹ mãn mà đứng lên, lúc đang muốn rời đi, bỗng nhiên nghe được Trầm Khê ở phía sau nhỏ giọng nói một câu: "Hệt như một con thú cưng."

Tô Hàng cảm thấy hắn cần phải làm điều gì đó nên quay trở lại một lần nữa, chọt cúi người xuống, bao vây Trầm Khê trên lưng ghế, không hề có bất kì dự báo nào, cúi đầu hôn lên cánh môi đỏ thắm của Trầm Khê, hôn đến nỗi suýt nữa khiến người ta không thở được. Sau đó mới dưới ánh mắt hoảng sợ của Trầm Khê, vì hình ảnh của mình mà thanh minh: "Thú cưng

không biết hôn em như vậy, cũng không biết làm cho em buổi sáng không rời nổi giường."

Trầm Khê chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt, quả thật cô không thể tin được lời này lại được thốt ra từ trong miệng tên Tô Hàng luôn luôn muộn tao* kia.

*Muộn tao: bề ngoài lạnh lùng xa cách nhưng nội tâm mãnh liệt như lửa. (Nguồn:<https://ginkwon.wordpress.com/2015/11/07/thuat-ngu-danh-cho-sac-hu-trach/>)(dành cho bạn nào không nhớ)

"Tan làm anh sẽ về." Tô Hàng lại hôn một cái lên trán Trầm Khê, sau đó trong lúc Trầm Khê còn chưa kịp lấy lại tinh thần, xoay người rời đi.

Qua cả nửa ngày, Trầm Khê mới hoàn hồn, lẩm bẫm: "Tiết tấu này hình như có gì đó không đúng nha."

==

Tòa nhà Tô thị.

Lý Thanh Viễn quen cửa quen ngõ đi thang máy lên tầng cao nhất, nhiệt tình chào hỏi với hai vị mỹ nữ trong văn phòng: "Hai vị mỹ nữ, có nhớ tôi hay không?"

"Lý luật sư, lâu rồi ngài không tới đó." Lilith cười nói.

"Chắc là mỹ nữ bên cạnh anh ta quá nhiều, không còn tâm trí cho chúng ta nữa." Chu Lâm bên cạnh cũng phụ họa.

"Sao lại như thế được, tôi là bởi vì..."

"Lý luật sư đã đến rồi, BOSS đang tìm anh đó." Lúc Lý Thanh Viễn đang nói chuyện, Phương Vũ vừa khéo bước ra từ văn phòng tổng giám đốc, ngắt lời anh ta.

"Tôi đi vào trước nhé." Lý Thanh Viễn chào hai vị mỹ nữ, lập tức đi tới văn phòng.

Tô Hàng cất văn kiện trong tay đi, giương mắt nhìn thoáng qua anh bạn tốt đang ung dung thong thả bước vào, lạnh giọng nói: "Đóng cửa."

Lý Thanh Viễn nhượng mảy, xoay người đóng cửa lại rồi mới bắt đầu trêu chọc: "Chuyện gì đây, còn phải đóng cửa nói."

Sáng hôm nay, Tô Hàng bỗng nhiên gọi điện thoại tới bảo có chuyện muốn nói với anh ta, anh ta vừa lúc đang làm việc ở gần đó, liền đi thẳng qua đây.

"Có phải lại cãi nhau với Trần Khê hay không hả?" Lý Thanh Viễn suy đoán.

"Miệng quạ đen." Tô Hàng tức giận ném một cây bút máy qua.

Lý Thanh Viễn vội vàng tránh né, nhìn cây bút máy vô tội lộc cộc lăn trên mặt đất kia, ý cười trên mặt càng rõ ràng: "Nói cũng không nói được, xem ra là rơi vào cảnh đẹp rồi."

Tô Hàng không tiếp chiêu, chỉ là từ sau bàn làm việc đi ra, ngồi ở một bên sofa với Lý Thanh Viễn, Lý Thanh Viễn cũng rất tự quen thuộc rót cho mình một chén trà.

"Tôi nhớ lúc trước cậu có nói trong diễn đàn bạn cùng trường, gần đây Tần Hải đang nghỉ phép?" Tô Hàng hỏi.

"Đúng thế." Lý Thanh Viễn gật đầu, "Mấy năm nay cậu ta vẫn luôn giao dịch cổ phiếu trong kỳ hạn, kiếm lời không ít, nửa năm trước đột nhiên nói muốn nghỉ ngơi một thời gian, cho nên đi du lịch khắp thế giới."

"Cậu biết cậu ta bây giờ đang ở đâu không?"

"Hai ngày trước hình như có chụp ảnh đang ở Nam Cực ngắm chim cánh cụt thì phải." Lý Thanh Viễn nghi hoặc hỏi, "Cậu hỏi cậu ta làm gì? Không phải là muốn đưa cậu ta vào Tô thị để giúp cậu chứ."

"Không phải." Tô Hàng hơi do dự, cuối cùng vẫn nói, "Là Trầm Khê, cô ấy muốn mở rộng quy mô quán cà phê."

"Thì ra là vì cô vợ nhỏ của cậu." Lý Thanh Viễn lại hỏi, "Có điều chuỗi quán cà phê kia của chị dâu không phải mới mở được hai ba tiệm sao? Sao lại muốn mở rộng?"

"Tài chính của quỹ hội mà Trầm Khê quản lý không đủ, mấy năm nay Trầm thị cũng không có dư tiền, cho nên Trầm Khê muốn mở rộng quy mô quán cà phê, kiếm ít tiền làm từ thiện." Tô Hàng giải thích, "Tôi xem qua rồi, điều kiện của quán không tệ, chỉ là Trầm Khê không có khiếu kinh doanh."

"Điều kiện của quán cà phê cho dù có không tệ đi chăng nữa, cậu mời Tần Hải người ta, có phải là quá đại tài tiểu dụng* hay không?"

*Đại tài tiểu dụng: giống như "Giết gà bằng dao mổ trâu" (theo Wordpress của Hiệp sĩ hạt đào ba quả táo), ý nói việc lãng phí tài năng.

"Không phải cậu ta đang nghỉ phép sao?" Tô Hàng nói, "Tôi nhớ cậu ta hình như cũng là cô nhi, quán cà phê của Trầm Khê là xí nghiệp từ thiện, chuyên giúp đỡ cô nhi, biết đâu khi còn bé cậu ta cũng đã từng được trợ giúp, cậu..."

"Lý do cậu cũng đã nghĩ xong hết, tự cậu đi nói đi cho rồi." Lý Thanh Viễn ngắt lời hẳn.

"Lâu rồi tôi không liên lạc với cậu ta." Tô Hàng trầm mặc một lát mới nói.

"Đấy, tôi cứ nói cậu, vừa tốt nghiệp xong liền giống như bốc hơi khỏi nhân gian, họp lớp cũng thường xuyên vắng mặt, lúc cần cậu thì chẳng thấy bóng dáng đâu." Lý Thanh Viễn nhân cơ hội nói, "Đừng bảo tôi không giúp cậu nha. Ngày 18 tháng này, họp lớp, tôi phụ trách giúp cậu kêu Tần Hải tới, cậu nói chuyện với cậu ta."

"Được." Tô Hàng không chút suy nghĩ, dứt khoát gật đầu đồng ý.

"Lần đầu tiên thấy cậu thống khoái như vậy." Lý Thanh Viễn không nhìn được phun tào*, "Có điều cậu tự đừng xác chết vùng dậy, cái đám này chắc chắn sẽ rất kích động, tôi nhắn vài tin cho bọn họ vậy."

*Phun tào: châm chọc chê bai. (theo Wordpress của Đông Phương Lam Ninh)

Lý Thanh Viễn nói xong, cầm điện thoại bắt đầu thông báo lên diễn đàn của bạn cùng trường.

Lúc này, ngoài cửa vang lên một hồi gõ, Phương Vũ cầm tư liệu do thám tử tư vừa chuyển đến bước vào.

Tô Hàng cũng mặc kệ Lý Thanh Viễn, quay về phía sau bàn làm việc, nhận lấy văn kiện trong tay Phương Vũ nhìn nhìn, vừa xem vừa nhíu mày.

"Kê mà Tô tiểu thư tiếp xúc gần đây là một người vừa đi du học về, tên là Trần Vũ, năm nay hai mươi chín tuổi. Vốn cũng là một cô nhi, nghe nói lúc tám tuổi được một cặp vợ chồng phần tử trí thức cao cấp không thể sinh con nhận nuôi, năm mười sáu tuổi cả nhà di cư đến nước F, nửa năm trước về nước xây dựng sự nghiệp, trước mắt hình như đang theo đuổi Tô tiểu thư." Phương Vũ giới thiệu.

Tô Hàng lật xem đến tờ tư liệu cuối cùng, trên đó có ảnh chụp Trần Vũ khi còn bé, Tô Hàng nhìn có chút quen mắt.

"Tô Minh Lệ đi gặp anh ta lúc nào?"

"Một giờ trước vừa tạm biệt nhau." Phương Vũ trả lời.

"Biết rồi, anh ra ngoài đi." Tô Hàng nói xong, cầm điện thoại, gửi ảnh Trần Vũ lúc nhỏ cho Diêu viện trưởng của cô nhi viện.

Lúc này Lý Thanh Viễn cũng cất điện thoại, đứng lên nói với Tô Hàng: "Tôi nhớ lúc 3 giờ có hẹn với một vị khách hàng, tôi về trước đây."

"Ừm." Tô Hàng đáp.

"Chuyện họp lớp đã nói rồi đấy nhé, đến lúc đó tôi sẽ báo địa điểm cho cậu sau." Lý Thanh Viễn xác nhận lại một lần nữa.

"Được." Tô Hàng ngẩng đầu lên, "Họp lớp lần này tôi bỏ tiền, xem như chiêu đãi mọi người."

"Được thôi." Lý Thanh Viễn cười đồng ý. Nói thật, nhóm người bọn họ đều làm ăn không tệ, đúng ra thì không hiếm lạ gì chút tiền này, nhưng Tô Hàng đã nhiều năm không tham gia, làm như vậy cũng là vì muốn kéo gần quan hệ với mọi người, Lý Thanh Viễn tất nhiên sẽ không tranh với hẳn.

Lúc sắp tan làm, Tô Hàng nhận được cuộc gọi của Diêu viện trưởng. Thì ra Diêu viện trưởng nhận được ảnh Tô Hàng gửi tới, cũng cảm thấy hơi quen mắt, liền đi lật lại ảnh chụp hai mươi năm trước thử thì tìm thấy tên Trần Vũ này, phát hiện cậu ta là một trong những đứa trẻ được cô nhi viện Khánh An nhận nuôi vào hai mươi một năm trước, lúc đó tên là Tiểu Lượng.

Diêu viện trưởng còn kể cho Tô Hàng một số chuyện về việc nhận nuôi năm ấy, khiến Tô Hàng cau mày, trên đường lái xe về nhà không ngừng suy tư.

"Năm đó, Tiểu Vương của đồn cảnh sát dẫn theo một cặp vợ chồng trung niên lại đây, nghe nói hai người đều là giảng viên, bởi vì không thể sinh con, cho nên muốn nhận nuôi một đứa bé." Giọng nói của Diêu viện trưởng vang lên bên tai Tô Hàng, "Có lẽ do là phần tử trí thức nên họ đặc biệt coi trọng năng lực học tập của tụi nhỏ, lúc ấy thành tích của con là tốt nhất, Trần tiên sinh Trần thái thái cũng đã nói muốn nhận nuôi con."

"Sao con lại không hay biết gì?" Tô Hàng hỏi.

"Các con đều là những đứa trẻ đã từng bị vứt bỏ, trước khi mọi chuyện đã hoàn toàn chắc chắn, dì cũng không dám nhiều lời, nếu cuối cùng không thành, dì sợ các con lại một lần nữa có cảm giác bị vứt bỏ."

"Vậy vì sao cuối cùng lại nhận nuôi Tiểu Lượng?"

"Có lẽ là do duyên phận." Diêu viện trưởng nói, "Lúc đó dì vốn đang dẫn Trần tiên sinh và Trần thái thái đến phòng tìm con, kết quả khi ấy con không có ở đó, ngược lại lại gặp Tiểu Lượng. Tiểu Lượng thấy Trần thái thái trông giống mẹ của nó, liền một hai đứa vật mà mẹ nó để lại cho Trần thái thái, nên Trần thái thái nói là có duyên phận với Tiểu Lượng, lập tức thay đổi chủ ý."

"Vật mà mẹ cậu ta để lại? Là cái gì ạ?" Tô Hàng hỏi.

"Hình như là vòng cổ hay là gì đó, nhớ không rõ lắm, chỉ biết là một sợi dây."

Tô Hàng không muốn suy đoán Tiểu Lượng mới tám tuổi khi ấy có phải là cố ý hay không, nhưng đây thật giống như một câu chuyện cười.

"Cộp cộp!"

Tô Hàng hoàn hồn, quay đầu nhìn lại, thấy Trầm Khê đang gõ vào cửa sổ xe, hắt vệt vàng mở cửa bước xuống.

"Anh đang làm gì thế? Đã về đến nhà rồi, không đi vào, ngồi phát ngốc ở trong xe." Trầm Khê nhíu mày nói.

"Đang nghĩ vài việc." Tô Hàng trả lời.

"Rất quan trọng hả?" Trầm Khê hỏi.

"Không quan trọng." Tô Hàng lắc lắc đầu.

Đúng vậy, đều không quan trọng, tất cả cảm xúc và suy nghĩ, vào khoảnh khắc trông thấy Trầm Khê kia đều trở thành không hề quan trọng. Nếu khi trước người được nhận nuôi không phải Tiểu Lượng mà là hần, như vậy lúc nhỏ hần có lẽ sẽ không cần phải vất vả đi nhặt rác, không cần phải bỏ học, không cần phải đánh nhau với du côn lưu manh, không cần phải chăm sóc em trai em gái trong cô nhi viện, có lẽ Tô Bách Niên cũng không tìm thấy hần, hần sẽ không cứu ông ta, cũng sẽ không xuất ngoại đi du học, không quay về Tô thị, không gặp được Trầm Khê.

"Em quan trọng nhất." Tô Hàng kéo Trầm Khê vào lòng, hần vịn phần chắc chắn, trong vô số khả năng, cho dù chỉ có một cái có lẽ sẽ khiến hần bỏ qua Trầm Khê, hần cũng không muốn.

"Anh sao thế?" Bất ngờ bị nam nhân ôm lấy, Trầm Khê có chút bất đắc dĩ, "Chúng ta vào trước đã."

"Để anh ôm một lát." Tô Hàng nói khẽ.

Lúc Trầm Khê đi ra chỉ khoác một lớp áo choàng, gió lạnh lùa vào từ bên hông, cô hơi lạnh, không thuyết phục được nam nhân về phòng, đành phải tiến sát vào lồng ngực hần hơn: "VẬY anh ôm chặt thêm xíu."

Nam nhân nghe lời dùng sức ôm, giữ chặt Trầm Khê trong lòng, giống như sợ bị người ta đoạt đi mất.

Tác giả có lời muốn nói: Chương này có 100 cái lì xì, mọi người tới lấy nhanh nha, moah moah.

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Lấy Lại Vòng Tay

✿ Editor: Khắc Lạp Lạp

✿ Beta: Hải Yến

Đêm qua hai người vô cùng thuần khiết, nhưng ngày hôm sau Trầm Khê vẫn dậy muộn như cũ, nguyên nhân là chàng vạng hôm qua, người nào đó tìm đường chết, ôm cô nhấn tâm ngậy người trong gió lạnh hơn mười phút.

"Hắt xì!" Trầm Khê vội vàng lấy khăn giấy bịt mũi.

"Đều tại anh." Nhìn cái mũi đỏ bừng của Trầm Khê, Tô Hàng vô cùng đau lòng. Hắn không ngừng thầm tự mắng chửi mình, hôm qua đầu óc đúng là bị nước vào, ôm Trầm Khê đứng ngoài cửa lâu như vậy. Nhưng mà rõ ràng lạnh thế, sao Trầm Khê lại cũng không nói gì.

"Không sao đâu, qua hai hôm là sẽ ổn thôi." Trầm Khê an ủi hắn, "Anh mau đi làm đi."

So với việc bị anh lấn lộn khiến lưng nhức eo đau, em tình nguyện bị cảm lạnh, Trầm Khê lén lút nghĩ.

Tô Hàng xem thời gian, nếu không xuất phát thì sẽ đến muộn, hắn thò lại gần muốn hôn Trầm Khê một chút rồi đi, lại bị Trầm Khê phát hiện tránh ra sau.

Tô Hàng tủi thân nhìn vợ mình.

Trầm Khê có chút cạ lời: "Em bị cảm, cần thận lây cho anh."

"Vậ thì vừa khéo." Tô Hàng không thềm để tâm Trầm Khê trốn tránh, vẫn nhào lên gặ một cái, "Lây cho anh, em cũng có thể khỏe lên nhanh hơn."

"Anh có bị ngốc hay không, nếu lây cho người khác là khỏe lên thì làm gì còn ai bị cảm nữa." Trầm Khê tức giận nói, "Nếu thật sự lây sang cho anh, ngoại trừ có thêm một con người bị cảm, cũng chẳng có thay đổi gì khác."

"Có." Tô Hàng đáp, "Ít nhất anh sẽ không đau lòng như vậy."

"Được rồi." Trầm Khê bị Tô Hàng càng ngày càng giỏi tán tình nói đến mặt đỏ lên, đẩy đẩy nam nhân thúc giục, "Đi làm nhanh, buổi tối về sớm một chút."

"Ừm." Tô Hàng lúc này mới lưu luyến không rời mà ra khỏi nhà.

==

Giữa trưa, 12 giờ, Phương Vũ lái xe đưa Tô Hàng đến cửa quán cà phê ở khu quy hoạch của thành phố S, chỉ vào một người đàn ông tây trang giầy da đang tựa vào cửa sổ nói: "Đó chính là Trần Vũ, trưa nào anh ta cũng tới đây uống cà phê."

Tô Hàng khép vắn kiện trong tay lại, đặt sang một bên, nhìn nhìn đồng hồ: "Mười phút sau tôi ra."

"Vâng." Phương Vũ gật gật đầu, chờ Tô Hàng xuống xe rồi lái đi, rốt cuộc nơi này không cho phép đỗ xe thời gian dài.

Tô Hàng vào quán cà phê, một tay mở một chiếc cúc trên tây trang ra, nhìn quét xung quanh một lần, đi về phía Trần Vũ, sau đó không hề báo

trước bất ngờ ngồi xuống đối diện anh ta.

Trần Vũ đang xem tin tức, phát giác phía trước có thêm một người, nhìn không được kinh ngạc ngẩng đầu. Anh ta cảm thấy người đàn ông toàn thân tỏa ra khí thế bức người này trông hơi quen, ánh mắt đối phương nhìn mình cũng có chút thăm người, dáng vẻ khí thế hùng hổ này khiến Trần Vũ bất an. Anh ta bỏ IPAD trong tay xuống, hơi chần chừ hỏi: "Tiên sinh, có chuyện gì sao?"

"Ừm." Tô Hàng nhàn nhạt gật gật đầu.

Lúc này người phục vụ đã tới hỏi: "Tiên sinh muốn uống gì ạ?"

"Không cần, tôi ngồi một lát sẽ đi." Tô Hàng trả lời.

Người phục vụ nghe xong, mỉm cười tránh ra.

Trần Vũ thấy đối phương gật đầu, càng ngạc nhiên hơn: "Xin lỗi, hình như chúng ta không quen biết."

Tô Hàng liếc anh ta một cái, móc từ trong túi ra một tấm danh thiếp đưa qua.

Trần Vũ nghi hoặc nhận lấy, lúc nhìn thấy mấy chữ tổng giám đốc tập đoàn Tô thị, đôi mắt liền bất ngờ mở to, lập tức mặt đầy tươi cười nói: "Thì ra là Tô tổng, tôi thường nghe Minh Lệ nhắc đến ngài. Tôi còn nói đợi hôm nào có rảnh sẽ đến Tô thị chào hỏi ngài nữa."

Tô Hàng mặt không cảm xúc nói: "Tốt nhất anh đừng nên đi, tôi sẽ không gặp anh."

Trần Vũ nhú mày, đây là chướng mắt anh ta, muốn chia yên rẽ thúy?

"Tô tổng, ngài có phải không tán thành chuyện của tôi và Minh Lệ không? Đúng, hiện tại tôi tuy chỉ mới là ông chủ của xí nghiệp nhỏ, so với

một tập đoàn lớn như Tô thị thì đúng là không đáng nhắc tới, nhưng không có nghĩa là tôi vẫn mãi chỉ như bây giờ." Trần Vũ cố gắng tranh thủ, "Doanh thu của công ty chúng tôi năm nay rất không tệ, hơn nữa đã chuẩn bị đưa ra thị trường, nếu như thuận lợi, sang năm sẽ có thể gia nhập thuyền tam bản* mới. Cho nên tôi hi vọng ngài đừng kết luận quá nhanh, hãy cho tôi một cơ hội, tôi..."

*Thuyền tam bản: hay còn gọi là xuồng ba lá, là một loại thuyền gỗ có xuất xứ từ Trung Quốc, có đáy tương đối bằng phẳng và dài từ 3,5 đến 4,5 m (theo Wikipedia). Ở đây ý Trần Vũ chỉ đội ngũ xí nghiệp mới trong năm sau.

Bồ não* là bệnh, Tô Hàng không kiên nhẫn ngắt lời anh ta, "Tôi tới tìm anh không phải vì Tô Minh Lệ."

*Bồ não: Hay suy diễn, tưởng tượng quá mức, có lối suy nghĩ không theo bình thường.

"Ồ..." Trần Vũ còn một đoạn dài lý do thoái thác ở phía sau lập tức gây ngẫn cả người, anh ta ngạc nhiên một hồi lâu mới phản ứng kịp, "VẬY... VẬY thì ngài tìm tôi là vì chuyện gì?"

"Trần Vũ." Tô Hàng chỉ chỉ danh thiếp của mình, "Anh nhìn thấy tên tôi, không thấy có gì quen thuộc sao?"

Trần Vũ ngơ ngác một lúc, một lần nữa nhìn nhìn danh thiếp, hai chữ Tô Hàng thật lớn màu vàng tươi, khiến anh ta có chút nghi hoặc.

"Xem ra đã quên rồi." Tô Hàng nhắc nhở, "Lúc anh sáu tuổi bị cha mẹ vứt bỏ, sau đó được người ta đưa đến cô nhi viện Khánh An, mãi đến tám tuổi mới được cha mẹ hiện tại nhận nuôi."

"Tô tổng, ngài điều tra tôi?" Trần Vũ sắc mặt không tốt hỏi.

"Đúng." Tô Hàng rất thẳng thắn gật gật đầu, "Tôi điều tra anh."

"Tại sao chứ?" Trần Vũ chất vấn.

Tô Hàng lạnh lùng nhìn anh ta: "Đừng kích động như vậy, nghe tôi nói hết đã."

Trần Vũ vẻ mặt đầy căm phẫn.

"Tôi cũng lớn lên ở cô nhi viện, cùng một cô nhi viện với anh."

"Trùng hợp... Như vậy?" Sắc mặt phẫn nộ của Trần Vũ tức khắc trắng bệch.

"Lúc ở cô nhi viện, viện trưởng thích gọi tôi là Tiểu Hàng, gọi anh là Tiểu Lượng." Tô Hàng tiếp tục nói, "Nếu tôi nhớ không lầm, anh ngủ giường trên tôi*."

*Chắc là hai người ngủ giường tầng.

"Rầm!" Tay Trần Vũ run lên, cà phê đổ đầy bàn, chảy xuống đất. Trần Vũ hoảng loạn cầm lấy IPAD đánh cà phê, sắc mặt tái nhợt nhìn về phía Tô Hàng, có vẻ đầy kinh hoàng và né tránh.

"Hai mươi một năm trước, tôi bị mất một chiếc vòng tay." Tô Hàng nhìn người đàn ông đang lúng túng sợ hãi, chậm rãi hỏi, "Gần đây tôi nghe nói, hình như nó ở chỗ anh."

Trần Vũ nhìn cái người khí định thần nhàn* ở đối diện, toàn thân lạnh lẽo tựa như rơi vào hầm băng, ngoại trừ phát run lên, nói cũng chẳng nói nên lời.

*Khí định thần nhàn: Dáng vẻ bình tĩnh, nhàn nhã. (theo Wikipedia)

Người phục vụ phát hiện điều dị thường bên này, cầm giẻ lau và cây lau nhà tới dọn dẹp sạch sẽ, hỏi: "Tiên sinh, có muốn đổi ly cà phê khác không ạ?"

"Không... Không cần." Trần Vũ lấy lại tinh thần, giọng nói run run trả lời, chờ người phục vụ cầm cây lau nhà đi rồi, anh ta mới run rẩy ngồi xuống.

"Tôi... Tôi..." Trần Vũ chợt dạ nói, "Tôi không... không có cố ý."

"A..." Tô Hàng châm chọc, "Tôi còn tưởng anh sẽ nói anh không nhớ rõ cơ đấy."

"Lúc ấy viện trưởng dẫn theo cha mẹ tôi..." Trần Vũ dừng một chút, mới nói tiếp, "Khi đó anh không ở trong phòng, tôi vừa nhặt được cái vòng tay kia dưới đất, viện trưởng liền dẫn cha mẹ nuôi tôi vào. Tôi không biết nó là của anh, cứ tưởng là do mẹ nuôi đánh rơi, nên vờ tay nói muốn trả cho bà ấy, tôi không ngờ họ lại bỗng nhiên thay đổi chủ ý nhận nuôi tôi."

"Nhưng mà anh biết, vốn dĩ người họ muốn nhận nuôi là tôi." Tô Hàng nhất châm kiến huyết* nói.

*Nhất châm kiến huyết (一針見血): Chỉ châm một mũi là thấy máu, nghĩa là một câu ngắn mà chỉ được chỗ trọng yếu. (theo phuocquethuquan.net)

"Tôi thật sự không hề cố ý." Trần Vũ vội vàng giải thích, "Tôi cũng đâu có bảo họ nhận nuôi tôi."

"Được rồi, tôi cũng không phải đến để tính sổ nợ cũ." Tô Hàng nhìn nhìn đồng hồ, "Năm đó đã xảy ra chuyện gì tôi cũng không có hứng thú, hôm nay tôi đến tìm anh chỉ là muốn lấy lại vòng tay."

Trần Vũ sững sốt, trong đầu hiện lên lời Tô Minh Lệ nói lúc tới tìm anh ta ngày hôm qua.

"Thì ra khi còn bé anh đã cứu Trầm Khê. Anh biết không? Trầm gia vì tìm anh mà còn đặc biệt thành lập một cái quỹ từ thiện chuyên giúp đỡ cô nhi. Công ty của anh không phải muốn đưa ra thị trường sao? Đề nghị vay tiền không phải vẫn mãi không được phê duyệt sao? Chỉ cần anh có mối quan hệ tốt với Trầm gia, những việc đó chỉ cần một câu của Trầm gia thôi. Thậm chí không cần anh phải lên tiếng, người khác chỉ cần biết anh dính dáng tới Trầm gia, họ tự nhiên sẽ đối với anh khách khách khí khí."

"Trầm gia nói cuối tuần này muốn mời anh đi ăn cơm, đến lúc đó chúng ta cùng đi, cha mẹ Trầm gia vô cùng có hảo cảm với anh đó..."

Trần Vũ vốn dĩ không định gạt người khác, nhưng lời miêu tả của Tô Minh Lệ thật sự quá hấp dẫn. Trầm gia thì anh ta đương nhiên biết, hào môn đỉnh cấp của thành phố S, bao nhiêu người muốn nịnh bợ cũng không nịnh bợ nổi. Hơn nữa cũng không phải anh ta chủ động đi gạt, do họ nhận sai người mà thôi.

Nhưng mà giờ đây, những cái đó đều không hề quan trọng nữa, bởi vì chủ nhân chân chính của chiếc vòng tay, ân nhân chân chính mà Trầm gia đang tìm kiếm, thật ra chính là người chông hiện giờ của Trầm Khê. Lúc này, nếu anh ta lại cầm vòng tay tới cửa, đúng là tự rước lấy nhục.

"Vòng tay..."

"Tôi biết Tô Minh Lệ đã đưa lại cho anh rồi." Tô Hàng lạnh giọng nhắc nhở.

Trần Vũ sững sốt, đối phương đã điều tra xong hết, anh ta chỉ còn cách lấy một hộp trang sức có đính đá quý lam từ trong túi công văn tùy thân ra, đặt nó trước mặt Tô Hàng.

Tô Hàng vươn tay cầm lên, mở ra nhìn thoáng qua, sau khi xác định đây đúng là thứ mình muốn tìm thì không hề do dự, đứng dậy muốn rời đi.

"Nếu..." Trần Vũ đột nhiên nói, "Nếu lúc trước người được nhận nuôi là anh, có lẽ cha anh sẽ không thể tìm được anh dễ dàng như vậy, anh cũng sẽ không quay về Tô gia, để rồi trở thành người cầm quyền của Tô thị."

Bóng lưng Tô Hàng cứng đờ, một đoạn ký ức không hề tốt đẹp bị kích thích, hắn xoay người, chầm chọc ngược lại, "Anh nói không sai, tôi đây đến là để cảm ơn anh. Có phải tôi nói như vậy thì anh sẽ yên tâm thoải mái hơn một chút?"

Trần Vũ nhìn Tô Hàng đi đến mép đường, một chiếc xe thương vụ lập tức dừng trước mặt hắn, tiếp đó một người đàn ông dáng vẻ tinh anh bước ra kéo cửa xe giúp hắn. Trần Vũ nhìn thấy toàn bộ quá trình, khóe miệng không thể khống chế mà lộ ra một nụ cười tự giễu, có một số người trời sinh may mắn, phí công anh ta còn tự trách nhiều năm như vậy.

Trở lại công ty, lúc xuống xe, Tô Hàng đưa chiếc hộp trong tay cho Phương Vũ: "Đi đổi một cái hộp trang sức khác, xong trước khi tan làm cho tôi."

"Vâng." Phương Vũ đáp.

==

Về đến nhà, ăn cơm chiều xong, Tô Hàng đưa hộp trang sức cho Trầm Khê, Trầm Khê mở ra rồi nghi hoặc nhìn về phía Tô Hàng.

"Tín vật đính ước của cha mẹ." Tô Hàng giải thích.

Lúc vòng tay bị mất, Trầm Khê mới hơn ba tuổi, đã chẳng còn nhớ được nó trông ra sao, bây giờ nghe Tô Hàng nói thế, lập tức vui mừng kinh ngạc không thôi: "Anh lấy về hả?"

"Ừm." Tô Hàng thấy Trầm Khê cười vui vẻ, khóe miệng cũng không khống chế được cong lên.

"Vậy tại sao chiếc vòng lại có thể đến tay người kia được?" Trầm Khê tò mò hỏi.

"Anh ta nói là nhặt được trong phòng lúc rời khỏi cô nhi viện, tưởng là của mẹ nuôi làm rớt, cho nên mang đi luôn." Tô Hàng nhẹ nhàng nói qua loa.

"Vậy sao sau đó lại không chịu trả về?" Trầm Khê nhin không được hỏi.

Tô Hàng nhún vai không nói gì.

"Có điều anh vừa đi tìm anh ta, anh ta liền trả cho anh, cũng không tính là tệ." Trầm Khê nói.

"Đúng vậy." Tô Hàng phụ họa, "Cho nên anh đã chân thành cảm ơn anh ta rồi."

"Ngày mai chúng ta cầm đi trả cha mẹ ngay đi." Trầm Khê vui vẻ đề nghị, "Nếu cha mẹ biết anh chính là anh trai đã cứu em hồi bé, chắc chắn sẽ càng thích anh hơn."

Càng thích hơn? Vì vậy so với việc cha mẹ vợ một lần nữa tìm lại được tín vật đính ước, thứ em để ý hơn chính là khiến họ có thể thích anh thêm một chút ư?

"Ngần ngơ cái gì đấy?" Trầm Khê thấy Tô Hàng lại phát ngốc, nhin không được đẩy đẩy hẳn, "Ngày mai anh không rảnh hả?"

"Không phải." Tô Hàng lắc lắc đầu, "Anh sợ em bị cảm, đến đó sẽ lây cho cha mẹ."

"Cũng đúng, thân thể của mẹ em vốn đã không tốt." Trầm Khê nghĩ nghĩ, "Vậy thì chờ em khỏi bệnh rồi hẵng đi."

Tô Hàng cười cười, thò lại gần hôn trộm hai cái.

"Anh làm gì đó?" Trầm Khê hờn dỗi nói, "Thành thật chút đi."

"Anh chỉ là muốn em khỏi sớm một chút thôi mà." Tô Hàng vô tội trả lời.

"Bớt nhân cơ hội chiếm tiện nghi đi." Trầm Khê hùng hổ đáp lại.

"Thôi được." Tô Hàng nắm chặt tay vợ, nghiêm trang nói, "Đúng là anh muốn nhân cơ hội chiếm tiện nghi, được chưa?"

"Tô Hàng." Trầm Khê tức đến ngay lập tức ngồi ngay ngắn, "Sao anh lại càng ngày càng lưu manh thế?"

"Anh đã nói rồi." Tô Hàng đẩy ngã Trầm Khê, thổi một hơi vào tai vợ, "Không kết hôn mới là lưu manh."

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay Cua muốn quảng cáo một chút, tác phẩm mới của một người bạn sắp lên sàn, ai có hứng thú có thể qua đó nhấn theo dõi nha.

《 Tôi muốn kết hôn với trúc mã 》 BY Trọng Hi

Lôi Kiệt Bân là đại thần của tiểu thuyết ngôn tình.

Một hôm nọ, lúc anh thảo luận viết đoạn kịch tình cảm như thế nào, vừa không cẩn thận một chút đã hiện thực hóa tình cảnh nào đó.

Không lâu sau, lên chức cha.

Đoạn kịch nhỏ:

Ngày kia, đại thần ngôn tình "Mộc Tuyết" đăng lên Weibo một tấm ảnh chụp hai tờ giấy chứng nhận kết hôn.

Mấy tháng sau, lại đăng ảnh chân em bé, mô tả: "Gia có cún con..."

Lúc "Mộc Tuyết" đang tiếp nhận phỏng vấn bằng chữ trên Weibo, có bạn trên mạng đặt câu hỏi: Làm sao để có thể viết hơn một vạn chữ ngược văn trong thời gian mang thai?

"Mộc Tuyết" trả lời: Bà xã của tôi có gõ chữ đâu!

Tin đầu đề ngày hôm sau, đại thần Mộc Tuyết, được mệnh danh là "Thiên hậu ngôn tình", vậy mà lại có thể là một người đàn ông!

Căn cứ vào sự tìm tòi của hội những người thèm thịch, nghe nói diện mạo còn đẹp trai ngút trời?

Editor có lời muốn nói: Tên Hán Việt của bộ trên là "Ta muốn cùng trúc mã kết hôn", tác giả Trọng Hi nha. Các tình yêu muốn thì có thể tìm đọc, ta cũng không biết là đã có ai edit chưa nữa.

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Địch Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Tô Hàng Mất Không Chế

✿ Editor: Khắc Lạp Lạp

✿ Beta: Hải Yến

Hôm qua bệnh cảm của Trầm Khê đã được chữa khỏi hoàn toàn, tối đó hai người đến biệt thự Trầm gia, trả chiếc vòng tay lấy về từ chỗ Trần Vũ cho mẹ Trầm. Sau khi mẹ Trầm biết thật ra Tô Hàng mới là cậu bé cứu con gái mình lúc nhỏ, ánh mắt nhìn Tô Hàng càng thêm từ ái.

Mẹ Trầm ra sức gấp thức ăn cho Tô Hàng, oán trách hẳn vì sao không chịu nói sớm, cha Trầm thì đơn giản thô bạo hơn nhiều, hỏi thẳng luôn: "Cô gái mà anh yêu thầm nhiều năm kia có phải là Tiểu Khê nhà tôi hay không?"

Tô Hàng lén lút nhìn thoáng qua Trầm Khê, tai đỏ lên, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Mẹ Trầm vừa thấy dáng vẻ thẹn thùng này của Tô Hàng, lập tức che miệng cười trộm.

"Tôi mới bảo anh làm sao mà xuất hiện đúng lúc như vậy." Cha Trầm tức giận hừ một tiếng, "Nói, thằng nhóc anh đã rình rập bao lâu rồi hả?"

Thật ra Tô Hàng cũng không biết mình đã canh bao lâu, dù sao vẫn là chăm chú dõi theo rất lâu. Từ cái nhìn chăm chú đơn thuần lúc ban đầu, đến ánh mắt khát vọng mà theo dõi lúc sau, chuyển biến này bắt đầu từ khi nào, chính hẳn cũng không rõ lắm.

"Tránh ra!"

Tiếng ồn ào đột ngột vang lên ngoài cửa cắt ngang dòng hồi tưởng của Tô Hàng, hẳn có chút không vui nhìn về phía cửa.

"Tôi bảo anh tránh ra anh không nghe thấy hả?" Giọng Tô Minh Lệ truyền đến từ ngoài cửa, vênh mặt hất hàm mắng, "Một thư kí nhỏ nhỏ như anh mà dám cản tôi?"

"Tổng giám đốc đang nghỉ trưa, tạm thời không tiếp khách." Tiếng Phương Vũ vang lên đâu vào đấy.

"Phương Vũ, tôi muốn gặp Tô Hàng." Ngoài cửa lại truyền đến giọng Liễu Phương.

"Mẹ, mẹ khách khí với anh ta như vậy làm gì?" Tô Minh Lệ nói, "Chúng ta cứ xông thẳng vào."

"Không được."

Tiếp đó là từng hồi âm thanh xô đẩy nhau cùng với tiếng can ngăn của Phương Vũ, cửa văn phòng "Rầm" một cái bị đẩy ra, Tô Hàng lạnh lùng nhìn thoáng qua Tô Minh Lệ vừa xông vào đầu tiên, lúc này mới nói với Phương Vũ ở đối diện: "Đóng cửa lại."

"Vâng." Phương Vũ không màng sửa sang lại quần áo có chút lộn xộn, từ bên ngoài một lần nữa khép cửa lại.

"Tô Hàng!!" Tô Minh Lệ thấy Tô Hàng, đỏ mắt muốn xông lên, lại bị Liễu Phương ngăn lại.

"Mẹ, sao mẹ lại cản con?" Tô Minh Lệ giãy giụa kêu lên.

"Con đứng yên, mẹ tới hỏi nó." Liễu Phương trấn an Tô Minh Lệ xong, lúc này mới nhìn về phía Tô Hàng đang ngồi sau bàn làm việc, ngay

cả đứng lên cũng lười, ép xuống cơn tức giận hỏi, "Chuyện Trần Vũ có phải cậu làm hay không?"

Tô Hàng yên lặng xem kịch nửa ngày, lúc này nghe thấy Liễu Phương đặt câu hỏi, mới có chút hứng thú nhướng mày: "Ý bà là gì?"

"Anh còn giả bộ?" Tô Minh Lệ chất vấn, "Có phải anh lấy vòng tay của Trầm gia từ chỗ anh ấy đi, còn ép anh ấy chia tay tôi hay không?"

"A..." Tô Hàng cười lạnh châm chọc, "Ánh mắt của đại tiểu thư Tô gia kém thành như vậy? Ông chủ nhỏ của một công ty chỉ có vài chục người cũng vừa ý?"

"Anh..." Tô Minh Lệ tức đến mặt mũi vắn vẹo, Tô Minh Lệ cô ta sao có thể coi trọng Trần Vũ, nếu không phải vì anh ta là ân nhân cứu mạng Trầm Khê khi còn bé, cô ta muốn lợi dụng, nên mới miễn cưỡng đồng ý làm bạn gái anh ta. Không thể ngờ cuối cùng vậy mà lại bị người ta đá, nghĩ đến đây, Tô Minh Lệ liền buồn nôn dữ dội.

Liễu Phương trừng mắt liếc Tô Minh Lệ một cái, ý bảo cô ta đừng nói nữa, tự mình đi lên trước hỏi: "Vòng tay của Trầm gia có phải do cậu đoạt lấy từ chỗ Trần Vũ hay không?"

"Đúng thế thì sao?" Tô Hàng cười lạnh.

"Cậu thật sự phải đuổi cùng giết tận chúng tôi?" Liễu Phương sắc mặt khó coi hỏi.

"Các người cũng quá đề cao bản thân rồi." Có một số người luôn là như vậy, cứ mãi tự cảm thấy mình tốt đẹp.

"Tô Hàng, làm người đừng quá tuyệt tình." Liễu Phương trực tiếp ngả bài, "Tô thị đã là của cậu, chúng tôi cũng không muốn tranh với cậu nữa. Bây giờ tôi và cha cậu đang thành lập một công ty mới ở bên ngoài, cần

Trầm Hà Xuyên giúp đỡ, mới có thể giành được miếng đất ở khu quy hoạch kia. Cậu không muốn chúng tôi dùng quan hệ của cậu, được thôi, chúng tôi không cần. Nhưng mà Trần Vũ chắc không liên quan gì tới cậu chứ, chuyện này cậu cũng muốn xen vào làm khó dễ?"

"Nhìn dáng vẻ của các người chắc là cũng đã đi tìm Trần Vũ." Tô Hàng hỏi, "Sao, anh ta không nói với các người vì sao không giúp các người nịnh bợ Trầm gia à?"

"Không phải đều tại anh hết sao?" Sáng hôm nay Tô Minh Lệ đi tìm Trần Vũ, vốn định bàn với anh ta chuyện đến Trầm gia làm khách, không ngờ Trần Vũ tự dưng nói không đi, còn bảo vòng tay đã trả cho Tô Hàng rồi, về sau cũng không muốn lui tới với cô ta nữa. Cô ta sao có thể nuốt trôi cục tức này, lập tức tiến công vào Tô thị, cho nên mới có một màn trước mắt này.

"Thế thì thật đáng buồn." Trong mắt Tô Hàng lộ ra sự thương hại nhìn về phía hai người.

"Đồ tạp chủng, mày nói cái gì?" Tô Minh Lệ bị Tô Hàng kích thích đến bắt đầu chửi bậy.

"Rầm!"

Tô Hàng hung hăng ném ống đựng bút trên bàn xuống, ống đựng bút màu đen vỡ nát nằm trên đất.

Hai mẹ con Tô gia hoảng sợ, Tô Minh Lệ tức khắc câm nín.

"Các người đang ngại cuộc sống bây giờ quá thoải mái có đúng không?" Tô Hàng ngữ khí nguy hiểm hỏi, "Hay là muốn tôi lập tức công bố ra ngoài, tôi và Tô gia các người không hề có một tí quan hệ gì với nhau, khiến cho cái công ty bất động sản nho nhỏ vừa mới thành lập dựa vào

danh nghĩa Tô thị để vay tiền của Tô Bách Niên kia, đóng cửa ngay tức thì?"

"Cậu..." Sắc mặt Liễu Phương biến đổi lớn.

"Đừng hỏi tôi có dám hay không?" Tô Hàng cười nhạt, "Bà còn không phải là ý vào chuỗi tài chính hiện giờ của Tô thị khá căng thẳng, sợ Tô gia náo loạn ra màn kịch máu chó này sẽ ảnh hưởng giá cổ phiếu nên cho rằng tôi sẽ sợ sao? Nhưng mà có phải các người đã quên mất?"

"Trầm gia là nhà vợ của tôi, chuỗi tài chính của Tô thị bị cắt đứt, tôi có thể lấy tiền từ Trầm gia." Tô Hàng nói.

"Xí nghiệp Trầm thị cũng vừa mới khôi phục kinh doanh mà thôi, ở đâu ra tiền thừa cho cậu?" Liễu Phương nghi ngờ hỏi.

"Liễu giám đốc, có phải bà sợ đến choáng váng rồi không?" Tô Hàng vặn lại, "Bà tâm tâm niệm niệm có ý đồ nịnh bợ Trầm gia, còn không phải bởi vì chút nhân mạch trong tay cha vợ của tôi sao? Bà chắc không ngốc đến nỗi cho rằng tôi sẽ không dùng chứ? Cho dù lui một vạn bước mà nói, Tô thị thật sự phá sản đi chẳng nữa, thế thì cũng có sao đâu, Trầm thị cũng là của tôi."

"Anh cưới Trầm Khê quả nhiên là vì muốn đoạt lấy tập đoàn Trầm thị, tôi đi nói cho Trầm Khê biết." Tô Minh Lệ nói.

"Cô thử xem!" Tô Hàng vừa rồi còn lạnh nhạt trào phúng, lập tức trở nên thô bạo, trong mắt bùng lên ánh sáng nguy hiểm, hận không thể xé xác Tô Minh Lệ.

"Anh... Anh định làm gì?" Tô Minh Lệ sợ hãi lui về sau một bước.

"Tô Hàng, cậu đừng quên, nếu không có chúng tôi, cậu cũng sẽ không có ngày hôm nay." Liễu Phương cản lại tầm mắt của Tô Hàng, "Nếu không

có chúng tôi, còn không biết bây giờ cậu đang ở chỗ nào nhặt rác đâu."

"Thật ra việc làm sai nhất của các người chính là đi tìm tôi." Tô Hàng nhìn Liễu Phương chăm chăm, chậm rãi nói, "Nếu mười hai năm trước các người không tìm tôi, có lẽ lúc ấy Tô Bách Niên đã chết, Tô thị cũng đã sớm là của hai mẹ con các người. Làm gì đến lượt tôi quay về cướp nó đi?"

"Ông ấy là cha cậu, sao cậu có thể nói như vậy?" Liễu Phương không thể tin nổi nhìn về phía Tô Hàng.

"Cha?" Tô Hàng cười nói, "Có người cha nào sẽ vứt bỏ con trai mình, mười tám năm sau lại tìm nó về, chỉ bởi vì muốn rút máu từ người nó?"

"Cậu..."

"Kiên nhẫn tôi dành cho các người đã tiêu hao hết." Tô Hàng lạnh giọng cắt ngang, "Liễu giám đốc, trở về bàn giao lại hết công việc của mình cho bộ phận tài vụ đi, tôi sẽ tìm người thay thế vị trí của bà, sau này đừng để tôi nhìn thấy các người ở Tô thị, hậu quả tự bà biết."

Liễu Phương tóm lấy Tô Minh Lệ còn muốn nói gì đó, chật vật chạy ra ngoài. Bởi vì bà ta biết, át chủ bài duy nhất của mình, hôm nay đã hoàn toàn vô dụng. Kỳ thực từ rất rất lâu lúc trước, trong khi tất cả mọi người đều cho rằng Tô Hàng vì muốn chiếm được Trầm thị mới cưới Trầm Khê thì chỉ có bà ta biết, nam nhân lạnh mặt vô tình này thật sự thích Trầm Khê.

Thích đến nỗi gần như cố chấp, cố chấp đến nỗi cho dù dưới tình huống chuỗi tài chính của Tô thị căng thẳng lúc nào cũng có khả năng đứt đoạn, cũng sẽ không mở miệng nhờ Trầm gia giúp đỡ, bởi vì hấn sợ Trầm Khê hiểu lầm.

Bà ta biết tình huống thế này sẽ không duy trì được lâu, nhưng bà ta vẫn tưởng ít nhất có thể kéo dài được một năm, thế mà không biết tự bao giờ, Tô Hàng bỗng dưng không còn cố chấp như vậy nữa.

"Ầm!"

"Loảng xoảng!"

Sau khi mẹ con Tô thị rời đi, trong văn phòng không ngừng vang lên tiếng đập phá đồ vật, Phương Vũ nghe mà mày dưng đứng, nhưng lại không dám đi vào, nghĩ nghĩ đành phải gọi điện thoại cầu viện binh.

==

Lúc này Trầm Khê đang ăn cơm ở bên ngoài cùng Vân Thư.

Vân Thư nhìn Trầm Khê mặc trang phục công sở, trong tay còn cầm một xấp tư liệu, nhìn không được trêu chọc: "Thấy bà như vậy tôi đúng là không quen mà."

"Thật ra chính tôi còn cảm thấy không quen." Từ năm mười lăm tuổi phát hiện mình thật sự không có khiếu kinh doanh đến nay, Trầm Khê vẫn không ngờ có một ngày cô sẽ mặc trang phục công sở chạy tới ngân hàng yêu cầu vay tiền.

"Bàn chuyện thuận lợi không?" Vân Thư hỏi.

"Cũng không tệ lắm." Trầm Khê nói, "Tư liệu cho vay không có vấn đề gì, chỉ còn thiếu bước dự án kế hoạch cuối cùng, ngân hàng sẽ tiến hành thẩm định."

"Bà biết viết dự án kế hoạch?" Vân Thư ngạc nhiên.

"Đâu có." Trầm Khê thành thật lắc đầu.

"Vậy là Tô tiên sinh nhà bà giúp bà viết?" Vân Thư suy đoán.

"Tô thị đã đủ khiến anh ấy bận rộn rồi, sao có thể lại để anh ấy giúp tôi viết dự án kế hoạch được." Nhắc tới Tô Hàng, Trầm Khê nhìn không

được bật cười, "Có điều anh ấy nói sẽ tìm cho tôi một tổng giám đốc siêu lợi hại."

"Ồi xời... Nhắc tới Tô tiên sinh nhà bà liền mặt mày hớn hở, mê muội quá rồi nha."

"Không cười chẳng lẽ khóc hử?" Trầm Khê tức giận trả lời.

"Xem bà có tiền đồ chưa kìa." Vân Thư nghĩ nghĩ còn nói thêm, "Chẳng qua gần đây tôi nghe được tin tức nói tiền hàng đưa cho bên cung cấp của Tô thị đã trễ một tháng rồi, bên ngoài đều đang kháo nhau rằng chuỗi tài chính Tô thị có thể có chút vấn đề."

Động tác ăn cơm của Trầm Khê hơi dừng lại, nhin không được khẽ nhíu mày.

"Bà biết chuyện này?" Vân Thư nhìn vẻ mặt của Trầm Khê là hiểu.

"Biết." Trầm Khê gật đầu, "Lần trước cha tôi cũng nói với tôi rồi, cũng muốn trả trước một phần tiền cho Tô thị, nhưng mà Tô Hàng lại sống chết không muốn nhận."

"Tại sao?" Vân Thư khó hiểu hỏi.

"Nghe nói là vì tôi thì phải." Trong giọng điệu Trầm Khê có chút bất đắc dĩ.

"Bà?" Vân Thư nghĩ đến những lời đồn đãi bên ngoài, "Chẳng lẽ là sợ bà hiểu lầm?"

"Người này đã ít nói lại còn cố chấp, thật là phiền chết đi được." Trầm Khê nửa thật nửa giả oán giận.

"Tôi lại cảm thấy cố chấp thế mà đáng yêu." Vân Thư cười hỏi, "Có điều, nếu cố chấp đến nỗi làm cho Tô thị sụp đổ luôn thì sao bây giờ?"

"Tôi..." Trầm Khê đang muốn trả lời, một hồi chuông điện thoại dồn dập bỗng dừng vang lên.

Hươ hươ di động trong tay với Vân Thư, Trầm Khê cười nhận cuộc gọi: "Phương thư kí."

"Phu nhân, ngài có thể tới công ty một chuyến không?" Giọng Phương Vũ có chút nôn nóng.

"Bây giờ tôi cách đó hơi xa." Trầm Khê hỏi, "Xảy ra chuyện gì sao?"

"Vừa rồi Liễu giám đốc dẫn theo Tô Minh Lệ tới tìm tổng giám đốc, tổng giám đốc đang trốn trong phòng đập đồ vật." Phương Vũ trả lời.

"Được, tôi đến ngay." Trầm Khê nói xong, cũng không còn tâm trạng ăn uống gì nữa, chào hỏi với Vân Thư xong liền chạy lấy người.

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Ảnh Chụp Cô Dâu Của Chúng Ta

Editor: Khắc Lạp Lạp

Beta: Hạ Yên

Lúc Trầm Khê chạy tới Tô thị đã là năm mươi phút sau, trên đường lái xe đến đây, Trầm Khê vẫn luôn tự hỏi rốt cuộc là chuyện gì mà có thể khiến cho Tô Hàng tức giận đến nổi đập phá đồ vật ở trong phòng.

Trong trí nhớ, hình như Tô Hàng chưa bao giờ nổi nóng trước mặt cô, cho dù là đời trước, nam nhân tức giận không chịu được cũng chỉ sẽ lạnh mặt, nhìn cô chăm chăm không buông tha mà thôi. Năng lực tự khống chế của hắn vẫn luôn rất tốt, tốt đến nỗi làm cho Trầm Khê từng có lần tưởng hắn là một kẻ không hề có dao động tình cảm.

"Phu nhân." Phương Vũ nhìn thấy Trầm Khê, lập tức đứng lên đón.

"Sao rồi?" Trầm Khê nhìn về phía văn phòng, quan tâm hỏi.

"Đã bình tĩnh lại." Phương Vũ nói, "Có điều, tâm trạng của tổng giám đốc đang rất rất tệ."

"Anh có biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì không?" Trầm Khê hỏi.

"Không rõ lắm." Phương Vũ lắc đầu, "Chỉ biết hình như họ đã tranh chấp nhau vì chuyện gì đó."

"Tôi biết rồi." Quan hệ giữa Tô Hàng và Tô gia không tốt, Trầm Khê vẫn luôn biết, nhưng cô cũng hiểu, thật ra Tô Hàng vẫn có một phần tình

cảm đối với người cha Tô Bách Niên này.

Nếu không thì sau khi Tô Hàng tiếp quản Tô thị sao lại để phần cho Tô gia 8% cổ phần, biết công ty Tô Bách Niên mới mở ở bên ngoài dựa hơi hẳn tìm kiếm quan hệ lại trước giờ chưa từng ngăn cản. Tuy hẳn không thích Tô gia, nhưng lúc nào cũng để lại một phần đảm bảo cho họ, chỉ là người Tô gia không hề biết đủ là gì.

Nghĩ đến đó, Trầm Khê đi đến cạnh cửa, nhẹ nhàng gõ hai cái.

"Vào đi." Giọng điệu nam nhân nhàn nhạt mà lạnh lẽo, loại ngữ khí này khiến Trầm Khê vừa quen thuộc vừa xa lạ, xa lạ là vì đời này hẳn chưa từng nói chuyện với cô như vậy, quen thuộc là vì đời trước thường xuyên nghe thấy.

Trầm Khê đẩy cửa ra, lại nhẹ nhàng khép vào, trong văn phòng hình như đã được dọn dẹp, nhìn không ra dấu vết từng bị đập phá.

"Sao lại không... Tiểu Khê?" Tô Hàng phát hiện là Trầm Khê tới, lập tức vừa vừa ngạc nhiên vừa vui mừng đứng dậy khỏi ghế, "Sao em lại đến đây?"

"Nhớ anh." Trầm Khê cười trả lời.

Tô Hàng vui vẻ bỏ cây bút trong tay xuống, từ sau bàn làm việc đi ra, hẳn đứng trước mặt Trầm Khê, nhất thời không biết nên nói gì, chỉ có thể thuận theo bản năng kéo vợ mình vào trong lồng ngực.

Dường như mỗi lần hẳn nản lòng nhụt chí, Trầm Khê đều sẽ đứng lúc xuất hiện trong sinh mệnh hẳn.

Giống như khi còn bé, vào lúc hẳn bị vứt bỏ, phải trải qua cuộc sống ăn không đủ no ở cô nhi viện, có một cô bé sẽ nhảy múa bán manh* cho hẳn dẹp lè.

*Bán manh: Đây là các từ lóng của giới trẻ. Từ moe (dễ thương) tiếng Nhật dùng Hán tự 萌 (manh), nên giới trẻ bên Trung Quốc mang chữ này về. "Bán manh" xuất phát từ cụm "mại manh" (卖萌) = bán (cái) moe. Bán manh có nghĩa là (cố) tỏ vẻ dễ thương.(theo – Cung Học Tiếng Việt)

Giống như vào lúc hăn cần tiền nhất, có một em gái nhỏ bị hăn dọa khóc vẫn không nói với thầy cô, có một tên trộm thường trèo tường vào trường nhật rác.

Giống như vào lúc tất cả mọi người đều khinh bỉ xuất thân của hăn, chỉ có mỗi Trần Khê sẽ nở nụ cười với hăn.

Tuy biểu hiện của Tô Hàng chẳng có gì khác so với thường ngày, nhưng Trần Khê vẫn nhạy cảm nhận ra sự bất đồng từ cái ôm của hăn. Có lẽ đây gọi là tâm linh tương thông nhỉ, khi bạn và một người khác thân thuộc đến trình độ nào đó, cho dù người kia không nói gì cả, bạn vẫn có thể cảm giác được tâm trạng của người đó thay đổi.

"Hôm nay đừng đi làm." Trần Khê bỗng nhiên không muốn hỏi hăn đã xảy ra chuyện gì.

"Hả?" Tô Hàng khó hiểu ngẩng đầu.

"Chúng ta đi hẹn hò đi." Giờ phút này, cô chỉ muốn khiến hăn một lần nữa vực dậy tinh thần.

Tô tổng giám đốc nghe lời vợ nhất, tất nhiên là không hề do dự mà trốn việc.

Đáng tiếc là cả hai đều không phải người có kinh nghiệm hẹn hò phong phú gì, kết hôn lâu như vậy, số lần hẹn hò có thể đếm được trên hai đầu ngón tay. Nhưng mà cũng may hai người lại đạt tới cảnh giới cao nhất của hẹn hò, không cần biết là đi đâu, chỉ cần đối phương ở cạnh bên, tâm trạng chắc chắn sẽ vô cùng vui vẻ.

Hẹn hò là nhất thời nói ra, Trầm Khê cũng chưa nghĩ kĩ rốt cuộc là mình muốn làm gì, cuối cùng hai người lái xe đến vườn cây lớn nhất thành phố S. Hai người tay nắm tay, bước chậm giữa những hàng cây cao lớn không biết tên. Mệt mỏi, sẽ ngồi nghỉ trên ghế dài ven đường. Lạnh, Tô Hàng sẽ bỏ tay Trầm Khê vào áo khoác, sau đó ôm chặt lấy cô.

Xuyên qua rừng cây, hai người đến một bãi cỏ trống trải, ngọn cỏ vào đông đều úa vàng, nhưng sau khi những chiếc lá khô rơi đầy mặt cỏ, bỗng dừng lại có thể khiến người ta sinh ra cảm giác tiêu điều hiu quạnh, dưới ống kính trông cũng rất lãng mạn, phía xa xa còn có một cặp vợ chồng son đang chụp ảnh cưới.

"Chừng nào anh mới có thời gian rảnh hả?" Trầm Khê không nhịn được hỏi.

"Sao vậy?" Tô Hàng khó hiểu.

"Em muốn chụp lại ảnh cưới." Trầm Khê nói.

Tô Hàng nhìn đôi vợ chồng đang POSE các loại dáng theo yêu cầu của nhiếp ảnh gia, lập tức nở nụ cười: "Anh cũng muốn."

"Thế thì chúng ta đi chụp thôi." Trầm Khê ngẩng đầu nhìn hẳn.

"Chờ anh, anh sẽ cố gắng tranh thủ để dành ra thời gian rảnh, chúng ta đến nước F chụp. Không phải em thích nhất lâu đài ở đó sao, đợi tới đó chúng ta sẽ đi lâu đài chụp."

Trầm Khê chưa từng nói với Tô Hàng rằng cô thích lâu đài nước F, nhưng mà người này lúc nào cũng biết hết.

"Bây giờ nơi em thích nhất không phải lâu đài nữa rồi." Trầm Khê nghĩ nghĩ nói.

"Vậy là nơi nào?" Ngữ khí Tô Hàng đầy cứng chiều, "Em thích ở đâu, chúng ta liền đến đó chụp."

"Em thích nhà của chúng ta." Trầm Khê nói xong, yên lặng chờ người nào đó phản ứng.

Tô Hàng dừng bước, quay đầu nhìn về phía Trầm Khê, ý cười từ khóe mắt chậm rãi lan tràn, ước chừng khoảng ba phút, nam nhân chẳng biết nên làm gì khác ngoài trừ cười ngây ngô.

Ba phút sau, Tô Hàng kéo tay Trầm Khê, đột ngột chạy ra khỏi rừng cây. Trầm Khê mang giày cao gót, bị hấn tùm cho lão đảo, suýt nữa trật chân. Nam nhân thấy, không chần chừ công Trầm Khê lên, vừa làm càn cười khúc khích vừa liều mạng chạy ra ngoài. Trầm Khê ôm chặt lấy cổ Tô Hàng, khuôn mặt cũng đầy ý cười.

Tô Hàng chạy xe thẳng đến studio Nai Tơ, gặp nhiếp ảnh gia giúp họ thiết kế ảnh cưới lần trước kiêm ông chủ Nai Tơ.

"Hai vị muốn chụp lại ảnh cưới?" Nhiếp ảnh gia kinh ngạc hỏi.

Hai người cùng mỉm cười, đồng thời gật đầu.

"Muốn chụp một bộ ảnh cưới lấy nhà làm phong nền?" Nhiếp ảnh gia hỏi tiếp.

"Vâng." Trầm Khê cười nói, "Chúng tôi muốn chụp ngay tại căn biệt thự của mình, ngoài trừ chụp với áo cưới, tôi còn muốn chụp một số ảnh sinh hoạt hằng ngày."

"Ví dụ như cùng ăn cơm, cùng đi dạo, cùng chạy bộ, cùng chơi đùa với thú cưng trong nhà..." Trầm Khê thao thao bất tuyệt* trình bày ý tưởng của mình cho nhiếp ảnh gia, Tô Hàng cạnh đó liên tục gật đầu phụ họa.

*Thao thao bất tuyệt: (nói hoặc viết) liên hồi, hết cái này sang cái kia, tưởng như không bao giờ dứt. (theo)

Sau khi trao đổi hơn một giờ, nhiếp ảnh gia cũng đã hình dung được đại khái, ông chưa từng chụp qua bộ ảnh cưới nào lấy nhà làm chủ đề, trò chuyện với Trầm Khê xong khiến ông linh cảm bùng nổ, nói với hai người: "Ý tưởng sơ bộ tôi đã có, nhưng tôi còn cần đi đến đó khảo sát nơi quay chụp một chút đã."

"Việc này không thành vấn đề, lúc nào chú cũng có thể đến đây ạ." Trầm Khê đáp.

"VẬY... Hai vị định chừng nào thì chụp?" Nhiếp ảnh gia lại hỏi.

Trầm Khê nhìn thoáng qua Tô Hàng, quay đầu nói: "Cuối tuần này được không ạ? Tiên sinh nhà tôi công việc tương đối bận rộn, chỉ có cuối tuần mới có thời gian, mà chúng tôi lại muốn chụp xong sớm một chút."

"Đã biết." Nhiếp ảnh gia trêu chọc, "Lần trước lúc Tô tiên sinh đến tìm tôi cũng rất vội vàng."

Bị nhiếp ảnh gia nhắc nhở như vậy, Trầm Khê mới nhớ tới, hình như hôn lễ của hai người, từ đầu tới cuối đều do một mình Tô Hàng chuẩn bị, còn cô thì chẳng làm gì cả, chỉ biết trưng ra một khuôn mặt không mấy vui vẻ lên sân khấu.

"Thế lần trước anh ấy đưa ra yêu cầu gì ạ?" Trầm Khê tò mò hỏi.

Nhiếp ảnh gia cười trả lời: "Tô tiên sinh nói thái thái nhà cậu ấy thích phong cảnh tự nhiên, thích lâu đài kiểu Âu, bảo chúng tôi chủ yếu lấy hai cảnh tượng đó làm phong nền. Còn nói cô không thích lễ phục cầu kỳ, dặn chúng tôi cố gắng trang điểm nhẹ nhàng, bởi vì thái thái nhà cậu ấy vốn dĩ đã rất xinh đẹp rồi. Còn yêu cầu chúng tôi đừng quay chụp quá sớm, cậu ấy không muốn vợ mình phải dậy sớm, rất vất vả..."

Trầm Khê yên lặng nhìn về phía Tô Hàng, Tô Hàng không được tự nhiên ho khan một tiếng, vành tai không khống chế được lại bắt đầu đỏ lên.

Ông kính không biết nói dối, nhiếp ảnh gia chụp từng tấm ảnh cho họ, tất nhiên cũng nhìn ra được tình yêu của Tô tiên sinh dành cho thái thái của cậu ấy. Nhưng mà ông cũng chỉ là người ngoài mà thôi, lúc đó không tiện nói gì, chỉ có thể cố gắng hết sức ghi lại mỗi khoảnh khắc Tô tiên sinh biểu lộ tình cảm của mình. Ông nghĩ, lúc những tấm ảnh này được treo lên trong nhà, qua thời gian, Tô thái thái chắc chắn sẽ có ngày nhận ra được những tình cảm ấy.

Giống như điều ông nhìn thấy ngày hôm nay.

==

Mấy ngày sau, nhiếp ảnh gia đến biệt thự hai lần, lần đầu tiên tốn mất nửa ngày khảo sát hoàn cảnh trong ngoài biệt thự, lần thứ hai mang theo phương án thiết kế đến thảo luận cả ngày với Trầm Khê.

Thăm thoát đã tới cuối tuần, sau khi thím Trương biết tiên sinh và phu nhân muốn chụp lại ảnh cưới đã dọn dẹp hết biệt thự một lần trước mấy ngày, ngay cả tường pha lê bên ngoài và chuồng chó của Sơ Ngũ cũng không tha.

Quay chụp bắt đầu từ sáng sớm, từ khi hai người dắt theo Sơ Ngũ cùng chạy bộ dưới ánh ban mai, mặc cùng một loại đồ thể thao, bước đi đều nhau, lướt qua con đường nhỏ có cây ngân hạnh vàng, chông ân cần lau mồ hôi trên trán giúp vợ. Đương nhiên, còn có cảnh vợ cố tình chơi đùa với chú chó, chông bị lạnh nhạt ghen ghét ra mặt.

Tiếp đến là bữa sáng, hai người thay quần áo ở nhà, lúc ăn không có quá nhiều giao lưu, nhưng chỉ cần ngẩng đầu mỉm cười một cái cũng đã có thể bắn ra nòng nài tình yêu.

Lúc ánh nắng tốt nhất, Trầm Khê mặc áo cưới đứng trên bãi cỏ trong vườn nhà, ánh mặt trời chiếu tới từ sau lưng khiến cô hệt như một nàng tiên sứ tỏa sáng. Bộ ảnh cưới này chụp đủ mọi khung cảnh, từ ngoài cửa đến trong nhà, nhiếp ảnh gia vẫn thấy chưa được hoàn hảo.

"Ô tiên sinh, lát nữa anh sẽ nằm trên thảm trải sàn nhé, chờ lúc tôi chụp, Ô thái thái sẽ từ trên bàn lao xuống người Ô tiên sinh, khi đó Ô tiên sinh sẽ dùng tay đỡ cô, tôi sẽ chụp lại khoảnh khắc đó. Hậu kỳ chúng ta lại xử lý một chút, như vậy thoát nhìn như Ô tiên sinh nhận được một cô vợ từ trên trời rơi xuống." Nhiếp ảnh gia giải thích động tác ông nghĩ ra.

Hai người phối hợp gật đầu, rồi sau đó dựa theo yêu cầu, Tô Hàng nằm dưới đất, dùng tay đỡ lấy trọng lượng nửa người trên của Trầm Khê.

"Tốt, tốt, rất tốt, cố gắng thêm chút nữa." Nhiếp ảnh gia không ngừng thay đổi góc chụp.

Tô Hàng nhìn Trầm Khê đang lơ lửng trên không, trong mắt hấn xẹt qua một tia giao hoạt, cánh tay đang giữ lấy tay Trầm Khê bất ngờ buông ra. Trầm Khê không tự chủ được ngã xuống ngực nam nhân, "cường hôn" người nào đó.

Nhiếp ảnh gia nhân cơ hội không ngừng nhấn cửa trập, rồi lạng lẽ dựng ngón cái với Tô Hàng.

Bức cuối cùng là ảnh giường chiếu, khụ, mọi người đừng hiểu lầm nè, chỉ là chụp hai người mặc đồ ngủ ngồi trên giường, không có gì hơn nhé.

Tô Hàng nửa mở cổ áo ngủ, lộ ra cơ ngực trắng kiện bên trong, Trầm Khê xoa tóc, gương mặt không hề son phấn, khẽ tựa vào lòng Tô Hàng, mỗi người đều cầm một quyển sách, thỉnh thoảng chạm mắt nhau liền sẽ ngọt tận chân trời.

Nhiếp ảnh gia chụp ảnh cưới nhiều năm như vậy, lần đầu tiên bị người ta ngọt lây.

Tác giả có lời muốn nói: Bắt đầu từ hôm đấy, mỗi một dụng cụ trong nhà, cho dù là một tấm thảm đã cũ đến không thể dùng tiếp được, Tô tổng giám đốc cũng không nỡ vứt.

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Buổi Họp Lớp

Editor: Khắc Lạp Lạp

Beta: Hải Yến

Gần đến cửa ải cuối năm, trang trí trên đường lớn ngày càng nhiều, nhưng xe cộ lại ngày càng ít, thời tiết ngày càng lạnh, mà thời gian Tô Hàng về nhà lại ngày càng muộn.

"Phu nhân, hôm nay tiên sinh lại tặng ca hả?" Bởi vì Tô Hàng không về, thím Trương cũng chuẩn bị bữa chiều đơn giản hơn.

"Dạ không." Trầm Khê vừa ngồi xuống bàn ăn vừa trả lời, "Hôm nay anh ấy đi tham gia họp lớp ạ."

"Ra vậy." Thím Trương bưng món ăn cuối cùng lên, nói với Trầm Khê, "Phu nhân, cơm nấu xong rồi, tôi về trước nhé."

"Vâng, tạm biệt ạ." Trầm Khê cười gật đầu, cầm điện thoại nghĩ nghĩ, nhắn cho Tô Hàng một tin.

(Anh uống ít thôi, về nhà sớm một chút.)

Đình.

(Được!)

==

Trong bao sương* nào đó ở lầu ba hội sở Mây Tan Sương Tạnh, Tô Hàng đang tham gia buổi họp lớp đầu tiên từ khi hẵn tốt nghiệp tới nay.

*Bao sương: phòng đặt riêng (tiếng Pháp: loge).

"Tô Hàng, lúc trước Thanh Viễn nói với tôi là cậu sẽ tới, tôi còn mãi không chịu tin." Quách Hoài mồm mĩm cười nói.

Tô Hàng nghe xong hơi mỉm cười, còn chưa kịp trả lời, Lý Thanh Viễn bên kia lại không vui: "Thằng nhóc cậu thật thiếu niềm tin vào bạn bè."

"Cũng đâu phải tại tội tôi, chủ yếu là do cậu năm nào cũng bảo Tô Hàng tới, mà cậu ta thì chưa tới bao giờ." Có người nói xen vào.

"Đúng đó đúng đó." Những người khác cũng sôi nổi phụ họa.

"Là do tôi, tôi tự phạt một ly trước." Tô Hàng bưng ly rượu không chút chần chừ một hơi cạn.

Tô Hàng không học cao trung*, hẵn tự ôn tập để thi đậu xét tuyển du học, nghiêm túc tính ra, những người bạn cùng trường này chính là nhóm bạn đầu tiên hẵn kết giao. Tuy hầu hết đều là vì cùng là du học sinh Trung Hoa nên mới quen biết, nhưng tình cảm giữa mọi người cũng không tệ lắm, chỉ là sau khi tốt nghiệp ít liên lạc với nhau, mà Tô Hàng lại bận rộn đồng chuyện của Tô gia kia, cũng không có tâm trạng để đi họp lớp.

*Cao trung: tương đương bậc trung học phổ thông bên mình.

"Một ly sao mà đủ, ít nhất phải ba ly." Có người ồn ào nói.

"Được." Tô Hàng sáng khoái đồng ý, cầm lấy chai rượu trên bàn nhanh chóng tự rót đầy hai ly cho mình, mỗi ly một hơi cạn sạch.

"Tuyệt vời." Mọi người cuối cùng cũng tha cho Tô Hàng, bắt đầu tùm ba tùm năm nói chuyện phiếm, uống rượu, đánh bài, hát hò, bầu không khí cũng xem như vui vẻ.

Tô Hàng vừa nói chuyện với mọi người, vừa lặng lẽ chú ý đến Tần Hải đang ngồi trong một góc. Nhắc tới cũng ngộ, Tô Hàng và Tần Hải đều là cô nhi, cùng du học chung một trường, lấy học bổng cùng lúc, có thể nói hai người có rất nhiều điểm chung, nhưng không biết vì sao, hai người ngược lại không thân quen gì mấy.

Tần Hải đang nhàm chán lướt điện thoại, khước mắt bỗng nhiên thoáng nhìn thấy Tô Hàng cầm một ly rượu tới, tức khắc có chút kinh ngạc nhướng mày.

"Uống một ly?" Tô Hàng nâng nâng cái ly trong tay.

Tần Hải tuy thấy việc Tô Hàng tự dừng tiếp cận có hơi quái lạ, nhưng vẫn bưng ly rượu chạm nhẹ với đối phương. Anh ta hơi hơi nhấp một ngụm, lại kinh ngạc phát hiện hẳn uống một hơi cạn sạch, sự nghi hoặc trong mắt lập tức sâu thêm.

"Tôi nghe Thanh Viễn nói, gần đây cậu đang nghỉ phép?" Tô Hàng thả ly rượu xuống.

"Đúng vậy." Tần Hải mặt không đổi sắc đáp.

"Định nghỉ ngơi trong bao lâu?" Tô Hàng lại hỏi.

"Cái này chắc phải xem tâm trạng." Tần Hải trả lời.

Tô Hàng cũng không phải người thích quanh co lòng vòng, hẳn trầm ngâm một lát rồi đi thẳng vào vấn đề: "Thật không giấu gì cậu, tôi có việc muốn nhờ cậu giúp."

"Ồ??" Tần Hải ra vẻ ngạc nhiên, "Nói thử xem."

"Tôi muốn nhờ cậu nhận một công việc, không lâu lắm đâu, một năm là được." Tô Hàng nói, "Công việc này sẽ không quá bận rộn, đối với cậu mà nói, có thể coi như là thời gian nghỉ ngơi điều hòa."

Tần Hải lúc này là bất ngờ thật: "Cậu giới thiệu việc làm cho tôi?"

"Không phải giới thiệu, mà là hi vọng cậu có thể giúp đỡ."

"Công việc gì?" Tần Hải cảm thấy hứng thú hỏi.

"Chúng ta đều lớn lên ở cô nhi viện, cho nên cậu chắc cũng đã nghe nói đến quỹ từ thiện Trầm thị." Tô Hàng nói.

"Biết." Tần Hải gật gật đầu trả lời, "Cô nhi viện chúng tôi hầu như năm nào cũng nhận được vật tư do quỹ của Trầm thị quyên tặng, sao cậu lại muốn giới thiệu tôi đến Trầm thị làm việc?"

"Không phải." Tô Hàng giải thích, "Năm ngoái Trầm thị làm ăn thua lỗ, cho nên quỹ từ thiện cũng mất đi nguồn vốn duy trì. Có một cô chủ chuỗi quán cà phê, muốn dùng tất cả lợi nhuận của công ty mình để làm từ thiện, nhưng mà cô ấy lại không giỏi kinh doanh, nên tôi muốn nhờ cậu đến giúp một tay."

"Xí nghiệp từ thiện?" Tần Hải nhướn mày, "Người tốt kiểu này trong xã hội bây giờ không nhiều lắm, ai thế?"

"Trầm Khê." Tô Hàng nói xong, kiên nhẫn đợi đối phương trả lời.

Tần Hải nghe xong thì sửng sốt, anh ta dùng vẻ mặt phức tạp nhìn về phía Tô Hàng: "Nếu tôi nhớ không lầm, cô ấy chính là thiên kim Trầm thị, vợ hiện tại của cậu phải không?"

"Ừm." Tô Hàng không chút do dự, gật đầu thừa nhận.

Tần Hải không bị ngốc mà hỏi Tô Hàng vì sao hẳn lại không tự đi mà giúp vợ, anh ta vẫn có thể đoán được đại khái tình trạng hiện giờ của Tô thị sau khi một lần lấy ra ba tỷ. Tần Hải bỗng nhiên cười, ôm tay dựa ra sô pha sau lưng, hỏi: "Trước đó cậu nhắc đến chuyện tôi từng được quý từ thiện của Trần thị giúp đỡ, chính là hi vọng tôi nghĩ tới chuyện này mà đồng ý với cậu, đúng không?"

"Đúng." Tô Hàng còn nói thêm, "Nhưng tôi cũng không chắc chắn có được hay không."

Tần Hải nhìn Tô Hàng, hơi do dự rồi hỏi: "Lúc trước cậu mạo hiểm cho Trần thị vay tiền, là vì cậu đã từng được Trần thị giúp?"

"Không phải." Tô Hàng lắc lắc đầu, "Là vì vợ tôi."

Trần Khê? Khi Tần Hải đã lên cao trung từng gặp qua Trần Khê vẫn chỉ mới là một cô gái nhỏ, lúc đó cô đứng cạnh Trần phu nhân, mặc một bộ quần áo thoát nhìn có vẻ bình thường nhưng chất lượng lại rất tốt, mặt đầy tươi cười phát thức ăn cho bọn nhóc trong cô nhi viện, xung quanh có một đồng phóng viên vây lại chụp ảnh. Khi đó anh ta nghĩ gì nhỉ? Anh ta chán ghét gương mặt giả vờ thiện lương cũng như cái bộ dáng cố làm ra vẻ kia.

"Tình cảm giữa hai người rất tốt?" Tần Hải hỏi.

Nghĩ đến Trần Khê, Tô Hàng nhin không được cong môi, khẽ gật đầu.

"Tôi có thể suy xét một chút." Tần Hải đột nhiên nói.

Mắt Tô Hàng sáng lên.

Tần Hải cầm lấy một chai rượu trắng vẫn chưa mở nắp trên bàn, đặt đến trước mặt Tô Hàng: "Nếu cậu uống hết chai rượu này, tôi sẽ thử cân nhắc."

Ánh mắt Tô Hàng trầm xuống, sắc mặt có chút khó coi.

"Không uống cũng không sao, Tô tổng lại tìm người khác là được."
Tần Hải cười cười châm chọc, định thả chai rượu về chỗ cũ.

"Khoan đã." Tô Hàng đè tay Tần Hải lại.

Sau đó, Tần Hải vẻ mặt phức tạp nhìn Tô Hàng uống sạch một chai rượu trắng, chờ đến lúc Lý Thanh Viễn phát hiện ra, Tô Hàng đã say đến bất tỉnh nhân sự.

Lý Thanh Viễn thấy chai rượu rỗng trên bàn, sắc mặt không tốt nhìn về phía Tần Hải: "Cậu cố ý chuốc rượu cậu ta?"

"Cũng không phải tôi ép cậu ta uống." Tần Hải vô tội nói.

"Cậu không giúp thì thôi, có cần thiết phải lặn lội người ta không?"
Giọng Lý Thanh Viễn có chút lớn, nhanh chóng hấp dẫn lực chú ý của những người khác.

Mọi người sôi nổi xông tới, phát hiện Tô Hàng thế mà say ngất, vì thế bắt đầu trêu chọc.

"Tô Hàng thật là quá vô dụng, mới đây đã say rồi."

"Ôi, vậy thì Lý Thanh Viễn, cậu đưa cậu ta về đi."

"Ôi đừng, Tô Hàng đã kết hôn rồi mà? Gọi vị kia nhà cậu ta tới đón nha."

"Đúng đúng đúng, chúng ta vẫn chưa gặp mặt chị dâu đó."

"Lý Thanh Viễn, cậu mau gọi về nhà Tô Hàng đi."

Lý Thanh Viễn không nói lại mọi người mồm năm miệng mười, đành phải gọi cho Trầm Khê.

Lúc Trầm Khê nhận được điện thoại, cô đã rửa mặt xong, đang nằm trên giường đọc sách. Nghe thấy Lý Thanh Viễn nói Tô Hàng uống say, lập tức không chút suy nghĩ đi thay đồ, lái xe tới.

Trầm Khê rất quen thuộc Máy Tan Sương Tạnh, nhanh chóng tìm được bao sương theo lời Lý Thanh Viễn. Cô đứng trước cánh cửa khép hờ của bao sương, gõ lên cửa vài cái rồi mới hé ra một chút.

"Xin lỗi, tôi đến đón Tô Hàng."

Ánh sáng ngoài hành lang xuyên qua khe cửa chiếu vào bao sương tối tăm, mọi người giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một người đẹp dịu dàng uyển chuyển, khí chất tươi mát đứng ở cửa, trong đôi mắt trắng đen rõ ràng lộ ra chút lo lắng nhàn nhạt. Mọi người ngay tức khắc đều hơi thất thần.

"Chị dâu." Lý Thanh Viễn hoàn hồn đầu tiên, vẫy vẫy tay với Trầm Khê.

Trầm Khê quay đầu lại, bước nhanh đến gần Lý Thanh Viễn, nhìn Tô Hàng đã say đến bất tỉnh nhân sự bên cạnh anh ta, khẽ nhíu mày: "Sao lại uống nhiều như vậy?"

"Đều tại tên cầm thú này." Lý Thanh Viễn chỉ vào Tần Hải phía bên kia.

Trầm Khê kinh ngạc nhìn sang, Tần Hải cũng sững sốt, gần như là phản xạ có điều kiện nói: "Xin lỗi."

"Không sao đâu." Trầm Khê hơi mỉm cười, cô ngồi xổm xuống, cẩn thận lay lay Tô Hàng, nhỏ giọng gọi, "Tô Hàng, Tô Hàng, nghe em nói gì không?"

"Tiểu... Khê." Có lẽ là nghe được tiếng Trầm Khê, Tô Hàng mơ mơ màng màng đáp.

"Tỉnh dậy, chúng ta về nhà." Trầm Khê dịu dàng nói.

"Ừm..." Tô Hàng vô thức hừ vài tiếng, vẫn cứ nhắm tịt mắt như cũ.

Trầm Khê thấy người này đã say chết rồi, chỉ có thể cười khổ với Lý Thanh Viễn: "Xem ra là vẫn chưa tỉnh được, Thanh Viễn, anh giúp tôi đỡ Tô Hàng đến chỗ xe đi."

"Được." Lý Thanh Viễn nâng Tô Hàng đứng lên khỏi sô pha.

Trầm Khê thấy Tô Hàng không mặc áo khoác, nhìn trái nhìn phải, đi qua chỗ móc áo trên cửa lấy áo khoác Tô Hàng xuống, cẩn thận giúp hắn mặc vào.

"Tiểu Khê..." Tô Hàng say rượu có lẽ là cảm nhận được khí vị của Trầm Khê, dứt khoát đẩy Lý Thanh Viễn ra ôm lấy vợ đang đứng trước mặt mình, người đầy mùi rượu cọ cọ trong cổ Trầm Khê rồi không nhúc nhích nữa.

Trầm Khê cười bất đắc dĩ, ôm lại nam nhân, đề phòng hắn té ngã.

"Ngại quá chị dâu, để tôi đỡ cho." Lý Thanh Viễn vội vàng kéo Tô Hàng về đặt lên vai mình, lập tức đi ra cửa.

"Đợi chút." Trầm Khê gọi lại Lý Thanh Viễn đã sắp bước ra, "Ngoài đó lạnh lắm, uống rượu xong trúng gió dễ cảm mạo."

Trầm Khê nói xong, cởi khăn quàng trắng tinh trên cổ mình xuống, nhón chân cẩn thận mang cho Tô Hàng, lại cài hết cúc áo khoác, bọc hắn kín mít mới nói: "Được rồi, đi thôi."

"Ừm." Lý Thanh Viễn lúc này mới đỡ Tô Hàng ra khỏi bao sường.

Trầm Khê đi theo phía sau, lúc ra tới cửa thì quay đầu lại tạ lỗi:
"Khiến mọi người mất hứng rồi, thật sự xin lỗi."

"A... A, không sao đâu."

"Đúng vậy đúng vậy, chị dâu đi thông thả nhé."

Mọi người trong bao sương lúc này mới phản ứng kịp, một đám người sau tiếp người trước tỏ vẻ không sao hết.

Trầm Khê lại cười, gật gật đầu rồi mới xoay người đuổi theo Lý Thanh Viễn.

"Ôi đệt... Đây là vợ Tô Hàng á?"

"Xinh lung linh."

"Siêu dịu dàng."

"Nếu tôi uống say, vợ tôi cũng quàng khăn cho tôi, lo lắng tôi cảm lạnh, cuộc đời này thế là đủ rồi."

"Mẹ nó... Hèn chi cái tên này không chịu tham gia họp lớp, có người vợ như vậy tôi cũng không đi."

Tần Hải nghe các bạn cùng trường tôi một câu anh một câu ước ao ghen tỵ, trong mắt cũng là một mảnh mờ mịt. Nhớ lại dáng vẻ kiên nhẫn dịu dàng đối với Tô Hàng đã say thành một bãi bùn vừa rồi của Trầm Khê, trong lòng anh ta bỗng nhiên có chút hụt hẫng.

Nhìn chai rượu rỗng trên bàn, anh ta cầm lấy điện thoại, nhấn lại cho Tô Hàng một tin.

(Tôi đồng ý.)

Tác giả có lời muốn nói: Họp lớp, cuộc thi so vợ.

"Tôi uống say, vợ tôi thế mà lại có thể ném tôi trong phòng khách không quan tâm luôn, hôm sau còn bảo tôi đi chết đi."

Tô Hàng đặc ý nói: "Vợ tôi lau mặt, lau tay, hôm sau còn chuẩn bị canh giải rượu cho tôi."

"Tôi mỗi ngày đều vất vả kiếm tiền nuôi sống gia đình, vợ tôi chỉ biết mua mua mua, tặng ca cũng mặc kệ tôi."

Tô Hàng tiếp tục vênh váo: "Vợ tôi thì đi làm hôn, về nhà hôn, lúc tôi tặng ca còn thức cùng tôi."

Mọi người: "Thiên chết mi!!!!"

Chúc mọi người Giáng Sinh vui vẻ!!!!

Editor có lời muốn nói: Chương này được đăng trên Tấn Giang vào 19:56:17 ngày 24-12-2017 nha các tình yêu =)))

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Tai Nạn

✿ Editor: Khắc Lạp Lạp

✿ Beta: Hải Yến

Tuy rằng tối hôm qua say như chết, nhưng đồng hồ sinh học ngoan cường vẫn khiến Tô Hàng tỉnh dậy trước 8 giờ. Xoa xoa huyết Thái Dương đau nhức, Tô Hàng lão đảo đi xuống lầu.

"Dậy rồi?" Trầm Khê đứng giữa phòng khách nhìn về phía hẳn.

"Chào buổi sáng." Nhìn thấy Trầm Khê, động tác xuống lầu của Tô Hàng nhanh hơn một chút.

Trầm Khê vốn định trách móc đối phương vài câu, lại thấy dáng vẻ khó chịu của Tô Hàng, cuối cùng cũng chỉ có thể thở dài, đưa một ly nước qua: "Khó chịu lắm đúng không?"

Tô Hàng nhận lấy ly nước uống một ngụm, vô cùng đáng thương gật đầu.

"Cho chừa!" Trầm Khê mắng.

"Em tức giận hả?" Tô Hàng thật cẩn thận nhìn sắc mặt vợ.

"Hôm qua em đã bảo anh uống ít thôi mà?"

"Anh sai rồi." Tô Hàng một giây thua, ngoan ngoãn nhận lỗi.

"Nếu sau này anh lại uống nhiều rượu như vậy, em mặc kệ anh luôn." Trần Khê nói.

"Nếu lần sau anh lại tái phạm, em cứ bỏ mặc anh là được."

"Nếu còn có lần sau, em sẽ về nhà mẹ ruột, không trở lại." Trần Khê uy hiếp.

"Không có, anh đảm bảo sẽ không bao giờ uống rượu nữa." Tô Hàng lập tức hoảng sợ giữ chặt tay Trần Khê, căng thẳng hứa hẹn.

Quả nhiên vẫn là chiêu này hiệu quả, nhìn dáng vẻ khẩn trương của người nào đó, Trần Khê suýt chút nữa không nhin cười được.

Phòng ăn.

Tô Hàng húp cháo trắng thanh đạm, kỳ quái hỏi: "Sao anh không thấy thím Trương?"

"Thím Trương nghỉ rồi." Trần Khê trả lời.

"Nghỉ?"

"Sắp đến Tết rồi." Trần Khê nhắc nhở.

"Đúng ha, mém tí thì quên." Tô Hàng cúi đầu nhìn thoáng qua cháo trắng trong chén, hơi ngạc nhiên hỏi, "Vậy cháo này ở đâu ra?"

"Em nấu đó." Trần Khê đáp.

Tay cầm muống của Tô Hàng khựng lại, chén cháo trắng mới vừa nãy còn cảm thấy chẳng có mùi vị gì, nháy mắt đã trở nên ngọt thơm ngon miệng. Hắn bưng chén lên, hết như một kẻ lang thang đã ba bốn ngày rồi chưa ăn gì, soàn soạt vài cái đã húp xong chén cháo. Ăn xong lại đến phòng

bếp múc thêm một chén, cứ như vậy hai ba lần, cuối cùng Trầm Khê không nhận được nói:

"Em còn sợ anh sau khi say sẽ ăn không vô, cố tình nấu cháo trắng, xem ra tinh thần anh không tệ."

"Cháo ngon lắm." Tô Hàng vẻ mặt thỏa mãn trả lời.

Bởi vì đêm qua hăng say, Trầm Khê vốn muốn để hăng ở nhà nghỉ ngơi, bây giờ lại thấy hăng rất phấn chấn, vì vậy đổi ý nói: "Cơm nước xong chúng ta ra ngoài mua chút đồ Tết đi."

"Được, chúng ta cùng đi mua." Tô Hàng gật đầu.

Ăn sáng xong, hai người lái xe đến trung tâm thương mại gần nhất.

Đừng xem trên đường chẳng có mấy người mà lầm, thật ra nơi này cực kỳ náo nhiệt. Trầm Khê và Tô Hàng đứng trong siêu thị, nhìn đám người điên cuồng giành giật hàng Tết ở bốn phía, nhất thời có chút ngỡ ngác.

"Nhiều người thế ư?" Trầm Khê trước giờ chưa từng tự mình ra cửa mua đồ Tết, sau khi thấy được sức chiến đấu mạnh mẽ của các bác gái ở siêu thị thì cảm thán nói.

"Đúng vậy." Tô tổng giám đốc luôn ăn Tết với mì gói và công việc cũng rất ngạc nhiên, "Không ngờ ăn Tết lại náo nhiệt như vậy, trước kia anh luôn cảm thấy Tết thật quạnh quẽ."

Quạnh quẽ?

Trầm Khê nhìn về phía Tô Hàng, chỉ thấy hăng đang tràn đầy hứng thú cầm hai cái kết Trung Quốc* đồ rục so sánh, khoe miệng còn cong lên một

nụ cười vui vẻ. Nhìn Tô Hàng như vậy, Trầm Khê lại không thể kiềm lòng nhớ tới đời trước, Tô Hàng đời trước lúc ăn Tết là như nào nhỉ?

*Kết Trung Quốc: là một trong những mặt hàng mỹ nghệ được nhiều người biết đến và lưu hành rộng rãi nhất của Trung Quốc trên thế giới. Đặc điểm của nó là mỗi chiếc kết đều được kết từ một sợi dây, có tạo hình độc đáo, nếu kết hợp các kết lại với nhau, trang điểm thêm những vật biểu tượng khác thì sẽ hình thành một đồ mỹ nghệ trang trí truyền thống đa dạng với nội hàm phong phú của Trung Quốc. (theo dulich.chudu24.com)

Năm đầu tiên.

"Anh phải đi công tác ở nước W, có lẽ sẽ mất khoảng nửa tháng, không thể cùng em ăn Tết được, xin lỗi."

"Không sao đâu, anh cứ đi đi." Trầm Khê yên lặng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Năm thứ hai.

"Xin lỗi, anh phải đến nước F, chắc sẽ đi chừng nửa tháng."

"Không sao, tôi sẽ đến ăn Tết với cha mẹ tôi." Trầm Khê chỉ hơi ngạc nhiên một chút.

Năm thứ ba.

"Xin lỗi, anh phải đi công tác ở nước R..."

"Sao năm nào đến Tết anh cũng đi công tác thế?" Trầm Khê rốt cuộc cũng nhịn không được hỏi.

"Bởi vì nước ngoài đã qua năm mới rồi." Tô Hàng chần chừ đáp.

"Thôi đi đi..." Trầm Khê bất đắc dĩ nói, thầm cảm thấy người ta có lẽ cũng không muốn ăn Tết với mình.

Tiếp đến là năm thứ tư, năm thứ năm, Trầm Khê đã tập mãi thành thói quen, chỉ biết nói một câu năm mới vui vẻ với Tô Hàng trước khi hẳn rời đi.

"Em thấy hai cái này cái nào đẹp hơn?" Tô Hàng cầm hai cái kết hỏi Trầm Khê, lại phát hiện vợ mình đang ngẩn người, nhin không được hươ hươ cái kết trước mặt cô, "Tiểu Khê?"

"A, sao vậy?" Trầm Khê hoàn hồn.

"Hai cái kết này cái nào đẹp hơn?" Tô Hàng hỏi lại.

"Loại này nhỏ quá." Trầm Khê nhìn nhìn kết trong tay Tô Hàng, "Không hợp treo trong nhà."

"Mua cho Sơ Ngũ." Tô Hàng giải thích, "Treo ở cửa chuồng chó."

"Vậy cái này đi." Trầm Khê tùy ý chỉ một cái.

Tô Hàng thấy Trầm Khê thất thần, thả một cái kết lại kệ để hàng, vừa đẩy xe mua sắm đi tới trước, vừa hỏi: "Em đang nghĩ gì đấy?"

"A?" Trầm Khê trả lời, "Đang nghĩ nên ăn Tết như thế nào."

"Cái này có gì để nghĩ đâu?" Tô Hàng cảm thấy hơi kỳ lạ, suy nghĩ loại vấn đề này sao vẻ mặt lại nặng nề thế.

"Năm nay anh muốn ăn Tết như nào?" Trầm Khê thuận thế hỏi.

"Cùng em." Tô Hàng nghĩ nghĩ lại bổ sung, "Cùng cha mẹ nữa. Chúng ta đến nhà cha mẹ cùng ăn Tết đi, những ngày thế này họ chắc chắn sẽ nhớ em lắm."

"Nhưng nếu cha mẹ em không thích anh tới thì sao?" Trầm Khê như suy tư chuyện gì.

"Cha mẹ không thích anh tới?" Tô Hàng vừa nghe, không tự chủ được căng thẳng, "Không phải lần trước vẫn ổn sao?"

Sau khi biết Tô Hàng chính là anh trai nhỏ đã cứu Trầm Khê hồi bé, cha mẹ Trầm gia có thể nói là vô cùng vô cùng thân thiết với Tô Hàng.

"Em nói là nếu, nếu cha mẹ em không thích anh, thì làm sao bây giờ?" Trầm Khê hỏi.

Tô Hàng trầm mặc hồi lâu, mới trả lời với sắc mặt khó coi: "Vậy thì anh sẽ ăn Tết một mình."

"Anh không muốn cùng đón Tết với em sao?" Trầm Khê không buông tha.

"Tất nhiên anh sẽ cân nhắc." Tô Hàng khó xử nói, "Cái Tết đầu tiên sau khi chúng ta kết hôn, đương nhiên anh muốn cùng em đón nó rồi. Nhưng nếu cha mẹ em không thích anh, anh sẽ không thể ăn Tết với nhà em. Có điều anh cũng biết, em chắc chắn không nỡ để cha mẹ trải qua cái Tết một mình."

Cho nên suốt năm năm liền, anh đều tự cho là đúng mà đi công tác sao?

Nghĩ đến đây, Trầm Khê vừa đau lòng vừa buồn bực, nhin không được trừng mắt liếc người kia một cái, trách móc: "Anh có bị ngốc không hả, cha mẹ em không thích anh, chẳng lẽ anh không biết cố gắng làm cho họ thích anh sao? Cũng chỉ biết trốn tránh."

"Anh..." Tô tổng giám đốc vô duyên vô cố bị vợ mắng lập tức ngẩn ra.

Trầm Khê vô cùng bực bội, hất tay nam nhân ra, xoay người đi về hướng khác.

Tô Hàng thấy hình như vợ giận thật rồi, hấn hoảng hốt, vội vàng đuổi theo: "Tiểu Khê, sao thế, anh nói sai cái gì rồi phải không?"

"Tô Hàng, anh là tên gốc tự cho là mình đúng." Trầm Khê vút tay hấn ra, đổi một hướng khác tiếp tục đi.

Thế này là thế nào?

Tô Hàng ngỡ ngàng, hấn đẩy xe mua sắm vào một góc, tay không đuổi theo: "Tiểu Khê, em đừng nóng giận."

Tô Hàng ngăn Trầm Khê lại, thấy xung quanh đầy các bác gái đang tranh mua rượu vang đỏ đại hạ giá, ồn ào nhốn nháo khó nói chuyện, cho nên hấn kéo Trầm Khê đi tới trước một kệ để hàng khác, vội vàng nhận sai: "Anh làm vậy chỉ vì không muốn khiến em khó xử, không có nghĩa anh chỉ biết trốn tránh. Nếu cha mẹ em thật sự không thích anh, anh cũng sẽ mặt dày mày dạn tới cửa tìm cách làm cho họ thích anh."

Trầm Khê nhìn về phía nam nhân, trên mặt viết đầy hai chữ không tin, nếu anh thật sự biết nên làm vậy, thì cái người cứ hể đến cuối năm lại đi công tác, liên tục trong năm năm là ai?

"Thật đó." Tô Hàng thấy Trầm Khê không chịu tin, tiếp tục nói, "Anh lớn thế này rồi, chuyện duy nhất không có tự tin chính là khiến em thích anh. Ngoại trừ chuyện này, những việc khác anh đều không sợ, cũng không làm khó được anh."

"Tại sao lại không có tự tin?" Đây là khúc mắc mãi cho tới giờ của Trầm Khê, tuy đời này hai người thuận lợi ở bên nhau, nhưng Trầm Khê vẫn không thể hiểu được, vì sao đời trước đến tận khi ly hôn, Tô Hàng cũng chưa từng nói một câu thích cô.

"Bởi vì... Cẩn thận!" Vào khoảnh khắc kệ để hàng rơi xuống, gần như là bản năng, Tô Hàng ôm chặt Trầm Khê bảo vệ cô trong lòng, mặc cho những chai rượu trên kệ để hàng đập vào người mình.

Xoảng!

Rầm rầm...

Tiếng thét kinh hoàng, tiếng kệ để hàng sập xuống, tiếng chai thủy tinh vỡ vụn cùng vang lên hỗn loạn trong siêu thị. Đám người vừa rồi còn đang chen lấn xô đẩy mua rượu vang đỏ giảm giá sốc lập tức tản ra, chỉ để lại trên đất những vệt rượu loang lổ và vô số mảnh thủy tinh, cùng với nam nhân nằm yên giữa đống mảnh vỡ.

"Tô Hàng, Tô Hàng." Trầm Khê muốn thoát ra, nhưng cả người đều bị đôi tay hăn ôm rất chặt, làm thế nào cũng không nhúc nhích được, "Anh sao rồi? Anh có ổn không? Sao anh lại không nói gì? Anh thả em ra đi mà."

Câu cuối cùng của Trầm Khê vang lên nghẹn ngào. Tâm trạng khủng hoảng, vào khoảnh khắc những giọt máu ấm áp từ phía trên nhỏ xuống trán, đạt tới đỉnh điểm.

"Mau, gọi xe cứu thương nhanh lên, có người bị thương."

==

Tại bệnh viện, Trầm Khê đang cùng cha mẹ Trầm gia vừa nghe tin chạy tới chờ ở ngoài phòng cấp cứu.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, chúng tôi không ngờ sẽ phát sinh chuyện như vậy." Giám đốc siêu thị không ngừng nhận lỗi với Trầm Khê.

Trầm Khê hiện giờ không có sức lực để ý tới ông ta, mắt cô đỏ lên, toàn thân lạnh lẽo nhìn về phía phòng cấp cứu.

"Ông qua đây." Cha Trầm nhíu nhíu mày, gọi giám đốc siêu thị.

"Vì sao kệ để hàng lại rơi xuống?" Cha Trầm trầm giọng hỏi.

"Nguyên nhân sự cố còn đang được tiến hành điều tra, bước đầu phỏng đoán là do quá nhiều người chen chúc gây nên." Giám đốc siêu thị giải thích.

"Được rồi, ông đi trước đi." Cha Trầm cũng không có tâm trạng lý luận với đối phương, "Chuyện này tôi sẽ để luật sư xử lý."

"Luật sư?? Nhưng mà..."

Ngay lúc giám đốc siêu thị còn đang muốn nói gì đó, cửa phòng cấp cứu bỗng nhiên bị đẩy ra, một cô y tá xuất hiện, Trầm Khê vội vàng đứng lên.

"Y tá ơi, tiên sinh nhà tôi thế nào rồi?" Trầm Khê khàn giọng hỏi.

"Bệnh nhân mất quá nhiều máu, cần truyền máu." Y tá nói, "Nhóm máu của bệnh nhân là máu gấu trúc hi hữu, lượng máu trong kho của bệnh viện không đủ, ở đây ai là người nhà, có nhóm máu tương thích hay không?"

"Máu gấu trúc?" Trầm Khê sững sốt.

"Đúng vậy, nhóm máu O Rh-*." Y tá nói, "Có không, nếu không có, nhanh đi liên hệ người quen."

*Rh là hệ thống nhóm máu quan trọng thứ hai, sau hệ thống nhóm máu ABO. Mỗi cá nhân đều hoặc có, hoặc không có kháng nguyên D của hệ Rh phân bố thừa thốt trên bề mặt hồng cầu. Khi cơ thể có kháng nguyên D hệ Rh thì được gọi là Rh+ (dương tính). Còn nếu cơ thể không có kháng nguyên D hệ Rh thì được xem là Rh- (âm tính). Tỷ lệ Rh- là rất nhỏ (ở

người Việt là 0,04% đến 0,07%, tức trong khoảng 10,000 người mới có khoảng 4 đến 7 người có nhóm máu Rh-), nên Rh- thuộc loại nhóm máu hiếm trên thế giới (theo Google). Nói nôm na là như thế, nếu nàng nào vẫn chưa hiểu thì cứ Google thẳng tiến thôi nhé.

Y tá nói xong lại vội vàng quay về phòng cấp cứu.

"Thất thần gì đó, mau liên hệ với Tô gia." Cha Trầm thúc giục.

Trầm Khê lập tức hoàn hồn, nhanh chóng gọi điện thoại liên lạc Tô gia.

Tác giả có lời muốn nói: Thật ra một màn này lúc trước tôi cứ mãi không biết viết thế nào, đây cũng là nguyên nhân Tô gia đón Tô Hàng trở về năm hăm mười tám tuổi.

- - -

*Kết Trung Quốc:

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Chúng Ta Sinh Con Đi

✿ Editor: Khắc Lạp Lạp

✿ Beta: Hải Yến

Sau khi Trần Khê gọi điện thoại, Tô Bách Niên rất nhanh dẫn theo vợ con chạy tới bệnh viện.

Trần Khê gần như là vừa thấy họ đã ngay lập tức vọt qua: "Các người... Các người ai có nhóm máu O Rh-?"

Liễu Phương đỡ lấy Trần Khê an ủi: "Tiểu Khê, đừng gấp gáp, Minh Lệ và cha Tô Hàng đều có nhóm máu này."

Cha mẹ Trần gia chạy đến nghe được một câu này, sắc mặt lo lắng liền dịu lại.

"VẬY... Nhanh lên, bây giờ Tô Hàng đang cần truyền máu, chúng ta đi tìm y tá thôi." Trần Khê nói xong, kéo tay Tô Minh Lệ muốn đi tìm y tá.

"Cô... Buông ra." Tô Minh Lệ hất tay Trần Khê ra, vẻ mặt không vui đứng phía sau Tô Bách Niên.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi kéo đau cô đúng không?" Trần Khê vội vàng nhận lỗi, "Tô Hàng đang cần truyền máu gấp, cô đi với tôi tìm y tá thử máu được không?"

"Tiểu Khê, đừng nóng vội." Liễu Phương cười chặn trước mặt Trần Khê.

"Sao con có thể không vội được chứ." Trầm Khê gần như sắp sụp đổ.

"Gấp đến đâu cũng đợi bọn dì nói hết lời đã." Liễu Phương nói.

Trầm Khê sững sốt, sắc mặt cha mẹ Trầm gia cũng có chút không tốt, lúc nào rồi còn có lời gì cần phải nói ngay bây giờ mới được.

"Dì Liễu, dì muốn nói gì cũng chờ Tô Hàng tỉnh lại rồi hẵng nói được không ạ?" Trầm Khê khẩn cầu.

"Đương nhiên là không được." Tô Minh Lệ lạnh giọng ngắt lời.

Một tiếng quát lạnh này của Tô Minh Lệ, vang lên trên hành lang bệnh viện có vẻ cực kì đột ngột, mọi người lập tức yên tĩnh lại. Trầm Khê mặt đầy khó hiểu, mẹ Trầm nhíu mày, Liễu Phương và Tô Bách Niên ánh mắt lạnh nhạt.

Cha Trầm đi đến cạnh con gái, nhìn về phía Tô Bách Niên từ đầu đến giờ vẫn chưa nói một lời, hỏi: "Tô tổng, thời gian có hạn, muốn nói gì, nói thẳng đi."

Tô Bách Niên nhìn Trầm Hà Xuyên, ông ta biết sau ngày hôm nay, gần như ông ta sẽ không có cơ hội hợp tác với Trầm gia nữa, nhưng hiện tại ông ta đã không còn đường lui. Tô Hàng hận ông ta, hận Tô gia, khoảng thời gian trước thậm chí hoàn toàn xé rách da mặt, cắt cả chức vụ của Liễu Phương ở công ty. Tin tức này rất nhanh được truyền ra ngoài, rất nhiều người vốn nể mặt Tô thị đồng ý hợp tác với ông ta, bỗng nhiên lại đổi ý. Không thể tiếp tục kéo da hổ của Tô thị*, Tô Bách Niên ông ta lại không thể can trọng phần đầu giống một ông chủ nhỏ vừa gây dựng sự nghiệp, cho nên có thể Đông Sơn tái khởi** hay không, đây chính là cơ hội cuối cùng của ông ta.

*Dựa theo câu thành ngữ "Cáo mượn oai hùm", ý nói Tô Bách Niên không thể mượn danh Tô thị để bàn chuyện hợp tác được nữa.

****Đông Sơn tái khởi:** là câu thành ngữ bắt nguồn từ điển cố của Tạ An đời Đông Tấn (cụ thể ở cuối chương), được dùng để chỉ những người thất thế mà trùng hưng được thanh thế; hoặc nói theo ngôn ngữ hiện nay thì đó là chuyện quay trở lại vũ đài chính trị và tạo dựng sự nghiệp (theo 4vn.eu). Ở đây ý chỉ việc Tô Bách Niên phục dựng lại sự nghiệp của mình.

"Tôi muốn mảnh đất ở khu quy hoạch kia." Tô Bách Niên nói.

Ba người Trầm gia đều dùng vẻ mặt không thể tin nổi nhìn về phía Tô Bách Niên.

"Tô Bách Niên, con trai của ông đang nằm trong đó đấy." Trong giọng nói của cha Trầm ẩn giấu sự tức giận.

"Nó có xem tôi là cha ư?" Tô Bách Niên trả lời, "Có đứa con nào sẽ trăm phương ngàn kế đoạt lấy công ty từ trong tay cha mình không?"

"Nhưng ông vẫn là chủ tịch Tô thị."

"Phải, một chủ tịch không có thực quyền, một chủ tịch mà ngay cả tham gia hội nghị cổ đông cũng không có tư cách." Toàn bộ lửa giận tích tụ cho tới nay của Tô Bách Niên bộc phát, "Tô Hàng nó đây là đang trả thù tôi, nó giữ lại cái chức chủ tịch này của tôi, chỉ vì ổn định giá cổ phiếu thôi. Bây giờ dùng xong rồi nên một chân đá văng."

"Tô Bách Niên..." Cha Trầm luôn luôn có hàm dưỡng tốt tức đến muốn đánh người.

"Đó là yêu cầu của các người đúng không?" Trầm Khê bỗng đứng bình tĩnh lại, cô chỉ muốn nhanh chóng tìm được máu cho Tô Hàng, nhìn về phía ba người Tô gia hỏi, "Có phải chỉ cần cha tôi đồng ý giúp các người lấy được miếng đất, các người sẽ lập tức đi truyền máu cho Tô Hàng?"

"Tiểu Khê..." Cha Trầm không đồng tình nhìn con gái mình.

Trầm Khê lại chấp nhất chờ câu trả lời của ba người đối diện.

"Không sai!" Tô Bách Niên đáp.

"Cha..." Trầm Khê nhìn về phía cha mình, "Cha đồng ý với họ, đi tìm chú Lưu, phê duyệt miếng đất kia cho họ đi ạ."

"Tiểu Khê..." Cha Trầm không thể để con gái đau lòng, cũng cảm thấy bị ai thay cho Tô Hàng, thở dài một hơi, quay đầu chán ghét nhìn ba người Tô gia, "Tôi đồng ý, các người đi thử máu đi."

Tô gia biết Trầm Hà Xuyên từ trước đến nay nhất ngôn cửu đỉnh*, cũng không dây dưa nhiều, sáng khoái đi theo Trầm Khê đến phòng hiến máu.

*Nhất ngôn cửu đỉnh: là câu thành ngữ bắt nguồn từ điển cổ Mao Toại thuyết phục Sở Vương (cụ thể ở cuối chương), ý chỉ lời nói hết sức có trọng lượng. (theo tinhhoa.net)

Y tá lấy máu ngừng đầu nhìn thoáng qua ba người hỏi: "Các người có quan hệ gì với bệnh nhân?"

Tô Bách Niên đành mặt không lên tiếng, ông ta cho dù không biết xấu hổ đi chăng nữa, cũng không có cách nào sau khi vừa dùng tính mạng của Tô Hàng đổi lấy tài nguyên rồi lại mở miệng nói mình là cha Tô Hàng.

"Họ là cha và em gái của tiên sinh nhà tôi, họ có cùng nhóm máu với anh ấy." Trầm Khê vội vàng giới thiệu.

Y tá nhíu mày: "Trực hệ*? Trực hệ không thể truyền máu."

*Trực hệ: Quan hệ ba đời.

"Cái gì??" Trầm Khê cùng ba người Tô gia đồng thời kinh hô.

Y tá nói: "Giữa trực hệ không thể truyền máu, bởi vì mô cấy ghép sẽ dễ kháng người bệnh khi truyền máu tương hợp, nếu nghiêm trọng sẽ dẫn đến tử vong, còn người nào khác hay không?"

Lời của y tá giống như một chiếc búa tạ nện vào đầu Trầm Khê, khiến cô suýt nữa đứng không vững.

Liễu Phương và Tô Bách Niên liếc nhau, trong mắt đều đầy kinh hoàng, Tô gia lần này đã hoàn toàn xé rách mặt với Trầm gia, bây giờ Tô Hàng không thể dùng máu của họ, vậy thì chuyện Trầm gia đã đồng ý giúp họ không phải cũng...

"Cha, mẹ, chúng ta đi." Tô Minh Lệ vốn dĩ không muốn đến hiến máu, vừa nghe y tá nói thế, lập tức kéo cha mẹ mình rời khỏi.

Mà Liễu Phương và Tô Bách Niên sau khi nhận ra giao dịch không thể thành công, cũng không muốn ở lại thêm chút nào nữa. Đã xé rách mặt rồi, không cần thiết phải tiếp tục ra vẻ làm gì.

"Cô đừng vội, bệnh viện chúng tôi cũng đang nghĩ cách." Y tá thấy đáng vẻ chịu đả kích lớn của Trầm Khê, khô khốc an ủi một câu.

Cuối cùng Trầm Khê cũng không đứng nổi, cô ngã xuống đất, y tá hoảng sợ, vội vàng đỡ cô ngồi lên ghế, nói: "Cô nghỉ ngơi một lát trước đi, tôi rót cho cô ly nước."

Trầm Khê đã không nói nên lời, cô chỉ cảm thấy rất rất lạnh, lạnh đến nỗi toàn thân đều run rẩy, bên tai ong ong, không thể nghe thấy bất kì thanh âm gì. Cô thậm chí không kịp oán giận sự máu lạnh của Tô gia, trong đầu chỉ biết luẩn quẩn tự hỏi Tô Hàng phải làm sao bây giờ?

"Phu nhân, phu nhân..." Phương Vũ bỗng nhiên từ cửa chạy vào, anh ta nhìn Trầm Khê đang ngồi trên ghế với vẻ mặt tuyệt vọng, liên tục gọi.

"Phương... Thư ký." Trầm Khê mờ mịt nhìn về phía Phương Vũ, "Tô Hàng anh ấy..."

"Phu nhân, tổng giám đốc không sao, không sao hết." Phương Vũ cười.

"Anh nói cái gì?" Trầm Khê bắt lấy tay Phương Vũ.

"Tổng giám đốc không sao." Phương Vũ nói, "Đã tìm được máu rồi."

Trầm Khê nghe hiểu, đẩy Phương Vũ ra một cái, liều mạng chạy về phía phòng cấp cứu.

==

Một giờ sau, tại phòng bệnh của người nào đó.

Trầm Khê ngồi ở mép giường, Phương Vũ đang kể lại mọi chuyện từ đầu tới cuối cho cô.

"Tổng giám đốc biết nhóm máu của mình đặc biệt, cho nên đã tự dự trữ máu mình trong một bệnh viện tư nhân, chính là để phòng ngừa tình huống ngoài ý muốn cần dùng đến máu." Phương Vũ nói, "Hai giờ trước, bệnh viện tư nhân này gọi điện thoại cho tôi, nói có người cần máu của tổng giám đốc cứu mạng. Bởi vì lúc trước tổng giám đốc đã từng hứa hẹn, nếu gặp tình huống đặc biệt khẩn cấp có người cần máu của ngài ấy, có thể trưng cầu sự đồng ý của ngài ấy rồi hiến cho người ta. Bệnh viện mãi không gọi cho tổng giám đốc được, nên đã liên hệ tôi, tôi lập tức cầm máu đến đây. Sau khi đến rồi mới biết là tổng giám đốc bị thương."

Đến tận giờ phút này, Phương Vũ vẫn còn cảm thấy may mắn. Nếu lúc trước tổng giám đốc không nói với bệnh viện việc có thể quyên tặng máu của mình ra ngoài, vậy thì trong tình huống anh ta không biết tổng giám

đốc bị thương, mà ngài ấy lại đang hôn mê, hậu quả không dám tưởng tượng.

Có lẽ đây là người tốt sẽ gặp được điều lành mà mọi người thường nói.

Trầm Khê cầm tay Tô Hàng, nhìn sắc mặt tái nhợt không còn chút máu của hắn, hỏi: "Phương thư ký, anh đi theo Tô Hàng đã bao lâu?"

"Được năm năm rồi." Phương Vũ trả lời.

"Vậy anh có biết... Lúc trước vì sao Tô Bách Niên lại đón Tô Hàng về lại Tô gia không?" Dựa trên biểu hiện của ba người Tô gia ngày hôm nay, thấy rõ ràng họ không có một chút tình thân nào đối với Tô Hàng. Vậy thì những lời đồn đãi bên ngoài kia, cái gì mà Tô Bách Niên cắn rút lương tâm, hay là cần con trai kế thừa gia nghiệp đều là giả dối. Năm đó Tô Bách Niên chắc chắn là có một lý do khiến ông ta không thể không đón Tô Hàng về. Hơn nữa, cái lý do đó nhất định chẳng có gì tốt đối với Tô Hàng.

Phương Vũ hơi chần chừ, không biết nên trả lời thế nào.

"Phương thư ký..."

"Để tôi nói cho cô." Cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy ra, Lý Thanh Viễn lạnh mặt đi tới.

"Lý luật sư." Phương Vũ kêu.

"Anh biết?" Trầm Khê hỏi.

Lý Thanh Viễn đi đến trước giường, nhìn thoáng qua Tô Hàng, thấy hắn đang hôn mê bất tỉnh, đầu quấn băng trắng toát, dáng vẻ vô cùng thảm hại, một cơn lửa giận không tên lập tức bùng lên.

"Chuyện này có lẽ ngoài tôi ra, cũng không còn ai có thể nói cho cô biết." Lý Thanh Viễn chỉ vào Tô Hàng, "Cái tên này, chắc là có đánh chết cũng sẽ không nói."

Lý Thanh Viễn bắt đầu kể: "Đa số mọi người đều cho rằng tôi và Tô Hàng quen biết nhau, là vì chúng tôi là bạn cùng trường. Thật ra nữa tôi đã biết cậu ta từ trước đó rồi. Khoảng mười một năm trước, tôi đi tham gia khảo sát quốc tế FGGH, tôi và Tô Hàng cùng được phân vào một trường thi, cậu ta ngồi ngay phía trước tôi."

Trầm Khê biết cuộc thi khảo sát quốc tế FGGH này, Tô Hàng đã thông qua nó để xuất ngoại đi du học.

"Khảo sát kéo dài từ 8 giờ sáng đến 8 giờ tối, suốt mười hai tiếng đồng hồ, cường độ vô cùng cao. Rất nhiều người chỉ vừa thi được một nửa đã ngất xỉu, còn Tô Hàng thì gần như từ đầu cuộc thi đã bắt đầu đổ mồ hôi, tôi vẫn cứ nghĩ cậu ta chắc chắn sẽ không chịu đựng nổi đến khi hết giờ, kết quả cái tên này, thế mà lại có thể gắng gượng nộp bài thi xong mới ngất đi." Nhớ tới tình huống năm đó, Lý Thanh Viễn bây giờ vẫn không nhịn được khó chịu, "Khi ấy là mùa hè, áo quần mỏng, lúc nhân viên y tế dùng cáng nâng cậu ta lên, tôi trông thấy vùng bụng bên phải của cậu ta, bị nhuộm đầy máu đỏ. Có một bác sĩ xốc áo cậu ta lên, chỗ đó còn một vết giải phẫu vẫn chưa cắt chỉ."

"Giải phẫu gì?" Giọng Trầm Khê run lên.

"Ghép gan." Lý Thanh Viễn căm giận nói, "Vào ba ngày trước hôm thi khảo sát, cậu ta vừa mới làm phẫu thuật ghép gan xong, cắt một nửa cái gan của mình cho Tô Bách Niên. Đây là nguyên nhân chân chính khiến Tô Bách Niên buộc phải đón Tô Hàng về Tô gia."

"A..." Trầm Khê khó chịu che ngực, chỉ cảm thấy tâm can tì phổi của mình dường như đều bị người ta nắm chặt trong lòng bàn tay mà nắn bóp,

khiến cô không thể thở nổi.

==

Ngày hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, Tô Hàng hết thuốc gây tê tỉnh lại, hẳn cảm thấy toàn thân vô lực, đầu rất đau, nhưng mà tất cả đều hóa thành đau lòng khi nhìn thấy gương mặt mệt mỏi thiếp đi của Trầm Khê.

Trời lạnh như vậy, sao lại nằm ghé người vào mép giường mà ngủ thế này? Có điều xem ra, Tiểu Khê chắc là không hề bị thương.

Tô Hàng nhìn trái nhìn phải, muốn tìm thứ gì đó phủ thêm cho Trầm Khê, nhưng trong phòng bệnh ngoại trừ cái chăn trên người hẳn thì chẳng còn gì khác cả. Nghĩ nghĩ, Tô Hàng dứt khoát xốc chăn của mình lên, định đắp cho Trầm Khê, chỉ là hẳn vừa động đậy, Trầm Khê cũng lập tức tỉnh dậy.

"Anh tỉnh rồi?" Trầm Khê ngạc nhiên vui mừng nhìn về phía Tô Hàng, "Cảm giác thế nào? Em đi gọi bác sĩ."

"Anh không sao." Tô Hàng giữ Trầm Khê lại hỏi, "Em không sao chứ?"

Tuy nhìn có vẻ không có việc gì, nhưng không hỏi rõ ràng thì Tô Hàng không yên tâm.

"Anh có bị ngốc không hả, bây giờ người nằm trên giường là anh đó." Trầm Khê quả thực sắp tức chết rồi, lúc này mà còn có tâm trạng đi quan tâm người khác nữa.

"Đừng giận mà." Tô Hàng lấy lòng cười cười, "Chỉ cần em không sao, anh cũng không sao hết."

Hôm qua sau khi Lý Thanh Viễn ra về, Trầm Khê ở phòng bệnh khóc cả đêm. Trước khi ngủ, cô âm thầm thề, sau này sẽ không bao giờ khóc nữa, cô muốn dành hết toàn lực đối tốt với Tô Hàng. Không bao giờ để tâm vào chuyện vụn vặt, không bao giờ quan tâm cái khúc mắc chó má gì đó ở đời trước, cô chỉ muốn toàn tâm toàn ý đối tốt với Tô Hàng thôi.

Nhưng mà gần như chỉ vì một câu nói của hắn, nước mắt của Trầm Khê lại không chịu khống chế trào ra.

"Em đừng khóc, đừng khóc mà." Tô Hàng thấy Trầm Khê rơi lệ, gấp gáp muốn ngồi dậy, kết quả bởi vì động tác quá mạnh, hắn choáng váng một trận rồi lại ngã xuống giường.

"Anh đừng nhúc nhích, em không khóc, em không khóc." Trầm Khê cuống quýt quệt nước mắt, một lần nữa ngồi trở lại đầu giường.

"Anh thật sự không sao hết." Tô Hàng cười bảo đảm.

"Vâng." Trầm Khê cũng không phản bác, cô xốc chăn đắp lại ngay ngắn cho Tô Hàng, khoe mắt dừng ở vị trí gan của nam nhân một khoảnh khắc ngắn ngủi.

"Tô Hàng." Trầm Khê dùng đôi mắt sừng đỏ nhìn về phía hắn.

"Sao thế?" Tô Hàng nở nụ cười, đặt tay lên tay Trầm Khê, hắn nhận ra tay Trầm Khê hơi lạnh, vì vậy nắm chặt lấy, bỏ vào trong chăn ấm.

"Đợi anh xuất viện rồi, chúng ta sinh mấy đứa con đi." Trầm Khê nói ra đáp án sau khi suy xét cả đêm của mình.

"Cái gì?" Tô Hàng có chút không kịp phản ứng.

"Chúng ta sinh con đi." Trầm Khê nói, "Sinh nhiều một chút, một nửa lấy họ em, một nửa lấy họ anh?"

"Một nửa họ em? Một nửa họ anh?" Tô Hàng kinh ngạc hỏi, "Đây là bao nhiêu đứa thế?"

"Anh muốn mấy đứa em cũng sinh cho anh." Trầm Khê nghiêm túc nói.

Em muốn sinh thật nhiều thật nhiều con, những đứa con của anh và em. Nếu anh không có gia đình, vậy em sẽ cho anh gia đình, nếu anh không có người thân, vậy em sẽ sinh cho anh. Chúng ta sẽ sinh thật nhiều thật nhiều đứa, để chúng lớn lên lập gia đình, rồi lại tiếp tục sinh thật nhiều thật nhiều con. Thế thì anh sẽ có một gia đình thật lớn, với thật nhiều người thân.

Những người thân hoàn toàn khác với Tô Bách Niên, Tô Minh Lệ, Liễu Phương và toàn bộ người Tô gia.

Tác giả có lời muốn nói: Thôi được, tôi biết chương này có hơi ngược một tẹo...

Ừm, nhưng mà tôi có thể đảm bảo, đây là một chương ngược văn cuối cùng, sau này sẽ không ngược nữa.

Editor có lời muốn nói:

*Diễn cố Tạ An:

Đời Đông Tấn, Tạ An từ quan về ẩn ở Đông Sơn, triều đình nhiều lần mời ra nhậm chức song ông đều từ chối. Ông là danh sĩ bậc nhất của Trung Nguyên lại nổi tiếng phong lưu nên được nhiều người đương thời hâm mộ. Do đó, người đời sau thường dùng điển cố Đông Sơn để chỉ nơi ẩn cư hoặc việc ẩn cư của các bậc danh sĩ.

Thơ Vương Duy có câu:

Ngô đệ Đông Sơn thời

Tâm thượng nhất hà viễn.

(Tạm dịch: Em ta khi về ở ẩn, tắc lòng vời vợi mênh mông).

Lý Bạch cũng có bài Ưc Đông Sơn (Nhớ Đông Sơn) nổi tiếng như sau:

Ngã kim huề Tạ kỹ

Trường khiếu tuyệt nhân quần.

Dục báo Đông Sơn khách

Khai môn tảo bạch vân.

(Tạm dịch:

Ta nay ôm kỹ nữ

Cười lớn, xa loài người

Muốn báo Đông Sơn khách

Mở cửa quét mây trôi)

Thơ Nguyễn Trãi trong bài Mạn Thành – Kỳ III có câu:

Dữ thế tiêm sơ đầu hương bạch

Đông Sơn nhật nhật phú qui dư.

(Tạm dịch:

Dần cách xa đời, đầu chớm bạc

Ngày ngày nuôi mộng hướng Đông Sơn).

Về sau Tạ An lại xuất chính, làm quan đến chức Tư đồ. Do đó, thành ngữ "Đông Sơn tái khởi" hoặc "Đông Sơn phục khởi" được dùng như một điển cố văn học để chỉ những người thất thế mà trùng hưng được thanh thế; hoặc nói theo ngôn ngữ hiện nay thì đó là chuyện quay trở lại vũ đài chính trị và tạo dựng sự nghiệp.

*Điển cố Mao Toại tự tiến cử, một lời nặng tựa chín đỉnh:

Thời Chiến Quốc, nước Tần tấn công Hàm Đan nước Triệu, Tướng quốc Bình Nguyên Quân nước Triệu phải đi cầu viện nước Sở, muốn liên kết với nước Sở để chống lại nước Tần. Bình Nguyên Quân bèn chọn 20 môn khách văn võ song toàn để cùng đi, nhưng chọn đi chọn lại chỉ chọn được 19 người, còn một người tìm mãi không thấy ai xứng đáng, lúc này có một người tên là Mao Toại tự mình tiến cử, Bình Nguyên Quân liền thu nạp.

Đến nước Sở, Bình Nguyên Quân không thể thuyết phục được Sở Vương viện trợ cho nước Triệu. Cuối cùng Mao Toại vung kiếm lên phía trước uy hiếp, phân tích tình thế cho Sở Vương, ngôn từ mạnh mẽ sắc bén, khí thế bức người, Sở Vương bèn đồng ý thoả thuận với nước Triệu.

Sau khi Bình Nguyên Quân trở về nước Triệu, thấy mình nói cả ngày mà không thuyết phục được Sở Vương, còn Mao Toại chỉ nói vài câu đã khiến Sở Vương tâm phục khẩu phục, vì thế khen Mao Toại rằng: "Mao tiên sinh vừa đến nước Sở, đã có thể khiến nước Sở coi trọng như cửu đỉnh. Mao tiên sinh dựa vào ba tấc lưỡi, mà có thể mạnh hơn trăm vạn quân". Thành ngữ "Nhất ngôn cửu đỉnh" chính là bắt nguồn từ điển điển cố này.

*Cửu đỉnh: "Đỉnh" là một khí cụ dùng để thờ cúng thần linh và tổ tiên, cũng có thể được sử dụng như một công cụ để đựng thức ăn. Nước Đại Ngu

sau khi trị thủy thành công, lập nên triều Hạ, chia thiên hạ làm chín châu, lần lượt là Ký, Duyện, Thanh, Kinh, Dương, Lương, Ung, Từ, Dự. Đồng thời thu thập đồng ở các châu, luyện thành Cửu đỉnh (9 đỉnh), trên mỗi đỉnh khắc núi sông, con người cảnh vật, đặc sản... của mỗi châu. Chín chiếc đỉnh tượng trưng cho 9 châu, cũng có nghĩa là thiên hạ.

Đại Ngu coi "Cửu đỉnh" là vũ khí quan trọng để trấn quốc, là tượng trưng cho vương quyền thiên tử. Nhưng "Đỉnh truyền quốc" này chỉ tồn tại được trong ba triều Hạ, Thương, Chu. Khi nước Tần diệt nước Chu, một chiếc đỉnh bị rơi xuống sông Tứ Thủy, còn tám chiếc đỉnh khác thì không rõ tung tích.

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Địch Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Năm Mới

✿ Editor: Khắc Lạp Lạp

✿ Beta: Hải Yến

Tuy rằng lúc cấp cứu vô cùng nguy kịch, nhưng Tô Hàng hồi phục cực nhanh, chỉ ở bệnh viện quan sát ba ngày, bác sĩ đã đồng ý cho hẳn về nhà tĩnh dưỡng.

Sáng sớm Trầm Khê đã đến đón Tô Hàng xuất viện, một mình chạy tới chạy lui trong bệnh viện, hết làm thủ tục lại đi thu dọn các thứ, rất nhiều lần Tô Hàng muốn giúp một tay, đều bị Trầm Khê trấn áp. Cuối cùng hẳn đành phải ngoan ngoãn ngồi một góc, nhìn vợ đang vì mình mà bận ngược bận xuôi, trong lòng dần dần trở nên ấm áp.

Thì ra cảm giác được người khác chăm sóc và quý trọng là như thế này.

"Cúi đầu xuống một chút." Lúc sắp ra khỏi cổng lớn bệnh viện, Trầm Khê bỗng nói với Tô Hàng bên cạnh.

Tô Hàng nghe lời làm theo.

Trầm Khê lấy từ trong túi ra một chiếc mũ màu đen vừa mới mua hôm qua, cẩn thận nhẹ nhàng đội lên cho hẳn, rồi sau đó cười nói: "Được rồi."

Tô Hàng sờ sờ chiếc mũ mềm mại trên đầu, có chút thất vọng: "Ra là mũ."

"Nếu không thì anh tưởng là gì hả?" Trầm Khê nghi hoặc nhìn về phía hẳn.

"Không có gì." Tô Hàng lại sờ sờ mũi, cười, "Rất ấm áp."

"Đi thôi." Trầm Khê cầm cái túi đặt dưới đất lên, một tay xách túi một tay kéo tay Tô Hàng, cùng rời khỏi bệnh viện.

Lúc đến bãi đỗ xe, Trầm Khê giành trước giúp Tô Hàng mở cửa ghế phụ ra, Tô Hàng hơi ngạc nhiên, dường như có chút không quen việc đổi vai thế này.

"Lên xe nào." Trầm Khê thúc giục.

"A." Tô Hàng nghe lời ngồi vào trong xe, vẫn dùng ánh mắt ngốc nghếch và cực cực kì thỏa mãn nhìn dáng vẻ bận tới bận lui của Trầm Khê.

(Là hai chữ "cực" đó, mình muốn nhấn mạnh, chứ không phải lỗi type đâu nhe >/////(<)

"Sao lại nhìn em như vậy?" Trầm Khê đang định khởi động xe, lại thấy người nào đó không giấu diếm nhìn mình chăm chăm, ánh mắt có một loại cảm giác nói không nên lời.

"Nếu anh sớm biết nằm viện sẽ có đãi ngộ tốt như vậy, anh đã nằm viện vào cái hôm ngay sau khi vừa kết hôn rồi." Tô Hàng nói.

"Nhưng mà ngày hôm đó ai kia lại đi công tác phải không ta?" Trầm Khê nhướn mày.

"Anh sai rồi." Cách làm mà hẳn đã từng tự cho là tâm lý đến cỡ nào, bây giờ nhìn lại cảm thấy rất ngu xuẩn.

Trầm Khê nhìn dáng vẻ nghiêm túc nhận lỗi của nam nhân, không nhìn được cong khóe môi, ngoắc ngón tay với hẳn. Đến khi Tô Hàng nghe

lời thò qua, Trầm Khê bất ngờ hôn lên đôi môi hơi lạnh của hắn, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của nam nhân, hỏi: "Khi này ở cửa, có phải muốn em hôn anh không hả?"

"Anh..." Tô Hàng chớp chớp mắt, tai đỏ lên, giơ một ngón tay áp úng, "Vừa rồi anh không kịp phản ứng, có thể... Làm lại một lần không?"

Trầm Khê cong môi cười, ôm cổ hắn lại ngẩng đầu hôn. Lúc này Tô Hàng cuối cùng cũng nhanh chóng hoàn hồn, biến bị động thành chủ động, đè vợ lên ghế hôn hơn mười phút, đến nỗi chân cô mềm nhũn không lái nổi xe.

Vì thế hai người chậm hơn thời gian dự định nửa giờ mới tới biệt thự Trầm gia.

Trầm Khê xuống xe trước, cầm gương trang điểm ngắm nghía cánh môi hơi sưng của mình, vừa xấu hổ vừa bực bội oán trách: "Lát nữa sao em dám gặp cha mẹ đây?"

Tô Hàng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe mắng, lần đầu tiên vợ chủ động như vậy, sao hắn có thể nhịn được chứ.

Ngày Tô Hàng xuất viện vừa khéo là ba mươi Tết, Trầm Khê bàn bạc với Tô Hàng, mấy ngày Tết này sẽ ở Trầm gia, một phương diện là vì có thể cùng cha mẹ Trầm gia đón Tết, một phương diện khác là vì ở Trầm gia bên này còn có người giúp việc chăm sóc cuộc sống hằng ngày.

Bởi vì buổi tối phải ăn cơm tất niên, cho nên cơm trưa khá đơn giản. Ăn cơm xong, vốn dĩ Trầm Khê định để Tô Hàng nghỉ ngơi một lát, nhưng Tô Hàng tỏ vẻ đã nằm mấy ngày trong bệnh viện rồi, thật sự không muốn ngủ nữa, vì thế Trầm Khê quyết định dẫn Tô Hàng đi tham quan Trầm gia một chút.

"Cái bàn đu dây này là do cha em đặc biệt làm cho em hồi nhỏ, chắc cũng đã hơn hai mươi năm rồi." Tô Hàng theo Trầm Khê đi vào trong sân, đến chỗ bàn đu dây mà cô thường xuyên chơi khi còn bé, "Lúc bàn đu dây vừa được hoàn thành, ngày nào em cũng quấn lấy bắt cha em đẩy cho em, không chịu là người khác. Khoảng thời gian đó cha em đi làm rất muộn, mấy cuộc họp trong công ty cũng sẽ vì em mà dời lại hơn một tiếng, đến giờ mẹ em còn lấy chuyện này ra chọc quê em."

Tô Hàng tượng tưởng thử hình ảnh kia, nghĩ đến dáng vẻ Trầm Khê bốn năm tuổi, mặc đầm công chúa, ngồi trên bàn đu dây cười khúc khích, tim hẳn đã sắp mềm nhũn.

"Sau này để anh đẩy em." Tô Hàng nói.

"Em lớn thế này, đã sớm không còn chơi đu dây nữa rồi." Trầm Khê lắc đầu.

"Ồ." Tô Hàng có chút mất mát cúi đầu.

Trầm Khê không nhìn được dáng vẻ buồn bã ỉu xìu của hẳn, nghĩ nghĩ, xoay người ngồi lên bàn đu dây, không phải chỉ là chơi đánh đu thôi sao? Nếu Tô Hàng thích, để cho hẳn đẩy là được rồi mà.

"Thật ra... Thịnh thoảng chơi một xíu cũng không tệ." Trầm Khê nói.

Mắt Tô Hàng sáng lên, đứng phía sau Trầm Khê, nhẹ nhàng đẩy bàn đu dây một cái, nhìn Trầm Khê đung đưa theo, vẻ mặt thỏa mãn. Lúc đầu Trầm Khê chỉ vì muốn dỗ Tô Hàng, kết quả sau khi chơi một hồi lại dần dần nổi hứng, mỗi lần bàn đu dây bay ngang qua Tô Hàng, Trầm Khê đều sẽ quay đầu cười ngọt ngào với hẳn.

"Xem chúng chơi vui chưa kìa." Trên ban công lầu hai của biệt thự, mẹ Trầm bưng một ly cà phê nói chuyện phiếm với cha Trầm.

"Thằng nhóc này vận khí cũng tốt đấy, gặp được Tiểu Khê nhà chúng ta." Cha Trầm ngạo kiêu* nói.

*Ngạo kiêu: chỉ những người mặt ngoài thì làm bộ lạnh lùng, cường ngạnh nhưng bên trong lại ngại ngùng, xấu hổ, rất dịu dàng. Nói đơn giản là "Ngoài lạnh trong nóng". (theo lexicle.com)

"Thôi đi, anh đừng có làm bộ. Rõ ràng trong lòng thương thức Tô Hàng muốn chết, vừa gặp người ta liền giả vờ giả vịt." Mẹ Trầm vạch trần đức lang quân của mình.

Cha Trầm vốn dĩ đối với Tô Hàng cũng xem như là ôn hòa, nhưng mà lúc trưa gặp lại con gái mình, tức khắc không bình tĩnh được. Đã vậy còn nổi giận, ai mà chẳng từng có một thời tuổi trẻ, lừa gạt ai được đây.

"Thằng bé Tô Hàng này cũng không dễ dàng, sau này anh đừng nghiêm khắc với nó quá." Mẹ Trầm nói.

"Biết rồi." Cha Trầm nghĩ đến Tô Hàng có một người cha như Tô Bách Niên, cũng sốt ruột thay hấn.

Mẹ Trầm hơi mỉm cười, biết chồng mình đang ăn dấm của con gái, chẳng qua không sao cả, chờ đến khi có cháu ngoại gái là sẽ ổn cả thôi.

Bên kia, Trầm Khê dẫn Tô Hàng đến nhà kính trồng hoa của mẹ Trầm, giới thiệu: "Nhà kính trồng hoa này là do cha em xây riêng cho mẹ em, hoa bên trong đều là những loài mẹ thích. Mẹ em thân thể không tốt, không thể thường xuyên ra ngoài, nên hồi bé đại đa số thời gian của em đều trôi qua ở chỗ này."

Tô Hàng tham quan sân nhà Trầm gia, bỗng cảm thấy cái vườn nhỏ nhà mình thật sự không có sức chiến đấu, hấn nhìn về phía Trầm Khê, lấp bắp đảm bảo: "Đợi đến khi quay về, anh cũng sẽ giúp em xây một cái nhà kính trồng hoa."

"Làm chi? Muốn học cha em hả?" Trầm Khê nhướn mày.

"Đúng vậy." Tô Hàng nghiêm trang gật đầu, "Chẳng những muốn học, mà còn muốn trò giỏi hơn thầy. Tới lúc chúng ta già rồi, anh hi vọng con của chúng ta cũng có thể giống như em vậy, kể lại cho nửa kia của mình nghe về câu chuyện của chúng ta."

Trầm Khê đột nhiên đứng lại, cô nhìn bóng dáng cao lớn của hắn, một khe hở cuối cùng trong lòng cũng đã được lấp đầy, đây là lời âu yếm cảm động nhất mà cô từng nghe.

"Ồ... Ở đây còn có dương cầm nữa này." Tô Hàng nhìn cây đàn, trên đó có một khung ảnh, hắn cầm lên nhìn nhìn rồi nói, "Đây chắc là em năm lớp ba rồi."

Trầm Khê nhìn thoáng qua bức ảnh, cô chụp nó sau khi đậu cuộc thi lên cấp dương cầm lần đầu tiên, đúng là lúc học lớp ba. Nếu không phải có chuyện này đánh dấu mốc, chỉ xem ảnh chụp không thôi thì chính Trầm Khê còn khó nhớ nổi lúc ấy mình bao nhiêu tuổi.

"Sao anh biết được?" Trầm Khê hỏi.

"Bởi vì cái này." Tô Hàng chỉ vào chiếc nơ bướm trên tóc bé Trầm Khê trong khung ảnh, "Hồi em học lớp ba cực kì thích cái nơ bướm này, ngày nào cũng đeo."

"Sao anh biết em ngày nào cũng đeo?" Trầm Khê lại hỏi.

"Khụ..." Dương nhiên là vì lúc ấy anh hôm nào cũng đứng trước cổng trường chờ em tan học, nhưng lời này Tô Hàng không thể nói, "Khi đó không phải anh đang nhặt vỏ chai ở khu vực xung quanh trường em sao, nên mới thường xuyên gặp được em."

"Phải không đó, chính em còn không nhớ mà." Trầm Khê cười cười không tiếp tục truy hỏi.

Tô Hàng yên lặng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Đây là cái gì?" Tô Hàng lại cầm lấy một cái hộp khác trên đàn dương cầm mở ra, một khúc nhạc mềm nhẹ bỗng nhiên vang lên, thì ra là một cái hộp nhạc.

"Đây là khúc nhạc em đàn trong cuộc thi đầu tiên, mẹ em ghi lại rồi làm hộp nhạc." Trầm Khê giải thích.

"Em đàn á?" Tô Hàng ngạc nhiên vui mừng nói, "Thật êm tai."

"Khúc nhạc này rất thích hợp khiêu vũ." Trầm Khê cười nhìn về phía Tô Hàng, "Tô tiên sinh, không biết ngài có thể cùng vợ mình nhảy một điệu không?"

"Ờ..." Tô Hàng hơi bất ngờ, mặt đầy hoảng loạn, "Em biết mà, anh... Anh không biết khiêu vũ."

"Không sao hết." Trầm Khê thả hộp nhạc trong tay xuống, "Em dạy anh."

Tô Hàng không còn cách nào khác, chỉ có thể căng da đầu thử xem, hẳn thật cẩn thận di chuyển theo bước chân Trầm Khê, sợ vừa không chú ý đã dẫm phải chân vợ. Có lẽ vì khúc nhạc này do chính vợ đàn, hoặc cũng có lẽ vì hẳn đã có kinh nghiệm một lần, Tô Hàng thế mà lại chậm rãi tìm được nhịp, hai người nhẹ nhàng khiêu vũ trong căn nhà kính trồng hoa ấm áp như mùa xuân.

Ăn cơm tất niên xong, Tô Hàng nhận được rất nhiều tin nhắn chúc phúc, chắc là do tâm trạng tốt, hẳn trả lời hết những bè bạn, đối tác kinh

doanh, cấp dưới đã gửi tin nhắn đến cho mình. Đây đã từng là việc hãnh diện nhất.

Trước kia Tô Hàng cảm thấy phiền nhất chính là khi nhận được những cái tin chúc phúc kia, hai mươi mấy năm qua, mỗi lần đến ngày này là Tô Hàng đều sẽ tắt nguồn điện thoại, sau đó một mình rúc trong nhà xem phim. Ngay cả TV cũng không dám bật, bởi vì mở ra liền sẽ nhìn thấy trên đó cũng toàn là khung cảnh ăn mừng. Càng đối lập như thế, cảm giác cô đơn trống rỗng sẽ càng rõ ràng, hãnh không thích như vậy.

Nhưng mà năm nay, hãnh cùng với cha mẹ Trầm gia, cùng với Trầm Khê, nhìn bữa tiệc liên hoan ngốc nghếch vô vị, rốt cuộc cũng không còn cảm nhận được cái cảm giác cô đơn trống rỗng kia nữa.

"Qua 12 giờ rồi, đi nghỉ thôi." Vừa qua 12 giờ, cha Trầm liền lên tiếng gọi mọi người.

Mẹ Trầm đã hơi mỏi mệt, bà xoay người nói với Tô Hàng: "Sáng mai dậy sớm một chút, mừng một dậy sớm sẽ gặp điềm lành."

"Vâng." Tô Hàng vội vàng đứng lên đáp.

Cha Trầm đỡ mẹ Trầm mặt đầy mệt mỏi về phòng.

"Hình như mẹ rất mệt, lẽ ra phải để bà ấy nghỉ ngơi sớm hơn chứ." Tô Hàng nói với Trầm Khê.

"Mẹ nói muốn cùng đón giao thừa với anh đó." Trầm Khê trả lời.

"Đón giao thừa?" Tô Hàng lập tức ngần ngại.

"Qua 12 giờ là đã bắt đầu một năm mới." Trầm Khê cười nhìn về phía Tô Hàng, "Ông xã ơi, năm mới vui vẻ!"

Đây là ăn Tết ư? Không cần pháo hoa, không cần bữa tiệc thịnh soạn, cũng chẳng cần quá náo nhiệt, chỉ là người một nhà ở bên nhau cùng ăn cơm, cùng đón giao thừa, sau đó sẽ có người dặn dò bạn mai nhớ dậy sớm, sẽ có người nói câu năm mới vui vẻ đầu tiên với bạn.

Rồi sau đó, trái tim bạn sẽ không còn cảm thấy cô đơn nữa.

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Hoàn Chính Văn

✿ Editor: Khắc Lạp Lạp

✿ Beta: Hải Yến

Ngày đầu tiên năm mới, Tô Hàng thức dậy từ rất sớm, hẳn vẫn luôn nhớ rõ lời dặn trước khi ngủ hôm qua của mẹ Trầm. Sau khi gửi một nụ hôn sớm an lên gương mặt còn đang ngủ say của Trầm Khê, Tô Hàng thay quần áo rời giường.

"Tô tiên sinh, năm mới vui vẻ." Người giúp việc dậy sớm gặp Tô Hàng trong sân, cười chào hỏi.

"Năm mới vui vẻ." Tô Hàng tâm trạng tốt trả lời.

Mẹ Trầm tuy dặn dò Tô Hàng hôm sau nhớ dậy sớm, nhưng bà vẫn như thường ngủ đến trước cơm sáng nửa giờ mới rời giường, thấy Tô Hàng bước vào từ trong sân, mẹ Trầm nhin không được cười: "Nghe nói hôm nay con dậy rất sớm."

"Ngày đầu tiên năm mới, dậy sớm sẽ gặp điềm lành." Tô Hàng cũng cười.

Mẹ Trầm thấy Tô Hàng để ý đến lời mình, vừa vui vẻ lại vừa lo lắng: "Con mới xuất viện, hôm qua lại thức đón giao thừa, hôm nay còn dậy sớm như vậy, có mệt không?"

"Không mệt ạ, buổi sáng không khí rất trong lành." Tô Hàng đáp.

"Tốt, tốt." Mẹ Trầm liên tục nói hai tiếng tốt, lấy ra một cái lì xì to to đưa cho Tô Hàng, "Lại đây, lì xì năm mới cho con."

Tô Hàng chớp chớp mắt, có chút không kịp phản ứng.

"Cầm nào." Mẹ Trầm thấy Tô Hàng không nhận, nhin không được lên tiếng thúc giục.

"Ôi... Cảm ơn mẹ." Tô Hàng ngơ ngác cầm lấy, vể mặt ngây ngốc.

Mẹ Trầm cười gật gật đầu, tay phải âm thầm chọt chọt cha Trầm bên cạnh. Cha Trầm ho khan một tiếng rồi mới có chút cứng nhắc đưa qua một cái lì xì: "Đây là của cha cho con."

"Cảm ơn cha." Tô Hàng tuy vẫn hơi kinh ngạc, nhưng đã có kinh nghiệm một lần trước, lần này phản ứng nhanh hơn nhiều. Chỉ là nhận xong cảm ơn, tiếp đó phải làm gì đây? Chúc vài câu cát tường là được, hay là phải lì xì lại? Tô tổng giám đốc chưa từng nhận được lì xì rất rối rắm.

"Mọi người đang làm gì đó?" Lúc này Trầm Khê từ trên lầu đi xuống, cô mặc một chiếc áo lông đỏ rực, thoạt nhìn tươi tắn hết như một cái lì xì, "Lì xì kìa."

Trầm Khê nhìn hai cái lì xì thật dày trong tay Tô Hàng, hỏi: "Cha mẹ cho hả?"

"Ừm." Tô Hàng ngờ nghệch gật đầu.

"Còn con thì sao ạ?" Trầm Khê nghe xong, lập tức vươn tay về phía cha Trầm mẹ Trầm đòi lì xì.

"Con bao nhiêu tuổi rồi, còn lì xì gì nữa." Mẹ Trầm cười mắng một câu, hất cái tay Trầm Khê ra.

"Thế sao anh ấy lại có ạ?" Trầm Khê bĩu môi, giả vờ ghen ghét ra mặt.

"Tô Hàng lần đầu tiên đón Tết ở nhà chúng ta, tất nhiên phải lì xì rồi, đây gọi là lì xì mừng vào cửa." Mẹ Trầm giải thích.

Tô Hàng vốn dĩ thấy Trầm Khê muốn có lì xì, định đưa luôn lì xì trong tay mình cho Trầm Khê, nhưng sau khi nghe mẹ Trầm nói vậy, cái tay đã vươn ra được một nửa của Tô Hàng lại lặng lẽ rút về, rồi trịnh trọng giấu lì xì vào túi áo. Có điều vợ mình thì vẫn phải dỗ chứ, vì thế hẳn nói: "Sau này anh cũng sẽ lì xì cho em."

"Em đùa đấy, em từng này tuổi rồi, sao có thể thêm lì xì được." Trầm Khê thấy Tô Hàng tưởng thật, cô cười giải thích.

Ai bảo lớn rồi thì không được thêm lì xì, hẳn còn hơn Trầm Khê sáu tuổi, lúc vừa nhận được lì xì thì rất vui vẻ, cho nên hẳn kiên trì nói: "Sau này anh sẽ lì xì cho em, mỗi năm một cái, mãi cho đến khi chúng ta già đi."

Mắt Trầm Khê dần dần tỏa sáng, ôm con tim đầy cảm động gật đầu thật mạnh với Tô Hàng.

Tô Hàng thấy Trầm Khê cười, tức khắc cũng như lên mây, năm mới quả nhiên nên dậy sớm mà, đúng là sẽ gặp điềm lành thật.

"Thấy chưa?" Mẹ Trầm huých huých cha Trầm bên cạnh.

"Hừ!" Lì xì lì xì gì chứ, toàn bộ Trầm thị của tôi đều tặng cho vợ tôi, tôi thềm vào giống ai kia, chỉ biết làm mấy trò hình thức, cha Trầm thờ phì phì nghĩ. Ông không muốn thừa nhận, vừa nãy có một tí xiu cảm thấy mình không bằng Tô Hàng.

Mồng Một Tết, người Trầm gia không sắp xếp hoạt động gì khác, vì thế sau khi ăn sáng xong, bốn người bắt đầu tự hỏi nên làm gì để giết thời gian. Mẹ Trầm đề nghị, nếu có bốn người, vậy thì chơi mạt chược đi.

Sau đó họ bày một cái bàn, ngồi trên bàn công lâu hai vừa phơi nắng, vừa uống cà phê, vừa chơi mạt chược.

Tô Hàng chưa chơi mạt chược bao giờ, từ lúc đầu vẫn thua mãi, chẳng qua hẳn không ngại, chỉ cần ba người kia vui, hẳn cũng vui. Cha Trầm thấy Tô Hàng cứ thua thua thua, vì thế nảy ra một sáng kiến, sau khi lại ù* một ván nữa, bắt đầu tẩy bài*, cha Trầm bỗng nói: "Chúng ta thêm cái gì đó đặt cược đi."

*Những thuật ngữ trong mạt chược. ù: tới (thắng). Tẩy bài: gom bài chia lại bắt đầu ván mới.

Mẹ con Trầm gia vừa nghe vậy liền hiểu cha Trầm đây là muốn làm chuyện xấu, chỉ có Tô Hàng là ngoan ngoãn hỏi: "Cược cái gì ạ?"

"Con đồng ý?" Mắt cha Trầm sáng lên.

"Cha nói đi ạ." Về mặt Tô Hàng như muốn nói chỉ cần cha vui là được.

"Vậy thì..." Cha Trầm kích động nói, "Chúng ta lại chơi thêm mười ván nữa, trong mười vòng đó ai thắng nhiều nhất, sau này đưa con đầu lòng của con với Tiểu Khê sẽ theo họ người đó được không?"

Mẹ Trầm mím môi cười, Trầm Khê không vui, "Cha, cha đây là đang khi dễ người ta. Tô Hàng mới chơi mạt chược lần đầu, vẫn chưa quen được. Hơn nữa cha còn ý đồ ăn hiếp yếu."

Trầm Khê và cha Trầm tất nhiên đều họ Trầm, nếu mẹ Trầm thắng, đưa bé chắc chắn cũng theo họ Trầm, thế này tương đương ba đánh một, Trầm Khê cảm thấy cha mình thật sự quá khi dễ người khác.

"Vậy con muốn giúp Tô Hàng hay muốn giúp người cha này đây?" Cha Trầm trừng mắt hỏi.

"Con..." Trầm Khê lập tức nghẹn lời, có phải đứa con gái xuất giá nào cũng sẽ gặp phải vấn đề này không nhỉ, chẳng khác gì em và mẹ anh cùng rớt xuống sông thì anh cứu ai trước.

"Vâng ạ, nghe cha." Tô Hàng lại không để ý chuyện này lắm, bản thân hẳn không quan trọng dòng họ Tô này, cho dù đứa con nào cũng họ Trầm hết hẳn cũng không ngại.

"Quyết định vậy nhé, lại đây, bắt đầu ván thứ nhất." Cha Trầm bưng bưng hứng thú phát bài, ba đánh một, chẳng lẽ không thắng nổi, ái chà chà, mình nên đặt tên gì cho đứa cháu ngoại đầu tiên đây ta.

Kết thúc ván thứ nhất, cha Trầm khoe khoang nói: "Tô Hàng nha, phải cố lên à nha."

Tô Hàng cười gật gật đầu, tỏ vẻ hẳn sẽ cố gắng, sau đó tiếp tục bị đập tơi bời.

Ván thứ ba, cha Trầm lại ù, ông bắt đầu bày tỏ tiếng lòng: "Bà xã ơi, em nghĩ chúng ta nên đặt cháu ngoại đầu tiên tên gì đây?"

Mẹ Trầm không hé răng liếc xéo cha Trầm một cái, Tô Hàng mặt không đổi sắc chịu đựng số phận bị vùi dập.

Ván thứ tư, cha Trầm cảm thấy mình thắng chắc rồi, vì thế nói với Trầm Khê: "Tiểu Khê ơi ời, đứa đầu lòng nhớ sinh con gái nhé. Cứ để trong nhà nuôi, cha vẫn còn nhớ rất rõ con hồi bé, lúc ấy đáng yêu kinh khủng khiếp."

"Cái gì cơ, anh chẳng những muốn để đứa nhỏ theo họ anh, còn muốn đón về đây nuôi nữa hả?" Mẹ Trầm kinh ngạc nói.

"Tất nhiên rồi, anh phải bồi dưỡng nó thật tốt, sau này Trầm thị cũng giao cho nó luôn. Tiểu Khê cái gì cũng tốt, mỗi tội chẳng có khiếu kinh

doanh gì cả, anh rút kinh nghiệm sẽ bồi dưỡng từ nhỏ luôn." Cha Trầm trả lời, lại bắt đầu phát bài cho ván thứ năm.

Tô Hàng lấy bài xong, đánh giá mười ba quân một lượt, trong lòng nghĩ ngợi về lời cha Trầm vừa nói. Đưa đầu lòng sinh con gái, một bé gái đáng yêu giống như Trầm Khê, sao có thể để cha mẹ vợ nuôi được, cần phải giữ lại bên người đền bù cho nỗi tiếc nuối không thể cùng vợ lớn lên.

"Tới rồi ~~" Tô Hàng bình tĩnh đẩy bài ra.

"Ừ uôi, vận khí không tệ." Cha Trầm cảm thấy Tô Hàng thua tới tận trưa, có thể là do dẫm phải vận cứt chó.

Ván thứ bảy, Tô Hàng đặt tay lên một quân Bồn*, nhìn nhìn bài trong tay, đổi ý đánh Ngũ Vạn*, hẳn đã tính rồi, trong tay cha Trầm chắc chắn phải còn một quân Bồn sắp ra.

*Bồn, Ngũ Vạn: là những quân bài trong mạt chược.

"Quân Bồn."

"Ừ." Tô Hàng lại đẩy bài ra lần nữa.

Cha Trầm nhìn lướt qua Tô Hàng, Tô Hàng vẻ mặt ối vận khí mình thật tốt.

"Có phải con học toán rất giỏi không?" Cha Trầm cảm thấy thẳng oắt này nhất định là tính bài.

"Cha, con học đại học quản lí tài chính và công thương." Tô Hàng cười đáp.

Trầm Khê và mẹ Trầm liếc nhau một cái, lặng lẽ cúi đầu tẩy bài, quyết định không cần giúp bên kia nữa.

Sau mười ván, cha Trầm tức đến nỗi cơm trưa cũng ăn nhiều thêm hai chén, trừng mắt nhìn Tô Hàng ăn cơm. Tô Hàng căng da đầu gắp thức ăn cho Trầm Khê, nội tâm đầy cảm giác may mắn "Giành lại quyền nuôi nấng con gái yêu".

Mồng Hai Tết, Tô Hàng và Trầm Khê mang theo một xe quà cùng đến cô nhi viện Khánh An. Bọn trẻ vẫn còn nhớ chị gái đã đến đây cho chúng quần áo và chăn bông cách đây không lâu, lần này lại thấy chị ấy mang rất nhiều đồ chơi và quà đến, một đám càng vui vẻ bu quanh Trầm Khê đùa giỡn.

Tô Hàng ngồi dưới bóng cây nói chuyện phiếm với Diêu viện trưởng, ngắm cô gái đang cùng bọn trẻ chơi đùa ở đằng kia, Diêu viện trưởng nói: "Trầm Khê có vẻ rất thích con nít."

"Vâng." Tô Hàng nhìn nụ cười rạng rỡ giống hệt nhau của Trầm Khê và bọn trẻ, không tự chủ lặng lẽ cong khóe môi.

"Quả nhiên vẫn cần phải có một gia đình." Diêu viện trưởng nhìn dáng vẻ cười tủm tỉm của Tô Hàng, cảm khái nói.

Tô Hàng khó hiểu quay đầu lại.

"Mấy đứa trẻ từ cô nhi viện ra như các con, cho dù sự nghiệp thành công đến đâu, cũng vẫn thiếu cảm giác an toàn." Diêu viện trưởng nói, "Cho nên lúc các con rời khỏi cô nhi viện, dù lúc nào cũng dặn, phải cố gắng kết bạn, cố gắng yêu đương, bởi vì hi vọng các con có thể có một gia đình của riêng mình. Trước kia dù lo nhất là con đó, con ít nói quá, dù sợ con chẳng tìm nổi bạn gái. Có điều không ngờ, con thế mà lại vận khí tốt tìm được người như Tiểu Khê."

"Con cũng cảm thấy vận khí con khá tốt." Tô Hàng một lần nữa nhìn về phía Trầm Khê, dường như chỉ cần nhìn Trầm Khê là trong mắt hẳn liền có ánh sáng.

"Trước kia mỗi lần con trở về, dì vừa vui vẻ vừa buồn bã."

"Buồn ạ?" Tô Hàng nhíu mày khó hiểu hỏi.

"Con tưởng dì không biết hả, chỉ mỗi khi gặp phải khó khăn, con mới quay về cô nhi viện." Diêu viện trưởng nói, "Tuy từ nhỏ con đã mặt than rồi, cái gì cũng không chịu nói, nhưng mà dì cũng là nhìn con lớn lên, con có vui hay không dì vẫn nhìn ra được."

Lúc tâm trạng Tô Hàng không tốt có hai cách để giải tỏa, một là đến quán Trầm Khê mở uống cà phê, hai là quay về cô nhi viện. Cái trước là tình yêu và sự ấm áp trong lòng hẳn, cái sau là nơi hẳn từng ở lâu nhất, đối với Tô Hàng khi vẫn chưa kết hôn với Trầm Khê, cô nhi viện chính là nhà.

"Sau này nhớ thường xuyên dẫn Trầm Khê trở lại đây, đừng cứ quyền tiền mà người thì chẳng thấy đâu." Diêu viện trưởng cười nói.

"Vâng." Tô Hàng cũng cười, gật đầu đồng ý.

Diêu viện trưởng trò chuyện với Tô Hàng thêm một lát rồi đi bận việc khác, Tô Hàng thấy Trầm Khê sau khi chơi đùa với bọn trẻ ở sân thể dục một buổi, lại dắt chúng đến đại sảnh dạy hát. Hẳn chờ một mình chán quá, quyết định quay lại căn phòng từng ở trước kia.

Cái kho hàng nhỏ này hẳn ở mười năm, trên giường đơn và giá sách đều phủ một lớp bụi, ánh mắt Tô Hàng dừng tại quyển sổ nằm lẫn giữa mấy cuốn sách, trong đó có nhật ký hẳn vẫn chưa viết xong. Khi đó không viết, là vì không biết đáp án, nhưng giờ đây hẳn đã biết rồi.

Tô Hàng rút sổ ra, vừa thuần thục lật lật, vừa tùy ý rút một cây bút bi trong ống đựng bút. Lúc tầm mắt dừng trên tờ nhật ký cuối cùng, bút bi trong tay Tô Hàng bộp một tiếng rơi xuống đất.

Hắn không nhặt lên mà ôm quyển sổ nhật ký ố vàng ngời trong kho hàng cũ kĩ cười đến hết như một đứa trẻ vừa được ăn kẹo.

Ngày 5 tháng 11 năm 2017, dự báo thời tiết nói sẽ có mưa to.

Sau hai gương mặt cười to đùng, còn có một câu. Nét chữ hoàn toàn khác biệt, chứng tỏ người viết câu này không phải chủ nhân ban đầu của quyển nhật ký.

(Hôm nay chúng ta kết hôn, cho nên sau này đừng viết loại nhật ký góc nghềch này nữa, dầu là vui sướng hay đau khổ, em cũng sẽ ở bên anh.)

Thì ra hạnh phúc tới còn sớm hơn hẳn nghĩ.

Tô Hàng khép lại quyển sổ, xoay người ra khỏi kho hàng, hẳn muốn đi nói với viện trưởng, cái giường đơn này không cần giữ lại nữa, bởi vì sau này đều không dùng được nữa rồi.

"Anh vừa đi đâu đó?" Trầm Khê ngồi ở chỗ Tô Hàng đã từng ngồi xoay người nhìn qua, cây chương dương* đầu mùa xuân đã mọc chồi non, sức sống lan tỏa một vùng, lại không sánh bằng dung mạo lung linh của Trầm Khê.

*Chương dương: một loại cây phân bố chủ yếu ở khu vực Nam và Tây Nam sông Dương Tử ở Trung Quốc. (theo baike.baidu.com)

Tô Hàng bước nhanh qua, dưới ánh mắt kinh ngạc của Trầm Khê, hẳn cúi người, hôn lên môi vợ, cũng là hôn lên hạnh phúc của đời mình.

Anh biết em yêu anh, cho nên không cần em nhón chân, anh nguyện ý mãi mãi vì em mà khom lưng.

"Ồi ối ối..." Mấy đứa nhóc tới kêu họ ăn cơm hoảng sợ la oai oái chạy mất tăm.

Trầm Khê đẩy Tô Hàng ra, hai người nhìn về phía bọn trẻ chạy đi, xấu hổ đỏ mặt.

Tác giả có lời muốn nói: Chương này xem như chương kết thúc chính văn, sau đó sẽ có mấy chương ngoại truyện, kể một vài chuyện chính văn vẫn chưa nói rõ. Tôi phát hiện trước đó mấy ngày đã có tiểu thiên sứ nhìn ra, tất cả mọi người đều thật lợi hại, bội phục bội phục.

Cua ở chỗ này muốn cảm ơn mọi người vẫn luôn đồng hành, thuận tiện mọi người muốn ngoại truyện thế nào, có thể để lại bình luận nhé, tôi sẽ suy xét để viết. Pặc pặc moah (* 3)(ε *)

Cuối cùng quảng cáo một chút: Cầu theo dõi bộ truyện tiếp theo của tôi ư ư 《Cô nhóc, đừng ép tôi động tâm. 》

Editor có lời muốn nói: Cuối cùng cũng đã sắp đi đến kết thúc rồi, cảm ơn các tình yêu đã luôn ủng hộ ♥ À sẵn tiện, bộ trên cũng được đề cử khá nhiều, đã có editor Vân Vân bên Cung Quảng Hằng thầu rồi đó, các nàng có thể qua đọc nhe, tên đặt lại là "Xem em thu phục anh như thế nào".

*Cây chương dương:

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Ngoại Truyện Một

✿ Editor: Khắc Lạp Lạp

✿ Beta: Hải Yến

-- TÔ HÀNG TRAO ĐỔI: Anh muốn ly hôn với em (Một) --

Khi những tia nắng sớm đầu tiên xuyên qua khe hở của bức rèm trên cửa sổ sát đất chiếu vào, Tô Hàng mở mắt, nam nhân vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, đã theo bản năng ôm chặt nữ nhân trong lòng, dính lấy nhau hơn mười giây rồi mới khởi động nửa người trên, gửi lại một nụ hôn sớm an, sau đó rời giường vào toilet rửa mặt chải đầu.

Gần như là ngay lúc có tiếng nước vang lên trong toilet, Trầm Khê mở mắt, cô nhìn về phía đó, trong mắt đầy nghi hoặc. Hôm nay hẳn làm sao vậy, sao lại tự dừng hôn cô thân mật thế?

Chỉ chốc lát, tiếng nước ào ào đột ngột dừng lại, Trầm Khê nhắm mắt lần nữa, giả vờ như vẫn chưa tỉnh dậy. Tô Hàng bước ra từ trong toilet, đến phòng chứa quần áo thay một bộ đồ thể thao, sau đó lại quay về cầm lấy di động trên tủ đầu giường. Tô Hàng mở điện thoại lên, trên đó hiển thị ngày 31 tháng 10 năm 2022.

Tô Hàng thấy không có tin nhắn chưa đọc nào, tùy ý cất điện thoại vào túi, định ra ngoài chạy bộ, thuận tiện mua hoa hồng cho Trầm Khê. Vào mùa này, hoa hồng trong sân đã không còn nở, đành phải đến tiệm hoa phía dưới mua.

"Tiên sinh, chào buổi sáng." Thím Trương đang quét tước thấy Tô Hàng từ trên lầu đi xuống, câu nệ chào hỏi.

"Chào bà ạ." Tô Hàng vui vẻ cười cười.

Thím Trương sững sốt, tay cầm giẻ lau cứng đờ, cho đến tận khi Tô Hàng ra khỏi cửa mới hoàn hồn, tiên sinh, dường như hôm nay tâm trạng rất tốt thì phải?

Tô Hàng bước vào sân, phát hiện Sơ Ngũ sáng nào cũng chạy bộ cùng mình thế mà lại biến mất tăm, hấn gọi hai tiếng, không nghe thấy Sơ Ngũ đáp lại. Tô Hàng tuy thấy hơi là lạ, nhưng cũng không mấy để trong lòng, chắc là Sơ Ngũ đang chơi với bọn trẻ trong phòng rồi.

Tô Hàng ra khỏi cổng lớn, chạy về hướng tiệm hoa dưới chân núi, lúc đến ngã tư, hấn phát hiện vạch kẻ đường hôm qua mới tô được một nửa cuối cùng cũng đã được vẽ xong. Điều này khiến tâm trạng của một người có chút xiu bệnh cưỡng chế* như hấn có vẻ tốt hơn rất nhiều.

*Bệnh cưỡng chế: Cách gọi tắt của bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế (OCD), là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng như có những ý nghĩ và hành vi lặp lại một cách vô nghĩa mà không kiểm soát được. (theo Wikipedia). Nhưng nhẹ như kiểu Tô Hàng thì chỉ là mong muốn mọi thứ được hoàn mỹ theo ý mình thôi.

"Cô chủ, cho tôi một cành hoa hồng." Tô Hàng quen cửa quen nẻo mở cửa tiệm hoa.

"Được." Chủ tiệm lấy một cành hoa, còn dùng dải lụa thắt một cái nơ con bướm xinh xắn, lúc đưa cho Tô Hàng thì cười nói, "Tiên sinh tặng cho vợ đúng không nè?"

Tô Hàng cạn lời: "Tôi mua hoa ở chỗ cô mấy năm rồi, cô còn hỏi câu này?"

Chủ tiệm nhìn vị "khách hàng thân thiết" đang xoay người bước ra cửa, nghi ngờ chớp chớp mắt, chẳng lẽ cô mất trí nhớ? Ông anh đẹp trai như vậy nếu cô đã gặp qua rồi thì lẽ ra phải không thể nào quên mới đúng.

Tô Hàng cầm hoa hồng, nhìn nhìn đồng hồ, bây giờ hẳn quay về, Trầm Khê chắc là mới vừa dậy. Ngày sinh dự kiến của Trầm Khê là khoảng mấy ngày này, cơ thể nặng nề, hẳn nên về sớm một chút chăm sóc cô. Hi vọng cái thai này sẽ là con gái, đừng giống hai thằng oắt kia, quá lì lợm. Tô Hàng vừa thỏa mãn nghĩ vừa chạy bộ về.

Lúc Tô Hàng về đến nhà, thím Trương vừa dọn xong bữa sáng, nhìn thấy tiên sinh cầm theo một cành hoa hồng kiều diễm thì lập tức có chút ngạc nhiên.

"Phu nhân dậy chưa ạ?" Tô Hàng hỏi.

"Vẫn chưa." Thím Trương trả lời.

"Để con đi gọi cô ấy." Tô Hàng đều đều bước lên lầu, lúc tới cửa phòng, bước chân không tự chủ được thả nhẹ hơn, hẳn nhẹ nhàng đẩy cửa ra, phát hiện Trầm Khê đã tỉnh, đang ngồi trên giường ngấn ngơ.

"Dậy rồi?" Tô Hàng cười mở cửa đi vào.

Trầm Khê trên giường hình như đang hoảng sợ, cô kỳ quái nhìn nam nhân ngày càng tới gần mình, cảm giác không đúng đạt tới đỉnh điểm khi hẳn bỗng dưng đưa cho cô một cành hoa hồng.

"Anh..." Trầm Khê cảm thấy rất lạ, nhưng lại không biết nên hỏi thế nào, cô suy tư một lát, nghĩ đây chắc là lời xin lỗi vì sự thô bạo tối hôm qua của anh ta.

Nhớ tới tối qua, cơ thể Trầm Khê lại bắt đầu đau nhức, người này cũng không biết bị cái gì kích thích nữa, hôm qua cô vừa bước vào nhà liền bị hấn khiêng thẳng về phòng, sau đó không ngừng muốn cô. Rất nhiều lần Trầm Khê đã tưởng rằng cô sắp hi sinh anh dũng trên giường.

"Em muốn ăn cơm sáng trên phòng hay xuống dưới?" Tô Hàng dịu dàng hỏi.

"Xuống dưới." Trầm Khê sắc mặt khó coi trả lời.

"Được." Tô Hàng có chút đau lòng nói, "Sắc mặt sao lại tái nhợt như vậy, tối qua ngủ không ngon hả?"

Trầm Khê nhìn nam nhân bằng ánh mắt lạnh lẽo, ngủ có ngon hay không chẳng lẽ anh không biết à?

"Để anh đỡ em đi xuống vậy."

Trầm Khê có chút không chịu nổi sự dịu dàng của người này, khiến cô rất không quen: "Không cần, tôi rửa mặt xong sẽ xuống ngay."

Tô Hàng thấy Trầm Khê nói vậy cũng không ép cô nữa, hấn lại hôn hôn lên mặt Trầm Khê: "Rửa mặt rồi kêu anh, anh đỡ em xuống lầu, em hiện giờ không tiện lắm."

Trầm Khê sợ hãi nhìn về phía nam nhân, anh ta bị cái gì thế này, sao lại thân mật với cô một cách tự nhiên như vậy, Trầm Khê gần như sắp nổi hết cả da gà.

"Đình."

Tô Hàng đang ở phòng khách chờ vợ triệu hoán nghe thấy tiếng âm báo của di động, hấn mở ra xem, thấy là của Lý Thanh Viễn gửi, nội dung

là: (Tô Hàng, cậu suy xét cho rõ ràng, nếu cậu thật sự đưa văn kiện cho Trầm Khê thì có hối hận cũng vô ích.)

Văn kiện? Tô Hàng khó hiểu nhú nhú mày, mình có văn kiện gì phải đưa cho Trầm Khê ư? Lại còn đưa xong sẽ hối hận?

(Văn kiện gì cơ?) Tô Hàng nhăn trả lời.

(Cậu giả ngu hả, giấy thỏa thuận ly hôn hôm qua tôi đưa cậu đó.)

Giấy thỏa thuận ly hôn??? Tô Hàng híp mắt, khí lạnh toàn thân tỏa ra, (Tự dưng cậu đưa giấy thỏa thuận ly hôn cho tôi làm chi?)

(Tôi thềm vào, chính cậu muốn ly hôn chẳng lẽ còn trách tôi?)

Tô Hàng tức khắc nổi giận gọi một cuộc qua, mắng: "Lý Thanh Viễn, cậu có ý gì đây?"

"Cái gì mà có ý gì?" Lý Thanh Viễn cũng biết giả ngu.

"Chính tôi muốn ly hôn là có ý gì?" Tô Hàng hỏi.

"Chứ còn là ai, cái người mấy ngày trước nói với tôi muốn ly hôn với Trầm Khê, bảo tôi chuẩn bị giấy thỏa thuận ly hôn, hôm qua tôi đã đưa cho cậu luôn rồi, đại ca, đang chơi trò giả bộ mất trí nhớ hả?" Lý Thanh Viễn hỏi, "Cậu đưa cho Trầm Khê chưa?"

"Lý Thanh Viễn, hôm nay không phải cá tháng tư." Tô Hàng lạnh giọng nói, "Cho dù có là ngày cá tháng tư đi chẳng nữa, trò đùa này của cậu cũng hơi quá đáng rồi đấy."

"Ai rảnh rồi mà đùa với cậu." Lý Thanh Viễn đáp trả, "Văn kiện đưa cho cậu hôm qua rồi, cậu không biết tự đi nhìn hả?"

"Cậu trả cho tôi? Cậu để chỗ nào?" Tô Hàng quả thật sắp tức chết rồi, lẽ đâu cái tên này lén lút nhét vào người mình sau đó không cần thận bị Trầm Khê thấy thì làm sao bây giờ.

"Cậu tự mang về nhà, giờ hỏi tôi???" Lý Thanh Viễn quát.

Tô Hàng cúp điện thoại, đứng dậy lập tức đến thư phòng, thứ hẳn mang từ công ty về nhất định là ở thư phòng, thằng ranh Lý Thanh Viễn kia chắc chắn là kẹp giấy thỏa thuận ly hôn vào xấp văn kiện của công ty. Cậu ta có phải là biết đôi khi Trầm Khê sẽ ở bên cạnh cùng hẳn tặng ca nên mới chơi cái trò như này? Đợi hẳn tìm được rồi, chống mắt lên nhìn hẳn xử lý thằng cháu nội này đi.

Tô Hàng tìm một lượt trên bàn làm việc ở thư phòng, không thấy, kéo ngăn tủ ra lục lọi, quả nhiên phát hiện một phần giấy thỏa thuận ly hôn thật dày. Có giấy thỏa thuận ly hôn thì thôi đi, đã thế trên đó còn có chữ ký của hẳn.

Tô Hàng cảm thấy cả người đều không ổn, sao lại thế này? Hẳn sao có thể ly hôn với Trầm Khê được chứ?

"Cốc cốc!"

Tô Hàng nghe thấy tiếng gõ cửa, sợ đến mức chảy mồ hôi lạnh, vò giấy thỏa thuận ly hôn thành một cục, nhét vào quần áo: "Ai đó?"

"Tiên sinh, phu nhân bảo tôi đến gọi ngài xuống ăn sáng." Tiếng thím Trương truyền vào từ ngoài cửa.

"Được, tôi xuống ngay đây." Tô Hàng lau mồ hôi, lấy giấy thỏa thuận ly hôn ra, tiện tay bỏ vào túi công văn, định lát nữa sẽ đi tìm Lý Thanh Viễn hỏi cho rõ.

Trầm Khê thấy Tô Hàng bước ra từ thư phòng, cô cũng đứng dậy khỏi sô pha trong phòng khách đi về phía phòng ăn, chỉ là cô chỉ mới đi được hai bước, liền phát hiện nam nhân dùng vẻ mặt hoảng sợ nhìn bụng mình, cô kỳ quái hỏi: "Sao thế?"

"Con... Con đâu rồi?" Tô Hàng bàng hoàng đến nói lắp.

Con á? Trầm Khê sửng sốt, mắt tối lại, khó hiểu nhìn về phía nam nhân, chẳng lẽ anh ta muốn có con? Cũng phải, kết hôn năm năm, muốn có con cũng không có gì đáng trách. Chỉ là... Trầm Khê không hi vọng con của mình ra đời dưới cơ sở cha mẹ nó không yêu nhau.

"Anh... Muốn có con?" Trầm Khê chần chừ hỏi.

"Ớ??" Tô Hàng ngơ ngác ngác ngơ, không phải anh muốn, mà là hai ngày sau chính là ngày sinh dự kiến của em đó.

Tô Hàng cực kì quái lạ ngồi trước bàn ăn, nhìn trên bàn chỉ có hai bộ chén đũa, nghĩ nghĩ, thấy vẫn nên hỏi: "Thím Trương, tiểu thiếu gia đâu rồi ạ?"

"Tiểu thiếu gia?" Thím Trương nghi hoặc lặp lại, "Tiểu thiếu gia gì cơ?"

Quả nhiên, chẳng lẽ hẳn đang nằm mơ? Tô Hàng rốt cuộc cũng nhận thấy có gì đó sai sai, yên lặng xoa xoa tay: "Không có gì ạ, bà đi xuống đi."

"Được." Thím Trương không dám hỏi nhiều, xoay người rời khỏi phòng ăn.

Tô Hàng thuận thực cầm muỗng, giúp Trầm Khê múc một chén cháo đặt cạnh tay cô, sau đó lại gắp mấy cái bánh bao nhỏ cô thích bỏ vào đĩa của Trầm Khê.

"Anh không cần phải thế." Trầm Khê lặng lẽ nhìn Tô Hàng làm xong hết, bỗng lên tiếng ngăn cản.

"Hả?" Tô Hàng mờ mịt ngẩng đầu.

"Anh không cần làm vậy đâu." Trầm Khê hơi do dự, "Chuyện sinh con tôi sẽ suy xét, anh không cần... Làm những việc này, hay là tặng hoa gì đó."

"..." Tô Hàng thật sự không biết nên trả lời thế nào, rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề vậy???

Sau một bữa sáng chẳng có mùi vị gì, Tô Hàng ngồi trên sofa sững sờ, trong đầu hẫng rỗng thành một mớ bòng bong. Mẹ nó sáng hôm nay đến cùng là có chuyện gì thế này, tuy hẫng đúng là rất ghét bỏ hai thằng nhóc sinh đôi kia của mình, nhưng mà trước giờ chưa bao giờ nghĩ tới chuyện không cần chúng. Còn cả con gái yêu sắp chào đời của hẫng đâu? Đứa con gái rồi sẽ trông giống vợ như đúc đâu mất rồi?

"Anh..." Trầm Khê nhìn thời gian, hỏi, "Hôm nay anh không đi làm hả?"

"Ờ..." Tô tổng giám đốc bởi vì vợ sắp sinh nên mới ở nhà mấy ngày nay, ngỡ ngác một hồi mới phản ứng kịp, "Anh... Anh đi ngay đây."

"Thím Trương, lấy túi công văn giúp con với ạ." Tô Hàng nói với thím Trương một câu, sau đó lên lầu thay tây trang.

Thím Trương cầm túi công văn ra, thấy Tô Hàng không có ở đây, liền đưa nó cho Trầm Khê. Trầm Khê nhận lấy, đi đến đặt lên bàn trà, kết quả bỗng nhiên phát hiện văn kiện bên trong hình như không được ngay ngăn, khóa kéo kẹt một góc giấy A4. Trầm Khê không hề nghĩ ngợi lập tức kéo khóa ra định xếp văn kiện lại cho đàng hoàng.

Sau đó...

Tô Hàng ở trên lầu nhéo mình mấy cái, phát hiện thế mà lại không phải là mơ, vì thế đành phải thay đồ đi xuống. Hăn vội vã chạy tới bàn trà cầm túi công văn, định tới đó tìm Lý Thanh Viễn hỏi cho rõ, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

"Tô Hàng!" Trầm Khê gọi lại nam nhân đã sắp ra khỏi cửa.

"Ừm?" Tô Hàng phản xạ có điều kiện dừng bước.

Trầm Khê giơ lên văn kiện trong tay, ngữ khí lạnh lẽo như sông băng
Nam Cực: "Anh muốn ly hôn với em?"

Cái gì gọi là sét đánh giữa trời quang???

Tô Hàng đứng đực ra tại hiện trường, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Hăn phải làm cái gì mới được đây???

Tác giả có lời muốn nói: Vốn dĩ muốn viết nhiều hơn chút, nhưng mà... Tốc độ tay của Cua chỉ được tới đó, không còn cách nào khác hụ hụ hụ...

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Ngoại Truyện Hai

✿ Editor: Khắc Lạp Lạp

✿ Beta: Hải Yến

-- TÔ HÀNG TRAO ĐỔI: Anh muốn ly hôn với em (Hai) --

"Anh muốn ly hôn với tôi?"

"Không, không phải vậy, em... em nghe anh giải thích đã." Tô Hàng hoảng loạn quay trở về.

"Được thôi." Trầm Khê hít một hơi, cố gắng khiến bản thân bình tĩnh lại, "Anh giải thích đi."

Giải thích? Giải thích thế nào đây? Mẹ nó, đến anh còn không biết sao lại thế này. Nhưng mà trông thấy ánh mắt lạnh tới nổi như nhìn người đứng của Trầm Khê, trong lòng Tô Hàng cuống quýt đến sắp điên lên được, vợ tôi sẽ không dùng ánh mắt này nhìn tôi đâu mà.

"Giải thích đi chứ." Trầm Khê cau mày thúc giục.

"Á?" Đại não Tô Hàng bắt đầu hoạt động hết công suất, nghĩ nghĩ, chỉ còn cách vứt nôi cho Lý Thanh Viễn, "Tất cả là tại Lý Thanh Viễn đùa giỡn, đúng, chính là trò đùa của cái tên đó."

"Đùa? Trên này có chữ ký của anh." Kết hôn nhiều năm như vậy, tuy hai người không ân ái mặn nồng gì, nhưng không có nghĩa là đến nét chữ của Tô Hàng cô cũng không nhận ra.

"Cái này... cái này là do anh lỡ ký trong lúc vô ý." Tô Hàng vội vàng giải thích, "Cậu ta để phần văn kiện này lẫn trong đám hợp đồng đưa chung cho anh, anh không nghĩ ngợi gì thuận tay ký luôn."

"Trước khi anh ký hợp đồng đều không xem qua ư?" Trầm Khê nghi ngờ hỏi.

"Anh... Hôm qua anh thật sự rất bận." Rõ ràng hôm qua hẳn ở nhà chơi với vợ, chả làm cái vẹo gì cả, "Phần văn kiện này lại là do Lý Thanh Viễn cầm tới, cho nên anh cũng không nghĩ nhiều, sáng nay mới phát hiện, anh còn đang định tìm cái tên đó tính sổ đây này."

"..." Trầm Khê nghi hoặc nhìn hẳn, không biết làm sao, cô cứ có cảm giác hôm nay Tô Hàng kỳ lạ thế nào ấy, lúc đối mặt với cô thì căng thẳng quá mức, nói còn nhiều hơn một tuần trước gộp lại, hơn nữa hình như có chút sợ cô tức giận. Hẳn mà cũng biết sợ cô tức giận? Trầm Khê thấy chắc là mình suy nghĩ nhiều thôi, "Anh không muốn ly hôn với tôi?"

"Sao có thể? Anh vất vả thế mới cưới được em, đánh chết cũng không ly hôn!" Tô Hàng không chút do dự trả lời.

Vất vả? Trầm Khê sững sốt, có ý gì, vất vả là sao, là ý chỉ ba tỷ kia sao? Trầm Khê bắt mình không được suy nghĩ lung tung nữa, đưa giấy thỏa thuận ly hôn trong tay cho Tô Hàng: "Trả anh."

"Em... Em tin anh hả?" Tô Hàng kích động hỏi.

"Từ lúc tôi giả cho anh thì đã không nghĩ tới chuyện ly hôn với anh rồi." Đây là lần đầu tiên sau năm năm kết hôn, Trầm Khê thẳng thắn nói cho Tô Hàng biết thái độ của mình đối với cuộc hôn nhân này, "Nếu... Anh muốn kết thúc đoạn hôn nhân này, cho tôi một lý do là được."

Trầm Khê nói xong, xoay người trở về lầu hai, Tô Hàng cầm giấy thỏa thuận ly hôn đứng đó ngạc nhiên nửa ngày, hẳn... Hẳn có chút không quen

nổi, không được, trước hết cần phải tìm người hỏi rõ ràng.

Tô Hàng vừa lái xe đến công ty, vừa gọi điện cho Lý Thanh Viễn: "Bây giờ cậu lập tức đến văn phòng của tôi."

"Cậu đưa giấy thỏa thuận ly hôn cho Trầm Khê rồi?" Lý Thanh Viễn thấy hần tức tối như vậy, tưởng là hần đưa thật.

"Tôi đưa cái đầu anh, cút lại đây nhanh lên." Tô Hàng giận dữ quát một câu rồi cúp điện thoại.

Lý Thanh Viễn vô cớ bị mắng: "..."

Tô Hàng nổi giận ùng ùng bước vào Tô thị, Phương Vũ vừa thấy hần tới, lập tức cầm hợp đồng chuyển nhượng cổ phần đã chuẩn bị suốt đêm qua đi đưa cho hần, kết quả người vừa lượn đến trước mặt Tô Hàng, Tô Hàng liền nói: "Lát nữa Lý Thanh Viễn tới thì để cậu ta đi thẳng vào."

"Vâng." Phương Vũ vội vàng trả lời.

"Tất cả công việc sáng nay đều dời lại hết cho tôi."

"Được ạ." Phương Vũ tiếp tục đáp.

"Đến quán cà phê mèo mua ly trà sữa lại đây." Tô Hàng muốn uống trà sữa tình yêu của vợ để hạ hỏa.

"..." Trà sữa? BOSS thích uống trà sữa từ khi nào thế?

"Thất thần cái gì đấy?" Tô Hàng ngồi xuống sau bàn làm việc.

"Cái này..." Phương Vũ yên lặng đưa văn kiện ra.

"Bây giờ tôi không có tâm trạng, đi mua trà sữa cho tôi trước đi." Hiện tại Tô Hàng làm gì còn đầu óc để quản lý chuyện công ty, hần bức thiết

muốn biết, vì cái lông gì mà chỉ ngủ một giấc, cả thế giới đều thay đổi thế này.

Phương Vũ lặng lẽ rời khỏi văn phòng, rồi rắm mắt hai giây rồi gọi trợ lí Lilith tới: "Đến quán cà phê mèo đối diện mua một ly trà sữa."

"Quán cà phê làm sao có trà sữa được ạ?" Lilith cạ lời hỏi lại.

"Nghĩ cách đi." Phương Vũ đáp.

Quan lớn dè phát chết tươi, Lilith đành phải dài mặt đi mua.

Chỉ chốc lát sau, Lý Thanh Viễn cũng hùng hổ đi tới văn phòng tổng giám đốc, vừa bước vào liền hỏi: "Tô Hàng đâu rồi?"

"Tổng giám đốc đang chờ ngài trong văn phòng." Phương Vũ nói.

Lý Thanh Viễn không thèm đợi Phương Vũ mở cửa cho anh ta, đẩy cửa xông thẳng vào.

"Cái tên chết tiệt này cậu có bệnh đúng không, muốn ly hôn chính là cậu, tôi giúp cậu rồi lại mắng tôi, ông đây muốn tuyệt giao với cậu." Trên đường lái xe tới, tâm trạng của Lý Thanh Viễn đã vô cùng khó chịu. Nghĩ xem thằng cha Tô Hàng muộn tao này, kết hôn hăn năm năm vẫn chưa theo đuổi được vợ mình, rõ ràng đau đớn khổ sở như thế, cũng sống chết đòi phải ly hôn, anh ta khuyên tới khuyên lui cũng không cản được, mới bắt đắ dĩ soạn cho hăn một phần thỏa thuận ly hôn, làm xong rồi, hăn trách móc ngược lại anh ta, loại người này cần phải giáp mặt tuyệt giao.

"Cậu tuyệt giao? Phải là ông đây tuyệt giao với cậu mới đúng." Tô Hàng tức giận ném giấy thỏa thuận ly hôn trong tay qua.

Phương Vũ nghe mấy lời ăn miếng trả miếng tục tằn trong văn phòng, lặng lẽ đóng cửa lại.

"Đồ Hàng* vô dụng, cưới vợ về nhà năm năm cũng không có gan thổ lộ." Lý Thanh Viễn mắng.

*Hàng 杭 trong Tô Hàng 苏杭.

"Cậu bị ngu à, ông đây vất vả lắm mới cưới được vợ, năm năm không cãi nhau một trận nào, hôm nay đã suýt chút nữa bị cậu hại chết." Tô Hàng không chịu thua.

"Cậu thử nói một câu thích Trầm Khê xem có chết được không."

"Nếu Trầm Khê hiểu lầm tôi, tôi liều mạng với cậu."

"Cậu đúng là có bệnh!!" Hai người đồng thời mắng đối phương, sau đó thế giới yên tĩnh.

Nửa ngày sau, hai người đàn ông lửa giận công tâm* bình tĩnh lại, chớp chớp mắt lạng lẽ liếc nhau một cái.

*Lửa giận công tâm: tương tự câu "Giận quá mất khôn", ý nói hai người tức giận đến nỗi không còn lý trí.

"Cậu nói cái gì mà tôi thử nói một câu thích người ta xem có chết không?" Tô Hàng hỏi.

"Cậu nói cái gì mà tôi hại hai người hiểu lầm?" Lý Thanh Viễn cũng thắc mắc.

===== Ở đây tính lược năm ngàn chữ Lý Thanh Viễn phổ cập kiến thức cho anh chàng Tô Hàng cả đời rứt rè =====

"Cậu nói là? Tôi kết hôn năm năm, vẫn chưa bao giờ thổ lộ với Trầm Khê, nói thật ra tôi vì thích cô ấy nên mới cưới?" Tô Hàng không thể tin nổi lần một.

Lý Thanh Viễn gật đầu.

"Bên ngoài đồn rằng thật ra tôi thích người khác, Trầm Khê chẳng qua cũng chỉ là thế thân, mà Trầm Khê cũng tưởng như vậy, nhưng tôi lại không hề giải thích?" Tô Hàng không thể tin nổi lần hai.

Lý Thanh Viễn gật đầu.

"Cậu nói tôi kết hôn năm năm, năm nào đến Tết cũng đi công tác?" Tô Hàng không thể tin nổi lần ba.

Lý Thanh Viễn gật đầu.

"Cha mẹ vợ của tôi cho tới bây giờ nhìn thấy tôi đều không cho sắc mặt tốt?" Tô Hàng không thể tin nổi lần bốn.

Lý Thanh Viễn gật đầu.

"Trầm Khê ở bên tôi lúc nào cũng buồn bực không vui?" Tô Hàng không thể tiếp thu lần một.

Lý Thanh Viễn gật đầu.

"Tuần trước tôi tự dừng lên cơn, một hai muốn ly hôn với Trầm Khê, để vợ tôi đi tìm chân ái?" Tô Hàng không thể tiếp thu lần hai.

Lý Thanh Viễn gật đầu.

"Giấy thỏa thuận ly hôn là do tôi bắt cậu viết?" Tô Hàng không thể tiếp thu lần ba.

Lý Thanh Viễn gật đầu.

"Nếu cậu gạt tôi, tôi sẽ tuyệt giao với cậu." Tô Hàng nghiêm túc nói.

"Mẹ nó, ông đây đem chuyện của chính cậu đi gạt cậu làm gì? Hôm nay cậu uống lộn thuốc có đúng không?" Lý Thanh Viễn tức đến muốn đập đờ.

"Tôi chỉ là cảm thấy, ngu như vậy, tuyệt đối không phải là tôi." Tô Hàng phủ nhận.

"Cảm ơn, cuối cùng ngài cũng đã biết mình là thằng ngốc." Trái tim bị tổn thương của Lý Thanh Viễn được an ủi.

Tô Hàng sắc mặt khó coi bắt đầu trầm tư.

"Nghĩ cái gì nữa?" Lý Thanh Viễn hỏi.

"Tôi muốn đi ngủ, tất cả những điều này nhất định chỉ là một giấc mơ mà thôi." Tô Hàng nghiêm trang đáp.

"..." Lý Thanh Viễn hít sâu hai cái, miễn cưỡng khống chế được sức mạnh Hồng Hoang trong cơ thể, nói, "Tự cậu xem mà làm đi, nếu còn muốn ly hôn, ký xong rồi đưa thỏa thuận đây tôi giúp cậu, nếu không muốn nữa, thì cứ xé quách cái tờ giấy đó đi thôi."

Soạt! Tô Hàng đột ngột đứng dậy khỏi sô pha, khiến Lý Thanh Viễn sợ hãi mém tí nữa nhảy dựng lên. Anh ta tròn mắt nhìn Tô Hàng nhặt giấy thỏa thuận ly hôn dưới đất lên, bỏ từng tờ từng tờ vào máy nghiền giấy, thủ tiêu xong mới thở hắt ra một hơi, nói: "Cho dù là nằm mơ đi chăng nữa, cũng không thể để mấy thứ như thế này xuất hiện."

Bệnh nặng, Lý Thanh Viễn trợn trắng mắt: "Nghĩ thông suốt là tốt rồi, tôi có việc đi trước."

Đầu óc Tô Hàng có chút loạn, cần phải từ từ sắp xếp thông tin, cho nên cũng không cản Lý Thanh Viễn, dù sao có chuyện gì thì cứ gọi điện thoại tìm anh ta là được, ai bảo rảnh rồi làm chi, lại ở gần văn phòng nữa.

Lý Thanh Viễn rời đi không lâu, Phương Vũ bưng trà sữa, cầm văn kiện một lần nữa vào văn phòng: "Tổng giám đốc, trà sữa của ngài."

Tô Hàng nhận lấy, mở nắp ra theo thói quen, nhìn thấy trà sữa màu cà phê, lạnh giọng hỏi: "Kẹo đường đâu?"

"Hở? Kẹo đường gì cơ ạ?" Phương trợ lý tự xưng là đã bồi dưỡng đạo đức nghề nghiệp rất hoàn mỹ, sáng nay đã phải kinh ngạc tận hai lần.

"Trà sữa phải có ba viên kẹo đường hình trái tim chứ, hồng nhạt, trắng, xanh lá, mỗi màu một viên." Tô Hàng nghiêm túc nói.

"..." Tổng giám đốc có trái tim thiếu nữ như vậy từ khi nào thế, "Nếu không... Để tôi giúp ngài thêm vài viên kẹo đường?"

"Thôi đừng." Tô Hàng uống một ngụm, quả nhiên, hương vị cũng không đúng, ghét bỏ thả cái ly xuống hỏi, "Hôm nay có chuyện khẩn cấp gì cần xử lý không? Nếu không có chuyện gì, hoãn hết toàn bộ lại cho tôi."

"Ấy..." Phương Vũ chìa văn kiện trong tay ra, "Cái này là hôm qua ngài dặn hôm nay nhất định phải đưa cho ngài."

Tô Hàng thuận tay nhận lấy, vừa mở ra đọc, lập tức trừng lớn mắt: "Hợp đồng chuyển nhượng cổ phần???"

"Vâng." Phương Vũ vô tội gật đầu, đây là ngài bảo tôi làm mà, sao lại dùng vẻ mặt khiếp sợ như vậy nhìn tôi, tổng giám đốc hôm nay rốt cuộc là bị sao thế.

"Tại sao tôi lại phải chuyển nhượng cổ phiếu của Tô thị cho kẻ khác?" Tô Hàng nghĩ trăm lần cũng không ra, giấc mơ này thật kỳ quái.

Phương Vũ thật ra rất muốn nói, anh ta cũng không hiểu lắm vì sao hẳn lại muốn làm như vậy, nhưng mà thân là cấp dưới, chỉ có thể chọn cách

im lặng.

"Nói!" Tô Hàng ra lệnh.

"Ngài nói ngài muốn ly hôn với phu nhân." Nếu ngài đã bắt tôi nói thì tôi cũng không khách khí nữa, "Không muốn ở lại cái nơi đầy đau lòng này, hơn nữa năm ngoái số tiền mà Tô thị đầu tư cho bất động sản gặp khó khăn trong việc thu về, vốn lưu động của công ty không đủ, ngài lại không chịu đi tìm Trần thị nhờ giúp đỡ. Đơn giản liền phải bán hết cổ phiếu, một nửa số tiền đưa cho phu nhân làm phí phụng dưỡng, một nửa còn lại quyền tặng cho tổ chức thiếu nhi thế giới."

"..." Tô Hàng mặt không cảm xúc nhìn Phương Vũ ba phút, xác định anh ta không nói đùa. Tôi đây là muốn làm gì thế? Ly hôn với Trần Khê, lại còn bán tài sản của cái lấy tiền mặt, bước tiếp theo có phải là bỏ xứ đi tha hương không. (Cua: Xem ra cậu đời nào cũng vậy, ý tưởng đều giống nhau cả.)

Tô Hàng lòng phiền não rồi cần ngắm ảnh vợ để bình phục tâm trạng, nhìn lên bàn làm việc, ồ không, không có khung ảnh, lấy điện thoại ra lục lại album, ồ không, có thì có đấy, nhưng mẹ nó toàn bộ đều là ảnh chụp lén sườn mặt, hết như một tên biến thái cuồng theo dõi vậy. Tô Hàng hít sâu mấy hơi mới có thể đè nén cảm giác muốn chửi bậy xuống, nghĩ nghĩ, mở ngăn kéo bàn làm việc ra, quả nhiên, con thỏ nhồi bông lẽ ra đã sớm được vợ ôm về nhà vẫn bình yên vô sự nằm ở đó.

Đều là kết hôn năm năm, nhưng quan hệ giữa hần và Trần Khê dường như rất xa cách. Thỏ bông còn đây, cũng đồng nghĩa là hần vẫn chưa kể cho Trần Khê nghe chuyện hai người hồi bé. Không có khung ảnh, chứng tỏ hai người không hề đến thành phố H. Ảnh chụp lén, mẹ nó, đây là chuyện mà năm năm trước ông đây mới có thể làm. Từ lúc có thể quang minh chính đại khoe ân ái, ông đây sao có thể để bản thân chịu thiệt như vậy??

"Tổng giám đốc?" Phương Vũ lặng lẽ trông thấy cảnh tổng giám đốc nhà mình nghiêng rãng nghiêng lợi, không nhin đợc nhắ, "Ngài hẹn sếp tổng bên công ty đối phương, 3 giờ chiều nay, ký kết hợp đồng chuyển nhượng cổ phần."

"Không ký." Tô Hàng thẳng tay vút văn kiện.

"Sao ạ?"

"Không ký, không bán." Không phải chỉ là không có tiền thôi sao, tìm cha vợ dẫu yêu mượn chút, "Anh đi bảo bộ phận tài vụ thống kê xem thiếu bao nhiêu tiền, chiều nay đưa cho tôi, tôi thử nghĩ cách."

"Ngài đây là..." Sự vui mừng của Phương Vũ hiện rõ trên mặt.

"Còn nữa, giúp tôi tìm một người, anh ta tên Trần Vũ, năm năm trước mở một công ty Internet ở khu quy hoạch, hình như tên là Internet Vũ Phi, đưa phương thức liên lạc của anh ta cho tôi." Tô Hàng nghĩ nghĩ, hoàn cảnh trong giấc mơ này thật sự vô cùng tệ, cần phải thay đổi nó.

"Vâng." Phương Vũ xoay người rời khỏi văn phòng.

Tô Hàng tựa vào lưng ghế, bắt đầu nghĩ ngợi, càng nghĩ càng cảm thấy hẫng trong mơ đúng là một tên đần, hận không thể kéo bản thân ra đá một cái, chỉ cần đá vào đầu thôi là đợc.

Trăm cay ngàn đắng chịu đựng tới tan làm, Tô Hàng lái xe chạy nhanh về nhà trong lo lắng.

"Tiểu Khê..." Tô Hàng vừa vào cửa liền gọi.

"Tiên sinh, ngài đã về." Thím Trương ra đón, "Hôm nay phu nhân không về ăn cơm."

"Không về?" Tô Hàng tức khắc uể oải, "Vậy nấu một tô mì cho con đi ạ."

"Tiên sinh muốn ăn mì á? Nhưng mà đồ ăn tôi nấu xong hết rồi." Thím Trương nói.

"Con cứ muốn ăn mì đấy." Tô Hàng buồn bực, trước kia vợ đau lòng hẳn ăn mì, sẽ quay về dùng bữa cùng hẳn, "Bà thuận tiện gọi điện thoại cho phu nhân, nói là tâm trạng con không tốt, cơm chiều chỉ ăn mì."

Thím Trương không thể hiểu được, mơ mơ màng màng gọi cho phu nhân nhà mình: "Tiên sinh nói tâm trạng ngài ấy không tốt chỉ muốn ăn mì, bảo tôi nói với phu nhân một tiếng."

"..." Trầm Khê ở đầu dây bên kia nín thình nửa ngày, "Biết rồi ạ."

"Phu nhân nói sao ạ?" Tô Hàng mặt đầy mong đợi hỏi.

"Phu nhân nói biết rồi." Thím Trương ăn ngay nói thật.

Thế mà lại không phải trở về ngay ư? Tô Hàng ôm con tim ưu thương không muốn ăn nữa.

Trầm Khê vốn dĩ định về Trầm gia ăn cơm cùng cha mẹ, nhưng nghĩ đến cuộc điện thoại kì lạ vừa rồi, cô nghĩ nghĩ, thôi cứ quay đầu xe về biệt thự vậy, Tô Hàng, hôm nay rất không bình thường.

"Em đã về rồi?" Tô Hàng mặt đầy tủi hờn nhìn Trầm Khê bước vào cửa.

Trầm Khê bị ngữ khí u oán của người nào đó làm hoảng sợ, mím môi, cau mày, yên lặng nhìn về phía Tô Hàng.

Tô Hàng thấy Trầm Khê không nhúc nhích, hẳn liền tự đi qua, nhẹ nhàng ôm chặt vợ vào lòng, thoải mái thở ra một hơi: "Hôm nay anh sợ

chết đi được."

Trầm Khê cứng người, bị ngữ khí và hành động thân mật của hắn làm cho sợ đến không dám cự quạ.

"Vợ ơi, anh yêu em." Tô Hàng tự nhiên hôn lên vành tai Trầm Khê, thuần thục nói ra lời tỏ tình mà gần như ngày nào hắn cũng nói với vợ yêu nhà mình, kết quả lại khiến cô vợ bây giờ hoảng sợ.

Trầm Khê lùi về sau một bước, sắc mặt trắng bệch: "Tôi nói rồi, anh không cần phải như vậy, chuyện sinh con tôi vẫn đang suy xét, cùng lắm là trong vòng một tuần sẽ trả lời anh."

"Sinh con gì cơ?" Tô Hàng nghi hoặc hỏi.

"Lúc kết hôn tôi đã biết trong lòng anh có người khác, anh đừng... Tôi thà rằng anh vẫn luôn không thích tôi, còn hơn là để anh gạt tôi." Trầm Khê cười khổ, "Đoạn hôn nhân này tuy không có tình yêu, nhưng tôi lúc nào cũng cảm thấy hai chúng ta đều chân thành với nhau."

Vợ đang nói hươu nói vượn gì thế? Cái gì mà không có tình yêu? Cái gì mà không thích cô ấy?

"Từ yêu này, đừng dễ dàng nói ra." Trầm Khê nhìn hắn, "Đặc biệt là giữa chúng ta..."

Tô Hàng cuối cùng cũng không nghe nổi nữa, nhào qua, ôm Trầm Khê liên tục hôn, áp dụng đủ các kiểu, lôi hết tất cả kỹ thuật học được trong năm năm qua, mặc cho Trầm Khê đánh đấm giãy giụa, hôn đến khi Trầm Khê gần như hít thở không thông, hắn mới buông ra, sau đó vô cùng nghiêm túc nói: "Trầm Khê, em nghe cho kỹ đây. Trong lòng Tô Hàng anh đây chỉ thích một mình em, bắt đầu từ lúc tám tuổi, trái tim anh chưa từng chứa bất kì người phụ nữ nào khác."

Trầm Khê hoàn toàn ngu người!!!

Tác giả có lời muốn nói: Hàng Rụt Rè biến thân thành tổng giám đốc bá đạo... (Không sai, đây là mục đích cuối cùng khi Cua viết loạt ngoại truyện này.)

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Địch Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Ngoại Truyện Ba

✿ Editor: Khắc Lạp Lạp

✿ Beta: Hải Yến

-- TÔ HÀNG TRAO ĐỔI: Anh muốn ly hôn với em (Hết) --

"Anh buông tôi ra." Sau khi Trầm Khê phản ứng kịp, cô liền đẩy đẩy nam nhân trên người mình.

Tô Hàng nghe lời nhích ra, ngoan ngoãn đỡ Trầm Khê dậy, gương mặt ngóng đợi câu trả lời của Trầm Khê.

"Tôi không tin." Trầm Khê nhìn nam nhân, vô cùng bình tĩnh nói.

Cái gì??? Không tin?? Sao lại không tin? Không tin anh thích em á? Tô Hàng khiếp sợ đến có chút không biết nói gì.

"Tô Hàng, chúng ta kết hôn năm năm, thời gian năm năm rất dài, cho dù tôi có ngốc đi chăng nữa, cũng có thể cảm giác được chồng tôi có thích tôi hay không mà?" Trầm Khê tự giễu, "Trong lòng anh không có tôi."

"Nếu trong lòng anh không có em, sao anh lại muốn cưới em?" Tô Hàng nắm lấy cánh tay Trầm Khê hỏi.

"Tôi không biết, hay là anh nói cho tôi đi?" Trầm Khê cười khổ, vì sao nhỉ? Ngay từ đầu cô cho rằng Tô Hàng là vì xuất thân và Trầm thị sau lưng cô, nhưng mà năm năm qua, người này cũng chẳng lợi dụng thân phận cô làm bất kì chuyện gì cả, ngay cả hợp tác với Trầm thị cũng không. Có một

quãng thời gian như vậy, Trầm Khê gần như tưởng là hấn thích mình, nhưng mà ngày nào cũng ở chung một cách lạnh lẽo, khiến cô hoàn toàn phai nhạt tâm tư.

"Tiểu Khê, em sao vậy?" Tô Hàng bị vẻ mặt bi thương của Trầm Khê làm hoảng hốt, hấn chưa từng thấy Trầm Khê đau lòng như thế, hấn cảm thấy khó chịu chết đi được.

Trầm Khê chớp chớp mắt, nước mắt đọng ở đó lập tức rơi rơi, cô hoảng loạn lấy tay quệt lung tung, xấu hổ nói: "Tôi... tôi đi nghỉ ngơi trước, chuyện sinh con tôi sẽ suy xét."

Giọt lệ kia của Trầm Khê, hoàn toàn khiến Tô Hàng đờ đẫn, hấn ngăn người đứng yên tại chỗ, nhìn Trầm Khê đi từng bước một lên lầu, cuối cùng biến mất ở đầu cầu thang. Trong đầu cứ mãi lặp lại hình ảnh Trầm Khê rơi lệ, đáng vẻ vô cùng đau lòng của cô, làm cho hấn thật sự không thở nổi.

Rốt cuộc là làm sao vậy? Rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề? Tại sao Tiểu Khê lại đau lòng đến thế?

Tô Hàng không dám lên lầu, hấn không biết Trầm Khê có chuyện gì, hấn mơ hồ cảm thấy có lẽ là do mình gây ra, nhưng mà Trầm Khê ở nơi này không tích cực đáp lại hấn giống như Tiểu Khê của hấn. Hấn mờ mịt ngồi trong phòng khách suốt một tiếng đồng hồ, cuối cùng đi đến thư phòng.

Tô Hàng bật máy tính lên, tiện tay click mở album, phát hiện có một cái album bị khóa quen thuộc, sở dĩ nói quen thuộc là vì trước khi thổ lộ với Trầm Khê, Tô Hàng cũng đã từng có một cái, trong đó toàn là ảnh của Trầm Khê. Tô Hàng hơi khựng lại, nhập một chuỗi mật mã quen thuộc, album lập tức mở ra.

Tô Hàng chăm chăm xem từng bức ảnh, cũng giống như những tấm ảnh trên điện thoại, hầu hết đều là chụp lén, nhưng mà hình như từ tháng 11 năm 2017, những bức ảnh thiếu mất cái gì đó. Tô Hàng so sánh từng tấm

một với nhau, cuối cùng cũng phát hiện, thì ra là sau đó Trầm Khê ít cười đi.

Không còn đôi mắt sáng trong ấm áp, cũng không còn nụ cười lộ ra lúm đồng tiền nữa.

Tô Hàng càng xem càng sốt ruột, hần bực một cái tắt album đi, tức đến muốn đập máy tính, chỉ là lúc vừa cầm lên định đập, khước mắt lại thoáng nhìn thấy một thứ khiến hần hận không thể giết người --- "Năm lý do ly hôn với Trầm Khê."

Mẹ kiếp, con khi khô gì đây, Tô Hàng nổi giận ùng ùng click mở.

Điều thứ nhất, Tô Hàng, mày biết rõ, Trầm Khê không thích mày. (Bậy bạ, vợ tôi thích tôi mà.)

Điều thứ hai, Tô Hàng, mày hiểu, mày không xứng với Trầm Khê. (Vợ tôi không chê tôi là được.)

Điều thứ ba, kết hôn năm năm, Tô Hàng, mày thấy Trầm Khê cười được mấy lần? Đã gần ba năm không thấy cô ấy cười rồi, lần gần nhất được ngắm nụ cười của cô ấy lại là ở hôn lễ của Vân Thư. (Ôi đệt mợ, anh đã làm gì vợ tôi thế này?)

Điều thứ tư, trả tự do cho cô ấy đi. (Tự do là có ý gì hả?)

Điều thứ năm, Tô Hàng, mày ích kỷ năm năm, vậy là đủ rồi. Ly hôn là việc cuối cùng mày có thể làm vì cô ấy. (Làm làm cái rắm ấy!)

Tô Hàng không hề do dự đập nát máy tính, chỉ vào chiếc máy tính đáng thương mắng: "Anh cái tên đần này, năm năm qua đã làm gì? Vợ tôi sao lại thành ra như vậy hả??"

Tô Hàng trút giận một trận trong thư phòng, chờ lửa giận từ từ hạ xuống mới lên lầu, nhìn Trầm Khê đang nằm đưa lưng về phía mình, Tô Hàng hơi do dự, nhích nhích qua cần thận kéo Trầm Khê vào lòng.

"Đừng chạm vào tôi." Giọng nói thanh lãnh của Trầm Khê đột nhiên vang lên.

Tô Hàng đờ người, sau đó yên lặng buông ra.

Đêm nay hai người chẳng ai ngủ ngon cả, chỉ là hôm sau, khi mặt trời cứ theo lẽ thường dần dần ngoi lên, Tô Hàng vẫn mua một cành hoa hồng về tặng cho Trầm Khê vừa mới rời giường.

"Tôi nói rồi, anh không cần..."

"Anh biết em đã nói, anh cũng nhớ rõ." Tô Hàng nghiêm túc nhìn Trầm Khê, "Anh tặng hoa cho vợ mình thì không hợp lễ nghĩa sao?"

"Không có." Trầm Khê hơi ngạc nhiên đáp.

"Vậy anh tặng em, em nhận lấy được không?" Tô Hàng hỏi.

Trầm Khê nhìn cành hoa trong tay, do dự hai giây, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn."

Tô Hàng nhếch miệng cười, "Hôm qua anh đã suy nghĩ cả đêm, em nói em không tin là anh thích em."

Trầm Khê ngược mắt nhìn về phía nam nhân.

"Thế thì từ hôm nay trở đi, anh theo đuổi em, cho đến khi em tin rằng anh thích em mới thôi." Tô Hàng cười nói, "Anh sẽ dậy sớm tặng hoa hồng cho em mỗi ngày, sẽ cùng em về nhà ăn cơm mỗi cuối tuần, sẽ cùng em ra ngoài dạo phố mỗi ba ngày, sẽ cùng em đi đến rạp mỗi khi có phim điện ảnh mới được công chiếu, sẽ cùng em tới thủ đô nước W ngắm cây thông

Noel mỗi dịp Giáng Sinh, sẽ cùng với gia đình em đi du lịch mỗi khi đến Tết âm lịch."

"Em có việc tìm anh, cho dù xa đến thế nào anh cũng sẽ quay về bên cạnh em, anh sẽ mãi mãi đặt em lên hàng đầu. Còn nữa, tất cả những chuyện anh làm đều không phải vì con, trước khi em thích anh thì anh sẽ không muốn có con, suốt cuộc đời này anh chỉ cần mình em là đủ rồi."

Trầm Khê không thể tin nổi mà nhìn hẩn, bàn tay cầm hoa hồng bắt đầu run lên, đại não đã không thể hoạt động, trực giác mách bảo với cô rằng chuyện này là không thể nào, nhưng lại không kiềm chế được nỗi vui sướng trong lòng.

"Nếu anh có thể làm được tất cả những điều đó, vậy thì vợ của anh ời, có thể dành ra chút thời gian, phối hợp với anh hoàn thành chúng không?" Tô Hàng nói xong, lẳng lặng đợi Trầm Khê trả lời.

"Anh... Người anh yêu thầm đâu? Anh đã quên rồi sao?" Giọng Trầm Khê run run.

"Anh nói rồi, trừ em ra anh chưa từng thích một ai khác, nếu em không tin, vậy thì tối nay anh đem bằng chứng về." Tô Hàng nói.

Trầm Khê nhìn về phía nam nhân với vẻ mặt phức tạp, trong lòng mơ hồ có chút nguyện ý tin tưởng.

"Tối nay?"

"Tối nay, chờ anh về." Tô Hàng nhìn chăm chú bàn tay của Trầm Khê, lúc này đây cô cũng không hề tránh ra.

Ăn sáng xong, việc đầu tiên Tô Hàng làm sau khi đến công ty là hỏi Phương Vũ: "Tìm được Trần Vũ chưa?"

"Tìm được rồi, đây là phương thức liên lạc và địa chỉ." Phương Vũ đưa tờ giấy cho Tô Hàng.

Tô Hàng liếc một cái xem thử, cầm lấy tờ giấy lập tức rời đi, Phương Vũ thấy thế vội vàng cản lại.

"Gì?" Tô Hàng không kiên nhẫn nói.

"Tổng giám đốc, bên phía ngân hàng nói, nếu hôm nay vẫn chưa trả tiền, sẽ buộc phải khóa tài sản lại."

Tô Hàng nhíu mày, bỗng dưng cảm thấy bản thân mình ở đây thật vô dụng, sao có thể để đến nước này cơ chứ: "Được rồi, đã biết, trước khi tan làm tôi sẽ giải quyết, anh cứ cầm chân bên phía ngân hàng trước đi."

"Vâng." Phương Vũ tức khắc yên tâm.

Tô Hàng lái xe chạy thẳng đến công ty của Trần Vũ, tới nơi, đưa ngay danh thiếp cho anh ta, dưới ánh mắt không thể hiểu nổi của Trần Vũ, nhanh chóng nói thẳng: "Tôi biết hiện giờ anh rất khó hiểu, nhưng mà tôi tin anh vẫn còn nhớ. Hơn hai mươi năm trước, vào cái ngày anh được nhận nuôi từ cô nhi viện Khánh An, anh đã nhặt nhầm một cái vòng tay của tôi, trả lại cho tôi ngay đi."

"..." Trần Vũ ngơ ngác.

"Tiểu Lượng, hay là anh muốn tôi tìm đến cha mẹ nuôi của anh, tìm Diêu viện trưởng hỏi thì anh mới có thể nhớ lại?" Tô Hàng không kiên nhẫn hỏi.

Sắc mặt Trần Vũ thay đổi, ký ức bắt đầu quay về: "Tôi... Tôi không cố ý, tôi..."

"Được rồi, tôi biết anh muốn nói gì. Tôi không muốn nghe, nói cho tôi biết vòng tay đang ở đâu?" Tô Hàng bực bội hỏi.

"Tặng cho bạn gái cũ của tôi rồi." Trần Vũ ấp úng nói.

"Đi lấy về đây."

"Nhưng... Cô ấy là em gái của anh." Trần Vũ trả lời.

"Ai?"

"Tô Minh Lệ." Trần Vũ nhắc nhở.

Tô Hàng ngẩn ra hai giây, mới nhớ ra cái gia đình bị cha vợ của hắn chèn ép đến nỗi không thể lăn lộn ở Trung Hoa được nữa, đã oán hận xuất ngoại mất rồi.

"Ra nước ngoài?" Tô Hàng nhíu mày.

"Không, còn ở thành phố S." Trần Vũ lúng túng nói.

"Trước giờ tan tầm đưa đến công ty tôi, nếu không tôi sẽ khiến công ty anh phá sản." Tô Hàng uy hiếp.

"Anh..."

"Đừng giảng đạo lí với tôi, hiện tại tâm trạng tôi vô cùng không tốt, nhớ cho rõ, trước giờ tan tầm." Tô Hàng không để ý tới sắc mặt táo bón của Trần Vũ, sau khi ra khỏi đó, hắn nhìn nhìn thời gian, đi tìm cha vợ mình, Trần Hà Xuyên.

Tập đoàn Trần thị, thư ký của cha Trần trông thấy hắn, thật sự kinh ngạc: "Tô tổng."

"Chú Lương, cha tôi có ở đây không ạ?" Tô Hàng bắt chước Trầm Khê cùng gọi Lương thư ký là chú Lương.

"Có." Lương thư ký ngần ngừ hồi lâu mới phản ứng kịp, "Để tôi đi báo cho ngài ấy một tiếng."

Chỉ chốc lát sau, Lương thư ký bước ra, mời Tô Hàng vào.

Tô Hàng đi vào, vừa thấy ánh mắt cha Trầm nhìn mình là đã biết, bản thân hẳn ở đây, chắc là kiếm hảo cảm của cha Trầm cũng quên mất rồi, mẹ nó, muốn ngáng chân chết hẳn hay gì.

"Cha." Tô Hàng cười lấy lòng.

"Tô tổng, sao hôm nay lại rảnh rỗi đến Trầm thị thế này?" Từng năm từng năm qua đi, cha Trầm càng ngày càng không hài lòng với cậu con rể này của mình, nhìn xem con gái yêu dấu của ông đã bị cậu ta biến thành cái dạng gì.

"Cha, thật không dám giấu diếm, con tới đây là để xin cha giúp đỡ ạ." Tô Hàng da mặt dày nói.

"Xin giúp đỡ?" Cha Trầm cười nhạt, "Lúc trước tôi đưa tới cửa chủ động giúp anh, anh không phải là thanh cao ném tôi ra ngoài sao? Anh nói là cho dù Tô thị có phá sản cũng sẽ không để Trầm thị ra tay giúp anh mà? Sao hôm nay bỗng dưng lại chủ động tìm tới xin tôi giúp đỡ?"

"Trước kia..." Tròng mắt Tô Hàng đảo đảo, "Cha, trước kia đều do con sai, con cảm thấy con nghèo một chút không sao, nhưng mà cũng không thể ngay cả tiền sữa bột cũng không có đúng không ạ?"

"Tiền sữa bột??" Cha Trầm dựng thẳng mày, cả kinh suýt nữa thì đứng bật dậy.

Tô Hàng lau mồ hôi, có chút chột dạ bước ra khỏi Trầm thị, nghĩ thầm, như này chắc không hẳn là lừa gạt đâu, bởi vì hẳn cũng đã có tận ba đứa con rồi mà.

Cha Trầm gọi một cuộc cho ngân hàng, đảm bảo giúp Tô thị, tạm hoãn không cho ngân hàng giục nợ, giải quyết nguy cơ tài chính của Tô thị. Tô Hàng cầm vòng tay Trần Vũ đưa qua, thêm cả một chú thỏ chạy thẳng về nhà.

Còn Trầm Khê thì đang ngồi trong phòng khách, đợi cả ngày.

"Anh đã về rồi?" Đây là lần đầu tiên Trầm Khê ôm ấp chờ mong nhìn về phía nam nhân.

"Anh về rồi đây." Tô Hàng tiến lên kéo vợ mình vào lòng.

Thím Trương đứng một bên xem mà cay mắt suýt khóc, năm năm, đôi vợ chồng mà ngày nào bà cũng phải đau lòng này, cuối cùng cũng đã có tiến triển. Thím Trương rất thức thời tự giác xin ra về.

Mặc kệ cơm chiều, Tô Hàng cầm vòng tay và con thỏ nhồi bông, kể lại lịch sử yêu thầm của mình. Hẳn không cần biết đây là giấc mơ, hay là bản thân ở một thế giới khác.

Nếu em không nhớ rằng anh yêu em, vậy thì anh sẽ bày tỏ lòng mình với em một lần nữa.

Cho dù em có không tin anh, anh cũng sẽ tìm mọi cách để khiến em tin tưởng.

Chỉ cần em vẫn là em, anh vẫn là anh, chúng ta rồi sẽ ở bên nhau thôi.

Đây là điều em đã dạy cho anh đó.

Tác giả có lời muốn nói: Tô Hàng tỏ tình xong sẽ quay trở về.

Ngoại truyện tiếp theo là Tô Hàng đời trước gặp gỡ Trầm Khê đời này, có điều phải đợi hai hôm nữa, ngày mai Cua đi đến khuya mới về, cho nên không thể đăng chương mới, yêu mọi người, moah moah... Chúc mọi người năm mới vui vẻ.

Editor có lời muốn nói: Tác giả đăng chương này vào 23:35:44 ngày 31-12-2017, ngay trước Tết dương lịch 2017 nhe ~^^

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Địch Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Ngoại Truyện 4

✿ Editor: Khắc Lạp Lạp

✿ Beta: Hải Yến

-- TÔ HÀNG TRAO ĐỔI: Niềm vui làm cha (Một) --

Hệt như sáng sớm mọi ngày, Tô Hàng luôn tỉnh dậy trước Trầm Khê, hần lẳng lẳng nhìn mái tóc dài đen nhánh của người bên gối, rồi sau đó mới nhẹ nhàng ngồi dậy, trắng trợn tảo bạo thưởng thức dung mạo khi ngủ của Trầm Khê.

Bởi vì, mỗi ngày cũng chỉ có lúc này, hần mới có thể không cần giấu diếm mà ngắm nghía vợ mình như thế, mà sau hôm nay, sợ là không còn cơ hội làm vậy nữa.

Cho dù có không muốn thế nào đi chăng nữa, Tô Hàng vẫn phải rời giường, như thường lệ tới lui rửa mặt chải đầu xong xuôi, đến phòng chứa quần áo thay đồ, sau đó xuống lầu, chờ ăn sáng với Trầm Khê. Chỉ là hôm nay... Tô Hàng nhìn cửa thư phòng, nhớ tới giấy thỏa thuận ly hôn mang về nhà hôm qua, lòng hần bỗng dưng tê dại.

"Tiên sinh, hôm nay ngài không chạy bộ hả?" Thím Trương bước ra từ phòng bếp, thấy Tô Hàng mặc một bộ quần áo ở nhà đơn giản mà không phải là đồ thể thao như mọi ngày nên hỏi.

Tô Hàng có chút kinh ngạc, thím Trương mà lại hỏi hần những chuyện này, nhưng vẫn nhẹ nhàng lắc lắc đầu: "Không đi ạ."

Hắn tưởng tượng một lát nữa lúc đưa đơn ly hôn cho Trầm Khê, cô sẽ phản ứng thế nào? Chắc chắn là kinh ngạc rồi, sau đó thì sao, sẽ vui sướng ư?

"VẬY Ạ." Thím Trương có chút khó xử, "Hôm qua phu nhân nói ngài ấy muốn ăn sủi cảo, tôi đang gói sủi cảo đây, nhưng mà trong bếp đã hết dấm rồi, tôi còn định nếu tiên sinh ra ngoài chạy bộ thì sẽ nhờ ngài đến tiệm tạp hóa mua giúp tôi một chai."

"Phu nhân muốn ăn sủi cảo?" Tô Hàng bắt được trọng điểm.

"Vâng, tối qua phu nhân nhắn tin cho tôi, bảo hôm nay tôi mua chút sủi cảo về nấu. Tôi nghĩ mua ở ngoài làm sao sạch sẽ vệ sinh được, nên đến đây sớm để tự gói, nhưng mà hết dấm mất rồi." Thím Trương hơi do dự, nói, "Thế thôi, tôi đi mua vậy, có điều cơm sáng chắc là phải muộn một chút."

"Để con đi cho." Tô Hàng ngăn động tác cởi tạp dề của thím Trương lại, "Bà cứ làm sủi cảo đi, con đi mua."

"Ngài đi mua? Vậy được, tôi sẽ gói nhiều thêm chút, dù sao cũng nhiều người." Thím Trương vừa đi vừa đếm, hai tiểu thiếu gia cũng rất thích ăn sủi cảo, bà gói dư ra bỏ tủ lạnh để chúng muốn ăn lúc nào cũng có.

Tô Hàng mặc áo lông trắng rộng thùng thình, khí chất ấm áp của áo trắng làm nhạt đi hàn ý giữa đầu mày nam nhân. Hắn nhìn xe hơi màu đen trong sân, dẫn đo một chút rồi cất chìa khóa xe vào túi quần. Đây chắc là việc cuối cùng hắn làm vì Trầm Khê, như thế cũng sẽ kéo dài được thêm chút thời gian nữa.

Tô Hàng chạy chậm ra khỏi cổng lớn biệt thự, trong buổi sớm lành lạnh của tháng mười, bước từng bước từ từ xuống chân núi, đi qua vạch kẻ đường mới được vẽ xong, vào tiệm tạp hóa vừa mở cửa không lâu.

"Tô tiên sinh, muốn mua gì?" Chủ tiệm là một bác gái mập mạp, quen biết Tô Hàng nên cười tùm tùm hỏi.

Tô Hàng có chút kỳ quái không hiểu sao chủ tiệm có thể biết mình, chẳng qua trước giờ lòng hiếu kỳ của hắn cũng không mạnh, chỉ nhàn nhạt đáp, "Dấm ạ."

"Ăn sủi cỏ chứ gì." Bác gái hỏi.

"Vâng." Tô Hàng lãnh đạm gật đầu.

"Chắc chắn là thái thái nhà cháu muốn ăn sủi cỏ." Bác gái vừa nói vừa lấy ra một chai dấm, "Dấm này chấm với sủi cỏ là hợp nhất."

"Cảm ơn ạ!" Tô Hàng hơi ngạc nhiên hỏi, "Dì... Sao lại biết là thái thái của cháu muốn ăn sủi cỏ?"

"Cái này còn phải nghĩ sao? Sáng sớm có thể khiến cháu tự mình chạy tới đây mua đồ, ngoại trừ Tô thái thái ra còn ai khác nữa?" Bác gái cười.

"Đúng vậy." Tô Hàng gật gù đầu nở nụ cười cô đơn, sau này sợ là ngay cả cơ hội thế này cũng chẳng còn.

Tô Hàng xách chai dấm, băng qua vạch kẻ đường về biệt thự, lúc đi ngang qua một tiệm hoa, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nữ dồn dập gọi hắn từ phía sau: "Tô tiên sinh, Tô tiên sinh..."

Tô Hàng nghi ngờ quay đầu lại, thấy một cô gái mặc áo da váy trắng xinh đẹp cầm một cành hồng đuổi theo, thở hổn hển chạy một mạch đến trước mặt hắn. Tô Hàng cau mày, lạnh nhạt nhìn cô gái, hắn thường làm vậy để dọa những người phụ nữ muốn tới gần mình. Chỉ là Lý Thanh Viễn đã từng nói đùa rằng, hắn dọa người khác, đồng thời, vẻ mặt này cũng sẽ làm Trầm Khê sợ. Cho nên lúc hắn về đến nhà, lúc nào cũng cố gắng thu lại, nhưng hình như vẫn không có tác dụng.

"Hôm nay... Sao lại nghiêm túc thế?" Chủ tiệm hoa thấy vẻ mặt của Tô Hàng, tức khắc hoảng sợ, "Bị Tô thái thái phạt quỳ bàn phím?"

Tô Hàng nhướng mày, ánh mắt lóe lên.

"Nè..." Chủ tiệm hoa đưa một cành hồng còn vương sương sớm có thắt một cái nơ bướm hồng nhạt cho Tô Hàng, "Hoa hồng vừa được giao tới sáng nay đây, tươi cực luôn, cầm tặng thái thái lấy công chuộc tội đi."

Tô Hàng cúi đầu nhìn bông hoa trước mặt, sự nghi ngờ trong mắt càng đậm, không phải tặng hẳn, mà là bảo hẳn đưa cho Trầm Khê?

"Cô..."

"Không thèm nghe anh nói nữa, tôi còn chưa cắt tỉa xong hoa giao sáng nay, ước gì sáng mai không quên thế này nữa." Đối với một tên thê nô, cho dù hẳn vừa đẹp trai, vừa có tiền thì mình cũng đã không còn cơ hội, chủ tiệm hoa quyết định cô vẫn nên bớt nói chuyện tán dóc với đối phương, không thôi sau này nếu tìm không được người tốt như vậy thì gả không nổi mất.

Tô Hàng tay trái xách dấm tay phải cầm hoa hồng, nhìn theo hướng cô gái rời đi, sừng sốt cả nửa ngày mới xoay người tiếp tục đi về biệt thự, vừa đi vừa nhìn cành hồng trong tay suy nghĩ miên man.

Hoa hồng, hình như ngoại trừ lúc chuẩn bị cho hôn lễ, hẳn có đặt một đồng để trang trí, sau đó thì không còn tặng hoa hồng cho Trầm Khê nữa. Lý do là gì nhỉ, có lẽ là vì cô đã từng nói với Vân Thư, nhận được hoa hồng của người mình không thích sẽ là một loại gánh nặng.

"Tiên sinh mua dấm về rồi?" Thím Trương hỏi Tô Hàng vừa xuất hiện trong phòng bếp.

Tô Hàng yên lặng đưa chai dấm bên tay trái cho thím Trương.

"Thật tốt quá, tiên sinh đi đỡ phu nhân xuống lâu đi, có thể ăn được rồi." Thím Trương nhận lấy dấm, thuận thực mở ra.

Đỡ? Tô Hàng nhìn cành hoa còn đang cầm trong tay, ra khỏi phòng bếp, vào phòng ăn, nhẹ nhàng cắm nó vào bình hoa, vậy thì lúc ăn sáng Trầm Khê chắc là cũng có thể thấy được.

Tô Hàng giơ tay xem đồng hồ, 7 giờ 50, cùng lắm là nửa tiếng nữa... Hắn xoay người nhìn về phía thư phòng, đè nén cảm xúc muốn vọt vào xé nát giấy thỏa thuận ly hôn của mình, liên tục thầm nhủ, đây là lựa chọn tốt cho cô ấy.

Lúc này thím Trương bưng một tô sủi cảo nóng hổi bước ra, thấy Tô Hàng còn đứng ở phòng ăn ngăn người, nhin không được nghi hoặc hỏi: "Tiên sinh, sao ngài vẫn chưa đi đỡ phu nhân xuống lâu?"

Tô Hàng không thể hiểu được nhìn thím Trương, hắn phát hiện hình như hôm nay thím Trương vừa vô cùng ồn ào vừa thích lo chuyện bao đồng.

"Bà đi đi ạ." Tô Hàng nhàn nhạt nói.

"Vậy cũng được, trong bếp còn một đĩa sủi cảo nữa, ngài giúp tôi bưng lên nha." Nói đoạn, thím Trương phui phui tay, đi lên lầu hai.

Tô Hàng hơi kinh ngạc, dường như không ngờ thím Trương thế mà lại có thể kêu hắn đi bưng sủi cảo, có điều hắn cũng không phải loại người thích so đo, xoay người đi vào phòng bếp một lần nữa, bưng đĩa sủi cảo còn lại chậm rãi bước ra.

"Gâu gâu gâu!!"

Tiếp nổi tiếng chó kêu và một hồi âm thanh lịch lịch lịch chính là một chú chó Labrador nghe mùi không biết từ đâu xông tới, vây quanh Tô

Hàng, vẻ mặt thèm khát nhìn sủi cỏ trong tay ba ba.

Tô Hàng nhíu mày, cẩn thận ngấm nghĩa một lượt, không chắc lắm gọi: "Sơ Ngũ?"

"Àng!" Sơ Ngũ điên cuồng vẫy đuôi.

"Là mày thật à?"

"Ấu!" Sơ Ngũ tiếp tục lắc lắc cái đuôi, muốn ăn, muốn ăn.

Tô Hàng nhìn trái nhìn phải, hỏi: "Lý Thanh Viễn dắt mày qua hả?"

"Gâu gâu!" Sao vẫn chưa chịu cho con ăn nữa, con nghe thấy mùi thịt rồi đó nha.

"Anh ơi, Sơ Ngũ đây nè." Một tiếng trẻ con non nớt bỗng vang lên.

"Con chó tham ăn này, chắc chắn là người được mùi rồi." Một âm thanh giống giống khác cũng truyền đến từ phòng khách, sau đó hai gương mặt nhỏ trông y hệt nhau xuất hiện trước mắt Tô Hàng.

Đôi mày Tô Hàng nhíu càng chặt, hai đứa nhóc này là ai vậy.

Hai cậu bé không thèm để ý tới Tô Hàng, một trước một sau nhào qua bắt lấy Sơ Ngũ: "Mày là tên phản đồ, vì một đĩa sủi cỏ mà phản bội tui tao."

"Đúng đó, đã nói cùng nhau chiến đấu, làm lơ đại ma vương mà." Một trong hai cậu nói.

"Hai đứa là ai?" Tô Hàng lạnh mặt hỏi.

"..." Một gương mặt ngơ ngác.

"..." Hai gương mặt ngác ngơ.

"Ăng!" Là tiểu chủ nhân số một và số hai đấy ạ, Sơ Ngũ sốt ruột giới thiệu giùm.

Hai anh em liếc nhau, cậu nhóc bên trái nói: "Đại ma vương đây là muốn giả bộ không quen biết chúng ta?"

"Em à, chúng ta cũng phải vờ như không quen biết đại ma vương." Cậu anh bên phải nói.

"Tuyệt vời, anh hai." Cậu em gật đầu đồng ý.

Sau đó hai đứa nhóc cùng ngẩng đầu nhìn về phía Tô Hàng, cậu anh nói với vẻ mặt ngạo kiêu: "Mẹ con nói, không được tùy tiện nói chuyện với người lạ."

Cậu em cũng mặt ngạo kiêu: "Chú không quen biết chúng con, chúng con cũng không quen biết chú."

"..." Con nít thật không đáng yêu, Tô Hàng đặt sùi cỏ lên bàn ăn, xoay người nói với hai người một cún, "Có phải Lý Thanh Viễn dẫn mấy đứa lại đây không?"

"Chú Lý cũng về phe tụi con đó." Cậu anh lập tức trả lời.

"Chính xác, chú Lý cũng nói, đại ma vương không đúng." Cậu em phụ họa ngay.

"Ăng!" Sơ Ngũ muốn ăn sùi cỏ.

Lý Thanh Viễn đang quậy phá cái gì đây? Tô Hàng lấy di động trong túi ra, gọi cho Lý Thanh Viễn lạnh giọng quát: "Lý Thanh Viễn, mới sáng sớm cậu đã nổi loạn à?"

"Sáng tinh mơ mà cậu nói gì vậy?" Lý Thanh Viễn vừa tỉnh ngủ quả thật sắp tức chết rồi, "Không biết khi mới rời giường tôi rất bức bối hả?"

"Cậu không biết hôm nay tôi định làm gì sao?" Trong giọng nói của Tô Hàng mơ hồ ẩn chứa sự tức giận, "Đưa hai đứa nhỏ này đi cho tôi."

Hai anh em vừa nghe được hai chữ đưa đi, khuôn mặt nhỏ lập tức trắng bệch, liếc nhìn nhau một cái.

"Đứa nhỏ nào? Tả Tả với Hữu Hữu?" Lý Thanh Viễn phải mất một lúc mới phản ứng kịp.

"Hai đứa là Tả Tả và Hữu Hữu?" Tô Hàng quay đầu hỏi hai đứa nhóc.

Hai anh em mím môi, vẻ mặt muốn khóc mà cố nuốt ngược vào trong, cậu anh Tô Tả thở khì khì: "Đúng thế thì sao? Nếu chú dám đưa tụi con đi, tụi con sẽ đi tìm ông ngoại bà ngoại."

"Đúng đó, đúng đó, cả mẹ nữa." Trầm Hữu bên cạnh cũng tủi thân nói.

Cái quỷ gì? Ông ngoại bà ngoại với mẹ của mấy đứa đâu liên quan gì tới chú.

"Hạn cho cậu trong vòng nửa tiếng đem hai tiểu quỷ này đi cho tôi." Tô Hàng lạnh giọng ra lệnh cho Lý Thanh Viễn ở đầu dây bên kia, hăn vất vả lắm mới tích góp đủ dũng khí, nếu bỏ lỡ hôm nay, sợ là hăn sẽ không bao giờ buông tay được nữa.

"Cậu thật sự vì con gái mà không cần con trai hả?" Lý Thanh Viễn không biết nên nói gì cho phải, "Trọng nữ khinh nam là không đúng, có biết không?"

"Nói nhăng nói cuội cái gì đấy? Mau lại đây cho tôi." Tô Hàng nói xong, lập tức cúp điện thoại, cúi đầu, sau đó ngậy ngấn cả người.

"Hức..." Chỉ thấy hai gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu giống nhau như đúc, đồng thời cắn môi, vẻ mặt tủi thân nhìn Tô Hàng, có vẻ lúc nào cũng

có thể òa khóc.

"Đói bụng sao? Có muốn ăn sủi cảo không?" Tô Hàng không biết dỗ con nít, chỉ có thể khô khốc hỏi.

"Không thèm." Đây là Tô Tả.

"Không ăn." Đây là Trầm Hữu.

"..." Con nít thật phiền phức.

"Chuyện gì thế này?" Vừa đến cửa phòng ăn đã nghe thấy giọng nói khác thường của hai đứa nhỏ, Trầm Khê nghi hoặc hỏi.

Ba cặp mắt gần như giống hệt nhau đồng thời nhìn về phía cửa phòng ăn, vào khoảnh khắc Trầm Khê dưới cái nâng của thím Trương, đỡ bụng bước vào, đồng tử Tô Hàng chột co lại.

"Mẹ ơi."

"Mẹ ơi."

Lúc hai đứa nhóc khiến người ta ghét chết đi được một trái một phải nhào lên người Trầm Khê, đại não Tô Hàng lập tức chết máy.

"Anh lại hăm dọa tụi nhỏ có phải hay không hả?" Trầm Khê vừa buồn cười vừa tức giận liếc xéo nam nhân một cái.

Tôi đang nằm mơ ư?

Chắc chắn là vậy rồi!

Tác giả có lời muốn nói: Hàng Rụt Rẻ trở lại rồi đây...

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Địch Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Ngoại Truyện Năm

✿ Editor: Khắc Lạp Lạp

✿ Beta: Hải Yến

-- TÔ HÀNG TRAO ĐỔI: Niềm vui làm cha (Hai) --

Tô Hàng dùng đũa gắp một cái sủi cảo bỏ vào đĩa, mắt không chớp nhìn chăm chăm ba người phía đối diện.

Trầm Khê lớn bụng nhưng mặt đầy tươi cười, hai đứa bé diện mạo giống nhau như đúc một trái một phải ngồi cạnh. Cậu nhóc Tả Tả lớn hơn một chút hình như không thích ăn họ, lần nào gắp phải cũng dài mặt, sau đó cố gắng nuốt xuống dưới cái nhìn chăm chú của Trầm Khê. Đứa còn lại là Hữu Hữu, cái gì cũng ăn, nhưng lại cực kì thích làm nũng, hễ ăn được hai cái sủi cảo là lại muốn Trầm Khê khen ngợi.

Đừng hỏi Tô Hàng vì sao liếc mắt một cái là có thể phân biệt được ai là ai, chính hẳn cũng cảm thấy kỳ quái.

"Sao anh không ăn đi?" Một mình Trầm Khê phải chăm sóc hai đứa nhỏ, biết làm sao được, ai bảo gần đây quan hệ giữa ba cha con không tốt làm chi, đợi đến khi cô tranh thủ liếc mắt sang đối diện thì phát hiện đĩa sủi cảo của Tô Hàng đã nguội từ lúc nào.

"A, ừm." Tô Hàng vừa nghe Trầm Khê hỏi vậy liền cho cả đĩa sủi cảo vào miệng.

"Ôi, nguội hết rồi mà." Trầm Khê sốt ruột định cãi nhưng không kịp.

"Không... không sao đâu." Trầm Khê đang quan tâm hẳn ư? Đang quan tâm hẳn thật ư? Trong lòng Tô Hàng không chịu khống chế nở ra mấy bông hoa nhỏ, trên mặt lại vẫn lạnh băng.

"Hôm nay anh sao thế?" Trầm Khê nghi hoặc hỏi, "Có phải tối qua em trở mình làm phiền anh không? Sao lại giống như chưa ngủ đủ thế này?"

"Ừm." Đầu tiên Tô Hàng gật đầu, tiếp đó phản ứng kịp mới vội vàng lắc đầu giải thích, "Không... Là tại anh không ngủ được, em không phiền anh."

Trầm Khê chớp chớp mắt, cứ cảm thấy trạng thái của người này có chút kỳ quái, hết như trở lại lúc hai người vừa kết hôn vậy.

"Mẹ, mẹ đừng nói chuyện với đại ma vương." Tả Tả thấy mẹ chỉ lo nói chuyện với đại ma vương, ngay cả việc nó lạng lẽ thả lại mấy cái sủi cảo nhân trứng hẹ cũng không hay biết.

"Mẹ, mẹ ơi, mẹ đã nói mẹ cùng một chiến tuyến với tụi con rồi mà?" Hữu Hữu bên cạnh cũng phụ họa.

"Được được được, mẹ không để ý tới cha các con đâu." Trầm Khê bắt đả dĩ đồng ý, đều tại Tô Hàng nhàn rỗi không có việc gì làm, cứ ở nhà nói cái gì mà sau này con gái chào đời, nhất định phải nuôi dạy tốt hơn con trai một trăm lần. Sau đó bị hai tên nhóc lòng dạ hẹp hòi kia nghe được, sau đó gây gổ thành một trận đại chiến cha con như thế này đây.

"Không phải cha, là đại ma vương." Tả Tả sửa lại cho đúng.

"Đại ma vương." Hữu Hữu phồng má gật đầu.

"Được được, chúng ta không để ý tới đại ma vương." Trầm Khê dịu dàng cười, lấy giấy ăn trên bàn lau miệng cho hai đứa nhóc.

Bỗng nhiên có thêm hai cậu con trai, cho dù là trong mơ, cảm xúc của Tô Hàng cũng rất phức tạp. Từ lúc ngỡ ngác ban đầu, đến hơi hơi kỳ quái, lại đến tự dưng nhìn chúng ăn cái gì đó trong lòng cũng mềm ra khi nào không hay. Hai đứa nhóc này là con của hắn và Trầm Khê, thật vừa khéo. Nhưng mà, cho dù là con của hai người, cũng không được làm cho Trầm Khê không để ý tới hắn.

Tô Hàng vươn tay, thả sủi cảo nhân trứng hẹ mà Tả Tả vừa gấp bỏ về vào lại đĩa nó, dưới vẻ mặt hoảng sợ của Tả Tả, hắn lạnh lẽo nói: "Không được kén ăn."

Tả Tả tủi thân quay đầu nhìn mẹ, Trầm Khê nhướn mày: "Không được kén ăn."

"Hừ!" Tả Tả trừng mắt với đại ma vương, hừ một tiếng.

Tô Hàng chuyển mục tiêu sang Hữu Hữu đang làm nũng với Trầm Khê: "Nuốt thức ăn xuống đi rồi hẵng nói tiếp, lúc ăn phải ngồi đàng hoàng, đừng có quay tới quay lui."

Hữu Hữu không phục: "Con không nghe."

Tên nhóc hư hỏng này, thiếu đòn, Tô Hàng tức đến suýt nữa đứng lên đánh người, chẳng qua ánh mắt vừa chạm phải Trầm Khê lại lập tức ngồi yên.

"Hí hí..." Hữu Hữu thấy mình giành được thắng lợi, vui vẻ bật cười.

"Hữu Hữu." Trầm Khê buông đũa nhìn con trai, "Nghe lời cha."

Hữu Hữu biết tuy bình thường mẹ luôn theo phe mình, nhưng hễ mỗi khi cha dạy dỗ chúng, mẹ lại sẽ đứng về phía cha, lúc này bị Trầm Khê nói như vậy, Hữu Hữu lập tức cúi đầu ngoan ngoan dạ một tiếng.

Nghe lời cha? Nghe lời cha? Những lời này lặp đi lặp lại trong đầu Tô Hàng, khiến lòng hần ngọt ngào nổi bong bóng.

"Anh cười trộm cái gì đó?" Trầm Khê thấy hần sủi cỏ cũng không ăn, khóe miệng lúc thì nhếch lên lúc thì mím chặt, độc diễn nội tâm vô cùng phong phú.

"Không có gì." Tô Hàng một giây khôi phục mặt than, nghiêm túc ăn cơm.

"Mẹ ơi, mẹ ơi, mẹ sinh em gái rồi có phải sẽ không cần con với anh hai nữa không ạ?" Hữu Hữu ăn no, ngồi một bên hỏi.

"Sao lại thế được?" Trầm Khê phủ nhận.

"Nhưng mà đại ma vương vừa mới kêu chú Lý đưa tụi con đi kìa." Tả Tả méc mẹ.

Trầm Khê nhìn về phía Tô Hàng, Tô Hàng căng thẳng ghen hợm, ghen nửa ngày không nhin nổi nấc cục một cái, tức thì xấu hổ đỏ hết cả tai.

Ngượng ngùng? Từ sau khi Tả Tả và Hữu Hữu chào đời, đã lâu lắm rồi cô không được thấy dáng vẻ ngượng ngùng của hần: "Anh bảo Lý Thanh Viễn đưa tụi nhỏ đi?"

Làm sao bây giờ? Phải trả lời sao đây? Lúc này hần tưởng hai đứa nhóc này là họ hàng thân thích của Lý Thanh Viễn, không biết là con mình, nên mới nói như vậy, giờ phải lấp liếm thế nào đây? Hai cái đứa hư hỏng này, mới bao lớn, trí nhớ tốt vậy làm gì cơ chứ?

"Anh... Anh hù dọa chúng thôi." Tô Hàng chột dạ, mắt chẳng dám nhìn thẳng Trầm Khê.

"Tả Tả Hữu Hữu, các con xem, cha chỉ hù các con thôi." Trầm Khê giải thích với hai cậu con trai nhà mình.

"VẬY... Có phải sau khi có em gái rồi, cha sẽ thích em hơn tụi con không?" Tả Tả nhân cơ hội hỏi ngay.

Vấn đề này Trầm Khê không biết trả lời thế nào, đành phải vớt cho người nào đó ở đối diện đang cúi đầu nín thở kia: "Tụi nhỏ hỏi anh kìa."

Tô Hàng ngẩng đầu, thấy một người lớn hai đứa nhóc, ba cặp mắt không chớp nhìn hẩn chăm chăm, không hiểu sao lại bắt đầu căng thẳng. Chúng có em gái, đồng nghĩa hẳn có con gái, con gái là do Trầm Khê sinh, nhất định lớn lên sẽ giống hệt cô hồi bé, sẽ ôm hẩn làm nũng, sẽ ngọt ngào gọi cha.

"Phải." Sau khi thận trọng suy xét, Tô Hàng nghiêm túc gật đầu.

"Oaaa... Tụi con ghét cha." Tả Tả và Hữu Hữu đau lòng chạy ra khỏi phòng ăn, Sơ Ngũ lủi thủi đi theo hai tiểu chủ nhân.

Tô Hàng mặt không cảm xúc nhìn hai cậu nhóc chạy mất tăm, nội tâm không hề dao động, cho đến khi tầm mắt hẩn chạm phải Trầm Khê, căng thẳng tột độ lại nấc cụt một cái.

"Tối qua chúng ta đã thỏa thuận rồi mà?" Trầm Khê nổi nóng, "Tả Tả với Hữu Hữu bây giờ mới hơn ba tuổi thôi, con nít rất mẫn cảm, sao anh lại có thể nói thẳng những lời như vậy với chúng chứ?"

"Anh..." Trầm Khê tức giận? Cô ấy chưa từng nói chuyện với mình thế này bao giờ, làm sao làm sao, phải làm sao đây, có cần phải nhận lỗi hay không, "Anh sai rồi."

Thân thể còn nhanh nhẩu hơn cả ý thức.

"..." Trầm Khê nhúu mày, cảm giác quái dị ngày càng mãnh liệt, suốt một buổi sáng, hình như Tô Hàng cứ tránh né không dám nhìn vào mắt cô mãi. Trầm Khê đỡ bàn, không nhìn được đứng lên, muốn vươn tay sờ trán nam nhân thử, xem có phải bị bệnh không.

Lúc tay Trầm Khê đặt lên trán hắn, cả người Tô Hàng cứng đờ y như một bức tượng.

"Có sốt đâu." Sự nghi ngờ trong mắt Trầm Khê ngày càng đậm, cô nhìn Tô Hàng, vừa định hỏi hắn rốt cuộc là có chuyện gì, lại thấy hắn cầm đũa, tròn mắt há miệng nhìn bụng mình, "Anh nhìn gì đấy?"

"Bụng... Lớn thật." Thật ra Tô Hàng muốn hỏi mấy tháng rồi, nhưng là cha đứa bé, sao có thể không biết chuyện này, hắn sợ mình nói ra cái BUG của giấc mơ, nó sẽ tan tành.

"Nói vợ vẫn cái gì vậy hả? Sắp sinh rồi, sao bụng không lớn được?" Trầm Khê tức giận nói, "Anh đừng đánh trống lảng, rốt cuộc hôm nay anh bị sao thế?"

Sắp sinh, sắp sinh, sắp sinh rồi!!!

Đôi đũa trong tay Tô Hàng cạch một tiếng rớt xuống bàn, vẻ mặt căng thẳng trừng mắt nhìn bụng Trầm Khê, trong đầu cứ lặp đi lặp lại, vợ sắp sinh, sắp sinh, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Hắn không có kinh nghiệm, ối không đúng, có lẽ hắn có kinh nghiệm đó, đã có hai đứa rồi mà, thôi kệ, gọi xe cứu thương trước đã.

Trầm Khê thấy Tô Hàng phát ngọc, sắc mặt thay đổi liên tục, đang định hỏi hắn sao thế thì bỗng nhiên thấy hắn lôi di động ra bấm vài cái, cuộc gọi vừa thông đã nói ngay: "Alo, 120 đúng không? Vợ tôi sắp sinh rồi."

"Ô Hàng, anh làm gì đó?" Trầm Khê quả thật dở khóc dở cười, "Cúp điện thoại đi."

"Sắp sinh rồi, phải đến bệnh viện chờ sinh thôi." Tô Hàng căng thẳng nói.

"Anh cứ làm như đây là lần đầu tiên vậy?" Lúc mang thai đầu, Tô Hàng cũng muốn đưa cô tới bệnh viện chờ sinh từ rất sớm, có điều Trầm Khê thật sự không thích bệnh viện, "Cách ngày sinh dự kiến còn ba ngày, để mai rồi hẵng đi bệnh viện."

"Ba ngày??" Tô Hàng nghe chỉ còn ba ngày, tức khắc càng căng thẳng, hần vừa định nói gì đó với Trầm Khê, nhưng nghe được đầu dây bên kia nói, Tô Hàng liền nổi giận, "Sao có thể không còn giường được, cái gì mà bảo chúng tôi qua bệnh viện khác. Người khác là bệnh nhân, chúng tôi thì không phải hả? Tôi..."

Vẻ mặt Trầm Khê nhanh chóng trầm xuống, cô yên lặng nhìn phản ứng của hần, dần dần trở nên hoảng sợ, Tô Hàng hôm nay và Tô Hàng trước kia thật sự quá khác nhau.

Không vào phòng ngủ tặng hoa hồng như mọi ngày, lúc nói chuyện luôn lảng tránh tầm mắt của cô, mặt than lạnh như băng, tích chữ như vàng, ánh mắt kỳ quái lúc nhìn Tả Tả và Hữu Hữu, căng thẳng đến độ giống như lần đầu tiên biết cô mang thai, và cả... Hần thế mà lại không biết một tháng trước hai người đã đặt giường trước ở bệnh viện tư nhân, còn ngốc nghếch gọi 120?

"Ô Hàng?" Trầm Khê bỗng gọi.

"Ừm?" Tô Hàng tạm ngưng mắng mỏ người ở đầu dây bên kia, quay đầu nhìn về phía Trầm Khê.

"Hôm nay là ngày mấy?" Trầm Khê hỏi.

"Ngày ba mươi mốt tháng mười." Tô Hàng trả lời.

"Năm mấy?" Tay Trầm Khê siết chặt mép bàn ăn.

"Năm 2022."

"Anh... Anh..." Trầm Khê có chút không thể tin nổi nhìn hẳn, "Trong thư phòng có một phần giấy thỏa thuận ly hôn đúng không?"

"Bốp!" Mặt Tô Hàng biến sắc, điện thoại trong tay rớt xuống đất, văng ra thật xa. Hẳn ngẩn ra nhìn Trầm Khê, trong đầu không ngừng tự hỏi. Không phải đây là một giấc mơ sao? Tại sao Trầm Khê lại biết hẳn muốn ly hôn với cô? Chẳng lẽ hẳn chỉ đơn giản muốn làm một giấc mộng đẹp thôi cũng không được ư?

Trầm Khê nhìn người sắc mặt tái nhợt ở đối diện, bàn tay nắm lấy mép bàn từ từ run lên, sao có thể được, sao có thể được, anh ấy là... anh ấy là Tô Hàng.

Tô Hàng đòi trước.

"Trầm..." Tô Hàng thấy Trầm Khê vừa rồi còn tươi cười rạng rỡ, mà bây giờ sắc mặt đã trắng bệch, dáng vẻ rất không thể tin được, tức giận đến nỗi bàn ăn cũng rung lên theo, lập tức luống cuống tay chân muốn giải thích, nhưng lại không biết nên giải thích thế nào. Thôi, giấc mộng nào rồi cũng sẽ tan, Tô Hàng tuyệt vọng nhắm mắt lại.

"Tô Hàng... Tô Hàng..." Tiếng gọi của Trầm Khê càng ngày càng đau khổ.

Tô Hàng vẫn cứ nhắm chặt mắt, giống như chỉ cần không mở ra là có thể được nằm mơ lâu hơn một chút.

"Tô Hàng, anh mở mắt ra cho em, á!" Trầm Khê bất ngờ kêu lên thảm thiết.

Tô Hàng hoảng hốt vội vàng mở to mắt, thấy Trầm Khê ở đối diện đang miến cưỡng tựa vào bàn, mồ hôi đổ như mưa, vẻ mặt đầy đau đớn.

"Sao... Làm sao vậy?" Tô Hàng lật đật chạy tới đỡ lấy Trầm Khê.

"Sắp... Sắp sinh rồi." Trầm Khê kích động vì biết được chân tướng, cảm xúc thay đổi đột ngột khiến nước ối vỡ ra.

Cái gì? Tô Hàng sắc mặt trắng bệch nhìn Trầm Khê đang đau đớn không chịu được, đầu óc trong nháy mắt trở nên trống rỗng.

"Đưa em đi... Đi bệnh viện." Trầm Khê thấy Tô Hàng sợ đến ngốc, tức đến không nhịn được muốn chửi má nó, tại sao lúc mang thai đầu Tô Hàng là thế này, tới thai thứ hai Tô Hàng vẫn như vậy.

Tô Hàng lúc này mới phản ứng kịp, lập tức bế ngang Trầm Khê lên, vội vã chạy ra ngoài, tình cờ sao lại gặp phải Lý Thanh Viễn vừa lái xe qua đây. Lý Thanh Viễn thấy Tô Hàng vội vội vàng vàng bế Trầm Khê, không nhịn được hỏi: "Chuyện gì thế này?"

"Sắp sinh rồi." Tô Hàng không để ý đến anh ta, Trầm Khê đành phải bớt chút thời gian trả lời.

"Sắp sinh á?" Giọng Lý Thanh Viễn không kiềm chế được cao lên.

Tô Hàng cẩn thận đặt Trầm Khê vào ghế sau, xoay người gọi với vào nhà: "Thím Trương, thím Trương."

Thím Trương lật đật chạy từ trong nhà ra, chẳng nói chẳng rằng nhanh chóng ngồi vào ghế sau, định chăm sóc cho Trầm Khê trên đường đến bệnh viện.

"Sao tự dừng lại sắp sinh vậy?" Lý Thanh Viễn còn đang kỳ quái hỏi.

"Cút ngay!" Tô Hàng lòng nóng như lửa đốt đẩy tên Lý Thanh Viễn chướng mắt một cái, mở cửa ghế điều khiển khởi động xe xong, lập tức chạy về phía bệnh viện, lúc vừa tới cửa lại đột ngột phanh gấp.

Trong khi Lý Thanh Viễn còn đang buồn bực, thím Trương thò đầu ra hô: "Lý tiên sinh, tiểu thiếu gia trông cậy vào ngài nhá."

"..." Lý Thanh Viễn quay đầu, nhìn về phía hai anh em bị lãng quên vô cùng đáng thương.

Tác giả có lời muốn nói:

Tô Hàng: Sắp sinh, sắp sinh rồi.

Trầm Khê: Có hai ông xã thì chọn ai đây ta?

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Ngoại Truyện Sáu

✿ Editor: Khắc Lạp Lạp

✿ Beta: Hải Yến

-- TÔ HÀNG TRAO ĐỔI: Niềm vui làm cha (Ba) --

Lúc xe đến bệnh viện, bác sĩ phụ trách của Trần Khê đã dẫn theo vài cô y tá chờ ở cửa. Ông kiểm tra sơ qua tình trạng của Trần Khê, phân phó cho y tá nhanh chóng đẩy vào phòng sinh.

Tô Hàng đi theo cô suốt quãng đường vào phòng sinh, nhìn Trần Khê đang nằm trên giường đau đến mồ hôi đầy đầu, hăn vô cùng gấp gáp: "Bác sĩ, bác sĩ, thái thái nhà tôi sao rồi? Sao rồi?"

"Tô tiên sinh đừng vội." Bác sĩ Tần phụ trách Trần Khê an ủi, "Tô thái thái tuy sinh sớm hai ngày so với dự kiến, nhưng tình trạng rất ổn, không có vấn đề lớn."

"A... A!" Dưới bụng bỗng truyền đến một cơn đau nhức, Trần Khê không nhịn được kêu thành tiếng.

"Trần Khê, Trần Khê, em sao vậy?" Tô Hàng lập tức nhào vào bên mép giường, thấy Trần Khê đau đến không còn sức đáp lại hăn, liền đi quấy rối bác sĩ Tần, "Bác sĩ, anh mau nhìn thái thái của tôi, cô ấy hình như đang rất đau kìa."

"Ô tiên sinh ơi Ô tiên sinh à." Bác sĩ Tần dờ khóc dờ cười, "Sinh con sao có thể không đau cho được, đây là lần thứ hai thái thái của ngài vào phòng sinh rồi, sao ngài lại còn căng thẳng thế chứ."

"Vậy... Vậy phải làm sao bây giờ? Có cách nào giảm đau không?" Tô Hàng hỏi.

"Ồi!!" Trầm Khê siết cái chân trên người, liều mạng chịu đựng cơn đau.

"Trầm Khê, Trầm Khê." Tô Hàng thấy Trầm Khê khó chịu thì không quan tâm đến bác sĩ nữa, gục xuống bên mép giường cầm tay cô nói, "Em đừng cắn mình, nếu đau quá thì cứ cắn anh."

Nói đoạn vươn tay còn lại đặt bên miệng Trầm Khê.

Trầm Khê cau mày, vừa chịu đựng đau nhức, vừa nhìn về phía nam nhân hoàn toàn bị kinh sợ bên cạnh. Thì ra, dù là Tô Hàng đời này hay Tô Hàng đời trước, lúc cô lâm bồn, tâm trạng của họ đều giống nhau cả ư?

"Anh... Đi ra ngoài." Trầm Khê cắn răng nói.

"Anh..." Tô Hàng vẫn luôn sợ Trầm Khê tức giận, nhưng vào thời khắc này hẳn không thể rời xa cô, "Anh không đi, anh ở đây cùng em."

"Đi ra ngoài... Oái!" Trầm Khê không nhịn được lại hét lên đau đớn.

"Em đau lắm phải không, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Bác sĩ, bác sĩ." Tô Hàng quay đầu nhìn về phía bác sĩ cầu giúp đỡ.

"Để cổ tử cung mở rộng, chắc là còn phải đợi một lúc lâu nữa." Bác sĩ Tần nói.

"Cái gì?"

"Bác sĩ... Tần, bảo anh ấy... Ra ngoài đi." Trầm Khê thấy Tô Hàng không nghe lời mình, đành phải kêu bác sĩ đuổi hẳn ra.

"Tô tiên sinh, ngài đi ra ngoài trước đi, nếu không sẽ dễ ảnh hưởng đến cảm xúc của sản phụ."

Tô Hàng vốn dĩ không chịu, sau đó nghe bác sĩ nói sẽ ảnh hưởng đến cảm xúc của Trầm Khê, lúc này mới tủi thân lùi thối ra ngoài, vừa ra khỏi cửa liền dính vào tường không nhúc nhích.

"Tô thái thái, hít sâu, giữ thể lực." Bác sĩ Tần thấy Trầm Khê dùng nhiều sức quá, đành phải nhắc nhở.

Ông thấy Trầm Khê thả lỏng được một tẹo, định lấy một cái khăn lông trên kệ y tế bên cạnh lau mồ hôi cho cô, kết quả vừa quay người liền thấy gương mặt vắn vẹo áp sát lên cửa kính của Tô Hàng, sau khi hoảng hồn thì buồn cười nói: "Sao lần này lại không cho Tô tiên sinh ở bên cạnh cô trong lúc sinh nữa?"

"Lần trước... Ui..." Trầm Khê chịu đau trả lời, "Anh ấy nhìn thấy quá trình hai đứa nhóc ra đời... Trở về rồi, suốt ba tháng chưa từng cho chúng... Sắc mặt tốt, đến giờ còn có chút ghét tụi nhỏ."

"Phì..." Bác sĩ Tần và cô y tá bên cạnh cùng bật cười.

Bác sĩ Tần vừa định trêu chọc tiếp vài câu, ai dè tự dưng thấy rợn sống lưng, ông quay đầu thì thấy đôi mắt tóe lửa của Tô Hàng, vẻ mặt lập tức trở nên đứng đắn: "Tô thái thái, cô đừng căng thẳng, đây đã là lần thứ hai cô mang thai rồi, chắc chắn sẽ thuận lợi hơn rất nhiều."

"Tôi biết... Tôi không căng thẳng." Trầm Khê trả lời.

Cô không căng thẳng, nhưng mà tiên sinh nhà cô căng thẳng nha, cách lớp cửa kính cũng có thể cảm nhận được sát khí kia kìa.

Tiếp đó, Tô Hàng vẫn luôn dính chặt lấy cửa kính, Trầm Khê bên trong kêu một tiếng, hần lập tức đập lên cửa một cái, bác sĩ nhiều lần tưởng hần sẽ vung rìu chém nát cửa kính. Thím Trương bên ngoài lúc đầu còn cố khuyên Tô Hàng, nhưng bà phát hiện hình như càng khuyên, tiên sinh nhà mình càng nóng nảy, cuối cùng đành phải yên lặng ngồi một bên.

"Tiểu Khê, Tiểu Khê... Tô Hàng kia." Cha Trầm và mẹ Trầm chạy suốt một đường đến trước cửa phòng sinh.

"Cha, mẹ." Trông thấy cha Trầm mẹ Trầm, Tô Hàng liền đờ người trong nháy mắt.

"Con... Sao sắc mặt lại kém như vậy hả? Có phải Tiểu Khê xảy ra chuyện gì không?" Mẹ Trầm thấy vẻ mặt tuyệt vọng bất lực của Tô Hàng nên có dự cảm không tốt.

"Trầm tiên sinh, Trầm thái thái, phu nhân nhà tôi không sao hết, bác sĩ nói, sinh thường, tình trạng rất tốt." Thím Trương thấy Tô Hàng suýt nữa đã làm cha Trầm mẹ Trầm sợ, vội vàng đứng ra giải thích, "Tiên sinh nhà tôi chỉ là quá căng thẳng thôi."

"Ra là vậy." Mẹ Trầm cuối cùng cũng có thể thả lỏng, bà nhìn thoáng qua con gái trong phòng sinh, thấy tình huống của cô chẳng khác lần trước cho lắm, bác sĩ Tần trông có vẻ rất thông dong, nên cũng không mấy lo lắng nữa.

"Chúng ta qua kia chờ thôi." Cha Trầm đỡ mẹ Trầm ngồi lên hàng ghế dài ở một bên.

Mẹ Trầm nhìn thoáng qua Tô Hàng đang đứng thẳng tắp như bị đóng đinh, không nhịn được kêu: "Tô Hàng, con cũng lại đây ngồi chờ một lát đi, sinh con ấy mà, không thể xong trong vòng mấy tiếng được."

Mấy tiếng? Trầm Khê còn phải đau đớn như vậy mấy tiếng đồng hồ á? Tô Hàng nện rầm một cái lên cửa kính.

"Tiên sinh, xin đừng phá hoại của công ạ." Y tá đi ngang qua ngăn hẳn lại.

Tô Hàng dùng đôi mắt đỏ ngầu trừng cô y tá vừa nhắc nhở mình, khiến y tá nhỏ "sợ chạy mất dép".

"Thằng bé ngốc nghếch này." Mẹ Trầm cười nói với cha Trầm, người làm mẹ nào thấy con rể căng thẳng như vậy vì con gái mình mà chẳng vui mừng.

"Không sinh, không sinh, không cần phải sinh con nữa." Tô Hàng vừa nhìn vào trong vừa lẩm bẫm.

"Hồi sinh Tả Tả và Hữu Hữu, hình như Tô Hàng cũng nói mấy lời này đúng không nhỉ?" Mẹ Trầm biết con gái không sao nên quay đầu hỏi cha Trầm.

"Ừm." Cha Trầm gật đầu, nếu không phải vì ông cứ mong cháu ngoại gái mãi, còn Trầm Khê cũng rất muốn có một con nhóc thì sẽ không có cái thai thứ hai này rồi.

Từng giây một chậm chạp trôi qua, toàn bộ đầu óc của Tô Hàng đều tập trung vào Trầm Khê, chỉ cần cô lộ ra nét mặt đau đớn là hẳn liền siết chặt nắm tay, hận không thể xông vào đánh tên bác sĩ vô dụng kia một trận, Trầm Khê chỉ kêu một tiếng, hẳn đã cảm thấy như tim gan mình bị người ta moi móc vậy. Cuối cùng, một tiếng nức nở vang lên, bác sĩ ôm cô nhóc vừa mới chào đời bước ra.

"Tô tiên..." Bác sĩ còn chưa nói xong, Tô Hàng đã lướt qua ông nhào vào phòng sinh. Bác sĩ Tần chớp chớp mắt, vô cùng bình tĩnh ôm công

chúa nhỏ đi về phía cha Trầm mẹ Trầm, "Trầm tiên sinh, Trầm thái thái, một cô công chúa nhỏ cực kì khỏe mạnh xinh xắn nhé."

"Tốt, tốt." Cha Trầm mẹ Trầm nhìn cháu ngoại gái của mình với vẻ mặt từ ái.

"Trầm Khê, Trầm Khê..." Trong phòng, môi Tô Hàng run run, hấn ghé vào mép giường, nhìn gương mặt tái nhợt không còn chút máu của Trầm Khê, đau lòng tột đỉnh, "Em... Có còn đau không?"

"Tô Hàng..." Trầm Khê hơi mệt mỏi, giọng nói yếu ớt.

"Anh đây, anh ở ngay đây." Tô Hàng vội vàng đáp.

"Nhìn thấy... Con chúng ta chưa?" Trầm Khê hỏi.

"Anh..." Tô Hàng chưa kịp nhìn con, gần như cửa phòng sinh vừa mở ra, hấn liền xông vào xem Trầm Khê, chỉ là trực giác mách bảo, nếu hấn nói như thế, Trầm Khê sẽ tức giận.

"Em mệt rồi, muốn ngủ." Thấy Tô Hàng không trả lời, Trầm Khê đã biết đáp án.

"Vậy em ngủ đi." Anh ở cùng em, Tô Hàng lặng lẽ bổ sung nửa câu sau trong lòng.

"Anh... Đi nhìn con đi, đợi em tỉnh dậy, em có lời muốn nói với anh."

"Được." Tô Hàng cầm tay Trầm Khê, khẽ đồng ý, chờ y tá đẩy Trầm Khê đến phòng bệnh VIP rồi, Tô Hàng lại ngồi đó một lúc lâu, mới đứng dậy đến phòng dành cho trẻ sơ sinh xem cô con gái vừa chào đời của mình.

Tình trạng sức khỏe đứa bé vô cùng tốt, sau khi bệnh viện kiểm tra xong các hạng mục liền có thể cho bé về nằm cạnh mẹ. Tô Hàng đứng

trước tủ kính, nhìn bé con da nhẵn nhúm, mặc một bộ đồ trẻ em màu hồng nhạt đang yên tĩnh ngủ say, mà nhú lại.

"Bé bây giờ vẫn chưa nẩy nở, đợi mấy ngày nữa thôi, nó sẽ trở nên trắng trẻo mềm mại, ngũ quan của con gái ngài thật sự rất tinh xảo, sau này nhất định sẽ siêu dễ thương luôn." Y tá đứng cạnh thấy Tô Hàng nhíu mày, tưởng rằng hẳn cảm thấy trẻ nhỏ mới sinh ra khó coi nên giải thích.

"Tôi biết, con bé chắc chắn sẽ rất đáng yêu, cũng rất xinh đẹp." Trong đầu Tô Hàng bỗng hiện lên cảnh tượng lần đầu tiên hẳn gặp được Trầm Khê, khi ấy cô bao nhiêu tuổi nhỉ? Mới hơn ba tuổi, thật sự đáng yêu cực kì. Nghĩ đến đó, đôi mày nhíu chặt của nam nhân từ từ giãn ra.

Đây chính là con gái của hẳn và Trầm Khê, một cô con gái mà hẳn sẽ ở bên từ nhỏ, sau này lớn lên sẽ trông giống Trầm Khê ư?

"Tôi... Sờ con bé chút được không?" Tô Hàng hỏi y tá.

"Được chứ ạ." Y tá cười gật đầu.

Tô Hàng cẩn thận vươn một ngón tay, chọt chọt bàn tay nho nhỏ của con gái, thật mềm, thật nhỏ, thật dễ thương, dù là trong mơ, chắc hẳn cũng sẽ nhớ thứ xúc cảm này cả đời.

"Bảo bảo, nếu con thật sự là con gái của cha thì tốt biết bao." Tô Hàng nghĩ đến việc sau khi tỉnh mộng liền phải ly hôn với Trầm Khê, trong lòng đầy sự quyến luyến không nỡ buông tay.

Y tá kể bên thấy Tô Hàng đẹp trai nên mới cố tình hỏi han một chút, bất ngờ nghe được bí mật động trời như vậy, hoảng hốt che miệng lập tức chạy xa, cần phải tìm hội chị em bạn dì chia sẻ nhè nhẹ mới được.

Tô Hàng ngây người rất lâu trong phòng dành cho trẻ sơ sinh, lâu đến nỗi khi hẳn cảm thấy Trầm Khê sắp tỉnh dậy mới rời khỏi, quay về phòng

bệnh của cô. Nhưng Trầm Khê hôm nay đã mệt chết rồi, vẫn còn chưa tỉnh lại, Tô Hàng ngồi ở mép giường, lẳng lặng nhìn cô, từ 8 giờ, đến 10 giờ, qua 3 giờ, lại 5 giờ, lông mi Trầm Khê cuối cùng cũng khẽ run run.

"Tô Hàng?" Trầm Khê vẫn chưa thấy rõ người trước mắt, chỉ theo trực giác mà gọi.

"Anh đây." Tô Hàng đáp.

Trầm Khê mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn hẳn, môi khô khốc, chỉ mới một đêm đã lún phún râu, tóc tai lộn xộn, mắt đầy tơ máu, cô không nhận được, cười bảo: "Sao anh... Nhìn còn chật vật hơn cả em là thế nào hả?"

Tô Hàng chớp chớp mắt, có chút không tin nổi nói: "Em cười với anh kìa."

Trầm Khê kinh ngạc.

"Giấc mơ này thật đẹp, em chẳng những cười với anh, mà còn sinh con cho anh nữa." Tô Hàng vui mừng nói.

Đúng rồi, đây là Tô Hàng đời trước.

"Đã nhìn thấy con chưa?" Trầm Khê hỏi.

"Ừm, xinh xắn lắm, rất giống em hồi nhỏ."

"Khoảnh khắc trông thấy con bé, anh cảm thấy thế nào?"

"Anh..." Tô Hàng nghẹn giọng, sau đó hoảng loạn cúi đầu, một giọt nước mắt rơi xuống, nhỏ lên mu bàn tay đang được hẳn cầm của Trầm Khê.

Lúc thấy con gái hẳn không khóc, đứng trước phòng sinh chờ Trầm Khê hẳn cũng không khóc, nhưng khi Trầm Khê vừa nhẹ giọng hỏi hẳn, nước mắt lại tuôn ra, thật kỳ lạ.

"Anh... Anh cũng không biết anh bị làm sao nữa." Tô Hàng ngẩng đầu, hai dòng nước mắt chảy xuôi, trong mắt chất chứa nỗi chật vật, niềm cảm động, nhưng nhiều hơn cả là sự yếu ớt.

Đây là lần đầu tiên Trầm Khê thấy Tô Hàng khóc, giờ khắc này cô mới hiểu, thì ra Tô Hàng đời trước, yếu ớt hơn Tô Hàng đời này rất nhiều.

"Tô Hàng..." Trầm Khê có chút đau lòng muốn lau nước mắt trên mặt hắn.

"Em đừng nhúc nhích." Tô Hàng cản tay Trầm Khê lại, "Anh muốn khóc một lúc."

Trầm Khê yên lặng rút tay về, nhìn người trước mặt lẳng lẳng rơi nước mắt, cực kỳ khó chịu. Tô Hàng đời này còn có cô, vậy thì Tô Hàng đời trước phải làm sao đây?

"Kể cho anh nghe được không?" Thật lâu sau, Tô Hàng dường như đã ổn định được cảm xúc, hần cười nói với Trầm Khê, "Câu chuyện của chúng ta."

"Anh muốn nghe cái gì?" Trầm Khê hỏi.

"Mọi chuyện, từ khi chúng ta quen biết nhau, đến kết hôn, những việc thường nhật lúc yêu đương, tất cả mọi chuyện anh đều muốn nghe." Giấc mơ này không thể vì hắn không chịu ngủ mà không tan biến, vậy thì trước khi tỉnh dậy, hãy để hắn được nghe về một cuộc sống không hề tiếc nuối mà hần hăng mơ ước.

"Vâng, em kể anh nghe nhé." Trầm Khê tựa vào giường, dùng ngữ khí mềm nhẹ, tỉ mỉ thuật lại từng việc nhỏ to mà đời này hai người từng trải qua. Cô nhìn vẻ mặt khi kinh ngạc khi vui vẻ của nam nhân, cuối cùng như suy tư điều gì đó.

Trầm Khê không biết Tô Hàng đời trước sẽ vẫn mãi ở lại đây, hay là rất nhanh thôi sẽ quay về. Nhưng mà không cần biết là thế nào, cô đều hi vọng những lời mình nói có thể giúp đỡ hẳn được chút ít.

Cô muốn nói với người này, dẫu là Trầm Khê trong mơ hay ngoài đời thực, thật ra ai cũng yêu hẳn hết.

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Ngoại Truyện Bảy

✿ Editor: Khắc Lạp Lạp

✿ Beta: Hải Yến

-- TÔ HÀNG TRAO ĐỔI: Niềm vui làm cha (Hết) --

7 giờ rưỡi.

Thím Trương đem cơm sáng vừa chuẩn bị cẩn thận tới bệnh viện, dẫn bà đi chính là cái người ở biệt thự trông con giúp Tô Hàng, vất vả cả ngày, cuối cùng dứt khoát trải qua một đêm cực khổ ở đó – Lý Thanh Viễn.

"Mẹ ơi."

"Mẹ ơi."

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Tả Tả và Hữu Hữu gấp gáp chạy vào, hôm qua cha đưa mẹ đi với vẻ mặt căng thẳng, cả ngày chẳng trở về, hai anh em đã cực kì sốt ruột, tuy chú Lý đã nói, mẹ chỉ là đi bệnh viện sinh em gái thôi, nhưng hai cậu nhóc một ngày một đêm không được nhìn thấy mẹ vẫn rất rất không yên tâm.

"Tả Tả, Hữu Hữu." Trầm Khê được nghỉ ngơi cả đêm, sắc mặt đã tốt hơn nhiều.

"Mẹ, mẹ sao rồi ạ?" Tả Tả nhăn mặt, lo lắng hỏi.

"Mẹ không sao hết, hai ngày nữa là có thể xuất viện rồi." Trầm Khê cười trả lời.

"Mẹ ơi, em con đâu ạ? Chú Lý với bác Trương đều nói em đã chui ra khỏi bụng mẹ rồi." Hữu Hữu ngây thơ hỏi.

"Em còn đang ở phòng sơ sinh, làm kiểm tra xong sẽ được đưa qua đây."

"Vậy lát nữa tụi con sẽ được gặp em ạ?" Hai mắt Hữu Hữu sáng lên.

"Đúng rồi." Trầm Khê đáp.

Thím Trương mang bữa sáng của cả nhà đến, đẩy bàn ăn đến trước mặt Trầm Khê: "Phu nhân, ăn chút gì đó trước đi."

"Vâng vâng, mẹ ăn một chút đi." Tả Tả và Hữu Hữu cũng không hỏi nữa, ngẩng mặt chờ mẹ ăn sáng.

"Vậy hai đứa ăn với mẹ nha." Thật ra Trầm Khê cũng không muốn ăn lắm, nhưng nhìn gương mặt trông mong của bọn nhóc, cô vẫn mỉm cười cầm đũa lên.

Thím Trương cười cười, đặt phần chuẩn bị cho Tô Hàng lên một góc bàn: "Tiên sinh, ngài cũng ăn chút đi."

"Được." Tô Hàng này giờ vẫn mãi chăm chú nhìn ba mẹ con loay hoay với ánh mắt chứa chan tình cảm, lúc này mới sực tỉnh.

"Vậy mọi người ăn đi, tôi đi xem con gái nuôi của tôi, lát nữa còn phải đi làm." Lý Thanh Viễn thấy mình không còn việc gì, định chào hỏi một cái rồi đi.

"Để tôi đưa cậu đi." Tô Hàng nghe Lý Thanh Viễn nói xong, buông đôi đũa vừa mới cầm xuống.

"Không cần đâu, tôi tự đi là được rồi, cậu ăn sáng trước đi." Lý Thanh Viễn từ chối.

Tô Hàng không nói gì, chỉ là đứng lên, lướt qua anh ta ra cửa trước, Lý Thanh Viễn bất đắc dĩ nhún nhún vai tạm biệt Tả Tả và Hữu Hữu, xoay người đi ra ngoài theo.

Trầm Khê nhìn về phía cửa phòng bệnh, nét mặt thoáng hiện lên chút do dự, rốt cuộc có nên nói với Tô Hàng là cô cũng có cùng ký ức giống hẳn không đây?

Phòng dành cho trẻ sơ sinh.

Lý Thanh Viễn nhìn đứa bé trắng trẻo mũm mĩm bên trong, vui vẻ như đây thật sự là con của anh ta vậy: "Quả nhiên con gái vẫn xinh hơn, lúc Tả Tả với Hữu Hữu mới chào đời không được đẹp như này."

"Lúc Tả Tả và Hữu Hữu sinh ra cậu cũng tới?" Tô Hàng hỏi.

"Tất nhiên rồi, tôi còn được bế chúng trước cả cậu nữa kìa." Lý Thanh Viễn vẫn nhớ rõ, khi đó Trầm Khê sinh liên tục hai đứa, đau đến sắp ngất đi, ánh mắt Tô Hàng nhìn Tả Tả Hữu Hữu rất ghét bỏ, cho nên anh ta mới có thể ôm hai nhóc trước Tô Hàng.

"Cậu vừa nói là... Con gái nuôi?" Tô Hàng nhớ lúc sắp ra khỏi phòng bệnh, Lý Thanh Viễn hình như có nhắc tới chuyện con gái nuôi.

"Cậu đừng có đổi ý nha." Lý Thanh Viễn lập tức phát cáu, "Lúc trước tôi muốn làm cha nuôi của Tả Tả với Hữu Hữu, cậu khinh khỉnh bảo tôi tự sinh đi, con cái nói muốn sinh là sinh được hả. Bảy tháng trước, chị dâu đã chính miệng đồng ý để đứa bé này làm con gái nuôi của tôi rồi đấy, cậu không được đổi ý đâu."

"Không đổi ý." Tô Hàng nghiêm túc nói, "Cậu muốn làm cha nuôi, cho cậu làm cha nuôi của cả ba đứa luôn."

"Sao mà... Hào phóng thế?" Bạn tốt bỗng nhiên trở nên dễ nói chuyện như vậy làm Lý Thanh Viễn hoảng sợ.

"Thanh Viễn, cảm ơn cậu." Đây là lời Tô Hàng vẫn luôn muốn nói từ lúc nhìn thấy Lý Thanh Viễn. Bởi vì nếu không nhờ anh ta nói với Trầm Khê rằng hẳn yêu thầm cô, Trầm Khê cũng sẽ không tiếp thu hẳn nhanh như vậy, cũng sẽ không thể nào có được một giấc mơ mỹ mãn thế này.

"Sao tự dưng lại cảm ơn?" Lý Thanh Viễn mờ mịt chớp chớp mắt, hình như hôm nay anh ta có làm gì đâu. Chẳng lẽ hôm qua trông con giúp hẳn, cho nên mới cảm ơn anh ta? Bình thường còn làm nhiều việc hơn cũng có thấy hẳn khách khí đâu.

"Cảm ơn cậu." Giọng điệu Tô Hàng đầy cảm kích.

"Ái chà, tôi cũng có làm gì đâu mà, đừng... Đừng khách khí thế." Lý Thanh Viễn sợ đến nói lắp, "À... Ừm, tôi muốn đi làm, tôi... Mai tôi lại đến ha."

Tô Hàng trông theo Lý Thanh Viễn rời đi, quay đầu lại tiếp tục ngắm con gái, quả nhiên thoát nhìn xinh hơn hôm qua một chút, thật hi vọng thời gian ở thế giới trong mơ có thể trôi nhanh hơn, để hẳn có thể tận mắt nhìn con bé chào đời rồi lớn lên, trở nên ngoan ngoãn đáng yêu, ngọt ngào gọi hẳn cha ơi cha ơi, sau đó đưa nó đi nhà trẻ, tiểu học, trung học, đại học, cuối cùng giao con bé cho một thằng nhóc thú vị "đáng ghét."

"Tô tiên sinh, ngài tới đón bảo bảo ạ?" Y tá trông thấy Tô Hàng, tiến lại cười hỏi.

"Ý là đưa tới phòng bệnh hả?"

"Vâng, bảo bảo rất khỏe mạnh, đã có thể rời khỏi phòng sơ sinh rồi, tôi đang định đưa qua chỗ mọi người đây." Y tá trả lời.

"Tôi tự đẩy đi có được không?" Tô Hàng nhìn xe nôi trong tay cô y tá.

"Tất nhiên là được ạ." Y tá cười đáp.

Vì thế Tô Hàng đẩy chiếc xe nôi hồng nhạt, vẻ mặt say mê nhìn con nhóc mắt còn chưa mở hẳn, chỉ biết quơ tay quơ chân, chậm rì rì đi về phòng bệnh VIP.

Lúc Trầm Khê và Tả Tả Hữu Hữu nhìn thấy bé thì cũng rất ngạc nhiên vui mừng, Tả Tả Hữu Hữu tuy thường ngày lo lắng em gái xuất hiện sẽ khiến mình bị thất sủng, nhưng khi đã thật sự thấy em gái nhỏ nhỏ xinh xinh rồi thì hai cậu nhóc lại chẳng thể nào chán ghét nổi.

Ăn sáng xong, cha Trầm cùng mẹ Trầm đến bệnh viện, hai người gặp bé gái lại vờn quanh một buổi.

Trầm Khê cầm cơm trưa mẹ Trầm mang đến, nhìn Tô Hàng: "Anh dắt Tả Tả với Hữu Hữu ra ngoài ăn đi."

"Được." Tô Hàng gật đầu đồng ý, cúi xuống nhìn thoáng qua hai đứa nhóc chỉ mới cao được một đoạn, còn chưa bằng chân mình, cứng nhắc vươn tay.

Tả Tả và Hữu Hữu hơi chần chừ, quay đầu ngó Trầm Khê, cô gật gật đầu cổ vũ, Tả Tả và Hữu Hữu liếc nhìn nhau một cái rồi mới một trái một phải nắm lấy tay cha.

Cảm giác bàn tay nho nhỏ mềm mềm nắm gọn trong tay mình làm tim Tô Hàng run lên, niềm vui trong mắt sắp tràn ra ngoài, hẳn ngẩng đầu nhìn về phía Trầm Khê như phản xạ có điều kiện.

"Đi đi, ngoài đường đông người, anh nhớ nắm chặt tay tụi nhỏ, đừng để lạc nhau." Trầm Khê dặn dò.

"Ừm." Tô Hàng nghe lời siết chặt tay, gật đầu thật mạnh.

"Tả Tả Hữu Hữu muốn ăn gì thì cứ nói với cha nhé, để cha dẫn các con đi." Trầm Khê lại nhìn sang hai cậu bé, cười nói.

"Cái gì cũng được phải không ạ?" Trầm Hữu bên phải hỏi với đôi mắt sáng ngời.

"Cái gì cũng được." Trầm Khê nói đoạn, nhìn Tô Hàng dặn, "Con đòi ăn cái gì thì anh phải dẫn tụi nó đi ăn cái đấy nha."

"Ừm." Tô Hàng lại gật đầu thật mạnh.

"Đi đi." Trầm Khê vui mừng trông theo người nào đó đang cứng nhắc dắt tay hai đứa nhỏ rời khỏi phòng bệnh.

"Sao hôm nay Tô Hàng có vẻ quái quái thế nào ấy nhỉ?" Mẹ Trầm kỳ lạ hỏi, "Cảm giác nó rất câu nệ."

Trầm Khê cười cười không đáp, sao lại không câu nệ được, đối với Tô Hàng mà nói, đây là lần đầu tiên anh ấy có con, lại còn đủ cả nếp lẫn tẻ mà.

Tô Hàng lái xe đưa Tả Tả và Hữu Hữu đến trung tâm thương mại gần nhất, vừa xuống xe lập tức nắm thật chặt tay hai đứa nhóc, len lỏi trong dòng người tới cửa hàng đồ ăn nhanh. Bởi vì giá trị nhan sắc của ba cha con thật sự quá cao, dọc đường có rất rất nhiều người quay lại xem, còn có người cầm điện thoại chụp ảnh. Tô Hàng có chút bực bội, hăn ngời xồm xuống bệ cả hai đứa lên, bước nhanh đi đến nơi.

Tả Tả và Hữu Hữu một trái một phải khoác vai cha, vui vẻ không ngừng cười há há. Tô Hàng ngửi được mùi sữa nhàn nhạt trên người trẻ

con, sự phiền muộn trong lòng rất nhanh đã tan biến mất tăm.

"Cha ơi, cha, hai phần khoai tây chiên nha."

"Cha, cha ơi, kem tươi nữa ạ."

"Cha, cha, con muốn ăn súp khoai tây."

"Cha, cha phải kê nước trái cây nữa, nếu không sẽ ngán lắm."

Mua, mua, mua, Tô tổng giám đốc chỉ hận không thể mua cả cửa hàng người ta, bị con trai liên tục gọi cha suốt nửa tê liệt đại não.

"Cha cũng ăn nè." Hữu Hữu dứt một cọng khoai tây.

"Cha, cái này ngọt lắm đó." Tả Tả dứt một miếng kem.

Tô Hàng ăn bên trái một miếng nuốt bên phải một ngụm, từ từ cũng thấy no, nhìn nét mặt vui vẻ của bọn nhỏ, không nhịn được cười nói: "Hồi bé mẹ các con cũng rất thích ăn mấy thứ này."

"Thật á?" Hai tên nhóc tỏ vẻ không tin.

"Thật mà." Tô Hàng không khỏi nhớ tới, vào một buổi sáng rất lâu trước kia, hẳn đã từng dẫn bé Trầm Khê đi ăn sáng.

Cơm trưa xong, hai tên nhóc lại đòi đến trung tâm thương mại mua đồ chơi, Tô Hàng tất nhiên là không từ chối, hẳn dắt tụi nhỏ tìm một cửa hàng đồ chơi, để chúng vào trong tùy thích chọn lựa. Không ngờ rằng, chỉ chốc lát sau, hai cậu bé đưa thì ôm một con búp bê, đưa lại cầm một cái kẹp tóc vương miện xinh xắn.

"Đây là..." Tô Hàng lập tức kinh ngạc.

"Cha, đây là mua cho em gái, cha nghĩ em có thích không ạ?" Tả Tả hỏi.

"Cha, cái này để tụi con trả tiền cho, tiền mừng tuổi của con với anh là cha mẹ giữ đúng không ạ? Cha cứ trừ vào đó là được rồi." Hữu Hữu nói.

Trái tim Tô Hàng mềm nhũn, hần ngời xồm xuống hỏi: "Hai đứa... Rất thích em gái hả?"

Hai anh em liếc nhau một cái, Tả Tả trả lời trước: "Cha, xin lỗi, lúc trước tụi con không nên nói ghét em."

"Đúng thế, tụi con sẽ không bao giờ ghét em, sau này tụi con sẽ bảo vệ em, cha đừng đưa em đi đâu mà." Hữu Hữu nói vài câu, bỗng nhiên bắt đầu buồn bã.

"Đưa đi?" Tô Hàng nghi hoặc hỏi.

"Tối qua chú Lý nói với tụi con, em gái mà trưởng thành, thì sẽ là của nhà người ta." Hữu Hữu đáp.

"Chú Lý nói sẽ có một người đàn ông cường tráng dẫn em ra khỏi nhà." Tả Tả hỏi, "Con sẽ ăn nhiều cơm hơn, sẽ chăm chỉ học hành, có phải chỉ cần con mạnh mẽ lên rồi, thì sẽ không ai có thể bắt em đi đúng không ạ?"

"Con cũng vậy, con sẽ ngoan ngoãn ăn cơm để lớn nhanh bảo vệ em." Hữu Hữu nói.

Tô Hàng vươn tay, kéo hai đứa nhỏ vào lòng mình, giọng nghẹn ngào: "Được, chúng ta cùng nhau bảo vệ em nhé."

"Cha ơi, sau này tụi con sẽ không tranh giành với em." Tả Tả hứa hẹn.

"Có đồ ăn ngon cũng cho em." Hữu Hữu cũng hiểu chuyện gật đầu.

"Ngoan quá." Tô Hàng không nhin được hôn lên mặt mỗi đứa một cái.

Tả Tả và Hữu Hữu có chút xấu hổ bụm mặt, một lát sau, cả hai cùng lúc nhào qua, một trái một phải trả lại một cái hôn, trái tim Tô Hàng lập tức tan thành nước.

Lúc ăn cơm chiều, cha Trầm mẹ Trầm dẫn Tả Tả và Hữu Hữu về, trong phòng bệnh chỉ còn lại Tô Hàng với Trầm Khê. Tô Hàng đời trước không nói nhiều, hai người phần lớn thời gian đều yên lặng, nhưng gần như chỉ cần Trầm Khê có yêu cầu gì, hẳn đều có thể phát hiện ngay.

Trầm Khê cố gắng liên tục phá vỡ sự yên lặng, bởi vì cô biết, hình thức như vậy sẽ khiến Tô Hàng có cảm giác an toàn. Chỉ là trời càng ngày càng tối, Trầm Khê nhìn đôi mắt đã buồn ngủ đến hiện đầy tơ máu của người kia, không thể không nói: "Nếu mệt thì ngủ đi."

Tô Hàng lắc lắc đầu.

"Anh đã hai ngày một đêm không chớp mắt rồi." Cảm xúc lại thay đổi rất nhanh, thân thể nào mà chịu nổi.

"Anh không buồn ngủ." Tô Hàng bướng bỉnh nói, "Em ngủ trước đi."

"..." Trầm Khê nhìn gương mặt tiêu tụy của nam nhân, có chút tức giận trách, "Rõ ràng anh đã buồn ngủ thế này rồi, tại sao không chịu ngủ?"

"..." Tô Hàng thấy Trầm Khê nổi giận, môi mấp máy vài cái, tay căng thẳng nắm chặt quyển tạp chí đã đọc được một nửa, rồi rậm trả lời, "Anh sợ... Anh sợ ngủ rồi sẽ tỉnh mộng..."

Tim Trầm Khê khẽ thắt lại.

"Tả Tả và Hữu Hữu, con gái, còn cả em như vậy..." Một Trầm Khê hạnh phúc như vậy, "Đều sẽ tan biến."

"Anh..." Mũi Trầm Khê cay cay, cô hơi khựng lại, sau đó hỏi, "Nếu anh sợ tụi em tan biến, vậy sao lại còn muốn ly hôn với em?"

"Bởi vì... Hiện thực hoàn toàn trái ngược với cảnh trong mơ." Tô Hàng cười khổ, "Em ở hiện thực, ngày nào cũng rất không vui."

"Em ở hiện thực, không muốn có con, trên tủ đầu giường lúc nào cũng có thuốc tránh thai. Em ở hiện thực không muốn về nhà, cho dù anh tặng ca đến khuya mới về, trên bàn vẫn còn bữa tối chưa từng động qua. Em ở hiện thực, chỉ cần anh vừa vắng nhà, liền sẽ về nhà mẹ ruột, anh biết đó là những lúc em thả lỏng nhất..."

"Cho nên anh mới thường xuyên đi công tác?" Trầm Khê hỏi.

"..." Tô Hàng cúi đầu, lặng thinh.

"Anh..." Trầm Khê tức đến muốn mắng người, chỉ là vừa cử động liền đau đến ngã ra.

"Em không sao chứ?" Tô Hàng lo lắng thò qua.

"Anh không nghĩ tới chuyện, cảnh trong mơ cũng có khả năng trở thành hiện thực ư?" Trầm Khê nhìn thấy dáng vẻ căng thẳng của nam nhân, cuối cùng vẫn mềm lòng nói.

Hắn muốn chứ, muốn hơn bất kì ai khác, nhưng hi vọng bao nhiêu thì tuyệt vọng bấy nhiêu.

"Sao anh không chịu cố gắng một lần giống như mình trong mơ, đi nói với em ở hiện thực, rằng anh để ý em nhiều đến nhường nào?"

"Nhưng mà em ở hiện thực, không hề thích anh." Tô Hàng cười khổ.

"Em thích anh." Trầm Khê nghiêm túc nói.

Tô tổng giám đốc bất ngờ được tỏ tình hoàn toàn ngẩn ngơ, trong mắt đầy sự không tin nổi.

"Em thích anh mà, anh cẩn thận nghĩ lại xem, thật ra nếu em muốn ly hôn với anh, trong thời gian năm năm có rất nhiều cơ hội, nhưng em cũng chưa từng đề nghị đúng không?"

"Nhưng mà... Em cũng không nguyện ý ở bên anh." Tô Hàng ngây ngốc nói.

"Đó là vì em cứ tưởng rằng anh không thích em." Trầm Khê lấy ra một nhân vật hư cấu – hình mẫu người đàn ông trong mộng lúc trước của mình, phân tích cho Tô Hàng nghe nỗi lòng của bản thân đời trước, "Người bên ngoài đều nói anh yêu thầm một cô gái khác, em kiêu ngạo như vậy, nếu em biết chồng của em lại thích người khác thì sao có thể vui nổi, em càng để ý đến anh càng khó chấp nhận được."

"Anh lúc nào cũng đi công tác, em cho rằng anh cũng hoàn toàn không thích cái gia đình này, nên em cũng không muốn thích. Em là một người phụ nữ, em có sự kiêu ngạo có cái rụt rè của mình, em có thể chịu đựng việc chồng mình không thích mình, nhưng lại không đủ dũng khí để chủ động theo đuổi một Tô Hàng như vậy. Ám chỉ lớn nhất của em là không đề nghị ly hôn với anh, sao anh lại không nhìn ra chứ?"

"Anh... Không có yêu thầm..."

"Vậy anh nói với em đi chứ." Trầm Khê càng nói càng buồn, cảm giác như quay về đời trước, "Anh phải đi nói với em, nói với em rằng anh không thích người khác, nói với em rằng người anh yêu thầm chính là em, nói với em rằng anh thích em nhiều thế nào, phải nói cho em biết chứ."

"Anh... Nếu anh nói với em, thì sẽ có cơ hội sao?" Tô Hàng ôm mong đợi hỏi, "Sẽ giống như nơi này sao? Sẽ có Tả Tả Hữu Hữu và con gái sao?"

"Nếu đây chỉ là một giấc mơ, anh không thể mãi mãi không tỉnh giấc." Trầm Khê nói, "Tô Hàng, tại sao anh không chịu tiến một bước về phía trước, anh đã có thể chọn ly hôn, vậy sao không thể bước lên trước một bước?"

Đúng vậy, kết quả tồi tệ nhất chẳng qua cũng chỉ là ly hôn mà thôi, nhưng nếu dũng cảm tiến lên, có lẽ cảnh trong mơ này có thể trở thành hiện thực, sự dục hoặc này vô cùng hấp dẫn.

"Anh... Anh muốn thử một lần." Giọng Tô Hàng run run.

Trầm Khê vui mừng gật đầu.

Tô Hàng cởi áo ngoài, lên giường nằm cùng Trầm Khê, vươn tay nhẹ nhàng ôm lấy cô, mơ mơ màng màng, hẳn thật sự rất mệt: "Anh buồn ngủ quá."

"Ngủ đi." Trầm Khê khẽ an ủi.

"Nếu tỉnh dậy rồi, vẫn có thể được thấy em cười thì thật tốt." Tô Hàng thì thầm.

"Vậy anh nói mấy lời làm em vui đi."

"Em... Muốn nghe anh nói gì?"

"Nói anh thích em."

Trầm Khê cảm giác được hẳn ổn định hô hấp, thở ra một hơi thật dài, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại.

"Anh thích em..." Nam nhân thủ thủ một tiếng rồi chìm vào giấc ngủ say, hoàn toàn thoát ra khỏi "cảnh trong mơ".

Editor có lời muốn nói: Đừng gấp, còn một chương nữa...

HÃY TỎ TÌNH VỚI TA ĐI

Bạo Táo Đích Bàng Giải

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Ngoại Truyện Tám (Hoàn Thành)

✿ Editor: Khắc Lạp Lạp

✿ Beta: Hải Yến

-- Trở lại cuộc sống sau giấc mộng hoàng lương --

Sáng sớm cuối tháng mười, mát mẻ và yên tĩnh, trên chiếc giường màu xanh biển có một đôi nam nữ đang ôm nhau ngủ. Vài sợi tóc của người phụ nữ vương trên mặt người đàn ông, hình như cô sắp tỉnh, hơi giật giật thân thể, tóc quẹt qua chóp mũi người kia, vô tình đánh thức hẳn.

Vào khoảnh khắc mở mắt ra, trong mắt nam nhân hiện lên một tia mắt mát, sau đó không tự chủ khẽ cười khở, an ủi bản thân, rõ ràng đã sớm biết đó chỉ là một giấc mơ.

Tô Hàng như thường lệ, đầu tiên là nhẹ nhàng thả lỏng cánh tay đang ôm lấy eo Trầm Khê ra. Mỗi lúc thế này, Tô Hàng đều rất muốn cười nhạo mình, vì sợ phải mất đi, nên mới nắm chặt trong tay, nhưng khi tỉnh giấc cũng chỉ biết lặng lẽ buông ra.

"Đến ly hôn anh cũng đã nghĩ tới, vậy tại sao lại không dám thử một lần cuối cùng?"

"Sao anh không đến trước mặt nói với em rằng anh thích em?"

"Anh sợ em từ chối anh hay là sợ em không nỡ từ chối anh?"

Mỗi một câu chất vấn của Trầm Khê trong mơ, gần như câu nào cũng khiến tâm hồn hẫng dao động, đúng thế, giấy thỏa thuận ly hôn đã ở ngay trong ngăn tủ thư phòng. Hẫng nghĩ ngợi nửa năm, đến tận tuần trước mới có dũng khí nhờ Lý Thanh Viễn chuẩn bị giúp, định hôm nay lúc ăn sáng ở dưới lầu sẽ lấy nó ra.

Vậy thì trước đó hẫng lại vừa khéo mơ thấy giấc mộng kia, có phải là ám chỉ rằng hẫng có thể thử một lần nữa, rốt cuộc ngay cả Trầm Khê hẫng cũng nguyện ý buông tha, còn thứ gì không thể mất nữa?

Tô Hàng cẩn thận suy xét xong, quay đầu nhìn về phía Trầm Khê, lại phát hiện người vốn nên ngủ say, đã thức dậy từ lâu, đang ngẩn ngơ nhìn hẫng.

"Em muốn nghe anh nói gì?" Trong mơ, hẫng đã hỏi như vậy.

"Nói anh thích em." Trầm Khê ở đó đã trả lời như thế.

"Anh..." Tô Hàng lấy hết can đảm, đẩy mắt u ám mãnh liệt cuộn sóng.

Trầm Khê nghi hoặc khẽ nhíu mày.

"Trầm Khê, anh thích em." Trong lòng Tô Hàng đầy hồi hộp, nói một hơi lời mình muốn nói. Thổ lộ xong hẫng vô cùng sợ hãi, giống như một tên tội phạm đang chờ thẩm phán tuyên án tử hình, sợ đến nỗi chân nhũn ra nhưng lại không dám nhắm mắt.

Đôi mắt mờ mịt của Trầm Khê mở to, ánh mắt đầy sự không tin nổi, kinh ngạc tột độ một lúc lâu, cô mới hoảng hốt sức tỉnh, giật giật người muốn ngồi dậy, chỉ là cơ thể vừa nhúc nhích liền lập tức lộ ra những vết xanh tím loang lổ trên người, nhiều đến đáng sợ. Trầm Khê nhấc chân lên bọc lấy mình.

"Thật xin lỗi..." Tô Hàng biết mảng xanh tím đáng sợ kia chính là bằng chứng cho sự thô bạo tối qua của mình, cũng là phản ứng đau khổ nhất của nội tâm hẳn.

"Thật xin lỗi?" Trầm Khê vừa mới có chút vui mừng, nháy mắt đã bị dội một xô nước lạnh, quả nhiên cô không nên hi vọng quá xa vời.

"Thật xin lỗi, nhưng mà anh thích em." Giọng nói Tô Hàng đầy áy náy.

Đôi mắt từ từ lạnh xuống của Trầm Khê bỗng chốc sáng lên.

"Anh... Sao tự dưng lại nói chuyện này?" Trầm Khê không biết nên phản ứng thế nào, cô hoảng hốt cảm thấy mình như vẫn còn đang ở trong mơ. Có một Tô Hàng bá đạo khác theo đuổi cô, nói với cô rằng hẳn vẫn luôn thích cô, trong lòng hẳn chẳng có cái gì gọi là ánh trăng sáng cả, từ đầu tới cuối chỉ thích mỗi mình cô, khiến cuộc hôn nhân chìm trong u ám suốt năm năm của cô được nghênh đón một tia nắng mặt trời.

"Anh..." Tô Hàng trầm ngâm một lát, khoác áo bước xuống giường, "Anh đi lấy thứ này đã."

Trầm Khê trông theo Tô Hàng rời khỏi phòng, giơ tay cầm lấy điện thoại trên đầu giường, bật màn hình lên, 6 giờ 10 phút sáng ngày 31 tháng 10 năm 2022, quả nhiên chỉ là mơ thôi. Cũng đúng, nếu không phải là mơ thì sao Tô Hàng lại thay đổi lớn như vậy.

Ở bên kia, Tô Hàng bước nhanh đẩy cửa thư phòng ra, kéo ngăn tủ lấy giấy thỏa thuận ly hôn vừa mang về tối hôm qua ra. Lúc nhìn thấy phần giấy thỏa thuận ly hôn này, Tô Hàng càng thêm chắc chắn, hai ngày kia quả nhiên là mơ. Chỉ là tình mộng rồi, hẳn vẫn có thể lại thử một lần trong hiện thực xem.

Tô Hàng cầm giấy thỏa thuận ly hôn quay về phòng ngủ của hai người, lúc này Trầm Khê đã mặc thêm áo ngủ, vẫn ngồi ở vị trí cũ.

"Trong khoảng thời gian này anh cứ mãi băn khoăn về mối quan hệ của hai chúng ta." Tô Hàng nhìn Trầm Khê, quyết định nói với cô tất cả ý nghĩ và kế hoạch của mình, "Chúng ta kết hôn đến bây giờ đã gần năm năm rồi, trong năm năm ấy anh vẫn luôn cảm thấy mình không xứng với em, cho nên anh vô cùng tự ti. Nhưng anh lại không thể bắt mình ngừng thích em, vì vậy mới dùng hôn nhân để buộc chặt em bên mình, hi vọng kỳ tích sẽ xuất hiện, có phải vừa ích kỷ vừa buồn cười hay không?"

Trầm Khê dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tô Hàng, nhưng không hề lên tiếng cắt ngang.

"Khoảng thời gian trước, tự nhiên anh nghĩ đến một việc, hình như... Hình như là... Đã lâu rồi anh chưa được thấy em cười." Tô Hàng nói, "Nhưng mà anh muốn em sống thật vui vẻ, cho nên anh suy nghĩ rất lâu, rất lâu rất lâu, chỉ mới vừa nãy thôi, anh đã nghĩ ra hai phương án."

"Là phương án gì?" Trầm Khê hỏi.

"Phương án thứ nhất, từ hôm nay trở đi, anh sẽ chính thức theo đuổi em." Tô Hàng trả lời.

"Thứ hai thì sao?" Ánh mắt Trầm Khê chột lóe lên.

Tô Hàng đưa giấy thỏa thuận ly hôn ra: "Đây là giấy thỏa thuận ly hôn có chữ ký của anh."

Bàn tay nhận lấy giấy của Trầm Khê run lên, giấy thỏa thuận ly hôn, giống hệt như trong mơ vậy. Trầm Khê lại một lần nữa mờ mịt, giấc mơ đêm qua thật sự chỉ đơn thuần là một giấc mơ thôi sao? Nếu không phải là mơ, vậy tại sao tính cách của Tô Hàng ở đó khác hẳn người trước mặt cô

hiện giờ? Nhưng nếu chỉ là mơ, vậy tại sao lại có một phần giấy thỏa thuận ly hôn giống như đúc thế này?

"Em..." Tô Hàng chờ mong nhìn Trầm Khê hỏi, "Có thể tiếp thu phương án thứ nhất được không?"

Trầm Khê nâng mắt, trông thấy dáng vẻ mong mỏi của hẳn, trong lòng mơ hồ có chút chờ mong nho nhỏ, có phải chỉ cần cô đồng ý lời đề nghị này, tất cả mọi chuyện sẽ diễn ra hết như trong mơ không?

"Anh... Thích em?" Trầm Khê không chắc chắn hỏi.

"Thích em." Tô Hàng kiên định gật đầu.

"Chúng ta... Gặp mặt lần đầu tiên vào khi nào?" Trầm Khê chần chừ hỏi tiếp.

"Hơn hai mươi năm trước, lúc em mới ba tuổi rưỡi, em lạc mất cha mẹ, bị chó hoang đuổi theo ở một con ngõ nhỏ gần bệnh viện, đâm thẳng vào ngực anh." Tô Hàng nhớ tới cô bé Trầm Khê ba tuổi, nhớ tới con gái trong mơ của mình, vẻ mặt từ từ trở nên mềm mại.

Giống nhau hết, giấy thỏa thuận ly hôn giống nhau, cách gặp gỡ giống nhau, tất cả đều giống cảnh trong mơ, Trầm Khê kích động đến suýt rơi lệ.

"Phương án thứ hai, em... Muốn dự phòng." Trầm Khê nghe thấy mình nói với hẳn như vậy.

"Được." Trên gương mặt than từ ngày này qua tháng nọ của Tô Hàng, lần đầu tiên, xuất hiện một nụ cười xán lạn.

Buổi sáng hôm nay quá tốt đẹp, tốt đẹp đến nỗi không giống thật, cho đến tận lúc ăn sáng, Tô Hàng vẫn kiềm lòng không dặng cứ nhìn Trầm Khê

ở đối diện mãi, sợ cái người vừa đồng ý với mình chính là Trầm Khê trong mơ.

"Ăn cho đàng hoàng." Trầm Khê bị hấn nhìn đến có chút xấu hổ.

"Được." Tô Hàng bị nhắc, cúi đầu ăn hai miếng, một lát sau lại không nhìn được lén lút nhìn qua.

Trầm Khê bị nhìn tới mức không giận nổi, ngày thường cảm thấy người này mạnh mẽ oai phong cực kì, không hiểu sao vừa bộc bạch xong liền y hệt một tên ngốc: "Rốt cuộc anh bị sao thế hả?"

"Anh... Anh sợ đây là mơ." Tô Hàng thành thật trả lời.

Trầm Khê sửng sốt, không khỏi nhớ tới lúc nãy cô được hấn tỏ tình, cũng tưởng đây chỉ là một giấc mơ.

"Vậy phải thế nào anh mới không cảm thấy đây là mơ?" Trầm Khê hỏi.

"Đợi đến khi anh theo đuổi được em." Tô Hàng đáp.

Trầm Khê kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ hấn lại có thể nói ra lời âu yếm như vậy, tức thì có chút ngượng ngùng: "Anh đừng tưởng nói vậy là em sẽ quên chuyện còn phương án thứ hai nữa."

Phương án thứ hai? Trong lòng Tô Hàng căng thẳng, nháy mắt mạnh mẽ vực dậy tinh thần. Đúng vậy, đây là một trận tử chiến đến cùng, nếu không thành công sẽ phải bỏ mình ngã xuống.

"Để em nói cho anh một bí mật nhé." Trầm Khê trong mơ khích lệ Tô Hàng, "Mỗi khi chán nản thất vọng, anh cứ đi hỏi em một chuyện, nếu đáp án của em ở hiện thực giống như đáp án em nói, điều đó chứng tỏ cho dù là em ở nơi nào, cuối cùng cũng sẽ vẫn yêu anh thôi."

Nghĩ đến đây, Tô Hàng chợt gọi: "Trầm Khê."

Trầm Khê nghi hoặc ngẩng đầu.

"Anh có thể hỏi em một chuyện không?"

"Anh hỏi đi." Trầm Khê buông đôi đũa trong tay, yên lặng chờ hẳn đặt câu hỏi.

"Trong tưởng tượng của em, người em thích, trông như thế nào?" Tô Hàng thấp thỏm nói.

Trầm Khê ngạc nhiên, người cô thích ư, đã rất nhiều năm rồi cô không nghĩ tới vấn đề này, lần cuối cùng nghĩ đến nó chắc là hồi còn học cao trung.

"Chi vậy? Muốn học theo hình mẫu em thích hả?" Nghĩ thế, Trầm Khê không nhịn được có chút buồn cười, trong lòng lại hiện lên một tia ấm áp.

"Chỉ là tò mò thôi, anh nghĩ có lẽ anh sẽ phù hợp ở một số mặt nào đó." Tô Hàng chờ mong nói.

Khoan nhắc tới những cái khác, chỉ đối với cô năm ấy còn lùn hơn đoạn so với hiện tại, ngoại hình Tô Hàng thật sự vô cùng phù hợp: "Hồi đó em còn nhỏ, không nghĩ gì nhiều, chỉ hi vọng bạn trai em sau này sẽ cao hơn em, cao đến độ nào ta? Cao đến mức lúc anh ấy muốn hôn em sẽ phải khom lưng, mà lúc em muốn hôn anh ấy sẽ phải nhón chân lên."

"Nếu giống nhau, vậy thì chứng tỏ cho dù là em ở nơi nào, cuối cùng cũng sẽ vẫn yêu anh thôi."

Lời cô nói còn văng vẳng bên tai, Tô Hàng chậm chậm nở nụ cười, cảm giác hoảng loạn từ từ lắng xuống, hẳn nhanh chóng ăn xong bữa sáng để sau đó còn phải đến công ty, đi cứu vớt Tô thị đang có xu hướng suy tàn.

"Anh đi làm đây." Tô Hàng buông chén đũa, tràn đầy nhiệt tình nói.

"Trên đường lái xe chậm một chút." Trầm Khê nói một câu nghìn bài một điệu như thường ngày, nhưng mấy chữ này hôm nay lại mang theo cảm giác khác hẳn.

Tô Hàng bỗng cúi người, dưới ánh mắt kinh ngạc của Trầm Khê, cách một cái bàn ăn, nhẹ nhàng hôn khẽ lên môi Trầm Khê.

"Lúc anh muốn hôn em, sẽ phải khom lưng." Tô Hàng cười nói, không kìm nén được sự vui sướng trong lòng.

Cảm giác khiếp sợ qua đi, Trầm Khê từ từ đỏ mặt, mùa xuân trẻ hẹn năm năm, vào khoảnh khắc này dịu dàng bước đến.

=== Đây là dải phân cách Tô Hàng đời này sau khi tỉnh mộng đang ăn sáng cùng người nhà ===

Tô Hàng chấm dấm mình vừa mua về lúc này, vừa ăn sủi cỏ vừa nói chuyện phiếm với vợ.

"Tối hôm qua anh có mơ một giấc mơ."

"Mơ thấy gì?" Trầm Khê hỏi.

"Anh mơ thấy sau khi chúng ta kết hôn, anh vẫn mãi không dám tỏ tình với em, cuối cùng làm cho cuộc sống của chúng ta hồng bét, lại còn muốn ly hôn với em nữa chứ." Bây giờ hẳn nghĩ lại vẫn còn chút sốt ruột.

Cái sủi cỏ Trầm Khê vừa gắp bẹp một tiếng rớt trở lại đĩa, cô hít sâu một hơi rồi mới hỏi: "Vậy anh ở trong mơ đã làm gì?"

"Anh sao có thể ly hôn với em chứ, tất nhiên là kiên quyết ngăn cản." Tô Hàng nói, "Có điều em trong mơ thật lạnh nhạt, làm anh đau lòng muốn chết."

"Anh đau lòng?" Trầm Khê hơi do dự hỏi, "Em lạnh nhạt lắm hả?"

"Có điều anh không ngại đâu, bởi vì anh biết cho dù em trong mơ lạnh nhạt đến thế nào, cuối cùng cũng vẫn sẽ thích anh thôi." Tô Hàng đặc ý nói, "Hơn nữa, cũng coi như đền bù được một nỗi tiếc nuối của anh."

"Tiếc nuối gì cơ?"

"Không tự ti, không cố kỵ chỗ nào, tự tin theo đuổi em." Tô Hàng cười nói.

"Em cũng có năm mơ." Trầm Khê đáp lại Tô Hàng một nụ cười khó coi.

"Sao?"

"Em mơ thấy hôm nay em sẽ sinh..." Trầm Khê đã cảm giác được bụng quặn lên từng cơn.

"Cái gì!!!!!"

Vì thế Hàng Rụt Rè tỉnh mộng sẽ đi yêu đương, còn Tô tổng giám đốc bày tỏ lòng mình xong sẽ quay về dẫn vợ đi sinh con.

Tác giả có lời muốn nói: Chương này viết rất lâu, bởi vì tôi cứ do dự không biết nên để Tô Hàng về lại khoảng thời gian nào sau khi quay về đúng nơi của mình. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn đưa hai người về trước thời điểm đó một ngày, khiến tất cả mọi chuyện đều trở thành một giấc mộng hoàng lương.

Bởi vì tôi vẫn hi vọng Tô Hàng đời trước có thể bằng chính sức mình thử theo đuổi Trầm Khê lúc chưa trọng sinh một lần. Như vậy tình yêu của hai người mới xem như đủ đầy, mà không phải là để một bản thân khác ở thế giới song song mở đầu một tình yêu giúp họ. Tôi cũng không muốn để

Hàng Rụt Rè biết có một thời không khác đồng thời tồn tại. Rốt cuộc từng trải qua những chuyện khác nhau, họ cũng trở thành những con người khác nhau.

Được rồi, toàn văn đến đây là kết thúc, cảm ơn mọi người đã đồng hành đến tận đây, mi gió, khom lưng...

Editor có lời muốn nói: Mặc dù chỉ edit từ chương 36.2 trở đi, nhưng ta cũng cảm ơn mọi người đã ủng hộ, yêu các nàng nhiều, có duyên sẽ gặp lại ♥ – Khắc Lạp Lạp –

*Giấc mộng hoàng lương: Câu chuyện "Hoàng lương nhất mộng" (giấc mộng kê vàng) bắt nguồn từ truyện "Châm trung ký" của Trầm Ký Tế đời Đường. Chuyện kể rằng, có một chàng thư sinh nghèo họ Lữ. Một hôm, nhân chuyển đi chơi, anh vào nghỉ trong một quán trọ. Lúc chủ quán trọ bắc nấu một nồi kê vàng, thì chàng trai lên giường đi ngủ. Trong giấc ngủ, chàng trai mộng thấy mình lấy vợ và sinh con, sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, tận hưởng vinh hoa phú quý, và cuộc sống sung sướng, thoải mái ấy kéo dài cho đến lúc già chết. Nhưng khi tỉnh dậy, kê vàng vẫn còn chưa chín. Sự gợi ý của câu chuyện này là: Đời người như giấc mộng, tất cả sang hèn, giàu nghèo, đều như mộng, như huyễn (theo hoavouu.com). Ở đây bà Cua ý nói giấc mộng đẹp và ngắn ngủi.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Mình Sống Lại Rồi Sao!?

Chương 2: Sơ Ngũ Thật Đáng Yêu

Chương 3: Ký Ức Về Bữa Sáng

Chương 4: Cô Ấy Là Vợ Tôi

Chương 5: Mẹ Vợ Không Có Thích Tôi

Chương 6: Vừa Kết Hôn Liên Đi Công Tác

Chương 7: Khổ Thân Người Mà Anh Luôn Thăm Mến

Chương 8: Phu Nhân Sinh Bệnh

Chương 9: Tôi Biết Anh Lo Lắng Cho Tôi

Chương 10: Người Đã Có Được Quyền Lợi Của Cô Ấy Rồi

Chương 11: Anh Sẽ Vĩnh Viễn Yêu Em

Chương 12: Có Chút Đau Lòng

Chương 13: Chúng Ta Về Nhà Thôi

Chương 14: Anh Tặng Tôi Quà, Không Cần Lý Do Đâu

Chương 15: Anh Chỉ Để Ý Đến Cái Nhìn Của Em

Chương 16: Chút Mưu Kế

Chương 17: Anh Tức Giận

Chương 18: Lần Đầu Hẹn Hò (1)

Chương 18+2: Lần Đầu Hẹn Hò (2)

Chương 19: Tình Địch Xuất Hiện

Chương 20: Nếu Như Em Cảm Thấy Vẫn Tốt, Anh Có Thể Ích Kỷ Một Lần Hay Không

Chương 21: Đẹp Mà, Anh Nhìn Là Được Rồi

Chương 22: Anh Rất Tin Tưởng Em

Chương 23: Nếu Như Muốn Cùng Hẳn Sống Chung Cả Quãng Đời Còn Lại

Chương 24: Anh Không Nói Rõ Ràng, Thì Về Sau Đừng Gặp Mặt Tôi Nữa

Chương 25: Anh Nghĩ Anh Có Lời Muốn Nói Với Em

[Chương 26: Hạnh Phúc Là Gì](#)
[Chương 27: Lại Có Người Giành Vợ Với Tôi Rồi..](#)
[Chương 28: Có Thể Ở Cùng Nhau](#)
[Chương 29: Trò Chơi Của Chúng Ta](#)
[Chương 30: Em Đang Chờ Anh](#)
[Chương 31: Em Không Nên Chơi Với Sơ Ngũ Nữa](#)
[Chương 32: Anh Là Tên Khốn Nạn](#)
[Chương 33: Phương Pháp Của Tiên Sinh](#)
[Chương 34: Không Cần Xin Lỗi](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36: Không Phải Một Mình Anh Sai.. \(1\)](#)
[Chương 37: Anh Là Đồ Lưu Manh](#)
[Chương 38: Nhón Chân Lên Vì Anh](#)
[Chương 39: Lẽ Ra Anh Phải Mạnh Mẽ Hơn](#)
[Chương 40: Chiếc Vòng Tay Bị Mất Tích](#)
[Chương 41: Sự Cố Khi Còn Bé](#)
[Chương 42: Xin Anh Hãy Tin Tưởng Em](#)
[Chương 43: Về Sau Cứ Vậy Nhé](#)
[Chương 44: Điều Quan Trọng Nhất Của Anh](#)
[Chương 45: Lấy Lại Vòng Tay](#)
[Chương 46: Tô Hàng Mất Khống Chế](#)
[Chương 47: Ảnh Chụp Cô Dâu Của Chúng Ta](#)
[Chương 48: Buổi Họp Lớp](#)
[Chương 49: Tai Nạn](#)
[Chương 50: Chúng Ta Sinh Con Đi](#)
[Chương 51: Năm Mới](#)
[Chương 52: Hoàn Chính Văn](#)
[Chương 53: Ngoại Truyện Một](#)
[Chương 54: Ngoại Truyện Hai](#)
[Chương 55: Ngoại Truyện Ba](#)
[Chương 56: Ngoại Truyện 4](#)
[Chương 57: Ngoại Truyện Năm](#)

[Chương 58: Ngoại Truyện Sáu](#)

[Chương 59: Ngoại Truyện Bảy](#)

[Chương 60: Ngoại Truyện Tám \(Hoàn Thành\)](#)